

Ai Bảo Chỉ Hoàng Tử Mới Là chân Mệnh Thiên Tử

Contents

Ai Bảo Chỉ Hoàng Tử Mới Là chân Mệnh Thiên Tử	3
1. Chương 1: Người Giống Người	3
2. Chương 2: Cãi Nhau Với Dân Chân	8
3. Chương 3: Bí Mật Kinh Thiên Động Địa	12
4. Chương 4: Sinh Ly Tử Biệt	16
5. Chương 5: Tin Tức Lan Truyền Khắp Tử Cầm Thành	21
6. Chương 6: Toàn Tính	26
7. Chương 7: Thanh Triều Cũng Thịnh Thần Tượng	30
8. Chương 8: Tâm Di Cách Cách	35
9. Chương 9: Ai Có Tiền, Ai Có Quyền, Ai Đắc Sủng... Người Đó Được “hâm Mộ”	39
10. Chương 10: Tam Tỷ Muội	44
11. Chương 11: Tỉ Vô Chiêu Thân	48
12. Chương 12: Thiệp Mời Chết Cao Như Núi	53
13. Chương 13: Dự Yến Bát Vương Phủ	57
14. Chương 14: Tất Cả Vì Di Chiêu	62
15. Chương 15: Tứ Gia Bắt Đầu Hành Động	67
16. Chương 16: Dân Chân Mời Khách	72
17. Chương 17: Đối Đầu	77
18. Chương 18: Tửu Lâu Gây Rối	82
19. Chương 19: Tú Nhi	86
20. Chương 20: Thay Tú Nhi Trút Giận	91
21. Chương 21: Nguy Cơ Rình Rập	96
22. Chương 22: Cứu Tinh	101
23. Chương 23: Khám Nghiệm	106
24. Chương 24: Cây Kim Thêu	111
25. Chương 25: “chân Mệnh” Xuất Hiện	116
26. Chương 26: Tề Gia	120
27. Chương 27: Tình Đầu Chớm Nở	125
28. Chương 28: Lưu Lại Ung Vương Phủ	130
29. Chương 29: Đêm Thăm Vương Phủ	135
30. Chương 30: Chung Giường	140
31. Chương 31: Lại Rơi Xuống Núi	146
32. Chương 32: Mau Tìm Tiểu Thần Tiên Cứu Mạng	150
33. Chương 33: Nước Sôi Lửa Bỏng	156
34. Chương 34: Trị Bệnh	160
35. Chương 35: Thống Lĩnh Có Thể Trở Thành Phò Mã	164
36. Chương 36: Hẻm Xiao Dou Fu	169
37. Chương 37: Lớn Lên Sẽ Lấy Nàng	173
38. Chương 38: Xiu Er Về Nhà	177
39. Chương 39: Đêm Đạo Chơi Liêm Phủ Vương	182
40. Chương 40: Vì Tiểu Tuyên	187
41. Chương 41: Nửa Đêm Gặp Mặt	191

42. Chương 42: Bán Đấu Giá Cứu Trợ Thiên Tai	195
43. Chương 43: Phân Tranh Đấu Giá	200
44. Chương 44: Đề Khó	205
45. Chương 45: Kiếp Này Không Phải Nàng Ấy Thì Không Lấy	209
46. Chương 46: Kẻ Làm Quan	213
47. Chương 47: Tiêu Chuẩn Kén Rể	218
48. Chương 48: Hiệp Đạo Cũng Tham Gia Thi Đấu	223
49. Chương 49: Nói Rõ Chân Tình	227
50. Chương 50: Không Còn Đường Lui	232
51. Chương 51: Mỗi Người Một Ý	236
52. Chương 52: Rơi Vào Cạm Bẫy	241
53. Chương 53: Ân Nhân Cứu Mạng	246
54. Chương 54: Nghi Vấn Trùng Trùng	250
55. Chương 55: Chân Tướng Rõ Ràng	254
56. Chương 56: Bình An Vô Sự	259
57. Chương 57: Đóng Cửa Không Thấy	264
58. Chương 58: Hình Bộ Đại Lao	269
59. Chương 59: Do Thám Nhà Lao	274
60. Chương 60: Hoàng Lịch	279
61. Chương 61: Nội Tâm Tranh Đấu	284
62. Chương 62: Phỏng Vấn	288
63. Chương 63: Đua Ngựa	291
64. Chương 64: Lo Lắng Về Đề Thi	296
65. Chương 65: Cơ Quan	300
66. Chương 66: Tái Đề	305
67. Chương 67: Đáp Đề	310
68. Chương 68: Câu Đối	314
69. Chương 69: Đoạt Quán Quân	319
70. Chương 70: Ân Sủng	323
71. Chương 71: Yêu Cùng Hận	328
72. Chương 72: Người Chết Ta Sống	332
73. Chương 73: Tâm Di Bị Bắt	336
74. Chương 74: Thật Thật Giả Giả	340
75. Chương 75: Gây Sự	345
76. Chương 76: Vợ Bạn Không Thể Đùa	349
77. Chương 77: Chạy Trốn	354
78. Chương 78: Dân Chân Cùng Lã Tứ Nương	358
79. Chương 79: Thành Thân	364
80. Chương 80: Không Gì Có Thể Ngăn Cản Tình Yêu	368
81. Chương 81: Tổ Tôn Nói Lời Tạm Biệt	372
82. Chương 82: Nhập Vị	377
83. Chương 83: Sinh Đồng Tử	382
84. Chương 84: Rắc Rối	386
85. Chương 85: Gia Pháp	392
86. Chương 86: Cơ Hội Báo Thù	396
87. Chương 87: Nhân Ngôn Đáng Sợ	401
88. Chương 88: Cái Chết Của Tiểu Trúc Tử	406
89. Chương 89: Trùng Ác	410
90. Chương 90: Giải Phẫu Ruột Thừa	415
91. Chương 91: Tiêu Diệt Thiên Địa Hội	420
92. Chương 92: Thảm Bại	425
93. Chương 93: Nghĩa Muội	430
94. Chương 94: Sợ Ném Chuột Lại Vỡ Mất Đồ	434
95. Chương 95: Rời Đi	438

Ai Bảo Chỉ Hoàng Tử Mới Là chân Mệnh Thiên Tử

Giới thiệu

Vì sự cố, Zhong Xin Yi đi ngược thời gian quay trở về triều Thanh—Khang Hy hoàng đế. Nỗi đau m

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ai-bao-chi-hoang-tu-moi-la-chan-menh-thien-tu>

1. Chương 1: Người Giống Người

Từ trước đến nay, hoa cúc vẫn là loài hoa được nhiều văn nhân nho sĩ ưa thích: Dịu dịu thanh cao tự hờn hoa (1), đại diện cho phong thái đấng quân tử – phẩm cách cao thượng, tiết tháo kiên trinh (2) – người người tôn kính ngưỡng mộ! Hoa cúc như mùa thu, rất tự nhiên, đem lại cho con người cảm giác thoải mái. Mùa thu khiến người ta thư thái. Hoa cúc cũng vậy.

Nơi cúc hoa đang kiêu hãnh đua nở này chính là ngự hoa viên Thanh triều.

Trời thu. Cao vời vời. Xanh thăm thẳm. Không gợn mây. Không khí mát mẻ trong lành khiến tâm trạng con người như cũng vui vẻ sáng khoái hơn. Lúc này, Ái Tân Giác La – Huyền Diệp (3) đang dạo bước trong vườn, ngắm nhìn những bông hoa muôn sắc nghìn thái, miệng ngâm:

“Thường cửu nguyệt cửu nhật xuất trạch biên cúc từng trung tọa, cửu chi, mãn thủ bả cúc. Hốt Trị Hoàng tổng tửu chí, tức tiện tự chúc, túy nhi hậu quy.” (4)

Đại nội tổng quản (5) Lý Đức Toàn, theo hầu phía sau, thấy Khang Hy ngâm thơ, đoán biết tâm trạng chủ nhân chắc hẳn không tồi nên cất tiếng nói: “Hiếm khi Vạn Tuế Gia (6) có hứng ngâm thơ, tiếc thay nô tài học vấn hạn hẹp, nếu như trung đường (7) có ở đây, nhất định có thể ngâm vài câu giúp vui Vạn Tuế.”

Khang Hy cười nói: “Theo hầu trăm lâu rồi mà chẳng chút tiến bộ! Đây nào phải thơ trăm. Có nghe ”Thính qua thái cúc đông li hạ, du nhiên kiến nam sơn” (8) chứ?”

“Câu này nô tài biết! Của Đào Uyên Minh (9). ” Lý Đức Toàn cũng có đọc qua vài trang sách.

Gần đây Khang Hy long thể không tốt, lại gặp phải quá nhiều chuyện phiền não, thường xuyên không có chút tinh thần, hiếm có khi nào được vui vẻ như hôm nay, Lý Đức Toàn kiếm chuyện nói: “Vạn Tuế Gia, hoa cúc năm nay nở đẹp hơn năm ngoái!”

Khang Hy chỉ gật đầu, không đáp.

Lý Đức Toàn liếc thấy Khang Hy không có vẻ gì phật lòng, lại nói: “Vạn Tuế Gia, nô tài có ý này, không biết có nên nói?”

“Nói.”

“Nô tài trộm nghĩ, hoa nở đẹp thế này nên có nhiều người cùng thưởng thức, cũng tiện hầu Vạn Tuế Gia ngâm thơ, túy nhi hậu quy (10)!”

Nghe Lý Đức Toàn nói thế, Khang Hy mỉm cười, “Túy nhi hậu quy!”. Đột nhiên dừng bước, nhìn Lý Đức Toàn, nói: “Có điều... ý này của ngươi không tồi, trẫm cũng đang buồn bực trong lòng... uhm... việc này giao ngươi sắp xếp!”

Vạn Tuế Gia mời quần thần uống rượu ngắm hoa, phàm đại đa số quan chức kinh thành đều có cơ hội tham dự, một số khác chức vị không cao càng cảm thấy muôn phần vinh dự.

Yến tiệc chiều mới bắt đầu nhưng đám quan chức đó sớm đã có mặt đông đủ. Hoàng đế thiết tiệc, ai dám đến muộn! Không ai muốn đến muộn ấy chứ! Cả đám tụ tập lại một chỗ, quen biết thì hô huynh gọi đệ, chuyện trò vui vẻ; dù những người ngày thường ít qua lại, lúc này cũng gật đầu, chấp tay, vái chào, bắt chuyện cùng nhau.

Cuối cùng thì cũng đợi được đến lúc truyền gọi, quần thần đồng loạt chỉnh đốn lại y phục, theo đúng cấp bậc lần lượt bước vào ngự hoa viên.

Trong vườn, hàng chục chiếc bàn vuông nhỏ xếp thành hai dãy thẳng tắp; phía trước, ở chính giữa là một chiếc bàn lớn; trên mỗi bàn đều có bày đủ loại hoa quả tươi ngon, từng chậu cảnh từng chậu cảnh hoa cúc, trắng, vàng, hồng, tím, đủ màu đủ sắc; hoặc tựa, hoặc nghiêng, hoặc vươn cao, hoặc cúi mình; như ca, như múa, như cười, như nói, tranh nhau đua nở, khoe sắc khoe hương.

Nhìn thấy các hoàng tử sớm đã ngồi ở đó, quần thần lập tức tiến lên trước yết kiến.

Tứ A Ca Dận Chân thường ngày vốn điềm đạm ít nói, chỉ khẽ gật đầu. Khác với Dận Chân, bát A Ca Dận Tự, dù quen biết hay không, đều nhiệt tình đáp lễ, thấy một vài vị quan chức vụ thấp, ăn mặc tương đối mỏng manh, còn đặc biệt quan tâm vài câu đại loại như chú ý giữ gìn sức khỏe... khiến bọn họ cảm động phát khóc.

Dận Chân lạnh lùng quan sát Dận Tự, bụng nghĩ: “Thật biết cách mua chuộc lòng người! Để xem xem nó có thể lung lạc được bao nhiêu người!”, chợt nhìn thấy Lý Đức Toàn dìu Khang Hy bước về phía mình, vội vàng đứng dậy.

Những người khác cũng đều nhìn thấy Khang Hy, lập tức trở về chỗ của mình, im lặng, cúi đầu thi lễ.

Khang Hy đến bên bàn lớn ngồi xuống, Lý Đức Toàn đứng hầu bên cạnh, bên kia còn có một thanh niên mặc trang phục thị vệ, khoảng 30 tuổi, mày đậm, mắt long lanh có thần, sống mũi cao, môi hơi mỏng nam tính, da sạm nắng, vóc người, dùng cách nói của chúng ta bây giờ, tầm 1m76. ‘Chàng’ vừa xuất hiện, lập tức thu hút ánh mắt ngưỡng mộ của toàn bộ đám cung nữ! Vài cô tự thấy mình có chút nhan sắc, bạo dạn hướng về phía ‘chàng’ liếc mắt đưa tình, ‘truyền điện’ tới tấp, tiếc thay ‘chàng’ như không hề nhìn thấy, về mặt lãnh đạm chẳng biểu hiện chút cảm xúc. Vị này họ Na Lan, tên Đức Duật, con trai độc nhất của Cửu môn Đề đốc Ngạc Lan Hoảng. Đứng thấy anh ta còn trẻ mà coi thường, võ công No.một, được tôn vinh Đại nội đệ nhất cao thủ, hiện là Tổng lĩnh hoàng cung thị vệ.

Sau khi yên vị, Khang Hy vẫy tay ra hiệu, nói: “Ngồi cả đi, giờ không phải lúc thiết triều, thoải mái chút, không cần quá chú trọng lễ tiết.” Đợi quần thần về hết chỗ, Khang Hy lại nói: “Trẫm rồi rồi thấy trong vườn hoa cúc đua nở, nghĩ gần đây cũng không có việc gì cấp bách, bèn với các khanh đến thưởng rượu ngắm hoa, cùng vui vẻ thoải mái một bữa. Ai... đừng ngại ra thế chứ, uống rượu, ngâm thơ, có không khí chút coi!”

Dận Chân vội tiếp lời: “Hoàng A Mã, nhi thần mạn phép mở đầu.” Nói xong liền ngâm: “Táp táp tây phong mãn viện tài, nhụy hàn hương lãnh điệp nan lai. Tha niên ngã nhược vi Thanh Đế, báo dữ đào hoa nhất xứ khai.” (11)

“‘Đề cúc hoa’ của Hoàng Sào (12).” Khang Hy gật đầu.

Mấy câu thơ rất bình thường, có lúc, vào tai người khác, liền trở nên... khác thường, Dận Chân vừa dứt lời, Cửu A Ca liền: “Tha niên ngã nhược vi Thanh – Đế, tứ ca thật biết chọn thơ!”

“Lão cửu, ý gì thế hả?” Dận Chân nén giận hỏi.

Khang Hy cũng hiểu ra, khẽ nhủ mày.

“Cửu đệ, mới nhấp có vài chén đã say rồi! Đệ xem, thơ cụ Tao có câu: Thu cúc hữu giai sắc, áp lộ chuyết (đốt) kì anh. Phiếm thử vong ưu vật, viễn ngã di thể tình. Nhất thương tuy độc tiến, bôi tận hồ tự khuynh. Nhật nhập quần động tức, quy điều xu lâm minh. Tiểu ngạo đông hiên hạ, liêu phục đắc thử sinh (13).” Bát A Ca khuyen.

“Đệ đã uống đầu, sao say được, đệ nào có phúc như cụ Tao, hưởng thụ cuộc sống nhàn nhã thanh thoi như thế, ai! Khả thán đông li cúc, kinh sơ diệp thả vi. Tuy ngôn dị lan huệ, diệp tự hữu phương phi. Vị phiến doanh tôn tửu, đồ triêm thanh lộ huy. Đương vinh quân bất thái, phiêu lạc dục hà y (14).” Cửu A Ca Dận Đường thừa biết Dận Tự muốn hòa giải, nhưng vẫn vờ như không hay.

Thơ ca vốn là ‘bài tập bắt buộc’ từ nhỏ, sớm đã thuộc nằm lòng, Dận Chân lập tức tiếp lời: “‘Cảm ngộ’ của Lí Bạch, cửu đệ ngâm bài này, không lẽ đệ cũng buồn bực bất đắc chí?”

Về mặt Khang Hy lúc này không còn mấy vui vẻ, liếc nhìn một vòng đám ‘quý tử’, nói: “Muốn cãi lộn ra ngoài bãi, đừng có ở đây làm người khác mất hứng!”

Biết làm Khang Hy mất vui, bọn họ lập tức đứng dậy tạ lỗi: “Nhi thần không dám.”

‘Biến cố’ đó khiến không khí buổi tiệc ‘hạ nhiệt’ nhanh chóng, quần thần chỉ biết nhìn nhau, không dám ho he lấy một tiếng.

Thấy các vị ‘ái khanh’ đồng loạt... cắm đầu vào cốc rượu của mình, Khang Hy không khỏi cụt hứng: “Hừ, sao không nói gì cả thế? Trẫm kêu các khanh đến thưởng cúc là để thư giãn, thay đổi không khí, quân thần cùng chung vui. Các khanh mắt to nhìn mắt nhỏ, mắt nhỏ nhìn mắt to có gì hay, đừng chỉ biết ngâm vịnh thơ cổ như thế, ai đó làm một bài coi? Không biết làm thơ thì kể chuyện cười cũng được.” Chỉ vào Thủ Phụ Đại Học Sĩ Trương Đình Ngọc (15), “Hoành Thần, khanh mở đầu đi, kể một chuyện cười trẫm nghe xem.”

Trương Đình Ngọc đứng dậy nói: “Bẩm hoàng thượng, thần xin phép làm thơ thì hơn!”

Khang Hy lắc đầu, “Hôm nay trẫm không muốn nghe khanh đọc thơ, chỉ muốn nghe khanh kể chuyện.”

Trương Đình Ngọc hơi do dự, “Điều này... để thần nghĩ đã.” Nói xong liền ngồi xuống, tự rót rượu vào chén của mình, nhấp một ngụm, trầm nghĩ, “Kể chuyện cười phải khiến hoàng thượng thấy đáng cười, bất ngờ thế này, thật không sao nghĩ ra!” Ông ta ngồi đó vắt óc suy nghĩ hoài vẫn không ra, vô tình ngẩng đầu nhìn lên, nét mặt lập tức từ vẻ nghĩ ngợi chuyển thành kinh ngạc.

Từ trong không trung, một điểm đen nhỏ xíu đang rơi xuống...

Chớp mắt, điểm đen đó càng ngày càng lớn dần... cuối cùng rơi thẳng xuống bàn đối diện bàn của Trương Đình Ngọc, chỉ chênh có một chút, khiến Dận Chân đang ngồi ở đó nhảy dựng lên, vội vàng vàng né qua một bên.

Cung nữ, thái giám bị sự cố bất ngờ này dọa cho la hét ầm ĩ, tháo chạy tứ tán.

Na Lan Đức Duật cũng không khỏi ngây ra, nhưng anh nhanh chóng định thần lại, chạy đến ‘xem xét hiện trường’.

Quần thần đồng loạt đứng dậy, tò mò ngóng cổ ‘dòm’ xem vật thể ‘rơi’ không xác định đó là cái gì.

Chỉ nghe thấy một tiếng nói: “Aiyaya... đau chết được!”

“Ý, biết nói kia, là người... người sao lại rơi từ trên trời xuống được?” Mọi người thì thầm bàn tán.

Na Lan Đức Duật cũng đưa mắt quan sát ‘con người’ đang ngồi dưới đất, “Trời! Mình chưa bao giờ nhìn thấy cô nào thê thảm như cô này!”

Cuối cùng thì cô gái đó trông thê thảm đến mức nào? Mái tóc dài rối tung rối mù, khuôn mặt dính đầy đồ ăn, nước quả, xanh xanh đỏ đỏ... căn bản không cách nào nhìn rõ dung nhan của cô ra làm sao; quần áo thì... ống tay áo ngắn trên cả khuỷu tay, còn để lộ ra nửa bắp vai, cánh tay cũng đen nhem nhem, bẩn thỉu khủng khiếp; ông quần chỉ vừa đến đầu gối, lộ ra cẳng chân, một cái vỏ chuối nằm vắt vẻo bên trên, mép

ống quần rách te tua, rủ xuống từng sợi sợi, trên bắp đùi còn có hai lỗ thủng, toàn thân ‘nhuộm’ bảy sắc cầu vồng.

Cô gái thử động dậy tay chân: “May quá, chưa ngã gãy cái nào.” Vừa đưa tay nhặt cọng rau dính trên mũi vừa lẩm bẩm: “Nơi quỷ quái gì thế này?” rồi một tay xoa xoa cái ‘bàn tọa’ đáng thương của mình, một tay chống đất đứng dậy: “Đau!”

Đột nhiên cô ta đứng im: một thanh kiếm sắc lạnh, sáng loáng đang chìa thẳng vào ngực cô, thuận theo chiều dài thanh kiếm, ánh mắt cô nhìn thẳng vào người đứng đối diện. Cái nhìn này không khỏi khiến cô ngây người ra, ánh mắt như dán chặt vào khuôn mặt Na Lan Đức Duật không cách nào rời ra được, trong tim cảm xúc trào dâng, suýt nữa thì thốt ra hai tiếng “Tử Kiện!” nhưng môi cô chỉ hơi mấp máy, không thốt thành lời, “Không phải, đó không phải là Tử Kiện, Tử Kiện đã... đã không còn trên thế gian này nữa... Nhưng sao người đó lại giống Tử Kiện đến vậy, cứ như anh em sinh đôi ấy.”

Cô gái đứng ngây ra đó trầm nghĩ.

Nhưng Na Lan Đức Duật lại hiểu nhầm, “Ai... đẹp trai cũng là cái tội!”

hai người nhìn qua nhìn lại hồi lâu, cuối cùng Na Lan Đức Duật bị ‘nghĩa’ cho... hết còn tự nhiên nổi, bụng nghĩ: “Vẫn chưa nhìn đủ sao trời!”, thế là anh khẽ ho khan vài tiếng.

Cô gái giờ mới chợt nhận ra nãy giờ mình cứ nhìn chăm chăm con cái nhà người ta, “Ah, sorry nhen, làm ảnh hưởng các anh quay phim. Đạo diễn của các anh đâu? Để tôi đến xin lỗi ông ta một tiếng.”

“Đạo... diễn?” Từ nhỏ đến lớn, Na Lan Đức Duật có từng nghe thấy từ ngữ này bao giờ đâu, mặt mày dần thối ra.

“Uh, không có đạo diễn sao quay phim? Đừng nói với tôi anh không biết đạo diễn là ai nhé!”

Na Lan Đức Duật cau mày nói: “Chẳng hiểu cô đang nói gì hết. Cô là ai? Âm mưu gì ở đây?”

Cô gái bị hỏi ngớ người ra: “Làm gì căng dzữ dzậy, tôi có cố ý đâu.”

“Nói! Nếu không, không khách sáo.” Na Lan Đức Duật lạnh như băng.

Cô gái cũng bắt đầu cảm thấy khó chịu: “Âm mưu gì chứ? Có phải tôi thích đến đây đâu! Ông trời quăng tôi xuống đây, tôi làm gì được?! Đến lượt anh trả lời – ai là đạo diễn?”

“Ai là đạo diễn? Đạo diễn là cái gì?” Vô cùng bực mình với câu trả lời chẳng khớp chút nào với câu hỏi của cô ta.

Cô gái dăm dăm nhìn Na Lan, “Ngất trên cành quất! Sao đạo diễn lại đi chọn người đầu đất như anh làm diễn viên nhĩ? Thế này chẳng phải là tôi cũng có thể đóng vai nữ chính! Thôi, cho qua, tìm đạo diễn khó gì chứ. Ê, chìa thanh kiếm gí của anh ra chỗ khác, thật coi mình là thị vệ chắc!” Nói xong, dùng hai ngón tay kẹp chặt lưỡi kiếm định đẩy qua một bên nhưng thanh kiếm không hề nhúc nhích, tức mình, lại đẩy một cái thật mạnh, không cẩn thận làm đứt tay mình.

Nhìn máu chảy ra từ ngón tay mình, cô gái không khỏi ngơ ra. Vội đưa ngón tay lên miệng, mút hết máu, hét thẳng vào mặt Na Lan Đức Duật, “Mấy người...tổ làm phim gì chứ! Diễn viên không biết đạo diễn là ai!! Phụ trách đạo cụ lại đem kiếm thật cho diễn viên dùng!!! Chết người như chơi à nha!!!!”

Na Lan Đức Duật vẫn giữ nguyên tư thế ban đầu, “Đương nhiên là kiếm thật, dù có là giả, cũng đừng hòng nhích được phân nào, cô nghĩ thị vệ bọn tôi ăn chay sống chắc?”

Cô gái tròn tròn mắt, “Anh là thị... vệ? Đồ thật?”

Na Lan Đức Duật không đáp lời, trái lại, khẽ mỉm cười. Nụ cười của anh khiến đám cung nữ đứng quanh đó hồn xiêu phách lạc.

Cô gái chẳng chút quan tâm nụ cười của Na Lan mê hồn đến mức nào, chỉ cúi đầu nghĩ ngợi, “Chả nhẽ đây không phải làng điện ảnh?” Quay đầu nhìn xung quanh, “AAHHHHHH!!!!!! Không có máy quay phim!” Nhìn thật kỹ trang phục của đám đông lần nữa, không khỏi thán kêu khổ, “Thôi rồi, xem ra mình đi ngược thời gian quay về triều Thanh thật rồi.”

Thấy mọi người đều nhìn mình bằng ánh mắt hiếu kỳ, cô gái trợn mắt nhìn lại: “Nhìn gì mà nhìn, chưa thấy mỹ nhân bao giờ hả?”

Thường ngày vốn điềm đạm như Na Lan Đức Duật, lúc này cũng không khỏi bật cười: “Cô? Mỹ nhân? Có mỹ nhân nào trông bẩn thỉu như cô thế này không?”

“Xí, đó là do anh không có con mắt thẩm mỹ, không biết thưởng thức cái đẹp.” Cô gái cũng không chịu thiệt, lập tức phản bác.

Na Lan Đức Duật giấu đi nụ cười: “Tôi cũng không cần biết thưởng thức vẻ đẹp của cô. Tôi chỉ cần cô nói rõ tên tuổi? nhà ở đâu? đến đây vì mục đích gì?”

“Anh nói anh là ai trước đã!”

“Ngự tiền thị vệ thống lĩnh Na Lan Đức Duật.” Na Lan cũng thật thà.

Cô gái nhấn mạnh từng chữ một: “Nạp, Lan, Đức, Duật, phiền anh chữa kiếm ra chỗ khác, có được không?”

Na Lan Đức Duật vẫn đứng im.

Cắt cao giọng: “Chữa ra chỗ khác, anh trông tôi giống người biết võ?!”

Na Lan Đức Duật hơi do dự, thu kiếm về bao.

“Ê, đây là triều Thanh thật hả?” Cô gái hỏi.

“Tôi không tên ‘Ê’.”

“Biết rồi. Nạp, Lan, Đức, Duật! Sao cha mẹ anh lại đặt cho anh cái tên phức tạp thế này nhỉ? Gọi chẳng thuận miệng chút nào!”

Na Lan Đức Duật chẳng mấy vui vẻ nói: “Tôi họ Na Lan.”

“Tôi cũng đâu ngu đến mức nghĩ anh họ Na!” Cô gái cười nói, “Ê, anh vẫn chưa trả lời câu hỏi của tôi.”

“Sao trên đời này lại có một cô gái như thế này, mở miệng ‘ê’, khép miệng ‘ê’, chẳng chút gia giáo.” Na Lan Đức Duật nghĩ, nhưng vẫn trả lời cô gái, “Không sai, đây là Ngự hoa viên của Tử Cấm Thành.”

Cô gái hướng về phía anh khẽ phẩy tay.

Na Lan Đức Duật không hiểu, hỏi: “Gì?”

“Nhích ra một chút, đừng cản tầm nhìn của tôi. Anh thật không chỉ ngốc bình thường.” Cô gái lại giễu Na Lan một câu.

Na Lan Đức Duật cau mày nhưng vẫn nhích qua một bên.

Cô gái chỉ Khang Hy, “Ông ta là vua hả?”

“Đúng!” Na Lan Đức Duật đáp một cách cung kính.

“Hóa ra hoàng đế trong đời thực và trong phim chẳng khác nhau là mấy!” Cô gái nghiêng đầu nhìn Khang Hy.

Chú thích:

*Chân mệnh thiên tử, hay còn gọi bạch mã hoàng tử (prince of charming): người yêu.

(1) Diu diu (mùi hương), thanh cao (khí chất) tự hồn hoa.

(2) Đại diện cho phong thái quân tử phẩm cách cao thượng, tiết tháo kiên trinh, người người tôn kính ngưỡng mộ.

(3) Ái Tân Giác La – Huyền Diệp: đây là tên đầy đủ của Khang Hy.

(4) Thường cửu nguyệt cửu nhật xuất trạch biên cúc tùng trung tọa, cửu chi, mãn thủ bả cúc. Hốt Trĩ Hoàng tổng tửu chí, tức tiện tựu chúc, túy nhi hậu quy.

Thường Tết Trùng Cửu ra cạnh nhà ngồi bên đám cúc, tay nắm đầy hoa. Chợt Trĩ Hoàng mang rượu đến, liền rót ngay, say mới về.

(5) Đại nội tổng quản: tổng quản thái giám, hầu cận bên cạnh Khang Hy.

(6) Vạn Tuế Gia: đây là một trong rất nhiều cách gọi Hoàng đế, sau này hẳn sẽ còn gặp nhiều cách khác nữa.

(7) Trung đường: đời Thanh, ‘đại học sĩ’ đứng đầu ‘nội các’, quan nhất phẩm gọi là ‘trung đường’. Tóm lại, đây là chức quan văn, nhất phẩm.

(8) Thính qua thái cúc đông li hạ, du nhiên kiến nam sơn.

Từng nghe hái cúc dưới giậu đông, nhàn nhã ngắm núi Nam.

(9) Đào Uyên Minh (365 – 427): nhà thơ nổi tiếng đời Đông Tấn với giai đoạn “Ngũ hồ thập lục quốc”.

(10) Túy nhi hậu quy: say mới về

(11) Táp táp tây phong mãn viện tài, nhụy hàn hương lãnh điệp nan lai. Tha niên ngã nhược vi Thanh Đế, báo dữ đào hoa nhất xứ khai.

Vi vút đầy vườn thổi gió tây

Nhụy rầu hương lạnh bướm khôn bay

Nếu xuân năm tới ta làm chúa

Truyền với hoa đào nở cả đây

(12) Hoàng Sào: người lãnh đạo cuộc khởi nghĩa nông dân cuối đời Đường.

(13) : Thu cúc hữu giai sắc, áp lộ chuyết (đốt) kì anh. Phiếm thử vong ưu vật, viễn ngã di thể tình. Nhất thương tuy độc tiến, bôi tận hồ tự khuynh. Nhật nhập quần động tức, quy điều xu lâm minh. Tiểu ngạo đông hiên hạ, liêu phục/phúc đắc thử sinh.

(14) Khả thán đông li cúc, kinh sơ điệp thả vi. Tuy ngôn dị lan huệ, diệc tự hữu phương phi. Vị phiến doanh tôn tửu, đồ triêm thanh lộ huy. Đương vinh quân bất thái, phiêu lạc dục hà y.

(15) Thủ Phụ Đại Học Sĩ: chức quan đứng đầu Nội các.

Trương Đình Ngọc (1672 – 1755), tự Hoàn Thần, hiệu Nghiên Trai, quê An Huy – Đồng Thành, Thanh triều Bảo Hòa điện Đại học sĩ, quân cơ đại thần, thái bảo (thầy dạy hoặc người phụ giúp hoàng tử), nguyên lão 3 triều, làm quan 50 năm.

2. Chương 2: Cải Nhau Với Dận Chân

Bất cứ ‘sự kiện’ gì xảy ra trong hoàng cung đều được truyền đi với tốc độ tên lửa, sự ‘náo động’ ở Ngự hoa viên cũng không ngoại lệ.

Khi cung nữ Tiểu Đường chạy xộc vào cung điện của Dư phi, Dư phi đang cúi gắt quất tháo kẻ hầu người hạ. Mà thực ra cũng chẳng phải chuyện to tát gì cho cam. Chuyện là trong lúc quét dọn cung nữ Tú Nhi vô ý làm rơi vỡ một chiếc bình hoa nhỏ, không may sao Dư phi lại từ phòng trong bước ra nhìn thấy, lập tức lửa giận bốc lên ngàn ngút.

“Tú Nhi!” Dư phi ‘gầm’ lên.

Nghe tiếng Dư phi, Tú Nhi run cầm cập, lập tức quỳ xuống, “Xin nương nương thứ tội!”

“Tiện nhân, ngoài gây họa, phá hoại mày còn làm được gì nữa hả? Cậy có chút nhan sắc cả ngày chỉ nghĩ làm sao bay lên cảnh cao biến phượng hoàng phỏng?” Chửi trước tính tiếp.

Tú Nhi vội biện bạch, “Nương nương, Tú Nhi nào dám!”

Không nói còn tốt, vừa mở miệng giải thích liền khiến Dư phi càng tức đấy, “Hừ, không dám! Xảo Hồng!”

Cung nữ Xảo Hồng đang đứng ngoài sân cho chim ăn, nghe thấy bên trong vọng ra tiếng quát mắng, biết ngay là Tú Nhi lại chộc giận Dư phi, chưa kịp nghĩ ra cách nào giải vây cho Tú Nhi đã nghe Dư phi gọi tên mình, vội vàng chạy vào, “Nương nương cho gọi nô tì?”

Dư phi chỉ vào Tú Nhi: “Tất vỡ mồm nó cho ta!”

Xảo Hồng do dự.

“Người không điếc đấy chứ! Tất, tất thật mạnh vào!” Dư phi trừng mắt nhìn Xảo Hồng.

Xảo Hồng nghĩ nếu mình không đánh, Dư phi cũng sẽ ra lệnh cho người khác đánh, mình ra tay vẫn tốt hơn, có đánh còn biết nương tay. Nghĩ vậy đành giơ tay tát Tú Nhi.

May sao mới tát hai, ba cái, Tiểu Đường đã chạy xộc vào, vừa chạy vừa hét: “Nương nương, nương nương...”

Xảo Hồng ngay lập tức ngừng tay: “Xin nương nương tha cho Tú Nhi!”

Dư phi hướng về phía Tú Nhi phát mạnh tay, “Cút ra chỗ khác! Nhìn đã thấy khó chịu.”

Tú Nhi khóc lóc, chạy vụt đi.

Dư phi quay đầu về phía Tiểu Đường, hỏi với giọng bức tức: “Chuyện gì? Không để bốn cung được yên lấy một phút!”

“Tin nóng, tin nóng, nương nương!” Tiểu Đường làm ra vẻ thần bí nói: “Trên trời, trên trời đột nhiên rơi xuống một người!”

Xảo Hồng đứng bên cạnh nói xen vào, “Không phải chứ! Có nhầm không đấy! Chắc là từ chỗ nào đó ngã xuống ấy chứ?”

“Không nhầm được, hoàng thượng, cùng tất cả đại thần có mặt tại bữa tiệc đều nhìn thấy! Là một cô gái!” Tiểu Đường khẳng định.

“Có chuyện này sao?” Dư phi tỏ vẻ nghi ngờ.

“Vớ vẩn, tôi còn lâu mới tin!” Xảo Hồng vẫn không tin.

Điều mà Dư phi quan tâm nhất là thái độ của Khang Hy, liền hỏi: “Hoàng thượng có tin hay không?”

“Nô tì không rõ.” Xảo Hồng đương nhiên không thể biết trong khoảng thời gian mà cô ta chạy về đây đã xảy ra chuyện gì ‘ngầm trọng’.

...

Sự việc xảy ra ở Ngự hoa viên vô cùng... thú vị.

Khang Hy rất hứng thú với cô gái này, vừa để tâm quan sát từng cử chỉ, hành động của cô ta vừa nghĩ: “Nha đầu này cũng to gan đấy, thay bằng người khác e chỉ biết khóc lóc, đến nói cũng không nên lời chứ đừng mong... Rốt cuộc thì từ đâu chui ra nhỉ?”

Lại nói, Dận Chân thấy Na Lan Đức Duật và cô gái kỳ quái này thăm thẳm thì thì nửa ngày trời, chắc cũng phải hỏi ra được chút gì, liền cất tiếng gọi: “Na Lan Đức Duật!”

“Vương Gia!” Na Lan Đức Duật quay qua Dận Chân.

“Người đã hỏi ra lai lịch của cô ta chưa?” Dận Chân hỏi.

“Bẩm, vẫn chưa.”

Dận Chân lập tức đem chức vị ra đàn áp, “Thế vừa nãy người làm gì? Lâu như vậy, tâm sự chắc?”

Na Lan Đức Duật biết Dân Chân vừa bị Cửu A Ca bắt bẻ, đang chưa tìm ra chỗ xả, đúng lúc này lại gặp phải mình, đành thận trọng đáp lời chứ biết sao, “Bẩm Vương Gia, cô ta cứ vờ đánh trống lảng, ti chức chưa có cơ hội hỏi rõ.”

Dân Chân “hừ” một tiếng, “Vô dụng, lui ra chỗ khác để bốn vương hỏi.” Vốn nghĩ bản thân chắc chắn sẽ hỏi ra được điều gì, ai ngờ cô gái này lại chẳng thêm nề mặt.

Lúc đó cô gái đang nhìn Khang Hy, một già một trẻ, một cổ một kim đang bốn mắt nhìn nhau một cách chăm chú! Nghe tiếng Dân Chân, cô gái liền bĩu môi: “Vương Gia oai lắm sao, chức vị có lớn đến đâu cũng không hơn được hoàng thượng.”

Vốn định ra oai dọa nạt cô ta trước, nào ngờ chỉ một câu nói của cô gái cũng đủ khiến những lời Dân Chân muốn nói kẹt cứng luôn trong họng, nhất thời không sao phản bác được, mặt đành lại nhưng không tiện nổi câu.

Nét mặt mấy vị A Ca khác lộ rõ vẻ chế giễu, Cửu A Ca, Thập A Ca lại càng được nước, nháy mắt ra hiệu cho nhau, rõ cái điệu xem kịch không mất tiền.

Cô gái không thêm để ý đến Dân Chân, bước lên trước vài bước, Na Lan Đức Duật vội đưa tay ngăn lại.

Cô gái dừng bước, hướng về phía Khang Hy nói, “Lão tiên sinh, ngài là hoàng đế thật hả?”

“Lão tiên sinh!” Khang Hy sững người, ngay sau đó cười ha hả: “Hahaaa... thú vị, thật thú vị!”

“Chẳng qua chỉ gọi một tiếng ‘lão tiên sinh’, có gì thú vị chứ!” Cô gái lầm bầm trong bụng.

Sau khi dứt tiếng cười, Khang Hy đáp: “Không sai, trẫm chính là hoàng đế.”

Cô gái bắt chước người Mãn hướng về phía Khang Hy hành lễ, “Tiểu nữ yết kiến hoàng thượng, chúc hoàng thượng thánh an!”

Khang Hy mỉm cười hài lòng, khẽ gật đầu, “Tiểu nha đầu cũng hiểu lễ nghi đấy chứ! Ai, sao vừa nãy nha đầu lại gọi trẫm là ‘lão tiên sinh’?”

“Tiểu nữ phải hỏi cho rõ trước đã, nếu ngài không phải là vua, mà tiểu nữ lại tôn xưng ngài ‘hoàng thượng’, còn hành lễ, yết kiến, há chẳng phải là tiểu nữ chịu thiệt hay sao!”

Không rõ tại sao Khang Hy lại nói một câu thế này: “Là trẫm chịu thiệt.”

“Chính thế, chính thế, sao có thể để hoàng thượng chịu thiệt được, hơn nữa, như thế là đại bất kính, là khi quân!” Cô gái nhanh chóng tiếp lời.

“Nha đầu thật biết ăn nói, trẫm bắt đầu thấy thích người rồi đấy!”

“Lịch sử Thanh triều chỉ có hai vị hoàng đế cao tuổi, ngài là Khang Hy hay Càn Long?”

“Trẫm là Khang Hy.”

“Ái Tân Giác La – Huyền Diệp!” Cô gái buột miệng thốt lên.

Cuối cùng thì Dân Chân cũng chớp được cơ hội: “To gan, dám gọi thẳng tên hoàng đế!” Ngờ đâu Khang Hy chẳng hề để ý, khẽ phẩy tay, tiếp tục trò chuyện với cô gái, “Càn Long mà người nói là ai thế?”

“Cháu nội ngài chứ ai!”

Khang Hy không khỏi thắc mắc: “Người mới có mấy tuổi! Sao biết cháu nội trẫm sống lâu hay không?”

“Việc tiểu nữ biết cháu ngài sống lâu hay không có liên quan gì đến tuổi tác chứ?!”

“Không lẽ nhà người có thể biết trước tương lai?” Khang Hy càng lúc càng thấy hứng thú.

“Chuyện tương lai tiểu nữ không thể biết trước, có điều, bất cứ một người nào đến từ cách đây tầm... 300 năm ít nhiều đều biết về lịch sử đời Thanh, Khang Hy và Càn Long lại càng nổi tiếng, nhà nhà biết người người hay, già trẻ lớn bé không ai không rõ.”

“Người nói người đến từ 300 năm sau?” Khang Hy vô cùng kinh ngạc.

Cô gái gật đầu khẳng định: “Tiểu nữ đến từ Công nguyên 2012.”

Dận Chân lớn giọng quát: “Nói xằng nói bậy!”

“Ê, ngài không nói cũng chẳng ai bảo ngài câm, tôi đang nói chuyện với hoàng thượng, ngài chớ mồm vào làm gì, có loại bẽ tôi nào như ngài không?!” Cô gái không chút né tránh, hét thẳng vào mặt Dận Chân.

Dận Chân tức đến mức lắp bắp mãi không thành lời: “Người, người, người...”

Cô gái cũng chẳng để Dận Chân có cơ hội nói, “Người sao?! Tôi nói không đúng chắc?”

Thấy cô gái lớn tiếng la hét Dận Chân, đám quan chức vị thấp sợ chết khiếp, mặt mày xanh lè xanh lét. Phải biết rằng vị Tứ A Ca này xưa nay vốn độc địa, cay nghiệt, nổi tiếng với danh xưng Lãnh diện vương gia. Đám đại thần nói chuyện với ông ta còn phải dè chừng, thận trọng hết mức có thể, chỉ lo nói sai điều gì chuốc vạ vào thân; hôm nay lại có người, mà còn là một cô gái nữa chứ, dám quát tháo Dận Chân, không nhẽ cô nhóc này ăn phải gan hùm mật gấu?

Na Lan Đức Duật cũng bất ngờ trước sự to gan lớn mật của cô gái, “Có dũng khí! Nếu biết đó là Ung Vương gia, cô có còn dám nói với thái độ đó nữa hay không?”

Khang Hy càng nhận thấy nét cá tính nơi cô gái, “Nha đầu khá! Lại có thể khiến Dận Chân nuốt mất lưỡi.”

Cô gái thấy Dận Chân không nói được câu nào, mỉm cười hài lòng, quay qua Khang Hy: “Hoàng thượng, ngài tin hay không?”

“Làm sao chứng minh được nhà ngươi đến từ 300 năm sau?” Khang Hy nghĩ một lúc, nói.

“Quá đơn giản! Trang phục có thể chứng minh tiểu nữ không phải người thời đại này, còn nữa...” Cô gái cởi chiếc ba lô nhỏ nãy giờ vẫn khoác trên vai xuống. Mở khóa. Đốc ngược. Từ bên trong rơi ra nào điện thoại, nào ví, đồ trang điểm, còn cả một loạt những thứ đồ lặt vặt mà chỉ có chúa mới biết là gì, rồi chỉ vào đó nói: “Thanh triều chắc chắn là không thể có những thứ này!”

Tất cả mọi người đều hào hứng xúm vào xem.

Dận Chân cũng thò đầu lại gần nhìn lướt qua một vòng, phản bác: “Hừ, trông cách ăn mặc của ngươi quái gở chết được, bại hoại thuần phong mỹ tục! Không biết còn kiếm đâu ra một đồng tùm lum đồ vật kỳ quái. Theo bốn vương, nhà ngươi rõ ràng là yêu nữ, đem những thứ đồ yêu nghiệt này lên vào hoàng cung âm mưu hành thích hoàng thượng. Nói! Ai xúi giục ngươi làm việc này?”

Cô gái thoát một cái xông đến, chỉ thẳng mũi Dận Chân hét lên: “Gọi những đồ vật mà bản thân chưa từng nhìn thấy, không hiểu là cái gì là đồ yêu nghiệt chỉ có thể chứng minh sự ngu xuẩn, dốt nát của ‘ngài’!”

“Chưa thấy con nha đầu nào thiếu gia giáo như ngươi!” Dận Chân lùi về sau một bước.

“Tôi thiếu gia giáo? Bốn cô nương có học có hành đằng hoàng à nha!”

“Con nhà có học thức mà lại ăn mặc thế này sao? Còn chỉ tay vào thẳng mặt bốn vương nữa chứ?”

Từ đầu đến giờ Cửu A Ca, Thập A Ca chỉ đứng ngoài xem ‘kịch’, cuối cùng cũng không nhịn nổi cười phá lên. Đám văn võ đại thần đương nhiên không dám cười một cách trắng trợn như thế, người nào cũng cúi gằm mặt, bịt mũi che miệng cười thầm không ngớt, đến Khang Hy cũng suýt chút nữa bật cười thành tiếng, phải vội giả bộ uống trà che đi.

Mỗi mình Na Lan Đức Duật là không hề cười, anh đang rất lo cho cô gái đó, “Tiểu nha đầu thật không biết trời cao đất dày, không biết mình đã rước họa vào thân? Đắc tội Ung Vương Gia, hậu quả...” Anh thực không dám nghĩ tiếp.

Cô gái như cũng cảm thấy cử chỉ của mình có chút quá đáng liền rút tay lại, “Là do tôi bị ngài chọc tức đấy chứ! Ai bảo ngài gọi tôi yêu nữ chi?”

“Tiểu vương chọc tức nhà ngươi?” Dận Chân thật muốn... khóc thét, rõ ràng là cô ta chọc ỉnh tức phát điên lên, giờ bản thân lại thành vai phản diện, “Bốn vương không hơi đâu tranh cãi với ngươi, hôm nay ngươi không chịu khai rõ lai lịch thì đừng hòng rời khỏi hoàng cung!”

“Hoàng cung! Ngài vừa nói là tôi lên vào hoàng cung, đúng không?”

“Không phải thế chắc?”

“Vương Gia, nghe tôi nói này, ngài cũng biết đây là hoàng cung? E ngài muốn vào Tử Cấm Thành yết kiến hoàng thượng còn phải dâng chiếu thư, trình lệnh bài, tôi lại không biết phi thiềm tẩu bích, để gì lên vào đây được?” Cô gái vẫn thờ ơ như không.

“Quy định trong cung biết không ít nhĩ!” Dận Chân châm chọc.

“Tất nhiên! Còn nữa, mọi người đều nhìn thấy tôi từ trên trời rơi xuống. Hoàng thượng cũng thấy nữa. Sao? Mỗi ngài không thấy? Mắt ngài có vấn đề hả! Rồi, lùi một bước nói, cứ cho là tôi lên vào đi, trong cung bao nhiêu cung nữ thái giám đi qua đi lại, chả nhẽ bọn họ cũng giống ngài, không nhìn thấy một con người sống sờ sờ đây chắc? Ừ thì coi như tôi có cách che mắt bọn họ...” Cô gái liếc qua chỗ Na Lan Đức Duật, tiếp: “...đám đại nội cao thủ này để trưng bày chắc?”

Dận Chân nghiêng răng: “Mồm mép ra phết, thăm nào Na Lan Đức Duật đầu hàng là phải, ta thấy giao người cho Hình bộ chắc sẽ khai hết thôi.”

“Hình bộ cao quá, ngài đi còn được, tôi với chưa tới cái mức ấy, Thuận Thiên Phủ được rồi.” Cô gái chẳng chút sợ hãi.

Lúc này Khang Hy mới chịu mở miệng: “Dận Chân, ngày thường có thấy người hấp tấp thế này đâu, hôm nay sao thế, từ từ hỏi cho rõ đã.”

Lời nói của Khang Hy không khỏi khiến cô gái ngỡ người ra, quay đầu lại nhìn Dận Chân lần nữa, “Dận Chân á? Hóa ra đó chính là...”, tròn mắt đảo một vòng, “Ha, mình đang cãi lộn với Ung Chính hoàng đế (tương lai) cơ đấy, haha, xưa nay chưa ai có cái ‘vinh dự’ này à nha!”

Dận Chân thấy Khang Hy có ý bao che cô gái, liền nói: “Hoàng A Mã, hà tất hỏi thêm, cô ta vô phương chứng minh mình đến từ tương lai, cho thấy những điều cô ta nói lúc này đều là dối trá, trừ phi cô ta đưa được ra bằng chứng thuyết phục.”

“Nha đầu, xem ra những điều người nói chưa đủ sức thuyết phục người khác đâu nhĩ!” Khang Hy nói với cô gái.

Cô gái nhìn qua Khang Hy rồi quay lại trừng mắt nhìn Dận Chân: “Coi như tôi xui xẻo!”

Dận Chân đắc ý: “Nói không ra chứ gì!”

Cô gái cũng chẳng thêm để ý giọng điệu giễu cợt của Dận Chân, quay đầu hỏi Na Lan Đức Duật: “Ê, giờ là Khang Hy năm bao nhiêu?”

“Khang Hy năm 59.” Na Lan Đức Duật trả lời, thực tình anh cũng rất tò mò muốn biết cô gái này làm thế nào chứng minh bản thân.

Cô gái không thêm để ý đến ánh mắt hiếu kỳ của đám đông, bắt đầu nghĩ ngợi xem làm sao cho cái đám ‘đồ cổ’ này tin rằng mình thực sự đến từ tương lai, “Khang Hy năm 59 xảy ra sự kiện gì nhĩ... tiêu rồi... kiến thức lịch sử trả hết thầy cô, lúc động đến mới biết... ai... nghĩ kỹ coi nào!”

3. Chương 3: Bí Mật Kinh Thiên Động Địa

Cô gái vòng quanh Na Lan Đức Duật vài vòng mà vẫn chưa nghĩ ra được gì, thế là ngồi phịch phát xuống đất, “Việc chưa xảy ra có nói cũng vô ích, bọn họ nhất định không tin, việc đã xảy ra rồi nói ra thì cũng... vô duyên... Uhm, tìm một chuyện gì chỉ ít người biết xem chừng khó quá.” Ngẩng đầu nhìn sang phía Dận Chân, khuôn mặt vị ‘vương gia’ này hiện rõ vẻ nôn nóng nhưng tự tin, “Đắc ý ghê nhĩ nhưng còn lâu tôi mới chịu thua!” Ánh mắt lại ngó qua mấy vị A Ca khác đứng bên cạnh, “Y phục của mấy tay này chẳng khác Dận Chân là mấy, hẳn cũng phải là A Ca chứ không kém đâu được... Ai... Đợi đã...” Như chợt nghĩ ra

điều gì, cô gái đứng bật dậy, quan sát Khang Hy thật kỹ.” Khang Hy năm 59?! Khang Hy tại vị tổng cộng có 61 năm, vậy thì việc đó chắc phải quyết định rồi... A! Không được, không được, bí mật này quá lớn, nếu nói lộ ra, người đầu tiên không tha ỉnh là Khang Hy. Dù Khang Hy không giết, mấy tay A Ca này cũng sẽ không chịu bỏ qua. Nhưng... ngoài chuyện này ra, mình thực không nghĩ ra gì khác, Dận Chân đương nhiên cũng sẽ không ỉnh thêm thời gian... Nhưng không nói, việc trước mắt cũng vô phương giải quyết... Ai... Làm sao bây giờ?”

Dận Chân hết muốn kiên nhẫn đợi thêm nữa, mở miệng thúc: “Sao? Mới này còn bẻm mép lắm mà! Giờ cầm rồi?”

“Ồn ào, để người ta nghĩ hăng.” Cô gái biết bản thân đã bước đến mép vực, không còn đường lui, “Không nói, chết chắc. Nói ra... biết đâu vẫn còn cơ hội. Mình không tin người hiện đại lại thua mấy thứ ‘đồ cổ’. Hoàng đế cũng là người, cũng có tâm lý của con người, đánh cược vận may của mình xem! Trước mắt phải qua được cửa Khang Hy, còn việc sau này, sau này tính.”

“Nghĩ xong chưa?” Dận Chân lại giục.

Cô gái hạ quyết tâm liều một phen, nói với Khang Hy: “Hoàng thượng, bằng chứng, tiểu nữ có rồi, nhưng tiểu nữ không thể nói, càng không dám nói, nói ra, ngài sẽ giết tiểu nữ mất.”

Khang Hy nói bằng giọng ảm áp: “Trẫm là loại bạo chúa lạm sát người vô tội ư?”

Cô gái làm ra vẻ tủi thân, “Đương nhiên không phải! Nhưng... việc này hết sức nghiêm trọng. Nói ra, hoàng thượng không giết tiểu nữ, tiểu nữ cũng sẽ bị người khác giết người diệt khẩu.” Liếc Dận Chân một phát, rồi nói với Na Lan Đức Duật, “Ai! Thôi, Tổng lĩnh đại ca, anh cứ giải tôi đến Hình bộ cho rồi. Nếu may mắn, không chừng có ngày được đặc xá cũng nên.”

Khang Hy trừng mắt nhìn Dận Chân, “Dận Chân, xem xem, người dọa người ta sợ đến thế kia kìa. Nha đầu, có trẫm ngồi đây, xem ai dám động nha đầu một sợi tóc, bắt luận nha đầu nói gì, trẫm cũng quyết không bắt tội.”

Dận Chân bề ngoài không dám cãi, trong bụng không ngớt kêu oan: “Tôi dọa cô ta? Lá gan cô ta to hơn trời nữa kìa!”

Cô gái chỉ đợi câu nói này của Khang Hy, lập tức tiếp lời: “Hoàng thượng kim khẩu ngọc ngôn, nói lời giữ lời, không được hối dẫu đây!”

“Trẫm lại đi lừa tiểu nha đầu như người sao? Trẫm, là vua một nước!”

Nghe đến đây, Na Lan Đức Duật đã biết cô nhóc này định chơi trò gì, “Khá! Lùi một bước tiến ba bước! Về ngoài chẳng qua 20, 21 tuổi mà không chỉ biết ăn nói lại còn thông minh hơn người. Quả là hiếm thấy!”

Thấy Khang Hy nói chắc như đinh đóng cột, liền yên tâm, cười nói: “Vây, việc tiểu nữ sắp nói nhất định chứng minh được tiểu nữ đến từ tương lai bởi vì trên đời này chỉ mình hoàng thượng, Ngài, biết chuyện này.”

“Uhm? Chỉ mình trẫm biết? Là chuyện gì vậy?” Lòng hiếu kỳ của Khang Hy hoàn toàn bị ‘câu’ lên, vô cùng nóng lòng muốn biết đáp án, nhưng cô gái lại chần chừ không nói, liếc nhìn đám hoàng tử hoàng tôn.

Khang Hy nghĩ cô gái vẫn còn e ngại, liền nói: “Không việc gì phải sợ, có trẫm đây, cứ nói.”

Cô gái hít một hơi thật sâu, nói liền một hơi: “Tiểu nữ biết NỘI DUNG DI CHIẾU SAU TẮM HOÀNH PHI ‘CHÍNH ĐẠI QUANG MINH’ TRONG CUNG CẦN THANH.”

Câu nói này ngang tiếng sét giữa trời xanh, khiến tất cả mọi người có mặt đều phải kinh hoàng. Khang Hy bật đứng dậy, chằm chằm nhìn cô gái... hồi lâu sau mới từ từ ngồi xuống.

Các vị A Ca cũng không khỏi nhìn nhau, kinh ngạc, phấn khích, vui sướng, hoài nghi... đều hiện rõ trên từng nét mặt.

Mặc cho ngày thường ‘trầm tĩnh công’ của Dận Chân có ‘thâm hậu’ đến cỡ nào, lúc này khuôn mặt cũng lộ vẻ kinh ngạc, không thể nào ngờ được rằng cô gái này lại nói ra một câu nói chấn động đến vậy.

Bát A Ca Dận Tự chăm chăm nhìn cô gái, nôn nóng đợi cô ta nói tiếp. Tuy ánh mắt lộ rõ sự nghi ngờ, Cửu A Ca vẫn bị kích động đến mức tóm chặt lấy tay Thập A Ca, còn Thập A Ca, như không hề nhận thấy, mắt chữ O mồm chữ A, vừa kinh ngạc vừa phấn khích.

Bọn họ đều muốn biết ai là người kế thừa ngôi vị. Không chỉ đám A Ca, mà cả những người có mặt, e chừng không mấy ai không muốn biết. Các vị đại thần cũng bắt đầu ghé tai nhau, thì thầm bàn luận một cách sôi nổi.

Na Lan Đức Duật cũng kinh ngạc đến cực điểm: “Trời, thậm nào cô ta phải ‘dĩ thoái vi tiến’ (lấy lùi làm tiến, vờ rút lui để sau tiến công). Cô ta có biết mình đang nói gì không thể? Việc này có thể thích nói là nói được sao? Chẳng lẽ không còn chuyện gì khác? Chê hoàng cung vẫn chưa đủ loạn hay sao?! Giờ thì ‘vui’ rồi, bất luận cô biết thật hay giả, từ giờ trở đi cũng đừng hòng sống yên ổn.”

Ngự hoa viên đột nhiên bị bao trùm trong một bầu không khí tĩnh lặng đến ngạt thở, yên tĩnh đến mức nghe được cả tiếng lá rụng. Ánh mắt mọi người đều tập trung vào Khang Hy, lúc này Khang Hy đang nghĩ gì, không một ai đoán biết được. Trong lòng cô gái cũng đang thấp thỏm không yên. Cô hiểu rất rõ, thủ cấp của mình có giữ được trên cổ hay không tùy vào một câu nói của Khang Hy.

Thực ra, trong khoảng thời gian vài phút ngắn ngủi này, trong đầu Khang Hy đã nảy ra không ít ý nghĩ. Không phải ông ta không nghĩ đến việc giết cô gái. Đây là ý nghĩ đầu tiên sau khi ông nghe cô gái nói. Nhưng khi ông nhìn thấy vẻ mặt đám quý tử, liền thay đổi ý định.

“Cuối cùng thì trẫm cũng biết vì sao cô gái này hết lần này đến lần khác muốn trẫm hứa không bắt tội, không giết cô ta. Cô ta đã sớm biết việc này có thể gây nên phản ứng lớn thế nào. Coi, ai ai cũng lộ ra ánh mắt thèm khát, chỉ hận một nỗi không lập tức biết ngay di chiếu viết gì. Ai... Nha đầu, lá gan của người cũng to quá đấy! Trẫm có thể tuân thủ lời hứa, nhưng... đám quý tử này thì... Quái lạ, sao trẫm lại đi lo cho cô ta nhỉ?”

Khang Hy nhìn cô gái lần nữa, khuôn mặt cô gái ‘lọ lem’ hết sức, nhìn không rõ biểu hiện gì, nhưng ánh mắt điềm tĩnh, thản nhiên như mặt nước hồ không gợn sóng, Khang Hy thậm thở dài một tiếng: “Thôi, cứ để cô ta nói với trẫm trước đã!”

Nghĩ đến đây, Khang Hy khẽ vẫy cô gái: “Nha đầu, đến đây!”

Cô gái bước đến trước mặt Khang Hy, cúi người, ghé vào tai ông...

Mặc dù đã chuẩn bị tâm lý từ trước, nghe cô gái nói xong, Khang Hy vẫn không khỏi dùng ánh mắt cổ quái nhìn cô gái: “Không thể nào? Cô ta không thể biết, càng không nên biết! Đến từ tương lai! Đúng là chỉ có người đến từ tương lai mới biết được! Thực ra dựa trên những điều quan sát được từ này, trẫm đã có phần tin cô ta. Thật không nên để mặc Dận Chân ép cô bé! Rắc rối của cô ta do trẫm mà ra cả. Phải rồi, lúc này cô ta có nhắc đến Càn Long! Càn Long?! Liệu đó có phải là...?”

“Nha đầu, nói trẫm hay, Càn Long là ai?” Trong thời khắc quyết định này, Khang Hy vẫn không quên hiếu kỳ.

Cô gái lại thì thầm vào tai Khang Hy.

Khang Hy vuốt râu: “Không sai! Trẫm truyền ngôi cho Dận Chân, chính là vì người đó. Ai, tiểu nha đầu, trẫm phải làm gì với người bây giờ! Lời đã nói ra không thể rút lại, người thông minh đấy, biết sự việc hệ trọng liền nghĩ cách ‘bẫy’ trẫm trước, giả trò ‘mèo’ mà mặt mày vẫn cứ ngây thơ ‘vô số tội’, trẫm càng ngày càng thích người đấy. Hừm, để nha đầu tự đối phó, đám quý tử này chắc gì đã thắng nổi... haha... cũng nên cho chúng nếm chút mùi vị, trẫm muốn xem xem chúng bày ra được trò gì nào!”

Nụ cười dần lộ ra trên mặt Khang Hy: “Uh, thế là tốt!”

Nhìn vẻ mặt Khang Hy, cô gái thở phào nhẹ nhõm: “Tốt rồi, vượt ải an toàn. ‘Khuyến mãi’ thêm chiếc... tàu bay giấy không tin ngài không nhận.”

“Hoàng thượng, ngài là vị hoàng đế nắm quyền lâu nhất không chỉ trong lịch sử Thanh triều mà trong cả lịch sử Trung Quốc nữa. Người đời sau tôn vinh ngài – Khang Hy Đại Đế, gọi thời đại ngài và cháu gái, Cháu Long, cai trị Kang – Càn Thịnh Thế.”

“Thật vậy sao? Hahaaa...” Xem ra ‘tàu bay giấy’ của cô bé này đã triệt để phát huy tác dụng, Khang Hy vui không để đâu cho hết.

Không khí cũng dần dần dịu xuống, kẻ giỏi tăng bốc, nịnh hót lập tức phát huy sở trường: “Vạn Tuế Gia, công đức lớn lao của Người mãi lưu truyền ngàn đời vạn thế!”, đứng bên cạnh cũng không chịu kém: “Nghieu, Thuần, Vũ, Thang cũng không thể so bì cùng Thánh thượng!”, đám quan chức vụ thấp cũng vội gật đầu phụ họa, phút chốc, những lời ca công tụng đức vang lên không ngớt.

Khang Hy chỉ mặt quần thần, mắng: “Đừng cho trăm ‘bay’ lên tận mây xanh nữa!” Nói là nói thế, khuôn mặt không giấu đâu được nụ cười sung sướng, Khang Hy quay sang hỏi cô gái: “Nha đầu tên gì?”

“Tiểu nữ Chung Tâm Di, ‘Tâm Di’ trong vui vẻ.”

“Tâm Di!” Khang Hy gật đầu, sai Lí Đức Toàn mang thêm ghế, “Nha đầu đến đây ngồi cạnh trẫm, kể trẫm nghe làm sao người đến được Thanh triều.”

Tâm trạng Khang Hy thật... không tồi, muốn nghe kể chuyện rồi đây.

Nụ cười trên gương mặt Tâm Di chợt biến mất, cô cúi đầu, nói với giọng buồn bã: “Chuyện này phải kể từ một năm trước đây... Hôm đó, tiểu nữ cùng vài người bạn thân đi cắm trại mừng tốt nghiệp, cùng đi còn có Lâm Tử Kiện – chồng chưa cưới của tiểu nữ...”

Đó là vết thương sâu nhất, đau đớn nhất trong tim Tâm Di, nếu không phải Khang Hy hỏi đến, cô định sẽ đem vết thương này chôn vùi vĩnh viễn.

Chúng ta hãy cùng Tâm Di quay trở lại thế kỷ 21!

Mặt trời mùa hè cháy bỏng cao cao treo trên đỉnh đầu, ve sầu rả rích cả ngày không mệt mỏi như muốn đốt kiệt toàn bộ sinh mệnh vào tiếng hát. Trên con đường đèo vùng ngoại ô, một tốp thanh niên lưng đeo ba lô vui vẻ đạp xe bên nhau, cả con đường tràn ngập tiếng cười nói, trêu đùa, vẫy gọi nhau, không gian như cũng tươi vui hơn, sống động hơn, tràn đầy nhựa sống.

Tâm Di chậm chậm đạp xe, đi lẫn vào giữa. Mọi người cùng cười cười nói nói cũng không thấy cái bóng râm của nắng hè. Đi được một đoạn, Tâm Di chợt cảm thấy xe đạp của mình kỳ kỳ sao ấy, cúi đầu nhìn xem, hóa ra là bị tuột xích, cô đành phải dừng lại.

Từ lúc xuất phát, Lâm Tử Kiện vẫn đạp sóng đôi bên cạnh, thi thoảng cũng vượt lên trước bắt chuyện với đám bạn học của cô. Như lúc này đây, anh đang vừa đạp xe vừa trò chuyện, phát hiện Tâm Di rớt lại phía sau, lập tức dừng lại, lớn tiếng hỏi: “Sao thế Tâm Di?”

Tâm Di loay hoay lắp lại xích, trả lời: “Không sao, xe bị tuột xích ấy mà.”

Lâm Tử Kiện liền nói với mấy người kia: “Các cậu cứ đi trước, bọn này sửa xong sẽ đuổi theo.” ‘Kép’ của Tâm Di, Càn San, nghe thấy cũng dừng xe lại, ngoái đầu trêu Lâm Tử Kiện: “No problem! Hai người cứ từ từ sửa, bọn này không dám cản trở vợ chồng người ta ‘ân ái’!”

Cả đám ha ha cười lớn, đạp đi.

“Đễ ghét, đợi chút nữa tính sổ với nhà người!” Tâm Di hướng về phía Càn San dứ dứ nắm đấm, Càn San càng được thể, HA HA HA cười còn ‘dã man’ hơn lúc này, leo lên xe đuổi theo đám bạn.

Tử Kiện đến bên Tâm Di: “Tiểu thư, đôi bàn tay ngà ngọc, mảnh mai của nàng là để cầm dao phẫu thuật, công việc nặng nhọc thế này nên giao cho kẻ hèn này thì hơn!” Nói dứt lời, đưa cho Tâm Di gói khăn giấy rồi ngồi xuống bắt đầu sự nghiệp... sửa xe, “Em nghỉ chút đi, anh sửa loáng cái là xong.”

Tâm Di cầm lấy khăn, vừa lau tay vừa bước đến bên mép đường, duỗi tay duỗi chân, vươn vươn vai, hít thở thật sâu: “Không khí trên núi trong lành sáng khoái thật đấy. Tử Kiện, sau này chúng mình dựng ngôi nhà tranh nhỏ sống trên núi cũng được đấy chứ?!”

Tử Kiện, không hề ngẩng đầu lên, nói: “Được thì cũng được, nhưng chừng nào em mới định kết hôn với anh? Không phải đã nhất trí em tốt nghiệp xong chúng ta sẽ lập tức làm đám cưới? Em còn muốn anh đợi thêm bao lâu nữa? Anh đã hơn 30 rồi, mẹ anh mong bé cháu mong phát điên lên được kia kìa.”

Những điều anh nói đều là thật. Tử Kiện và Tâm Di quen nhau trong bữa tiệc sinh nhật của một người bạn, Tâm Di tính tình hoạt bát, vui vẻ, lạc quan, lại hơi có chút tinh nghịch, cổ quái, Lâm Tử Kiện vừa gặp liền ‘kết’ ngay.

Mới đầu Tâm Di chẳng mấy để tâm đến sự theo đuổi của Lâm Tử Kiện, cũng không mấy nhiệt tình với những lời mời của anh, thường kéo đám Càn San cùng đi... nhưng một lần, khi mọi người cùng đi du ngoạn trên hồ, Tử Kiện dừng cảm quên mình cứu một đứa bé trượt chân rơi xuống nước, không ngờ hành động anh hùng này lại cảm động ‘trái tim sắt đá’ của Tâm Di.

Từ sau ngày hôm đó, thái độ của Tâm Di đối với Tử Kiện thay đổi hẳn, khuôn viên trường thường lưu lại bóng dáng họ thân mật bên nhau như hình với bóng. Cha mẹ Tử Kiện cũng vô cùng yêu quý Tâm Di, khi biết Tâm Di không may mất đi song thân, cô út từ nhỏ, lại càng coi cô như con gái ruột của mình, thậm chí còn nhiều lần khuyên cô chuyển đến sống cùng gia đình, nhưng Tâm Di vẫn một mực từ chối. Thấy Tâm Di biết giữ lễ tiết như vậy, họ, trái lại, càng thêm hài lòng về cô con dâu tương lai này, chỉ chờ Tâm Di tốt nghiệp đại học là lập tức tổ chức lễ cưới cho đôi trẻ.

Tâm Di hiểu lòng cha mẹ Tử Kiện, cười thật tươi, đáp lời anh: “Em nói không chịu kết hôn bao giờ chưa? Anh cứ chuẩn bị đi!”

“Cuối cùng cũng chờ được đến lúc mưa tạnh trời quang, thật không dễ dàng gì!” Lâm Tử Kiện ngẩng đầu nhìn Tâm Di, ánh mắt tràn ngập niềm vui sướng, cảm động.

Tâm Di mắng... yêu: “Giờ hài lòng rồi chứ?”

“Còn một việc chưa vừa ý!” Tử Kiện hơi bị... được voi đòi tiên, được nước lấn tới.

“Việc gì?” Tâm Di thắc mắc.

“Anh sửa xe vất vả thế này mà em chẳng có gì đáp lại sao?”

“Anh muốn em đáp lại thế nào?” Tâm Di biết thừa còn hỏi.

Tử Kiện cười một cách... mập mờ: “Bây giờ không có ai.”

Tâm Di vẫn đứng nguyên chỗ cũ: “Không có ai thì sao?”

“Tâm – Di” Tử Kiện kéo dài giọng, hơi đưa mắt ra trước, tỏ ý.

Tâm Di đưa tay lên mặt mình quệt quệt vài cái.

Tử Kiện làm ra vẻ bất lực, tiếp tục công việc đang làm dở, Tâm Di vẫn đứng bên sườn núi ngắm cảnh, lúc sau, Tử Kiện nắm lấy bàn đạp quay một vòng, nói: “Tốt rồi, đã sửa xong.”

“Vậy thì nhanh lên, không lại bị bọn họ chọc nữa cho coi.” Tâm Di vừa nhắc chân lên, chợt thấy từ trong lùm cỏ bò ra một con rắn, theo phản xạ lùi về sau một bước. Cô quên sau lưng mình là sườn núi dốc đứng, lùi về sau liền hụt chân, hiểm hiểm ngã xuống vực.

Tử Kiện không ngờ lại xảy ra tình huống này, ngây ra mất hai giây, chỉ hai tiếng tích tắc, tuy sau đó anh đã lao đến với tốc độ nhanh nhất có thể, nhưng vì đứng cách Tâm Di một đoạn, cuối cùng vẫn không kịp.

4. Chương 4: Sinh Ly Tử Biệt

“Tâm Diiiiii...” Tử Kiện lao đến, quỳ bên mép vực, cúi người nhìn xuống, lo lắng hét gọi.

Trong lúc rơi xuống, may sao thân thể Tâm Di đập vào một khối đất nhỏ, khá bằng phẳng, nhô ra lưng chừng vực, phần nào làm giảm tốc độ rơi. Bản năng mách bảo cô giơ tay tóm lấy bất cứ vật gì có thể cứu mình, cuối cùng Tâm Di cũng tóm được một móm đá nhỏ, hơi lồi ra ngoài. Vặn hết sức bình sinh bám chặt lấy móm đá, lớn tiếng hét: “Tử Kiện, cứu em với!”

Lâm Tử Kiện nghe thấy tiếng kêu, biết Tâm Di tạm thời an toàn, cũng phần nào yên tâm, thét vọng xuống: “Tâm Di, đợi chút, anh đến cứu em ngay đây!” Vội vàng mở ba lô lấy dây thừng, chạy đến bên bờ vực, thả xuống: “Anh thả dây xuống rồi đấy, bám chắc lấy, anh sẽ kéo em lên!” Dây thừng lơ lửng cách đầu Tâm Di một đoạn rồi ngừng hẳn lại.

“Gần thêm chút nữa. Em với không tới!” Tâm Di ngẩng đầu nhìn lên, hét lớn.

Lâm Tử Kiện nằm sấp bên mép vực, cổ nhòai người ra hết cỡ, hỏi: “Với tới chưa?”

Giọng nói của Tâm Di từ bên dưới vọng lên, vô cùng hoảng hốt: “Còn một chút nữa... Tử Kiện, em không chịu nổi nữa rồi!”

“Bám chắc lấy, bám chắc lấy, đợi anh nghĩ cách khác!” Tử Kiện vội trả lời, anh đang lo phát điên lên được, ở nơi hoang vắng không một bóng người này biết tìm đâu ra dây thừng bây giờ?

Con người trong lúc nguy cấp thường có hai loại phản ứng: một, sợ hãi đến mức không biết phải làm gì; hai, càng nguy hiểm càng sáng suốt. Tử Kiện thuộc loại thứ hai.

Vô tình nhìn thấy chiếc xe đạp của mình, trong đầu anh chợt nảy ra một cách. Anh vội chạy qua, tháo lấy xích xe, thắt chặt vào một đầu dây thừng, rồi chạy đến bên bờ vực, thả xuống: “Được chưa, Tâm Di? Mau trả lời anh!”

Anh vẫn ép sấp người bên miệng vực, một lúc sau mới nghe thấy tiếng Tâm Di trả lời: “Được rồi!”

“Nắm chắc nhé, anh kéo em lên giờ đây.” Tử Kiện ra sức kéo dây thừng, dần dần, khi thấy Tâm Di hiện ra trong tầm nhìn của mình, anh không khỏi thở phào nhẹ nhõm, nhòai người xuống sâu hơn chút nữa, giơ tay ra: “Đưa tay cho anh!” Tử Kiện nắm chặt lấy tay Tâm Di, kéo thật mạnh.

Do phần lớn thân thể nhòai ra ngoài miệng vực, lại vội kéo Tâm Di lên, cho nên, lúc Tâm Di vừa đặt được tay lên mép vực, Lâm Tử Kiện mất thăng bằng, lao đầu xuống vực. Trong khoảnh khắc bị rơi xuống ấy, anh đẩy Tâm Di một cái thật mạnh, nhờ thế Tâm Di trèo lên được khỏi miệng vực. Đợi cô quay người lại, đã không còn thấy bóng Tử Kiện.

“Tử Kiệnnnnnn...!!!” Tâm Di vừa khóc vừa bò đến bên bờ vực, đau đớn thét gọi người yêu, nhưng đáp lời cô chỉ là im lặng.

Tâm Di lập tức bò dậy chạy lên núi tìm đám bạn.

Trên đỉnh núi, đám bạn học của cô đang vui vẻ dựng lều, vừa làm vừa...

“Sửa có mỗi cái xe mà sao lâu thế nhỉ?” Càn San nói với cô bạn đứng bên cạnh.

“Heihei, đằng ấy ngốc thật đấy, này gọi là ‘cơ hội’ biết chưa?!”

Nam sinh gầy gò cạnh đó ra vẻ vô cùng hiểu biết bổ sung: “Sau này nhớ lại khoảng thời gian ‘lịch sử’ này đảm bảo ‘dư âm sẽ còn vang mãi’ à coi.”

“Thôi đi! Sang Khảo Cổ, ông thì chỉ biết có mỗi ‘lịch sử’, theo tôi, ông về quách thời cổ đại mà sống cho xong.” Càn San giễu.

Nam sinh tên gọi Sang Khảo Cổ không phải dân Y nhưng rất thân với đám sinh viên trường này, hơn nữa lại đang... tình nguyện ‘làm đuôi’ của Càn San, tiếc thay Càn San thấy ‘hắn’ quá cổ bản, cứng nhắc nên thường...lầm lờ. Nghe Càn San chế giễu, Sang Khảo Cổ cũng không bực, nói tiếp: “Tôi cũng muốn lắm, có điều, phải có bà cùng đi kia!”

Càn San trừng mắt nhìn kẻ vừa ‘phát ngôn bừa bãi’: “Xí... tôi cóc thèm đến cái nơi khỉ gió ấy! Chỗ đó vừa không có tivi lại chẳng có máy tính. Đến đó để mà chết vì buồn à! Muốn đi ông mình đi!”

Đang nói, thấy Tâm Di thở hồng hộc chạy lại, mặt mày đầm mồ hôi, người ngòm quần áo lem lem luốc luốc, giật thót mình, vội chạy đến đón: “Tâm Di, sao thế, xảy ra chuyện gì vậy?”

Đám còn lại cũng vội vây đến, tranh nhau hỏi thăm.

“Tử Kiện, Tử Kiện ...” Tâm Di thấy bạn, càng thêm nước mắt ngấn nước mắt dài, nói không nên lời.

Trước nay chưa từng thấy Tâm Di như vậy, Càn San càng lo lắng: “Tâm Di, rốt cuộc thì có chuyện gì? Đừng khóc mãi thế!”

“Tử Kiện... anh ấy rơi xuống vực rồi!”

“AAA...” Cả đám kinh hoàng!

Sang Khảo Cổ cũng nhanh trí, lập tức đưa ra ý kiến: “Đừng ‘A’ nữa, xuống núi xem sao, nhanh!”

Cả đám giờ mới bình tĩnh, vội vàng vàng chớp lấy xe phi xuống núi.

Lúc tìm thấy thi thể Lâm Tử Kiện dưới chân núi, không một ai nhận tâm để Tâm Di thấy, trước sự kiên quyết của cô, đành phải xuôi theo, để cô nhìn anh lần cuối, không ngờ cô lại quá kích động, vừa nhìn thấy liền ngất đi.

Tỉnh dậy đã thấy mình nằm trong bệnh viện, đứng trước sự thương tâm tột bậc vì mất đi đứa con trai độc nhất của ông bà Lâm, cảm giác tội lỗi càng dâng lên trong lòng Tâm Di. May sao ông bà cũng là người hiểu lý lẽ, biết rõ Tâm Di cũng đau đớn không kém gì họ nên chẳng hề oán trách cô. Điều này càng khiến Tâm Di thêm hận bản thân mình.

Suốt một năm trời, Tâm Di đều ở trong tình trạng suy sụp. Càn San sợ cô nghĩ quẩn, thường ở bên cạnh cô, thi thoảng còn lôi cô đi dạo phố, mua sắm, hát karaoke, đi ăn...tóm lại là vắt óc nghĩ mọi cách có thể giúp cô khuấy khỏa, quên đi nỗi đau tưởng chừng như không thể vượt qua nỗi ấy.

Thời gian trôi qua như bóng câu ngoài cửa sổ, chớp mắt đã đến ngày giỗ đầu Tử Kiện. Ban ngày, Tâm Di đến thăm, an ủi ông bà Lâm, buổi tối, cô gọi Càn San cùng đi đến bờ vực nơi xảy ra sự cố thương tâm ngày nào.

Trên bầu trời đêm sâu thẳm treo một mảnh trăng vừa tròn, vừa sáng, những ngôi sao không ngừng lấp lánh thứ ánh sáng tuy nhỏ nhoi nhưng độc nhất vô nhị của riêng mình. Nếu nhìn kỹ, có thể thấy, bên cạnh mặt trăng, có 5 vì sao sáng hơn mọi vì sao khác, không những thế còn gần như xếp thành một đường thẳng tắp.

Tâm Di đương nhiên chẳng có tâm trạng nào đi ngắm nhìn vẻ đẹp của trời đêm. Cô đứng bên bờ vực nơi Tử Kiện rơi xuống, cúi mình đốt nến, thắp hương, rồi lặng lẽ đưa mắt nhìn đăm đăm từng dải núi đen sẫm tiếp nối nhau đằng xa.

Càn San vốn định dập tắt cái ý định đến đây của Tâm Di nên ban đầu hạ quyết tâm lôi bằng được Tâm Di đi dạo phố, ngắm đông nhìn tây, mua cái này, sắm cái nọ, nhưng kết quả vẫn phải đi cùng Tâm Di đến nơi này. Là bạn thân, cô là người làm chứng ới tình giữa Tâm Di và Tử Kiện, hai người, từ quen biết cho đến yêu, toàn bộ quá trình, cô đều biết. Cô hiểu rất rõ tình cảm của họ sâu sắc đến mức nào. Lúc này đây, tâm trạng Tâm Di thế nào, cô là người hiểu hơn ai hết. Nhưng cô thực không nhận tâm nhìn bạn mình, như người mất hồn, đứng thế này mãi. Cô càng sợ Tâm Di một phút nghĩ quẩn mà hành động nông nổi nên mở lời khuyên: “Tâm Di, về đi thôi, cậu đã viếng qua Tử Kiện rồi còn gì.”

Cũng không biết Tâm Di có nghe thấy hay không, chỉ khẽ lẩm nhẩm đọc:

”Thập niên sinh tử lưỡng mang mang, bất tư lượng, tự nan vong.

Thiên lý cô phần, vô xứ thoại thê lương.

Tung sử tương phùng ưng bất thức, trần mẫn diện, bán như sương.

Dạ lai u mộng hốt hoàn hương, tiểu hiên song, chính sơ trang.

Tương cố vô ngôn, duy hữu lệ thiên hàng.

Liệu đắc niên niên trường đoạn xứ, minh nguyệt dạ, đoản tòng cương.”

Nước mắt hòa cùng giọng ngâm, “Đến hôm nay mình mới thực sự hiểu thấu bài thơ này của Tô Đông Pha.”

Càn San thở dài: “Nói một câu cũ rích: người chết rồi không thể sống lại. Cậu có thương tâm thế nào đi chăng nữa anh ấy cũng không quay lại được.”

“Phải, mình biết chứ, nhưng cậu có biết tim mình đau đớn, hồi hận đến cỡ nào?! Giá như xe đạp của mình không bị hỏng, giá như mình không đến đứng bên bờ vực ấy, giá như anh ấy không vì cứu mình...mọi việc đều không xảy ra.”

“Tâm Di, cậu đừng tự mình đổ hết trách nhiệm lên bản thân mình như thế. Cậu cũng đâu có muốn vậy.”

“Ông trời ơi, vì sao ông lại tàn nhẫn đến như vậy?! Vì sao lại nhẫn tâm đoạt mất Tử Kiện?! Xin ông đem anh ấy trả lại cho tôi! Trả cho tôi!!!” Tâm Di ngẩng đầu nhìn bầu trời đêm vô tận gào thét. Càn San thấy Tâm Di kích động như vậy, vội ôm chặt lấy cô: “Đừng thế, bình tĩnh lại đi, Tâm Di!”

Tâm Di khóc ngất đi trên vai Càn San: “Mình rất nhớ anh ấy, rất muốn gặp anh ấy, chỉ một lần thôi cũng đủ.” Đúng lúc đó, một trận cuồng phong thổi đến, cây cối ào ào rung động, cát bụi mịt mù, mặt đất cũng chấn động.

Càn San cảm nhận được sự rung động tuy rất khẽ của mặt đất dưới chân mình, liền nói với Tâm Di: “Tâm Di, nghi sắp có động đất, chúng ta mau rời khỏi đây.”

Tâm Di bị gió thổi muốn đứng không vững nhưng vẫn cố chấp: “Mình không đi đâu hết, cứ để gió cuốn mình đi, cứ để động đất chôn vùi mình, để mình có thể đến với Tử Kiện.”

Hai người bọn họ không hề phát hiện ra, chính lúc này, trên bầu trời, năm vì sao đã hoàn toàn nối thành một đường thẳng, liền sau đó, một dải sáng trắng chiếu thẳng xuống, bao trùm lấy thân hình nhỏ nhắn của Tâm Di.

Tâm Di đưa tay che mắt, muốn cản bớt một phần làn ánh sáng chói lọi đó, lạ một điều là Càn San lại không hề thấy lóa mắt, cô chỉ nhìn thấy một vòng sáng êm dịu bao quanh Tâm Di, rồi vòng sáng bắt đầu chuyển động, càng lúc càng nhanh, cùng với sự chuyển động của vòng ánh sáng, thân thể Tâm Di dần dần rời khỏi mặt đất, bị hút vào vòng xoáy ánh sáng ở bên trên, biến mất.

Chỉ trong vòng có hai phút ngắn ngủi đó, gió ngừng thổi, mặt đất cũng ngừng chấn động, tất cả đều khôi phục lại trạng thái ban đầu như chưa từng có gì xảy ra, chỉ mình Tâm Di là không rõ tăm tích, để lại Càn San vẫn đứng ngây ra đó.

“Chúa ơi! Không ngờ hiện tượng chỉ trong phim khoa học viễn tưởng mới có lại xảy ra ngay trước mắt mình!” Càn San giật mình thức tỉnh. Cô vội vàng đi báo cảnh sát nhưng chẳng một ai tin vào những gì cô nói. Sau đó, Càn San đã chạy khắp nơi tìm kiếm tung tích Tâm Di nhưng thất bại. Cô làm sao nghĩ ra được Tâm Di lại có thể chạy đến Thanh triều cơ chứ...

Nghe Tâm Di kể xong, Khang Hy thở dài không ngớt. Thấy Tâm Di nước mắt ngấn nước mắt dài, Khang Hy khẽ vỗ về an ủi cô: “Tội nghiệp, tội nghiệp!”

“Hoàng thượng, tiểu nữ làm ngài mất vui rồi.”

“Không, trẫm rất cảm động, cảm động trước tình yêu của cậu trai ấy. Trẫm tin rằng, tâm nguyện lớn nhất của cậu ấy là cháu được sống vui vẻ, khỏe mạnh.”

“Cháu sẽ cố gắng.”

“Tâm Di này, cháu còn có thể về nhà không? Nếu cháu muốn, ta sẽ cố hết sức giúp cháu.”

“Về nhà ư? Đương nhiên là muốn rồi!” Tâm Di cười gượng, “Nhưng cháu làm sao về nhà được bây giờ? Cháu không có năng lực đó, cũng chẳng ai có năng lực giúp cháu trở về nhà!” Tâm Di khẽ lau nước mắt, đột nhiên đổi đề tài: “Hoàng thượng, cháu có thể ăn chút gì đó không?”

Khang Hy nghe thế liền đẩy thức ăn trên bàn đến trước mặt Tâm Di: “Cháu ăn đi!”

“Tạ ơn hoàng thượng!!!” Tâm Di chẳng chút khách sáo, cùng lúc dùng cả hai tay bốc thức ăn.

Quần thần thấy thế chết ngất, lại bắt đầu nhỏ giọng bàn tán: “Ai lại dùng tay bốc thức kia chứ?!... Dẽ là người tương lai không dùng đũa... Ăn uống kiểu gì mà chẳng nhả nhận chút nào!... Phải đấy, thiếu nữ gì mà lại thế này!”

Tâm Di ‘quét’ sạch toàn bộ thức ăn trên bàn, lại lấy thêm một quả chuối, lột vỏ, cắn một miếng to: “Hoàng thượng, có phải là cháu chẳng có dáng vẻ thực nữ chút nào không?”

Khang Hy chẳng hề để tâm, nói: “Người cố làm ra vẻ dè dặt nhìn thấy chưa đủ nhiều hay sao? Trẫm thích phong cách tự nhiên của cháu.”

“Haha! Cháu cứ nghĩ ở nơi đây việc gì cũng đòi hỏi quy tắc, luật lệ người tùy tiện như cháu chắc gì ngài đã thích.”

“Không có chuyện đó, thế này mới hay chứ!” Khang Hy quả thực chẳng chút để ý.

“Thật ư?”

“Đương nhiên là thật! Tâm Di, cháu cứ ở lại đây, để ta chăm sóc cháu!” Khang Hy nói.

Tâm Di không khỏi ngây ra: “Hoàng thượng, ngài định nuôi cháu thật ư? Ngài là vua một nước, còn Tâm Di chỉ là một con bé lai lịch không rõ ràng, cháu thực không dám nhận.”

“Trẫm nói được là được. Cháu là con gái, ở đây lại chỉ có một thân một mình, làm sao sống nổi! Cháu cứ yên tâm ở lại đây!” Giọng nói nghiêm nghị, không cho phép phản đối.

“Cũng được, cháu nghe lời ngài vậy!” Tâm Di biết rõ mình mà rời khỏi Khang Hy chắc chắn sẽ phải chết. Ăn hết chuối, Tâm Di cầm tách trà trước mặt Khang Hy uống cạn một hơi, tự nhủ: “Uhm, đằng nào cũng chẳng về được, ở lại đây thử nghiệm một chút cuộc sống Thanh triều cũng chẳng tồi!” Lại thò tay bốc một quả táo.

Khang Hy thấy thức ăn trên bàn bị ‘giải quyết’ cũng tương đối rồi mà Tâm Di lại còn cầm thêm một quả táo lên gặm, liền hỏi bằng giọng thương cảm: “Cháu nhịn ăn mấy ngày rồi, Tâm Di?”

Tâm Di vừa ‘cạp’ táo vừa trả lời: “Cháu cũng không biết nữa, chỉ thấy đói. Hoàng thượng, thực ra bình thường cháu ăn cũng không nhiều, không ăn hết cơm hết gạo của ngài đâu.”

Khang Hy cười ha hả: “Ăn được hết cơm gạo của trẫm cũng là một loại bản lĩnh.” Nói rồi đứng dậy kéo tay Tâm Di: “Đi, theo trẫm đến Nam thư phòng, ta muốn trò chuyện thêm với cháu.” Sau còn dặn dò thêm Lý Đức Toàn: “Đi nói Ngự thiện phòng bữa tối nay chuẩn bị kỹ một chút, Tâm Di sẽ cùng dùng cơm với trẫm.”

“Dạ!” Lý Đức Toàn đáp, tuy không biết Khang Hy định nói chuyện gì với cô gái này nhưng Lý tổng quản biết rõ việc tiếp theo đây mình phải làm là sắp xếp chỗ ở và chọn người hầu hạ.

Thường thì những việc như thế này vốn không cần Lý tổng quản đích thân đi làm, chỉ việc dặn dò một tiếng là xong, nhưng có mù cũng thấy thái độ của Khang Hy, ông ta nào dám không tận tâm tận lực đích thân giải quyết, ở trong cung lâu thế rồi, điểm này vẫn không nhìn ra chắc?

Quần thần thấy Khang Hy đứng dậy cũng lập tức đứng lên, đồng thanh hô lớn: “Kính tiễn hoàng thượng.”

Tâm Di bước theo Khang Hy vài bước, chợt nhớ ra điều gì, liền dừng lại: “Hoàng thượng, còn đồ đặc của cháu...”

Khang Hy vỗ vỗ tay cô: “Yên tâm, sẽ không thiếu thứ gì đâu.”

Tâm Di gật đầu, quay sang nhìn Dận Chân.

Đúng lúc Dận Chân cũng vừa ngẩng đầu lên, thế là, Tâm Di rất đặc ý hướng về phía Dận Chân giờ giờ quả táo cầm trong tay.

Dận Chân trong bụng... ầm ạch không nói cũng biết: “Nha đầu này quả không đơn giản, Hoàng A Mã không những giữ lại trong cung, còn nói muốn chăm sóc cô ta, ‘bố già’ bao giờ đối tốt như thế với con trai mình?” Nghĩ là nghĩ vậy, vẫn mỉm cười với Tâm Di, có điều nụ cười này quả thực không mấy... ưa nhìn.

5. Chương 5: Tin Tức Lan Truyền Khấp Tử Cấm Thành

Đến Nam thư phòng, Khang Hy sai người bê nước đến, Tâm Di rửa sạch mặt, đem mái tóc dài bóng mượt của mình cột vổng lên. Lúc này, Khang Hy mới nhìn rõ khuôn mặt Tâm Di. Cô không đẹp nhưng toàn thân toát lên một thứ sức sống đặc biệt mà những cô gái chốn thâm cung nội viện không thể có.

Đội Khang Hy cho đám cung nữ, thái giám đứng hầu lui hết ra ngoài, Tâm Di mới mở lời: “Hoàng thượng, ngài muốn hỏi gì tiểu nữ?”

Tuy trong lòng thầm khen ngợi sự thông minh của Tâm Di, Khang Hy vẫn nghiêm mặt, nói: “Nha đầu, lá gan nhà ngươi to thật đấy, dám đem điều cơ mật thế này nói ra, không sợ trẫm chém đầu ngươi chắc?”

Tâm Di cười nói: “Nếu thật muốn giết thì lúc này ngài đã giết rồi. Thực ra lúc đó tiểu nữ cũng rất sợ hãi, nhưng không nói, cũng sẽ bị coi là yêu nữ, thích khách đem chặt đầu nên đành liều một phen, đánh cược vận may của mình, cũng đánh cược xem liệu hoàng thượng có phải là một vị minh quân.”

“Và ngươi đã thắng cược.”

“Với hoàng thượng tiểu nữ đúng là đã thắng cược, nhưng tiểu nữ cũng biết tai họa từ miệng mình mà ra, e rằng mấy vị A Ca đó không chịu tha cho tiểu nữ.” Tâm Di biết Khang Hy là lá bùa hộ thân duy nhất mình có, muốn sống yên ổn ở chốn thâm cung này, không có sự bảo hộ của Khang Hy không được.

“Nếu đến một cô nhóc như ngươi trẫm cũng không bảo vệ được thì còn làm vua một nước làm gì chứ.” Khang Hy quả nhiên nói vậy.

“Ai!” Tâm Di thở dài một tiếng: “Hoàng thượng, tiểu nữ biết quá rõ giai đoạn lịch sử này. Vì ngôi vua, bọn họ sẵn sàng chém giết lẫn nhau, kết bè kéo phái, trừ khử bất kỳ ai cản đường mình, thậm chí đến tình cảm ruột thịt cũng chẳng đáng một xu. Tiểu nữ chỉ là một cô nhóc bình thường, không quyền thế cũng vô phương tự vệ, đối với bọn họ mà nói lại càng nhỏ nhoi, yếu đuối, lợi dụng được thì lợi dụng, không lợi dụng được thì...”

“Bọn chúng đều là con trai ruột của trẫm, trẫm chưa già đến mức mắt mờ tai điếc, lẽ nào lại không biết chúng nghĩ gì? Bọn chúng đừng có hòng mưu tính gì ở chỗ ngươi, vả lại...” Khang Hy cười... nham hiểm, “ngươi thông minh thế, bọn chúng cũng đừng mong ‘mơ’ được gì từ ngươi.”

“Hoàng thượng, từ đâu mà ngài biết tiểu nữ thông minh?”

Khang Hy giơ tay dí dí vàng trán bướng bỉnh của Tâm Di: “Ngươi nghĩ trẫm lại không biết ngươi ‘dĩ lùi vi tiến’ hay sao. Tiểu nha đầu, dám giở trò trước mặt trẫm.”

“Uhhhh... hoàng thượng, ngài cố tình giả ngốc.” Tâm Di bắt đầu làm nũng.

“Có những lúc giả ngốc nhìn càng rõ, lúc này bọn chúng nghĩ gì đều viết hết trên mặt. Nhắc lại, là do trẫm mà ra cả. Thực ra trẫm cũng đã tin ngươi rồi, nhưng Dận Chân vẫn cứ một mực không chịu buông tha làm trẫm cũng không khỏi hiểu kỳ.”

“Cám ơn hoàng thượng.”

“Cám ơn trẫm vì điều gì?” Khang Hy không hiểu.

“Cám ơn ngài đã tin tiểu nữ.”

Khang Hy mỉm cười hiền từ nhìn Tâm Di: “Không hiểu vì sao trẫm vừa gặp là thấy thích ngươi ngay, cứ thấy có cảm giác gì đó gần gũi, thân thiết, giống như xa cách rất lâu rồi đến hôm nay lại gặp lại vậy.”

“Đây cũng là lý do vì sao ngài không lật tẩy tiểu nữ, không giết tiểu nữ, đúng không?” Tâm Di hỏi.

Khang Hy gật đầu: “Vốn đã tranh cướp, đấu đá nhau một mất một còn, có người tham gia vào nữa càng thêm ‘náo nhiệt’ cho coi.”

“Hóa ra là muốn mình kiếm bớt cái đám ‘quý tử’ ấy, ai... ông già tội nghiệp, tốt thôi, coi như là báo đáp ơn chăm sóc cũng được!” Tâm Di nghĩ.

“Nha đầu, trẫm không lập nhằm ngươi đấy chứ?” Cuối cùng đã hỏi đến vấn đề then chốt rồi đây.

“Tuy hành sự có chút nham hiểm, độc ác nhưng biện pháp của người đó lại rất có hiệu quả, tạo lập nền tảng cho Càn Long thịnh thế sau này.” Tâm Di nghĩ một lúc rồi trả lời, “Hoàng thượng lập người đó cũng vì muốn đảm bảo Đại Thanh ba đời phồn thịnh?!”

“Không sai, những việc của thời đại này đối với người mà nói đều đã là lịch sử, không gì có thể giấu nổi người. Từ năm 8 tuổi lên ngôi đến nay, đã trải qua quá nhiều chuyện, cũng chẳng có nguyện vọng gì khác nữa, trẫm chỉ nhớ Chu Nguyên Chương từng nói: Tự cổ Hồ nhân vô bách niên chi vận (1), người nói trẫm hay, Thanh triều được bao năm vận số?”

“Từ 1616, Nỗ Nhĩ Cáp Xích đến 1911, Phổ Nghi, trải qua tất cả 295 năm, không kể Đa Nhĩ Cổn, tổng cộng có 12 vị hoàng đế.” Tâm Di học sử cũng không tồi.

“Ha... 295 năm? Tốt, tốt lắm, lâu hơn Minh triều.” Khang Hy hài lòng nói.

Tâm Di chợt nghĩ đến một chuyện, liền hỏi: “Hoàng thượng, tự cổ hoàng đế đều mong trường sinh bất lão, ngài...?”

Khang Hy ngắt lời cô: “Gì mà ‘trường sinh bất lão’, ‘vạn thọ vô cương’ chứ? Đều lừa người không hà! Người từng thấy ai sống đến một vạn tuổi bao giờ chưa? Có sinh ắt có tử, người cũng nói rồi đấy thôi, trẫm là hoàng đế tại vị lâu nhất trong lịch sử, trẫm còn gì không thỏa mãn nữa chứ? Biết vận số Đại Thanh, biết mình không lập sai người là trẫm có thể an tâm đi gặp liệt tổ liệt tông rồi.”

Tâm Di không khỏi cảm than: “Khang Hy đúng là Khang Hy, quả nhiên không giống các hoàng đế khác!”

“Con bé này, miệng cứ như quét mật ấy!” Khang Hy cười mắng.

“Tuyệt đối là thật lòng đấy ạ!” Tâm Di nói một cách nghiêm túc. Thấy Khang Hy vẫn tiếp tục ‘ngắm’ mình từ trên xuống dưới, từ dưới lên trên, Tâm Di cũng chợt dạ nhìn lại mình: quần áo chỉ... hơi bị bẩn một chút, có gì khác lạ đâu nhỉ! Lấy làm ngạc nhiên, hỏi: “Hoàng thượng, tiểu nữ có gì không phải hay sao ạ?”

“Nhà người nghèo lắm sao?” Khang Hy hỏi.

Tâm Di càng thắc mắc đấy: “Đâu có đâu! Hoàng thượng, sao tự dưng ngài lại hỏi vậy?”

“Thế sao người lại ăn mặc rách rưới thế này? Đến ăn mỳ ở Đại Thanh triều chúng ta còn mặc tốt hơn người.” Khang Hy chỉ vào chiếc quần đầy những lỗ thủng của Tâm Di: “Coi, toàn lỗ là lỗ!”

Tâm Di cười khoái chí: “Hoàng thượng, đây là hàng hiệu đấy ạ! Nếu đổi ra thành ngân lượng, không 100 thì cũng phải 50.”

Khang Hy tròn tròn mắt: “Cái thứ quần áo hở tay lộ chân, toàn thân đầy lỗ là lỗ, rách không để đâu cho hết này mà cũng đáng 100 lượng cơ á? Vật giá chỗ người cũng quá ư là vô lý! Còn nữa, đầu tóc con gái phải chải sao cho đẹp, cho kiểu cách, sao trẫm cứ thấy tóc người giống... giống... cái đuôi ngựa ấy vậy?”

Tâm Di tinh nghịch mỉm cười với Khang Hy, cố tình lúc lắc cái... đuôi ngựa của mình.

Trong lúc Khang Hy và Tâm Di ngồi trò chuyện ở Nam thư phòng thì Lý Đức Toàn đang chạy ngược chạy xuôi sắp xếp chỗ ở cho cô. Chỉ nguyên chỗ ở cũng đủ khiến ông này phải nghĩ nát óc. Tâm Di không phải là cung nữ, đương nhiên không thể đi ở cùng với đám cung nữ được, cô cũng không phải là phi tần, nhưng dễ thấy là hoàng thượng rất thích cô, sẽ thường kiếm cô trò chuyện, thế nên cũng không thể ở quá xa... nghĩ hoài nghĩ mãi đành đến chỗ trước kia các hoàng tử khi còn vị thành niên vẫn ở. Lý Đức Toàn chọn ngay chóc chỗ Dận Chân từng ở hồi nhỏ. Đó là một khu biệt lập, thanh tĩnh, cách Nam thư phòng, Càn Thanh Cung không quá xa. Nghĩ đến đây, lại hấp tấp chạy về phía phủ Nội vụ.

Nội vụ phủ tổng quản Ngô Bồi Tề là người một tay ông này đề bạt lên, thấy Lý Đức Toàn đến, vội chạy lại hành lễ: “Lý tổng quản, ngọn gió nào thổi ngài tới đây vậy? Hay chỗ Vạn Tuế Gia thiếu gì? Ai lại để ngài phải đích thân đến thế này, cứ cho dọn đồ một câu là được, lập tức đem qua ngay.” Vừa nói vừa sai tiểu thái giám rót trà.

Lý Đức Toàn nhấp một ngụm trà rồi nói: “Lần này ta không đích thân đi không được. Người sai người quét dọn sạch sẽ nơi tứ gia ở ngày trước, rồi chuẩn bị đồ dùng giành cho nữ giới, quần áo, chăn nệm đều phải chọn loại tốt nhất đưa qua... Nhớ chọn thêm hai cung nữ, hai thái giám, phải thật biết hầu hạ đấy.”

Ngô Bồi Tề hơi bối rối: “Đồ dùng giành cho nữ giới? Chủ nhân mới ă?”

Lý Đức Toàn liếc xéo tay này một phát: “Người nghĩ đi đâu vậy hả? Đi hỏi Kính sự phòng coi bao lâu rồi chủ nhân không lật qua thẻ bài (2)!”

“Thế vị cô nương này là...?”

“Không nghe chuyện xảy ra ở Ngự hoa viên lúc này?”

“Không... có chuyện gì thế ă?” Ngô Bồi Tề lắc đầu hỏi.

Lý Đức Toàn cũng chẳng hơi đâu mà giải thích: “Mạng lưới tin tức của nhà ngươi thật chẳng nhanh nhạy chút nào, làm ăn kiểu gì thế? Ta không rảnh ngồi đây kể chuyện với ngươi, tự mà đi nghe ngóng. Kỳ thực, ngươi nói chủ nhân mới cũng không sai, theo ta, không quá ba ngày, hoàng thượng sẽ phong cô ta tước hiệu gì đấy ă coi. Thôi, không nhiều chuyện với ngươi nữa, ta còn phải đi dặn Ngự thiện phòng, tối nay Vạn Tuế Gia muốn dùng cơm cùng vị cô nương tên Tâm Di này!” Nói xong lại lật đặt chạy đi.

Ngô Bồi Tề vội sai phái tiểu thái giám: “Nhanh, đi quét dọn cho thật sạch sẽ, nhân tiện nghe ngóng xem ban này Ngự hoa viên xảy ra chuyện gì, nhanh, nhanh lên!”

15 phút sau, cuối cùng thì Ngô Bồi Tề cũng hiểu ra vấn đề. Muốn làm việc ở chốn hoàng cung bề ngoài huy hoàng, bên trong đen tối này, đầu óc phải nhạy bén. Ngô Bồi Tề leo lên đến chức Nội vụ phủ tổng quản, đương nhiên cũng không đến nỗi ngu, lập tức tận tâm tận lực chọn lựa những thứ đồ tốt nhất, cố làm sao để lại ấn tượng tốt trước chủ nhân tương lai.

Lại nói Lý Đức Toàn, từ Nội vụ phủ đi ra, qua Ngự thiện phòng, rồi vừa đi vừa nghĩ xem còn việc gì cần làm tiếp theo. Phận nô tài, việc chủ nhân giao phải làm cho thật tốt, việc chủ nhân chưa giao thì phải nghĩ ra trước mà làm cho tốt.

Chứ không, ông này vừa nghĩ đến một chuyện rất ư quan trọng, thế là chặn một tiểu cung nữ lại hỏi: “Có thấy Na Lan thống lĩnh đâu không?”

Mắt tiểu cung nữ lập tức sáng rực: “Có, có, có, vừa đi về phía Càn Thanh Cung, Lý công công, có cần nô tì đi cùng ngài không ă?”

“Khỏi, ngươi phải làm gì thì đi làm đi, cứ nhắc đến Na Lan Đức Duật là chẳng còn nhớ gì hết! Thật không tài nào hiểu nổi đám con gái chúng bay!” Lý Đức Toàn quay người lại, hướng về phía Càn Thanh Cung thẳng tiến.

Tại cửa vào Càn Thanh Cung, quả nhiên nhìn thấy Na Lan Đức Duật, Lý Đức Toàn vội lên trước bắt chuyện: “Thống lĩnh, Na Lan thống lĩnh.”

Na Lan Đức Duật thấy Lý Đức Toàn gọi mình, liền hỏi: “Lý công công, tìm tại hạ có việc gì?”

“Có, thống lĩnh có thể phái hai thuộc hạ cho tôi?” Lý Đức Toàn vào ngay vấn đề chính.

Thấy mặt Na Lan Đức Duật hiện lên toàn dấu hỏi, Lý Đức Toàn vội giải thích: “Ấy là để bảo vệ vị cô nương tên Tâm Di đó.”

“À ra thế!” Na Lan tưởng đây là ý muốn của Khang Hy liền hỏi: “Cần thị vệ đẳng cấp nào?”

Lần này đến lượt Lý tổng quản bối rối, đây vốn là do ông ta tự nghĩ ra, thế nên chỉ đành nói: “Vạn Tuế Gia không nói rõ.”

Na Lan Đức Duật nghĩ một lúc rồi nói: “Thế này vậy, cứ phái trước hai tứ đẳng thị vệ qua bên, nếu cần thì sau này đổi cũng được!”

“Ai, thế cũng được!” Lý Đức Toàn không ngớt tán thành: “Thống lĩnh này, giờ đi chọn người chứ!”

Na Lan Đức Duật chẳng có mấy thiện cảm với Tâm Di, thực lòng không muốn vì cô này mà đích thân đi chọn người, bèn tìm một lí do vừa phổ thông vừa dễ đuổi khéo người khác: “Tôi còn có việc phải làm, không thì, công công cứ tự đi chọn vậy!”

Lý Đức Toàn tình tường cỡ nào, nhìn ngay ra Na Lan Đức Duật không muốn đi, bèn nói: “Không sao, việc vặt này tôi làm quen rồi, thống lãnh bạn gì thì cứ đi đi.”

“Thế thì dành phiên công công vậy!” Na Lan Đức Duật cũng chỉ mong có vậy.

Tạm gác chuyện Lý Đức Toàn đi tuyển thị vệ qua một bên, chúng ta cùng đem cái hậu cung này ra ‘buôn’ trước hăng.

Hậu cung là nơi ở của một đám những kẻ (phi tần + cung nữ + thái giám) thừa thời gian thiếu việc làm đến cực điểm, dù chỉ là những việc bé tí tẹo như hạt vừng hạt đỗ, chẳng bao lâu cũng khiến cả hoàng cung đều biết, huống hồ gì hôm nay lại xảy ra việc lớn như vậy, tin này mà lan đi thì nhanh phải biết. Sai vào đâu được nữa, trời chưa tối, toàn bộ Tử Cấm Thành đều đang kháo nhau trên trời rơi xuống một cô gái đến từ tương lai tên Tâm Di.

Dư phi đương nhiên cũng không ngoại lệ. Bả là phi tử cuối cùng Khang Hy ân ái, về ngoài khoảng 36, 37 tuổi, sinh được khuôn mặt thông minh, tình tường, tiếc là thân hình đã có chút phát phì, trước kia cũng khá được lòng Khang Hy. Chỉ là mấy năm gần đây Khang Hy tuổi tác đã cao, lại bận rộn việc triều chính, đám hoàng tử a ca phần công khai phần ngầm đấu đá tranh cướp ngôi vị càng khiến long thể Khang Hy yếu đi nhiều so với trước. Tuy đã nhiều năm không gần nữ sắc nhưng thỉnh thoảng vẫn đến cung Dư phi uống tách trà, ngồi chuyện phiếm.

Lẽ thường, người quá rảnh rỗi thường thích hóng chuyện thị phi, kháo chuyện nhà này luận chuyện nhà kia, hiếm lắm mới kiếm được tin tức hay ho thế này, bỏ qua sao được! Huống gì mới bắt đầu Tiểu Đường cũng đã báo cáo qua việc này rồi.

Chứ không, lúc này đây, Dư phi lại cùng đám cung nữ thân cận bàn luận xôn xao, không khí đang có chiều hướng nóng lên...

“Ai... các người có nhìn thấy mặt mũi con ranh đó? Xinh không?” Dung mạo vẫn là điều Dư phi quan tâm nhất.

“Nương nương, cô ta trông thế nào, Na Lan Đức Duật là người rõ nhất. Lúc đó họ đứng đối diện với nhau mà lại!” Tiểu Đường nói.

“Chi bằng gọi Na Lan Đức Duật đến hỏi thử xem!” Xảo Hồng đề nghị.

“Muốn gặp thì cứ nói thẳng ra, cần gì phải kiếm cớ.” Dư phi làm gì không biết tâm tư mấy nàng?

Xảo Hồng là tì nữ Dư phi đem từ nhà mẹ đẻ qua, thân với Dư phi nhất nên nói năng nhiều khi chẳng kiêng dè gì hết: “Nương nương, chả nhẽ nương nương lại không muốn gặp hần?”

“Hừ, nha đầu chết tiệt, ta cần gặp hần làm gì?” Dư phi làm ra vẻ tức giận nói.

Tiểu Đường che miệng cười: “Nương nương, nô tì ra ngoài chút.” Nói rồi chạy vụt đi.

“Ê... đi đâu đấy?”

“Nương nương, đây không phải biết rồi còn hỏi!” Xảo Hồng trả lời thay Tiểu Đường.

Tiểu Đường đi đâu? Người thông minh ắt hần sẽ đoán ra ngay. Không sai! Cô nàng đi tìm Na Lan Đức Duật.

Dư phi cực kỳ hâm mộ Na Lan Đức Duật, cứ rảnh rỗi là lại đến vườn thượng uyển lượn lờ, như vậy cơ hội gặp được Na Lan Đức Duật nhiều hơn người khác rất nhiều, gặp rồi lại kiếm cớ chuyện ngẫu vãi câu, dù chỉ nói được có một, hai câu cũng đủ để bả vui không để đâu cho hết.

Rốt cuộc thì hôm nay cũng chớp được cơ hội, có thể danh chính ngôn thuận bắt chuyện với Na Lan Đức Duật.

Một lúc sau Tiểu Đường mới quay lại: “Nương nương, hần đến rồi đấy ạ.”

“Thế người đâu?” Dư phi muốn nhảy cẫng lên.

“Ở ngoài cửa.”

“Sao không gọi hần vào?” Dư phi trách.

“Hần nói nội cung hậu viện, không tiện vào, có việc gì, nương nương cứ cho dặn dò.” Tiểu Đường đáp.

“Cũng được, để bổn cung đích thân đi mời vậy.” Để có thể gặp được Na Lan Đức Duật, thân phận địa vị gì thì Dư phi cũng vút qua một bên.

Bước đến cửa cung, quả nhiên thấy Na Lan Đức Duật chấp tay sau lưng đứng đó.

Nghe thấy tiếng bước chân, Na Lan Đức Duật bèn quay người lại, từ tốn hướng Dư phi hành lễ: “Yết kiến nương nương, không hay nương nương cho gọi có chuyện gì?”

“Chỉ là muốn hỏi người vài việc...” Dư phi cười nói.

“Xin nương nương cứ nói!”

“Vào trong ngồi nói chuyện, đứng ở cửa hoài không mệt!” Dư phi giơ tay kéo Na Lan Đức Duật.

Na Lan Đức Duật vội lùi về sau một bước: “Nương nương có chuyện gì cứ hỏi, vi thần hiện đang trực, không thể ở lại đây quá lâu.”

“Cũng chẳng có gì, nghe nói trên trời rơi xuống một cô gái, còn là người của vài trăm năm sau, thật có chuyện này?”

“Là tự cô ta nói thế.” Na Lan Đức Duật sớm đoán biết Dư phi muốn hỏi chuyện này.

“Trông thế nào? Có phải Vạn Tuế Gia rất thích cô ta?” Điều Dư phi muốn biết nhất vẫn là thái độ của Khang Hy.

“Hồi bẩm nương nương, vi thần không nhìn rõ dung mạo cô ta, còn chuyện Vạn Tuế Gia có thích cô ta hay không, nương nương không nên hỏi vi thần.” Na Lan Đức Duật trả lời một cách điềm tĩnh.

“Không phải người đứng đối diện với cô ta hay sao? Sao lại không nhìn rõ chứ?” Dư phi vẫn không chịu thôi.

“Vi thần chỉ để ý quan sát cử chỉ hành động của cô ta, không để tâm cô ta trông như thế nào! Nếu nương nương không còn chuyện gì khác, vi thần xin được rút lui.” Na Lan Đức Duật thực sự không còn chút nhẫn nại đứng đây nói chuyện tiếp với Dư phi, chỉ mong nhanh chóng thoát thân.

Dư phi thấy chẳng hỏi thêm được gì khác, đành thôi.

Na Lan Đức Duật rời đi lâu rồi mà Dư phi vẫn đứng bất động ở cửa cung.

Xảo Hồng không nhin được, cất tiếng gọi: “Nương nương...”

Dư phi thở dài một tiếng, hỏi: “Trông ta xấu xí lắm sao?”

“Đâu có, nương nương vô cùng xinh đẹp ấy chứ.”

“Vậy thì vì sao hần không bao giờ muốn nói thêm với ta một câu?” Dư phi khẽ nói.

“Nương nương là chủ, hần chỉ là nô tài, làm sao dám nói nhiều với nương nương chứ?” Xảo Hồng chỉ có thể an ủi như vậy.

Chú thích:

(1) Tự cổ Hồ nhân vô bách niên chi vận (từ xưa, người Hồ không có trăm năm hưng thịnh); Hồ: thời cổ Trung Quốc gọi các dân tộc ở miền Bắc là Hồ, đồng thời cũng có ý chỉ ngoại tộc.

(2) Thẻ bài (hay ‘pai zi’): đây là thứ tượng trưng cho đám vợ lớn vợ bé của vua. Mỗi phi tần đều có một cái, trên có ghi đầy đủ tên tuổi, chức tước... (làm bằng gỗ, ngọc hay cái gì đó, hình chữ nhật, nói lan man hơn chút nữa, khi mà chọn tổ nữ mỗi ba năm một lần ấy, mỗi thiếu nữ tham dự tuyển chọn cũng đều có một thẻ bài, ghi tên họ, tuổi tác, con cái nhà ai, v.v...). Mỗi đêm trc khi đi nghỉ, thái giám Kính sự phòng thường dâng lên một cái khay chất cái đồng thẻ này để vua chọn...

6. Chương 6: Toan Tính

Dư phi trở vào phòng, cảm giác như vừa mất mát điều gì đó: “Ta không như các người, còn trẻ, còn hy vọng. Ta cũng chẳng sinh được a ca, cách cách nào, chỉ có thể đơn thân chiếc bóng trong chốn thâm cung lạnh lẽo này sống nốt phần đời còn lại. Na Lan Đức Duật là chàng trai nam tính nhất ta từng gặp, khí khái nam tử hán, đại trượng phu... Với hắn, ta cũng chẳng dám có suy nghĩ gì khác, bởi nói gì thì nói, ta đã là người của hoàng thượng, chỉ mong được gặp hắn thường xuyên, chuyện trò với hắn vài câu cũng đủ mãn nguyện.”

“Nương nương, chuyện này có gì là khó, nương nương vẫn thường gặp hắn đấy thôi!” Tiểu Đường tiếp lời.

“Phải đấy, bọn nô tì cũng nhờ thế mà được gặp hắn!” Xảo Hồng thêm.

“Ta biết các người đều thích hắn, có điều, đừng nằm mơ giữa ban ngày nữa. Các người đã bao giờ thấy hắn mỉm cười với cô gái nào chưa?” Dư phi quả là người từng trải.

“Rốt cuộc thì hắn thích người con gái như thế nào nhỉ?” Tiểu Đường băn khoăn.

“Tiêu chuẩn của hắn cao lắm, theo nô tì, hắn muốn tiên nữ trên thiên giới kia.” Xảo Hồng chua ngoa.

“Xảo Hồng tỷ, tỷ đúng là ăn không được nho mới chê nho chua (1)!” Tiểu Đường trêu.

“Xảo Hồng nói cũng không sai! Nhắc đến tiên nữ, chốn cung cấm này quả có một vị, chỉ có điều hắn với không tới.” Dư phi cũng góp vào.

“Nương nương chỉ Uyển cách cách chứ gì?” Tiểu Đường đoán.

“Còn ai vào đây nữa?!” Xảo Hồng khẳng định, “Cả hoàng cung chỉ có Uyển cách cách là người xinh đẹp nhất. Nô tì mà là đàn ông thì cũng sẽ thích cô ta cho coi.”

“Nhưng nói gì đi nữa thì Uyển cách cách cũng là cách cách, dù Na Lan Đức Duật có thích cô ta thì cũng chẳng có hy vọng gì.” Giọng Tiểu Đường có chút tiếc nuối.

“Các người nói hết chưa?! Cứ nhắc đến Na Lan Đức Duật là quên hết mọi thứ.” Dư phi mắng, nhưng có thể nhận ra bà ta chẳng có vẻ gì khó chịu.

Sự xuất hiện của Tâm Di khiến các cung các viện đều chấn động. Người ta bàn tán, phỏng đoán... mãi đến tận đêm khuya vẫn chưa kết thúc. Chớp mắt đã đến bữa ăn tối, nói là bữa tối chứ thực ra chính xác phải là bữa khuya mới đúng.

Trong cung Thanh triều, ăn uống cũng có giờ giấc quy định. một ngày có hai giờ ăn chính thức, tùy theo từng mùa mà có đôi chút khác biệt. Thường giờ thần (còn gọi ‘thìn’: 7h-9h) ăn sáng, giờ mùi (còn gọi ‘vị’: 13h-15h) ăn tối, những giờ khác nếu cần thiết cũng có thể truyền gọi. (2)

Lúc Khang Hy thiết tiệc quần thần đã tính là bữa tối, cho nên thật sự đến bữa ăn vào buổi tối thì chính là “bữa khuya”.

Lúc này đây Dư phi cũng đang dùng bữa ăn khuya, Xảo Hồng, Tiểu Đường hầu Dư phi dùng bữa, còn Tú Nhi đứng một bên bưng tách trà dùng để súc miệng. Dư phi ăn được vài miếng bèn hạ đĩa xuống hỏi: “Tiểu Đường, có thật Vạn Tuế Gia cùng con nhóc đó dùng cơm?”

Tiểu Đường gật đầu đáp: “Không sai, chính miệng hoàng thượng dặn dò Lí công công mà.”

Dư phi nghĩ mãi mà vẫn không hiểu: “Rốt cuộc thì lão già ấy muốn gì chứ?”

“Suy nghĩ của Vạn Tuế Gia ai mà đoán được chứ!” Vẫn là Tiểu Đường đáp lời: “Nô tì chỉ nghe nói, cô nương đó chẳng có chút gia giáo, lại to gan lớn mật khác thường, dám cãi lại Ung vương gia.”

“Quái lạ! Sao hoàng thượng lại muốn dùng cơm cùng một đứa thiếu giáo dục như vậy nhỉ?” Dư phi thắc mắc, “Mặt khác, chẳng mấy người là không sợ Dận Chân, nó dám đắc tội lão tứ, nếu không phải là không biết trời cao đất dày thì... nó quả thật phải có điểm hơn người!”

“Nương nương, nha đầu đó chắc phải có bản lĩnh gì đó thật! Hình như cô ta biết hoàng thượng lập ai làm người kế vị thì phải!” Tiểu Đường nói tiếp.

Dư phi nhướn mày: “Thật thế? Nguồn tin đáng tin cậy chứ? Hoàng thượng định lập ai?”

“Nô tì chẳng qua chỉ nghe đám cung nữ, thái giám hầu hạ ở Ngự hoa viên kể lại. Lúc đó hoàng thượng cũng rất sững sốt, nhìn dáng vẻ hoàng thượng hình như cũng công nhận điều cô ta nói là thật. Còn về phần lập ai...” Tiểu Đường lắc đầu, “thì chẳng ai biết cả.”

“Uh, nói như vậy thì nha đầu đó quả có thể lợi dụng được. Dùng nó đối phó lão tứ, lão bát được đấy.” Dư phi thầm toan tính.

Xảo Hồng nói xen vào: “Nhưng nương nương, tứ gia, bát gia và những người khác đều biết chuyện này. Bọn họ nào phải kẻ ngốc! Bây giờ e rằng ai cũng muốn biết chư quân tương lai là ai.”

Dư phi tán đồng: “Vậy thì phải xem ai dụ được con nhóc đó nói ra trước. Nữ giới giao thiệp với nữ giới tiện hơn nam giới bọn họ là cái chắc!” Nói rồi đứng dậy bước về phía trước, Tú Nhi bưng trà theo sau, chẳng may đâm phải đuôi váy của Dư phi khiến Dư phi loạng choạng, suýt nữa thì ngã sấp.

“Nương nương cẩn thận!” Xảo Hồng vội đỡ lấy Dư phi.

Dư phi đứng vững rồi, không khỏi nổi giận, quay ngoắt người lại, giáng cho Tú Nhi một cái tát rõ mạnh.

“Nương nương, nô tì không cố ý!” Tú Nhi nén đau giải thích.

“Còn dám cãi?!” Dư phi lại giơ tay định đánh tiếp.

Tiểu Đường vội can ngăn: “Nương nương, hà tất so bì với bọn nô tì, không khéo tức giận ảnh hưởng sức khỏe.” Vừa nói vừa cầm lấy tách trà trong tay Tú Nhi, không quên đưa mắt ra hiệu: “Còn không mau lui đi, ở đây tính chộc giận nương nương nữa hả?”

Nhìn Tú Nhi nước mắt lưng tròng vội vàng rời đi, Dư phi vẫn chưa hết tức, càu nhàu trong miệng: “Thấy cái mặt nó là thấy khó chịu!”

Cung cấm đêm thu chìm trong yên tĩnh. Ánh trăng như sợi như tơ, như mộng như ảo rớt xuống, vương vãi trên mặt đất, trên cành lá và trên nóc mỗi cung điện. Đám côn trùng ẩn trong các góc nhà, bên chân tường rả rích hòa tấu dạ khúc, càng làm tăng thêm cái tĩnh lặng của đêm khuya.

Tú Nhi chạy đến một hành lang vắng, dựa người vào cột khê nứt nẻ. Đây là một thiếu nữ mới 16 tuổi với làn da trắng mịn mềm mại, đôi mắt to tròn đen lay láy và cánh mũi nhỏ nhắn xinh xẻo hơi hếch lên trên; tuy bị giày vò, hành hạ nhiều không kể xiết song vẫn không cách nào che lấp được dung mạo yêu kiều của Tú Nhi. Tiếc thay trong đôi mắt to tròn ấy lại lộ ra vẻ bi thương, hoàn toàn không thấy dấu vết của niềm vui sướng, sự hồn nhiên mà những thiếu nữ ở lứa tuổi này vẫn có. Đang khóc, chợt thấy có ai đó vỗ nhẹ vào vai mình một cái khiến Tú Nhi giật thót mình, vội vàng lau nước mắt, quay đầu lại: “A, ra là Kỳ Thư tỷ tỷ!”

“Có phải tỷ làm muội giật mình?” Kỳ Thư ân cần hỏi. Kỳ Thư là một cung nữ có khuôn mặt trái xoan, thân hình nhỏ nhắn, thường ngày vốn ít nói, quen Tú Nhi cũng chưa được bao lâu; lúc này, nhìn thấy một bên má Tú Nhi sưng đỏ lên, hơi cau mày hỏi: “Muội sao thế? Lại bị chủ nhân đánh phải không?”

Tú Nhi không nói, chỉ lặng lẽ rơi nước mắt.

Kỳ Thư lau nước mắt cho Tú Nhi, thở dài: “Ai, nô tài như chúng ta đều cái phận này cả!”

“Tỷ định đi đâu vậy?” Tú Nhi khẽ hỏi.

“Đi hầu hạ chủ nhân mới.”

Tú Nhi không khỏi thắc mắc: “Chủ nhân mới?”

“Chính là vị cô nương từ trên trời rơi xuống ấy.”

“À!” Tú Nhi gật đầu rồi lại nói một cách lo lắng: “Muội nghe nói cô nương đó vô cùng thiếu gia giáo, chủ nhân như thế hẳn là khó hầu hạ lắm!”

Kỳ Thư khẽ thở dài một tiếng: “Biết làm sao được, có khó hầu hạ đến đâu thì vẫn cứ phải hầu! Cô ta cùng hoàng thượng dùng bữa xong sẽ về ngay. Thôi, không nói với muội nữa, tỷ phải qua bên đó đây, đến muộn là hỏng!”

“Thế thì tỷ đi nhanh đi!” Tú Nhi rất muốn chuyện trò với Kỳ Thư thêm lúc nữa nhưng cô cũng biết nếu Kỳ Thư đến muộn thì hậu quả thật khôn lường.

Kỳ Thư mới đi được vài bước lại quay đầu lại dặn dò: “Muội nên thận trọng chút, nếu tránh được thì cứ tránh xa Dư phi ra! Bà ta không nhìn thấy muội tự nhiên sẽ không có chỗ trút giận nữa.”

Tú Nhi nghe xong, cúi mặt xuống: “Tú Nhi mệnh khổ!”

“Phận nô tài, có ai là không khổ! Tỷ cũng không biết số phận mình sau này rồi sẽ ra sao nữa là!” Kỳ Thư cũng vô cùng hoang mang với tương lai của chính mình.

Hiện tại năm khu nhà phía đông tây không còn mấy a ca, cách cách ở cho nên nơi đó không khỏi có phần vắng vẻ, lạnh lẽo, tăm tối một vùng. Nhưng ở khu phía tây có một cung điện vẫn còn sáng đèn – đó là nơi ở của Uyển Nhi.

Uyển Nhi chính là thiên tiên mỹ nữ mà Dư phi nhắc đến. Tuy không phải con đẻ nhưng có thể coi là có cùng huyết thống với Khang Hy. A mã của Uyển Nhi hai năm trước tử trận trong cuộc chiến đánh đuổi Chuẩn Cát Nhĩ xâm phạm Tây Tạng; ngách nương, sau khi nhận được hung tin, không bao lâu cũng vì đau khổ mà qua đời. Ngách nương Uyển Nhi là con gái của em trai họ Khang Hy, tính ra thì Uyển Nhi cũng thuộc hàng cháu Khang Hy, thấy thân thể Uyển Nhi đáng thương như vậy bèn vội vào cung.

Lúc này, cung nữ thân cận của Uyển Nhi đang hầu chủ nhân gỡ bỏ trang sức. Khuôn mặt Tiểu Thảo có thể coi là đoan trang, ít nhiều cũng có vài phần nhan sắc. Đám tiểu thái giám, thậm chí cả đám thị vệ, đều thích bắt chuyện với cô.

Đang hầu, chợt nghe Uyển Nhi dịu giọng hỏi: “Tiểu Thảo, nghe nói, hôm nay từ trên trời rơi xuống một thiếu nữ, thật có chuyện này?”

“Bẩm cách cách, đúng là có chuyện như vậy, giờ này e hoàng thượng đang dùng cơm cùng cô ta.”

“Thế cô ấy cũng sẽ ở đây ư?”

“Không sai, khu nhà phía đông, chỗ trước đây tứ gia từng ở.”

“Vậy à, bao giờ rảnh, chúng ta cùng qua thăm cô ấy!”

Tiểu Thảo vội khuyên ngăn: “Cách cách đừng đi!”

“Vì sao?” Uyển Nhi ngạc nhiên, quay đầu lại hỏi.

“Cô ta chỉ là một tiểu nha đầu, vô giáo dục, thiếu phép tắc.”

Uyển Nhi tỏ vẻ không tin: “Nếu không nhen nhả hiền thực, vô phép vô tắc thì sao hoàng thượng lại thích cô ta chứ?”

“Điều này phải đi hỏi hoàng thượng! Hơn nữa, cách cách thân phận cao quý, ngách nương lại mang họ Ái Tân Giác La, đến thăm cô ta, hừ, không phải tự hạ thấp thân phận mình hay sao?!” Tiểu Thảo làm ra vẻ khinh khỉnh, “Huống hồ cô ta nói chuyện với Ung vương gia, hết gào lại quát; với Na Lan thống lĩnh lại càng vô phép, mở miệng ”ê“, ngậm miệng cũng ”ê“. May cho cô ta là Na Lan thống lĩnh tốt tính, không thêm để bụng. Đúng rồi, lúc được hoàng thượng ban thức ăn, cô ta ăn uống như kẻ sắp chết đói ấy, còn dùng tay bốc nữa chứ!”

“Không phải chứ?! Nếu thật như vậy thì sao hoàng thượng còn chịu đựng được. Các người cũng thật là, nghe gió cứ cho là mưa, chuyện này đồn qua đồn lại còn thật được bao nhiêu!”

“Cách cách, nô tì nói thật đấy, không khoa trương chút nào!”

“Ta vẫn không tin, đợi hôm nào gặp rồi, nhìn tận mắt mới công nhận.” Uyển Nhi đi đến bên giường, ngồi xuống, như chợt nhớ ra điều gì, lại hỏi: “Tiểu Thảo, em vừa nói... Na Lan thống lĩnh... làm sao?”

Tiểu Thảo lém lỉnh bụm miệng cười: “Cách cách muốn biết gì ạ?”

“Nha đầu dễ ghét, còn không mau nói!” Uyển Nhi trách.

“Nô tì chỉ biết Na Lan thống lĩnh và cô gái đó mặt đối mặt nói chuyện một hồi, còn nói chuyện gì thì nô tì không biết, hay là... cách cách tự đi hỏi vậy?!”

“Sao ta lại phải đi hỏi? Ta và huynh ấy có quan hệ gì chứ!” Uyển Nhi chui vào nằm trong chăn.

Tiểu Thảo là người hiểu rõ nhất tâm tư của vị chủ nhân này – Ngày đầu tiên vào cung, tình cờ nhìn thấy Na Lan Đức Duật ở Ngự hoa viên, Uyển Nhi bèn đem lòng ái mộ. Kể từ đó trở đi, tâm tư lúc nào cũng đầy hình bóng chàng – liền nói: “Cách cách đừng ngượng nữa! Cách cách đối với Na Lan thống lĩnh thế nào, mọi người đều rõ. Nô tì đoán ngay cả hoàng thượng cũng biết rồi.”

Uyển Nhi kéo chăn lên trùm kín mặt: “Ôi trời, xấu hổ chết được!”

Tiểu Thảo lật chăn ra: “Cách cách, chuyện này thì có gì chứ! Cách cách cũng đã đến tuổi hôn phối, hoàng thượng lại thương cách cách, cách cách nhắm mắt có dịp nào, nói rõ với hoàng thượng, xin hoàng thượng đem cách cách gả cho thống lĩnh là được chứ gì!”

“Em thật nhiều chuyện! Ta chỉ e ”hoa rơi hữu ý, nước chảy vô tình“, nhờ huynh ấy không bằng lòng thì sao?”

“Không bằng lòng á?!” Tiểu Thảo bĩu môi, “Vậy thì thống lĩnh quả có mắt như mù! Chưa nói dung nhan cách cách khó ai sánh kịp mà chỉ nói ”cầm kỳ thi họa” thôi, đến Trung Đường đại nhân còn phải khen nữa là. Thống lĩnh mà lấy được cách cách là phúc phận mấy đời mới tu được ấy chứ!”

Uyển Nhi thở dài một tiếng, ngồi dậy: “Nói là nói thế nhưng huynh ấy gặp ta cũng chỉ hờ hững, lãnh đạm, luôn giữ lễ nghĩa quân thần. Ta cũng không biết huynh ấy nghĩ thế nào nữa?!”

“Trong cung vốn nhiều tai mắt, thống lĩnh lại là thần tử, dù có muốn nói chuyện nhiều với cách cách cũng không dám. Cách cách thử tìm cơ hội dò hỏi thống lĩnh, như thế cũng có phần vững dạ hơn, rồi hẵng nói với hoàng thượng.” Chủ ý của Tiểu Thảo cũng chẳng ít.

Uyển Nhi mỉm cười gật nhẹ đầu rồi lại nằm xuống: “Mai dậy sớm một chút, ta muốn đem khúc nhạc mới phổ dâng lên hoàng thượng!”

Tiểu Thảo vừa hạ rèm giường xuống vừa nói: “Hoàng thượng chắc hẳn là sẽ vui lắm! Trong cung chẳng mấy ai được hoàng thượng sủng ái như cách cách cả đâu.”

Trong lúc bọn họ ở đây ‘tâm tình’ thì ở Càn Thanh cung cũng đang chuyện trò vui vẻ không kém. Khang Hy và Tâm Di đã dùng xong bữa, đang ngồi uống trà nói chuyện, còn Lý Đức Toàn thì đứng hầu bên cạnh.

“Tâm Di, thức ăn hợp khẩu vị chứ?” Khang Hy ân cần hỏi.

Tâm Di không ngớt gật đầu: “Đồ ăn trong cung quả là ngon thật, có điều hơi nhiều quá, ăn không hết thật lãng phí!”

“Ở nơi này, ngươi là người đầu tiên nói với trẫm hai chữ ‘lãng phí’ đấy, người khác thì chỉ chê ít!”

“Tiểu nữ không rành vật giá ở đây cho lắm nhưng có thể ước lượng số bạc tiêu cho bữa ăn lúc này e chừng đủ để một gia đình bình thường ăn tiêu hơn nửa năm trời.”

Khang Hy nhìn Tâm Di đầy tán thưởng: “Ngươi ngoan lắm, có trái tim nhân ái, biết nghĩ đến bách tính.” Nói rồi quay đầu hỏi Lý Đức Toàn: “Đến giờ nào rồi?”

Tâm Di giơ tay nhìn đồng hồ: “9 rưỡi rồi!”

Cùng lúc Lý Đức Toàn trả lời: “Bẩm vạn tuế, giờ Hợi rồi ạ!”

Khang Hy cười hỏi: “Chỗ các ngươi không tính giờ theo kiểu này sao?”

“Vâng, xem ra phải mất chút thời gian ghi nhớ khái niệm giờ giấc này đây!” Tâm Di thật thà.

Khang Hy cười lớn: “Hahaha... nhập gia thì phải tùy tục mà lại! Lý Đức Toàn, dặn nhà ngươi tìm người hầu hạ Tâm Di đã sắp xếp ổn thỏa rồi chứ?”

Lý Đức Toàn cung kính đáp: “Bẩm vạn tuế, đều đã sắp xếp đâu vào đấy. Cung nữ, thái giám đều chọn người nhanh nhẹn, linh lợi cả.”

Khang Hy hài lòng gật nhẹ đầu: “Tốt, tốt lắm! Không còn sớm nữa, người đưa Tâm Di về nghỉ đi.”

“Dạ!”

“Vậy tiểu nữ xin lui trước, hoàng thượng cũng nên sớm nghỉ ngơi!” 9 rưỡi đối với người già mà nói có thể coi là muộn rồi nên Tâm Di cũng không khỏi quan tâm Khang Hy.

Nhìn theo Tâm Di cùng Lý Đức Toàn bước qua ngưỡng cửa, Khang Hy tự nhủ: “Tiểu nha đầu này, trầm thích. Có cô nhóc ở đây hẳn sẽ náo nhiệt à coi! Trẫm muốn xem xem nha đầu đại náo hoàng cung như thế nào!”

Chú thích:

(1) Chắc mọi người đều biết câu chuyện “Con cáo và chùm nho” nhỉ?!

(2) Trung Quốc cổ phân ngày đêm thành 12 giờ, tức: tí, Sửu, dần, Mão, Thìn, Tị, Ngọ, Mùi, Thân, Dậu, Tuất và Hợi. Mỗi một giờ ứng với hai tiếng đồng hồ. Giờ tí 23h-1h, giờ Sửu 1h-3h, giờ Dần 3h-5h, giờ Mão 5h-7h, giờ Thìn 7h-9h, giờ Tị 9h-11h, giờ Ngọ 11h-13h, giờ Mùi 13h-15h, giờ Thân 15h-17h, giờ Dậu 17h-19h, giờ Tuất 19h-21h và giờ Hợi 21h-23h.

7. Chương 7: Thanh Triều Cũng Thịnh Thần Tượng

Khu phía đông có một cung điện đèn đuốc sáng trưng, đây là nơi tứ a ca của Khang Hy từng ở, nay thuộc về Tâm Di, không biết đây có thể coi là một kiểu “duyên phận” mà ông trời sắp đặt sẵn, khiến hai con người một cổ một kim này khởi đầu một chuỗi những ân ân oán oán kể không hết, nói không rõ...

Lúc này đây, có sáu người đang đứng ở gian ngoài, phần đông đều ngay ngắn, nghiêm túc chờ chủ nhân mới đến, duy chỉ có một tiểu thái giám thân hình thấp bé lúc nhắc chân phải lúc động chân trái, không chịu yên lấy một phút.

Một tiểu thái giám khác thân hình cao hơn, tuổi tác xem ra cũng lớn hơn, nhìn tiểu thái giám này nhòm lên nhòm xuống hoài, cuối cùng cũng không nhịn được cất tiếng hỏi: “Làm cái gì thế?”

“Thư giãn chờ còn gì nữa, có thể mà cũng không hiểu! Đứng lâu như thế này rồi bộ huynh không thấy mệt chặc?” Tiểu thái giám lại hỏi hai cung nữ đứng đối diện: “hai vị tỷ tỷ này, các tỷ không mệt sao?”

Cung nữ hơi cao hơn một chút, mắt to tròn, trả lời: “Đương nhiên là mệt! Dù gì thì cũng đã đứng hơn một giờ rồi còn gì (1). Nhưng chúng ta chỉ là nô tài, có mệt thì cũng phải cố mà chịu.”

“Coi như bọn ta xui xẻo, bị điều đến hầu hạ vị cô nương dữ như chằn này!” Tiểu thái giám bắt đầu than phiền.

“Sao biết cô nương ấy dữ như chằn vậy?” Người đang hỏi chính là Kỳ Thư.

“Cả hoàng cung này đều biết, cô ta dám chỉ thẳng mặt Ung vương gia, các tỷ nói cô ấy dữ không dữ?!”

Cung nữ cao hơn le lưỡi: “Thế thì chúng ta sau này chắc còn thảm hơn quá?!”

“Cho nên mới nói bọn chúng ta xui mà lại, người khác đều sợ, dè dặt qua đậy lại, không ai dám đến, ai bảo tôi nhỏ tuổi nhất chi, mới bị tổng đến đây chịu tội! Ai... còn các tỷ? Sao lại bị phái đến đây vậy?” Tiểu thái giám chỉ cha chỉ chách ‘tuôn’ ngang súng liên thanh.

“Tôi vốn thuộc cung của hoàng thái hậu, từ 3 năm trước thái hậu qua đời vẫn tiếp tục trực ở đó, hôm nay Ngô công công đến bảo Vũ Hoa các thiếu người, phái tôi đến hầu.” Cung nữ cao hơn nói.

“Còn tôi thì mới vào cung chưa lâu, trước đây ở cung của Mi tần.” Kỳ Thư tóm lược nói.

“Tôi thì làm chân sai vặt ở Ngự thiện phòng, không may hôm qua làm vỡ một cái bát, hôm nay liền bị điều đến đây, số nó khổ!” Thái giám lớn tuổi hơn mặt mày ủ ê nói.

“Đều giống nhau cả! Gặp phải chủ nhân nào rộng rãi, độ lượng, còn dễ sống chút, chứ như mấy người chúng ta sau này e... Chỉ nghĩ thôi cũng đã đủ hãi rồi!” Cung nữ cao hơn vẻ mặt buồn rầu.

Không thấy hai thị vệ nói năng gì, thái giám thấp bé quay sang hỏi: “Hai vị đại ca, còn các huynh?”

“Cấp trên bảo gì thì bọn này làm nấy thôi.” Một trong hai người trả lời.

“Là Na Lan thống lĩnh phái các huynh đến phải không?” Kỳ Thư hỏi.

Không đợi hai thị vệ đó kịp trả lời, tiểu thái giám đã lập tức xen vào: “Thật ganh với các huynh, ngày ngày được gặp Na Lan thống lĩnh.”

“Ganh á? Người cứ đi thử coi, đúng giờ Dần điểm danh diễn tập, ai mà dám đến muộn... hứ...!” Vẫn thị vệ đó đáp.

Hai cung nữ cũng có chút hiếu kỳ: “Đến muộn thì sao?”

“Chống đẩy 200 cái, sau đó chạy quanh Tử Cấm Thành ba vòng.”

“Má tôi ơi, chạy những ba vòng, thế thì mệt chết người còn gì!” Thái giám thấp bé kêu lên.

Thị vệ đó nhìn tiểu thái giám, nói tiếp: “Chưa hết đâu, chạy xong đứng tấn một giờ đồng hồ.”

“Nói như thế, so với các huynh, bọn tôi còn sướng hơn nhiều.” Thái giám lớn tuổi hơn một chút cảm thán.

“Thế cho nên, mới đứng có một lúc thế này, đầu đáng người phải kêu ầm lên chứ!” Thị vệ đó cười nhạo tiểu thái giám thấp bé.

“Tôi làm sao so được với các huynh?” Tiểu thái giám thấp bé phản bác, rồi lại đột ngột hỏi: “Huynh bị phạt mấy lần rồi hả?”

“Chẳng lần nào cả.”

“Quỷ mới tin!” Thái giám thấp bé nghi ngờ.

“Không có là không có. Nói thật, tôi cũng mong bị thống lĩnh phạt một – hai lần...”

Kỳ Thư cảm thấy khó hiểu: “Vì sao chứ? Bị phạt vậy khổ chết được, huynh còn mong?”

“Một là muốn tiếp xúc ở cự li gần, mặt đối mặt với thống lĩnh, hai là phạt xong, thống lĩnh sẽ chỉ dẫn võ công cho, tính đi tính lại thì cũng chẳng thiệt!”

“Đơn giản, huynh cứ đến muộn một lần là được chứ gì!” Thái giám thấp bé xúi.

Thị vệ ‘hứ’ một tiếng: “Còn đợi dạy, tôi chưa thử chắc?”

“Kết quả sao?” Bốn người kia hỏi.

“Không may hôm đó thống lĩnh đối ca với phó thống lĩnh, mất công toi hành xác một phen!”

“Haha...” Thái giám thấp bé không bỏ lỡ cơ hội cười trên nỗi đau của người khác.

“Suyt!” Thị vệ thứ hai ra hiệu ọi người im lặng, “Hình như có người đến.”

Mọi người lập tức im lặng, quả nhiên, bên ngoài vọng lại tiếng chân bước nhón nháo. một lúc sau, nghe thấy tiếng người nói: “Đừng tiến nữa, đến nơi rồi, Lý công công nên về đi thôi!”

“Tâm Di cô nương, thế thì tôi quay về vậy, nghỉ ngơi sớm chút, có chuyện gì cứ việc sai phái đám cung nữ thái giám.” Mọi người đều nhận ra là giọng Lý Đức Toàn.

“Được, tôi biết rồi, tôi lửa tắt đèn thế này, trên đường về cẩn thận chút.” Tâm Di dặn dò.

“Cảm ơn cô nương quan tâm, đường xá trong cung tôi đi quen rồi, không ngại.”

Tiếng chân bước xa dần, ngay sau đó mọi người nhìn thấy một cô gái ăn mặc rách bươm như xơ mướp nhảy xổ vào.

Tâm Di vừa bước vào, sáu người liền hành lễ: “Tham kiến cô nương.”

Tâm Di nhìn bọn họ mỉm cười: “Khách sáo rồi, đừng đứng mãi thế, đến đây ngồi đi.” Vừa dứt lời, nhìn thấy ba lô của mình nằm trên bàn, lập tức xông đến, trút hết đồ đạc bên trong ra, bắt đầu xem xét từng món một, “Di động, đây làm gì có sóng!” ‘bịch’ một phát vút thẳng vào trong ba lô, mở ví tiền ra, “Nhân dân tệ, thẻ tín dụng cũng vút đi, đây dùng vàng với bạc!” Lại vút vào ba lô, rồi mở hộp đựng đồ trang điểm ra, lục qua đảo lại, “Cái này còn dùng được nhưng phải tiết kiệm chút!” Nhìn thấy con dao Thụy Sĩ, “Ý, sao lại ở đây nhỉ, cũng tốt, để lại phòng thân!” Số còn lại là một đồng những lọ nhỏ, “Vitamin C, Vitamin E, này dùng để kháng khuẩn tiêu viêm, này để hạ sốt... quái lạ, vừa đến đây, cảm cúm cũng khỏi rồi, số thuốc này... ai... cứ để đây đi, nhớ lại bệnh nữa, thảo dược trung y mình thật uống không quen!” Lại nhìn thấy một lọ nước hoa, “Rồi xong, Càn San vừa mới mua, còn hiệu CD nữa chứ! Thôi, cho không mình cũng được, cùng lắm sau này quay về mua lọ khác trả nhỏ!” Ngừng lại một lúc, tự giễu mình, “Quay về? Không biết đời này kiếp này còn về được không nữa! Ai!!!” Thở dài một tiếng, đem tất cả đồ đạc nhét hết vào ba lô.

Quay đầu lại, thấy sáu người vẫn còn đứng ngây ra đó bèn nói: “Không phải kêu mấy người đến đây ngồi? Sao còn đứng đó?”

Thấy Tâm Di hỏi đến, cung nữ cao hơn vội nói: “Chúng nô tì là do hoàng thượng phái đến hầu hạ cô nương, sao dám ngồi ngang hàng với cô nương!”

“Đây không có người ngoài.”

“Chúng nô tì biết cô nương hảo tâm, nhưng quy tắc trong cung... nô tì không dám phá!”

Tâm Di khẽ gật đầu: “Hiểu rồi. Ai... mấy người tên gì?” Mấy người đó không chịu ngồi, mình Tâm Di ngồi cũng không tiện, đành đứng nói chuyện với bọn họ vậy.

“Nô tì tên Mai Hương, còn đây là Kỳ Thư.” Lại là cung nữ đó trả lời.

Tâm Di hơi cau mày, bụng nghĩ: “Tên gì ‘quê’ quá vậy!” Lại quay sang hỏi tiểu thái giám lớn tuổi hơn, “Còn người?”

“Nô tài tên gọi Tiểu Hạo Tử.”

“Hạo Tử? Ta còn Lao Shu (2) cơ!”

Nghe xong, đám người còn lại đều che miệng... nhả răng cười.

Tâm Di lại hỏi tiểu thái giám thấp hơn: “Chắc người không gọi Tiểu Trùng Tử ấy chứ?”

“Nô tài tên gọi Tiểu Trúc Tử.” Thái giám thấp bé trả lời.

“Còn tạm chấp nhận được.” Tâm Di lại ‘tăm’ qua hai thị vệ, “Đến lượt các người tự thông báo hộ khẩu.”

“Lý Đại Hổ!”

“Lý Nhị Hổ!”

“Anh em ruột?”

Nhị Hổ chính là thị vệ nói chuyện ban nãy, nghe Tâm Di hỏi vậy liền trả lời: “Vâng, anh trai hơn thuộc hạ hai tuổi.”

“Hỏi chút, các người thực biết võ công?” Tâm Di muốn biết chết được.

Đại Hổ gật đầu: “Biết!”

“Thế điểm huyệt, kinh công biết không biết?” Đối với mấy thứ này Tâm Di hiếu kỳ không để đâu cho hết, thuộc dạng truyện chường, phim kiếm hiệp xem nhiều đến mức “tẩu hỏa nhập ma” ấy.

“Biết chút chút.” Đại Hổ cũng khá khiêm nhường.

Gãi đúng chỗ ngứa rồi: “Thế có thể biểu diễn ta xem không?”

Hai anh em nhìn nhau, bụng nghĩ: “Vị cô nương này thích võ! Thảo nào lá gan cô ta to đến mức dám chỉ tay thẳng mặt Ung vương gia! Xem ra sau này bọn ta dễ thành đích ném phi tiêu của cô ta lắm!” Nghĩ là nghĩ vậy nhưng cũng không dám làm trái ý Tâm Di.

Thế là cả đám kéo nhau ra vườn, xem Đại Hổ, Nhị Hổ song đấu.

Đại Hổ bắt đầu bằng thế song phong quán nhĩ của Thiếu Lâm tự, nắm đấm kèm tiếng gió rít, Nhị Hổ nghiêng người né, phản công bằng thế bát vân kiến nhật, tiếp đó giơ chân đá Đại Hổ... hai người đấu qua đấu lại náo nhiệt khôn tả, những người khác xem biểu diễn miễn phí, hào hứng say sưa không để đâu cho hết.

Tâm Di xem được một lúc đã thấy mắt hững, đây thật chẳng đáng xách dép cho phim kiếm hiệp, liền hét: “Ngừng, ngừng lại! Các người đánh qua đánh lại chán chết được! Ta muốn xem các người biểu diễn khinh công, điểm huyết. Đại Hổ, ngươi có thể bay lên cây không?”

“Được!” Đại Hổ chỉ khề nhún người, chớp mắt đã ở trên cây.

Tâm Di ngẩng đầu ngó nghiêng, vẫy tay gọi: “Xuống đi, xuống đi!” Đại Hổ lập tức nhảy xuống, Tâm Di lượn quanh Đại Hổ một vòng, “Là thật, không phải dùng dây thép kéo lên! Nhị Hổ, đến ngươi trở tài rồi đấy!”

Nhị Hổ không nói câu nào, bước đến bên Tiểu Trúc Tử, giơ tay điểm vài huyết trên người cậu này.

Tiểu Trúc Tử tức khắc đứng im như khúc gỗ, Tâm Di đến gần khề đẩy Tiểu Trúc Tử một cái, cậu này liền đổ về một bên, Tiểu Hạo Tử vội vàng đỡ lấy.

Tâm Di tức cười nói: “Giải huyết đi!”

Nhị Hổ bèn giải huyết, Tiểu Trúc Tử thở hắt ra một tiếng: “Má tôi ơi, đến nói cũng không nói được!” Rồi quay qua Nhị Hổ, nói một cách bức tức: “Nhị Hổ, sao lại lấy tôi làm vật thí nghiệm chứ?!”

“Không lấy ngươi lấy ai? Đây chỉ có ngươi nhỏ nhất.”

Tiểu Trúc Tử trề môi: “Người nhỏ dễ bắt nạt chứ gì?” Vừa nói vừa lườm cho Nhị Hổ một phát.

Tâm Di vội an ủi Tiểu Trúc Tử: “Đừng để bụng, Nhị Hổ chỉ chọc ngươi chút thôi mà!” Tâm Di vừa mở lời, Tiểu Trúc Tử liền không dám nói gì thêm. Vào đến phòng, Tâm Di lập tức nhằm Hổ huynh Hổ đệ ‘phát pháo’: “Các người luyện võ được mấy năm rồi? Học võ khó không khó? Ai dạy các người? Hoàng cung có nhiều cao thủ không? Võ công hai người bọn người trong cung xếp thứ mấy?”

Tâm Di liền một hơi hỏi chùng đó câu, Nhị Hổ cũng không muốn trả lời hết, chỉ nói: “Làm gì đến lượt bọn thuộc hạ xếp hạng chứ, chỉ gọi là tạm chấp nhận được, nếu nói cao thủ, Tử Cẩm Thành này võ công cao cường nhất phải kể đến Ngự tiền Thị vệ Thống lĩnh Na Lan Đức Duật.”

Nghe đến cái tên này, Tâm Di nghiêng đầu ngẫm ngợi: “A... chính là kẻ dùng kiếm chỉ vào ta.”

Đại Hổ vội tiếp: “Na Lan thống lĩnh còn là người đứng đầu ‘Kinh thành Tam đại Thần tượng’ nữa kia.”

Tâm Di bật thốt lên: “Thần tượng! Lại còn ‘Tam đại Thần tượng’?”

“Đúng vậy! Bọn họ người nào người nấy võ công giỏi lại đẹp trai, hai người kia còn là hoàng thân quốc thích nữa! Thanh niên chốn kinh thành tôn sùng bọn họ không để đâu cho hết, thậm chí, có mấy tiểu thư còn lén chạy đến trước cửa nhà họ chờ gặp mặt nữa kia.” Nhắc đến Na Lan Đức Duật là Đại Hổ nhiều chuyện hẳn lên.

Tâm Di chịu không nổi, bò lăn ra bàn cười phá lên: “Ngất trên cành quất, không phải còn xin cả chữ ký chứ? Đừng có nói với ta các người đều là fans của Na Lan Đức Duật nhé!”

“‘Fans’ là cái gì?” Tiểu Trúc Tử không hiểu, mấy người kia cũng dần thối mặt.

“Là ‘người tôn sùng thần tượng’ á.” Tâm Di giải thích. Vừa dứt lời liền nhìn thấy sáu người bọn họ đồng loạt gật mạnh đầu.

Tâm Di lại bỏ lăn bỏ toái ra cười, vừa cười vừa hỏi: “Các người tôn sùng hắc điểm nào?”

Đại Hổ cướp lời: “Giải võ.”

“Tứ chi phát triển, đầu óc ngu si.” Tâm Di phản bác.

“Đẹp trai ngồi ngồi! Đám đàn bà con gái trong cung không ai không thích!” Tiểu Trúc Tử lại ‘moi’ ra một lí do.

“Thích vì cái gì? Vì đẹp trai ấy hả? Tiểu Trúc Tử ngươi cũng đâu có kém! ‘Trời cho cái vẻ thiên tài, để che giấu cái sơ sài bên trong’... ai mà biết được?! Lúc ở Ngự hoa viên ta đã lĩnh giáo rồi!”

Đại Hổ giọng không vui: “Tâm Di cô nương, cô không nên nói thống lĩnh như thế!”

Mai Hương thấy Đại Hổ ngang bướng nói với Tâm Di như vậy, vội từ đằng sau kéo áo Đại Hổ.

Không may Đại Hổ không chịu nể mặt: “Kéo tôi làm gì?”, rồi lại quay sang nói với Tâm Di: “Tâm Di cô nương, tôi biết tôi nói thế này sẽ đắc tội cô, nhưng dù có đắc tội thì tôi vẫn cứ phải nói. Na Lan thống lĩnh là người tôi sùng bái nhất! Cô có thể không thích nhưng cô cũng không nên miệt thị huynh ấy!”

Tâm Di nín cười, nhìn Đại Hổ hồi lâu, rồi hỏi một cách nghiêm túc: “Có phải trong tim ngươi hắc làm là người toàn thiện toàn mỹ?”

Nhị Hổ đứng về phía anh mình: “Thống lĩnh, trong tim rất nhiều người, đều toàn thiện toàn mỹ!”

“Trên đời này chẳng có ai là toàn thiện toàn mỹ cả, có điều, ta vẫn cần nói lời xin lỗi ngươi. Thành thật xin lỗi!” Tâm Di thành khẩn nói, “Xem ra tôn sùng thần tượng không chỉ là quyền lợi riêng của người hiện đại! Có người là vì tâm linh trống trải mới gửi gắm tình cảm vào thần tượng; người thì mù quáng chạy theo trào lưu; cũng có người, quả thực, tìm thấy từ thần tượng điều bản thân mình không có... Các ngươi thuộc dạng nào? Thực ra, bọn họ cũng chỉ là con người, bình thường như bao người, đừng coi bọn họ như thần như thánh, không cần thiết. Bây giờ ngươi sùng bái người ta, biết đâu chừng có một ngày, ngươi lại thành thần tượng trong tim người khác.”

Tiểu Trúc Tử dù gì cũng còn ít tuổi nên nghe không hiểu: “Tâm Di cô nương nói khó hiểu quá đi!”

Đại Hổ, Nhị Hổ thì nửa hiểu nửa không.

Tâm Di mỉm cười nói với Tiểu Trúc Tử: “Ngươi hăng còn nhỏ, từ từ sẽ hiểu. Đúng rồi, hoàng thượng sai các người đến hầu ta, như thế nghĩa là sau này ngày nào chúng ta cũng ở cùng nhau, phải không?”

Tiểu Trúc Tử đặc biệt lanh lợi, vội vàng nói: “Tâm Di cô nương, xem ra cô cũng không khó hầu nhỉ!”

Tâm Di rắp tâm dọa nạt con nít: “Khó lắm đấy, ta dữ vô cùng, nếu ngươi không nghe lời, ta sẽ không chỉ quát mắng thôi đâu, còn đánh ngươi nữa!”

“Còn lâu ấy, Tâm Di cô nương nhất định là người tốt.” Tiểu Trúc Tử tuy ít tuổi nhưng vô cùng lanh lợi, biết Tâm Di chỉ dọa mình.

Nhị Hổ nhìn không quen cái kiểu Tiểu Trúc Tử lấy lòng người khác, buông một câu: “Nịnh hót!”

Chú thích:

(1) Đề cập đến ở đây là cách tính giờ của Trung Quốc cổ, một giờ bằng hai giờ hiện đại.

(2) Hao Tử nghĩa là “con chuột”, từ địa phương, cùng nghĩa với Lao Shu ( ).

8. Chương 8: Tâm Di Cách Cách

Hóa ra tính khí Nhị Hổ cũng rất thẳng thắn, Tâm Di nhận ra được tính cách từng người qua cách ăn nói, nên cũng chỉ mỉm cười, không hề để bụng. Cô kéo Tiểu Trúc Tử lại gần, hỏi: “Người bao nhiêu tuổi rồi?”

“14 rồi ạ!”

Trong lòng Tâm Di bỗng dấy lên một niềm thương cảm pha lẫn xót xa. Ở xã hội hiện đại nơi cô từng sống, tuổi 14 vẫn chỉ là tuổi ăn tuổi chơi, vô lo vô nghĩ, được cha mẹ bảo bọc, thương yêu. Nhưng đứa trẻ này thì sao? 14m50 còn chưa tới, thân hình gầy yếu như que củi, chẳng khác học sinh tiểu học lớp 5 lớp 6 là mấy (1).

“Tiểu Trúc Tử, tuy không biết trước kia người sống ra sao nhưng ta có thể tưởng tượng ra được. A dua xu nịnh với các người như cơm ngày ba bữa, là do hoàn cảnh sống bắt buộc, nhưng từ nay về sau, người không cần phải làm thế nữa. Ta và người, và các người, là bạn! Ta không phải chủ nhân của các người! Ta chỉ là một người chị! Chúng ta là một gia đình!”

Tiểu Trúc Tử không dám tin vào tai mình, tròn mắt nhìn Tâm Di. Từ khi bước chân vào chốn cửa quyền vàng son này, có ai từng hòa nhã vui vẻ nói với nó một câu? Thường ngày chỉ có người khua tay múa chân, hô qua gọi lại đối nó, không cần thận chút, nhẹ thì chửi rửa nhức mắng, nặng ư, bạt tai, dấm đập không hiếm. Nghe thấy những lời nói dịu dàng và chân thành ấy, Tiểu Trúc Tử không khỏi cảm động, khóe mắt chợt đỏ lên, rơm rớm nước, chỉ chực trào ra. Nó đưa mắt sang mấy người còn lại, có vẻ trong lòng họ cũng đang bối rối như nó, có ánh mắt cảm động, nhưng cũng không thiếu cái nhìn hoài nghi.

Tâm Di biết họ chẳng thể nào hoàn toàn tin lời nói của mình. Cô cũng không nghĩ bọn họ sẽ lập tức tin tưởng một con người xa lạ, quan hệ giữa người với người chỉ có thời gian mới là câu trả lời đúng nhất... Tâm Di đưa tay lên nhìn đồng hồ: “10h hơn, muộn lắm rồi, mọi người về nghỉ đi!”

“Cô nương, để bọn nô tì hầu cô nương nghỉ ngơi!” Mai Hương không dám quên bổn phận của mình.

Tâm Di khẽ lắc đầu: “Đi nghỉ đi! Ta tự làm được rồi.”

Mai Hương còn muốn nói thêm nhưng Tâm Di đã ngăn lại. Trước sự kiên quyết của Tâm Di, bọn họ đành phải cáo lui. Vừa bước ra khỏi hậu viện, 6 người bắt đầu bàn tán sôi nổi.

“Chẳng phải mọi người nói cô ta rất hung dữ sao? Tôi thấy cũng tốt đấy chứ!” Kỳ Thư khai mào.

“Đừng có vội mừng, ban đầu là thế, sau này đã chắc gì!” Nhị Hổ đa nghi chẳng kém gì Tào Tháo.

“Tôi cũng thấy cô ấy được đấy chứ, ít nhất chịu hạ mình xin lỗi chúng ta, có mấy ai làm được như thế! Riêng câu xin lỗi ấy, tôi phục!” Đại Hổ phát biểu ý kiến.

“Tiểu Trúc Tử đương nhiên chẳng nói cũng biết, nhất định cho cô ta là người tốt!” Mai Hương liếc Tiểu Trúc Tử có ý trêu chọc.

Tiểu Trúc Tử vênh mặt đắc ý: “Ừ đấy, có sao không? Thấy cô ấy đối tôi tốt, mấy người ganh à?”

“Bọn này còn lâu mới ganh, chỉ sợ mình Tiểu Hạo Tử ganh thôi!” Tiểu Hạo Tử cũng bị lôi vào cuộc.

“Vớ vẩn, cô ấy tốt với Tiểu Trúc Tử, chả lẽ lại tệ với chúng ta? Tôi thấy cô ấy chẳng dữ chút nào, rất biết phải trái đúng sai.” Tiểu Hạo Tử thành thật trả lời.

“Xem ra cuộc sống sau này của chúng ta không dễ sợ như tưởng tượng!” Giọng Mai Hương rõ ràng nhẹ nhõm hơn nhiều.

Bọn họ trò chuyện một hồi rồi chia tay về phòng nghỉ ngơi. Phòng của sáu người đều ở trong khu này. Đáng lý ra thị vệ không được ở bên cạnh nữ giới, chỉ được phép tuần tra trực gác xung quanh mấy cung điện lớn phía ngoài. Vì sao Đại Hổ, Nhị Hổ lại có ngoại lệ này? Nguyên nhân là ở Lý Đức Toàn, không phải ông không nắm rõ quy định, thực tế là vì những điều Tâm Di nói ra hôm nay vô cùng hệ trọng, nhờ xảy ra chuyện gì e Lý Đức Toàn có mấy cái đầu cũng không gánh hết tội, cho nên ông này không những giấu Tâm Di tự ra quyết định, còn ngầm nhắc nhở hai thị vệ rằng đây là lệnh của thống lĩnh, tuyệt đối không được để Tâm Di xảy ra sơ sót gì. Chính vì lẽ đó hai huynh đệ này mới được phép ở lại đây.

Bầu trời đêm, như một tấm vải nhung mềm mại vắt giữa không trung, hay mái tóc người thiếu nữ đương trải dài, được tinh tú điểm trang, hòa cùng ánh trăng dịu nhẹ. Tâm Di lặng lẽ rời phòng, bước ra vườn, đắm mình trong thứ ánh sáng mờ ảo điểm xuyết qua muôn ngàn cây lá, ngẩng đầu lên là Ngân hà nơi vạn vì tinh tú tranh nhau tỏa sáng.

“Thật không dám tin là mình đang sống giữa thế kỷ XVIII, chân bước trên giang sơn Thanh triều. Vận mệnh đúng là kì quái! Đến giờ mình vẫn không sao hiểu nổi... Đương yên đương lành đứng trên núi, tự dừng lại mất đi ý thức, tỉnh dậy đã... Càn San ở ngay bên cạnh mình, tại sao không phải là cô ấy? Tại sao bọn mình không cùng đến đây?”

Ngẫm nghĩ một hồi, tự nhiên cô cảm thấy gai gai lạnh, vội chạy vào phòng. Bàn ghế, giường tủ... bất kỳ đồ vật nào trong căn phòng này, đối với Tâm Di mà nói, đều hết sức xa lạ. Tâm Di quanh quẩn xem xét từ phòng trong ra phòng ngoài, rồi cởi giày leo lên giường ngồi.

“Chẳng nhẽ đời này kiếp này mình phải sống quanh quẩn trong cung ư? Còn... Na Lan Đức Duật... người đầu tiên mình gặp ở chốn này... giống Tử Kiện một cách lạ kì.” Hình ảnh Lâm Tử Kiện chợt trào dâng trong cô, cứ nghĩ đến anh là tim cô lại thất lại, anh không còn bên cô, nhưng cái cảm giác cô đơn mất mát thì vẫn còn đó, tưởng chừng nỗi nhớ thương này sẽ là mãi mãi... ôm chặt lấy bờ vai gầy, không muốn khóc mà sao lệ cứ tuôn rơi.

Sáng ngày hôm sau, sáu người, theo lệ thường, dậy từ rất sớm, chuẩn bị chờ Tâm Di thức giấc. Kỳ Thư rón rén đi vào phòng trong, thấy Tâm Di vẫn còn ngủ say, cũng không dám kinh động, lập tức lui ra, khe khẽ dọn dẹp phòng ngoài.

Tiểu Trúc Tử đương cầm chổi quét dọn lá rụng ngoài vườn, chợt thấy một nhóm thái giám cung nữ bước vào, cậu vội chạy lại hỏi: “Mấy người đến đây có việc gì?”

“Chúng tôi đến hầu hạ Tâm Di cách cách.” một thái giám trả lời.

Tiểu Trúc Tử ngó người ra: “Tâm Di cô nương được phong cách cách? Vậy thì mình là đại tổng quản ở đây rồi, he he!” Nghĩ đến đây, cậu ta lập tức ‘trưng’ ra bộ dạng đại – tổng – quản, nói với mấy người mới đến: “Uhm, các người đều đến hầu cách cách hả?”

Bọn họ không dám chắc thân phận Tiểu Trúc Tử nên đáp lại một cách khách khí: “Đúng vậy... bọn chúng tôi đều đến hầu cách cách!”

“Đã đến đây rồi thì phải hiểu luật lệ! Có biết ta là ai không? Ta là Chu tổng quản ở đây.” Vừa nói mặt vừa vênh tới trời, tay chống hông, tay kia hơi đưa ra đây uy quyền. Đám thái giám cung nữ thấy thế vội cười nịnh, dứt lốt: “Ra mắt Chu tổng quản... Chu tổng quản, đây có chút lễ mọn, xin tổng quản vui vẻ nhận cho... Chu tổng quản, sau này cũng mong ngài giúp đỡ nhiều...”

Tiểu Trúc Tử chẳng chút khách sáo, dứt bạc vào túi ngay tắp lự. Lúc này, mấy người còn lại nghe tiếng huyền náo trong vườn, liền từ phòng riêng bước ra xem thực hư thế nào.

“Tiểu Trúc Tử, chuyện gì mà ồn thế? Cô nương còn đang ngủ, các người không nhỏ giọng được chút?” Kỳ Thư trách.

“Tiểu Trúc Tử, bọn họ ở đâu ra vậy?” Mai Hương hỏi.

Tiểu Trúc Tử mặt mày hưng phấn nói với mấy người kia: “Mọi người không biết sao, chủ nhân chúng ta bây giờ là cách cách rồi.”

“Người nghe ai nói vậy?” Bọn họ đều không tin.

Tiểu Trúc Tử chỉ đám cung nữ thái giám: “Họ vừa được phái đến hầu hạ cách cách.”

Một thái giám trong đám đó tiếp lời: “Vâng, đúng là như vậy. Buổi chiều sáng nay, hoàng thượng đã hạ chỉ tấn phong cách cách.”

Tiểu Trúc Tử tự nhiên như... ruồi chỉ huy đám “trẻ” tội nghiệp: “Mấy người kia, lại đây! Cung nữ thì đi theo Mai tỷ tỷ và Kỳ tỷ tỷ, số còn lại thì theo ta, Chu đại tổng quản, cùng...” nhanh tay lôi Tiểu Hạo Tử lại gần, “vị này... phó tổng quản.”

“Ra mắt phó tổng quản!” Đám “trẻ” tội nghiệp đồng thanh thi lễ.

Nhị Hổ đàn mặt: “Tiểu Trúc Tử, người thành tổng quản từ lúc nào thế? Ai phong cho người vậy?”

“Đến trước thì được ăn cỗ, tôi cùng Tiểu Hạo Tử đến đây hôm qua, đương nhiên bọn tôi được làm lớn rồi, huống hồ cách cách cũng tôi như thế, tổng quản nơi đây không tôi thì còn ai!” Tiểu Trúc Tử rất biết cách tự đề cao bản thân.

Ngó qua mấy người kia, Đại Hổ vẻ mặt không – chịu – đựng – nổi, Nhị Hổ lườm... nguyệt Tiểu Trúc Tử, hai cô gái Mai và Kỳ thì đưa mắt nhìn nhau, đang định nói chột nghe ngoài cửa “kẹt” một tiếng, tiếp đó là giọng Lý Đức Toàn: “Các người đang làm gì đấy?”

“Lý công công!” Mọi người cung kính chào.

“Mai Hương, chắc cách cách vẫn chưa dậy nhỉ?” Lý Đức Toàn hỏi.

“Cách cách vẫn đang an giấc! Công công, có phải cần nghênh tiếp thánh chỉ? Để nô tì đánh thức cách cách.”

“Không cần, không cần! Ta chỉ đến báo một tiếng, hoàng thượng nói chừng nào cách cách dậy thì đến Nam thư phòng một chuyến, nhớ là không được đánh thức cách cách đâu đấy.”

“Dạ! Nô tì nhớ kỹ rồi!”

“Uh!” Lý Đức Toàn chuyển lời đến nơi rồi bèn rời đi.

Ông này vừa đi khỏi, lại một đám người lũ lượt kéo đến chúc mừng, Đại Hổ, Nhị Hổ vội vàng ngăn lại ngoài cửa, nói cách cách vẫn chưa dậy, bảo họ chút nữa quay lại, nhưng đám người đó vẫn kiên quyết đứng chờ trước cửa.

Ở phòng trong, Tâm Di đang mơ mơ màng màng, nửa tỉnh nửa mê, chột cảm thấy bên ngoài ồn ào láo nháo, bèn mở mắt ngồi dậy, lắng tai nghe, ngoài cửa quả thật huyền não kinh khủng.

“Hoàng cung mà cũng ồn thế này? Có để người khác ngủ không thế!” Tâm Di càu nhàu, hất chăn nhảy khỏi giường, vén rèm nhìn ra ngoài.

Bên ngoài, Mai Hương, Kỳ Thư đang đứng trước cửa, thò đầu vào sân nghiêng ngó.

“Các người đang nhìn gì vậy? Sao ngoài đó ồn ào thế?” Nghe tiếng, hai người vội quay lại, quỳ xuống trước mặt Tâm Di, “Nô tì thỉnh an cách cách”

Tâm Di vỗ trán: “Hình như mình tỉnh rồi ấy nhỉ? Cách cách?! Ta á?”

“Đúng vậy!” Mai Hương nhanh miệng đáp: “Buổi chiều sáng nay, Vạn Tuế Gia đã hạ chỉ, chủ nhân bây giờ là Tâm Di cách cách!”

“Oh! Các người đứng dậy nói, đừng hơi một tí lại quỳ, ta không quen.”

“Vâng!” cả hai cùng đứng lên.

Tâm Di lại hỏi: “Hoàng thượng hạ chỉ ta không cần nghênh tiếp à? Còn nữa, bên ngoài xảy ra chuyện gì, bốn người kia đều đứng ngoài đó làm gì thế?”

“Vạn Tuế Gia biết cách cách nhất định chưa dậy nên chỉ phái Lý công công đến báo một tiếng, truyền cách cách dậy rồi thì đến Nam thư phòng, hoàng thượng ở đó đợi cách cách. Ngoài kia là một số tổng quản thái giám và ma ma có chút địa vị, còn một nhóm triều thần quan chức, muốn đến mừng cách cách, đều bị Đại Hổ, Nhị Hổ ngăn ngoài cửa!” Kỳ Thư tóm tắt ngắn gọn sự việc xảy ra.

“Cách cách, cách cách còn phải đi yết kiến hoàng thượng, mau mau rửa mặt, thay đồ!” Mai Hương nhắc.

“Đúng đúng đúng! Không còn sớm nữa, nô tì hầu cách cách rửa mặt, chải đầu, để bọn Tiểu Hạo Tử truyền gọi bữa sáng tối. Cách cách muốn ăn gì ạ?”

“Tùy, có gì ăn nấy, ta không kén chọn. Dem bàn chải, kem đánh răng đây, tối qua chưa đánh răng đã lăn ra ngủ rồi!” Tâm Di vươn vai nói.

Mai Hương, Kỳ Thư đưa mắt nhìn nhau, không lên tiếng.

Tâm Di thấy bọn họ đứng ngây như phỗng, mới chợt nhớ ra: “Ya, quên mất, ở đây không có mấy thứ ấy. Ai, các người đánh răng bằng muối nhỉ?”

“Vâng.” hai người đồng loạt gật đầu.

Tâm Di chớp chớp mắt, giơ cờ trắng chịu thua: “Đành vậy, nhập gia tùy tục, đã về thời cổ đại thì đành dùng tạm vậy.”

Sau một hồi rửa mặt, chải đầu, thay đồ, Tâm Di ngẩng mình trong gương, không dám tin vào mắt mình: “Không ngờ mình mặc trang phục cổ cũng được đấy chứ.”

“Người ta vẫn nói, người đẹp nhờ lụa. Cách cách hôm qua không điểm trang, hôm nay tất phải hơn chứ!” Mai Hương khen.

“Hoàng thượng nhất định không nhận ra!” Kỳ Thư cũng góp lời.

“Làm gì mà khoa trương thế! Được rồi, bữa sáng chuẩn bị xong chưa? Ăn xong ta còn phải đi yết kiến hoàng thượng.” Tâm Di giục.

“Đã chuẩn bị xong lâu rồi ạ.” Kỳ Thư vừa vén màn cửa vừa lớn tiếng gọi: “Tiểu Hạo Tử, cách cách muốn dùng bữa.”

Ra đến phòng ngoài, Tiểu Hạo Tử và Tiểu Trúc Tử thấy phục sức của Tâm Di, “ngơ” người luôn, Mai Hương vội nói: “Hai người các người còn dần mặt ra đấy? Không mau ra mắt cách cách.”

“A, nô tài khấu kiến cách cách!” hai người như vừa tỉnh mộng, “Nô tài cứ ngỡ tiên nữ hạ phàm!” Tiểu Trúc Tử ngọt như mía lùi.

“Huyền thuyên, ta đâu đẹp được thế!” Tâm Di cười nói.

“So với hôm qua, cứ như người nào khác ấy!” Tiểu Hạo Tử cũng sán đến nịnh nọt.

“Hôm qua trông ta xấu lắm hả?” Tâm Di hỏi.

“Đâu có, hôm qua trang phục cách cách chỉ hơi bị bẩn tí xíu!” Kỳ Thư kéo ghế, mời Tâm Di ngồi xuống.

Tiểu Trúc Tử lập tức bước lên chỉ vào điểm tâm trên bàn giới thiệu từng món một: “Cách cách, đây là cháo hồng đậu, đồ lạnh thì có dưa chuột cung đình, dưa muối, củ cải dầm, quế hoa ca la thầu; điểm tâm thì có bánh hấp phượng vĩ, bánh hạt sen, bánh cuộn nhân đậu, sủi cảo tứ hỉ. Hôm nay vội vàng quá, cũng không biết cách cách thích ăn gì, mời cách cách dùng tạm.” Nói rồi chấp tay đứng qua một bên.

“Nhiều thế này còn gọi ‘dùng tạm’, đồ ăn trong cung quả không chê vào đâu được!” Tâm Di cầm đũa gắp một cái bánh hấp, cắn một miếng, như chợt nhớ ra điều gì, lại hỏi: “Còn các người? Đã ăn chưa? Chưa thì ngồi xuống cùng ăn luôn!”

“Hồi bẩm cách cách, bọn nô tài ăn rồi, dù chưa ăn cũng không được ngồi cùng bàn với cách cách.” Tiểu Hạo Tử trả lời.

Tâm Di lúng búng: “Các người mà đứng nhìn ta ăn là ta thấy mất ngon liền hà!” Cô nuốt nốt miếng bánh, vội vàng húp bát cháo, ăn thêm hai cái sủi cảo, còn bánh hạt sen, bánh cuộn nhân đậu mỗi loại một cái, rồi nói: “Xong, ta đi gặp hoàng thượng đây! Nhưng mà ta không biết đường, các người ai chịu đi cùng ta?”

“Nô tì đi cùng cách cách.” Mai Hương, Kỳ Thư đồng thanh.

Tại Nam thư phòng, Tâm Di cùng Dận Chân, Dận Tự, Dận Đường đang luận bàn công việc, Tâm Di rón ra rón rén bước vào. Tại sao phải dùng “rón rén”? Ấy là vì Tâm Di không thể không “rón rén”, xô đôi “hài hoa” (2) này, chỉ có thể cẩn thận bước từng bước một, mắt cả tiếng đồng hồ mới đến được Nam thư phòng.

Tâm Di vừa bước vào, khẽ phát khăn ra sau, hướng về phía Tâm Di hơi chùng gối hành lễ: “Hoàng thượng thánh an!”

Khang Hy lập tức đứng dậy, bước đến trước mặt Tâm Di, nhìn kỹ một vòng từ trên xuống dưới mới gật đầu hài lòng, cười nói: “Uh, này mới ra dáng tiểu thư, thiếu nữ chứ! Coi coi, xinh hơn hôm qua nhiều!”

“Hoàng thượng, tiểu nữ hôm qua trông tệ lắm sao?”

“Đâu chỉ tệ, tệ hết chỗ nói ấy chứ!”

“Hoàng thượng cứ trêu tiểu nữ, tiểu nữ không chịu đâu!” Tâm Di được thể làm nũng.

“Haha...” Khang Hy cười lớn: “Tâm Di, trẫm ban cho ngươi tước hiệu ‘cách cách’, ngươi biết rồi chứ?”

“Tạ ơn hoàng thượng!”

“Thế này từ nay về sau không ai dám bắt nạt ngươi nữa!” Khang Hy liếc nhìn đám quý tử đầy ắp ý.

Tâm Di quay người bước đến bên Dận Chân, mỉm cười nói: “Ung vương gia! Hôm qua tiểu nữ vô ý đắc tội, mong ngài bỏ qua cho!”

Dận Chân thấy giọng điệu của Tâm Di khác hẳn hôm qua, không khỏi có chút ngạc nhiên. Thấy Tâm Di khách khí vậy, bản thân không biểu hiện gì cũng kỳ, lại mang tiếng bắt nã, nên cũng khách sáo đáp lại: “Cách cách nói gì lạ vậy, hôm qua tiểu vương cũng hơi quá, mong cách cách đừng giận mới phải”

“Tiểu nữ đâu hẹp hòi thế!”

“À, để tiểu vương giới thiệu với cách cách,” Dận Chân chỉ Dận Từ, Dận Đường, “Đây là hai em trai tiểu vương, Dận Chân, Dận Đường.”

“Ra mắt Liêm vương gia!” Tâm Di nói với Dận Tự, rồi quay sang gật đầu chào Dận Đường, “Cửu A Ca!”

“Cách cách có vẻ hiểu huynh đệ chúng tôi nhỉ!” Dận Tự nói.

“Liêm vương gia quên tiểu nữ từ đâu đến?! Tiểu nữ đương nhiên biết rõ từng sự việc ở nơi này.” Tâm Di đáp.

“Được rồi, sau này các ngươi còn nhiều cơ hội chuyện trò. Bàn luận quốc sự cả buổi sáng, trẫm cũng mệt rồi, Tâm Di, đi dạo cùng trẫm một lúc!” Khang Hy phát tay ra hiệu, ba vị a ca lập tức biết điều lùi qua một bên, nhìn theo bóng Tâm Di thấp tùng Khang Hy rời đi.

Chú thích:

(1) Ở Trung quốc bậc tiểu học kéo dài 6 năm.

(2) Hải hoa (– hua pen di): loại giấy cao đặc biệt, để bằng được các phi tần, cung nữ nhà Thanh sử dụng, thường thấy trong mấy phim cổ trang về thời đại này.

9. Chương 9: Ai Có Tiền, Ai Có Quyền, Ai Đắc Sủng... Người Đó Được “hâm Mộ”

Đường đi lối lại trong vườn được lát bằng những viên đá cuội đủ màu sắc, ghép thành hàng loạt bức tranh độc đáo: con người, hoa cỏ, cảnh vật, hí kịch, điển tích điển cố... Tâm Di cùng Khang Hy dạo bước trong vườn, ngắm nhìn cảnh vật hai bên đường; Lý Đức Toàn, Mai Hương, Kỳ Thư cùng đám thái giám, cung nữ lũ lượt theo sau ở một khoảng cách nhất định.

“Tâm Di, tối qua ngủ ngon chứ?” Đi được một đoạn, Khang Hy lên tiếng.

“Cũng được ạ! Nghĩ ngợi linh tinh một hồi rồi cũng ngủ được.”

Khang Hy khẽ vỗ tay Tâm Di: “Hãy coi nơi này là nhà của cháu! Trẫm biết sau này cháu sẽ gặp không ít rắc rối, nhưng có trẫm ở đây, cháu cứ yên tâm, trẫm sẽ bảo vệ cháu.”

“Tạ ơn hoàng thượng. Không phải ngài đã phái thị vệ đến bảo vệ cháu rồi sao?!”

Khang Hy ngạc nhiên nhìn Tâm Di rồi dừng bước quát gọi: “Lý Đức Toàn!”

“Có nô tài!” Nghe tiếng Khang Hy, Lý Đức Toàn lập tức bước đến, chấp tay đợi lệnh.

“Người đã phái bao nhiêu thị vệ đến chỗ Tâm Di?”

Lý Đức Toàn vội vã quỳ xuống: “Nô tài biết tội! Nô tài không nên tự quyết định!”

“Hừ!” Khang Hy nói một cách lạnh lùng: “Tự nói xem, người phạm phải tội gì?”

Tâm Di vừa nghe đã hiểu ngay: “À, thì ra không phải hoàng thượng phái Đại Hổ, Nhị Hổ đến mà là Lý Đức Toàn. Ông ta cũng là có ý tốt!” Nghĩ đến đây, cô bèn kéo tay áo Khang Hy, nói: “Hoàng thượng, Lý công công làm thế cũng vì sự an toàn của cháu, ngài đừng truy cứu nữa, nhé?”

Kỳ thực Khang Hy cũng không định trừng phạt Lý Đức Toàn, ông biết Lý Đức Toàn vì nghĩ cho Tâm Di mới làm như vậy, bèn đưa tay ra hiệu: “Đứng lên đi, niệm tình người hết lòng vì Tâm Di nên tha cho người lần này.”

“Tạ ơn hoàng thượng! Cảm tạ cách cách!” Lý Đức Toàn cảm kích nhìn Tâm Di, Tâm Di mỉm cười, khẽ lắc đầu.

Đúng lúc đó có tiếng đàn du dương vọng đến. Lắng tai nghe một hồi, Tâm Di cất tiếng hỏi: “Ai đang gảy đàn vậy nhỉ? Nghe hay quá!”

Thấy Tâm Di có vẻ hiếu kỳ, Khang Hy bèn cười nói: “Muốn biết không? Đi, chúng ta đi xem xem!”

Bọn họ theo tiếng đàn bước đến bên đình Phù Bích ở phía bắc. Đây là một ngôi đình vuông vắn, dựng trên mặt hồ, xung quanh, núi đá lấp ló giữa đám tùng, bách, trúc xanh tươi, muôn phần thanh nhã.

Trong đình một thiếu nữ 17, 18 tuổi đang ngồi gảy đàn. Thiếu nữ ấy không phải ai khác, chính là Uyển Nhi; Tiểu Thảo cùng mấy cung nga khác đứng hầu bên cạnh. Tiếng đàn thánh thót âm vang khắp vườn, khiến người nghe như mê như say. Nhạc dứt, Tâm Di vỗ tay khen: “Khúc nhạc này chỉ thiên giới mới có, nhân gian mấy khi được nghe!”

Nghe lời khen, Uyển Nhi từ tốn đứng dậy, bước ra khỏi đình, hướng về phía Khang Hy hành lễ, dịu dàng nói: “Uyển Nhi khấu kiến hoàng thượng!” Đám cung nữ đứng đằng sau cũng vội làm theo.

“Wa, đàn hay, đến giọng nói cũng hay nữa!” Tâm Di thầm khen, đưa mắt ngắm nhìn dung mạo Uyển Nhi, “Ya, đẹp, đẹp đến nỗi không từ ngữ nào có thể hình dung hết được. Giờ mới biết thế nào là ‘da trắng như tuyết’. Cô gái này mà đến thời hiện đại thì đám ngọc nữ minh tinh gì gì ấy xách dép không kịp. Mình mà làm quản lý của cô ta ấy hả, đảm bảo tiền vô như nước!” Tâm Di bắt đầu mơ tưởng.

“Miễn lễ, miễn lễ!” Lời nói của Khang Hy cắt ngang daydream của Tâm Di, “Uyển Nhi, lại đây, trẫm giới thiệu với người một người!”

Uyển Nhi nhìn sang Tâm Di: “Hoàng thượng, nếu Uyển Nhi đoán không nhầm, vị tỷ tỷ này chắc hẳn là Tâm Di cách cách!”

“Mình là Tâm Di. Chào bạn, Uyển Nhi!” Tâm Di chào hỏi một cách tự nhiên.

“Ha...” Khang Hy hết nhìn Tâm Di lại nhìn Uyển Nhi, “Các người một người dịu dàng nội tâm, một người hoạt bát lanh lợi, tuyệt!”

“Tối qua nghe nói chuyện tỷ tỷ từ trên trời rơi xuống, đang nghĩ không biết đến bao giờ mới có cơ hội diện kiến thần tiên tỷ tỷ, nào ngờ hôm nay lại được gặp mặt.” Uyển Nhi khẽ nói.

“Đâu nào, Uyển Nhi mới là thần tiên ấy chứ, xinh đẹp như tiên nữ vậy!” Tâm Di thực lòng khen ngợi.

“Haha, được được, sau này các người cũng nên gần gũi nhau!” Khang Hy thấy hai cô gái chuyện trò thân mật, rất mực hài lòng; lại nói: “Uyển Nhi, người sức khỏe yếu, đừng đứng ngoài gió quá lâu. Tiểu Thảo, đưa cách cách về nghỉ.”

“Vâng!” Tiểu Thảo đứng sau Uyển Nhi đáp lời.

Nhìn theo bóng Uyển Nhi đi xa dần, Tâm Di không khỏi thốt lên: “Đến dáng người cũng đẹp nữa!”

“Uyển Nhi không chỉ xinh đẹp mà còn tinh thông cầm kỳ thi họa! Cô ta thuộc chính hoàng kỳ, tổ phụ và phụ thân đều hy sinh thân mình vì nước, trong nhà chỉ còn lại mỗi mình cô ta.” Khang Hy nói với giọng tiếc thương.

“Cô ấy cũng mang họ Ái Tân Giác La ư?” Tâm Di hỏi.

“Ngạch nương Uyển Nhi mới mang họ Ái Tân Giác La, nhưng cũng có thể coi là bàng hệ, trầm niệm tình thuộc cùng một gia tộc nên cho vào ở trong cung. Uyển Nhi rất thông minh lại ngoan hiền, chỉ có điều sức khỏe hơi yếu, không như cháu, lúc nào cũng tràn đầy sức sống.”

“Cháu thường chạy bộ, tập aerobic... thân thể thường xuyên luyện tập mới khỏe mạnh được, cả ngày giam mình trong phòng, càng sợ nắng gió càng không khỏe!”

“Thiếu nữ chỗ cháu đều như vậy cả?” Khang Hy hỏi.

“Ít nhất không có chuyện cả ngày ở trong nhà không bước chân ra ngoài! Hoàng thượng, cháu có thể ra ngoài cung chơi không?” Tâm Di đột nhiên cảm thấy nếu bản thân bị giam trong cung cấm ngày này qua ngày khác như Uyển Nhi sớm muộn cũng có một ngày cô sẽ buồn mà chết cho coi.

“Được, nhưng ra ngoài phải có nô tài cùng đi!” Khang Hy quay đầu nhìn Mai Hương, Kỳ Thư, “hai người các người không được, phải có thị vệ theo cùng. À, đợi lát nữa trẫm đưa cháu lệnh bài để tiện ra vào hoàng cung.”

“Tạ ơn hoàng thượng!” Tâm Di ngẫm nghĩ một hồi, lại nói: “Hoàng thượng, cháu còn một thỉnh cầu nữa!”

“Cháu còn muốn điều gì?” Khang Hy hòa nhã hỏi.

“Cũng không tính là thỉnh cầu gì đâu ạ. Chỉ là cháu muốn đổi tên của cung nữ, thái giám hầu hạ bên mình. Tên bọn họ quả thực hơi khó nghe.”

“À! Trẫm cứ nghĩ là chuyện gì to tát. Bọn họ giao cho cháu rồi đương nhiên là nô tài của cháu, cháu muốn làm gì cũng được, không cần phải trưng cầu ý kiến trẫm!”

“Hoàng thượng, ngài thật tốt!” Tâm Di vui sướng ôm chầm lấy Khang Hy, hôn một cái thật kêu lên má. Hành động này không khỏi làm Lý Đức Toàn cùng đám cung nữ, thái giám thấp tùng sợ chết khiếp. Bọn họ chưa bao giờ thấy ai có hành vi thân thiết thế giữa thanh thiên bạch nhật, mà đối tượng lại là hoàng đế nữa chứ.

Mọi người đều căng thẳng quan sát phản ứng của Khang Hy.

Khang Hy cũng ngây ra mất một lúc, nói với giọng không được tự nhiên cho lắm: “Tâm Di, cách cảm ơn của cháu hình như hơi... hơi bị... đặc biệt một chút!”

“Hoàng thượng, cháu chỉ làm thế với những ai thân thiết nhất, nếu hoàng thượng không thích, sau này cháu sẽ không làm thế nữa! Cháu cũng khấu đầu tạ ơn vậy!” Tâm Di vừa nói vừa ép bản thân quỳ xuống.

Khang Hy vội giơ tay kéo Tâm Di: “Đừng khấu đầu! Số người khấu đầu trước mặt trẫm còn chưa đủ nhiều hay sao? Sau này cháu gặp trẫm cũng không cần khấu đầu hay hành lễ. Đừng để quý định trong cung trói buộc cháu!” Nói rồi thì thâm vào tai Tâm Di, “Trẫm rất thích cách tạ ơn đó của cháu, chỉ cần đừng làm thế trước mặt nhiều người là được.”

“Vâng!” Tâm Di cũng ghé tai Khang Hy cười nói: “Đây là bí mật giữa hoàng thượng và cháu đấy!”

Liền đó hai người hội tâm cười phá lên. Bọn Lý Đức Toàn không biết vì sao hoàng đế và cách cách lại cười, nhưng dù gì thì mỉm cười luôn là điều tốt.

Thấp tùng Khang Hy đi dạo một vòng, nói đúng hơn là Khang Hy thấp tùng Tâm Di nhận biết đường. Tâm Di vốn mù đường có tiếng, không phân biệt được đâu là đông tây nam bắc, đường đi lối lại trong cung nhìn đường nào cũng giống đường nào, cung điện cũng xem xem nhau, kết quả thay vì nhớ được đường thì nàng ta vòng qua vòng lại choáng váng đầu óc, nếu không có Mai Hương và Kỳ Thư bên cạnh e tìm không ra đường về.

Để cho tiện, Khang Hy gọi nơi Tâm Di ở là “Di Uyển”. Lúc này đây, trong Di Uyển chen chúc những người và người, nhìn thoáng qua cũng đủ biết đám người này đã đợi ở đây khá lâu rồi. Tâm Di vừa bước chân vào, đám người đó liền quỳ xuống, đồng thanh hô: “Nô tài bái kiến Tâm Di cách cách!”

“Đứng dậy cả đi!” Tâm Di phẩy tay ra hiệu.

Mai Hương, Kỳ Thư theo gót Tâm Di vào phòng trong. Đi đến cửa, thấy tổng quản phủ Nội vụ Ngô Bồi Tề thò đầu định nói gì đó với Tâm Di, Mai Hương vội giơ tay ngăn lại, không may Tiểu Trúc Tử bắt gặp, đợi Tâm Di đi khuất rồi, cậu ta mới lên tiếng: “Ngô tổng quản để cách cách nghỉ một chút, đợi lúc nữa cách cách rảnh, tôi sẽ báo cách cách giúp ông.”

Nếu là thường ngày, Tiểu Trúc Tử nào dám lên giọng với Ngô Bồi Tề, nhưng nay đã khác xưa, từ lúc nghe tin Tâm Di được phong làm cách cách, Tiểu Trúc Tử biết là mình gặp may rồi, sau này sẽ không bị thái giám lớn tuổi hơn đè đầu cưỡi cổ nữa. Quả nhiên, những kẻ tin tức nhanh nhạy, biết Di Uyển còn thiếu người, muốn xin vào hay tiến cử người khác vào, đều tích cực dút bạc vào tay cậu và Tiểu Hạo Tử, cả đám người trước đây hay bắt nạt cậu, hôm nay gặp mặt cũng khách khí không để đầu cho hết, chỉ sợ đắc tội tổng quản thân tín của Tâm Di cách cách thì phiền. Mới một buổi sáng, Tiểu Trúc Tử và Tiểu Hạo Tử thu hoạch được không ít, đặc biệt là Tiểu Trúc Tử, ra dáng Di Uyển đại tổng quản, không ngớt làm bộ, đến Ngô Bồi Tề cũng chẳng coi ra gì.

Trong lòng Ngô Bồi Tề âm ức phải biết, từ lúc dẫn một nhóm tiểu thái giám đặt chân vào Di Uyển đến giờ, đã lĩnh giáo không biết bao nhiêu ngạo khí từ Tiểu Trúc Tử. Tiểu Trúc Tử nhìn thấy Ngô tổng quản cũng không da dạn, chỉ chấp tay coi như chào hỏi, còn nói có thể làm chủ mọi chuyện, là đại tổng quản ở đây, bảo ông đứng đợi ở ngoài! Ngô Bồi Tề nghĩ Tiểu Trúc Tử bây giờ là người của Tâm Di cách cách, có âm ức mấy thì cũng đành nhịn chứ biết sao.

Chân xỏ hài hoa nên lúc bước vào phòng Tâm Di bị vấp vào ngạch cửa, Mai Hương vội đưa tay đỡ: “Cách cách cẩn thận.”

“Cầm hận” nhìn “thủ phạm”, Tâm Di nói: “Kêu người đến đỡ đi kẻo sớm muộn gì ta cũng mất mạng vì nó. À, còn đôi hài này nữa, đi lại thật bất tiện, có giày gì khác không?”

“Có có có, nô tì đi lấy ngay.” Kỳ Thư vội chạy vào phòng trong tìm.

Không bao lâu giày được mang đến, Tâm Di thay giày, bước thử vài bước: “Ai ya, thoải mái hơn nhiều, thật phục mấy người các người, xỏ đôi hài đó sao vẫn bước vững được thế?! Sau này nếu không bắt buộc, ta quyết không đi.”

“Cách cách, kỳ thực đi nhiều thì cũng quen cả!” Mai Hương nói.

“No, no, no!” Tâm Di vội đến nỗi ngoại ngữ cũng phun ra, nói xong mới biết lỡ miệng, lập tức đổi lại: “Không đi, chết cũng không đi!” Tâm Di đã nói không, ai còn dám ép Tâm Di đi?! Sự việc này cũng dừng lại ở đây.

Kỳ Thư rót trà dâng lên, Tâm Di vừa uống một hớp chợt nhớ ra điều gì: “À, phải rồi, có chuyện này ta muốn trưng cầu ý kiến các người, gọi bốn người bọn họ vào cả đây.”

Kỳ Thư đi gọi bốn Tiểu Trúc Tử vào, vừa bước qua cửa, Tiểu Trúc Tử bèn hỏi: “Cách cách gọi chúng nô tài có việc gì ạ?”

“Không có gì, chỉ là muốn đổi tên các người.”

Mai Hương nói: “Cách cách là chủ nhân, chúng nô tì là người hầu của cách cách, đừng nói đổi tên, đến sinh mệnh của chúng nô tì cũng là của cách cách.”

“Ta không cần mạng sống của các người, ta chỉ muốn đổi tên thôi, tên các người thường quá.” Tâm Di nhăn mặt nhìn bọn họ nói.

“Mọi chuyện đều nghe cách cách!”

“Tốt, ta đã sớm nghĩ ra rồi!” Tâm Di cười, “Mai Hương đổi thành Tiểu Mai Tử, Kỳ Thư thành Tiểu Cát Tử!”

“Cách cách, còn bọn nô tài?” Tiểu Trúc Tử hỏi.

“Người thì không cần, là hần!” Tâm Di chỉ vào Tiểu Hạo Tử, “Sao ta nghe cứ thấy giống như ‘chuột’ ấy, đổi thành Tiểu Lam Tử, tên bốn người các người vừa hay đồng âm với mai, lan, trúc, cúc, thế mới đặc biệt chứ.” Tâm Di đắc ý bê tách trà lên uống thêm một hớp, hỏi: “Bên ngoài là những ai thế?”

Tiểu Trúc Tử liền đáp: “Hồi bẩm cách cách, đều là người hầu được phái đến cho cách cách, chủ yếu là làm việc vặt và giặt đồ.”

“Còn có người muốn xin vào làm trong bếp.” Tiểu Lam Tử tiếp lời, “Nhà bếp đặc biệt thiết kế vì cách cách, cách cách muốn ăn gì bất cứ lúc nào cũng có thể sai bọn họ làm!”

“Người từ Ngự thiện phòng đến, chắc ít nhiều cũng biết nấu vài món!” Tâm Di vô cùng hứng thú với chuyện ăn uống.

“Nô tài không biết, ở đó nô tài chỉ rửa bát, nhặt rau... Đầu bếp không cho phép bọn nô tài bước chân vào bếp vì sợ bọn nô tài học mất tài nghệ.” Tiểu Lam Tử thật thà hơn Tiểu Trúc Tử nhiều.

“Ồ! Về sau những việc kiểu này các người cứ tự quyết định, không cần nói với ta.” Tâm Di chẳng hơi đâu quan tâm làm gì ệt.

Tiểu Trúc Tử thấy Tâm Di không có ý kiến gì, vừa vui mừng vừa đắc ý, Nhị Hồ hừ mũi xem thường: “Quả là thành Ngô đại tổng quản thật rồi.”

Tâm Di liếc Tiểu Trúc Tử một cái, chỉ cười cười không nói, coi như ngầm thừa nhận, điều này càng khiến Tiểu Trúc Tử đắc ý đấy. Thấy không còn việc gì khác, Tiểu Trúc Tử mới nói với Tâm Di: “Nội vụ phủ tổng quản Ngô công công đã đợi ở ngoài lâu rồi, cách cách có muốn gặp ông ta không ạ?”

“Kêu ông ta vào đây.”

Một lúc sau, Ngô Bồi Tề bước vào, thấy Tâm Di lập tức quỳ xuống: “Nô tài Ngô Bồi Tề thỉnh an cách cách.”

Tâm Di vừa uống một ngụm trà, chưa kịp nuốt đã phun thẳng ra ngoài, chỉ Ngô tổng quản bò lăn ra cười: “Người tên gì cơ...”

Ngô Bồi Tề không hiểu Tâm Di cười gì, hỏi lại: “Cách cách, không biết tên của nô tài có chỗ nào không ổn ạ?”

Tâm Di vừa cười vừa nói: “Người đứng dậy đi. Sao cha mẹ người lại đặt cho người cái tên này?”

“Cách cách, nô tài vẫn không hiểu.” Ngô Bồi Tề đứng dậy hỏi.

Tâm Di quay sang bảo bọn Tiểu Trúc Tử: “Các người đọc tên Ngô công công xem.”

Nghe Tâm Di nói thế, bọn họ liền đọc nhầm lại, gần như ngay tức khắc, Tiểu Cát Tử bụm miệng cười, tiếp đó những người còn lại cũng cười thâm không ngớt, mỗi mình Đại Hồ gãi đầu gãi tai, hỏi Nhị Hồ: “Là ý gì?”

Nhị Hồ nhìn đại ca, chỉ cười không đáp.

“Tên ngốc!” Ngoài thở dài còn biết làm gì hơn, Tâm Di thấy Đại Hồ vẫn chưa hiểu ra, bèn hỏi: “Đại Hồ, tên của Ngô công công là gì?”

“Là Ngô Bồi Tề!” Đại Hồ trả lời.

“Đọc lại lần nữa.”

“Ngô Bồi Tề!” Đại Hồ nhắc lại.

“Đọc tiếp, đọc thêm vài lần nữa.” Tâm Di cảm thấy Đại Hồ quả thực dễ thương hết sức.

“Ngô Bồi Tề...” Đại Hồ lập đi lập lại, cuối cùng, anh ta chợt hiểu ra: “À, vô phúc!” (Ngô Bồi Tề đồng âm với vô phúc).

Lần này không ai còn nhin nổi nữa, Tiểu Mai Tử tay chống bàn, Tiểu Cát Tử bám lấy vai cô này, cùng cười phá lên; Tiểu Lam Tử ngồi thụp xuống, cười đến mức không thẳng người lên nổi; Tiểu Trúc Tử và Nhị Hồ

lôi kéo nhau, cười lẫn cười bỏ; Đại Hổ vừa chỉ Ngô Bồi Tề vừa ngoác miệng ra cười; Ngô Bồi Tề thăm nhất, đã ngượng chín người còn phải đứng bên vờ cười theo.

Tâm Di đợi bọn họ cười đã rồi mới an ủi “người bị hại”: “Ngô công công, đùa chút ấy mà, đừng để bụng.”

Ngô Bồi Tề vội nói: “Cách cách đùa với nô tài là phúc của nô tài, nô tài cầu còn không được ấy chứ. Nô tài vốn là kẻ vô phúc, nếu cách cách chịu để mất đến là nô tài có phúc liền.”

“Ngô công công thật biết ăn nói.” Tâm Di nhìn ra ngay Ngô Bồi Tề là người rất biết cách nịnh nọt.

“Bọn tiểu nhân làm nô tài trong chốn cung cấm này, việc gì không biết không sao, quan trọng nhất: một là biết ăn nói, hai là khẩu đầu thật nhiều, như thế mới khiến chủ nhân vui, chủ nhân mà vui thì nô tài mới có thể sống yên ổn.” Thực ra những điều Ngô Bồi Tề nói đều là sự thật cả, trong cung, không học được hai việc này làm sao có thể qua ngày!

“Ta không phải chủ nhân của người, người không cần khẩu đầu, mua vui cho ta.”

“Cách cách đương nhiên là chủ nhân của nô tài, trước mặt Vạn Tuế Gia, còn ai sánh được với cách cách, một câu của cách cách bằng chục câu, trăm câu của người khác ấy chứ.”

“Được rồi, được rồi, nịnh nọt ít thôi, nói chuyện chính đi!” Tâm Di thừa biết họ Ngô này chỉ bợ đỡ mình.

“Vâng, hoàng thượng sai nô tài giúp cách cách chuẩn bị một số vật dụng hàng ngày, nô tài đã đích thân lựa chọn vài món, không biết liệu có hợp ý cách cách không?”

“Đem đến ta xem.” Tâm Di đứng đưa hai chân, nói.

Ngô Bồi Tề bước đến bên cửa, nói vọng ra: “Đem vào đây.” Liền đó, năm, sáu tiểu thái giám hai tay bê đủ loại vật phẩm, nối đuôi nhau bước vào. “Mời cách cách xem qua. Đây là son phấn thượng hảo hạng; số trâm cài và đồ trang sức này, người xem, tinh xảo biết mấy, vô cùng hợp với cách cách; số vải vóc này là hàng dệt Giang Nam đặc biệt tiến cống cách cách, nếu cách cách không thích những hoa văn này, nô tài tháp tùng cách cách đến phủ Nội vụ chọn; còn có cả văn phòng tứ bảo, cũng là cống phẩm từ khắp nơi chuyển về, bút lông Hồ Châu, nghiên mực Đoan Khê……” Ngô Bồi Tề lần lượt

10. Chương 10: Tam Tỷ Muội

Đang nói hào hứng ngoài cửa chợt vọng lại tiếng gọi: “Có ai trong nhà không?”

“Như là Lý công công!” Tâm Di nói.

Tiểu Trúc Tử lập tức chạy ra đón.

Theo sau Lý Đức Toàn còn có hai tiểu thái giám, vừa bước vào cửa ông này liền hướng về phía Tâm Di hành lễ: “Nô tài yết kiến cách cách!”

“Lý công công khách sáo rồi, có chuyện gì vậy?” Tâm Di hỏi.

“Hoàng thượng sai nô tài đến đưa cách cách ít tiền tiêu vặt.” Lý Đức Toàn nói rồi ra hiệu tiểu thái giám đi cùng đặt hai chiếc rương nhỏ lên bàn.

Tiểu Trúc Tử và Tiểu Lam Tử vội đến mở nắp rương: một rương vàng và một rương bạc nguyên bảo được xếp ngay ngắn, đều tằm tấp.

Lý Đức Toàn lại đưa ra một chiếc lệnh bài: “Cách cách, đây là lệnh bài hoàng thượng hứa với cách cách.”

“Có thứ này là có thể tùy ý ra vào hoàng cung phải không?” Tâm Di có vẻ khoái lệnh bài hơn tiền nhiều.

“Đúng vậy! Cầm lệnh bài có thể tùy ý ra vào, nhưng đến tối sau khi khóa cửa cung thì không được.” Lý Đức Toàn nói.

“Không bao lâu đến lệnh bài ta cũng chẳng cần, nhẩn mặt rồi mà, haha...” Tâm Di vừa nhận lệnh bài vừa nghĩ thầm trong bụng, liếc thấy đám thái giám đang dán mắt vào sổ vàng bạc đựng trong rương, chợt nảy ra ý... nhặt một đỉnh nguyên bảo bằng vàng lên ước lượng nặng nhẹ rồi dúi vào tay Lý Đức Toàn: “Lý công công vất vả rồi! Sau này còn nhờ công công nhiều!”

Lý Đức Toàn cũng chẳng khách khí, mỉm cười nhận lấy: “Tạ ơn cách cách!”

Tâm Di không quên Ngô Bồi Tề, cũng dúi cho ông này một đỉnh vàng: “Ngô công công, đừng chê ít nhé!”

“Aiya, cách cách nói gì lạ vậy, nô tài nào dám chê ít!” Họ Ngô cười tíu, “Cách cách, sau này có việc gì cứ phái người đến tìm nô tài, nô tài nhất định làm đâu ra đấy.”

“Là công công nói đấy nhé, tương lai còn nhờ vả công công nhiều!” Tâm Di thừa biết có tiền có thể sai khiến cả ma quỷ.

Đám tiểu thái giám cùng đi tuy không được vàng nhưng Tâm Di cũng thưởng ỗi người một đỉnh bạc, khiến bọn họ cười sướng đến mức quên cả khép miệng lại.

Vừa ra khỏi Di Uyển, bọn họ đã bắt đầu bàn tán sôi nổi.

Thái giám có chức có quyền như Ngô Bồi Tề thường ngày được dúi không ít hồng bao, huống hồ hẩn quản lý Nội vụ phủ, không tiền tấn thì cũng tiền tạ qua tay, nhưng lúc này đây Ngô công công vẫn không nén nổi cảm thán: “Lý công công, vị cách cách từ trên trời rơi xuống này quả khác người, đã thưởng là thưởng hẳn một đỉnh vàng.”

“Ta theo hầu Vạn Tuế Gia mấy chục năm rồi, chưa từng thấy ai được sủng ái như Tâm Di cách cách. Từ hôm qua đến giờ, trong đầu Vạn Tuế Gia chỉ có mình cách cách, cả buổi tối cứ nhắc đi nhắc lại: Nào là ở có quen không? Có nhớ nhà không? Nào là nô tài có chịu nghe lời không? Chẳng thế mà buổi chiều sáng nay liền phong tặng tước hiệu cách cách. Xem ra về sau bọn ta còn phải chạy đến đây nhiều!” Lý Đức Toàn từ tốn nói.

“Phải đấy, phải đấy, ai cũng nhìn ra Vạn Tuế Gia rất yêu thích Tâm Di cách cách! Vị chủ nhân này quả là hơn hẳn các cách cách khác, theo tiểu nhân, đến Uyển cách cách cũng không được yêu chiều như thế.”

Lý Đức Toàn vội ngăn: “Những lời này người nói với ta còn được, tuyệt đối không được truyền đến tai người khác. Dù Uyển cách cách không để bụng thì người bên cạnh cách cách chưa chắc đã bỏ qua.”

“Vâng, vâng, ở trong cung lâu rồi việc gì cũng nhìn thấu suốt cả, ngài cứ yên tâm, câu này hai người chúng ta nói rồi coi như gió thổi qua tai.”

Đám tiểu thái giám tay cầm bạc đi phía sau hai người cũng đương tranh nhau nói: “Tâm Di cách cách thật hào phóng!... Tôi vào cung lâu vậy, lần đầu được thưởng nhiều thế này!... Phải đấy, không giống chủ nhân khác, đừng nói thưởng nhiều thế này, có người đến chút bạc vụn cũng chẳng được ấy chứ... Bọn họ sao bì được với Tâm Di cách cách, tuy đều là chủ nhân thật nhưng khác nhau một trời một vực kia!”

Ai! Đây chính là hoàng cung, ai có tiền, ai có quyền, ai đắc sủng, người đó được hâm mộ!

Ngô Bồi Tề nghe tiểu thái giám thảo luận, quay đầu lại giáo huấn: “Coi các người mừng đến thế kia à, hầu hạ cho tốt vị chủ nhân này, các người đều có phần. Cả mấy vị trong phòng của cách cách nữa, tuyệt đối không được đắc tội, bọn họ bây giờ cũng là bồ tát, phải thờ hết!”

Lý Đức Toàn cười nói với Ngô Bồi Tề: “Người tưởng bọn chúng đều là đồ ngốc không biết nhìn chặc? Vào trong chôn cung cấm này, dù có ngốc cũng phải thông minh ra, nếu không sao sống được chứ!”

Tạm để Tâm Di qua một bên, chúng ta cũng đừng quên chàng Na Lan “đẹp trai” – Hôm nay, Na Lan Đức Duật không có phiên trực, sáng sớm thức dậy, luyện công xong, chàng đang định ra ngoài đi dạo một vòng thì đụng ngay phụ thân Na Lan Hoảng về nhà sau buổi chiều sáng.

Na Lan Hoảng vừa thấy mặt con trai liền nói: “Duật nhi biết không, buổi chiều sáng nay, hoàng thượng đã tấn phong cô gái hôm qua làm cách cách.”

“Sao, hoàng thượng già nên lẫn rồi chắc?” Na Lan Đức Duật buột miệng thốt lên.

Na Lan Hoảng mắng ngay: “Ai, Duật nhi, sao lại nói những lời đại nghịch bất đạo đó chứ!”

Na Lan Đức Duật theo phụ thân vào phòng, ngồi xuống nói tiếp: “Không phải con đại nghịch bất đạo, cô gái đó nhân phẩm không có, dung mạo cũng không, lời nói cử chỉ thô tục vô lễ, nếu hoàng thượng không già lắm lắm thì sao lại phong cô ta làm cách cách?! Cứ nhìn Uyển cách cách mà xem, khác nhau một trời một vực.”

Na Lan Hoảng trêu: “E trong mắt con, ngoài Uyển cách cách ra, chắc chẳng còn ai khác?”

Na Lan Đức Duật liếc nhìn phụ thân, vắn lại: “A mã nói vậy là ý gì?”

“Con trai, con nói thật với a mã, có phải con thích Uyển cách cách không?”

Na Lan Đức Duật đáp ngay không cần nghĩ ngợi: “Không hề!”

“Có gì phải giấu a mã chứ? Tuy nói quân thần cách biệt nhưng nếu con thật sự thích Uyển cách cách, a mã bất luận thế nào cũng nghĩ cách giúp con đạt thành ước nguyện.”

“Làm sao đạt thành ước nguyện? A mã định đi cầu tứ gia hay bát gia? A mã, ai mà chẳng yêu cái đẹp, con thừa nhận, đúng là con rất ngưỡng mộ Uyển cách cách: xinh đẹp, dịu dàng lại có tài... nhưng cũng chỉ ở mức độ ngưỡng mộ mà thôi, không có ý gì khác, con hoàn toàn không tơ tưởng gì đến cô ấy.” Đây chính là chỗ thông minh của Na Lan tuần tú - thật thiên nga không phải ai cũng ăn được.

“Nhưng ta nghe trong cung đồn, hình như Uyển cách cách rất có cảm tình với con.” Na Lan Hoảng vẫn không bỏ qua.

Na Lan Đức Duật điềm tĩnh trả lời: “Đó là việc của cô ấy, liên quan gì đến con.”

Con trai không chịu thừa nhận thì làm phụ thân cũng đành bất lực: “Tốt thôi... Uyển cách cách không liên quan gì đến con, thế thì ta hỏi chuyện khác liên quan đến con vậy – Rốt cuộc là con định cưới một cô gái thế nào hả?”

Từ lúc Na Lan Hoảng nhắc đến Uyển cách cách, Na Lan Đức Duật biết ngay là thế nào phụ thân cũng sẽ hỏi đến hôn sự của mình, quả không sai, bèn nói: “A mã, sao người cứ nhắc đến chuyện này vậy?”

“Con còn chưa lấy vợ về thì ngày nào ta cũng nhắc!” Na Lan Hoảng không tài nào hiểu nổi, “Kinh thành bao nhiêu cô gái, không cô nào lọt được vào mắt con chắc?”

Na Lan Đức Duật lặng lẽ bịt tai lại, Na Lan Hoảng thấy “nghịch tử” tâm trí để tịn đâu đâu bèn không vui ra mặt: “Duật nhi, ta đang nói chuyện với con, con có nghe không thế?”

Na Lan Đức Duật làm bộ bất lực: “A mã, con nghe rồi, nhưng người ta thường nói: duyên số chưa đến cũng đừng miễn cưỡng. Duyên phận còn chưa tới mà, chừng nào nên đến thì chừng đó sẽ đến thôi.”

“Con có kiên nhẫn đợi duyên phận, còn ta thì không. Ngày mai ta sẽ tìm người đi làm mối... không... bây giờ đi ngay.” Na Lan Hoảng nói rồi đứng dậy bước về phía cửa.

“A mã, a mã...”

Na Lan Hoảng nghe thấy nhưng bỏ ngoài tai, không thèm quay đầu lại lấy một cái, đi thẳng ra cửa.

Na Lan Đức Duật ngồi dần ra một hồi mới giật mình nhận ra: “Ngu mới đợi ở đây! Muốn kiếm người làm mối? Còn lâu mới có cửa! Chuẩn ngay!” Nói xong liền vù khỏi nhà.

Thực ra Na Lan Hoảng cũng chỉ nói vậy thôi, ông chẳng còn mặt mũi nào đi tìm bà mai nữa. Từ sau khi Na Lan Đức Duật thành niên, ông đã bắt đầu bận tâm lo nghĩ đến hôn sự của con trai, bà mai bà mối khắp kinh thành đều từng tìm đến Na Lan phủ, nhưng kết quả không bị Na Lan Đức Duật đuổi đi thì mai mối cũng tức chết bỏ đi. Mối bận tâm này kéo dài mười mấy năm nay! Nhìn đám thanh niên cùng tuổi con mình con ẵm con bế sinh ra cả đàn rồi, còn bản thân, đến con dâu cũng chưa biết đang ở phương trời nào.

Na Lan Hoảng dạo một vòng phố xá, tình cờ vòng đến trước cửa nhà ông bạn thân Binh bộ Thị lang Tiết Ngôn. Tiết Ngôn là người Hán, đáng lý ra, khó có thể “cặp kè” được với Na Lan Hoảng là người Mãn, ít nhất cũng không thể thân thiết đến như vậy, nhưng hai người lại đặc biệt hợp ý nhau nên cũng chẳng để tâm anh người Mãn – tôi người Hán làm gì.

Na Lan Hoàng chẳng cần đợi gia nhân thông báo liền đi thẳng vào bên trong, quen đường thuộc lối đi đến đại sảnh, vừa lớn tiếng gọi tên chữ của Tiết Ngôn vừa bước qua cửa: “Văn Hầu!” Bên trong đại sảnh nào có bóng Tiết Ngôn, chỉ thấy ba thiếu nữ lạ mặt đang ngồi trò chuyện, Na Lan Hoàng ngượng đến mức không biết nên vào hay nên ra nữa.

Ba cô gái vốn đang chuyện trò sôi nổi, thấy Na Lan Hoàng bước vào cũng chẳng tỏ vẻ hoảng hốt. Một cô trông có vẻ ít tuổi nhất đứng dậy hỏi: “Xin hỏi ngài là ai, đến tìm cữu cữu (1) có chuyện gì?”

“Cữu cữu! Lê nào cháu chính là Thu Yến?” Na Lan Hoàng nghe cách xưng hô liền biết ngay thiếu nữ này là ai. Trước đây Tiết Ngôn từng kể mình còn có một cô cháu gái tên Thu Yến, đang học võ xa nhà.

Thu Yến mỉm cười: “Cháu cũng biết rồi, bác nhất định là Na Lan bá bá!”

“Quả là một cô bé thông minh!” Na Lan Hoàng thầm khen, không khỏi đưa mắt quan sát kỹ hơn: Thu Yến tầm 16, 17 tuổi, khuôn mặt tròn trịa, nhỏ nhắn tuy vẫn còn nét ngây thơ nhưng đôi mắt ánh lên vẻ tinh anh, nhìn là biết nha đầu chẳng dễ bắt nạt.

Đang quan sát chột sau lưng vọng lại tiếng chân bước, Na Lan Hoàng mới nghe đã biết Tiết Ngôn đến, vội quay người chào hỏi ông bạn thân: “Văn Hầu, tôi không mời tự đến!”

“Quen rồi!” Tiết Ngôn vỗ vai Na Lan Hoàng, “Để tôi giới thiệu với huynh!”

Thấy Tiết Ngôn xuất hiện, hai cô gái còn lại cũng đứng dậy.

Trước khi Tiết Ngôn kịp giới thiệu Na Lan Hoàng đã chỉ vào Thu Yến nói: “Tôi biết tiểu thư Thu Yến rồi!”

“Haha, cũng tốt! Vậy để tôi giới thiệu với huynh hai người kia.” Tiết Ngôn mời Na Lan Hoàng ngồi. hai người ngồi xuống, ba cô gái bèn đứng ở bên cạnh, Tiết Ngôn ra hiệu bọn họ mới dám ngồi xuống.

Tiết Ngôn tiếp tục đề tài ban nãy, chỉ hai cô gái còn lại nói: “Đây là hai sư tỷ của Thu Yến.”

“Đây là đại sư tỷ Sở Cẩm!” Thu Yến chỉ vào thiếu nữ ngồi bên tay trái. Na Lan Hoàng quan sát một hồi: cô gái này mặt mày thanh tú, dáng vẻ điềm tĩnh chín chắn, tuổi tác vào khoảng hai mấy đổ lại. Na Lan Hoàng gật đầu khen thầm trong bụng: “Quả có phong thái đại sư tỷ!”

Lại nhìn sang thiếu nữ bên tay phải Thu Yến, thuộc dạng dễ thương, trông có vẻ sắp xỉ tuổi Thu Yến, nghe giới thiệu mới biết cô này tên Hồng Dao, là nhị sư tỷ.

Nhìn ba cô gái, Na Lan Hoàng bắt đầu suy tính, bất kỳ ai trong số họ làm con dâu mình đều hay, vừa xinh đẹp lại biết võ công, nhìn thế nào cũng đều sánh được với Duật nhi, không tin tiểu tử thối còn có gì để bối lõng tìm vết, chọn ngược chọn xuôi.

Xem ra Na Lan Hoàng cũng giỏi toan tính đấy chứ! Bụng nghĩ miệng bèn nói ngay với Tiết Ngôn: “Văn Hầu, tôi muốn nhờ huynh một việc!”

Tiết Ngôn ngậy người hỏi: “Na Lan huynh gặp phải khó khăn gì ư?”

“Khó khăn của tôi huynh còn không biết sao?!” Na Lan Hoàng có vẻ không được tự nhiên, “Còn gì ngoài chuyện Duật nhi nữa chứ!”

“À! Tôi hiểu rồi!” Tiết Ngôn nhìn sang ba cô gái, cười nói: “Thu Yến, Sở Cẩm, Hồng Dao, các cháu học võ lâu thế rồi có muốn tìm người thử tài nghệ không?”

“Đương nhiên là có!” Thu Yến vốn háo thắng, đáp ngay.

Tiết Ngôn chỉ Na Lan Hoàng: “Công tử nhà Na Lan bá bá chính là Đại nội đệ nhất cao thủ Na Lan Đức Duật. Sao, có hứng thú?”

“Ồ?! Sớm nghe đồn Na Lan Đức Duật võ công cao cường, hôm nay có cơ hội tốt thế này, ba muội tỷ bọn cháu quả có ý muốn thọ giáo.” Lòng hiếu thắng trong Sở Cẩm cũng bị khơi dậy. Điều này cũng khó trách, bệnh chung của người luyện võ mà lại.

“Chi bằng bây giờ mọi người cùng đến Na Lan phủ, Duật nhi vừa hay ở nhà, đám thanh niên các cháu có thể so tài với nhau.”

“Hay quá, hay quá!” Thu Yến lập tức đứng dậy, thiếu điều muốn chạy đến Na Lan phủ ngay.

Hồng Dao khẽ kéo áo sư muội: “Sao muội vẫn không sửa được cái tính hấp ta hấp tấp?! Để Na Lan bá bá ngồi chơi thêm lúc nữa đã nào!”

Thấy Thu Yến nôn nóng như vậy, Tiết Ngôn và Na Lan Hoằng cùng phá lên cười, hai người đưa mắt nhìn nhau, mỉm cười hội ý. Bọn họ trò chuyện thêm một hồi nữa mới cùng nhau đến Na Lan phủ.

Đến nơi không thấy bóng dáng Na Lan Đức Duật, gọi gia nhân lên hỏi cũng không ai biết công tử đi đâu, mọi người đành ngồi đợi ở đại sảnh, khác có người chuẩn bị trà nước điểm tâm.

Đợi mãi đến lúc mặt trời sắp lặn mới thấy Na Lan Đức Duật mò về, vừa bước vào cửa đã được gia nô báo cho biết có khách chờ ở đại sảnh, là ba thiếu nữ, lão gia dặn về nhà phải đến đó ngay.

Na Lan Đức Duật mới nghe đã thấy phiền, nhưng không dám trái lời phụ thân, đành miễn cưỡng đi gặp, tới đâu thì tới. Đặt chân vào đại sảnh liền thấy phụ thân đang trò chuyện với Tiết Ngôn, ngoài ra còn có ba thiếu nữ ngồi ngay ngắn ở đó, Na Lan Đức Duật lăm bằm trong bụng: “Không phải chứ, a mã đi tìm chùng này người về thật!” Nhìn lướt qua ba người, lập tức biết ngay vô công đều thuộc dạng khá, “Ồ, giờ tìm cả người biết vô công cơ đấy, phục a mã thật!”

Nghĩ là nghĩ vậy, lễ nghi vẫn không thể thiếu, Na Lan tuần tú bèn bước lên trước hành lễ: “A mã! Tiết đại nhân!”

Na Lan Hoằng thấy con trai về vội nói: “Duật nhi, mau đến làm quen với ba tiểu thư!”

Na Lan Đức Duật ngao ngán nhìn phụ thân, miễn cưỡng ra mặt, nhưng vẫn lịch sự hướng về phía ba cô gái chấp tay: “Na Lan Đức Duật xin chào ba tiểu thư!”

Chú thích:

(1) Cữu cữu: cậu/chú, anh em của mẹ.

11. Chương 11: Tử Vô Chiêu Thân

Ba tử muội thấy Na Lan Đức Duật hướng về phía mình thi lễ, đương nhiên không thể không đáp lại, từ lúc Na Lan Đức Duật bước qua cửa, ánh mắt họ đã không rời anh lấy một phút. Quan hệ năm ở sư môn học võ, ít có cơ hội gặp được người khác giới, có chăng cũng đều là lớp trưởng bồi vẽ mặt lúc nào cũng nghiêm nghị cứng nhắc, tuy cũng có sư huynh đệ đồng môn xun xoe sẵn đón thật đấy nhưng hầu hết bọn họ nếu không phải hạng thô lậu, vô biên, thiếu lãng mạn đến đáng thương thì cũng là con nít ranh mặt búng ra sữa, tính tình ấu trĩ; khô ngô và nam tính như Na Lan Đức Duật đây căn bản không có; nên trong lòng ba cô gái đều ngầm ái mộ, tuy vậy cả ba đều là phận nữ, dù yêu mến tới đâu cũng không thể biểu lộ, chỉ dám ngầm đưa đẩy qua ánh mắt.

Liền đó ba người đồng loạt đứng lên, hướng về Na Lan tuần tú oanh vàng thổ thề: “Na Lan công tử!”

“Na Lan hiền đệ, để ta giới thiệu với cháu...” Tiết Ngôn vừa nói vừa chỉ vào từng người, “Đây là cô cháu ngoại nhỏ nhất của ta tên Thu Yến, bên cạnh là nhị vị sư tỷ Sở Cẩm và Hồng Dao, cả ba đều luyện võ, công phu không tồi đâu!”

Na Lan Đức Duật chỉ khẽ gật đầu lấy lệ, không nói không rằng. Thái độ này của Na Lan khiến ba cô gái rất không vui, đặc biệt là Thu Yến. Vốn có cữu cữu làm quan trong triều nên Thu Yến được đồng môn cưng chiều hết mực, thêm vào đó dung mạo cũng xinh đẹp hơn hai sư tỷ nên thường được thể sai phái sư huynh đệ làm này làm kia, mà đám sư huynh đệ đó cũng nhất nhất nghe theo. Đúng là “nhất tiểu huynh thành”! Vốn nghĩ Na Lan Đức Duật sẽ như người khác, tuy không đến mức công khai sẵn đón cô trước mặt

mọi người thì ít nhất cũng để ý đến cô, ngờ đâu từ đầu đến cuối Na Lan chẳng thèm liếc mắt nhìn cô tới một lần, thử hỏi sao không khiến Thu Yến phát cáu chứ!

Na Lan Hoảng thấy chàng lạnh nhạt vậy liền quay sang nói đỡ cho chàng cũng là mở đường để “đám trẻ” giao lưu với nhau: “Duật nhi, sao không nói gì thế?! Con là chủ, họ là khách, con nên tròn vai trò chủ nhà, tỏ lòng mến khách, trò chuyện với họ mới phải. Các con đều là người luyện võ, hẳn là phải có tiếng nói chung chứ!”

“Bọn họ và con không phải đồng môn, lấy đâu ra tiếng nói chung.” Na Lan Đức Duật trả lời một cách lạnh nhạt.

“Hiền diệt à! Cháu dù sao cũng đã lớn rồi, a mã cháu lúc nào cũng bận tâm lo nghĩ về chuyện hôn nhân đại sự của cháu, cháu nên thấu hiểu và cảm thông cho tấm lòng của a mã mới phải. Sư tỷ muội họ tuy không phải quốc sắc thiên hương nhưng cũng đâu có thua kém ai, lẽ nào đều không lọt được vào mắt cháu?” Tiết Ngôn thừa biết Na Lan Đức Duật ngán tận cổ vì bị “khủng bố” bởi những cuộc mai mối diễn ra chẳng khác gì cơm bữa này nên mỗi lần gặp phải nữ, 10 lần như một, đều trưng bộ dạng lãnh đạm khó gần này ra nên đành phải nói thẳng.

Tiết Ngôn đã nói rõ như vậy rồi thì Na Lan Đức Duật cũng chẳng vòng vo: “Các vị tiểu thư, có lẽ Tiết đại nhân vì quá ưu ái nên đã không tiếc lời khen ngợi tại hạ trước mặt các vị. Kỳ thực tại hạ chẳng được giỏi giang, xuất chúng như lời họ nói, hoa quyền tú cước chỉ hay ở cái mã ngoài mà thôi. Chúc tước vốn chẳng cao, tính tình thì chẳng cần nói các vị cũng đã biết, lại không biết xu nịnh hay lấy lòng thượng cấp, nghĩ gì nói vậy ít khi nín nhịn suy xét hậu quả. Các tiểu thư đều xuất thân danh môn, chắc hẳn cũng không bằng lòng gả ột gã vừa thô lỗ vừa không có tiền đồ, tại hạ càng không dám làm lỡ hạnh phúc cả đời của các vị, mong các vị chọn người khác thì hơn!” Nói xong đứng dậy cúi mình thi lễ với Na Lan Hoảng và Tiết Ngôn, “Thứ lỗi Duật nhi không thể tiếp chuyện cùng a mã và bá bá!”, rồi cứ thế quay người đi về phía cửa.

Nghe những lời đó, Thu Yến tức giận đứng phắt dậy, mắng: “Na Lan Đức Duật, ngươi quá tự cao tự đại rồi đấy, đừng ý mình võ công cao cường không coi người khác ra gì.”

Na Lan Đức Duật quay đầu lại, liếc mắt nhìn Thu Yến tuyệt nhiên không chút khách khí: “Đúng là tôi không coi mấy người ra gì đấy.”

Na Lan Hoảng lúc này không thể im lặng được nữa, đập bàn đánh “rầm” một cái để gia uy: “Duật nhi, nói chuyện kiểu gì thế!”

“Na Lan Đức Duật, ngươi có dám đấu với tỷ muội bọn ta không?” Thu Yến thách thức.

Na Lan Đức Duật vẫn giữ thái độ lạnh lùng đứng đưng: “Không hứng!”

Thu Yến không ngờ Na Lan Đức Duật từ chối từ chối từ chối rồi nói khích: “Ngươi sợ thua chứ gì?”

Na Lan Đức Duật làm gì không biết trong lòng tiểu nha đầu nghĩ gì, nhưng quả tình không muốn tham gia vào trò chơi ấu trĩ này: “Khỏi cần khích! Người luyện võ trước nhất phải biết giữ “tâm” tĩnh lặng. Xét khí thế, nhắm câu nói ban nãy cô đã thua trước rồi.”

“Dài dòng, cuối cùng thì ngươi vẫn chỉ là con rùa rụt cổ.” Thu Yến quyết không chịu bỏ qua.

Nếu không phải nể Tiết Ngôn là bạn thân của a mã thì Na Lan Đức Duật sớm đã phất tay đi thẳng, hơi đâu đứng đây đối co với cô ta, nhưng gặp phải cô gái hung hăng như vậy, nếu không gật đầu đồng ý cũng chẳng được yên thân: “Nếu tiểu thư khăng khăng đòi đấu thì tại hạ đành bỏ chút thời gian “đấu” với tiểu thư vậy.”

Sở Cẩm cũng đã nén nhịn khá lâu rồi, nhưng cô là đại sư tỷ, không thể bắt chước tính khí tùy tiện của Thu Yến, mãi đến lúc Na Lan Đức Duật nhận lời thách đấu, cô mới lên tiếng: “Na Lan công tử, nếu công tử thua thì tính sao?”

Tiết Ngôn nhận thấy cơ hội “nắm thóp” Na Lan Đức Duật liền xen vào, không để cho chàng kịp mở miệng: “Hiền diệt, nếu cháu thua thì cưới cả ba người bọn họ.”

Na Lan Hoảng tiếp luôn: “Ý này hay đấy!”

Ba cô gái lập tức đỏ mặt e thẹn.

Na Lan Đức Duật không nhịn được cau mày, ánh mắt trách móc hướng về phía phụ thân, nhưng trước mặt người ngoài cũng không tiện nói gì.

Na Lan Hoằng thấy Na Lan Đức Duật không đáp còn tưởng quý tử ngậm thừa nhận, vui sướng không để đầu cho hết, thiếu nước cười ngoác đến mang tai, hí hửng chủ trì đại cuộc: “Cứ quyết định vậy đi! Nơi này hơi chật, chúng ta ra ngoài vườn đi.” Chưa dứt lời đã thấy ông nhanh nhẩu lạ thường, chưa chi đã sắp ra khỏi cửa, những người khác cũng nhanh chóng đứng dậy theo gót Na Lan Hoằng.

Na Lan Đức Duật theo sau bọn họ, không quên nói nhỏ một câu: “Đừng tưởng dễ!”

Mọi người ra ngoài sân đứng chờ một lúc mới thấy Na Lan Đức Duật chậm rãi bước đến, ba tỷ muội đưa mắt nhìn nhau, trong lòng vô cùng ầm ứ.

Na Lan Đức Duật đến nơi cũng không thềm thủ thế gì sắt, chỉ hướng về ba cô gái đưa tay ra hiệu: “Mời!”

Thái độ này quả động chạm không nhỏ đến ba tỷ muội, không để Na Lan Đức Duật kịp rút tay về, cả ba lập tức xuất chiêu, hợp tác rất ăn ý: đẩy, đánh, chẻ, quét... hết sức dồn dập và đồng nhất. Na Lan Đức Duật không hề biến sắc, điềm tĩnh dùng bộ pháp lướt qua lại giữa các khe hở của ba người như một con thoi, tiếp đòn trả đòn trăm phần chuẩn xác. Ba cô gái thấy đánh hoài không nắm được phần thắng bèn vây Na Lan Đức Duật vào giữa, cùng lúc xuất chiêu tấn công, Na Lan Đức Duật nhún mình bay vút lên, dùng khinh công bật qua đầu bọn họ, thoát khỏi vòng vây.

“Chơi chán chưa?” Giọng nói vẫn mang âm điệu đều đều lạnh nhạt như chưa bao giờ thay đổi.

Tiểu Hồng Dao dễ thương cong môi đáp trả: “Hình như anh vẫn chưa thắng bọn tôi.”

Thu Yến mỉm cười đắc ý hỏi Na Lan Hoằng: “Na Lan đại nhân, nếu không thắng phải chăng có thể coi là thua?”

Na Lan Hoằng vội vã gật đầu: “Có thể coi là như vậy.” Ông cũng chỉ mong con trai mình thua thôi!

Na Lan Đức Duật bất mãn nhìn phụ thân: “Có thể coi là như vậy?! Ba người họ mà cũng đòi thắng con á? Dù có ba người nữa cũng đừng hòng thắng nổi.” Nói rồi ném một chiếc trâm về phía Sở Cẩm, trâm ghim thẳng vào búi tóc cô không lệch một li khiến Sở Cẩm giật thót mình, hai người kia cũng bất giác đưa tay lên đầu kiểm tra.

Na Lan Đức Duật xòe tay phải ra: “Của Hồng Dao tiểu thư là khuyên tai.”

Hồng Dao hết sờ tai lại nhìn vật nằm trong tay Na Lan Đức Duật, quả là khuyên tai của mình thật, liền đỏ mặt bước đến nhận về.

Sở Cẩm và Hồng Dao không hẹn cùng nhìn sang Thu Yến, cố nhiên là để xem tiểu muội mất mát thứ gì vào tay Na Lan.

“Khuyên tai của muội còn đây, cả trâm cài và các thứ khác cũng thế.” Sau một hồi kiểm tra lại Thu Yến trả lời.

Na Lan Đức Duật bước lên trước, giơ tay trái ra, thoáng cái vẫy tay đầy bất ngờ và khéo léo tựa như trò ảo thuật, biến ra một chuỗi trân châu: “Vật này của cô phải không?” Nói rồi hơi nghiêng tay, chuỗi trân châu chậm chậm tuột khỏi các ngón tay dài mảnh khảnh, Sở Cẩm đứng cạnh đó vội đỡ lấy.

Thu Yến như không thể tin vào mắt mình: “Đây...” Cô nhìn hai vị sư tỷ, khuôn mặt bọn họ cũng đỏ bừng vì ngượng.

Nhìn lướt qua ba thiếu nữ, Na Lan Đức Duật nói một cách nghiêm túc: “A mã, Tiết đại nhân và cả ba vị tiểu thư đây, mong các vị nghe kỹ những lời này! Không phải Na Lan Đức Duật quá tự cao, không coi người khác ra gì mà vì Na Lan sớm có tiêu chuẩn riêng. Hôn thê của Na Lan phải là người thông minh, tốt bụng, biết thấu hiểu và cảm thông, có cá tính nhưng không kiêu căng, ngang ngược. Xinh đẹp và biết võ công hay không không quan trọng, điều quan trọng là cô ấy và Na Lan hiểu nhau, thật lòng yêu thương nhau.”

Nghe những lời nói có phần lạ lùng đó, Tiết Ngôn lắc đầu liên tục: “Na Lan huynh, điều kiện của lệnh lang mới nghe thì có vẻ không hà khắc nhưng trên thực tế những thiếu nữ phù hợp điều kiện này quá là ít ỏi! Nếu lệnh lang vẫn nhất quyết kiên trì thì, Na Lan huynh, e rằng đời này kiếp này huynh cũng đừng mong thấy con dâu bước chân qua ngưỡng cửa.”

“Duật nhi, lẽ nào con không thể hạ thấp điều kiện xuống một chút?” Na Lan Hoàng hỏi một cách bất lực, chỉ mong cố gắng vớt vát được phần nào.

Na Lan Đức Duật khẽ lắc đầu: “A mã, hôn nhân là chuyện đại sự cả đời, con không muốn mình suốt đời không hạnh phúc. A mã nói con bất hiếu cũng được, ích kỷ cũng xong, tóm lại, nếu không gặp được người con gái nào khiến con động lòng, con quyết không thành thân.”

Na Lan tuần tú đã nói thẳng ra đến vậy thì mọi người cũng đành thôi chứ biết sao. Na Lan Hoàng và Tiết Ngôn lui đến thư phòng nói chuyện, còn Na Lan Đức Duật thì được “vinh dự” dẫn ba vị tiểu thư đi dạo quanh vườn. Đây chẳng qua cũng chỉ là cho tận nghĩa vụ chủ nhà, hơn nữa, hỏi ba câu thì may ra chàng trả lời được một câu, chỉ khi nào Sở Cẩm hỏi những vấn đề liên quan đến võ công Na Lan mới chịu nói nhiều hơn một chút.

Tuổi tác của Sở Cẩm không còn nhỏ, sau khi nghe những lời ban nãy Na Lan Đức Duật nói, cô liền loại bỏ những mộng tưởng không thực tế ra khỏi đầu óc; về phần Hồng Dao, con người cô khá thuần khiết, suy nghĩ cũng đơn giản không tính toán, cảm thấy mình chẳng có hy vọng, lập tức buông tay, không chút vẩn vương lưu luyến; chỉ có Thu Yến tính khí trẻ con là vẫn không chịu phục, thi thoảng lại gây chuyện với Na Lan, cố tình chọc tức anh, ngờ đâu Na Lan Đức Duật thừa biết trò mèo này của cô, căn bản không thèm để tâm, thành ra ít nói chuyện với cô nhất.

Cũng vì thế mà Thu Yến tức muốn phát hỏa, trong lòng hậm hực mãi không thôi, dùng bữa ở nhà Na Lan xong về đến Xue phủ cô vẫn cảm thấy không vui. Sở Cẩm bèn lựa lời khuyên giải tiểu muội nóng tính, Thu Yến ngoài thì có vẻ nghe theo nhưng trong lòng vẫn ngấm ngấm toan tính, tìm cơ hội phục thù Na Lan.

Thu Yến đương không vui, thì tại hoàng cung, Di Uyển cũng có người phải khổ não! Khổ não thì chắc chắn không phải Tâm Di mà là sáu “cái đuôi” quen thuộc của cô. Cả ngày hôm nay Tâm Di hào phóng đến độ khó có thể tưởng tượng, ngoài đám thái giám cung nữ mới đến Di Uyển được thưởng hồng bao ra, bất cứ ai đến đưa đồ hay báo tin, chuyển lời đều được cô thưởng tuốt. Gieo nhân nào thì gặt quả ấy, có điều việc tốt lành chưa thấy đâu, chỉ biết khi Tiểu Mai Tử kiểm lại sổ tiền tiêu vật mà Khang Hy vừa ban tặng, phát hiện đã bị Tâm Di vung tay “thưởng” hết nửa, thật khiến cô nàng tiếc đứt ruột.

Tối đến, Tiểu Mai Tử không nén được xót xa trước mức độ vung tay hết trán của Tâm Di bèn mở lời khuyên: “Cách cách, có ban thưởng thì cũng không cần phải ban thưởng nhiều đến thế, cách cách... hào phóng quá.”

“Phải đấy!” Đại Hổ cũng “tiện tay góp gió”.

“Thời gian còn dài, sau này cách cách nên suy xét, liệu việc mà ban thưởng.”

Tâm Di thấy vẻ mặt tiếc tiền đứt ruột mấy người bọn họ, không nhịn được cười, nói: “Các người đúng là nông cạn, bộ nghĩ ta thấy tiền nhiều quá nên phải cố gắng ném bớt qua cửa sổ? Ta làm thế là có mục đích cả đấy! Hôm nay ta mới được phong làm cách cách, cố nhiên phải thưởng đủ, mà đã thưởng thì phải thưởng thật hào phóng mới thôi. Có thể mới lưu lại ấn tượng sâu sắc trong đầu bọn họ, để về sau có muốn làm việc gì cũng tiện hơn nhiều. Cho các người một ví dụ nhé : mùa đông sắp tới rồi, lỡ ta muốn có thêm một bộ chăn bông đắp, đến nội vụ phủ hỏi, thì vừa hay cách cách khác cũng cần một bộ, theo các người Nội vụ phủ sẽ làm thế nào?”

Tiểu Cát Tử đáp ngay: “Nhờ chuyện hồi sáng, kiểu gì bọn họ cũng sẽ tính đưa cách cách trước.”

Tâm Di bật tay đánh tách một cái đầy tán thưởng: “Thông minh! Bọn họ không những đưa cho ta trước mà chán chán sẽ là bộ tốt nhất. Nếu chẳng may chỉ còn lại một bộ, bọn họ nhất định sẽ để cho ta. Ở hoàng cung, kim tiền cũng tựa như thánh chỉ, có điều so với thánh chỉ có khi được việc hơn. Các người ở trong cung cũng khá lâu rồi, đạo lý này chẳng nhẽ lại không hiểu? Ở đây, nếu đắc tội với hoàng thượng người còn có cơ may được tha thứ, đắc tội với đám công công quân sự ư? Đừng hồng.” Tâm Di nhìn sang Tiểu Trúc Tử – tất nhiên là có chủ ý, tiếp: “Tiểu Trúc Tử, lấy người làm ví dụ nhé, hôm nay người ‘vét’ được bao nhiêu hã? Đừng bảo ta là người chê tiền!”

Tiểu Trúc Tử bị Tâm Di lật tẩy, ngượng chín mặt: “Sao cách cách biết hay vậy?”

“Ha... Hiện giờ ta đang đắc sủng, người lại là Di Uyển – Chu đại tổng quản, muốn xin vào làm ở Di Uyển hay muốn mượn lời ta, nói vài câu tốt lành trước mặt hoàng thượng, thì cũng phải xét xem có qua được cửa các người không đã ”

Nghe những lời đó của Tâm Di, Nhị Hồ bật thốt lên: “Cách cách, sao cách cách có thể nhìn thấu tâm can người khác đến vậy?”

“Dưới mảnh trời này, hoàng cung là nơi thế lực nhất và cũng thiếu tình người nhất. Khi đắc sủng, có quyền có thế, người đến nhờ vả, bợ đỡ nhiều đến mức chen bung cửa. Thất sủng ư? bọn họ sẽ lập tức đạp người xuống đất, lật mặt còn nhanh hơn lật sách. Ta vốn không phải là người thích toan tính, nhưng xem ra đã vào chốn thâm cung này, thân bất do kỷ, nhiều việc không thể do mình làm chủ, không thấu được người ta há có thể an thân!”

“Cách cách của chúng ta quả hơn người, đúng là thiên ngoại cao nhân (1), theo hầu cách cách, bọn nô tài chắc chắn không bị thiệt.” Tiểu Trúc Tử thấy Tâm Di không dă động đến chuyện cậu ta ăn của dút nữa, trong lòng vừa cảm thấy nhẹ nhõm là lại bắt đầu bép xép.

“Đi theo ta chưa chắc đã phải là phúc. Tuy bây giờ ta là hồng nhân (2) trước mặt Khang Hy nhưng không thể bảo đảm cũng là hồng nhân trước mặt vị hoàng đế kế nhiệm.” Tâm Di nói rồi cốc cho Tiểu Trúc Tử một cái rõ vang: “Đừng có đem tên ta đi vét tiền người khác nữa, một vừa hai phải thôi. Còn nữa, sau này các người cũng đừng tự xưng nô tài, nô tì này nọ, Di Uyển không có nô tài, không phân địa vị cao quý hay thấp hèn, mọi người đều bình đẳng.”

“Cách cách, thế không được, nhỡ lọt vào tai người khác thì chúng tôi đến bay đầu.” Tiểu Lam Tử nhát chết.

“Có gì là không được chứ, ta và hoàng thượng cũng xưng hô thoải mái, kiêng kỵ gì đâu.”

Tiểu Mai Tử vốn là người thật thà trung hậu liền giải thích: “Thân phận cách cách khác chúng nô tài!”

“Đều do mẹ sinh cha dưỡng cả, có ai sinh ra đã là nô tài?!” Tâm Di cũng hiểu cho cái khó của bọn họ nên bổ sung một câu để làm dịu không khí, “Thế này đi, khi có người ngoài các người cứ tuân thủ quy định của các người, lúc có mình ta thì vứt đồng quy định nhằm nhĩ này đi, sau này đừng để ta nghe thấy mấy từ đó nữa!”

“Vâng!” Sáu người họ tất nhiên là rất vừa lòng, vui vẻ đáp.

“Cách cách, hoàng thượng ban lệnh bài là để cách cách tiện ra vào hoàng cung đúng không?” Tiểu Trúc Tử mà đã mở miệng thì nhất nhất là phải có toan tính.

“Người muốn ta dẫn người theo chứ gì?” mấy câu dò hỏi của Tiểu Trúc Tử làm sao lọt qua mắt Tâm Di chứ!

“Heihei... Không có gì giấu nổi cách cách!” Tiểu Trúc Tử cười gượng chứa thẹn.

“Yên tâm đi, cả sáu người các người ta đều dẫn theo hết!” Tâm Di vừa dứt lời Tiểu Trúc Tử đã lộ ngay đuôi chồn, nhảy cẫng lên như thể bắt được vàng : “Hay quá, có thể ra ngoài cung chơi rồi!” Tuy vững vàng cẩn trọng hơn Tiểu Trúc Tử nhưng Tiểu Lam Tử cũng không kìm được vung tay nắm một phát vào... không khí, đến Tiểu Mai Tử và Tiểu Cát Tử mặt hoa tươi rói, phải biết rằng ra ngoài cung đối với bọn họ quả là bắc thang lên trời.

“Thế... chừng nào chúng ta ra ngoài cung ạ?” Tiểu Trúc Tử chẳng buồn khách khí, rõ là đợi không nổi rồi.

“Đợi có người đưa thiệp mời đến đã! Chừng nào đưa đến thì chừng đó đi.” Tâm Di có vẻ thủng thẳng lạ thường.

“Ai! Ra ngoài cung cũng cần người mời sao?” Đại Hồ dần mặt ra, rõ là không hiểu gì.

“Người không tin? Ta với người chờ xem, hôm nay không có thiệp mời thì ngày mai nhất định sẽ có, mà không chỉ một phần thôi đâu.” Tâm Di chắc như đinh đóng cột.

“Phải chăng là các vị vương gia?” Nhị Hồ nhân thế tập làm thầy bói.

Chú thích:

(1) Thiên ngoại cao nhân: “tài ba hơn người”.

(2) Hồng nhân: Người được sủng ái.

12. Chương 12: Thiệp Mời Chết Cao Như Núi

Có thể nói Nhị Hổ suy nghĩ rất chu toàn, nhìn ra được cảnh ngộ hiện tại của Tâm Di.

Tâm Di quay sang Nhị Hổ, giơ ngón cái tỏ ý khen ngợi. Thấy thế Nhị Hổ lập tức lo lắng nói: “Nếu vậy, cách cách chẳng phải đang ở trong tình thế vô cùng nguy hiểm ư!”

“Cho tiền bọn họ cũng không dám! Thứ nhất, hoàng thượng đương tại vị, họ không có cái gan đó. Thứ hai, phe này ngấm ngấm đề phòng phe kia, họ càng nghi kị thì ta càng an toàn. Huống hồ, không phải vẫn còn hai người bảo vệ ta sao!”

“Cách cách, bọn thuộc hạ võ công cũng chỉ là hạng tầm thường, nhờ thực sự xảy ra biến cố chỉ sợ lực bất tòng tâm. Nếu nói đủ năng lực bảo vệ cách cách, e chỉ có mình thống lĩnh!” Nhị Hổ nói.

“Không sai, võ công của thống lĩnh quả thật vô cùng lợi hại!” Chỉ cần chủ đề là Na Lan Đức Duật thì Đại Hổ tức khắc trở nên phấn khích, gương mặt tràn đầy vẻ tự hào.

“Ai! Cứ nhắc đến hần là người như uống phải thuốc kích thích ấy!” Tâm Di lắc đầu bó tay, “Mà hần đã thành thân chưa?”

“Vẫn chưa, thống lĩnh đối xử lạnh nhạt với mọi cô gái! Nhưng càng như thế lại càng có nhiều người ái mộ thống lĩnh.” Nhị Hổ thành thật “khai” hết.

“Này gọi là ‘vờ thanh cao’!” Tâm Di nhận xét. Nhưng câu tiếp theo mới khiến cả bọn tròn xoe mắt: “Để ta làm mai cho thống lĩnh các người!”

“Làm mai?!”

“Việc gì phải mắt tròn mắt dẹt lên thế?! Ta đã làm mai đảm bảo xứng đôi vừa lứa, môn đăng hộ đối. Mà đối tượng cũng chẳng phải ai xa lạ...”

“Cách cách, chắc người đó không phải là chính cách cách đấy chứ?” Nhị Hổ thận trọng hỏi.

“Xí, người nghĩ đi đâu vậy? Sao lại là ta?! Là UYỄN CÁCH CÁCH!” Tâm Di trịnh trọng tuyên bố.

Sáu “cái đuôi” không hẹn cùng đưa mắt nhìn nhau, vẻ mặt vô cùng cổ quái.

“Sao thế? Không lẽ hai người họ... có gì rồi?” Tâm Di mặt mày háo hức đúng kiểu... dân “buôn”.

“Cả hoàng cung đều biết Uyển cách cách thích Na Lan Đức Duật!” Cuối cùng Tiểu Mai Tử cũng lên tiếng.

“Vậy là rượu mừng chắc chắn vào tay ta rồi!” Tâm Di lại bắt đầu mơ hão: “Đợi đấy, hôm nào ta tìm cơ hội nói với hoàng thượng!”

“Cách cách đừng nói!” Tiểu Cát Tử vội vội ngăn.

“Có vấn đề gì ư?” Tâm Di lập tức nhận ra có gì đó không ổn.

“Cách cách không biết đấy thôi, trước ngày hôm qua, Uyển cách cách là người được hoàng thượng yêu mến nhất. Hoàng thượng thường đến chỗ cô ta nghe đàn, thi thơ ca còn với cô ta đánh cờ, trò chuyện... Nhưng nay đến đàn hoàng thượng cũng chẳng buồn nghe, không nhìn ra Vạn Tuế Gia bây giờ cũng cách cách nhất thì chỉ có người mù! Nếu cách cách đi làm mai, người hiểu lý thì cho cách cách có hảo ý, kẻ hẹp hòi há lại chẳng nghĩ...” Tiểu Cát Tử ngập ngừng.

Tâm Di vừa nghịch tóc vừa ỉu xiu xiu đáp: “Hiểu rồi! Ta vốn dĩ định kết bạn với cô ấy, bây giờ xem ra không được chứ gì?”

“Dù cách cách có muốn, người ta chưa chắc đã sẵn lòng!” Tiểu Mai Tử cũng khuyên.

“Hoàng thượng nói Uyển cách cách là người thấu tình đạt lý lại tinh thông cảm kỳ thư họa, ta nghĩ cô ấy chắc không hẹp hòi thế đâu!” Tâm Di vẫn kiên trì.

“Tiểu Mai Tử và Tiểu Cát Tử nói có lý, không phải ban nãy cách cách cũng nói: ‘hoàng cung là nơi thiếu tình người nhất’ đấy thôi!” Nhị Hổ cũng góp lời.

“Chính vì thiếu tình người ta mới càng mong có bạn. Con người sao có thể sống thiếu bạn bè?! Các người và ta là bạn được thì Uyển cách cách cũng có thể! Kết bạn quý ở cái tâm, can hệ gì đến địa vị, giàu nghèo.” Tâm Di ngưng một lát rồi nói tiếp, “Ta biết các người nhất thời khó mà chấp nhận được quan niệm của ta, nhưng ta vẫn muốn thử, người khác nghĩ gì mặc họ, ta không quan tâm!”

Bọn họ ở Di Uyển bàn luận về Uyển Nhi; thì ở bên này Uyển Nhi cũng đang nghĩ đến Tâm Di.

“Cách cách đang nghĩ gì vậy? Từ lúc ở Ngự hoa viên về đến giờ cách cách cứ thần người ra!” Cung nữ thân cận của Uyển Nhi – Tiểu Thảo – không nhịn được lên tiếng phá vỡ im lặng.

“Cũng chẳng có gì, ta đang nghĩ đến Tâm Di cách cách.”

“Cô ta có gì đáng để cách cách phải nghĩ chứ! Con bé vô giáo dục không biết từ đâu chui ra, tự xưng được phong làm cách cách. Đúng là chuyện lạ năm nào cũng có...” Tiểu Thảo hoàn toàn chẳng coi Tâm Di ra gì.

“Tiểu Thảo, sao người lại nói vậy?!” Uyển Nhi không hiểu.

“Vốn là thế mà! Người là cách cách chính hiệu, có huyết thống hoàng tộc, có học vấn lại biết lý lẽ, cảm kỳ thư họa ai sánh được với cách cách? Cô ta ấy hả – chỉ có ăn là giỏi! Nô tì nghe kể, cô ta ăn sống nuốt tươi chẳng khác gì ngạ quỷ đầu thai ấy, hừ, đúng là loại vô giáo dục mà!” Tiểu Thảo bắt mồm ra mặt.

“Có câu tam sao thất bản, các người càng đồn càng sai sự thật! Nếu cô ta quả thật không có gia giáo, sao hoàng thượng yêu thích cô ta được? Ta lại thấy Tâm Di cách cách tính khí tự nhiên, nói năng hoạt bát, không gò bó. Đây chính là điều ta không sánh kịp.” Uyển Nhi mỉm cười dịu dàng nói.

“Cách cách thật không dễ bụng?”

“Để bụng chuyện gì?” Uyển Nhi không hiểu điều Tiểu Thảo ám chỉ.

“Cô ta cướp vị trí của cách cách trong lòng hoàng thượng! Ngày trước nếu thấy cách cách đánh đàn thể nào hoàng thượng cũng lưu lại lắng nghe, vậy mà hôm nay hoàng thượng lại sai nô tì đưa cách cách về phòng. Chẳng phải sự thật quá rõ ràng là cách cách đã thất sủng sao?!” Tiểu Thảo bắt bình thay cho chủ nhân.

“Người nghĩ linh tinh gì vậy? Chẳng lẽ hoàng thượng không thể làm việc khác, cứ phải nghe ta đánh đàn mới là yêu quý ta sao!” Rốt cuộc Uyển Nhi; cũng hiểu ý Tiểu Thảo, “Ta thấy là người cảm thấy mình bị thất sủng mới đúng, hôm nay đám thái giám, cung nữ đó chẳng ai thèm đến tìm người nên người không vui chứ gì? Bọn họ đều chạy đến Di Uyển kiểm Mai Hương và Kỳ Thư, đây mới chính là điều khiến người bất mãn.”

“Không phải thế đâu, cách cách, nô tì chỉ bắt bình thay cho cách cách thôi!” Tiểu Thảo cố giấu đuôi cáo.

“Đủ rồi, người không cần phải nói nữa, không ngờ lòng dạ người hẹp hòi đến vậy!” Uyển Nhi; ngắt lời Tiểu Thảo, “Dù gì thì cô ấy cũng là cách cách do hoàng thượng đích thân tấn phong, là chủ nhân của người!”

“Dạ, nô tì biết rồi!” Tiểu Thảo cúi gằm đầu đáp, vẻ hậm hực vẫn chưa tan.

Lúc này, ngoài Uyển Nhi ra, còn có mấy vị hoàng tử cũng “nhớ” đến Tâm Di. Bằng chứng là bát a ca Dận Tự, cửu a ca Dận Đường và thập a ca đang tụ tập trong thư phòng Liêm vương phủ!

“Sao không nói gì thế? Muốn nói gì thì cứ nói ra!” Dận Tự hỏi.

“Đệ thật không tài nào hiểu nổi, lão già uống nhầm thuốc hay sao mà lại đi phong nha đầu đó làm cách cách, cô ta có điểm nào giống cách cách chứ!” Thập a ca phát pháo đầu tiên, giọng điệu vô cùng bất mãn.

Sau khi nhấp vài ngụm trà, Dận Đường mới đặt tách xuống, đưa ra ý kiến: “Ông muốn phong ai thì phong, việc này chúng ta không cần quản làm gì, lúc này điều đệ đang phân vân chính là những lời nha đầu đó nói liệu có đáng tin, có thật cô ta biết nội dung di chiếu hay không?”

“Chắc chắn là thật, nếu không sao hoàng a mã lại tin cô ta.” Thập a ca chẳng thèm suy nghĩ vọt luôn ra đáp án.

Nhưng Dận Tự lại không nghĩ như vậy: “Khó nói, lúc đó đâu ai nghe thấy cô ta nói gì với hoàng a mã, biết đâu hoàng a mã và cô ta thông đồng với nhau, diễn kịch cho chúng ta xem.”

“Đệ thấy không có khả năng này, có diễn cũng không thật được đến thế, vẻ mặt kinh hoàng của hoàng a mã lúc đó không giống cố tình biểu lộ ra chút nào.” Thập a ca phân tích.

Dận Đường ngẫm ngợi một hồi mới nói: “Đừng ngồi một chỗ đoán bừa nữa, đằng nào cô ta cũng sẽ ở trong cung một thời gian, hôm nào tìm cơ hội cô ta dùng cơm, đến lúc đó tha hồ dụ cô ta nói ra.”

“Thế thì có gì khó, nha đầu ranh hiểu gì chuyện đời! Ngọc ngà, trang sức, phấn son, cô gái nào không thích chứ, cô ta muốn thứ gì chúng ta tặng cô ta thứ đó, lời ngon tiếng ngọt lấy lòng cô ta, cô ta vui thì gì mà chả khai tuốt.” Thập a ca vô cùng tự tin.

“Đệ nghĩ ra bộ lão tứ không nghĩ ra chắc?! Mà đâu chỉ mình lão tứ, cái đám ‘gió chiều nào che chiều ấy’ e cũng sớm có ý tiếp cận nha đầu này rồi, chỉ vì chúng ta chưa có động tĩnh gì nên bọn họ mới không dám vượt mặt. Hừ, lão già phong cô ta làm cách cách chính là để cảnh cáo chúng ta đấy!” Xem ra cửu a ca có đầu óc hơn thập a ca nhiều.

“Sợ gì chứ, Tâm Di cách cách mới chân ướt chân ráo đến đây, chúng ta nhiệt tình mời cô ta đến dùng cơm, tỏ chút lòng mến khách, không phải rất bình thường hay sao?” Bát a ca còn lâu mới để tâm.

Dận Đường mỉm cười hưởng ứng: “Đúng, rất bình thường!”

Thập a ca vốn hấp tấp, lập tức hỏi ngay: “Vậy chừng nào chúng ta mời?”

“Phải nhanh, tiên hạ thủ vi cường (1), tuyệt đối không được để lão tứ chiếm ưu thế.” Dận Tự đáp.

Dận Đường nhắc nhở anh trai: “Huynh chỉ nhớ mỗi lão tứ, đừng quên trong cung còn một người nữa đấy! Bà ta mới là kẻ có ưu thế nhất!”

Dận Tự khinh khỉnh: “Dư phi? Hừ, bà ta thì làm được gì, bà ta mà moi được thông tin từ miệng nha đầu đó thì huynh là con bả!”

Nghe thế, Dận Đường liền hắt cho ông anh gáo nước lạnh: “Chưa chắc đâu, phụ nữ với nhau thường dễ nói chuyện hơn.”

Dận Tự phẩy tay: “Đừng bận tâm đến bà ta làm gì, mục tiêu của chúng ta là Tâm Di cách cách, bất luận hoàng a mã lập ai, chúng ta đều cần sớm có sự chuẩn bị.” Bát a ca trước nay vẫn phòng Dận Chân như phòng trộm ấy!

Bọn họ tính không sai, cùng lúc tại Ung vương phủ, Dận Chân cũng đương nghĩ đến chuyện này. Vừa về đến phủ là Dận Chân liền tự giam mình trong thư phòng, tỉ mỉ suy ngẫm từng lời Tâm Di nói. Dận Chân thà tin những lời nói đó là thật còn hơn bỏ sót bất kỳ một khả năng nào.

Tâm Di đoán trúng phóc, hôm sau, mới sáng ra đã có thiệp mời đưa đến tận cửa, mà không chỉ một tấm.

“Wa, cách cách quả là liệu sự như thần!” Tiểu Trúc Tử phục Tâm Di sát đất.

“Tối nay là bát a ca, trưa mai là tam a ca, buổi tối là Lại bộ Thương thư.” Tâm Di vừa xếp thiệp mời theo ngày tháng vừa ngoác miệng cười sung sướng: “Haha, mấy ngày liên không cần phải nấu cơm, ngày nào cũng có thể đi ăn ngoài.”

“Cách cách, lại có thiệp mời nữa này!” Tiểu Lam Tử tay cầm mấy tấm thiệp bước vào.

Nhị Hồ nhận lấy xem lướt qua một lượt: “Ý, Thái y viện cũng tham gia, cả Hữu đô Ngự sử của Giám sát viện nữa. Cách cách, xem ra quan chức cả kinh thành đều đưa thiệp mời đến...”

Số lượng thiệp mời nhiều ngoài dự kiến khiến Tâm Di không khỏi choáng váng, kê cầm lên mép bàn, miệng cô nàng không ngớt than vãn: “Không chịu đâu, nhiều thế này từng nhà từng nhà đi đến đời nào mới xong!”

Tâm Di vui đầu vào núi thiệp lật qua đảo lại một hồi, phát hiện không có thiệp mời của tứ a ca Dận Chân: “Lão tứ chưa có động tĩnh gì cơ à! Heihei, quả cao hơn người khác một bậc! Nói thật ta chỉ muốn trò chuyện với anh ta, còn người khác ấy hả, đến ăn là được rồi!” Nghĩ đến đây bèn quay sang nói với bọn Tiểu Trúc Tử: “Kệ, chúng ta cứ lần lượt đi từng nhà!”

“Cách cách, có mấy nhà e chẳng dễ ăn chút nào!” Nhị Hổ tinh ý nhất trong số sáu người, nhìn ra ngay dụng tâm của bọn họ.

“Người sợ là Hồng Môn yến (2) chứ gì?”

“Hồng Môn yến thì chưa đến nỗi nhưng cũng cần thận trọng!” Nhị Hổ lo lắng cho sự an nguy của Tâm Di.

“Chẳng việc gì phải sợ! Giờ ta là cách cách, lại được hoàng thượng đứng đằng sau đỡ lưng, bọn họ muốn làm gì ta thì phải cân nhắc thật kỹ. Hơn nữa, ta đi đâu cũng báo trước với hoàng thượng một tiếng, nếu xảy ra chuyện ở nhà nào, bọn họ thoát được trách nhiệm chắc? Không vì gì khác thì cũng phải tính xem liệu có bị người khác ‘nắm đuôi’ hay không, bọn họ kiêng kị, kìm hãm nhau vậy nên ta rất an toàn. Yên tâm đi, bọn họ không những không dám đụng đến một sợi tóc của ta mà còn bảo vệ ta cẩn thận ấy chứ.”

“Thuộc hạ cũng sẽ bảo vệ cách cách!” Đại Hổ vỗ ngực tuyên bố rất hoành tráng.

Tiểu Trúc Tử lập tức phản bác: “Cho xin, võ công hạng xoàng mà cũng đòi bảo vệ cách cách! Hừ! Theo tôi ấy à, phải do Na Lan thống lĩnh bảo vệ cách cách mới đúng.”

Nhắc đến Na Lan Đức Duật, Tâm Di lại lục lọi núi thiệp lần nữa: “Na Lan phủ có đưa thiệp đến không? Nếu có thì xếp bọn họ lên đầu.” Lật tìm một hồi không kết quả.

Nhị Hổ cười nói: “Chắc Na Lan thống lĩnh không đưa thiệp mời đến đâu, tính khí thống lĩnh hơi bị kiêu!”

“Hắn kiêu chắc gì cha hắn đã kiêu, nhưng có đứa con ‘vênh’ thế này xem ra nhà họ không đưa thiệp đến thật. Cây có chút võ công, ngoại hình không đến nỗi nào, lại thạo ‘làm cao’, mắt mọc trên đỉnh đầu như hắn, hahaha, ‘ế’ đáng đời!”

Tối đó, Tâm Di ăn vận chỉnh tề, dẫn theo sáu “cái đuôi” xuất cung.

Liên vương phủ đương nhiên sớm đã chuẩn bị đầu ra đầy, sớm có người thông báo lúc nào cách cách rời cung, nhắm tính cũng gần đến giờ rồi, Dận Tự, Dận Đường và thập a ca bèn ra cửa phủ đón đợi. Không bao lâu, một chiếc kiệu nhỏ nhấc phủ bạt vàng từ từ khiêng đến, Mai, Lan, Trúc, Cúc, Đại Hổ, Nhị Hổ tháp tùng hai bên, kiệu vừa đến trước cửa bèn dừng lại, Tiểu Cát Tử khẽ vén màn che, Tâm Di mặc Hán phục từ trong kiệu bước ra. Ba huynh đệ vội bước xuống bậc cấp đón “nhân vật chính”.

Đến nơi, Dận Tự lập tức rào đón: “Tâm Di cách cách để huynh đệ chúng tôi đợi lâu quá đấy!”

“Chao, cả ba đều có mặt cơ à!” Tâm Di đáp, coi như chào hỏi luôn.

“Hai người bọn họ cứ nhất quyết đến góp vui!” Dận Tự nói.

Tâm Di cũng chẳng để tâm: “Cũng tốt, Tâm Di khỏi phải chạy từng nhà.”

“Cách cách nhận được nhiều thiệp mời lắm sao?” Dận Tự muốn biết động tĩnh bên Dận Chân chết được.

“Vâng, nhiều lắm, xem ra Tâm Di sẽ bận rộn một thời gian đây! Như ngày mai chẳng hạn, buổi trưa là tam a ca, tối là...” Tâm Di quay đầu hỏi Nhị Hổ, “Ai nhỉ?”

“Để nô tài kiểm lại.” Nhị Hổ bắt đầu lục tìm danh sách.

“Thôi, đừng tìm nữa,” Tâm Di thừa biết bát a ca muốn hỏi gì, bèn thẳng thắn trả lời: “Tứ ca nhà vương gia không đưa thiệp đến.”

“Ồ, vậy sao?” Cho tiền Dận Tự cũng không tin, theo suy đoán, Dận Chân không thể không quan tâm đến chuyện này.

“Bát ca, chúng ta đừng đứng ở cửa mãi thế, vào trong nhà nói chuyện tiếp!” Cửu a ca Dận Đường đề nghị.

Thế là bọn họ bèn mời Tâm Di vào dự yến, Mai, Lan, Trúc, Cúc, và Đại Hổ, Nhị Hổ tự khắc có người chiêu đãi. Huynh đệ nhà “hổ” vốn định theo sát Tâm Di nhưng bị cô ngăn lại, nói: phủ bát vương gia như nhà mình vậy, không cần bảo vệ làm gì, khiến Dận Tự ức chết được nhưng vẫn phải ngậm bồ hòn làm ngọt, không dám ho he.

Bọn họ vừa hàn huyên vừa bước vào phòng khách, “Mời cách cách thượng tọa!” Dận Tự khách sáo nói.

“Nào đến lượt Tâm Di, bát gia là chủ, Tâm Di là khách, sao dám chiếm vị trí chủ nhà chứ!” Tâm Di cũng khách khí.

“Không ngại, không ngại! Mời cách cách!” Dận Tự vẫn kiên trì.

“Mời bát gia thì hơn!”

“Mời cách cách!”

Mời qua mời lại một hồi chẳng chút tiến triển, Tâm Di không nén được thầm rửa: “Vờ khách sáo! Thích khách sáo nhường người khách sáo một mình, ta không thừa thời gian chơi với người.” Nghĩ xong bèn lên tiếng: “Bát gia đã nói đến vậy nếu Tâm Di còn kiên trì lại thành ra câu nệ!” Nói rồi thản nhiên ngồi vào ghế chủ nhà.

Ba huynh đệ đưa mắt nhìn nhau, cũng lần lượt ngồi xuống.

Chú thích:

(1) Tiên hạ thủ vi cường: ra tay trước thì thắng.

(2) Hồng Môn yến: điển tích Hạng Vũ mời Lưu Bang ăn tiệc ở Hồng Môn nhưng ngầm cho người chuẩn bị ra tay hạ sát.

13. Chương 13: Dự Yến Bát Vương Phủ

Tuy rằng có mục đích nhưng vì mượn danh nghĩa mời cơm, đương nhiên không thể đi thẳng vào vấn đề ngay nên mọi người mới ngồi chuyện phiếm vài câu trước đã.

“Cách cách ở trong cung đã quen chưa?” Dận Tự hỏi.

“Cũng được! Đến cũng đã đến rồi, từ từ thích nghi thôi!” Tâm Di dói meo, không đợi bọn họ mất công mời, tự động gấp một miếng thịt hươu cho vào miệng. Ăn trước đã đành, cô nàng còn không quên nhắc ba huynh đệ, làm như đây là nhà mình vậy: “Ai, sao mọi người không ăn, động tay đi nào, đừng khách sáo! Uhm, mùi vị không tồi!”

Dận Đường không biết nên khóc hay cười, rốt cuộc thì ai mời ai chứ: “Cách cách, đây không phải là Di Uyển của cách cách đâu đấy, lẽ nào cách cách không sợ thức ăn có vấn đề?!”

Tâm Di chẳng hề để tâm: “Có vấn đề gì chứ, nếu Tâm Di xảy ra chuyện gì ở bát vương phủ, hoàng thượng liệu có tha cho các ngài? Chắc các ngài chẳng ngốc đến mức đó đâu nhỉ!” Nói rồi lại gấp một miếng nữa.

Ba huynh đệ thực khâm phục dạ dày và lá gan của Tâm Di, thấy Tâm Di tự nhiên thế cũng lần lượt nâng cốc, động đũa. Trò chuyện một hồi, ba người đưa mắt ra hiệu cho nhau, Dận Tự lại lên tiếng.

“Phải rồi, Tâm Di, huynh đệ chúng tôi có chuẩn bị vài món quà nho nhỏ tặng cách cách, coi như là quà gặp mặt!” Dứt lời Dận Tự khẽ vỗ tay, gia nô liền bưng hai chiếc rương nhỏ vào trước, rồi lại khiêng thêm một chiếc rương to vào.

“Là gì thế?” Tâm Di tò mò hỏi, cô quả thực rất hiếu kỳ.

“Mời cách cách xem!” Dận Tự đích thân mở nắp rương.

“Waaaaa!” Ánh sáng lấp lánh chói lóa của châu báu ngọc ngà khiến Tâm Di không nén được bật thốt lên.

Nhìn Tâm Di lật qua đảo lại đồng châu bảo đó, Dận Tự mỉm cười tự đắc hỏi, “Cách cách thích chứ?”

“Đương nhiên, ai không thích thứ này chứ! Đẹp ghê! Tất cả đều tặng Tâm Di?”

“Chút quà mọn ấy mà!” Dận Đường đáp.

Tâm Di đeo một chuỗi trân châu lên cổ: “Đẹp không?”

“Đẹp lắm!”

“Đa tạ ba vị a ca!” Tâm Di thật lòng cảm ơn bọn họ, phen này cô lại có thể phung phí một thời gian rồi.

“Đây mới là quà của tôi.” Dận Đường mở rương lớn ra.

Trong rương là một loạt những cuộn giấy xếp ngay ngắn. Dận Đường nhặt lấy một cuộn trong số đó, gỡ ra, bên trên vẽ hình một mỹ nữ tay cầm quạt, mé trái chệch lên trên một chút đề thơ: “Thu lai hoàn phiến hợp thâm tàng, hà sự giai nhân trọng cảm thương, thỉnh bả thể tình tường tế khán, đại đô thủy bất trực viêm lương.”

“Đây là của Đường Bá Hổ (một)!” Tâm Di tuy không rành tranh nhưng Đường Bá Hổ không đến nỗi không biết.

“Cách cách quả có con mắt tinh đời!” Dận Đường khen.

“Còn gì nữa?” Tâm Di gỡ một cuộn giấy khác ra, đó là một bức Hành thư.

“Cách cách có biết đây là bút tích của ai?” Dận Đường ngằm thử Tâm Di.

“Tâm Di không mấy hiểu thư họa, cửu a ca thử nói tên bức thư pháp này, biết đâu Tâm Di lại biết.” Tâm Di xưa nay vốn thẳng thắn, không biết thì nhận không biết.

“Thực Tổ Thiệp!” (2) Dận Đường nói ra một cái tên.

“Nghe rất quen, đây chắc hẳn là Hành thư, nổi tiếng cũng chỉ có một vài bức, lẽ nào là bút tích của Mi phi?” Tâm Di đoán.

“Chính xác!” Dận Đường cuộn tranh chữ lại, cất vào trong rương.

“Để cửu a ca phải tốn kém rồi!”

“Tại hạ thực không biết nên tặng cách cách thứ gì, đành đem sổ thư họa này ra làm bạn mắt cách cách! Không rõ cách cách có thích không nữa.”

“Đây đều là kiệt tác của các danh gia, có tiền chưa chắc đã mua được, cửu a ca không tiếc tặng Tâm Di?”

Dận Đường chẳng chút tiếc rẻ: “Có gì phải tiếc chứ, tại hạ treo trên tường để ngắm, cách cách treo trên tường cũng là ngắm, khác nhau chỗ nào nào!”

“Cửu a ca, không ngờ ngài lại phóng khoáng như thế!”

Thập a ca cũng vội bày tỏ lòng thành: “Cách cách, thứ hay thứ tốt đều bị bọn họ tặng hết rồi, tôi đành tặng cách cách vật này vậy.” Túi rơm thập (3) móc ra một tờ giấy, đưa cho Tâm Di.

Tâm Di cầm lấy, mở ra xem: “A, khế ruộng đất! Lẽ nào thập a ca định tặng hẳn Tâm Di một tòa nhà?!” Tâm Di có dùng đến đâu!”

“Không dùng đến thì cho thuê, xung quanh còn có ngàn mẫu ruộng loại tốt, đều thuộc quyền sở hữu của cách cách.”

“Thập a ca tặng cả nhà cả đất cho Tâm Di thế thập a ca không thiệt sao?!”

Dận Hề phẩy tay: “Ngàn mẫu đất có là gì.”

Ai tặng gì Tâm Di đều nhận tuốt, không chút khách sáo nhét khế đất vào túi nhỏ đeo ở thắt lưng: “Tâm Di mà từ chối thì thành ra thất kính với thập a ca, thôi thì để Tâm Di làm địa chủ một lần cho biết, haha!”

“Nào nào, chúng ta vừa ăn vừa nói chuyện.” Dận Tự nhiệt tình gấp thức ăn mời Tâm Di, “Cách cách thử nếm món ‘long phụng nhu tình’ (4) này xem!”

Tâm Di không khách khí, đưa lên miệng từ từ thưởng thức: “Ngon, tên cũng hay nữa, cụ thể là gì vậy?”

“Bên này là cá quế, kia là thịt ức gà, cá phải lột da lóc xương, ức gà bỏ da lóc gân, đều chia thành sợi dài một tấc hẹp năm phân.”

Tâm Di nghe đến đây không ngớt lắc đầu: “Phiền phức thế cơ à, vương gia mà không nói chắc Tâm Di cũng chỉ nhận ra ở giữa là mầm đậu, thế đâu là long, đâu là phụng?”

Dận Tự cười lớn: “Haha, cách cách không phải là phụng sao? Còn long ấy à... phụ thuộc vào lời nói của cách cách!”

“Rồi, bắt đầu rồi đây!” Tâm Di biết lòng kiên nhẫn của bọn họ cuối cùng cũng bị mài mòn, bèn tập trung tinh thần chuẩn bị ứng phó, “‘long’ có hai cách hiểu, cách thứ nhất cổ nhiên chỉ hoàng thượng.”

Dận Đường vội tiếp: “Còn cách thứ hai?”

“Cách hiểu thứ hai... nếu bát vương gia đã nói Tâm Di là phụng thì người kết đôi với Tâm Di đương nhiên là long rồi, chỉ có điều, người đó vẫn chưa xuất hiện!”

Dận Tự lập tức ừ ừ: “‘long’ mà cách cách nói là nghĩa này ư, thế thì khó gì, cháu đích tôn của Hòa thân vương – Kỳ Duệ – vẫn vô toàn tài, vừa hay có thể sánh đôi với cách cách.”

“Người bát gia giới thiệu nhất định là có quan hệ tốt với ngài.” Tâm Di sớm đã moi từ miệng Nhị Hổ thông tin đầy đủ về mạng lưới quan hệ của đám hoàng thân quốc thích, nhưng vẫn cố tình giả bộ không biết.

Dận Tự cũng nói thẳng: “Không giấu cách cách, Hòa thân vương và ba huynh đệ chúng tôi quả thực quan hệ rất mực thân thiết.”

Tâm Di cười nhạt: “Bộ các người không sợ mang tiếng kéo bè kết đảng? Nhớ trước kia, lúc hoàng a mã các người lần đầu phế thái tử, không phải bát gia từng bị ‘gán’ cho cái tội này sao?”

Nghe Tâm Di nói vậy, Dận Đường không khỏi kinh hoàng, việc này tuy cách nay cũng khá lâu rồi, nhưng bất luận là năm đó hay bây giờ, cũng không ai dám nói trắng ra như vậy, thế nên thận trọng hỏi, “Đến chuyện này cách cách cũng biết!”

Tâm Di liếc nhìn Dận Đường: “Hình như cậu a ca không tin Tâm Di thì phải, nếu vậy bữa nay hà tất mời Tâm Di đến?”

Dận Đường vội xua tay biện bạch: “Đâu có... Tại hạ đương nhiên tin lời cách cách, thế... liệu cách cách có thể chỉ bảo cho huynh đệ chúng tôi ít nhiều?”

“Chỉ bảo gì cơ?” Tâm Di bắt đầu vờ ngây thơ.

Dận Tự thấy vậy, thâm nhủ: “Cô ta không hiểu thật hay giả vờ không hiểu!”

Tính cách thập a ca thuộc loại thẳng ruột ngựa, thấy hai ông anh cứ vòng vo ám chỉ hoài, quả thực hết chịu đựng nổi, bèn nói: “Cách cách, hôm nay mời cách cách đến đây là muốn cách cách nói một câu thôi!”

“Mỗi thập a ca thẳng thắn!” Tâm Di nhìn vẻ mặt kiên quyết có phần nóng vội của Dận Hề, cười thầm trong bụng, “Có gì nói vậy!”

Thập a ca quay đầu nhìn sang lão bát, lão cửu, thấy bọn họ khẽ gật đầu tỏ ý đồng tình, nói tiếp: “Cách cách, những lời cách cách nói khi ở Ngự hoa viên là thật?”

“Cuối cùng cũng chịu đi thẳng vào vấn đề, cũng tốt, đỡ phải quanh co phiền phức!” Tâm Di nghĩ thầm, “Có điều... muốn biết đáp án?! Quên đi!” Nhìn thẳng vào ba huynh đệ, hỏi vặn lại, “Các vị nghĩ sao?”

“Chẳng... chẳng phải là bọn tôi đoán không ra sao! Nên mới phải mời cách cách nói rõ.” Đây là tiếng lòng của Dận Tự, thật ngang vàng ròn ậy!

“Lập ai làm người kế vị quan hệ đến tương lai đất nước, hoàng a mã của các vị là minh quân một thời, tuyệt đối không lập nhầm người đâu.”

“Thế... người đó là ai?” Dận Đường hạ thấp giọng.

Hai người kia vênh tai lên hết cỡ có thể, chỉ sợ nghe lọt mất chữ nào.

Tự cổ chí kim, vì vương vị, anh em, cha con, chú cháu tàn sát lẫn nhau nhiều không kể xiết, rõ ràng, quyền lực quá mê hoặc lòng người! Và nay, cuộc tranh quyền cướp ngôi cửu long đoạt đích cũng đã bày ra trước mắt mọi người, không ai không biết, không người không hay.

Tâm Di cố nhiên biết kết quả, nhưng cô không thể nói: “Cửu a ca...” Tâm Di gọi Dận Đường.

Ngờ đâu lại khiến Dận Đường hiểu lầm, khuôn mặt đỏ ửng vì hưng phấn, cặp mắt lóe sáng: “Là tôi ư?”

Dận Tự cũng hiểu lầm luôn, cứ nghĩ hoàng đế tương lai phải là tứ ca hoặc thập tứ đệ, đây là hai người có khả năng kế thừa ngôi vị nhất trong mắt công chúng và cũng là đối thủ lớn nhất của bản thân, nhưng Tâm Di lại thốt lên ba chữ “cửu a ca”, Dận Tự thực sự không thể ngờ nổi. Liếc nhìn Dận Đường, vẻ mặt “bát ca” âm u như bầu trời sắp bão, trong lòng đổ kỵ không để đâu cho hết. Đừng nói Dận Tự kinh ngạc, đến thập a ca cũng không tin: “Có nhầm không đấy, là cửu ca thật?”

“Sao, bộ cửu ca của đệ tôi lắm hả?” Dận Đường hơi bị... bất mãn.

“Chúc mừng cửu đệ!” Tuy nét mặt Dận Tự không mấy vui vẻ nhưng miệng vẫn cứ ngọt như đường.

Tâm Di nhìn hành vi cử chỉ của ba người là biết bọn họ nghe không hết đã vội đoán, mà “đoán già, đoán non, chẳng qua... đoán trật”, không cách nào nhịn nổi, bật cười thành tiếng: “Cửu a ca, Tâm Di nói ngài là hoàng đế tương lai hồi nào?”

“Không phải vừa nãy...”

“Tâm Di chỉ gọi cửu a ca thôi, cửu a ca có cần kích động đến thế?!”

Dận Đường tức khắc như quả bóng xì hơi, mặt mày ủ ê.

Nghe câu này của Tâm Di, các vị a ca nhà ta mới biết Tâm Di còn chưa nói hết, thế là lão thập bèn thở phào, “bình” ột câu: “Làm đệ cứ tưởng... Sao là cửu ca được chứ, đệ thấy bát ca có khả năng hơn!”

Tâm Di ngó Dận Tự, Dận Đường: “Làm hoàng đế có gì hay mà các người cam lòng đấu đá nhau như gà chọi thế!”

“Chúng tôi đều là con trai hoàng a mã, chỉ cần là con vua, ai lại không muốn kế thừa ngôi vị.” Dận Tự nói.

“Rốt cuộc thì bát gia cũng công nhận, đều là con vua, vậy thì người kế vị ắt cũng là con vua, các người hà tất phải hỏi nhiều?”

“Cách cách nói cũng như không.” Mãi đến lúc này Dận Tự mới phát hiện Tâm Di không hề lừa như bọn họ vẫn tưởng.

“Nói thế đúng là không sai nhưng...” Dận Tự chưa nói dứt câu đã bị Tâm Di cắt ngang, “Nhưng đó không phải là đáp án các người mong muốn chứ gì! Liêm vương gia, tôi biết tất cả các người đều muốn một cái tên nhưng... vương gia nghĩ tôi có thể nói cho bất kỳ ai trong số các người biết cái tên đó chắc? Vương gia cho rằng chỉ cần ban cho Tâm Di chút ân huệ là có được thứ mình muốn?! Hoàng a mã của các vị không nghĩ vậy đâu.”

Dận Tự nhìn Tâm Di một hồi lâu mới thở dài, nói: “Rốt cuộc ta cũng hiểu tại sao hoàng a mã lại sủng ái và tin tưởng cách cách đến vậy, cách cách không giống bất kỳ một cô gái nào đất Thanh triều.”

“Liêm vương gia quá khen! Tâm Di dùng đủ rồi, cũng đến lúc nên cáo từ, về muộn e hoàng thượng không yên tâm.” Tâm Di thực không muốn ở lại thêm một phút nào nữa, bê Khang Hy ra làm khiên.

Quả nhiên lập tức nhận được câu hỏi của Dận Tự: “Hoàng thượng biết cách cách đến bát vương phủ?”

“Đương nhiên biết, Tâm Di không muốn hoàng thượng lo nên đi đâu cũng báo trước một tiếng!”

Câu nói này phát huy hiệu quả ngay lập tức, bằng chứng là Dận Tự... “Đã vậy huynh đệ chúng tôi cũng không tiện giữ cách cách, nhờ đâu hoàng thượng lại nghĩ bọn tôi bắt cóc cách cách!”

Tâm Di thầm nghĩ: “Này cũng gọi là hài hước?! Chẳng buồn cười chút nào! Nếu ta không bê ông già các người ra, chắc gì các người đã dễ dàng thả ta về cung thế này!” Nghĩ là nghĩ vậy, miệng vẫn cười mỉm chỉ cộc: “Bát gia thật hóm hỉnh, cảm ơn ngài về bữa tiệc và quà tặng, lúc nào rảnh chúng ta lại trò chuyện tiếp!”

“Được, được!” Cho dù không được Dận Tự cũng phải nói được thôi!

...

Tâm Di đến Liêm vương phủ dự yến, Khang Hy ở trong cung thấp thỏm không yên, tuy vẫn phê duyệt tấu chương như thường lệ nhưng tư tưởng không tài nào tập trung được, chốc chốc lại hỏi giờ Lý Đức Toàn.

Lý Đức Toàn cũng biết Khang Hy lo lắng điều gì, khuyên rất nhiều lần rồi nhưng không mấy hiệu quả, đến giờ tuất (5) Khang Hy chịu hết nổi sai Lý Đức Toàn cầm lệnh bài dẫn theo vài chục thị vệ đến Liêm vương phủ đón Tâm Di về. Lý Đức Toàn vội vàng lĩnh chỉ dẫn người đi ngay.

Lúc Dận Tự, Dận Đường, Dận Hề tiễn Tâm Di ra cửa thì Lý Đức Toàn cũng vừa đến nơi. Lý Đức Toàn nhìn thấy Tâm Di mới thở phào nhẹ nhõm, vội cất tiếng gọi: “Cách cách!”

Sự xuất hiện của Lý Đức Toàn khiến mọi người không khỏi ngơ ngác. Dận Tự liếc thấy họ Li dẫn nhiều thị vệ đến vậy lập tức cau tiết, quát: “Lý Đức Toàn, người dẫn thị vệ đến Liêm vương phủ có chuyện gì?”

Lý Đức Toàn có lệnh bài trong tay còn lâu mới sợ, trả lời không chút khách khí: “Vương gia, Vạn tuế gia đặc phái nô tài đến đón cách cách hồi cung, ngài xem!” Nói rồi giơ lệnh bài ra.

Dận Tự, Dận Đường, Dận Hề vừa thấy lệnh bài liền cúi người thi lễ: “Hoàng thượng thánh an!”

Đây là luật lệ của Thanh cung, hề có lời truyền hoặc chỉ thị từ hoàng đế, thân là hoàng tử và thần tử đều phải lên tiếng cung nghênh. Trong tay Lý Đức Toàn có lệnh bài của Khang Hy, bọn họ cố nhiên phải hành lễ.

Lý Đức Toàn cũng dựa theo quy tắc đáp lại: “Thánh cung an!”

Tâm Di đứng bên cạnh quan sát toàn bộ diễn biến, trong lòng vô cùng cảm kích.

Lý Đức Toàn trả lời ba vị a ca xong quay sang nói với Tâm Di: “Cách cách, chúng ta về cung thôi!”

Tâm Di tỏ ý tán đồng, ngoảnh đầu chào bọn Dận Tự: “Ba vị xin dừng bước, Tâm Di có Lý công công và thị vệ đi cùng, các vị cứ yên tâm.”

“Đương nhiên, đương nhiên! Vậy huynh đệ bọn tôi không tiễn cách cách nữa.” Dận Tự mỉm cười có phần thiếu tự nhiên.

Tiểu Cát Tử vén rèm kiệu mời Tâm Di ngồi vào trong.

Lý Đức Toàn tuy phụng mệnh Khang Hy nhưng vẫn không quên lễ tiết, hướng về phía “bát gia đẳng” (6) hành lễ: “Nô tài xin phép được cáo từ! Khởi kiệu!”

Kiệu phu khiêng kiệu đi trước, những người còn lại theo sau, hướng về hoàng cung thẳng tiến, ba huynh đệ đứng ở cửa phủ dõi theo bóng đoàn người khuất vào màn đêm.

“Lão già sai hẵn Lý Đức Toàn đến đón, rõ ràng là không tin chúng ta mà!” Dận Tự nói một cách tức tối.

“Lão già không tin đâu chỉ mỗi mình chúng ta!” Dận Đường tiếp.

“Mất oan bao nhiêu lễ vật!” Thập a ca xót của.

“Tiền là chuyện nhỏ, huynh lo là lo tứ ca kìa!” Bát a ca luôn canh cánh động tĩnh phe Dận Chân.

Chú thích:

(một) Đường Bá Hổ: Đường Dần (1470-1523), một họa gia kiệt xuất đời Minh, tự Tử Uy, hiệu Bá Hổ và Lục Như Cư Sĩ, chủ Đào hoa am.

Các tác phẩm hoạ của ông gồm có:

“Thu phong hoàn phiến đồ” là bức tranh tiêu biểu trong nhóm tranh nhân vật của Đường Bá Hổ. Tranh vẽ một mỹ nữ tay cầm quạt lụa, ánh mắt như dõi nhìn về nơi nào đó, nét mặt lộ rõ vẻ âu sầu u uất, lặng lẽ đứng trong gió thu. Góc tranh đề thơ:

“Thu lai hoàn phiến hợp thâu tàng, hà sự giai nhân trọng cảm thương, thỉnh bả thể tình tường tế khán, đại đô thù bất trực viêm lương”

Có thể nói “Thu phong hoàn phiến đồ” là tiếng thở dài của Đường Bá Hổ – có tài năng hoài bão nhưng không gặp thời cộng thời đời ghẻ lạnh.

(2) Thục Tố Thiệp: Tác phẩm thư pháp theo thể Hành Thư của nhà thư hoạ nổi tiếng Mễ Phất (Mi Fei; 1051 – 1107) một trong tứ gia đời Tống: Tô – Hoàng – Mễ – Sái (Tô Thức, Hoàng Đình Kiên, Mễ Phất, Sái Tương).

“Thục tố thiệp” còn gọi “Nghĩ Cổ Thi Thiệp”, dùng mực nước viết trên một loại lụa nổi tiếng của Tứ Xuyên thời Bắc Tống tên gọi “thục tố”, dọc 29.7 cm, ngang 284.3 cm, bút pháp thuộc Hành thư. Bức thư pháp này do Mễ Phất viết vào năm 1088 khi ông 38 tuổi, tổng cộng gồm 8 bài thơ riêng biệt do ông tự sáng tác, viết thành 71 hàng và 658 chữ.

(3) Túi rơm thập/bao cỏ thập: trong số các hoàng tử “nổi tiếng” của Khang Hy, thập a ca là người tính khí nóng nảy, hấp tấp, làm việc thiếu suy nghĩ, kém thông minh nhất...nên do “vinh dự” phong cho “danh hiệu” này.

(4) Long Phụng Nhu Tình: Là một trong 108 món ăn thuộc “Mãn Hán Toàn Tịch”. Nguyên liệu chính của món ăn này là cá quế và thịt ức gà, phụ thêm có mầm đậu.

(5) Giờ Tuất: khoảng 7h-9h tối

(6) Bát gia đẳng: phe bát a ca, thành viên gồm có: Dận Tự (8), Dận Đường (9), Dận Hề (10) và Dận Đề (14).

14. Chương 14: Tất Cả Vì Di Chiếu

Dận Tự để mắt đến Dận Chân, Dận Chân cũng chẳng dám quên đáp lễ, lúc này, tứ vương gia còn đương tỉnh tâm trong thư phòng, tiện tay lật qua lật lại lọ thuốc ngủ, đợi chờ tin tức.

Long Khoa Đa vội vội vàng vàng bước qua cửa, cúi đầu thi lễ: “Vương gia!”

Dận Chân không buồn dả động, chỉ ngẩng lên nhìn Long Khoa Đa.

“Lý Đức Toàn đích thân dẫn thị vệ đến Liêm vương phủ đón cách cách về cung.” Long Khoa Đa báo cáo.

Dận Chân khẽ nhếch miệng cười: “Ta nói có sai đâu, hoàng thượng quả là không yên tâm, toàn một lũ tay chân đi trước đầu óc, thích ngồi mâm trên!”

“Vương gia anh minh! Vậy... chừng nào đến lượt chúng ta... ra tay?”

Dận Chân quả là bản lĩnh hơn người, tới giờ vẫn ung dung: “Không phải vội, cứ từ từ hẵng, có dịp lên núi mà xem hổ đánh nhau, tội gì”, rồi như chợt nhớ ra điều gì, không an tâm liền hỏi lại “Còn người trong cung? Bà ta có động tĩnh gì không?”

“Tạm thời chưa có gì!”

“Trên đời này không gì đáng sợ bằng tân địa đàn bà. Trông chừng cẩn thận đấy!”

“Vâng, thuộc hạ sớm đã phái người đến chỗ bà ta rồi.” Long Khoa Đa thừa hiểu Dận Chân đang ám chỉ ai.

Long Khoa Đa đi rồi Dận Chân mới lộ ra nụ cười đắc ý, thế nào đêm nay mấy ông em cũng thối thỏm như ngồi trên đồng lửa à xem. Kỳ thực Dận Chân cũng muốn biết người kế vị là ai lắm chứ nhưng Dận Chân

thừa hiểu cá tính của phụ vương, nóng vội thì chỉ tổ thành đích ngắm cho a mã “để mắt”, nhất định sẽ bị canh kị. Quả nhiên trúng phóc, dù đang vui mừng vì bản thân đã xử sự khôn ngoan, Dận Chân cũng không khỏi toát mồ hôi lạnh, sự việc này khiến tứ vương gia không khỏi nhắc nhở mình về cách hành xử trước mặt Khang Hy, sai một li đi nghìn dặm.

Cổ nhân có câu, việc tốt chẳng ai hay chuyện xấu truyền ngàn dặm. Mới có một đêm, toàn thể văn võ bá quan đều biết Khang Hy sai Lý Đức Toàn dẫn thị vệ đến Liêm vương phủ đón Tâm Di cách cách hồi cung, không nghi ngờ gì đây đích thực là biển cấm mà Khang Hy khéo léo chường ra, vừa chỉ rõ tầm quan trọng của Tâm Di trong lòng Khang Hy vừa là lời cảnh cáo: Mời cơm thì được nhưng đừng toan tính chuyện gì ám muội, bức vách còn có tai!

Cũng vì lẽ đó mà buổi chiều sáng nay văn võ quần thần đều ghé tai nhau xì xầm bàn tán, mãi đến khi nhìn thấy Dận Tự bước vào mới chịu im.

Dận Chân thấy bọn Dận Tự đi đến, cố tình bước lại hỏi thăm: “Ba đệ hôm qua ngủ ngon chứ, tiệc tùng tốn kém không ít nhỉ?”

Nhìn nụ cười giả tạo của Dận Chân, Dận Tự chỉ muốn táng cho ông anh một quả giữa mặt, nhưng trước mặt bao nhiêu người thế này, đành ngậm bồ hòn làm ngọt, cố nặn nụ cười nói: “Đa tạ tứ ca quan tâm, nào có tốn kém gì đâu, bữa cơm gia đình ấy mà, hôm nào tiện, mời tứ ca quá bộ sang chơi.”

“Phiền bát đệ rồi!” Dận Chân cũng vờ khách sáo.

Huynh đệ đương trò chuyện “thân mật” chợt có thái giám đến truyền chỉ: “Hôm nay hoàng thượng cảm thấy không được khỏe nên không thiết triều, có việc gì cần bẩm thì dâng lệnh bài lên đợi triệu kiến!”. Thế nên ai không có việc bèn về nhà... ôm vợ con, ai có chuyện cần tấu thì đưa lệnh bài đợi truyền gọi.

Quốc gia đại sự tạm gác sang một bên, chúng ta cùng nói về người đàn bà bí hiểm mà Dận Chân từng đề cập đến!

Dư phi khác đám phi tần chốn thâm cung, người ta dù tò mò muốn chết mấy chuyện kể vị này nọ, cũng chỉ là lén lút dò la hóng đôi ba câu chuyện, nào dám có quan hệ mật thiết với vị vương gia nào, mỗi mình bà ta công khai đứng về phía thập tứ vì nhà Dư phi từng chịu ơn thập tứ a ca, tiếc rằng thập tứ a ca được phong danh hiệu “Đại tướng quân vương” rồi kinh mãi đến nay chẳng thấy quay về. Dư phi không biết làm gì hơn đành cầu trời khẩn phật thầm mong Khang Hy lập thập tứ, có như thế gia đình họ mới có thể tiếp tục vinh quang, thể diện hơn người.

Tâm Di biết trừ quân là ai, Dư phi đương nhiên không thể bỏ qua, rất muốn moi tin từ miệng cô nàng, biết tin các vị vương gia thiết tiệc khoản đãi Tâm Di, bản thân cũng không thể kém cạnh, bèn phái Tiểu Đường đến Di Uyển nghe ngóng, đợi một hồi lâu mới thấy Tiểu Đường hấp ta hấp tấp chạy về, vội vàng hỏi: “Sao? Tâm Di cách cách nói sao?”

Tiểu Đường lắc đầu quây quây: “Nô tì chưa thấy cách cách mày ngang mũi dọc ra sao đã bị người của cách cách chặn lại, bọn họ nói gần đây thiệp mời nhận được chất đống, nường nường muốn mời cách cách thì phải gửi thiệp trước để cách cách còn sắp xếp thời gian, có điều đợi đến lượt e cũng phải một, hai tháng nữa cơ!”

Dư phi nghe xong lập tức nhảy tanh tách như thượng đồng: “Một, hai tháng nữa thì còn làm ăn gì nữa, tứ gia, bát gia sớm đã biết hết đầu đuôi rồi.” Vừa phần nộ vừa không cam lòng, Dư phi ngồi cái phịch xuống ghế, “Bất luận thế nào cũng phải đi trước bọn họ một bước, dụ Tâm Di cách cách tiết lộ nội dung di chiếu.”

“E không dễ, nô tì nghe nói hôm qua bát gia đã bày tiệc mời Tâm Di cách cách rồi.” Mạng lưới thông tin của Xảo Hồng quả nhanh nhạy, “Kết quả, vạn tuế gia phái Lý công công đem thị vệ đón cách cách hồi cung.”

“Xem ra muốn dò la tin tức không dễ chút nào!” Dư phi nghĩ mà lo.

“Chi bằng nường nường đến thẳng Di Uyển, vờ thăm hỏi trò chuyện, dụ ngon đồ ngọt. Đường đường chính chính như vậy còn ai dám nói gì!” Tiểu Đường “hiền kẻ”.

Dư phi vỗ bàn đánh đập một cái: “Đúng, ta không tin cô ta tránh mãi được, đi, chúng ta đi ngay bây giờ.”

Tiểu Đường ngăn Dư phi lại, nhắc: “Nương nương định đi tay không ư? Ít ra cũng phải chuẩn bị quà đã chứ!”

“Ừ nhỉ...!” Dư phi chợt nhớ ra, “Việc này không khó, kêu em ta chuẩn bị một phần quà hậu hĩnh là được chứ gì! Tiểu Đường, người chạy qua nhà ta một chuyến, thông báo Phất Dực giúp ta chuẩn bị một phần hậu lễ nhanh nhất có thể.”

Nhận được sai bảo của chị, Phất Dực lập tức làm theo, nhân lúc rảnh rỗi Dư phi nói với Khang Hy rằng mình rất nhớ em trai, được Khang Hy gật đầu cho phép, Phất Dực liền vào cung thăm chị. Lâu không gặp, chị em họ nhìn nhau vui mừng khôn xiết, Dư phi nhiệt tình nắm tay Phất Dực, quan sát một vòng.

“Sao lâu nay không đến thăm tỷ, đừng lông bông mãi, để hôm nào tỷ xin hoàng thượng xem có chức quan gì còn trống xếp đệ vào.”

Phất Dực chẳng buồn để tâm: “Mấy thứ quan chức đó thì được bao nhiêu bổng lộc, nhà chúng ta thiếu gì tiền, cần gì quan tước chứ.”

Dư phi lập tức ra tay “giáo dục tư tưởng”: “Chúng ta đương nhiên không thiếu mấy đồng tiền đó, nhưng đệ phải biết, nếu đệ có chỗ đứng trên quan trường, quan có thể giúp thương, thương lại giúp quan thăng tiến, quan thương liên kết ai còn dám coi thường chúng ta, thế lực của tỷ trong hậu cung càng vững, lần này tỷ bảo đệ chuẩn bị quà là để đáp đường cho đệ đấy.”

“Tỷ nghĩ số quà này có thể cậy miệng Tâm Di cách cách? Đừng tưởng đệ ở ngoài không biết chuyện trong cung, giờ ai mà chả muốn nhắm vào cô ta!”

“Thế nên tỷ càng phải tìm cách biết trước nội tình. Thập tứ gia ở xa kinh thành, mọi chuyện đành dựa vào chúng ta vậy, dù lão già lập ai tỷ cũng quyết đứng về phía thập tứ gia, thăm dò tin tức giúp ngài có sự chuẩn bị. Thứ nữa chính là vì đệ, hiện hoàng thượng cưng chiều Tâm Di cách cách hết mực, nhờ cô ta nói hộ với hoàng thượng là nhất, người khác làm sao sánh kịp.” Dư phi tính toán đã kỹ, quả không then là người cả bắt gia đẳng lẫn tứ vương gia đều có ý đề phòng...

Phất Dực chỉ biết gật đầu: “Cũng được, nếu tỷ thấy số lễ vật này không đủ đệ sẽ đi mua nữa, chẳng nào thì tiền nhà chúng ta cũng có thừa.”

Có quà trong tay, Dư phi vội vàng đến Di Uyển, chỉ thiếu điều mọc cánh mà bay sang, ai ngờ đến nơi chỉ nhìn thấy mấy tên thái giám sai vặt, hỏi ra mới biết Tâm Di lại đi dự yến, Dư phi không biết làm gì hơn đành để quà lại, tiu ngưu quay về tẩm cung.

Mấy ngày sau dò la biết Tâm Di đang ở Di Uyển, Dư phi lập tức chạy qua, vừa vào thì thấy Tâm Di dẫn theo mấy người cũng vừa bước đến cửa.

Mọi người vội hành lễ, chỉ mình Tâm Di đứng trơ ra đó, chẳng thèm động tay động chân lấy một cái, lạnh nhạt hỏi Dư phi: “Nương nương đến có việc gì thế?”

“Chẳng có việc gì đâu, chỉ là cách cách đến lâu vậy rồi mà ta chưa có dịp qua thăm hỏi cách cách, thật thất lễ quá!” Dư phi vờ khách sáo.

Tâm Di biết đương yên đương lành không phải tự dưng Dư phi đến tìm mình, lễ vật trước đó giờ vẫn còn lù lù trong phòng kia, lần “thăm viếng” này chắc hẳn liên quan đến di chiếu, bèn đáp lại một cách lãnh đạm: “Không dám.”

Dư phi thấy Tâm Di không mấy nhiệt tình, vội nói: “Tiểu Đường, mau dâng lễ vật lên!”

Tiểu Đường đưa lễ vật ra. Tiểu Mai Tử liền nhận lấy, mang vào trong phòng.

“Hôm nay ta đến là muốn thăm hỏi, chuyện trò với cách cách, xem cách cách còn thiếu gì không...” Dư phi cứ tưởng tặng quà xong là Tâm Di sẽ tiếp mình, không ngờ vẫn phải đứng trong vườn, bèn chủ động mở lời: “Cách cách, chi bằng chúng ta vào trong nhà nói chuyện!”

“Thật ngại quá, Tâm Di đang vội ra ngoài, hôm nay Hộ bộ Thị lang mời cơm, nếu nương nương muốn mời Tâm Di, phiền nương nương gửi thiệp đến trước, Tâm Di còn sắp xếp thời gian. Mong nương nương thứ lỗi!”

Mai Lan Trúc Cúc, Đại Hổ, Nhị Hổ, chúng ta đi, đừng để người ta phải đợi.” Nói rồi dẫn đầu đoàn người rời đi, bỏ mặc Dư phi đứng đó.

Dư phi ngậy người nhìn theo bóng Tâm Di. Ha! Lẽ vật nhận cũng đã nhận rồi, lại bỏ ta lại đây là ý gì chứ?!

Cùng lúc đó, Na Lan phủ cũng đang cân nhắc việc mời tiệc Tâm Di. Na Lan Hoằng vốn muốn mời, ý thì đã rõ mười mươi nhưng bị Na Lan Đức Duật phản đối kịch liệt, lý do: các vị a ca mời cô ta vì muốn biết nội dung di chiếu, quan lại trong triều mời đương nhiên đều có mục đích riêng, chúng ta chẳng có chuyện gì cần nhờ vả cô ta nên cần quái gì phải mời.

Tuy Na Lan Hoằng thấy con trai nói cũng có lý, nhưng người khác đều mời mỗi nhà mình là không, sợ Tâm Di phát ý lại nghĩ này nghĩ nọ. Cha con tranh luận đương đến hồi gay cấn thì Tiết Ngôn đến. Ông này tìm bạn già Na Lan cũng chính vì chuyện đó, đương nhiên còn có ba chị em.

Thu Yến làm cái đuôi theo sau.

Na Lan Đức Duật thấy Sở Cầm và Hồng Dao còn chấp nhận được, đọc mỗi Thu Yến là anh tuyệt đối không muốn dính dáng, tính kiêu kỳ ngạo mạn của vị tiểu thư này thực khiến anh đau đầu nhưng giờ có muốn lĩnh cũng chẳng kịp.

“Na Lan huynh, huynh mau giúp tôi quyết định đi!” Tiết Ngôn vừa vào đã oang oang.

“Văn Hầu, tôi cũng muốn huynh cho ý kiến đây!”

Nghe Na Lan Hoằng nói vậy, Tiết Ngôn liền hỏi: “Huynh có việc gì? Không phải là chuyện mời Tâm Di cách cách đây chứ?”

“Không sai!”

“A mã, Tiết đại nhân, con nghĩ chúng ta không cần thiết phải theo đuôi người khác, chẳng khác nào tự làm xấu mặt mình, hoàng thượng cũng không vì chúng ta có mời cô ta hay không mà phân biệt đối xử.” Nhưng lại một lúc, Na Lan Đức Duật nói tiếp: “Dù ai là hoàng đế, chúng ta cứ tận tâm tận lực với công việc của mình là được.”

“Na Lan công tử nói có lý!” Sở Cầm tán đồng.

“Mời thì có sao, đằng nào thì người ta cũng đều mời cả.” Đây là ý kiến của Thu Yến.

“Muốn mời mọi người đi mà mời, đến lúc đó con không tiếp đầu đầy! Nói thật con chẳng có ấn tượng tốt đẹp gì về cô ta, bảo con theo sau nói những lời cô ta thích nghe, nằm mơ!” Na Lan Đức Duật nói xong đứng dậy bỏ ra ngoài.

Na Lan Hoằng cau mày: “Duật nhi, con không thể ở lại tiếp sư tỷ muội Thu Yến một lúc chắc.”

“A mã, Đỗ Thành Á bệnh ba ngày nay, con trực thế cậu ta ba ngày, mệt chết được, giờ con chỉ muốn ngủ một giấc!” Không phải Na Lan Đức Duật kiêu cố, anh quả thực cảm thấy mệt mỏi vô cùng, tuy võ công của Na Lan ít ai sánh kịp nhưng anh không phải mình đồng da sắt, đòi anh ép mình tiếp chuyện ba vị tiểu thư này, lúc này e còn khó hơn hái sao trên trời.

Tâm Di ngày ngày dự yến, cứ đi là có quà đem về, lần nào Tâm Di cũng nói cứ tạm để đấy hẵng, chừng nào rảnh rồi xếp sau, bọn Tiểu Trúc Tử chẳng dám tự ý động vào thành ra trong phòng đầu đầu cũng thấy hộp to hộp nhỏ chất đống.

Cuối cùng thì tối nay cũng không có tiệc tùng gì, Tâm Di mới định sắp xếp lại, nếu còn để mặc đó e đến chỗ ngủ cũng thành vấn đề, trách chỉ trách bản thân, trước nay quen thói tiện đâu quăng đấy, thói xấu này theo Tâm Di đến tận Thanh triều. Dọn dẹp một hồi Tâm Di bắt đầu cảm thấy đầu óc quay mòng mòng, đành kêu “đàn em” vào giúp.

Sáu người đầu tắt mặt tối, tay chân muốn loạn cào cào lao vào phân loại đủ thứ quà cáp, cứ được một lúc là Tiểu Mai Tử cất tiếng hỏi: “Cách cách, những thứ này cất đâu ạ?”... lúc sau, Tiểu Cát Tử lại nói: “Cách cách, trong tủ hết chỗ để rồi.”

Tâm Di ngồi nhìn bọn họ chạy qua chạy lại xếp xếp dọn dọn, nhìn thôi cũng đủ chóng mặt: “Thôi, ngừng, ngừng lại cả đi, đừng dọn nữa.” Tâm Di ngăn bọn họ lại.

Sáu người dừng tay, không hiểu Tâm Di định làm gì.

“Sao thế cách cách?” Tiểu Cát Tử hỏi.

“Ngoài những thứ hoàng thượng ban tặng và sổ tranh chữ này, cả thứ này, này nữa...” Tâm Di chỉ vào mấy chiếc rương nói, “Còn lại các người thích gì cứ lấy tự nhiên.”

“Cách cách, đây đều là quà của các vị nương nương, phúc tấn và vương công đại thần tặng cách cách.” Tiểu Mai Tử nói.

“Đã tặng ta rồi thì là của ta, ta muốn làm gì chả được, đừng khách sáo, thích gì cứ lấy.” Tâm Di không buồn để tâm...

Tiểu Trúc Tử nhảy cẫng lên vì vui sướng: “Cách cách, thật có thể lấy được?”

“Ta nói được là được, ta ra Ngự hoa viên đi dạo một vòng, các người từ từ lựa, đừng tranh nhau sút đầu mề trán là được.” Nói rồi Tâm Di mở cửa đi ra ngoài.

Tâm Di sợ có mặt mình ở đó bọn họ ngại không dám lấy. Vừa bước đến cửa sân đã nghe thấy trong phòng vọng ra một chuỗi tiếng “bình bình bốp bốp” và tiếng người la hét như có bạo động.

Tâm Di lắc đầu, đưa tay bịt tai, chân không dừng bước, vừa đi vừa tự nhủ: “Không phải đánh nhau vỡ đầu thật chứ! Nếu thế thì là tội lỗi của mình hết.”

Sau hai tiếng đồng hồ lượn Ngự hoa viên, về đến phòng, mắt Tâm Di thiếu nước rớt khỏi tròng.

Phòng bừa như bãi rác thì thôi không đề cập nhiều làm gì, hướng ống kính vào sáu “chiến sĩ”: mắt phải của Nhị Hổ và mắt trái của Tiểu Trúc Tử đều thâm tím, không khác mắt gấu trúc là mấy; mũi Tiểu Lam Tử sưng vù; bím tóc của Đại Hổ bị giật tung, rối nùi; hai cô gái còn lại cũng chẳng thoát khỏi... số phận đưa đẩy, Tiểu Mai Tử không biết mất đâu một chiếc hài, ống tay áo của Tiểu Cát Tử thì bị kéo rách.

Tâm Di nhìn bọn họ một hồi mới lên tiếng: “Đã dặn các người đừng tranh giành nhau rồi, coi coi, người nào người nấy trông có ra gì, xem ngày mai các người làm sao chường mặt ra ngoài?!”

Tiểu Trúc Tử ra vẻ tủi thân, đáp: “Huynh đệ bọn họ họp lại bắt nạt nô tài.”

Tiểu Trúc Tử ít tuổi nhất, thường ngày hay bám riết lấy Tâm Di, hỏi này hỏi nọ, bản thân Tâm Di cũng thích sự lém lỉnh, tinh ranh của cậu nhóc này, coi Tiểu Trúc Tử như em trai, hết lòng bênh vực... thế nên quay sang trách huynh đệ nhà Hổ, “Hai người cũng thật là, Tiểu Trúc Tử nhỏ nhất, nhường nhịn chút thì có sao!”

“May mà hần nhỏ, chứ lớn tí nữa chắc huynh đệ thuộc hạ đánh không lại, theo thuộc hạ, Tiểu Trúc Tử nên gọi là Tiểu Hổ Tử mới đúng, biết cần cả người ta, cách cách xem!” Đại Hổ vừa nói vừa giơ tay trái ra, trên cánh tay hần rõ vết răng.

“Tiểu Trúc Tử, sao người cần Đại Hổ?” Tâm Di quay đầu hỏi Tiểu Trúc Tử.

“Hần nắm tóc nô tài.”

Đại Hổ đáp trả ngay: “Nó đánh em thuộc hạ.”

“Nhị Hổ cướp đồ của nô tài trước.” Tiểu Trúc Tử còn lâu mới chịu!

Tâm Di bắt đầu bực mình: “Hần cướp gì của người?”

“Một chiếc bát bạc.”

“Thuộc hạ cầm lên trước.” Nhị Hổ cũng không chịu thiệt.

“Các người đợi đây!” Tâm Di quay người đi vào phòng trong, chẳng ai biết cô đi làm gì, vài phút sau Tâm Di cầm một tấm gương nhỏ bước ra, tấm gương này cô mang theo từ thế kỷ XXI, Tâm Di chia gương cho Nhị Hổ, hỏi: “Người nhìn thấy gì?”

Nhị Hổ nhìn vào gương, nói: “Thấy bản thân mình.”

Tâm Di lại đưa gương cho Tiểu Trúc Tử xem: “Còn người?”

Tiểu Trúc Tử nhìn lướt qua, trả lời: “Thấy bản thân mình.”

“Tốt, đợi chút!” Tâm Di dùng một con dao nhỏ cào lớp thủy ngân đằng sau gương, cào sạch rồi mới đưa gương cho Nhị Hổ, “Nhìn lại xem, giờ người thấy gì?”

Lúc này gương đã trở thành tấm kính, Nhị Hổ cầm lấy, nhìn vào “gương” đáp: “Thấy anh trai, Tiểu Lam Tử, Tiểu Trúc Tử, Tiểu Mai Tử, Tiểu Cát Tử và cả cách cách nữa.”

“Trong tay người bây giờ không còn là ‘gương’ mà là ‘kính’, điểm khác biệt giữa gương và kính là lớp bạc mỏng bôi ở mặt sau, nhưng chính chút bạc ít ỏi này lại khiến các người chỉ nhìn thấy bản thân mình, không nhìn thấy người khác.”

Nghe Tâm Di nói vậy, sáu người đều lặng thinh, cúi gằm đầu.

15. Chương 15: Tứ Gia Bắt Đầu Hành Động

Tâm Di thấy đã đến lúc nên dạy bọn họ bài học nho nhỏ bèn nói: “Chúng ta cùng chơi một trò chơi, các người đợi chút, ta đi lấy vài thứ.” Nói rồi chạy ra cửa.

Không bao lâu đã thấy Tâm Di bê vào một cái bình thân to miệng nhỏ, đặt lên bàn, nói với sáu người: “Trong bình này có sáu quả bóng nhỏ đại diện cho sáu người các người, trên mỗi quả bóng ta đã buộc sẵn một sợi dây, các người mỗi người cầm lấy một sợi.”

Sáu người không biết Tâm Di định làm gì, cũng không có gan hỏi, chỉ lặng lẽ làm theo.

“Giả sử chiếc bình này là một miệng giếng cạn, các người đều đang ở dưới giếng, đột nhiên nước dâng lên từ đáy giếng, nhưng miệng giếng lại quá hẹp, chỉ vừa một người qua, các người phải dùng cách nhanh nhất thoát thân, đợi ta ra hiệu các người bắt đầu kéo dây.” Trò này vốn Tâm Di lấy từ một bộ phim thuộc hàng “đồ cổ”.

Nghe Tâm Di nói thế, sáu người nắm chặt lấy đầu dây, vẻ mặt vô cùng căng thẳng, chỉ đợi Tâm Di ra hiệu. Tâm Di vừa hét “bắt đầu”, bọn họ lập tức kéo dây, kết quả đều bị kẹt cứng ở miệng bình, không ai kéo ra được.

Kết quả này không nằm ngoài dự đoán, Tâm Di mặt mày chẳng biểu hiện chút xíu thái độ gì, chỉ nói: “Chết đuối hết, lại lần nữa, chuẩn bị, bắt đầu!”

Hệt như lần trước, cả sáu đồng thời kéo dây, có ai thoát ra được mới lạ.

“Chết tiếp.” Tâm Di giễu.

Nhị Hổ không khỏi sốt ruột, nói: “Cách cách để bọn thuộc hạ thương lượng chút.”

“Được!” Vốn đích ngắm của Tâm Di chỉ là mong bọn họ đoàn kết lại.

Sáu người chạy ra một góc thì thầm bàn bạc, to nhỏ một hồi, lúc sau mới quay lại bàn, Nhị Hổ nói với Tâm Di: “Cách cách, lần này nhất định thành công.”

“Tốt, chuẩn bị... bắt đầu!” Tâm Di phát lệnh.

Lần này Tiểu Trúc Tử kéo ra đầu tiên, tiếp đến là Tiểu Cát Tử, Tiểu Mai Tử, Tiểu Lam Tử, Nhị Hổ và Đại Hổ. Cả bọn nhảy căng lên, la hét hoan hô:

“Thành công rồi, thành công rồi!”

Tâm Di cười hỏi: “Sao lại xếp theo thứ tự này?”

Nhị Hổ chỉ vào Tiểu Trúc Tử: “Tiểu Trúc Tử nhỏ nhất nên để cậu ta lên trước.”

Tiểu Lam Tử tiếp: “Tiểu Mai Tử và Tiểu Cát Tử là con gái.”

Đại Hổ cũng góp lời: “Thuộc hạ lớn tuổi nhất nên lên sau cùng.”

“Nếu các người đều đã hiểu chắc không cần ta phải giảng đạo lý nữa nhỉ!” Tâm Di quả thực rất vui vì bọn họ biết đoàn kết, nhường nhịn nhau.

Tiểu Trúc Tử lập tức quay sang xin lỗi Đại Hổ: “Xin lỗi huynh nhé, Đại Hổ, đệ không nên cản huynh.”

Đại Hổ cũng thấy ngại, nói: “Là huynh lỗi tóc đệ trước.”

Nhị Hổ bê bát bạc đến bên Tiểu Trúc Tử: “Tiểu Trúc Tử, cho cậu đấy.”

Tiểu Trúc Tử lại đưa cho Tiểu Lam Tử: “Huynh cầm đi, đệ biết huynh cũng thích nó.”

Tiểu Lam Tử khiêm nhường đáp: “Huynh có một đôi đũa bạc rồi.”

“Vừa hay thành một bộ!” Tiểu Trúc Tử nhét bằng được bát bạc vào tay Tiểu Lam Tử mới thôi.

“Thế mới phải chứ!” Tâm Di bước đến bên bọn họ, “Tu hành trăm năm mới được đồng hội đồng thuyền, chúng ta có thể gặp gỡ chính là một loại duyên phận. Đã sống dưới cùng một mái nhà, ta mong mọi người có thể hòa thuận yêu thương nhau như anh chị em ruột thịt.” Dứt lời giơ tay ra, sáu người đưa mắt nhìn nhau, lần lượt đặt tay mình lên.

Vì hầu như ngày nào cũng đi dự yến nên hơn một tháng trời nay Tâm Di không thò mặt đến chỗ Khang Hy khiến đức hoàng thượng Khang Hy vô cùng... bức xúc.

Hôm nay, tại Nam thư phòng, Khang Hy nhìn người này không thuận mắt, ngó việc kia không vừa ý, báo hại người đến bẩm việc, dâng tấu lo lắng không yên đã đành mà kẻ hầu người hạ xung quanh cũng nơm nớp run sợ. Trong bụng Lý Đức Toàn thừa biết lý do vì sao, khó khăn lắm mới ngời ra được một lúc, liền ba chân bốn cẳng chạy đến Di Uyển kiếm Tâm Di.

“Chao, may mà cách cách vẫn còn đây!” Lý Đức Toàn như người chết đuối vớ được cọc.

“Lý công công đến vừa hay, muộn chút nữa là Tâm Di đi rồi.”

“Hôm nay cách cách đừng đi đâu hết, đến chỗ hoàng thượng ngồi một lúc đi!” Lý Đức Toàn vừa lau mồ hôi vừa nói.

Tiểu Trúc Tử dâng trà lên, nói xen vào: “Lý tổng quản, đằng sau có người rượt hay sao mà ngài chạy gấp thế.” “Chu tổng quản” ăn nói càng ngày càng vô phép vô tắc, đương nhiên Tâm Di là ngoại lệ.

“Ra chỗ khác, nhóc con, đừng làm rối thêm.”

“Hoàng thượng có chuyện gì ư?” Tâm Di hỏi thẳng.

“Hoàng thượng vẫn khỏe, chỉ có điều tâm trạng không được tốt, lâu lắm rồi cách cách không đến chỗ hoàng thượng còn gì.”

“Rõ rồi, hôm nay mà không đi chắc các người gặp họa hết.” Tâm Di nói.

“Đa tạ cách cách thương xót bọn nô tài.” Lý Đức Toàn hướng về phía Tâm Di đáp tạ.

Lát sau Tâm Di đã đứng trước Nam thư phòng, cô nàng vừa nhảy vào cửa liền hét: “Hoàng thượng! Tâm Di nhớ Ngài ghê!” Đây chính là chiêu thứ nhất – Mê hồn đại pháp.

Cung nữ, thái giám đứng hầu trong Nam thư phòng thấy Tâm Di đến bèn thở phào nhẹ nhõm, rất biết điều hành lễ rút lui cả. Khang Hy nhìn thấy

Tâm Di là mừng nhưng vẫn cố tình nghiêm sắc mặt: “Bao lâu rồi ngươi không đến trò chuyện cùng trẫm?”

“Tâm Di bận mà!”

Khang Hy liếc Tâm Di một cái: “Ngươi bận? Ngươi bận hơn cả trẫm?!”

“Hoàng thượng ngày bận trăm công nghìn việc, vì quốc gia đại sự lao tâm khổ trí, Tâm Di sao dám bì với Ngài chứ?” Tâm Di khẽ kéo tay áo Khang

Hi, lắc qua lắc lại. Đây là chiêu thứ hai – Làm nũng.

“Thôi đi, quốc gia đại sự của trăm sao bằng việc người đi từng nhà dự yến, nhận quà.”

Tâm Di nhe răng cười: “Nhận hay không cũng thế cả, đại gì không nhận chứ, đều do bọn họ chủ động đến tận cửa mời, dâng quà đến tận tay, Tâm Di còn chê quà của bọn họ không hợp ý ấy!”

“Người đã ăn nhà người ta lại nhận quà của người ta, dù gì cũng nên khách sáo chút, nói thế nào thì bọn họ cũng là đại thần nhất, nhị phẩm trong triều, bị người chơi xỏ đến mức đó mất mặt lắm.” Khang Hy phải xấu hổ thay cho đám đại thần của mình.

Tâm Di vẫn như không có chuyện gì xảy ra: “Này gọi là ‘Chu Du đánh Hoàng Cái (1), người muốn đánh, kẻ nguyện nhận.’”

“Hình như trăm quá cứng chiều người rồi?!”

“Hoàng thượng không cứng Tâm Di, Tâm Di sẽ bị người ta bắt nạt đấy! Hoàng thượng, Ngài đành lòng ư?” Vừa nói vừa dăm lưng cho Khang Hy. Chiêu thứ ba đã ra rồi.

Nghe xong Khang Hy thật không biết nên khóc hay nên cười nhưng cũng chẳng tức giận: “Rốt cuộc thì ai bắt nạt ai, là đại thần cốt cán của trăm bị người bắt nạt mới đúng.”

“Đại thần cốt cán đích thực mới không đến nịnh bợ Tâm Di, Tâm Di đâu có nhận được thiệp của Trương Đình Ngọc.” Tâm Di nói một cách nghiêm túc,

“Phàm những ai mời cơm Tâm Di ít nhiều đều có mục đích riêng không thể để lộ với người khác, thân là thần tử, trên nên báo đáp triều đình, dưới nên vì lê dân bách tính mưu cầu no ấm, thử hỏi hiện giờ tâm tư bọn họ đều dùng vào đâu? Người nào người nấy chỉ biết toan tính chuyện thăng quan tiến chức, phát tài phát lộc.”

Khang Hy lắc đầu bất lực: “Trăm sớm biết sẽ có người tìm người cầu cạnh nhưng không ngờ lại nhiều đến vậy.”

“Hoàng thượng, Tâm Di không phải cô nhóc ngây thơ, không hiểu việc đời, con gái bọn cháu thời đại đó không như đây – chẳng được bước chân ra cửa, chỉ luẩn quẩn trong bốn bức tường. Bọn cháu hòa nhập vào xã hội, tự do giao lưu tiếp xúc, những gì đã, đang và sẽ trải nghiệm, đối mặt đều vượt quá sức tưởng tượng của các ngài, nghĩ Tâm Di là nữ nhi dễ gạt là sai sót trăm trọng.”

“Số người xem nhẹ người có vẻ không ít nhỉ, ai... tất cả a ca đều mời người rồi?”

“Chưa đâu, vẫn còn một người, cháu đang đợi người đó đây, chắc chỉ hai, ba ngày nữa thôi!”

Khang Hy “hứ” một tiếng: “Coi coi, trăm sinh ra loại con cái gì, người nào người nấy cũng chỉ nhắm nhe cái ghế này của trăm.”

Tâm Di khẽ vỗ tay ghế, an ủi: “Hoàng thượng, cũng tại chiếc ghế này quá mê hoặc lòng người.”

“Được rồi, được rồi, đừng nói bọn họ nữa, cứ nhắc đến là trăm lại bực mình.”

“Hoàng thượng đừng cáu, Tâm Di giúp Ngài giải khuây, hoàng thượng muốn nghe Tâm Di kể chuyện gì?” Tâm Di “dỗ” Khang Hy.

“Lần trước trăm nghe người kể cái điện thoại gì ấy rất tiện lợi, Tâm Di này...” Khang Hy mới nói được một nửa Tâm Di đã hét toáng lên, “Đừng, hoàng thượng, Ngài tha cho cháu đi!”

“Làm gì thế, trăm đã nói gì đâu mà người đã hét loạn lên!”

“Tâm Di hét trước không đợi đến lúc Ngài hạ thánh chỉ, đến cơ hội phản đối cũng không có. Hoàng thượng, Ngài làm ơn làm phúc đừng nẩy ra ý nghĩ này! Cháu không biết! Dù có biết cháu cũng không làm ra được!” Tâm Di thật khâm phục Khang Hy, trí tưởng tượng phong phú cỡ này, lần trước mới nghe Tâm Di nói đến khái niệm “điện thoại”, lập tức muốn áp dụng vào thực tế.

“Người ấy!” Khang Hy quả tình rất thích nha đầu cổ quái tinh ranh này, trò chuyện với Tâm Di là một kiểu “hưởng thụ”, không hề nghe lời răn rắp, gặp mình là run như cây sậy hay sợ một phép nói chẳng nên lời, càng không cần tốn tâm sức giải thích hay thuyết giáo. Cảm giác thoải mái và thú vị này trước nay chưa từng có.

“Hoàng thượng, Tâm Di thật phục Ngài, Ngài lại có thể tiếp thu những tư tưởng tân tiến thế này.” Tâm Di thực lòng thốt lên.

“Con người không tiếp thu tư tưởng mới, sự vật mới thì sao tiến bộ được? Nếu cứ đứng ì một chỗ, không muốn vươn lên, quốc gia sao có thể hùng cường?! Trẫm thấy hình học và thiên văn của phương Tây rất thú vị, giải phẫu lại càng huyền diệu sâu xa!”

Câu cuối cùng khiến Tâm Di giật thót mình: “Hoàng thượng từng giải phẫu con gì rồi?”

“Gấu ngủ đông!” Khang Hy tự hào nói.

“Hoàng thượng, cháu biết Ngài tinh thông văn sử, số học, thiên văn, địa lý, nhưng không ngờ Ngài còn biết cả giải phẫu!” Tâm Di hết sức bất ngờ.

“Hihi, chuyện này rất ít người biết!” Khang Hy không khỏi đắc ý.

“Hoàng thượng, có cơ hội chúng ta thử lần nữa nhé!” Hứng thú trong lòng Tâm Di lập tức bị khơi dậy, không ngờ ở Thanh triều người có tiếng nói chung với cô lại là Khang Hy. Trước đây Tâm Di từng đến Thái y viện xem qua, cả căn phòng rất được thảo Đông Y khiến cô ngồi chưa ấm chỗ đã chạy mất tăm, thật không tài nào “giao lưu” được với đám thái y bảo thủ đó.

“Có khó gì! Để trẫm kêu người chuẩn bị!” Khang Hy vui như con nít nhận được quà ấy.

Mấy ngày sau đó Tâm Di hết trò chuyện lại đi dạo cùng Khang Hy, kể với Khang Hy vô vàn sự việc lý thú trong tương lai, thì thoảng gặp Dận Chân ở Nam thư phòng bên khách khứa chào hỏi vài câu, Dận Chân cũng không dă động gì đến chuyện mời Tâm Di, cứ như chuyện tiệc tùng mời mọc này đã kết thúc rồi hoặc trước nay chưa từng tồn tại.

Nhưng việc phải đến thì vẫn cứ đến, hôm đó, Tâm Di vừa rời Nam thư phòng là Dận Chân liền theo ra ngoài.

“Cách cách dừng bước!”

Nghe Dận Chân gọi mình, Tâm Di khẽ mỉm cười, quay người lại đáp: “Vương gia!”

“Ngày mai cách cách rảnh chứ?”

“Đương nhiên! Tâm Di ngày nào cũng rảnh, dù bận nhất định sẽ xếp thời gian đến phủ vương gia.” Tâm Di chủ động nhắc.

Dận Chân mỉm cười: “Cách cách quả nhiên tinh tế, tiểu vương chưa nói cách cách đã đoán ra rồi.”

“Vương gia cũng thật nhẫn nại, đợi lâu vậy mới chịu mở lời.”

“Khiến cách cách chê cười rồi, vậy là ngày mai tiểu vương ở phủ đệ cung kính đợi cách cách giá đáo.” Dận Chân cảm thấy nói chuyện với Tâm Di thật thoải mái, không phải vòng vo tam quốc, mất công rào trước đón sau.

Tâm Di gật đầu, cũng chẳng cần nói gì thêm, quay người rời đi, Dận Chân nhìn theo bóng Tâm Di, thầm nhủ: “Nhất định phải nắm chặt lấy cô ta, khiến cô ta giúp mình đạt thành đại nghiệp.”

“Bắc Kinh” của Thanh triều không chỉ là trung tâm chính trị, đồng thời cũng là đô thành thương nghiệp mậu dịch lớn nhất nhì cả nước. Tiệm thuốc Đông Nhân Đường, vải lụa Thụy Phù Tường, hiệu giấy Nội Liên Thăng, tạp phẩm Lục Tắt Cự, sủi cảo Đô Nhất Xứ... đều danh vang bốn biển, tăm tiếng lẫy lừng, không ai không biết.

Trên cầu Thiên Kiều, các nghệ nhân tạp kỹ ra sức phô trương tài nghệ khiến đám đông vây quanh vỗ tay khen ngợi không ngớt; đường xá người qua kẻ lại tấp nập, cửa hiệu, hàng quán lớn nhỏ mọc lên san sát,

nhộn nhịp khách vào ra, đến cả những người buôn bán vật bên lề đường cũng lớn tiếng mời chào, rao bán; khung cảnh náo náo nhiệt nhiệt thực không sao kể xiết.

Lúc này, Tâm Di đang dẫn đầu đoàn người bước đi trên đường chính.

Bất luận thế nào Tâm Di cũng không chịu mặc Kì phục, nói mặc lên người khó đi lại, Khang Hy cũng chẳng ép nên thường ngày Tâm Di toàn mặc Hán phục chạy qua chạy lại trong – ngoài cung, chẳng chút kiêng dè. Được cái “cách cách” tính tình hiền hòa, dễ gần lại khiêm nhường, không đem địa vị ra đề nén người khác nên rất được “kẻ dưới” – cung nữ, thái giám và thị vệ trong cung quý mến; nhờ vậy Tâm Di ra vào hoàng cung chẳng bao giờ phải dùng đến lệnh bài, quả đúng như cô nàng nghĩ lúc ban đầu.

Hôm nay, Tâm Di mặc áo màu tím nhạt, ngoài khoác một chiếc áo cánh không tay, đậm màu hơn áo trong một chút, phần tay áo sát vai viền một vòng lông trắng, bên dưới vạt váy đuôi phượng đồng màu với áo, tóc thả tự nhiên, đằng sau búi bích hoa vấn lỏng, trên cài một chiếc trâm hoa, tai đeo khuyên dài tầm một tấc, dung đưa qua lại theo từng nhịp chuyển động, ngoài ra không còn thứ trang sức nào khác. Phục sức nhìn thì giản dị mà giá chẳng hề “giản dị” chút nào đâu nhé! Vải là lụa Hàng – Đề Hoa lụa nứt tiếng, lông viền trên tay áo là lông bạch hồ hiếm gặp, trâm cài tóc làm bằng hoàng ngọc vô cùng trân quý, mỗi một chiếc khuyên tai đều do sáu hạt trân châu Quảng Tây – Hợp Phố tròn trịa, cỡ bằng hạt đậu đỏ, kích thước như nhau kết thành. Ngoài những thứ đó, trên người Tâm Di còn đeo chênh chéo một chiếc túi nhỏ thuận thủ công tinh tế, đương nhiên là hàng thêu do Tô Châu tiến cống.

Tiểu Mai Tử và Tiểu Cát Tử ăn vận như thiếu nữ người Hán, Tiểu Trúc Tử và Tiểu Lam Tử ăn mặc giống người hầu, còn Đại Hổ và Nhị Hổ thì trang phục chả khác thường ngày, trà trộn trong đám đông cũng không đến nỗi bắt mắt. Vừa ra khỏi cung là bọn họ như chim sổ lồng, không ngớt nhìn đông nhìn tây, đặc biệt là Tiểu Trúc Tử, sà vào từng sạp hàng một ngó nghiêng, xuýt xoa.

Tâm Di chốc chốc lại phải dừng lại chờ bọn họ ngắm thật đã mới đi tiếp, nhưng cái kiểu cứ bước vài bước lại dừng một lần này khiến cô nàng không nín được, lên tiếng phàn nàn: “Các người không chán hay sao, gần đây ngày nào chả xuất cung dạo phố, xem vẫn còn chưa đã ư?”

“Bao nhiêu thứ hấp dẫn thế này, sao xem hết chứ! Bọn nô tài chỉ mong càng nhiều người đến mời càng tốt, ngày nào cũng có thể ra ngoài chơi.” Tiểu Trúc Tử ham vui nhất bọn.

Nhị Hổ phát cho Tiểu Trúc Tử một cái vào đầu: “Người thì chỉ biết chơi thôi.”

Tiểu Trúc Tử dỗi nào chịu lép: “Sao lại đánh tôi?”

“Ai đánh người?!” Không hiểu sao Nhị Hổ cứ khoái bắt nạt Tiểu Trúc Tử.

“Cách cách, Nhị Hổ bắt bạt nô tài.” Tiểu Trúc Tử mách ngay.

Nhị Hổ “kêu oan”: “Cách cách, thuộc hạ có bắt nạt cậu ta đâu.”

Tâm Di nhìn cặp “bảo bối” này, chỉ còn biết lắc đầu: “Ta sắp thành cô giáo vườn trẻ rồi, các người ngày không cãi lộn đêm ngủ không yên hả? Cứ tưởng các người sẽ thành huynh đệ tốt chứ!”

Tiểu Trúc Tử không khỏi thắc mắc: “Cách cách, vườn trẻ là nơi nào thế? Có vui không?”

Tâm Di trả lời không khách khí: “Vui. Một cô giáo chăm mười mấy đứa trẻ bốn, năm tuổi, kể chuyện cho chúng nghe, dạy chúng hát, tập vẽ, chơi trò chơi... Người bảo có vui không?”

“A... nô tài...” Tiểu Trúc Tử gãi đầu gãi tai, ngượng chín mặt

Nhị Hổ đứng bên cạnh cười thầm, Tâm Di cũng không bỏ qua: “Còn người, hôm nào ta phải đi hỏi xem thống lĩnh các người quản cái kiểu gì mới được.”

Nhị Hổ sợ một phép: “Đừng, đừng, cách cách đừng nói với thống lĩnh.”

“Tại sao?”

Tiểu Trúc Tử được thể xúi Tâm Di: “Cách cách cứ mách cho hần bị phạt, để hần chạy quanh Tử Cấm Thành ba vòng, không, cách cách nói Na Lan thống lĩnh bắt hần chạy năm vòng ấy, một chết thôi!”

Nhị Hổ mồm môi mồm lợi trừng mắt nhìn Tiểu Trúc Tử.

“Tiểu Trúc Tử, người đừng cười trước nỗi khổ của người khác, bây giờ chúng ta đều theo hầu cách cách, là người một nhà, Nhị Hổ bị phạt người được lợi gì chứ?” Tiểu Mai Tử bênh Nhị Hổ.

“Nghe chưa, thế mới là đạo lý. Nếu các người hiểu biết được như Tiểu Mai Tử thì đỡ cho ta biết mấy.”

Tiểu Lam Tử sắp đến bên Tâm Di, nói: “Cách cách, đây là Tiểu Mai Tử xót Nhị Hổ. Thực ra, Nhị Hổ rất muốn bị phạt, cậu ta nói chịu phạt xong sẽ được Na Lan thống lĩnh dạy võ cho.”

“Không phải đâu! Cách cách đừng nghe Tiểu Lam Tử nói bậy.” Tiểu Mai Tử mặt đỏ bừng bừng, lấp liếm.

Tiểu Trúc Tử nào chịu tha: “Tiểu Lam Tử đúng đây cách cách!”

“Không đúng!”

“Đúng, đúng, đúng.” Tranh cãi bùng nổ, Tiểu Trúc Tử và Tiểu Mai Tử không ai chịu ai.

“Ngừng! Có chịu thôi hay không hả?” Tâm Di hét một tiếng, bọn họ lập tức ngoan ngoãn ngậm miệng.

Tâm Di lôi đồng hồ đeo tay từ trong chiếc túi nhỏ đeo theo người ra xem giờ: “Cứ thế này e đến tối còn chưa thấy cửa Ung vương phủ. Chúng ta dự tiệc về rồi xem tiếp, chịu không?”

Chú thích:

(1) ‘Chu Du đánh Hoàng Cái, người muốn đánh, kẻ nguyện nhận’: (điển tích lấy từ Tam Quốc) trận Xích Bích, Hoàng Cái trá hàng, đưa thuyền tới hội quân với Tào Tháo, thực chất trên thuyền toàn là chất dẫn hỏa. Trước đó, để khiến Tào Tháo tin mình thực bụng xin hàng, Hoàng Cái đã chịu 50 roi đến “thịt nát, xương tan” của Chu Du, sau đó sai Tướng Cấn đi dâng biểu cho Tào.

16. Chương 16: Dận Chân Mời Khách

Nghe Tâm Di nói vậy, bọn họ mới không nhìn ngược nhìn xuôi nữa mà nhắm Ung vương phủ đi thẳng một mạch, nào ngờ vừa tới nơi liền bị lính gác cửa chặn lại: “Các người là ai? Không nhìn thấy đây là Ung vương phủ hả? Mau rút ra chỗ khác!”

Tâm Di còn lâu mới bị dọa, “hừ” một tiếng: “Không phải Ung vương phủ ta còn không đến ấy chứ!”

Đại Hổ vội nói: “Không mau đi thông báo, Tâm Di cách cách đến.”

Lính gác nghi ngờ nhìn Tâm Di từ đầu xuống chân: “Cô ta là Tâm Di cách cách?”

“Sao? Không giống?” Tâm Di hỏi vặn.

“Nếu là cách cách thì ít nhất cũng phải ngồi kiệu, làm gì có chuyện cách cách tự đi bộ đến chứ!” Lính gác cười giễu.

“Hihi, xem ra ta không giống cách cách nhỉ! Thôi, tùy người, đằng nào ta cũng đến rồi, mai gặp ta sẽ kiến nghị vương gia chặt bớt ngưỡng cửa, có điều là... đến lúc đó chủ người chặt ngưỡng cửa hay chặt người thì phải xem phúc ảm tổ tiên nhà người thế nào.” Ai ngờ Tâm Di chẳng hề tức giận còn mỉm cười nói với lính gác, dứt lời liền quay đầu về phía sáu “cái đuôi”, nói: “Đi thôi, chúng ta dạo một vòng phố xá!”

Sáu người lục tục theo gót Tâm Di, mình Nhị Hổ tụt lại sau cùng, rút lệnh bài giắt ở hông giơ ra trước mắt lính gác, còn mỉm cười với bọn họ. Đám lính canh cửa tức khắc há hốc miệng, sợ toát mồ hôi.

Bọn Tâm Di bị chặn ở bên ngoài, Dận Chân ở trong phủ chẳng hề hay biết. Tứ vương gia nhà ta đã đợi đến phát cuồng, muốn phần lo lắng.

Tiệc rượu được bày biện sẵn sàng trong phòng khách Ung vương phủ. Dận Chân đứng ngồi không yên, sai bước đi qua đi lại trong phòng, Long Khoa Đa cũng sốt ruột đứng trên bậc cửa ngóng ra.

Dận Chân hỏi bằng giọng có phần bực bội: “Đã vào cung hỏi thử chưa?”

“Hỏi rồi ạ, nghe bảo mới sáng ra cách cách đã rời cung. Kinh thành có nhiều nơi thú vị thế, hay là cách cách ham vui, quên cả thời gian?” Long Khoa Đa trả lời.

“Quên cả thời gian?” Dận Chân cười nhạt, “Người cho cô ta là con nít ba tuổi?! Đừng học đám lão bất coi thường cô ta. Nha đầu này chẳng vừa đâu! Bọn họ có ai moi được lời nào từ miệng cô ta? Không những thế còn bị cô ta chửi khéo. Chút nữa liệu mà ăn nói cẩn thận, đừng giơ mặt ra cho người ta mắng, hỏi được là tốt nhất, hỏi không ra cũng chẳng sao, cứ thiết lập quan hệ với cô ta trước đã, khiến cô ta cảm thấy chúng ta không có ý đồ gì, chỉ thuần túy mời cơm thôi.” Đang nói chợt thấy lính gác đi đến, vội hét gọi, “Các người nhớ mở to mắt ra, cách cách đến lập tức thông báo, bổn vương đích thân ra đón!”

“Vâng!” Lính canh đáp xong lại ấp úng hỏi: “Vương gia, là vị cách cách nào thế ạ?”

“Còn cách cách nào nữa, đương nhiên là Tâm Di cách cách!” Dận Chân trách.

“Ồ... hồi bẩm vương gia, bên ngoài có một vị tự xưng là Tâm Di cách cách!” Lính gác bắt đầu cảm thấy không lành.

“Sao!” Dận Chân mắng, “Tại sao các người không thông báo!”

Lính gác run lấy bầy, nói không nên lời: “Vương gia thứ tội, nô tài... nô tài... nô tài vừa đắc tội cách cách.”

Dận Chân vung tay tát cho lính gác một cái, không nói thêm lời nào, lập tức bước ra cửa.

“Người chết chắc rồi.” Long Khoa Đa nhìn lính gác nói.

Anh này “uyech” một tiếng quỳ xuống: “Xin đại nhân cứu mạng!”

“Cầu xin ta vô ích, lát nữa đợi cách cách vào, người đi cầu xin cách cách ấy!” Dù gì Long Khoa Đa cũng chỉ cho anh ta con đường sống.

Dận Chân ra đến cửa phủ chỉ thấy mỗi mình Đại Hổ đứng đó. Nhìn thấy Dận Chân, Đại Hổ vội vàng hành lễ: “Bái kiến vương gia.”

“Cách cách đâu?” Dận Chân ngoảnh quanh không thấy người mình muốn tìm, chỉ lo Tâm Di bỏ về thì công cốc, liền hỏi Đại Hổ.

Đại Hổ chỉ vào tượng sư tử đá cạnh cửa, Dận Chân vội theo chỉ dẫn của Đại Hổ, vòng qua sư tử đá mới thở phào, thì ra Tâm Di đang tựa người trên tượng sư tử, tay vung vẩy nhánh cỏ sâu róm giết thời gian, thấy Dận Chân đứng trước mặt vẫn cố tình làm ngơ.

Dận Chân đành cười lấy lòng Tâm Di: “Cách cách, tiểu vương không đón tiếp từ xa, mong cách cách lượng thứ.”

Tâm Di ném nhánh cỏ sâu róm xuống đất, mát mẻ: “Người ta nói ‘cửa nhà quyền quý sâu tựa biển’, hôm nay Tâm Di coi như được linh giáo.

Vương gia, ngài mời cơm hay tính mời Tâm Di đứng ngoài cửa vậy?”

“Cách cách đừng giận, có gì chúng ta vào trong phủ nói tiếp. Tiểu vương giao bọn nô tài không có mắt nhìn người ấy tùy cách cách định đoạt.” Hiện tại Dận Chân nào dám đắc tội Tâm Di.

Dễ được Tâm Di vào phủ, vừa đến đại sảnh, Tâm Di đã thấy tay lính canh ban nãy quỳ ở đó rồi. Long Khoa Đa vội bước lên trước: “Điện kiến cách cách!”

Lính canh vừa nhìn thấy Tâm Di liền cúi đầu lạy hết lần này đến lần khác: “Cách cách tha mạng!”

“Đứng dậy đi, sau này mắt đừng có mọc trên đỉnh đầu, xem thường người khác.” Tâm Di chẳng hơi đâu để ý ba cái chuyện vặt!

“Còn không cúi!” Dận Chân quát.

“Tạ ơn cách cách, tạ ơn vương gia!” Lính gác lạy thêm cái nữa mới lui ra, Long Khoa Đa khép cửa phòng khách, bàn tiệc chỉ còn lại Tâm Di, Dận Chân và Long Khoa Đa, Tâm Di ngồi giữa.

Dận Chân rót đầy chén Tâm Di và chén của mình rồi nâng chén lên, nói: “Vừa nãy tiếp đón không được chu đáo, tiểu vương tự phạt mình một chén.” Uống cạn một hơi lại rót đầy, “Chén này tiểu vương mong cách cách bỏ qua cho chuyện ở Ngự hoa viên.”

Tâm Di cười nói: “Chuyện nhỏ ấy mà, vương gia cũng vì an nguy của hoàng thượng, Tâm Di không để bụng đâu.”

Long Khoa Đa ngồi bên cạnh, vừa rót rượu ình vừa nói: “Cách cách khoan hồng đại lượng khó ai bì kịp, Long Khoa Đa và vương gia xin kính cách cách.”

Ba người cùng cạn ly, Dận Chân nhiệt tình gấp thức ăn mời Tâm Di: “Cách cách nếm thử xem tài nghệ đầu bếp bốn vương phủ có hơn nơi khác?”

Tâm Di thử một miếng, hỏi: “Đây là món gì? Thật đặc biệt.”

Dận Chân đắc ý nói: “Món này làm từ cá và tay gấu, đặc biệt lắm phải không?”

“Được cả cá lẫn tay gấu, đến Ngự thiện phòng cũng không có món này, vương gia, ngài giấu trong phủ một đầu bếp tài ba đấy!” Tâm Di nửa khen ngợi nửa nói móc Dận Chân.

Dận Chân không hiểu mới lạ, liền lựa lời chối khéo: “Đâu có, đâu có, đầu bếp trong phủ chỉ biết làm vài món ăn thường nên tiểu vương mới không dám mời, quả thực là sợ làm phật lòng cách cách. Nhưng các a ca khác đều lần lượt thiết tiệc mời cách cách, tiểu vương không mời lại sợ cách cách nghĩ ngợi. Để chiêu đãi cách cách, tiểu vương mới sai đầu bếp nghiên cứu chế biến ra món ăn này, tổng cộng giết sáu con gấu, thử nghiệm rất nhiều lần mới nấu được cái vị này. Nếu cách cách thấy ngon, ngày mai tiểu vương lập tức dâng lên hoàng thượng.”

“Sáu con gấu đổi một món ăn, vương gia không thấy quá tàn nhẫn?”

“Cách cách, giết vài con gấu có là gì, hàng năm đi săn bắt, giết không biết bao nhiêu hổ, gấu, hươu, hoẵng ấy chứ, thứ súc sinh này trong rừng đâu đâu chẳng có.” Long Khoa Đa giải thích.

“Người trước trồng cây, người sau hóng mát; người trước gây nghiệp chướng, người sau gặp tai ương. Thảo nào đến thời đại chúng tôi rất nhiều động vật bị tuyệt chủng, sự trừng phạt của tự nhiên thể hiện trên thế hệ con cháu các ngài. Món tay gấu này tôi nuốt không trôi.” Tâm Di rất có ý thức bảo vệ môi trường.

Dận Chân vội nói: “Vậy thì chúng ta đổi món khác.”

“Không cần, vương gia, Tâm Di thích đi thẳng vào vấn đề, hôm nay ngài mời tôi đến vì mục đích gì?” Tâm Di đi guốc trong bụng Dận Chân nhưng vẫn cố ý hỏi.

Dận Chân vẫn đánh trống lảng: “Thuần túy là bữa cơm gia đình, nói thế nào thì bây giờ chúng ta cũng là người một nhà!”

“Đã là người một nhà Tâm Di cũng chẳng khách sáo. Tất cả những người mời tiệc Tâm Di đều vì một mục đích duy nhất – nội dung di chiếu. Tâm Di đến Thanh triều là chuyện ngoài ý muốn, bản thân không thể khống chế được, Tâm Di căn bản không muốn bị cuốn vào cuộc tranh giành tước đoạt của các ngài, nhưng ông trời lại đưa Tâm Di đến đúng cái giai đoạn nhiều biến cố này, còn để Tâm Di bị kéo vào giữa các ngài. Kỳ thực, đối với Tâm Di mà nói, các ngài là quá khứ, là lịch sử, hiện giờ Tâm Di chỉ đang đích thân trải nghiệm lịch sử, tận mắt chứng kiến lịch sự lặp lại quỹ đạo của nó, các ngài đừng coi Tâm Di là người có thể thay đổi lịch sử, lịch sử vốn không thể thay đổi.” Tâm Di nói thẳng với Dận Chân.

“Cách cách đã đề cập đến chuyện này thì tiểu vương cũng chẳng vòng vo nữa. Tâm Di, cô nghĩ cô có thể khoan tay đứng nhìn ư? Từ lúc cô thốt ra câu nói đó ở Ngự hoa viên, có biết bao nhiêu con mắt canh chừng cô. Cô đến chỗ lão bát, tôi biết; hôm nay cô đến đây dự yến, bọn họ cũng biết.” Dận Chân bắt đầu chịu nói thật.

“Ung vương gia, kết quả này không phải là nhờ ngài sao, nếu ngài không ép tôi đến đường cùng, nếu không vì tự vệ thì việc gì tôi lại để lộ bí mật đó ra, tự chuốc họa vào thân.”

“Hóa ra cách cách vẫn trách tiểu vương, lúc đó, tiểu vương có phần quá chén nên mới hồ đồ thế.”

“Thôi, không nhắc chuyện này nữa. Thực ra tôi hiểu dù tôi có nói câu đó hay không cũng thế cả, một người từ tương lai, lại thấu hiểu lịch sử quay về quá khứ, còn rơi vào đúng cái nơi phức tạp nhất – hoàng cung nội viện, cô ta bị quyền thế, bị nguy hiểm, bị vô vàn những người và sự việc không thể ngờ tới bao vây, cuộc sống của cô ta sao có thể bình yên tĩnh lặng chứ?” Đây là tiếng thở dài của Tâm Di trước vận mệnh.

“Cách cách là người hiểu biết, vậy...” Mục đích chủ yếu của Dân Chân vẫn là thám thính ngại vàng sẽ thuộc về ai.

Tâm Di lắc đầu: “Tôi hiểu chả lẽ ngài lại không hiểu? Các ngài thân là con vua, đúng ra phải hiểu rõ hơn tôi chứ! Các ngài đều là người thông minh nhưng hoàng a mã của các ngài còn thông minh hơn các ngài gấp chục lần, trăm lần. Kế sách dĩ thoái vi tiến của tôi hoàng thượng hiểu, các ngài lăm le rình rập ngại vàng hoàng thượng càng rõ hơn ai hết. Mọi người đều đang đấu trí óc, đấu mưu mẹo, nhưng chẳng ai đấu thắng được Ái Tân Giác La – Huyền Diệp.”

“Không sai, hoàng thượng quả thật là người nhìn xa trông rộng, thấu suốt mọi sự!”

“Ung vương gia, chân thành tặng ngài vài câu, những lời này tôi tuyệt đối không nói với bọn họ, vì tôi thấy đầu óc ngài khá tỉnh táo, không như bọn họ, trong đầu đặc những hồ là hồ, suốt ngày chỉ lo kéo bè kết phái, mà không biết rằng, ông già cầm hận nhất chính là loại người này.”

Người ta thi nhau ước chừng, phỏng đoán tâm tư Khang Hy, tiếc thay chẳng ai đoán thấu, điều này qua hai lần phế thái tử thực đã rõ như ban ngày. Tuy hôm nay Tâm Di không nói thẳng ra nhưng đã tiết lộ tâm ý thực sự của Khang Hy. Dân Chân bắt đầu nể phục Tâm Di, những lời này đã chỉ ra điểm mấu chốt của vấn đề, có thể thấy Tâm Di không hề ghi hận, trái lại còn đối xử với bản thân tương đối thật lòng, điều này khiến Dân Chân mừng thầm trong bụng, “Xem ra phần thắng của mình tương đối lớn, nếu không nha đầu này đã không nói với mình.”

Tâm Di thừa hiểu những lời mình nói giống như một mồi lửa, rất có thể khiến những toan tính trong lòng Dân Chân không chịu an phận, bèn bổ sung thêm một câu: “Chịu khó làm tròn bổn phận của mình, cho dù vương vị không đến lượt ngài thì cũng chẳng thiệt đâu.”

Câu này vừa thốt ra, sự hưng phấn của Dân Chân lập tức trở về “mo”, nhưng nét mặt hoàn toàn không biểu lộ: “Rất cảm ơn lời khuyên của cách cách, tiểu vương xin ghi nhớ.”

“Những gì nên nói Tâm Di đều đã nói rồi, nếu từ nay về sau vương gia không hỏi chuyện di chiếu nữa, sau này vương gia gặp phải khó khăn, Tâm Di nhất định góp chút sức mọn giúp vương gia.” Tâm Di chừa ỳnh đường lui.

Dân Chân biết chắc không hỏi thêm được gì nữa: “Điều này...” Tứ vương gia trầm nghĩ, “Dây cung không nên kéo quá căng, căng quá sẽ đứt mất, hiện giờ cô ta chẳng tin bất kỳ ai, nên hoãn cứ hoãn, sau này vẫn còn cơ hội.” Nghĩ đến đây, bèn nói: “Được, tiểu vương hứa từ nay không đả động đến chuyện này nữa.”

“Đa tạ vương gia.” Tâm Di không ngờ Dân Chân gật đầu nhanh thế.

Bọn họ ở Ung vương phủ trò chuyện thì ở Liêm vương phủ cũng đang bàn tán sôi nổi.

“Bữa nay lão tứ mời nha đầu đó nhỉ?” Bát a ca Dân Tự canh chừng Dân Chân ráo riết.

“Ừ, lúc này đang trên bàn tiệc!” Thập a ca đáp.

Cửu a ca Dân Đường mai mỉa: “Đệ cứ nghĩ hần không hứng thú với di chiếu chứ!”

“Không hứng thú? Đây là ‘lấy tĩnh chế động’, lợi hại hơn chúng ta nhiều.” Lại là Dân Tự.

Dân Đường hỏi: “Theo hai người, liệu hần có moi được lời nào không?”

“Chúng ta đã hỏi không ra thì hần cũng thế mà thôi. Huynh coi như lĩnh giáo nha đầu đó rồi, để lão tứ thử một lần cho biết.” Dân Tự rất tự tin.

“Chẳng phải hần đã sớm lĩnh giáo qua rồi sao? Còn nhớ chuyện ở Ngự hoa viên, chỉ một câu nói của nha đầu đó thôi cũng đủ hần ghen hòng.”

Dận Đường bắt chước giọng điệu Tâm Di, “Vương gia oai lắm sao, chức vị có lớn đến đâu cũng không hơn được hoàng thượng.”, “Ngài không nói cũng chẳng ai bảo ngài câm, tôi đang nói chuyện với hoàng thượng, ngài chớ mồm vào làm gì, có loại bề tôi nào như ngài không?!”

Thập a ca lập tức... phun trà: “Ha... Cừu ca bắt chước giống thật đấy.”

Dận Tự cũng không nhịn được cười.

Dận Đường tiếp tục nói: “Cái mặt hắc lúc đó ấy à, thật không biết giấu vào đâu. Hôm nay chắc nha đầu đó càng không nể, ha, đệ muốn nhìn bộ dạng ỉu xiu của hắc chết được.”

“Cũng tại chúng ta quá coi thường nha đầu đó, cơ trí của cô ta e chẳng thua kém bọn ta, một lũ đàn ông đâu không nổi một tiểu nha đầu, truyền ra ngoài thế nào cũng bị cười ê mặt.” Dận Tự hậm hực nói, “Thành thực mà nói, nha đầu này quả có chút bản lĩnh, nếu lôi kéo được cô ta, lo gì đại sự không thành. Chỉ có điều, cô ta như con hồ ly, lướt qua lướt lại trước mắt khiến người ta ngứa ngáy, muốn bắt nhưng bắt không được...”

Đối với Tâm Di, Dận Tự vừa hận lại vừa yêu, cũng không nhẫn tâm như Dận Đường.

“Tuy cô ta biết giữ im lặng nhưng đệ vẫn không yên tâm. Không có ích gì với chúng ta, để lại chỉ phiền phức.” Cừu a ca Dận Đường có ý muốn giết Tâm Di.

Dận Tự giật thót mình: “Đệ định làm gì? Đừng làm bừa, hiện giờ cô ta là bảo bối trên tay lão già, cô ta ho một tiếng, lão già nhảy đồng lên ấy chứ.”

“Vậy là nếu cô ta xảy ra chuyện gì, lão già nhất định truy cứu đến cùng, truy cứu ra mà là lỗi của lão tứ hoặc lão thập tứ thì...” Cừu a ca lấp lửng.

Dận Tự trầm tư không đáp.

Trở lại Ung vương phủ, chuyện trò vẫn tiếp diễn, chỉ có điều đã chuyển sang những việc, có thể nói là, nhỏ nhặt hết sức.

“Cách cách vẫn chưa xuất giá nhỉ?” Không hiểu sao Long Khoa Đa lại đột nhiên đề cập đến chuyện này.

Tâm Di hơi ngượng: “Sao, Long đại nhân định làm mối?”

“Ấy, Long Khoa Đa, làm mối cho Tâm Di cách cách là việc của bốn vương.” Dận Chân cướp lời.

“Vương gia, Tâm Di không phải loại ‘cha mẹ đặt đâu con ngồi đấy’, ‘nghe lời mai mối quyết định chung thân’ đâu nhé.” Tâm Di cứ nghĩ đến việc bị bao biện hôn nhân là toàn thân nổi da gà, “Nếu phải lấy một người không quen biết, Tâm Di thà cả đời ở giá.”

“Tiểu vương hiểu!” Dận Chân nói.

Long Khoa Đa cũng vun vào: “Cách cách thân phận cao quý, muốn sánh đôi với cách cách, xem ra chỉ có ba người bọn họ.”

“Không được!” Dận Chân phản đối ngay, “Kỳ Dực là cháu Hòa thân vương, là người phe lão bát; Phát Dực thì... chị hắc là Dư phi, bọn họ ủng hộ thập tứ.”

“Vậy là chỉ còn lại...” Long Khoa Đa không nghĩ được ra ai khác.

“Hắc cũng không được. Không đủ tư cách.” Dận Chân vẫn phủ quyết.

Tâm Di ngớ người ra, hỏi: “Các ngài đang nói về ai thế?”

“Kính thành tam đại thần tượng.” Long Khoa Đa trả lời.

Tâm Di không khỏi lấy làm lạ: “Các ngài cũng biết họ?”

Long Khoa Đa giải thích cho Tâm Di: “Ai chẳng biết, đến hoàng thượng cũng biết nữa là. Chốn kinh thành này, bách tính tò mò chuyện trong cung; người trong cung lại rồi hơi muốn biết mấy chuyện vặt vãnh bên ngoài, thành ra có người chuyên làm ‘nghề’ này. Cứ lấy cách cách làm ví dụ, bây giờ toàn kinh thành đều biết trên trời rơi xuống một vị cách cách.”

“Sao giống đám ký giả chuyên săn tin đồn nhảm, xì căng đan thế nhỉ!” Tâm Di nghĩ thầm. “Hôn nhân đại sự của mình, mình tự quyết định, bọn họ xen vào làm gì! Cứ từ chối trước đã, phòng trường hợp bọn họ nhiệt tình quá đáng, kéo mình đi ‘xem mắt’ thì... chạy không kịp!” Nghĩ đến đây, Tâm Di nói: “Hiện tại Tâm Di chưa muốn xuất giá, đợi tìm được người hợp ý, Tâm Di sẽ đến phiên vương gia!”

“Được được được, nhưng Tâm Di này, rượu cảm ơn của cô bồn vương xuống chắc đấy.” Dận Chân có vẻ rất khoái vụng mai mối.

17. Chương 17: Đối Đầu

Đương lúc Dận Chân và Tâm Di chuyện trò cao hứng thì ngoài cửa sổ vọng vào tiếng trẻ con nô đùa. Dận Chân không khỏi cau mày.

Long Đa Khoa lập tức đứng dậy mở cửa ra ngoài xem xét, lúc sau, quay lại nói: “Là Hoàng Thời, Hoàng Lịch, Hoàng Trú.”

“Vương gia, Tâm Di muốn gặp bọn trẻ.”

Dận Chân gật đầu. Long Đa Khoa lại đi ra cửa, không bao lâu, ba đứa trẻ bước vào, quỳ xuống hành lễ, giọng trẻ con non nớt đồng thanh cất lên:

“Thỉnh an a mã! Thỉnh an Tâm Di cách cách!”

Dận Chân nghiêm khắc nói: “Đứng dậy đi! Sao không ở thư phòng học mà chạy ra vườn đùa giỡn thế hả?”

Hoàng Thời lớn tuổi nhất, vội đáp: “Hồi a mã, vừa mới học xong ạ!”

Tâm Di thấy Dận Chân mặt mày lạnh tanh, bèn nói: “Thật không hổ là ‘lãnh diện vương gia’, đến con ruột mình cũng tiếc nụ cười.”

“Nhà có giàu cũng không quá ba đời, bọn chúng đứa nào đứa nấy chơi bởi lêu lổng, nếu quản thúc không nghiêm, mai sau e chỉ biết xách lồng chim, đấu dê.” Kỳ thực gia giáo họ Ái Tân Giác La đều hết sức nghiêm, chỉ có điều nhà Dận Chân, so với các nhà khác, còn cao hơn một bậc.

“Quản giáo là điều nên làm, nhưng trẻ con vốn hiếu động ham chơi, không nhất thiết phải hà khắc đến mức này. Chẳng biết họ Ái Tân Giác La các người ai đặt ra cái lệ: chỉ bế cháu không bế con, con gặp cha mà như chuột thấy mèo ấy.” Tâm Di thật tình thông cảm với đám trẻ này.

“Tổ huấn là thế, tiểu vương cũng được dạy dỗ như vậy.” Dận Chân nói.

Tâm Di cảm than: “Thật đáng thương! Ở giữa là Hoàng Lịch phải không, lại đây, lại chỗ cô.”

Hoàng Lịch không dám nhúc nhích, ngẩng đầu nhìn Dận Chân dò hỏi.

“Cách cách gọi kìa.” Dận Chân nghiêm giọng.

Thấy a mã đồng ý Hoàng Lịch mới dám bước đến bên Tâm Di.

“Quái lạ, tại sao đứa bé này lại trở thành hoàng đế nhỉ! Ai, âu cũng là số phận đã định rồi!” Tâm Di nhìn Hoàng Lịch từ đầu đến chân, khẽ vuốt bím tóc đứa nhỏ, nói với Dận Chân: “Tâm Di thường nghe hoàng thượng khen Hoàng Lịch thông minh lanh lợi, xuất chúng nổi trội hơn hẳn các hoàng tôn khác, hôm nay được gặp, quả là thế thật.”

“Cách cách quá khen, trong ba đứa này e chỉ có Hoàng Lịch là còn coi được.” Dận Chân khiêm nhường.

“Còn coi được thôi á? Có đứa con trai thế này đủ để ngài mừng thầm rồi!” Tâm Di liếc Dận Chân một cái, trong lòng bổ sung thêm, “Con hơn cha!”

Dận Chân như “tóm” được điều gì, hỏi ngay: “Nghe khẩu khí cách cách, thằng bé này rất có tương lai...”

Tâm Di chỉ cười không đáp, quay đầu hỏi Hoàng Lịch: “Đói rồi phải không?”

Hoàng Lịch khẽ gật đầu.

“Ngồi xuống đây!” Tâm Di kéo ghế cho Hoàng Lịch ngồi.

“Cảm ơn Tâm Di cách cách, Hoàng Lịch không dám phá luật.” Tuy mới có 8 – 9 tuổi nhưng từ nhỏ quần thúc nghiêm ngặt khiến Hoàng Lịch chín chắn hơn hẳn những đứa trẻ cùng tuổi khác.

“Lại là luật lệ! Có ai biết dám hoàng tử, hoàng tôn các người phải sống mệt, sống khổ như thế này! Không nên để trẻ con chịu đói, vương gia, nể mặt Tâm Di phá lệ một lần, cho ba đứa trẻ này được ăn đôi chút!” Tâm Di chịu không thấu mấy thứ lễ tiết lời thôi phiền hà, cô xưa nay vốn thích tự do thoải mái, không ưa gò bó như vậy chút nào.

“Cách cách đã nói thế thì tiểu vương đành phá lệ một lần.” Dận Chân khá là nể mặt Tâm Di.

Sau khi dùng cơm xong, Dận Chân tiễn Tâm Di ra tận cửa, cầm lấy chiếc hộp gấm trong tay Long Đa Khoa, nói: “Tâm Di, cách cách đến vương phủ khác dự yến, bọn họ đều có hậu lễ dâng tặng, tiểu vương chỉ có chút quà mọn, mong cách cách nhận cho. Đây là tấm áo khoác tử điều (1), mùa đông phương bắc đến sớm, tiểu vương sợ cách cách chưa kịp chuẩn bị nên thay cách cách dự bị sẵn, mong cách cách đừng chê.”

“Đây mà là ‘lễ mọn’? Đa tạ vương gia, Tâm Di xin nhận!” Tâm Di trước nay vốn chẳng chê quà, ra hiệu cho Tiểu Mai Tử đón lấy hộp gấm rồi nói tiếp: “Nhận quà mà không đáp lại e thất lễ, vương gia đã tặng món quà quý thể này thì Tâm Di cũng xin tặng lại vương gia một câu. Vương gia, những thứ vốn là của ngài, người khác cướp không được; không phải là của ngài, dù có đoạt cũng chẳng đến tay. Vương gia xin tự bảo trọng, cáo từ.”

Dận Chân đứng trước cửa vương phủ, trầm ngâm nhìn theo bóng Tâm Di...

Rời khỏi Ung vương phủ, bọn họ lại bắt đầu lòng vòng phố xá. Tiểu Cát Tử khơi mào: “Cách cách, lần nào đi làm khách cách cách cũng đều có quà đem về.”

“Món quà này của Ung vương gia rất thực dụng.” Tâm Di bỗng nhớ đến một chuyện, “Ê, các người nhớ kỹ, lần sau đi trên đường tuyết đối không được gọi ta ‘cách cách’, tránh gây phiền phức.”

“Vậy thì phải gọi cách cách thế nào?” Tiểu Lam Tử hỏi.

Nhị Hổ nhanh nhạy nhất đáp: “Gọi là ‘tiểu thư’! Như thế sẽ không thu hút sự chú ý.”

“Quyết định vậy đi!” Tâm Di gật đầu tỏ ý hài lòng.

Tiểu Trúc Tử lại hỏi: “Tiểu thư, bây giờ chúng ta về cung ư?”

“Ta biết các người vẫn chưa dạo chán, nhưng trước tiên phải tìm tửu lâu cho ta ăn chút gì đã! Mỗi lần dự yến ta đều ôm bụng đói về. Dùng cơm cùng bọn họ, lễ này tiết nọ nhiều muốn phát khùng, đã thế quay qua quay lại nói còn nhiều hơn ăn, kiểu đó mà no mới lạ.” Sức ăn của Tâm Di xem ra cũng thật đáng nể.

Tiểu Cát Tử cười nói: “Thảo nào đầu bếp Di Uyển cứ hỏi, sao lần nào đi dự yến về cách cách cũng sai làm nhiều đồ ăn thế, ăn được hết thật?”

“Chứ không vào bụng lũ phàm ăn các người!” Tâm Di điểm mặt bọn Tiểu Trúc Tử.

Tiểu Trúc Tử lè lưỡi, chỉ phía trước mặt đánh trống lảng: “Tiểu thư, đám đông kia không biết xúm xít lại làm gì, chúng ta cũng đi xem xem.”

“Hóng chuyện đúng là việc người khoái nhất. Đi, cùng qua đó xem.”

Bọn họ chen vào giữa đám đông.

Ở trung tâm đám đông, giữa khoảng trống hạn hẹp là một phụ nữ đang khóc thút thít, tay bồng một đứa trẻ. Bên cạnh còn có một người bán dưa, dưới đất lăn lóc ba quả dưa khá to. Người bán dưa đang lớn tiếng nói gì đó, nước bọt văng tứ tán, thấy người đi đường xúm lại hóng chuyện ngày càng đông, ông ta nói càng hăng: “Ông bà cô bác nói xem, người đàn bà này đã trộm dưa của tôi còn không nhận, tôi có nên làm ra lễ chuyện này.”

Một người qua đường nói với giọng miệt thị: “A, trộm dưa? Chuyện này cũng làm?”

Người phụ nữ thấy người đó tin lời tay bán dưa bèn kêu oan: “Mọi người đừng nghe ông ta nói xằng, ban nãy tôi chỉ mua một quả dưa, đi chưa được vài bước đã bị ông ta tóm lại, nhất quyết đổ cho tôi ăn trộm ba quả dưa.”

“Rõ ràng cô trộm của tôi ba quả dưa, dưa vẫn nằm đây đó thôi, còn không chịu nhận. Tôi thấy cô là đàn bà con gái mới không giải lên quan, chỉ cần trả đủ tiền dưa là được.” Người bán dưa nói có vẻ rất thấu tình đạt lý.

Người phụ nữ nổi giận dùng dằng phản bác: “Rõ ràng chỉ mua của ông có một quả dưa, sao lại vu cáo tôi ăn trộm những ba quả, ông có nói lý không thể?”

“Hei! Cô đã trộm dưa còn nói tôi không biết phải trái, đi, chúng ta lên quan làm cho ra nhẽ.” Tay bán dưa quyết ép đến cùng.

Đám đông vây quanh bắt đầu giảng hòa, người này nói: “Cái chị này, trả ông ta tiền ba quả dưa là xong, lên quan còn thiệt nữa.”, người kia nói:

“Phải đấy, người ta bán dưa nuôi vợ nuôi con cũng chẳng dễ dàng.”, lại có người nói: “Đúng đúng, trả tiền cho người ta có phải xong không?”

Người phụ nữ rơm rớm nước mắt chỉ chực trào ra, đứa bé chị ta ôm trong lòng sợ hãi khóc lóc âm ỉ.

“Tôi không ăn trộm, tôi thật sự không ăn trộm dưa!” Phụ nữ là người trung hậu thật thà, ngoài hai câu này ra, không tìm được lời nào khác để biện bạch cho bản thân.

Tâm Di nhìn lướt qua là biết chân tướng sự việc, hạ thấp giọng rửa đám đông: “Lũ đàn, hiển nhiên thế này mà không nhìn ra ai đúng ai sai, chỉ giỏi gây rối.”

Tiểu Trúc Tử nghe thấy, hỏi nhỏ Tâm Di: “Ý tiểu thư... tay bán dưa đó là kẻ vu khống?”

“Sao lại nói thế?” Đại Hổ không hiểu.

“Người có thể ôm một lúc ba quả dưa không? Ý ta là ‘cùng một lúc’ ấy.” Tâm Di hỏi Đại Hổ.

Đại Hổ nghĩ một hồi, đáp: “Có vẻ khó.”

“Nếu bảo người bế thêm một đứa bé?” Tâm Di hỏi tiếp.

“Hoàn toàn không thể.” Đại Hổ lập tức trả lời.

“Người đàn ông trai tráng còn không làm được, huống hồ là người phụ nữ kia.” Tâm Di chỉ ra điểm mấu chốt.

Đến đây mọi người đều hiểu cả.

“Tiểu thư, chi bằng chúng ta đứng ra bên vực phụ nữ đó.” Nhị Hổ nồn nóng muốn thử.

Tâm Di đang định gạt đầu, chợt nhìn thấy Na Lan Đức Duật rẽ đám đông bước ra, bèn nói: “Chẳng đến lượt người làm anh hùng đâu, coi, thần tượng của các người ra mặt rồi kìa.”

“Đúng rồi! Là Na Lan Đức Duật.” Tiểu Lam Tử cũng nhìn thấy.

Na Lan Đức Duật bước ra giữa khoảng trống, nói với tay bán dưa: “Vị huynh đài này, chị ta đã trộm dưa của huynh thì cứ giải lên nha môn, tôi đi cùng huynh.”

Tay bán dưa vui mừng khôn xiết: “Ra là Na Lan công tử, có công tử làm chứng thì còn gì bằng.”

Na Lan Đức Duật chỉ vào ba quả dưa nằm dưới đất: “Ba quả dưa này là vật chứng, huynh ôm cho chắc, đừng đánh rơi.”

“Vâng vâng!” Tay bán dưa vừa nói vừa khom lưng nhặt lấy hai quả dưa, mỗi tay ôm một quả, quả thứ ba không sao cầm lên được.

“Vị nào đến giúp tôi một tay?” Tên bán dưa nhờ vả đám đông vây quanh.

Na Lan Đức Duật cúi người bê quả dưa còn lại lên, đặt vào lòng tay bán dưa.

Tên gốc đỏ ôm chặt lấy ba quả dưa, nói: “Na Lan công tử, chúng ta đi thôi.”

Na Lan Đức Duật hỏi vặn lại: “Đi đâu cơ?”

“Lên nha môn chứ đâu?” Gã bán dưa còn đang tự hỏi vì sao Na Lan Đức Duật lại nhanh quen đến thế.

Na Lan Đức Duật chỉ vào đứa bé trong tay người phụ nữ: “Nếu huynh đài có thể bế cả đứa bé này thì tôi đi cùng huynh ngay.”

“Na Lan công tử, công tử đừng đùa chứ, sao bế thêm được.” Gã bán dưa...muốn khóc thét.

Na Lan Đức Duật im lặng nhìn tên bán dưa, ánh mắt đầy vẻ chế giễu.

Có người chợt tỉnh ra: “Ừ nhỉ, đơn giản thế mà mình nghĩ không ra.”

Na Lan Đức Duật hỏi những người vây quanh: “Các vị phụ lão hương thân, ai trong các vị có thể vừa bế một đứa bé vừa ôm ba quả dưa? Vị này? Vị này?”

Mọi người đều lắc đầu.

“Không ai làm được chứ gì, vậy thì người phụ nữ này sao có thể vừa bế đứa bé lại ăn trộm ba quả dưa chứ?” Na Lan Đức Duật liếc nhìn tên bán dưa.

Tay này hổ thẹn không nói nên lời.

Người phụ nữ cảm kích vô cùng, cảm ơn Na Lan Đức Duật hết lần này đến lần khác: “Đa tạ Na Lan công tử! Đa tạ Na Lan công tử!”

Trong đám đông có thiếu nữ kích động đến mức hét lớn: “Na Lan Đức Duật, chàng thật là thông minh! Thiếp yêu chàng!”

Na Lan Đức Duật chẳng thèm ngó thiếu nữ “dũng cảm” đó lấy một cái, rẽ đám đông đi thẳng. Đám đông cũng dần dần giải tán.

Tiểu Trúc Tử không bỏ lỡ cơ hội khoe với Tâm Di như sợ người khác không biết Na Lan thần tượng thông minh đến cỡ nào: “Tiểu thư, lần này tiểu thư không nghĩ anh ta đầu óc ngu si, tứ chi phát triển nữa chứ!”

“Chút khôn vặt đấy mà.” Tâm Di nói, giọng không tán thành thấy rõ: “Nhìn cái bộ dạng khinh người của hần kia, làm như mỗi mình hần thông minh ấy!”

“Anh ta thông minh thật mà!” Tiểu Lam Tử nói với giọng sùng bái.

“Rồi rồi rồi, hần thông minh, đã được chưa!” Tâm Di chẳng hơi đâu tranh luận với bọn Tiểu Trúc Tử ệt, “Cứ nhắc đến hần là mắt các người sáng rực. Các người đứng đó mà ngưỡng mộ, ta đây còn phải kiểm chỗ tể cái dạ dày đã.”

Đoàn người đến trước cửa một lầu lớn.

Từ lầu nhón nhịp khách khứa, tiếng trò chuyện cười nói, tiếng gọi thức ăn, thêm trà thêm nước vang lên không ngớt, tiểu nhị chạy tới chạy lui giữa các bàn ăn, bận như chong chóng. Vừa tiến vài người khách ra về, chợt nhìn thấy bọn Tâm Di đứng trước cửa, tiểu nhị vội vàng mời chào:

“Khách quan, các vị đến dùng cơm phải không, mời vào, mời vào!”

Tiểu Trúc Tử đưa mắt nhìn một vòng đại sảnh ồn như chợ vỡ, nói: “Ồn thế này sao ăn, có nhả tọa (2) không?”

“Có có, trên lầu có nhả tọa, vô cùng yên tĩnh! Xin mời các vị!” Tiểu nhị trả lời hết sức khách khí.

Tâm Di vừa lên lầu liền thấy Na Lan Đức Duật ngồi ở chiếc bàn cạnh cửa sổ, đương một mình hưởng thụ.

“Ta muốn chỗ cạnh cửa sổ!” Tâm Di nói với tiểu nhị.

Tiểu nhị vô cùng khó xử: “Tiểu thư, bàn cạnh cửa sổ đều có khách ngồi rồi!”

“Kêu hân nhường!” Tâm Di chỉ Na Lan Đức Duật.

Bọn Tâm Di mới đặt chân lên lầu là Na Lan Đức Duật đã chú ý đến rồi. Anh nhìn ra Đại Hồ, Nhị Hồ có chút võ công, lại thấy Tiểu Trúc Tử và Tiểu Lam Tử ăn mặc kiểu người hầu, bụng nghĩ chắc là thiên kim tiểu thư nhà nào ở hoài trong phòng phát cuồng, trốn ra ngoài giải khuây, thành ra cũng chẳng để ý.

Nghe thấy Tâm Di đòi mình nhường chỗ, Na Lan tuần tú không khỏi nghiêng đầu quan sát Tâm Di một vòng, tuy dung mạo không nổi trội nhưng từ phục sức có thể đoán ra cô gái này thuộc gia đình quyền quý, bèn “hừ” một tiếng: “Dựa vào cái gì mà tôi phải nhường?”

“Chẳng dựa vào cái gì, bốn tiểu thư muốn ngồi bàn này!” Tâm Di cố tình kiếm chuyện.

“Loại tiểu thư kiêu kỳ như cô tôi gặp nhiều rồi, nếu cô đủ xinh, không biết chừng tôi còn nhường, tiếc thay cô không phải mỹ nữ... Muốn lên mặt ra vẻ, về nhà mà ‘diễn’!” Na Lan Đức Duật lạnh lùng đáp trả.

Câu nói này ngay lập tức làm tổn thương lòng tự tôn của Tâm Di, vốn dĩ chỉ định chọc phá đôi chút chứ thực tâm không trọng chỗ ngồi... kỳ này Tâm Di quả máu nóng bốc lên đỉnh đầu: “Thế nào thì người mới chịu nhường? Na Lan Đức Duật!”

“Cô biết tôi?”

“Xếp đầu ‘Kính thành tam đại thần tượng’, ai mà không biết!”

“Nếu đã biết chắc cô cũng rõ thuộc hạ nhà cô không phải đối thủ của tôi, tốt nhất là dập tắt ý định dùng vũ lực giải quyết vấn đề.” Na Lan Đức Duật quả nhiên thẳng thắn.

“Thứ này thì sao?” Tâm Di thừa biết vác tiền ra cũng vô dụng nhưng vẫn đặt một tờ ngân phiếu lên bàn.

“Một nghìn lượng mua chỗ tôi ngồi? Chắc... Hào phóng ghê! Tôi nên lập tức đứng dậy nhường chỗ cho cô nhỉ?” Na Lan Đức Duật châm chọc.

“Là người ta mới trả nghìn lượng, người khác còn lâu mới có giá này.”

Na Lan Đức Duật càng xem thường: “Ha... Thật là vinh hạnh! Cô nghĩ tiền có thể mua được mọi thứ? Ngoài tiền ra cô còn gì hả? Chẳng có gì hết!”

Về nhà cũng nên dùng tới cái đầu mà nghĩ xem, đừng tưởng cả thiên hạ ai cũng như cô, coi tiền là quý!”

“Có khí phách! Người bảo ta dùng đầu óc, được, chúng ta thì xem ai thông minh hơn ai! Ta phải dạy cho người biết người không phải là người thông minh nhất kinh thành!” Tâm Di bị... gãi đúng chỗ ngứa.

Na Lan Đức Duật hoàn toàn không coi Tâm Di ra gì: “Thi nối câu đối hay thi làm thơ?”

“Không thi thứ đó!”

“Thi thứ này cơ hội thắng của cô còn cao hơn một chút!”

“Mấy thứ đó chẳng cho thấy ai là người thông minh!” Kỳ thực Tâm Di không biết làm thơ, cô phải chọn món gì sở trường đấu với Na Lan Đức Duật.

“Cho cô chọn, nếu thắng, chiếc bàn này nhường cô.” Na Lan Đức Duật hết sức tự tin.

“Được, mỗi người nêu ba câu đối, ai không trả lời được coi như thua!”

Na Lan Đức Duật bắt đầu hứng lên rồi: “Nhất ngôn cửu đỉnh! Nếu cô trả lời đúng hết cũng coi như cô thắng, cô là con gái, nhường cô hồi trước.”

“Hừ, trọng nam khinh nữ quá lắm, hôm nay nhất định bắt người chịu thua!” Tâm Di suy tính.

Tâm Di “lục” lại một lượt kho câu đối trí tuệ mà cô từng làm trước kia, lập tức đưa ra câu hỏi.

“Nghe kỹ nhé, trong làn có rất nhiều táo, đem số táo này chia cho ba người. Người thứ nhất lấy một nửa số táo có trong làn cộng thêm nửa quả táo; người thứ hai lấy một nửa số táo còn lại trong làn, thêm nửa quả; người thứ ba cũng vậy, lấy một nửa số táo mà người thứ hai để lại và thêm nửa quả; đến lúc này thì số táo có trong làn vừa hay chia hết mà phần táo mỗi người nhận được đều là nguyên quả. Đoán xem trong làn có tất cả bao nhiêu quả táo?” Tâm Di nói liền một hơi.

18. Chương 18: Tử Lâu Gây Rối

a Lan Đức Duật quả nhiên thông minh, trả lời ngay không cần nghĩ ngợi.

“Đơn giản, có thể tính ngược từ dưới lên: người thứ ba lấy một nửa số táo còn lại của hai người trước cộng thêm nửa quả, mà phần táo này nguyên vẹn, không có quả dở, suy ra số táo người thứ ba có là 1 quả. Cứ thế tính ngược lên, người thứ hai lấy 2 quả, người thứ nhất lấy 4 quả, như vậy trong lần có tất cả 7 quả táo.” Na Lan Đức Duật tìm ra đáp án dễ như ăn kẹo, chẳng tốn chút công sức.

“Chính xác, đến lượt anh ra đề!”

“Cô dùng táo làm đề thì tôi cũng dùng táo làm đề. 100 quả táo xếp vào 6 chiếc làn, yêu cầu số táo trong mỗi làn đều bao hàm số 6, cô tính xem nên xếp như thế nào?”

“Dễ thôi, làn thứ nhất 60 quả, làn thứ hai 16 quả, bốn làn còn lại mỗi làn 6 quả là vừa hết 100 quả táo. Na Lan Đức Duật, tôi nói không sai chứ!” Tâm Di lại tiếp, “Đến lượt tôi ra đề! Một con gà mái rưỡi trong một ngày rưỡi đẻ ra một quả trứng rưỡi, sáu con gà mái trong sáu ngày đẻ ra bao nhiêu quả trứng?”

Na Lan Đức Duật cười đáp: “Người không hiểu thế nào cũng bị cô làm rối trí, thực ra rất dễ tính, tổng cộng đẻ 24 quả trứng! Tôi trả lời đúng hai câu rồi nhé.”

“Đừng vội đắc ý! Đã kết thúc đâu!”

“Đến lượt cô trả lời câu thứ hai: một sợi dây thừng chập đôi, lại chập đôi lần nữa rồi dùng kéo cắt ngang thì thành mấy đoạn?”

“Năm đoạn! Làm ơn hỏi câu nào khó chút!” Giọng Tâm Di có phần chế giễu.

“Thật không nhìn ra, cô cũng chẳng ngốc nhỉ!” Miệng Na Lan Đức Duật nói vậy chứ kỳ thực trong lòng không còn dám xem thường Tâm Di.

“Hiện có 3 lá cờ hình chữ nhật đỏ, vàng, lam và 6 cái kẹp dùng để treo cờ, hỏi có bao nhiêu cách treo cờ tất cả?” Tâm Di hỏi câu cuối cùng.

Câu hỏi này làm khó Na Lan Đức Duật rồi! Na Lan tuần tú nghĩ ngợi hồi lâu không ra kết quả cũng không muốn hạ mình hỏi Tâm Di đáp án, chỉ ngồi chờ ra đó, chẳng nói chẳng rằng.

Thấy bộ dạng “câm như hến, im như thóc” của anh, Tâm Di ngằm thò ngón tay út khê chấm rượu trong chén Na Lan rồi viết lên bàn con số 78, Na Lan Đức Duật thấy động tác này bèn ngẩng đầu nhìn Tâm Di.

“Anh nói to hơn một chút được không? Tôi nghe không rõ!” Tâm Di bắc thang cho Na Lan xuống.

Na Lan Đức Duật đỏ mặt, không dám nhìn Tâm Di, ngoảnh mặt qua một bên nói: “Bảy mươi tám.”

“Gì cơ?” Tâm Di hỏi lại.

“Bảy mươi tám!” Lúc này Na Lan Đức Duật hổ thẹn không để đâu cho hết, chỉ muốn tìm cái hố rúc xuống cho xong.

“Anh trả lời đúng hết, thôi, không tranh chỗ với anh nữa!” Tâm Di quay sang tiểu nhị, “Bàn kia đi!” Chẳng hề nhìn Na Lan Đức Duật, cô chọn đại một chiếc bàn ngồi xuống.

Tiểu nhị thấy mọi chuyện êm thấm, vội chạy đến lau bàn, vừa lau vừa hỏi: “Các vị gọi món gì?”

Tiểu Trúc Tử đưa cho tiểu nhị một đỉnh bạc: “Món nào ngon bưng hết lên đây, phải nhanh đấy!”

“Tiểu thư, sao tiểu thư không đầu tiếp?” Đại Hổ hạ thấp giọng hỏi.

Tâm Di cười cười: “Hắn thắng rồi thôi!”

Động tác ban nãy của Tâm Di nào lọt qua mắt Nhị Hổ: “Á, đáp án cuối cùng là tiểu thư bảo anh ta mà.”

Đại Hổ vẫn ngờ nghệch: “Sao huynh không biết nhỉ.”

Tâm Di không muốn đề cập đến chuyện này nữa bèn đổi đề tài: “Ai, hẳn là cấp trên của các người, sao lại không nhận ra hai người?”

“Tiểu thư, thị vệ trong cung nhiều vô số kể, thống lĩnh làm sao nhận ra hết được, giỏi lắm cũng chỉ thấy quen quen, huống hồ bọn thuộc hạ vận thường phục.” Nhị Hổ giải thích.

Lúc sau tiểu nhị bưng thức ăn lên: “Mời quan khách!”

Tâm Di vừa chop lấy đĩa vừa nói: “Đói chết được, các người cũng đừng ngồi ngây ra thế, động đĩa đi chứ, ở bên ngoài càng không cần giữ kẽ!” Nghe Tâm Di nói vậy bọn họ tự nhiên hẳn, cầm đĩa lên bắt đầu ăn.

Na Lan Đức Duật vẫn ngồi nguyên tại chỗ, tay cầm chén rượu, thần người ra như đang suy nghĩ chuyện gì. Kỳ thực ban nãy anh đã định rời đi ngay lập tức nhưng không rõ vì sao chân anh chẳng muốn nhích đi mấy may.

Anh hơi nghiêng đầu, ánh mắt đọng lại trên người Tâm Di: “Sao mình lại thua cô ta chứ?! Na Lan Đức Duật, người thật đáng xấu hổ! Nhưng nói gì thì nói, cô ấy cũng giữ thể diện ỳnh, ít nhất ‘được lý biết dừng’, không ép người. Ban đầu cứ nghĩ cô ấy là loại tiểu thư kiêu kỳ, ngang ngược, giờ mới biết mình sai lầm nghiêm trọng, aiya... mấy lời mình nói lúc nãy hình như có phần hơi quá, thật không nên nhìn mặt bắt hình dong. Thực ra cô ấy trông cũng đâu đến nỗi, tuy không bằng Uyển cách cách, nhưng trên đời này có mấy người xinh đẹp như Uyển cách cách chứ.”

Bên kia, Tiểu Mai Tử thì thâm vào tai Tâm Di: “Tiểu thư, Na Lan Đức Duật nhìn tiểu thư hoài!”

“Ta đâu phải mỹ nữ, có gì đáng nhìn chứ! Kệ hẳn, chúng ta cứ ăn tự nhiên.” Tâm Di chẳng thèm ngẩng lên lấy một cái, chỉ vui đầu vào những món ăn hấp dẫn trước mặt.

Mọi người lặng lẽ ăn uống một hồi... Tiểu Trúc Tử vốn hiếu động, im lặng thế này cậu ta tài nào chịu nổi, bèn gợi ý: “Tiểu thư, chúng ta có thể oản tù tì không ạ?”

“Hay đấy, nên làm thế lâu rồi.” Tâm Di cũng chịu không thấu không khí im lìm, tẻ nhạt này.

Tâm Di vừa gật đầu, Tiểu Trúc Tử và Tiểu Lam Tử liền lớn tiếng oản tù tì. Đại Hổ, Nhị Hổ mới đầu ngồi nhìn, sau cũng không kìm được tham gia vào.

“Thế này mới phải, tự do thoải mái.”

Được Tâm Di khuyến khích, bọn họ càng chơi càng hăng, Tâm Di ngồi bên cạnh rót rượu cho người thua, gấp thức ăn cho người thắng, cả bọn chơi đùa, nói cười ầm ĩ. Khách ăn xung quanh thấy bọn họ ồn ào vậy, thì thảo bàn tán không ngớt.

Na Lan Đức Duật cũng không bỏ qua mọi diễn biến bên bàn Tâm Di, ánh mắt quét từ mặt xuống chân cô: “Cô ấy không bó chân, chắc không phải người Hán, không biết là con cái nhà ai? Lần đầu gặp cô gái thế này, không những ngồi chung bàn với kẻ hầu người hạ còn rót rượu, gấp thức ăn cho họ, chẳng ngần ngại gì cả.”

Bàn cạnh đó ngồi bốn, năm tên công tử nhà giàu, bọn chúng đưa mắt nhìn nhau, đồng loạt rời chỗ, bước đến bên bàn Tâm Di.

Tên đứng giữa có vẻ như đầu lĩnh nói: “Náo nhiệt nhỉ! Huynh đệ bọn tôi cũng muốn góp vui, không biết các vị có hoan nghênh?”

Tâm Di chỉ lo gấp thức ăn, chẳng thèm ngẩng đầu lên nhìn, lạnh lùng quảng cho bọn chúng một câu: “Không hoan nghênh.”

“Chao, tiểu nha đầu không nể mặt kia!”

Tên đứng cạnh bộ dạng như tay sai nói: “Biết bọn ta là ai không?”

Tâm Di liếc xéo kẻ đó: “Các người có là ai cũng mặc, cút ra một góc, đừng làm phiền bọn ta dùng bữa.”

“Dữ ghê ta ơi, hợp khẩu vị bốn thiếu gia!” Tên cầm đầu nói.

Thái độ hung hăng càn rỡ của bọn chúng khiến Đại Hổ ngứa mắt, anh đứng bật dậy, quát: “Điếc à, không nghe thấy tiểu thư chúng ta bảo cút đi hay sao?!”

“Người đuổi là bọn ta đi chắc, thế còn mặt mũi nào nữa chứ!”

Nhị Hổ thấy lũ người đó cố ý gây sự, sợ anh trai có một mình không ứng phó được, cũng đứng dậy, hỏi: “Vậy phải thế nào mới không mất mặt hả!”

“Kêu tiểu thư nhà các người uống với bọn ta vài chén.”

Tiểu Trúc Tử nhỏ một bãi nước bọt: “Người cũng xứng?! Không tề một vũng soi xem mặt mình thế nào...”

Một tên trong đám thấy Tiểu Trúc Tử nhỏ người bèn giơ tay vỗ đầu cậu: “Tiểu tử thôi, thích ăn đập hả?”

“Khốn kiếp, cả gan động tay động chân, ta thấy các người không chỉ muốn ăn đòn mà còn chán sống! Người có bao nhiêu cái đầu, tiểu thư nhà ta cũng dám trêu ghẹo?!” Tiểu Trúc Tử còn lâu mới sợ hấn.

“Bọn ta cũng muốn xem ai là kẻ chán sống.” Tên cầm đầu khề đá chân, nói.

Tên vừa đánh Tiểu Trúc Tử chỉ vào đầu lĩnh: “Đây là cháu ruột của Dư phi nương nương – Nguyên Thái thiếu gia, ta là anh con bảo mẫu của Phất Dực – em trai út Dư phi nương nương.”

“À, ra là hoàng thân quốc thích cơ đấy, thăm nào ngang ngược thế. Tiếc rằng hậu đãi của chúng ta vũng hơn người nhiều.” Tâm Di nói một cách từ tốn.

Một tên tay sai nghe vậy, nhất thời không dám xem thường: “Ha, hậu đãi của người là ai, nói nghe xem.”

“Người đó họ Ái Tân Giác La, là chủ của chủ các người.” Tâm Di đã nói rõ ràng đến thế, tiếc thay lũ công tử con nhà quyền quý này ngày thường ngang ngược quen rồi, không tên nào nghe ra.

“Haha... Thành Bắc Kinh này khối người họ Ái Tân Giác La nhưng không phải ai cũng đủ tư cách trưng lên.” Nguyên Thái ý có cô là phi tần của Khang Hy, chẳng chút bận tâm, nói.

“Ta đã nói đến mức đó rồi, các người không chịu đi thì đừng trách ta đuổi.” Tâm Di biết nói nữa cũng vô ích, phải dùng vũ lực giải quyết mới xong.

“Ghe nhĩ, người định làm cách nào đuổi chúng ta?” Bọn này cũng chẳng nhường.

“Đuổi mấy con ruồi nhiều sự này đi.” Tâm Di phẩy tay ra hiệu cho Đại Hổ, Nhị Hổ cứ như lũ người này là mấy con ruồi bấn thủ ấy.

“Cút, để huynh đệ bọn ta ra tay thì không đẹp mặt đâu.” Nhị Hổ bày ra điệu bộ chuẩn bị đánh nhau.

“Hừ, rượu mời không uống... người nghĩ bọn ta sợ người chắc, huynh đệ, lên.” Dứt lời, vung tay định đâm Nhị Hổ, Nhị Hổ sớm phòng bị, đưa tay đỡ đòn.

Đại Hổ, Nhị Hổ và mấy tên trong bọn đến kiếm chuyện xông vào đánh sập lá cà. Khách ăn xung quanh thấy có người đánh lộn, sợ liên lụy đến mình, xô đẩy nhau chạy xuống lầu.

Tiểu Trúc Tử và Tiểu Lam Tử không biết võ, liên thủ đối phó một tên. Tiểu Lam Tử ôm lấy tên đó, cúi đầu cắn cho hắn một phát vào hông. Tên đó vừa đau vừa buồn, ngoác miệng không biết nên hét hay nên cười. Tiểu Trúc Tử thấy vậy, tiện tay tóm bát tương ớt trên bàn hất thẳng vào mặt hắn. Mặt mày, mũi miệng toàn ớt là ớt, tên đó tức khắc nước mắt nước mũi tèm lem, thè lưỡi nhỏ phì phì.

“Tương ớt ngon chứ!” Tiểu Trúc Tử chế giễu.

Tâm Di không nhịn được cười, hét: “Giúp hắn đổi khẩu vị.”

“Có ngay!” Tiểu Trúc Tử lại bốc một lọ gia vị khác lên, gửi người: “Dấm lão Trần Sơn Tây.”

Vừa hay Tiểu Lam Tử húc cho hắn một phát thật lực, tên đó đã cay choáng váng đầu óc, lại bị Tiểu Lam Tử húc giữa bụng, loạng choạng ngồi phịch xuống đất.

Tiểu Trúc Tử nhìn thấy thế, hét bảo: “Bóp mũi hắn.”

Tiểu Lam Tử lập tức làm theo, bóp chặt lấy mũi tên đó. Tên đó bị bóp mũi, không thở được, cố nhiên phải há miệng ra. Tiểu Trúc Tử thừa cơ đổ dấm vào miệng hắn: “Biết người cay mới giúp người súc miệng đấy.”

Tâm Di và Tiểu Mai Tử, Tiểu Cát Tử cười bò lăn bò càng.

Na Lan Đức Duật vừa quan sát tình hình “chiến trận” vừa cười thầm trong bụng.

Nguyên Thái nhân lúc người khác đánh nhau, lén đến ngồi cạnh Tâm Di: “Tiểu thư, họ đánh mặc họ, phần ta ta cứ uống. Chẳng hay tiểu thư là thiên kim nhà nào, lệnh tôn đương nhiệm chức vị gì? Tại hạ vô cùng ngưỡng mộ tiểu thư, chúng ta làm quen nhé!” Vừa nói vừa quàng tay lên vai Tâm Di.

Tiểu Mai Tử, Tiểu Cát Tử thấy vậy, kinh hãi thét lên: “Buông tiểu thư nhà chúng ta ra.”

Tâm Di vẫn ngồi im, chẳng thèm liếc nhìn lấy một cái: “Bỏ móng heo của người xuống.”

Na Lan Đức Duật thấy Tâm Di chẳng hoảng hốt tẹo nào, cũng không khỏi ngạc nhiên: “Đến mức này mà vẫn trấn tĩnh như thế! Lẽ nào cô ta có vũ khí bí mật gì? Không, không giống... Điểm này mình dám chắc.”

Tâm Di thò tay vào trong túi, thầm nhủ: “Muốn chết, ta cho người nếm thử sự lợi hại của vũ khí phòng thân hiện đại, ai... vác nước hoa CD ra làm vũ khí có xa xỉ quá không nhỉ?!” Liếc qua chỗ Na Lan Đức Duật, “Gượm đã, mình phải thử xem liệu Na Lan Đức Duật có tinh thần chính nghĩa, gặp chuyện bất bình ra tay giúp đỡ hay không?”

Nguyên Thái vẫn ngồi lì ra đó: “Chắc hẳn tiểu thư cũng xuất thân gia đình quan lại, chúng ta coi như môn đăng hộ đối, nếu tiểu thư không chê...”

“Ta không chê.” Tâm Di cố tình nói.

Nguyên Thái lại càng to gan, sáp mặt vào Tâm Di: “Thật ư? A, người tiểu thư có mùi hương gì vậy? Thật đặc biệt, trước giờ chưa từng ngửi qua, để ta ngửi thêm chút nữa...”

“Ồ khôn, người mà dám chạm vào ta, ta sẽ cho người biết tay. Na Lan Đức Duật, người không chịu giúp thì cũng coi chừng đấy.” Tâm Di quyết liều một phen.

Na Lan Đức Duật tính chờ xem Tâm Di làm thế nào ứng phó nên mới không ra tay. Lúc nhìn thấy miệng Nguyên Thái sắp chạm vào má Tâm Di, Na Lan tuần tú không thể khoanh tay ngồi nhìn nữa. Anh gấp hạt lạc trong đĩa lên, dùng sức ném đi, hạt lạc bắn trúng bàn tay Nguyên Thái gác trên vai Tâm Di.

Nguyên Thái lập tức nhảy dựng lên, không đợi hắn kịp mở miệng hỏi, một hạt lạc khác đã bắn trúng môi hắn, trước sau chỉ cách có hai giây.

Tâm Di nhếch miệng cười, mắt nhìn Na Lan Đức Duật, thầm nghĩ: “Còn đáng mặt nam nhi.” Trong khi đó Na Lan Đức Duật vẫn làm ra vẻ chẳng liên quan gì đến mình, gấp một hạt lạc đưa lên miệng.

Nhìn một vòng không thấy ai ngoài Na Lan Đức Duật, Nguyên Thái cười nhạt, bước đến bên Na Lan Đức Duật, gõ gõ mặt bàn, hỏi tội: “Na Lan Đức Duật, người thích chõ mũi vào chuyện người khác nhỉ!”

Na Lan Đức Duật bình thản trả lời: “Tôi ngồi đây này giờ, có nhúc nhích đâu!”

“Người được lắm! Dám đắc tội ta, không sợ ta mách Dư phi nương nương ư?” Nguyên Thái bệ Dư phi nương nương ra dọa.

“Dư phi nương nương có thể bênh người, nhưng nếu để hoàng thượng biết, ta e người sẽ rất thảm.” Na Lan Đức Duật phản bác thẳng thừng.

Nguyên Thái nghĩ thấy Na Lan Đức Duật nói cũng phải, việc này mà kinh động đến Khang Hy, chắc gì đã dễ thoát thân, tuy không cam tâm nhưng... đành quát gọi đám tay sai: “Dừng tay, không thấy Đại nội đệ nhất cao thủ ngồi đây sao, đừng bôi gio trát trấu vào mặt ta!”

Đám tay sai nghe lời ngừng tay. Bọn chúng không đánh nữa, Đại Hổ và Nhị Hổ cũng chẳng tham chiến.

“Na Lan Đức Duật, chúng ta cứ đợi mà xem!” Nguyên Thái bực tức cảnh cáo Na Lan, dẫn đàn em lũ lượt bỏ đi.

Chủ tiệm được tin chạy đến hiện trường, nhìn thấy bàn ghế gãy đổ chỏng chơ, bát đĩa rơi vỡ, đồ ăn thức uống văng tứ tán, mặt mày thiếu náo, lắp bắp mãi không thành lời: “Đây, đây...”

Tâm Di đưa mắt ra hiệu cho Tiểu Trúc Tử, Tiểu Trúc Tử ném một đỉnh nguyên bảo lên bàn: “Chỉ nhiều không ít, tiểu thư nhà chúng ta không giống lũ người đó, tuyệt đối không để ông phải thiệt.”

Chủ tiệm cảm kích nói: “Đa tạ tiểu thư, hay là bổn tiệm chuẩn bị bàn khác cho tiểu thư?”

“Không cần, ông còn phải dọn dẹp đồng lộn xộn này nữa, chúng ta cũng về thôi.” Tâm Di chẳng còn tâm tư đâu mà ăn với uống.

Tâm Di đến bên cầu thang, vừa hay Na Lan Đức Duật cũng đi đến, hai người đều dừng lại, ra hiệu nhường đối phương. Na Lan Đức Duật lùi về sau một bước, Tâm Di khẽ gật đầu với anh: “Đa tạ!” Nói xong bước xuống cầu thang, sáu người còn lại vội nổi gót theo sau. Xuống được nửa đường, Tâm Di lại ngoảnh đầu nhìn lên, ánh mắt hai người không hẹn mà gặp. Tâm Di mỉm cười với Na Lan, nhanh chân đi tiếp, mắt Na Lan Đức Duật vẫn tiếp tục dõi theo bóng Tâm Di: “Thật là một cô gái đặc biệt!”

Nhìn đám tàn tích, anh chỉ biết lắc đầu, bước xuống cầu thang, ra đến đường, Na Lan Đức Duật không khỏi đưa mắt nhìn chung quanh, nhưng không còn thấy bóng bọn Tâm Di đâu nữa.

19. Chương 19: Tú Nhi

âm Di về đến hoàng cung liền chạy đi gặp Khang Hy trước tiên, nào ngờ Khang Hy không có ở thư phòng mà đã qua chỗ Uyển cách cách, Tâm Di bèn dặn dò cung nữ một tiếng rồi trở về Di Uyển nghỉ ngơi.

Hôm nay Khang Hy không mấy bận rộn, chợt nghĩ cũng khá lâu rồi không đi thăm Uyển Nhi bèn đi giá đến khuê phòng Uyển cách cách ở. Uyển Nhi đương gầy đàn, đắm mình trong giai điệu du dương, không phát hiện Khang Hy lặng lẽ bước vào. Tiểu Thảo đứng hầu bên cạnh, nhìn thấy Khang Hy đi vào, vừa định hành lễ thì bị Khang Hy phẩy tay ngăn lại.

Nhạc dứt, Uyển Nhi mới nhận ra chẳng biết Khang Hy đứng cạnh từ lúc nào, vội đứng dậy khẽ nhún người: “Uyển Nhi bái kiến hoàng thượng, sao hoàng thượng không cho người thông báo Uyển Nhi?”

“Miễn lễ miễn lễ, trẫm nghe thấy tiếng đàn, sợ cất ngang mới không để bọn họ thông báo.”

“Mời hoàng thượng ngồi!”

Khang Hy vừa ngồi xuống Tiểu Thảo liền bưng trà lên: “Hoàng thượng, mời dùng trà!”

“Tách Long Tỉnh này là trà hái trước mưa thì phải!” Khang Hy nhấp một ngụm, hỏi.

“Hồi hoàng thượng, chính thế.” Tiểu Thảo đáp.

“Uyển Nhi, chỗ cháu không có trà hái trước tiết Thanh Minh ư?”

“Hồi hoàng thượng, không ạ.” Vẫn là Tiểu Thảo trả lời.

Nghe thế Khang Hy bèn hỏi Tiểu Thảo: “Sao không đến Nội vụ phủ lĩnh?”

“Nội vụ phủ nói trà trước Thanh Minh vốn không nhiều, vừa hay Tâm Di cách cách đến nên đưa cho cách cách hết rồi.”

Khang Hy gật đầu: “Ồ, mai trẫm sai người mang sang đây một ít.”

Uyển Nhi mỉm cười từ chối: “Tạ ơn hoàng thượng, hoàng thượng cứ để lại dùng, Uyển Nhi thường ngày không mấy chú trọng trà nước.”

Khang Hy khẽ vỗ tay Uyển Nhi an ủi: “Ngoan! Đi, đi dạo với trẫm một lúc!”

“Vâng!” Uyển Nhi cùng Khang Hy đi ra ngoài.

Hai người một già một trẻ thành thạo dạo bước trong vườn, Khang Hy nhìn Uyển Nhi từ trên xuống dưới, lại đưa tay sờ thử trang phục của cô, quan tâm nói: “Sức khỏe cháu không tốt, trời lạnh rồi, nên mặc ấm hơn một chút.”

“Tạ ơn hoàng thượng quan tâm, hoàng thượng ngày đêm lao tâm khổ trí, càng cần bảo trọng!”

“Cháu và Tâm Di quan hệ tốt chứ?” Khang Hy hỏi.

“Cô ấy chẳng mấy khi ở trong cung nên hầu như không gặp.”

Khang Hy cười nói: “Tâm Di tính khí hiếu động, thích chạy ra ngoài chơi, trái ngược hẳn với cháu. Uyển Nhi, Tâm Di một thân một mình đến đây, chẳng có người thân nào, lại không phải người Thanh triều chúng ta, thi thoảng trầm có thiên lệch đôi chút, cháu đừng để bụng nhé!”

“Hoàng thượng nói gì lạ vậy, sao Uyển Nhi lại để bụng chứ, Uyển Nhi đâu vì hoàng thượng cưng chiều Tâm Di cách cách mà không vui, trái lại Uyển Nhi rất muốn kết thân với Tâm Di cách cách, chỉ tiếc là cô ấy ít ở trong cung làm Uyển Nhi đến hụt mấy lần!”

Khang Hy nhẹ lòng pha lẫn mừng vui, đây vốn là nguyên nhân chính của cuộc trò chuyện, giờ thì Khang Hy hoàn toàn yên tâm rồi: “Cháu nghĩ được thế là rất tốt, trẫm cũng mong hai đứa trở thành bạn thân.”

“Hoàng thượng cứ yên tâm!”

Nhìn dáng vẻ ngoan hiền của Uyển Nhi lại nhớ đến việc cha mẹ cô bé sớm qua đời, Khang Hy không khỏi xót thương: “Uyển Nhi này, cháu cũng không còn nhỏ nữa, đợi mùa xuân năm tới trẫm sẽ tính chuyện tìm phò mã cho cháu.”

Tim Uyển Nhi giật thót một cái, cô cuống quýt nói: “Hoàng thượng, Uyển Nhi không muốn lấy chồng.”

“Ai, có cô gái nào là không gả chồng chứ.”

“Uyển Nhi không nỡ rời xa hoàng thượng.” Uyển Nhi khẽ nói, cô cũng không tìm ra lý do nào khác từ chối.

“Tổ phụ và a mã cháu đều hy sinh thân mình vì nước, ngạch nường của cháu là người nhà Ái Tân Giác La, bất luận thế nào trẫm cũng phải giúp cháu nên gia nên thất, có thế mới không hổ thẹn với người đã mất! Uyển Nhi, có phải cháu sợ bị gả đến Mông Cổ? Đừng lo, trẫm không gả cháu đi xa thế đâu, trẫm sẽ chọn cho cháu một người ngay tại kinh thành này, đảm bảo xứng đôi vừa lứa, tuyệt đối không để cháu chịu khổ chịu thiệt.”

Tới mức độ này thì phải công nhận rằng Khang Hy đã rất nghĩ cho Uyển Nhi, đến con gái ruột của mình cũng chẳng chu đáo như thế, hầu hết đều gả đi xa, thánh chỉ ban xuống, muốn hay không cũng phải đi. Cùng Mông Cổ kết thông gia vốn là chiêu bài chính trị tất yếu, cách cách Thanh triều đều thấu hiểu.

Uyển Nhi thích Na Lan Đức Duật, Khang Hy có nghe nói, nhưng chỉ coi là đám cung nữ thái giám đồn đãi thế thôi, trước nay Khang Hy chẳng hề đặt Na Lan Đức Duật vào phạm vi kén chồng cho Uyển Nhi.

Khang Hy chấp thuận tìm hôn phu cho Uyển Nhi ngay tại kinh thành khiến trong lòng Uyển Nhi sáng lên một tia hy vọng. Cô rất muốn nói với Khang Hy rằng mình nặng lòng Na Lan Đức Duật, nguyện gả làm vợ chàng nhưng lễ nghi, gia giáo được truyền dạy từ nhỏ không cho phép cô nói ra điều đó, Uyển Nhi đành nuốt xuống bụng lời nói đã quanh quẩn bên miệng chỉ chực thốt ra: “Uyển Nhi nghe hoàng thượng quyết định!”

“Haha, thế mới là trẻ ngoan chứ!” Khang Hy vô cùng hài lòng.

Nguyên Thái bị Na Lan Đức Duật sỉ nhục đương nhiên không cam tâm, về nhà xúi Phất Dực đến kiện với Dư phi. Phất Dực nhờ người vào cung chuyển lời cho chị, vài ngày sau nhận được phép, hai tên này lập tức vào cung.

Đúng là bọn chúng xui tận mạng, vừa hay hôm đó Tâm Di và đám tiểu quý cũng nhắc đến Dư phi.

Lúc đó Tâm Di đang ôm một con chó nhỏ nằm trên ghế đọc sách. Mei, Ju ngồi một góc lặng lẽ thêu thùa may vá, góc kia Nhị Hổ và Tiểu Trúc Tử chụm đầu lại chơi cờ tướng, Đại Hổ đứng giữa “ngọa sơn quan hổ đấu”.

Tiểu Lam Tử đẩy cửa bước vào mang theo một luồng gió đông buốt giá, vừa vào trong phòng bèn chà xát hai tay, miệng xuyết xoa: “Trong này ấm áp thật.”

Tiểu Trúc Tử chẳng thèm ngẩng đầu lấy một cái, phát biểu: “Đâu ai bắt ở ngoài đó chịu rét.”

“Thì cũng phải có người làm việc chứ!”

“Việc gì to tát đến mức Lan công công phải thân chinh đi làm thế, sai tiểu thái giám một tiếng là xong!” Tiểu Trúc Tử ngoảnh đầu liếc nhìn Tiểu Lam Tử.

Tiểu Cát Tử thấy chướng mắt, đập cho cậu ta một câu: “Tiểu Trúc Tử, từ khi theo hầu cách cách người càng ngày càng lười dầy, việc gì cũng sai tiểu thái giám.”

“Tôi có lười đâu, là người khác giành nhau làm giúp dầy chứ.” Tiểu Trúc Tử đắc ý nói.

“Nay đã khác xưa, Tiểu Trúc Tử ở Kính sự phòng chuyên môn bị bắt nạt ngày nào, nay có bao nhiêu người ‘Chu công công, Chu công công’ ngọt xót bợ đỡ, nịnh nọt.” Tiểu Lam Tử vừa đứng sưởi bên lò lửa vừa châm chọc.

“Hồi đó bọn họ nói cách cách trên trời rơi xuống không dễ hầu hạ, ức hiếp tôi nhỏ người, đá qua bên này, bây giờ có hồi hận muốn tông tường cũng muộn. Mà huynh cũng đâu kém, số người theo đuôi huynh còn ít sao?” Tiểu Trúc Tử lớn tiếng đáp lại.

Lúc này Nhị Hồ mới mở miệng: “Này gọi là ‘một người thăng tiên, gà chó đắc đạo’, được theo hầu cách cách là các cậu gặp may.”

“Mỗi bọn tôi gặp may, hai người các huynh thì không chắc?” Tiểu Trúc Tử và Nhị Hồ quả là oan gia.

Đại Hồ đương nhiên nghiêng về phía em trai: “Chúng tôi có được thơm lây đâu nhỉ?!”

“Aiya, ăn nói thiếu lương tâm quá đi, giờ sáng sớm có thể ngủ nướng, không bị thống lĩnh các huynh giáo huấn, trời lạnh thế này không phải thay phiên trực tuần, ở đây ăn chẳng mất tiền cơm, ngủ chẳng lo tiền nhà, lại có người rót nước bưng trà... huynh còn muốn thơm lây kiểu gì nữa? Nhìn xem, theo hầu cách cách béo ra bao nhiêu, bụng phưỡn hẳn ra kia.” Tiểu Trúc Tử “độc mồm độc miệng”.

“Tiểu Trúc Tử, đại ca nói mỗi một câu mà người lách cha lách chách tuôn trả một tràng.” Nhị Hồ lắc đầu.

Tiểu Lam Tử bênh Tiểu Trúc Tử: “Nhị Hồ huynh, Tiểu Trúc Tử nói đúng đấy, các huynh còn có thể thường xuyên đi nghe kịch, lên quán trà... trước kia làm gì được rảnh rỗi thế?”

Tiểu Trúc Tử lập tức tiếp lời: “Phải phải, giờ bỗng lộc mỗi người các huynh tiêu đi bao nhiêu? Có thể tích lại sau này cưới vợ nữa kia.”

Nhị Hồ tóm lấy lời Tiểu Trúc Tử, nói móc: “Ai, bọn tôi có thể lấy vợ còn cậu thì không được rồi.”

Tâm Di thấy bọn họ đấu võ... mồm cũng chẳng can ngăn, nghe đến đây mới nhắc nhở Nhị Hồ: “Nhị Hồ, cái cợt chơi không sao, đừng vạch vết thương người khác.”

“Vâng!” Nhị Hồ tức khắc tỉnh ngộ, không khỏi hổ thẹn, quay sang xin lỗi Tiểu Trúc Tử, “Huynh nhất thời lỡ miệng, Tiểu Trúc Tử đừng để bụng!”

Tiểu Trúc Tử vô cùng độ lượng phẩy tay: “Không sao, đệ sớm biết thân biết phận rồi, được theo hầu cách cách là tạo hóa của đệ!”

“Nhị Hồ nói không sai, theo hầu chủ nhân tốt như cách cách quả thực là phúc phận của bọn nô tài.” Tiểu Mai Tử cũng góp lời.

“Chứ lại không, chốn cung đình này ai sánh được với cách cách nhà chúng ta, từ trên xuống dưới có ai là không khen chủ nhân chúng ta tốt bụng, khoan dung, hào phóng.” Tiểu Lam Tử sưởi ấm người rồi đến bên bàn rót ỉnh một tách trà, vừa uống vừa nói.

“Trên hết, cách cách coi chúng ta là người.” Tiểu Trúc Tử phục Tâm Di chính là điểm này đây.

Tiểu Cát Tử ngừng tay, gật đầu đồng tình: “Phải đấy, trong mắt một số phi tần, cung nữ thái giám còn thua xa chó mèo, không vừa ý là lôi ra trút giận, mắng nhiếc vài câu còn phúc đức, đánh đập cũng là chuyện thường ngày ở huyện.”

“Hôm trước Tú Nhi lại bị chủ cô ta đánh, gãy cả một ngón tay cơ, thật là đáng thương.” Tiểu Mai Tử thở dài, “Hỏi rõ ngọn ngành mới biết hóa ra chỉ vì trà nóng quá, ai!”

“Vậy nên đám cung nữ đó ai chẳng ganh tị với các tỷ.” Lại là Tiểu Trúc Tử.

“Chủ cô ta là ai mà quá đáng thế?” Tâm Di thuận miệng hỏi.

Vẫn là Tiểu Trúc Tử nhanh mồm nhanh miệng: “Dư phi nương nương chứ ai!”

Tâm Di “hừ” một tiếng: “Xem ra cả nhà đó đều cùng một đức hạnh.”

“Cách cách, chi bằng cách cách đòi Tú Nhi về Di Uyển!” Tiểu Mai Tử chợt đề nghị.

“Ghét nhất gặp loại người như Dư phi nên mỗi lần bà ta đến ta đều kiếm cớ đuổi khéo, chẳng được tích sự gì ngoài chuyện đổ kị tranh giành ân sủng, nói xấu sau lưng, rêu rao này nọ... người nhà bà ta còn cậy thế ỷ quyền ngang ngược hống hách, không coi ai ra gì.” Tâm Di chẳng muốn dính dáng đến Dư phi tẹo nào.

Tiểu Cát Tử cũng nài nỉ: “Cách cách mà không giúp Tú Nhi thì sớm muộn gì cô ta cũng bị Dư phi đánh chết. Kỳ thực Dư phi nương nương đổ kị Tú Nhi trẻ trung, xinh đẹp. Nghe bảo hoàng thượng từng nói đùa Tú Nhi: nếu là mười mấy năm trước thế nào cũng thu Tú Nhi làm phi tần, chẳng biết sao lại truyền đến tai Dư phi, Tú Nhi không xui xẻo mới là chuyện lạ!”

Tâm Di nhìn hai cô gái: “À, ra là các người xúi ta trút giận giùm Tú Nhi!”

“Cách cách tốt bụng, thương người thế nhất định không nhẫn tâm mặc cho Tú Nhi bị đánh đập, cách cách đi một lần đi!” Tiểu Cát Tử thừa biết vị này ưa nói ngọt.

“Đúng đấy, cách cách, đi một lần đi mà!” Tiểu Mai Tử chạy đến kéo tay áo Tâm Di.

Tâm Di chịu không nổi bọn họ nài nỉ, đành phải đồng ý: “Được rồi được rồi, ta mà không đi thể nào các người cũng nói ta lòng dạ sắt đá. Ta đi là được chứ gì?”

“Cách cách lòng dạ Bồ tát mà.” Tiểu Mai Tử thỉnh thoảng cũng biết nịnh.

“Nói trước nhé, chỉ lần này thôi đấy! Nếu có Tú Nhi thứ hai, thứ ba ta đều đòi về được chắc? Cách này không thể giải quyết tận gốc vấn đề.” Tâm Di nói thẳng, không Di Uyển sẽ thành trại...tế bần mắt.

Nói đi là đi ngay, Tâm Di quẳng sách xuống ghế dẫn theo Xiao Mei, Xiao Ju qua “thăm hỏi” Dư phi.

Tại nơi ở của “Dư phi nương nương”, Nguyên Thái, Phất Dực và Dư phi chuyện trò... sôi nổi. Nguyên Thái thêm dầu thêm mỡ tường thuật chuyện xảy ra ở từ lâu, đương nói đến đoạn Na Lan Đức Duật ý vô công cao ức hiếp mình, cố nhiên là hấn giấu nhẹm việc trêu ghẹo Tâm Di.

Tú Nhi run rẩy bừng trà lên, ngón út bàn tay trái quẩn một lớp băng mỏng.

Nguyên Thái tùy tiện vuốt má Tú Nhi, Tú Nhi vội né, tách trà không cẩn thận lật úp, hắt đầy vấy áo Dư phi.

Dư phi lập tức vung tay tát cho Tú Nhi một cái, Tú Nhi đứng không vững ngã oạch xuống đất, khay trà cũng chung số phận, cốc rơi tách vỡ nước văng tung tóe. Dư phi đứng bật dậy định giơ chân bồi cho Tú Nhi phát nữa.

Đúng lúc đó Tâm Di dẫn Tiểu Mai, Tiểu Cát bước vào, cảnh tượng này khiến lửa giận trong lòng cô bùng lên, bọn Tiểu Trúc Tử nói chẳng sai chút nào, đưa mắt liếc qua những người có mặt trong phòng một lượt, phát hiện ra “người quen” Nguyên Thái liền nảy sinh kế hoạch báo thù.

“Dư phi nương nương.” Tâm Di vờ như không nhìn thấy, cất tiếng chào.

Ngẩng đầu lên thấy Tâm Di, Dư phi vội thụt chân về, cười tươi như hoa: “Chao, tưởng ai, ra là Tâm Di cách cách đến chơi, khách quý khách quý, mau mau mời ngồi!”

Dư phi có nghĩ vỡ đầu cũng không ra mục đích cuộc viếng thăm của Tâm Di, phải biết rằng vị cách cách này ngày thường chẳng dễ mời chút nào, bản thân Dư phi đã thử mời vài lần, tính gây thiện cảm với Tâm Di nhưng lần nào cũng bị Tâm Di tìm đủ mọi lý do gạt phắt.

Nguyên Thái thấy Tâm Di xuất hiện, tim đập thành thịch, vừa sợ vừa lo Tâm Di lật lại chuyện cũ: “Cô ta là Tâm Di cách cách? Thảm rồi! Cầu trời khẩn phật cô ta đừng có nhận ra mình.” Vội vàng ngoảnh mặt đi chỗ khác.

Tâm Di bước vào phòng, không những chẳng chút khách sáo còn làm ra vẻ nghênh ngang ngồi xuống ghế.

Dư phi ngoảnh mặt về phía Tú Nhi: “Còn không mau rót trà mời cách cách.”

Tú Nhi nén không để nước mắt trào ra, nhặt khay tách lên, ra ngoài bê trà.

“Để ta giới thiệu với hai cậu, vị này là Tâm Di cách cách. Cách cách, đây là em trai út của ta Phát Dực.” Dư phi nói.

Phát Dực nho nhã lịch thiệp cúi người chào hỏi Tâm Di: “Phát Dực bái kiến Tâm Di cách cách.”

“Ồ!” Tâm Di ngồi nguyên tại chỗ nhận lễ.

Dư phi lại chỉ Nguyên Thái: “Đây là.....”

Từ lúc đứng ngoài cửa Tâm Di đã phát hiện Nguyên Thái lăm lét tránh né, ngoảnh mặt đi chỗ khác không dám nhìn mình, cũng chẳng lật tẩy, thấy Dư phi chuẩn bị giới thiệu bèn cướp lời: “Nguyên Thái thiếu gia, chúng ta lại gặp nhau rồi.”

Nguyên Thái chợt dạ hướng về phía Tâm Di da qian: “Bái... bái kiến cách cách.”

Dư phi hỏi với giọng ngạc nhiên thấy rõ: “Ý, hai người quen biết nhau từ khi nào vậy?”

“Chuyện này chút nữa hẵng nói.” Tâm Di không thích phí lời với Dư phi, đi thẳng vào vấn đề: “Nương nương, Tâm Di không tự đứng đăng điện Tam Bảo, Tâm Di vừa mất một người trong cung của nương nương, không biết liệu nương nương có tiện nhường?”

“Cách cách khách sáo quá, vừa mất ai cách cách cứ nói.” Dư phi chấp thuận ngay không suy nghĩ.

Vừa hay Tú Nhi bưng trà lên mời Tâm Di, Tâm Di bèn chỉ vào Tú Nhi, nói: “Chính là cô ta.”

Dư phi ngây người, vội lấp liếm: “Cách cách, Tú Nhi tay chân vụng về, e không biết hầu hạ, cách cách chọn người nhanh nhẹn tháo vát ấy, Xảo Hồng, Tiểu Đường đều được.”

“Tôi chỉ chọn Tú Nhi.” Tâm Di từ chối thẳng thừng.

Nghe câu này, Dư phi như chợt hiểu ra điều gì nhưng không dám lật mặt với Tâm Di, đành giận cá chém thớt – trừng mắt nhìn Tú Nhi: “Giỏi, giỏi lắm, người thật biết tìm chủ... Sao, thấy chỗ ta chật chội nên không muốn ở, tính leo lên cành cao chứ gì?”

Tú Nhi lùi liền mấy bước, sợ sệt nói: “Nương nương, Tú Nhi không dám.”

“Nương nương không việc gì phải trừng mắt với Tú Nhi, đó là ý của tôi. Tiểu Mai Tử, qua giúp Tú Nhi thu dọn đồ đạc.” Tâm Di chẳng thèm bận tâm liệu Dư phi bằng lòng hay không.

Tiểu Mai Tử ứng tiếng, kéo Tú Nhi đi thẳng.

“Đứng lại! Cách cách, Tú Nhi là người của ta, cách cách thích là đòi đi chắc?!” Dư phi đâu có chịu thả người dễ vậy!

“Vậy nương nương định sao?” Tâm Di hỏi.

“Đợi ta hồi bẩm hoàng thượng, mai sẽ sai người đưa Tú Nhi qua chỗ cách cách.” Dư phi tính dùng chiến thuật hoãn binh đây mà.

Dư phi rõ ràng không muốn Tú Nhi qua chỗ Tâm Di, bà ta coi Tâm Di là con nít dễ gạt, định hoãn vài ngày, ngấm ngấm hại Tú Nhi, xong việc bảo: bệnh chết, ai dám thắc mắc nào.

Ngờ đâu Tâm Di sớm biết trò mèo này của bà ta, cười nhạt một tiếng: “Mai? Mai đi nhặt xác cho Tú Nhi là vừa, đừng nghĩ tôi không biết mấy trò giết người không để lại dấu vết nhé.” Ngừng lại chốc lát mới nói tiếp, “Nương nương chẳng nhắc đến hoàng thượng thì thôi, nhắc đến hoàng thượng... aiya... Tâm Di còn một câu chuyện chưa kể hoàng thượng nghe. Nguyên Thái thiếu gia, hoàng thượng nghe xong câu chuyện này sẽ thế nào nhỉ?” Phen này Tâm Di quyết không tha cho Nguyên Thái.

20. Chương 20: Thay Tú Nhi Trút Giận

Nguyên Thái sớm đã đứng ngồi không yên, nghe câu nói này của Tâm Di, mặt mày lập tức trắng bệch.

Dư phi cũng đánh hơi thấy vấn đề, hỏi: “Nguyên Thái, chuyện gì thế?”

Nguyên Thái quỳ sụp xuống: “Cô, chuyện này mà đến tai hoàng thượng thì cháu chết mất, cách cách đòi ai cô cứ đưa đi!”

“Nói rõ ràng, đã xảy ra chuyện gì?” Dư phi nghe là biết thằng cháu quý hóa không chỉ gây họa mà còn bị Tâm Di nắm thóp, nếu không đã chẳng hoảng sợ đến mức này.

Nguyên Thái ngượng chín mặt, ấp a ấp úng mãi không dám nói ra biến cố tại tửu lâu hôm đó. Hắn càng thế, Dư phi càng lo lắng, Phát Dực cũng muốn biết rốt cuộc thì Nguyên Thái đã làm gì đắc tội Tâm Di, bản thân còn biết đường xoay xở hòa giải.

Tâm Di cũng im lặng, ung dung thưởng thức tách trà cầm trên tay, dùng ánh mắt lạnh băng quan sát Nguyên Thái toàn thân run rẩy, mồ hôi lạnh vã như tắm, bụng nghĩ: “Ta không nói, coi người làm sao kể!”

...

Tiểu Mai Tử lên tiếng phá vỡ bầu không khí tĩnh lặng có phần quái dị này: “Nương nương, cháu của người – Nguyên Thái thiếu gia – hôm rồi ở tửu lâu chọc ghẹo cách cách.”

Dư phi há hốc miệng, giáng cho Nguyên Thái một cái tát nảy lửa: “Súc sinh, người ăn phải gan hùm mật gấu hả, người... người chỉ rành gây phiền phức cho ta.”

Nguyên Thái ôm lấy mặt, thiếu não nói: “Cháu... cháu không biết cô ta là Tâm Di cách cách, nếu biết cháu đã chẳng dám...!”

Việc đã rồi, điều cần làm bây giờ là nhanh chóng thu dọn tàn cuộc, thế là Dư phi bèn quay sang ngọt nhạt với Tâm Di, không quên cười lấy lòng: “Cách cách, chuyện này là lỗi của Nguyên Thái...” Vừa nói vừa đưa mắt ra hiệu.

Nguyên Thái hội ý, lập tức cúi đầu hạ giọng van nài Tâm Di: “Cách cách, lần trước là kẻ hèn này có mắt không trông, mạo phạm cách cách, mong cách cách gờ cao đánh khẽ, tha cho kẻ hèn này một lần!”

Phát Dực đứng bên cạnh cũng nói vun vào: “Cách cách, tục ngữ có câu: không biết không có tội, Nguyên Thái đã hối lỗi rồi, việc này đừng để hoàng thượng biết, kéo làm vạ tuế gia tức giận.”

“Việc này con trai bảo mẫu Phát Dực thiếu gia cũng có phần.” Tâm Di lại lòi ra người nữa.

Phát Dực suýt lẫn dùng ngắt xiu, chuyện chẳng phải đùa, không dễ được vị đại tiểu thư này thì còn rắc rối đây, nghĩ thế bèn nói với Tâm Di: “Cách cách thân phận cao sang, hà tất so bì cùng đám nô tài, không đáng, tại hạ về phủ nhất định quản giáo chặt chẽ.” Hắn giỏi ăn nói hơn Nguyên Thái nhiều.

“Cũng được, chuyện này bốn cách cách có thể không kể với hoàng thượng, nhưng tiền cơm rượu hôm đó và tiền bồi thường đồ đạc các người làm hư hại đều do bốn cách cách đây móc hầu bao trả.” Tâm Di có vẻ dễ tính.

Nguyên Thái vội vàng lấy tiền nộp cho Tâm Di. Hắn rút ra một tệp ngân phiếu, còn đang phân vân nên đưa bao nhiêu, Phát Dực đã rút phát lấy một tờ năm trăm lượng đưa cho Tâm Di.

Tâm Di chẳng khách sáo nhận luôn: “Thật hào phóng, vung tay một cái là năm trăm lạng bạc.” Thuận tay đưa ngân phiếu cho Tiểu Cát Tử đứng đằng sau, “Cất cẩn thận.”, lại trở Tú Nhi, “Còn cô ta?”

Đến nước này Dư phi cũng đành thỏa hiệp: “Tú Nhi, lọt được vào mắt cách cách là tạo hóa của người, người theo hầu cách cách đi!”

“Nương nương tính đẩy cô ta đi nhanh thế?” Tâm Di đâu có bỏ qua dễ dàng vậy, cô quyết giúp Tú Nhi hả lòng hả dạ mới thôi.

Dư phi không hiểu ý Tâm Di, hỏi: “Thế phải thế nào? Chẳng lẽ ta còn phải bù hồi môn?”

“Của hồi môn thì không cần, nhưng nương nương đánh đập cô ta đến nông nổi này, cũng nên chi tiền thuốc thang điều trị chứ!” Tâm Di bắt đầu rồi đây.

Dư phi nén nhịn: “Được, ta chi, cô muốn bao nhiêu?”

Tâm Di từ tốn xòe bàn tay... đếm ngón tay: “Để tính xem, ngoài tiền thuốc thang, còn tiền tinh dưỡng, tiền nhờ việc...”

“Tiền nhờ việc là gì?” Dư phi dằn mặt.

“Cô ta đến chỗ tôi làm việc không phải đến dưỡng lão, nhưng giờ sao...?” Tâm Di túm lấy tay Tú Nhi, giọng lên, “Thế này làm việc được không? Tôi còn phải kiếm người hầu cô ta ấy chứ, đây không phải ‘nhờ việc’ thì là gì?”

“Cô... cô ép người quá đáng.” Cuối cùng Dư phi đã ngộ ra.

Tâm Di cũng chẳng giận: “Tiếc hử, vậy tôi đi đòi hoàng thượng.”

Phất Dực đứng sau kéo áo Dư phi, hạ thấp giọng nói: “Chẳng qua vài lạng bạc mọn, đưa cô ta cho rồi!”

“Được được được, hết rồi phải không?” Lúc này Dư phi chỉ muốn mời Tâm Di về càng sớm càng tốt.

“Ai bảo hết rồi, còn khoản thương tật tinh thần nữa chứ.”

Đến lượt Phất Dực ngớ người: “Xin thỉnh giáo cách cách, tiền thương tật tinh thần là gì vậy?”

“Ở đây Tú Nhi không những phải thức khuya dậy sớm, bị sai đi gọi lại mà còn bị mắng nhiếc, đánh đập thậm tệ... ngoài thương tích thể xác, tâm linh bé nhỏ của Tú Nhi còn lưu lại những vết thương khó có thể chữa lành. Những tổn thương tinh thần này sẽ ảnh hưởng lớn đến cuộc sống sau này của Tú Nhi, nếu nghiêm trọng có thể gây nên chứng trầm uất...” Tâm Di ngừng lại uống hớp trà rồi mới nói tiếp, “Có biết hậu quả của chứng bệnh này không?”

Đến lúc này thì đám người đó đã dằn thói mặt ra, đáng ngạc nhiên là khi nghe Tâm Di hỏi, Phất Dực vẫn còn đủ “minh mẫn” để tiếp lời: “Hậu quả gì?”

“Nhẹ ấy à, sẽ hay nghĩ ngợi lung tung, nặng thì... ai mà biết được, thất cổ tự vẫn, uống độc lao giềng, không thì nhảy từ trên cao xuống, aiya, may thì chết là hết chuyện, không may thì gãy tay gãy chân, nằm bất động một chỗ, aiyayaya... ta lỗ to.” Tâm Di nghĩ, chẳng lẽ các người cũng không hiểu, ta nói thế nào chả được, càng nghiêm trọng càng tốt.

Đầu óc Tú Nhi cũng quay mòng mòng, cô bé tội nghiệp hết nhìn Tâm Di lại giương mắt ngó Tiểu Mai Tử.

Tiểu Mai Tử hiểu ý định của Tâm Di, ghé tai Tú Nhi trấn an: “Đừng lo, cách cách đang giúp muội cắt cổ bọn họ đấy!”

“Vậy ý cách cách là...?” Phất Dực đã bị Tâm Di làm cho rối tinh rối mù, chẳng biết đường nào mà lần.

“Ta cũng chẳng đòi nhiều, gộp tất cả lại... một vạn lạng.” Tâm Di ra giá.

“Một vạn lạng!” Dư phi kêu thét.

“Cách cách, một vạn lạng hình như có hơi nhiều!” Phất Dực không ngờ Tâm Di ăn cướp trắng trợn thế.

“Ta hét giá thì người có thể mặc cả mà!” Tâm Di thừa biết bọn họ không chịu.

“Một ngàn lạng?” Phất Dực nói.

“Người cũng thật biết chém giá, bớt hẳn một số 0, một vạn thành một ngàn.” Tâm Di sầm mặt.

“Một ngàn lạng ta cũng không có.” Nhà Dư phi tuy giàu nứt đổ vỡ vách nhưng bà này thuộc dạng vắt cổ chảy ra nước.

“Đừng kêu nghèo.” Tâm Di còn lâu mới tin Dư phi không có tiền, cô chỉ vào Nguyên Thái, “Hắn có, một tệp đầy nửa kia, nộp ra đây, cô ruột gặp khó khăn lẽ nào cháu lại ngoảnh mặt làm ngơ?”

Nguyên Thái mặt nhăn mày nhíu rút ngân phiếu ra: “Cách cách, tôi chỉ có ngần này.”

“Đếm.” Hôm nay mà không moi được tiền, Tâm Di quyết không thôi.

Nguyên Thái lật từng tờ một đếm, trả lời bằng giọng điệu con nít bị ăn hiếp, đáng thương khủng khiếp: “Cách cách, đây có một ngàn chín trăm lạng.”

“Còn thiếu nhiều!” Tâm Di bất mãn nói, cô ngo qua Dư phi, “Dư phi nương nương, tiền riêng của nương nương nhất định không ít, đưa ra đi!”

“Ta làm gì có tiền riêng, thay bằng đồ trang sức đi. Xiao Hong, có bao nhiêu trang sức hoàng thượng thưởng ta từ trước đến nay đem hết ra cho cách cách chọn.” Dư phi quả nhiên tiếc tiền.

“Không! Ta đâu có ngu, xưa nay chỉ có ta nắm thóp người khác, làm gì có chuyện để các người giở trò. Ngân phiếu không ký tên, không đóng dấu, cầm trong tay yên tâm.” Tâm Di nào chịu thua cho Dư phi.

Phất Dực biết hôm nay mà không cầm được tiền thì Tâm Di còn lâu mới chịu yên chuyện, bèn móc toàn bộ số tiền mang theo trên người ra, đếm một lượt: “Cách cách, cộng thêm chỗ này là được ba ngàn sáu trăm lạng.”

“Dù thế nào cũng phải gom đủ năm ngàn lạng, giảm một nửa là quá rẻ rồi.” Tuy mục đích của Tâm Di chỉ là ép Dư phi nộp tiền ra nhưng con số này chưa khiến cô vừa ý.

“Tâm Di cách cách, cô cậy được hoàng thượng cưng chiều ức hiếp người khác hả?” Dư phi nén giận chất vấn.

Tâm Di cũng nói thẳng: “Người trên đè kẻ dưới, cháu trai quý hóa của bà có thể mượn thế bà đi ức hiếp người khác thì tôi cũng có thể mượn thế hoàng thượng ức hiếp bà, rất công bằng.”

Dư phi ức nghẹn họng: “Được, được, cô được lắm, gặp phải cô coi như ta xui, ta đưa.” Bà ta dùng dùng đi vào phòng trong lấy ngân phiếu ra quăng lên bàn, “Cầm đi.”

Tâm Di chẳng hề khách khí cầm lên đếm kỹ một lượt: “Tạm coi là đủ!” Nói rồi dúi hết vào tay Tú Nhi.

Tú Nhi sợ hãi xua tay: “Cách cách, đây... không...”

“Cầm lấy, đây là phần cô đáng được hưởng, thiếu một nửa ta còn thấy thiệt ấy chứ!” Tâm Di ngoảnh đầu nhìn cô cháu Dư phi, giễu, “Nguyên Thái thiếu gia, lần sau lại gặp nhau ở tửu lầu nhé. Không còn sớm nữa, nương nương nghỉ ngơi đi, khỏi cần tiền.”

Nhìn theo bóng chủ tớ Tâm Di khuất dần, Dư phi tức tối la hét ồm ồm: “Tức chết đi được! Thật là tức chết mà!”

Phất Dực xem chừng phong độ hơn Dư phi nhiều: “Tỷ, hà tất phải thế, có năm ngàn lạng bạc cõn con.”

“Đệ nghĩ tỷ thật tiếc tiền chắc, cục tức này tỷ nuốt không trôi. Phất Dực, giúp tỷ nghĩ cách hả giận đi!” Dư phi chặn ngực thở dốc.

Phất Dực hoàn toàn bỏ ngoài tai lời Dư phi, hẳn đang suy tính chuyện khác.

“Nói đi chứ!” Dư phi giục.

“Tỷ, hoàng thượng rất cưng chiều cô ta?” Phất Dực hỏi.

Dư phi nhìn cậu em, ánh mắt như muốn nói “Cậu ngốc hả?”: “Không cưng cô ta dám thế?! Ngoài ngai vàng ra, nha đầu đó chỉ cần mở miệng đòi thứ gì là lão già gặt tất.”

“Tỷ, tỷ đi xin hoàng thượng gả cô ta cho đệ.” Phát Dực lại nói.

Dư phi tròn mắt ngó Phát Dực cứ như trước đây chưa từng quen biết cậu em: “Đệ uống nhầm thuốc hả, cưới tiểu ma nữ này về nhà cửa còn được yên tĩnh không? Không bị cô ta làm loạn lên mới lạ!”

“Dù có sập nhà đệ cũng chịu, cưới cô ta hoàng thượng vì thương cô ta sẽ thương cả nhà chúng ta, còn có thể biết ai là người kế thừa ngai vàng, phần đời còn lại vinh hoa phú quý nhờ cô ta cả.” Phát Dực nhắm vào chính là mục đích này đây.

Mãi đến bây giờ Dư phi mới hiểu ra, vỗ trán cái bốp: “Phải rồi, sao tỷ không nghĩ ra nhỉ, được, tỷ sẽ tìm cơ hội nói với hoàng thượng, đệ thế mà khá, biết toan tính.”

“Em trai tỷ xưa này đâu có ngu.” Phát Dực phe phẩy quạt, đắc ý nói.

Lại nói Tâm Di, vừa ra khỏi tẩm cung của Dư phi liền nói với bọn Tiểu Mai Tử đang vô cùng hưng phấn: “Các người cứ về Di Uyển trước, ta qua kể chuyện này với Uyển Nhi, nghe xong chắc cô ấy cũng cảm thấy hả lòng hả dạ.”

“Ai, cách cách...” Tiểu Mai Tử định ngăn nhưng không kịp nữa, Tâm Di đã chạy một quãng xa.

“Tỷ định ngăn không để cách cách đi?” Tiểu Cát Tử nói, “Chẳng ngăn nổi đâu.”

“Việc này mà truyền đến tai hoàng thượng không biết có gây phiền phức cho cách cách không?” Tú Nhi không khỏi lo lắng.

“Muội cứ yên tâm, nếu hoàng thượng biết cách cách nhà chúng ta bị bắt nạt, muội nghĩ hoàng thượng sẽ trừng phạt Nguyên Thái thế nào, chuyện này cách cách nắm đằng chuôi, bọn họ dám để hoàng thượng biết chắc!” Tiểu Cát Tử trấn an Tú Nhi.

“Phải đấy Tú Nhi, từ giờ trở đi muội không phải sống trong thấp thỏm lo âu nữa, Di Uyển là chốn đào nguyên giữa hoàng cung, tỷ dám chắc không bao lâu muội sẽ lại là Tú Nhi xinh đẹp, hoạt bát trước kia.”

Nghe Tiểu Mai Tử nói vậy, nụ cười xuất phát từ đáy lòng lâu nay vốn bị vùi lấp đi lại nở ra trên môi Tú Nhi, cứ nghĩ đến sau này không còn phải thấp thỏm không yên, bị đánh đập mắng nhiếc, trong lòng Tú Nhi nhẹ nhõm hẳn. Áp lực vừa cất đi, tấm thân bị giày vò hành hạ một thời gian dài không gắng gượng nổi nữa, trước mắt Tú Nhi tối đen, cô liền ngất đi.

Tiểu Mai Tử và Tiểu Cát Tử không ngớt hét gọi.

“Mai Tử, chi bằng tỷ ở đây canh chừng Tú Nhi, muội về Di Uyển gọi người đến giúp.” Tiểu Cát Tử nói.

“Ừ, muội mau đi đi!” Tiểu Mai Tử hối thúc.

Tâm Di còn chưa biết chỗ bọn Tiểu Mai Tử xảy ra chuyện, lúc này cô đang vô cùng hưng phấn vì hành vi hành hiệp trượng nghĩa của mình! Cô xông vào khuê phòng của Uyển Nhi.

“Uyển Nhi!”

Uyển Nhi từ trong phòng bước ra, giọng nói ngạc nhiên pha lẫn vui sướng: “Tâm Di cách cách!”

“Mình đã gọi bạn là Uyển Nhi thì bạn cũng gọi mình là Tâm Di đi, đừng thêm hậu tố được không?!” Tâm Di nói.

Uyển Nhi không hiểu: “Hậu tố là gì cơ?”

Tâm Di giải thích: “Là cách cách, công chúa, a ca, bối lặc (1)...!”

Uyển Nhi che miệng cười khúc khích: “Tỷ nói chuyện thú vị thật đấy, sao hôm nay Tâm Di tỷ lại rảnh rỗi đến chỗ muội thế?”

Tâm Di hào hứng nói: “Tỷ từ chỗ Dư phi về là chạy thẳng đến đây, ban nãy tỷ khiến bà ta tức nghẹn họng, haha, thật là đã.”

“Tỷ đã làm gì?” Uyển Nhi tò mò hỏi.

“Tỷ không chỉ đòi Tú Nhi qua chỗ tỷ mà còn moi của Dư phi năm ngàn lạng bạc khiến bà ta tiếc đứt ruột!” Tâm Di thực tình muốn tất cả mọi người đều biết chuyện Dư phi bị bắt nạt nhưng ở nơi cung cấm này cô cũng chẳng quen biết ai, đành kể cho Uyển Nhi nghe.

Tiểu Thảo đứng bên cạnh lạnh lùng nói: “Tâm Di cách cách, tiền của cách cách còn chưa đủ nhiều hay sao?”

“Tiểu Thảo, đây không đến lượt ngươi nói, khách đến nửa ngày trời rồi ngươi cũng không biết đi rót trà.” Uyển Nhi giáo huấn Tiểu Thảo.

“Không cần rót trà đâu, tỷ không khát.” Tâm Di khẽ phẩy tay, “Tiểu Thảo, ngươi hiểu nhầm rồi, số bạc đó là ta đòi giùm Tú Nhi.”

“Muội cũng nghe nói Dư phi đối xử với Tú Nhi không tốt, hẳn là tỷ đứng ra bênh vực Tú Nhi, dạy cho Dư phi một bài học.” Xem ra tiếng tăm của Dư phi quả thực chẳng mấy tốt đẹp, đến Uyển Nhi cũng biết bà ta ngược đãi Tú Nhi.

“Tỷ vốn chẳng định nhúng tay vào nhưng nhìn thấy Tú Nhi thương tích đầy mình là không kìm được. Nhưng ngoài chuyện moi của bà ta một số tiền lớn khiến bà ta tiếc của cũng chẳng còn cách nào khác, chả nhẽ đánh cho bà ta một trận!” Tâm Di nói.

“Muội vẫn không hiểu vì sao Dư phi nương nương lại ngoan ngoãn nộp tiền ra?” Uyển Nhi hỏi tiếp.

Tâm Di đắc ý đi quanh một vòng: “Sơn nhân tự hữu diệu kế (2), ai bảo cháu bà ta ở tửu lâu trêu ghẹo tỷ! Tỷ chỉ dọa nếu bà ta không chịu nhả tiền ra, tỷ sẽ đem chuyện này nói với hoàng thượng!”

Tiểu Thảo lại nói leo: “Tưởng thế nào, hóa ra cách cách phải bê hoàng thượng ra thì mới xong.”

“Tiểu Thảo, trong mắt ngươi còn có phép tắc không hả?! Tâm Di tỷ đừng giận!”

Tâm Di nhún vai: “Tỷ không giận, kỳ thực Tiểu Thảo nói chẳng sai, tỷ vẫn phải bê hoàng thượng ra mới giải quyết được, công nhận là vô quyết dài có móng tay nhọn!”

“Tâm Di tỷ vừa nhắc đến tửu lâu... tỷ ra ngoài cung à?” Uyển Nhi khá là ganh tị với Tâm Di, có thể tùy ý ra vào cung.

“Ồ, Uyển Nhi, chả lẽ muội chưa bao giờ ra ngoài cung?” Tâm Di thấy Uyển Nhi thật đáng thương, tối ngày bị nhốt trong bốn bức tường.

Uyển Nhi lắc đầu: “Tâm Di tỷ, bên ngoài vui không? So với trong cung thế nào?”

“Bên ngoài có vui hay không muội phải tự mình cảm nhận, hay là lần tới tỷ rủ muội cùng đi!”

Uyển Nhi mới đầu rất hào hứng nhưng ngay sau đó lại cúi gằm đầu xuống: “Thôi! Ma ma (3) bảo ngoài cung vừa hỗn tạp lại không an toàn, con gái tốt nhất là ở trong nhà, tỷ cũng gặp phải kẻ xấu rồi đấy thôi!”

“Hừ, tỷ sợ lũ người đó chắc?! Ai, Uyển Nhi, muội suốt ngày giam mình trong chốn thâm cung này không buồn sao!”

“Buồn thì gẩy đàn, vẽ tranh! Bây giờ còn có Tâm Di tỷ đến làm bạn, trò chuyện với muội nữa!” Uyển Nhi chẳng thấy chuyện này có gì kỳ lạ, những phép tắc, quy định được dạy dỗ từ nhỏ khiến cô quen với việc phục tùng.

“Tỷ mà là muội thế nào cũng chết vì buồn chán!” Tâm Di chịu không thấu cái cảnh giam lỏng này, vài ngày còn được chữ thời gian mà dài chút ắt là cô sẽ phát khùng.

Tâm Di và Uyển Nhi đương nói chuyện thì Tiểu Cát Tử chạy xộc vào: “Tham kiến Uyển cách cách!”

“Chuyện gì mà chạy gấp thế?” Tâm Di hỏi.

“Cách cách, Tú Nhi ngắt xỉu rồi.” Tiểu Cát Tử lo lắng nói.

Tâm Di lập tức đứng dậy: “Đề ta đi xem xem thế nào, ngươi đi truyền thái y.”

“Cách cách, không có lệ này.” Tiểu Cát Tử nói.

“Xem bệnh còn phân biệt ai với ai, cứ nói ta bệnh, đi đi.” Tâm Di còn lâu mới để tâm đến đồng luật lệ vớ vẩn đó.

Uyển Nhi cũng nói: “Đương yên đương lành sao tỷ lại bảo mình bệnh chứ!”

“Không sao, thuận miệng ấy mà, người bệnh trì hoãn đâu được, Uyển Nhi, tỷ về xem thế nào, hôm khác lại qua.” Tâm Di và Tiểu Cát Tử vội vàng rời đi.

Tâm Di vừa đi khỏi, Tiểu Thảo lại bắt đầu bới móc: “Thật biết giả làm người tốt, tiếng thơm một mình cô ta chiếm cả.”

Uyển Nhi không hài lòng nói: “Tiểu Thảo, người trở nên nhỏ nhen thế từ bao giờ, nếu còn để ta nghe thấy người nói xấu Tâm Di cách cách thì đừng ở lại đây nữa.”

Tiểu Thảo không dám cãi nhưng trong mắt tràn đầy oán hận.

Chú thích:

(1) Bối lạc: đầy đủ là “Đa La Bối Lạc”, tiếng Mãn, tương đương với “vương” hoặc “chư hầu”, địa vị xếp sau “thân vương”, “quận vương”, cha truyền con nối.

(2) Sơn nhân tự hữu diệu kế: cả câu này nghĩa “kẻ hèn này tự có cách hay”.

(3) Ma ma: từ gọi chung các cung nữ lớn tuổi trong cung.

21. Chương 21: Nguy Cơ Rình Rập

Trong một căn phòng nhỏ tại Di Uyển, Tú Nhi nằm bất tỉnh trên giường, Tiểu Mai Tử ngồi canh một bên, mấy người khác cũng đang chen chúc đầy phòng. “Tránh đường, cách cách đến rồi!” Tiểu Trúc Tử tỉnh mắt, thấy Tâm Di chạy về phía này bèn nhắc, vừa hay Tâm Di vội vội vàng vàng rảo bước vào trong phòng.

“Sao thế, tự nhiên sao lại ngất đi chứ?” Tâm Di hỏi.

“Nô tì không biết, cách cách vừa đi được một lúc, bọn nô tì đương trên đường về thì Tú Nhi đột nhiên ngất xỉu.” Tiểu Mai Tử đáp với một vẻ lo lắng.

Tâm Di đến bên giường, hết sờ trán lại vạch mí mắt Tú Nhi quan sát, lúc nhắc tay Tú Nhi lên, ống tay áo tuột xuống lộ ra cánh tay trắng trẻo chỉ chút vết thương.

“Trời ơi!” Tiểu Mai Tử kinh hãi hét lên.

Những người còn lại cũng đã nhìn thấy .

“Cha mẹ ơi! Dư phi nương nương quả là ác quá mà!” Tiểu Trúc Tử nhăn mặt nhíu mày.

“Không phải là người!” Đại Hổ nghiêng răng bất mãn.

Tâm Di tháo dải băng trên ngón út Tú Nhi ra, ngón tay đã sưng tấy lên, thử nắn nắn xương ngón tay, toàn thân Tú Nhi không khỏi run rẩy, Tú Nhi khẽ rên lên một tiếng, giật mình tỉnh dậy. Vừa mở mắt ra đã thấy Tâm Di ngồi ngay bên cạnh, Tú Nhi hấp tấp định ngồi dậy thì bị Tâm Di ngăn lại:

“Xương ngón tay người bị trặc rồi, nếu không nắn lại sau này không lành nổi đâu, người chịu khó chút, tương đối đau đấy.”

Tiểu Mai Tử vội đỡ lời: “Tú Nhi, nghe lời cách cách, chịu khó chút.”

Tú Nhi khẽ gật đầu.

Tâm Di cầm ngón tay Tú Nhi nắm mạnh một cái, Tú Nhi đau quá kêu thét lên, nước mắt và mồ hôi lạnh tuôn đầm đìa.

“Xong, nắn lại rồi! Đại Hổ, đi tìm hai mảnh gỗ nhỏ lại đây. Nhị Hổ, người ra ngoài, ta phải kiểm tra thương tích trên người Tú Nhi. Tiểu Lam Tử, bê một chậu nước nóng vào đây, đừng nóng quá đấy. Tiểu Trúc Tử, người không có việc gì thì cũng ra ngoài chờ.” Tâm Di bảo từng người một.

Bọn họ vâng lời lui ra ngoài cửa.

“Tú Nhi, để ta xem thương tích của ngươi thế nào.” Tâm Di đỡ Tú Nhi ngồi dậy.

Tú Nhi vội khước từ: “Không cần đâu, cách cách, chỉ là mấy vết thương vật.”

Tâm Di biết Tú Nhi vừa ngượng vừa sợ, bèn dịu giọng trấn an: “Ngoan nào, ở chỗ ta ta cũng là đại phu, vết thương trên mình ngươi không tiện để thái y xem!”

Tiểu Mai Tử cũng khuyên: “Tú Nhi, không việc gì phải giấu cách cách, cách cách chỉ muốn tốt cho cô thôi.”

Tú Nhi khẽ gật đầu, Tâm Di liền cởi áo Tú Nhi, áo vừa cởi ra, trong giây lát Tâm Di và Tiểu Mai Tử đều phải ngoảnh đi không dám nhìn. Trên thân Tú Nhi chỗ thâm chỗ tím, một vài nơi đã sưng tấy mưng mủ, gần như không chỗ nào lành lặn.

“Dư phi ác đến phát rồ rồi hay sao mà hành hạ người ta ra nông nổi này!” Tâm Di vừa hận Dư phi vừa thương Tú Nhi, “May mà bọn Tiểu Mai Tử nói với ta, nếu cứ thế này e rằng ngươi sẽ bị hành đến chết.”

Tú Nhi nước mắt lưng tròng: “Ban đầu thi thoảng nô tỳ mới bị đánh đập nhưng từ sau tết Đoan Ngọ, hầu như không ngày nào là không phải chịu đòn.”

Tiểu Lam Tử vừa lúc đó bê chậu vào: “Cách cách, nước đến rồi ạ.”

“Đặt trên bàn ấy, người ra ngoài đi!”

Tiểu Lam Tử lập tức lui ra, Tâm Di đến bên bàn đắp nước vào khăn, vắt khô rồi quay lại bên giường, giúp Tú Nhi lau rửa vết thương.

“Cách cách, việc này cứ để nô tì!” Tiểu Mai Tử không quên bổn phận.

Tâm Di gạt đi: “Không sao, đây là việc đại phu nên làm, người coi, có mấy vết thương viêm tấy lên rồi.”

“Cách cách, Tú Nhi chỉ là nô tài, đâu đáng để cách cách làm vậy.” Tú Nhi không ngừng rơi nước mắt.

“Tiểu Mai Tử, lặp lại lời của ta cho Tú Nhi nghe.”

“Cách cách nói: Di Uyển không có nô tài, mọi người đều bình đẳng.” Đây là câu mà mỗi người ở Di Uyển đều thuộc lòng.

“Cách cách tốt với Tú Nhi thế, Tú Nhi chỉ mong làm trâu làm ngựa báo đáp cách cách!”

Tâm Di lắc đầu: “Đừng ngốc thế, ta cần trâu cần ngựa không biết ra ngoài mua chắc! Người không cần phải nghĩ ngợi gì hết, cứ yên tâm ở đây dưỡng bệnh, nhìn người gầy thế kia, ta phải vỗ béo cho ngươi mới được, béo đến mức muốn uống thuốc giảm cân luôn.”

Tú Nhi mắt rưng rưng, cổ nuốt lệ, mỉm cười. Đúng lúc đó, Tiểu Cát Tử dẫn thái y vào, Tiểu Mai Tử vội khoác áo cho Tú Nhi.

Thái y hướng về phía Tâm Di thi lễ: “Nô tài thỉnh an cách cách!”

“Thái y không cần đa lễ!”

“Cách cách không được khỏe ư? Chỗ nào cảm thấy khó chịu ạ?” Thái y thấy Tâm Di mặt tươi, mắt sáng, chẳng giống như có bệnh chút nào.

“Không phải ta!” Tâm Di chỉ Tú Nhi, “Là cô ấy.”

Thái y ngăn người, cung nữ mắc bệnh đâu nên gọi ông ta chứ.

“Thầy thuốc nên hết lòng vì bệnh nhân (2), đã hành nghề y bất luận ai mắc bệnh cũng đều nên chữa trị!” Tâm Di thừa hiểu trong lòng thái y nghĩ gì.

“Vâng...” Thái y đáp, ông cũng nghe nói vì cách cách này chẳng theo quy tắc luật lệ bao giờ, lập tức mở hộp thuốc ra, chuẩn bị chẩn bệnh.

Tâm Di vội kêu Tiểu Mai Tử lấy ghế cho thái y, rồi hai cô cùng tránh qua một bên, nhường chỗ cho thái y bắt mạch.

Thái y bắt mạch cho Tú Nhi, nói: “Cô nương là do tinh thần căng thẳng, âu lo quá độ dẫn đến khí huyết bị tổn hại, không việc gì nghiêm trọng, chỉ cần chuyên tâm tĩnh dưỡng bồi bổ là ổn.”

“Chọn thuốc tốt mà kê đơn.” Tâm Di dặn dò thái y, ngẫm ngợi một hồi lại nói: “Ngoài ra, lấy thêm ít tam thất, bạch được Vân Nam nữa.” Cô tính tự mình trị ngoại thương cho Tú Nhi.

Đêm trong cung cấm, mọi người đều đã an giấc nhưng Tiểu Thảo không tài nào ngủ được, có một nỗi oán hận không sao nói rõ nghẹn ở trong tim, thế là Tiểu Thảo bèn trở dậy khoác áo, mở cửa nhón chân bước ra ngoài.

Một mình dạo bước men theo con đường nhỏ, vô tình đến bên dòng sông chảy qua Ngự hoa viên, Tiểu Thảo ngồi lên một hòn đá cạnh sông, đắm chìm trong thế giới riêng.

Tiểu Thảo là người Bát Kỳ, thông qua tuyển chọn tú nữ vào cung. Chắc hẳn có người không rõ, đã là tuyển tú nữ vì sao lại sa vào phận nô tì, ở đây xin giới thiệu sơ lược để mọi người cùng hiểu thế nào là “tuyển chọn tú nữ”.

Người Bát Kỳ được phân thành “bát kì” và “bao y tam kì thuộc Nội vụ phủ” hai nhóm khác nhau. “Bát kì” bao gồm Mãn Châu bát kì, Mông Cổ bát kì và Hán quân bát kì, tổng cộng 24 kì, đây là trụ cột thống trị chính của chính quyền đời Thanh; còn “bao y tam kì thuộc Nội vụ phủ” là nô lệ của hoàng thất Thanh triều, địa vị chính trị của hai nhóm này khác nhau. Thế cho nên, dù thiếu nữ bát kì và bao y tam kì đều được gọi là “tú nữ” nhưng phương thức tuyển chọn và địa vị của họ trong cung cũng rất khác nhau.

Tú nữ bát kì, ba năm tuyển lựa một lần, do Hộ bộ chủ trì, được chọn làm hậu phi hoặc thê thiếp của chư vương và các hoàng tử; tú nữ bao y tam kì, mỗi năm tuyển lựa một lần, do Nội vụ phủ chủ trì, tuy trong số đó cũng có một vài người dần dần thăng làm phi tần nhưng mọi việc tạp dịch chốn hậu cung đều do những thiếu nữ bao y của Nội vụ phủ này gánh vác.

Ngoài ra, tất cả tú nữ chưa qua tuyển, trước khi chính thức tuyển lựa, đều không được phép thành thân mà phải đợi đến khi tuyển chọn xong rồi (không bị lưu lại chờ kì tuyển sau) mới được kết hôn cưới hỏi. Trước khi tuyển chọn, người nào tự ý thành thân với vương công tôn thất, nhà gái sẽ bị luận tội chiếu theo lệ che giấu tú nữ. Độ tuổi tham dự tuyển chọn tú nữ thông thường là từ 11 đến 20 tuổi.

Tiểu Thảo là tú nữ bao y tam kì, tuy dung mạo thanh tú, thân hình yếu diệu duyên dáng nhưng xuất thân thấp hèn, trừ phi lọt vào mắt vương gia hay hoàng tử nào, còn không đừng hòng có cơ hội “chim sẻ hóa phượng hoàng”, mở mày mở mặt với thiên hạ. Vì thế cho nên Tiểu Thảo luôn canh cánh bên lòng những vận mệnh không tốt biết làm sao. Tiểu Thảo 17 tuổi rồi, quanh năm hầu hạ Uyển Nhi cũng thấy chán, nhưng Uyển Nhi đối đãi với Tiểu Thảo không tồi nên cô ta cũng quyết một lòng theo hầu vị cách cách này.

Thiếu nữ 17 tuổi mới hiểu chuyện yêu đương, thật không may, chốn thâm cung đại nội đàn ông con trai lại ít đến tội nghiệp. Giống như rất nhiều cung nữ khác, Tiểu Thảo cũng mến mộ Na Lan Đức Duật, ngoài ngoại hình anh tuấn phong độ, võ công cao cường ra, quan trọng nhất là gia thế, hai cha con anh đều có quan có chức, lại thuộc Tương Hoàng Kì, nếu có thể gả cho anh, bản thân sẽ thoát khỏi số phận bao y nô tì. Biết Uyển Nhi phải lòng Na Lan Đức Duật, cô ta cảm thấy mình có hy vọng, nếu Uyển Nhi gả cho Na Lan thì bản thân cũng có thể đi theo, đàn ông tam thê tứ thiếp là chuyện thường, chỉ cần vào được tộc phả họ Na Lan, làm thiếp thì đã sao chứ!

Từ số phận mình cô ta nghĩ đến Tâm Di, thường ngày vốn thân thiện là thế mà hôm nay Uyển cách cách lại vì Tâm Di nổi cáu với mình, còn bảo sẽ đuổi mình đi, há không khiến Tiểu Thảo uất hận bùng phát?! Bèn nhặt một viên đá nhỏ, vung tay ném xuống sông: “Gì mà Tâm Di cách cách, làm như hay lắm ấy, hừ!

Chẳng qua là con nha đầu vô giáo dục, ngoại hình còn thua xa mình nữa kìa! Dựa vào đâu mà cô ta lại thành cảnh vàng lá ngọc, còn mình chỉ là nô tì!”

Tiểu Thảo chẳng qua cũng chỉ muốn xỉ vả cho bỏ ghét, giải tỏa mối hận trong lòng, cô ta lấy đâu ra bản lĩnh chống đối Tâm Di, làm thế khác gì tự tìm đường chết chứ, vốn nghĩ đêm khuya thanh vắng không ai nghe thấy, nào ngờ vừa mới dứt lời, sau lưng vọng đến tiếng người nói: “Nói xấu chủ nhân nên luận tội gì hả?”

Tiểu Thảo giật thót mình, quay phắt người lại, nhìn thấy Dận Tự, Dận Đường không khỏi thất kinh hồn vía, vội vàng quỳ xuống xin tha: “Nô tì đáng chết! Xin hai vị tha cho nô tì, nếu câu này truyền đến tai cách cách thì nô tì chẳng còn chốn dung thân.”

Lão bát, lão cửu từ chỗ Khang Hy nghị sự ra, đương ngang qua Ngự hoa viên, hai người vừa bị “ông già” giáo huấn ột chập, trong lòng âm ức khó chịu bèn lang thang trong vườn một vòng giải khuây, thấy bên sông có bóng người liên lặng lẽ tiến đến, Tiểu Thảo đang đắm mình trong suy nghĩ nên không phát hiện ra.

Câu nói chất chứa oán hận đó khiến hai người bọn họ không khỏi thắc mắc, theo như họ biết, quan hệ quần chúng của Tâm Di tốt không để đâu cho hết, trong cung từ trên xuống dưới gần như không ai là không thích cô, sao đây lại có người bất mãn với Tâm Di nhỉ!

“Người hầu hạ vị cách cách nào?” Bát a ca Dận Tự hỏi.

“Nô tì theo hầu Uyển cách cách.” Tiểu Thảo trả lời.

“À, thảo nào! Chủ người không đặc sủng như trước nên người bất bình thay chủ chứ gì?” Dận Tự dễ dàng nhìn thấu tâm tư Tiểu Thảo.

“Nô tì không dám!”

Dận Đường tiếp lời: “Trong mắt người Tâm Di cách cách không sánh được với chủ người, thậm chí còn chẳng bằng người, cầm kì thi họa hoàn toàn mù tịt, cái gì cũng kém cỏi mà lại bay lên cành cao thành phượng hoàng nên trong lòng người bất bình, đúng không?”

“Xin hai vị a ca tha cho nô tì, nô tì lần sau không dám nữa!” Tiểu Thảo run rẩy van xin.

Dận Đường đưa mắt nhìn Dận Tự: “Đứng dậy trả lời, người tên gì?” Dận Đường đổi giọng thân thiện, ân cần hỏi.

Tiểu Thảo đứng dậy: “Hồi bẩm cửu a ca, nô tì tên là Tiểu Thảo.”

Dận Đường cười: “Tên người đặt thật không sai, người đúng là cỏ, nhưng nếu người nghe lời bọn ta, tương lai sẽ không phải là cỏ dưới chân người khác nữa.”

“Chẳng hay hai vị a ca muốn Tiểu Thảo làm gì?” Tiểu Thảo cũng khá lạnh lợi, làm gì nghe không ra ẩn ý trong lời Dận Đường.

“Không phải người hận Tâm Di cách cách sao, chúng ta giúp người!” Dận Đường lấy ra một chiếc lọ nhỏ, “Chủ người hay qua chỗ Tâm Di, người đi theo, tìm cách nhỏ thứ này vào thức ăn của Tâm Di cách cách, chỉ cần một giọt là đủ, không màu không mùi.”

Tiểu Thảo rùng mình, lời cửu a ca nói đã quá rõ ràng, tuy bất mãn với Tâm Di nhưng bảo cô ta đi giết người, Tiểu Thảo cố nhiên không tránh khỏi sợ hãi: “Cửu a ca muốn... muốn nô tì giết...”

“Người không còn lựa chọn nào khác, nghị luận sau lưng chủ nhân, nhẹ thì bị chủ người đuổi, nếu truyền đến tai hoàng thượng, hừ, với địa vị hiện nay của Tâm Di cách cách, chẳng cần ta nói hậu quả nhỉ, huống hồ người đã biết bí mật của bọn ta, người tự cân nhắc đi!” Dận Tự vừa đầm vừa xoa, “Sự thành, ta bảo Kỳ Duệ thu nạp người, dù có làm tam, tứ phúc tấn vẫn là phúc đức của người rồi!”

Câu này càng khiến Tiểu Thảo động lòng, không sai, so với Na Lan Đức Duật, Kỳ Duệ còn cao hơn một bậc, bối lạc cơ mà, tương lai có thể thừa hưởng tước vị vương gia, danh giá vinh hiển này họ Na Lan làm sao bì kịp.

Dận Đường giơ lọ ra trước mặt Tiểu Thảo gần giọng: “Cô ta và người, phải có một người chết!”

Tiểu Thảo biết bản thân không còn đường lui, quyết định đánh liều một phen, dùng bàn tay run lấy bầy đón lấy chiếc lọ.

“Ta không cần biết quá trình, chỉ cần kết quả.” Giọng nói và ánh mắt Dận Đường lạnh băng khiến Tiểu Thảo không rét mà run.

Dận Tự phẩy tay, Tiểu Thảo cầm chặt lọ rời đi, nhìn theo bóng Tiểu Thảo khuất vào màn đêm, cười a ca cười lạnh một tiếng

“Cô ta chưa chắc đã được việc.” Dận Tự không yên tâm, nói.

“Đã có lòng thù hận thì hành sự bất chấp hậu quả, chút xíu ‘hận’ thôi cũng đủ đốt cháy cô ta, huống hồ huynh còn hứa giúp cô ta trèo cao, loại người này được việc nhất, hơn nữa ả còn đường lui sao.” Dận Đường nói.

Dận Tự gật đầu: “Nói là nói thể chứ sao có thể đổ hết vốn vào một canh bạc, chỗ khác cũng không được thả lỏng.”

“Yên tâm, đệ đã tìm được người rồi.”

Về đến vương phủ của mình, Dận Đường lập tức triệu người mà hắn tìm được đến. Bọn họ vào trong thư phòng, đóng chặt cửa.

Dận Tự quan sát hai sát thủ đứng trước mặt, hỏi Dận Đường: “Chính là bọn họ?”

“Họ không phải người kinh thành, lạ mặt, xong việc đi luôn, không ai tra ra đâu.”

“Năm chắc bao nhiêu? Liệu có một lần ăn ngay được không?” Dận Tự chỉ lo việc không thành sẽ lưu lại hậu họa.

Dận Đường trấn an: “Bát ca, huynh cũng thật cả nghĩ, cô ta chỉ là một con nhóc lại không biết võ công, huống hồ chúng ta ra tay ở ngoài cung.”

Dận Tự liếc cậu em một cái: “Chẳng lẽ đệ còn tính ra tay ở trong cung, bọn họ là đối thủ của Na Lan Đức Duật chắc?”

“Thế nên đệ mới kêu chúng ra tay ở ngoài cung, không phải nha đầu đó thích chạy loăng quăng khắp nơi sao, đợi nha đầu đó đến chỗ vắng vẻ thì hành động, bên cạnh chỉ có hai tên thị vệ tứ đẳng, không đáng lo ngại.”

Dận Tự gật nhẹ đầu: “Lần này huynh nghe đệ nhưng huynh nói trước nhé, lần này mà không thành thì đừng hòng có lần sau, nha đầu đó tinh ranh hơn quỷ, nếu thất bại, cô ta sẽ đoán ra chủ mưu ngay, việc này mà kinh động đến hoàng a mã thì đừng hòng yên thân.”

“Đệ đương nhiên không để nha đầu đó nghi ngờ chúng ta, thập tứ đệ không ở kinh thành, có nghi cũng chỉ nghi lão tứ.” Cười a ca nở nụ cười bí hiểm pha lẫn đắc ý, nói.

Dận Tự biết cậu em này khá ranh mãnh nên cũng chẳng nói nhiều, chỉ dặn dò sát thủ: “Làm cho gọn gàng sạch sẽ chút, đừng lòi đuôi ra cho người ta nắm.”

“Vương gia yên tâm!” Sát thủ lộ rõ vẻ tự tin.

Dận Tự phẩy tay ra hiệu, tay sát thủ bèn lui ra khỏi phòng. Dận Tự quay sang Dận Đường, mỉm cười một cách khiên cưỡng: “Không rõ vì sao huynh cứ cảm thấy bọn chúng không thể làm gì được nha đầu đó.”

Hồng rồi, nguy hiểm đang mon men đến gần mà Tâm Di vẫn không hay biết, chán ở trong cung là lại chạy ra ngoài lòng vòng phở xá, chỉ có bọn Tiểu Trúc Tử là hưởng lợi.

Ai da! Có trách cũng chỉ trách hoạt động giải trí ngày xưa quá ư là ít ỏi!

Chú thích:

(1) Gốc là “cát cổ chi tâm”: ý chỉ thầy thuốc sẵn sàng hi sinh thân mình vì người bệnh, vốn lấy trong câu “Y gia hữu cát cổ chi tâm” – “Thầy thuốc phải có cái tâm dám cắt cả thịt mình (ý nói sẵn sàng hi sinh vì người bệnh)” ở hồi 24 sách “Nho lâm ngoại sử” của Ngô Kính Tử, xuất phát từ gương hiếu thảo không ngại cắt thịt từ đùi mình để cha mẹ không phải chịu đói.

22. Chương 22: Cứu Tinh

Hôm nay thấy trời nắng đẹp, Tâm Di chán ở trong cung bèn dẫn sáu cái đuôi ra ngoài chơi.

“Cheng cheng cheng...” Một chuỗi tiếng cồng chiêng vang lên thu hút sự chú ý của mọi người.

Tiểu Trúc Tử vô cùng hào hứng: “Tiểu thư, đằng trước có xiếc khỉ, chúng ta đi xem xem!”

Đối với trẻ con mà nói xiếc khỉ có sức hấp dẫn lớn nhưng Tâm Di gì mà chẳng gặp qua! “Con khỉ đó bắn chết được, có gì đáng xem, các người thích thì cứ tự nhiên!” Tâm Di chẳng chút hứng thú nói, “Ta lại tiêm sách đầu đường đằng kia lựa xem có tiểu thuyết dã sử gì không, lát nữa các người qua đó tìm ta.”

“Tiểu thư đi một mình e không an toàn.” Đại Hổ vẫn còn chưa quên chức phận của mình.

“Ban ngày ban mặt có gì không an toàn chứ? Cứ yên tâm đi xem xiếc khỉ của các người đi! Không sao đâu.” Tâm Di không muốn làm bọn họ cụt hứng.

“VẬY...” Đại Hổ quả thực cũng rất muốn xem.

“Đi đi!” Nói rồi Tâm Di một mình rời đi, những người khác cũng bu lại chỗ diễn xiếc khỉ.

Hai tên sát thủ bên kia đường bám theo Tâm Di như hình với bóng từ lúc cô bước chân ra khỏi cung, bọn chúng đã chờ ở cửa cung mấy ngày nay rồi, khó khăn lắm mới chớp được cơ hội Tâm Di tách riêng, vội đưa mắt ra hiệu cho nhau, lập tức theo sát cô.

Tâm Di đi vào một con ngõ nhỏ, từ đằng sau, hai tên sát thủ nhanh chóng xông lên, chặn trước mặt cô: “Tâm Di cách cách!” Bọn chúng cần xác nhận để không giết nhầm người.

“Tôi đâu có quen các anh!” Câu trả lời này đã chứng thực thân phận của Tâm Di, hai tên sát thủ gạt đầu, một tên nói: “Cô không cần quen biết bọn ta!”

Tên kia gơ đoản đao lên: “Chỉ cần biết thứ này là đủ.” Vừa dứt lời đã nhắm hướng Tâm Di mà vung đao.

Tâm Di thấy bọn chúng rút đao ra liền hiểu ngay, không đợi hai tên sát thủ tiến đến gần, co giò chạy biến ra ngoài, vừa chạy vừa la: “Cứu! Cứu tôi với!” Tuy chẳng hi vọng bọn Đại Hổ, Nhị Hổ nghe thấy nhưng chỉ cần chạy ra ngoài ngõ, người qua người lại đông hơn, sát thủ ít nhiều sẽ do dự, bản thân cũng có cơ hội chạy thoát, ai ngờ trong lúc cuống quýt Tâm Di vấp phải hòn đá ngã sắp.

Sát thủ tức khắc đâm đao vào lưng Tâm Di, Tâm Di linh hoạt, thuận đà lăn một vòng né được nhát đao này nhưng tránh vỏ dưa gặp vỏ dừa, vừa hay đụng phải tên kia, lần này thì cô vô phương tránh né, đoản đao nhắm hướng ngực Tâm Di đâm tới.

Tâm Di chỉ còn nước nhắm mắt chờ tử thần đến rước: “Mình chết chắc rồi!”

Chính lúc ngàn cân treo sợi tóc, cứu tinh xuất hiện! Kể cũng trùng hợp, Na Lan Đức Duật vừa hay bước đến đầu ngõ, nghe tiếng kêu cứu lại vừa vặn bắt gặp cảnh tượng này, mắt nhìn đoản đao sắp đâm vào tim cô gái, có chạy đến cũng chẳng kịp. Nhanh như điện xẹt, Na Lan dùng mũi chân hất một hòn đá nhỏ dưới đất lên, hòn đá nhắm hướng đoản đao trong tay sát thủ phóng đến, keng một tiếng lưỡi đao gãy làm đôi, không đợi sát thủ kịp phản ứng, anh vung tay chém cho hẵn một phát vào cổ tay, sát thủ ôm tay lùi liên mấy bước, ngẩng đầu lên thấy Na Lan Đức Duật đương nhìn mình với ánh mắt sắc lạnh, đầy vẻ cảnh cáo.

Sát thủ thứ hai không chịu bỏ cuộc, vung đao đâm Na Lan Đức Duật, cùng lúc, tên bị thương cổ tay cũng phát động tấn công. Na Lan Đức Duật ung dung hóa giải từng chiêu thức một, triển khai phản công.

Tâm Di nhắm mắt nghe thấy tiếng đánh đấm, vô cùng thắc mắc: “Giết người cần gây ra tiếng động lớn thế này? Lâu thế rồi sao vẫn chưa ra tay nhỉ?” Cô len lén hé một bên mắt ra, nhìn thấy có người đang đấu đá với hai tên sát thủ, lập tức quên rằng bản thân mình còn trong tình thế nguy hiểm, mở to mắt hào hứng quan sát trận đấu.

Sát thủ thấy vô phương thắng được Na Lan Đức Duật, liền đưa mắt ra hiệu cho nhau, bất ngờ ném ra một quả đạn khói, Na Lan Đức Duật tức khắc lùi về sau che chắn cho Tâm Di, đồng thời phát chưởng xua tan khói.

Khói tan, sát thủ cũng mất dạng tự khi nào. Na Lan Đức Duật thở dài một tiếng, ngoảnh đầu nhìn thiếu nữ được mình cứu, vừa nhìn rõ mặt, hai người không khỏi ngỡ ngàng.

“Là cô (anh)!” Bọn họ đồng thanh kêu lên.

Thấy Tâm Di vẫn ngồi bệt trên đất, Na Lan Đức Duật vội đỡ cô đứng dậy: “Sao lại là cô?”

“Trùng hợp ghê, may có anh không tôi đã mất mạng rồi!”

Na Lan Đức Duật chạy ra khỏi ngõ, nhìn quanh quất một hồi quay lại hỏi: “Sao chỉ có mình cô? Sáu cái đuôi kia đâu rồi?”

“Hình như anh hiểu tôi cũng khá rõ đấy chứ!” Tâm Di cũng chẳng trả lời.

“Thiếu nữ đặc biệt như cô ở chốn kinh thành này không nhiều.”

Tâm Di đã bình tĩnh lại, đáp với giọng tự tin: “Nói đúng hơn là ‘độc nhất vô nhị!’”

Na Lan Đức Duật nhìn Tâm Di với ánh mắt tán dương: “Không sai, quả thực là ‘độc nhất vô nhị’. Lần trước ở tửu lâu tôi nói có phần quá lời, mong cô thứ lỗi.”

Nghe Na Lan hạ giọng xin lỗi, Tâm Di cũng nói: “Là do tôi cố tình kiếm chuyện trước.”

“Cảm ơn cô hôm đó đã giữ thể diện giúp tôi!” Na Lan tiếp.

“Anh làm gì không nghĩ ra, chẳng qua lúc đó hơi mất bình tĩnh thôi!” Tâm Di lại bổ sung thêm một câu, “Huống hồ, đúng là tôi không đẹp.”

“Thì ra cô vẫn để bụng câu tôi nói, Na Lan thành tâm mong tiểu thư bỏ quá cho.” Na Lan Đức Duật gập mình hết cỡ.

Tâm Di mỉm cười đáp: “Ban nãy anh cứu mạng tôi không hơn mọi lời xin lỗi ư! À, anh đừng kể chuyện vừa xảy ra với những người khác nhé, tôi không muốn bọn họ lo lắng.”

“Bọn họ không làm tròn phận sự bảo vệ cô, đáng ăn đòn.”

“Có thêm bao nhiêu người nữa thì cũng không bằng một Na Lan Đức Duật.”

Na Lan Đức Duật cười nói: “Cô nói quá lời rồi, phải rồi, vì sao có người muốn giết cô?”

“Không biết. Sao anh không tóm một tên hỏi cho rõ!” Kỳ thực trong lòng Tâm Di cũng đã đoán ra bảy, tám phần, cô chỉ không ngờ bọn họ lại dám ra tay giữa ban ngày ban mặt thế này.

“Chỉ lo bảo vệ cô thành thử để chúng chạy thoát, nhưng bọn chúng bỏ lại thứ này.” Na Lan Đức Duật cúi xuống nhặt nửa thanh đoản đao đưa cho Tâm Di.

Tâm Di cầm lấy, lật qua lật lại xem xét một cách tỉ mỉ, phát hiện trên cán đao có khắc chữ “Ung” rất nhỏ. Sắc mặt không hề thay đổi, cô nói với Na Lan: “Nửa thanh đoản đao thì biết được gì chứ!” Nói rồi nhét vào chiếc túi nhỏ đeo trên người.

Na Lan Đức Duật cũng chẳng để ý động tác này của Tâm Di, nói: “Cô định đi đâu, tôi đưa cô đi!”

Hai người vừa đến đầu ngõ đã thấy sáu cái đuôi cười nói rôm rả đi về phía này.

Tiểu Trúc Tử kinh ngạc kêu lên: “Ý, Na Lan Đức Duật!”

“Nhìn thấy tôi có đáng hét toáng lên thế? Tôi có ba đầu sáu tay đâu.” Na Lan Đức Duật không nhin được cười, nói.

“Cậu ta kích động thì đúng hơn, ai bảo anh là thần tượng của bọn họ!” Tâm Di giải thích giùm Tiểu Trúc Tử.

“Thế còn cô?” Na Lan Đức Duật hỏi.

“Tôi chẳng tôn sùng ai hết.” Tâm Di vừa đi vừa đáp, giọng khá thờ ơ. Câu nói này ít nhiều khiến Na Lan Đức Duật thất vọng, tuy sớm biết vị cô nương này rất khác người nhưng trong thâm tâm anh vẫn hi vọng riêng chuyện này cô cũng giống những người khác.

Ra khỏi ngõ, mới rẽ qua một khúc quanh liền thấy phía trước có rất nhiều người vây quanh một ngôi nhà chỉ chỉ trỏ trỏ, bọn họ cũng chen vào xem.

Hai bên cửa lớn ngôi nhà, một bên treo đèn lồng đỏ, viết chữ “hỉ”, một bên treo đèn lồng trắng, viết chữ “điện” (1).

“Ồ, người nhà này làm thế là ý gì?” Tiểu Lam Tử hết sức ngạc nhiên.

Một người lảng giềng đứng cạnh bảo với bọn họ: “Ấy là mấy người không biết, kể cũng hay, hôm qua con trai nhà họ mới cưới vợ, bày tiệc rượu náo nhiệt vô cùng, ai ngờ nửa đêm ông bố lẫn ra chết, lại vội vàng vàng làm lễ tang.”

“Việc thế này quả hiếm thấy!” Tâm Di có thể coi là hiểu biết rộng thế mà lần đầu mới gặp phải việc này, cô chợt bật ra vẻ đối: “Đương hiếu tử tố tâm lang, khóc tiếu bất đắc (2).”

Na Lan Đức Duật lập tức tiếp ngay: “Thủ linh đường nhập động phòng, tả hữu vi nan (3).”

Tâm Di nhìn anh với ánh mắt tán thưởng: “Phản ứng nhanh đấy, mà cũng rất sát!”

“Không dám, không dám, tại hạ nào dám khoe tài trước mặt tiểu thư!”

Tâm Di khẽ mỉm cười: “Cứ nghĩ anh xưa nay nghiêm chỉnh lắm, không ngờ cũng biết ăn ngon nói ngọt.”

“Oan quá, tôi nào có chứ!” Na Lan Đức Duật cũng không hiểu tại sao cứ ở trước mặt Tâm Di là mình lại thay đổi hoàn toàn.

Bỗng gần đó vọng lại tiếng trống gõ dồn dập, lập tức kéo sự chú ý của mọi người khỏi căn nhà.

“Ai, có người gõ trống báo án ở Thuận Thiên phủ...”

“Đi xem xem...” Mọi người lục tục kéo đi.

Tâm Di trở tay theo hướng dân chúng kéo nhau đi, nói với Na Lan Đức Duật: “Đằng đó mới có người kêu oan kìa!”

“Chúng ta cũng đi xem thử!” Na Lan Đức Duật đề nghị.

Bọn họ theo chân bách tính đến ngoài nha môn Thuận Thiên phủ, chỉ thấy một thiếu nữ 13, 14 tuổi mặc tang phục đang ra sức đánh trống.

Nghe thấy tiếng trống, nha dịch chạy lên công trường trước tiên, gõ uy vũ bỗng rầm rầm, tiếp đó Thuận Thiên phủ doãn và sư gia thẳng đường, công đường trên dưới tức khắc im phăng phắc.

Phủ doãn gõ kinh đường mộc cái rầm: “Người nào quỳ dưới kia, vì lẽ gì đánh trống kêu oan?”

Thiếu nữ quỳ dưới công trường, đáp: “Dân nữ Hà Mai Hương khấu kiến đại nhân.”

“Hà Mai Hương, ngươi ít tuổi thế có việc chi oan ức?” Phủ doãn thuận theo lệ thường hỏi.

“Đại nhân, thân mẫu của dân nữ Hà Hoàng thị (4) đột ngột từ trần, dân nữ nghi nhị nương giết hại mẫu thân, mong đại nhân làm chủ giùm dân nữ.” Hà Mai Hương tuy ít tuổi nhưng trả lời đâu ra đấy.

Nghe có án mạng, phủ doãn nào dám chậm trễ, lập tức ra lệnh: “Ồ? Người đâu, theo bốn phủ đến nhà họ Hà khám nghiệm tử thi! Hà Mai Hương, bốn phủ nhất định trả lại công bằng cho ngươi.”

“Đa tạ đại nhân.” Hà Mai Hương liền khấu đầu tạ ơn.

Từ cổ chí kim, chẳng hiểu tại sao người ta đều rất hứng thú với việc chết người, thấy tình huống này cũng lũ lượt đi theo, Tâm Di vốn không muốn đi nhưng chịu không thấu Tiểu Lam Tử và Tiểu Trúc Tử nheo nhéo bên cạnh, đành đi xem cùng bọn họ.

Uy Viễn võ quán chính là nhà họ Hà, đằng trước là võ quán, hậu viện là nơi gia đình Hà Mai Hương sinh sống.

Tuy nha dịch lập hàng rào ngăn bách tính ở ngoài cửa, nhưng Tiểu Trúc Tử linh hoạt, ra sức rẽ đám đông, dân chúng thấy cách ăn mặc, hành xử của bọn Tâm Di khá có quyền thế, đành nhường bọn họ lên tận hàng đầu.

Trong nhà, phụ thân của Hà Mai Hương đương khấu kiến phủ doãn: “Thảo dân Hà Thụ Bình khấu kiến đại nhân.”

“Hà Thụ Bình, người làm nghề gì mưu sinh?” Đây không phải là thừa biết còn hỏi mà là trình tự thẩm vấn.

“Hồi bẩm đại nhân, thảo dân chính là quán chủ của Uy Viễn võ quán.” Hà Thụ Bình trả lời.

“Người là chồng của Hà Hoàng thị?” Phủ doãn lại hỏi.

“Thưa vâng.”

“Vậy bốn phủ hỏi người, thê tử người Hà Hoàng thị chết vào lúc nào, vì sao chết?” Là chồng của người chết, Hà Thụ Bình chắc hẳn phải biết rõ hơn ai hết, phủ doãn nghĩ.

Nào ngờ Hà Thụ Bình đáp: “Thảo dân không rõ.”

P phủ doãn ngó người: “Sao người lại không rõ chứ, hai người các người không phải là phu thê ư?”

“Bẩm đại nhân, thê tử thảo dân vốn ốm yếu, tối hôm qua...” Hà Thụ Bình bắt đầu thuật lại sự việc xảy ra tối qua.

Đêm qua, tại Uy Viễn võ quán, vợ của Hà Thụ Bình – Hà Hoàng thị dùng cơm xong không lâu bèn cảm thấy lồng ngực đau nhói.

Hà Hoàng thị năm nay 32 tuổi, gả đến nhà họ Hà đã hơn mười năm, không sinh được người con trai nào, độc mỗi cô con gái, vì họ Hà cũng là gia đình khá giả nên thường ngày sống sung sướng, thành ra trông vẻ ngoài như chưa đến ba mươi, chỉ có điều từ nhỏ mắc bệnh tim, thân thể yếu ớt, mỗi bao nhiêu danh y, uống bao nhiêu thuốc rồi mà vẫn không thấy khỏi, mấy năm gần đây lại càng trở nặng.

Hà Thụ Bình thấy vợ ôm ngực, mặt mày trắng bệch, môi tím ngắt, bèn hỏi: “Nàng sao thế?”

“Chắc là bệnh cũ tái phát, tức ngực, chẳng có tí sức nào.” Hà Hoàng thị đáp.

“Thuốc đâu, thuốc viên lần trước kê đã uống chưa?”

“Uống rồi, thiếp muốn đi nghỉ sớm.”

Thế là Hà Thụ Bình đỡ Hà Hoàng thị nằm lên giường.

“Thiếp không sao, chàng không cần ở đây với thiếp, qua chỗ cô ấy đi, không cô ấy lại không vui.” Hà Hoàng thị là người phụ nữ giữ nền nếp cũ song lại hết sức hiền thực, “cô ấy” trong miệng bà chính là thiếp của chồng.

Hà Thụ Bình kéo chăn đắp cho vợ: “Vậy ta qua bên đó, nàng chịu khó nghỉ ngơi.”

Sáng sớm ngày hôm sau, con gái của họ Hà Mai Hương lo lắng cho bệnh tình của mẫu thân, thức dậy từ sớm, đến phòng của Hà Hoàng thị, đẩy cửa bước vào: “Mẹ (5)”

Không thấy Hà Hoàng thị trả lời, Hà Mai Hương tưởng mẫu thân còn đang an giấc bèn rón rén bước đến bên giường. Đến sát giường mới cảm thấy có gì đó không ổn, chỉ nhìn thấy Hà Hoàng thị nằm sấp, một tay chặn ngực, tay kia tóm chặt khăn trải giường, miệng mở to, vẻ mặt vô cùng đau đớn.

“Mẹ, mẹ làm sao thế?” Hà Mai Hương hét gọi.

Cô bé giơ ngón tay run rẩy bầy đến trước mũi Hà Hoàng thị dò hơi thở, ngay lập tức lại rút phắt về, không dám tin đứng lạng mắt một lúc rồi mới chạy ra cửa, hô hoán: “Cha, cha ơi... mau đến đây...”

Hà Thụ Bình nghe tiếng, từ trong một căn phòng khác chạy ra, hỏi: “Xảy ra chuyện gì thế?”

Hà Mai Hương vừa khóc nức nở vừa nói: “Cha, mẹ... mẹ chết rồi.”

Hà Thụ Bình cũng đỡ người ra một hồi, chạy vào trong phòng, đến bên giường, đặt tay lên cổ Hà Hoàng thị bắt mạch, thất kinh ngồi phịch xuống giường. Mai Hương khóc lóc hồi lâu, đột nhiên quay đầu chạy ra ngoài cửa.

Hà Thụ Bình vội hét gọi: “Mai Hương, con định đi đâu thế?”

“Con đi báo quan, nhất định là bà ta hại chết mẹ.” Người Hà Mai Hương nhắc đến chính là thiếp của Hà Thụ Bình – Lý Ngọc Thuyền.

Lý Ngọc Thuyền gả vào nhà họ Hà hai năm trước, từ lúc bước chân vào gia đình này, cả nhà gần như lấy bà ta làm trung tâm, Hà Thụ Bình chiều chuộng Lý Ngọc Thuyền hết mực, thậm chí còn phục tùng răm rắp.

Tuy Lý Ngọc Thuyền đối xử với Mai Hương không đến nỗi nào nhưng dù gì cũng không phải là mẹ ruột, huống hồ từ ngày gả về đây, Lý Ngọc Thuyền chẳng coi Hà Hoàng thị ra gì, cô bé 13, 14 tuổi cũng đã khá hiểu chuyện... nên tiểu Mai Hương tương đối bất mãn với Lý Ngọc Thuyền. Hôm nay nhìn thấy mẫu thân chết thảm như vậy, Mai Hương bản năng nghĩ rằng Lý Ngọc Thuyền đã hại chết mẹ mình.

Hà Thụ Bình cảm thấy con gái thật không biết điều, mẫu thân vừa qua đời, đã không giúp lo liệu hậu sự thì thôi còn chạy đi báo quan, chỉ rặt gây rối, bèn nói: “Không được làm càn, mẹ con từ trước vốn đã hay đau tim, lúc nghiêm trọng còn ngất đi nữa. Cha biết hôm qua cha không ở bên mẹ con, mẹ con mất cha cũng có trách nhiệm. Nhưng con cũng không nên vì thế mà nói nhị nường giết mẹ con.”

“Là bà ta, chắc chắn là bà ta.” Hà Mai Hương cũng rất cố chấp.

Hà Thụ Bình lựa lời khuyên bảo: “Cha cũng biết chút y thuật, cha đã kiểm tra thi thể của mẹ con rồi, hoàn toàn không có gì bất thường.”

Hà Mai Hương nào chịu nghe: “Cha, ngày thường cha bệnh vực nhị nường cũng chẳng sao, nay mẹ chết không minh bạch như thế, con phải thay mẹ đòi lại công bằng, con quyết đi báo quan...”

Phủ doãn nghe Hà Thụ Bình trần thuật xong, quay sang hỏi người khám nghiệm tử thi: “Ngõ tác (6), kết quả thế nào?”

“Bẩm đại nhân, thi thể không có gì bất thường. Xem ra, quả thực chết vì bệnh tim phát tác.” Người khám nghiệm trả lời.

“Hà Mai Hương, người nghe thấy rồi đấy!” Sau khi nghe câu trả lời của người khám nghiệm, phủ doãn nói với Hà Mai Hương, “Mẫu thân người chết vì bệnh tim, niệm tình người còn nhỏ lại có lòng hiếu thảo, bổn phủ không truy cứu tội người vu cáo người khác.”

“Đại nhân, nhị nường tinh thông y thuật, thường ngày lại bất hòa với mẫu thân, nói không chừng chính bà ta ngầm hạ độc hại thân mẫu dân nữ.” Hà Mai Hương quyết không bỏ cuộc.

Phủ doãn cũng kiên nhẫn hỏi người khám nghiệm thêm lần nữa: “Ngõ tác, người chết có hiện tượng trúng độc không?”

“Hồi bẩm đại nhân, không có.”

“Hà Mai Hương, mẫu thân người đột ngột qua đời, người rất đau lòng, bổn phủ có thể thông cảm, nhưng thực tế cho thấy mẫu thân người chết do bệnh tim phát tác chứ không phải bị người khác ám hại, vụ án này kết thúc ở đây, người cũng nên nghe lời cha người mà sống cho tốt đi!” Phủ doãn tính kết án.

Hà Mai Hương còn định nói thêm nhưng phủ doãn chẳng tâm tư đâu mà nghe nữa, hét gọi nha dịch gác ở bên ngoài, “Hồi phủ!”, nói rồi đứng dậy dẫn đầu đoàn người rời đi.

Hà Thụ Bình nói với con gái: “Mai Hương, cha đi sắp đặt việc hậu sự ẹ con, con ở yên trong nhà, đừng chạy lung tung.” Dứt lời cũng bỏ đi.

Hà Mai Hương không nói không rằng, chỉ ôm xác mẹ khóc ngất.

Chú thích:

(1) Điện ( ): chỉ nhà có tang.

(2) Đương hiếu tử tố tân lang, khóc tiểu bất đắc (,): “Làm con thảo sấm (vai) tân lang, khóc cười không nổi.”

(3) Thủ linh đường nhập động phòng, tả hữu vi nan (,): “Canh linh cữu vào động phòng, trái phải đều khó.”

(4) Vốn họ Hoàng, kết hôn lấy theo họ chồng Hà, thành ra gọi là Hà Hoàng thị.

(5) Nguyên văn là “nương ( )” hoặc “nương thân ( )”: cách gọi thân mật, dân dã. Ở trên định dịch thành “mẫu thân” nhưng ở đây để giữ được cảm giác thân tình nên dịch là “mẹ”, tuy có hơi hiện đại chút.

(6) Ngổ tác: cách gọi người khám nghiệm tử thi (trong quan phủ) thời xưa.

23. Chương 23: Khám Nghiệm

Đám đông hiếu kỳ thấy chẳng còn gì để “hóng” nữa dần dần tản đi hết, chỉ trơ lại mình bọn Tâm Di.

Na Lan Đức Duật quay sang nhắc Tâm Di: “Chúng ta cũng đi thôi!”

Tâm Di đi được vài bước không hiểu sao lại quay lại, bước vào trong phòng.

Cả đám kinh ngạc nhìn nhau, cuối cùng cũng đành theo chân cô.

Tâm Di đến bên Hà Mai Hương, dịu giọng đề nghị: “Tiểu muội muội, tỷ cũng có biết chút y thuật, để tỷ xem qua thi hài mẫu thân muội được không?”

“Tỷ là ai?”

“Tỷ là ai không quan trọng, để tỷ thử kiểm tra xem, biết đâu lại có phát hiện gì.”

Hà Mai Hương sực sột hỏi: “Tỷ tỷ, tỷ có thể tra ra thật?”

“Tỷ không dám hứa chắc, phải chờ kiểm tra xong mới biết được.” Tâm Di cũng không nắm chắc trăm phần trăm.

Hà Mai Hương lau nước mắt, nói: “Vậy tỷ kiểm tra đi!”

Na Lan Đức Duật lập tức lên tiếng ngăn cản: “Cô định làm gì thế, chẳng phải Thuận Thiên phủ đã định án rồi sao?!”

Tâm Di ngẩng đầu nhìn Na Lan Đức Duật, hỏi vặn: “Nếu là án oan thì sao?”

“Khi này ngổ tác đã khám nghiệm rồi đó thôi.” Na Lan Đức Duật đáp.

Tâm Di khế lắc đầu: “Ngổ tác là đàn ông, hướng hồ ban này ông ta chỉ xem lướt qua, đâu có kiểm tra kỹ càng!” Tâm Di dùng khăn tay拭 mặt lại hỏi mượn Mei Xian một đôi găng tay, trong lúc chờ đợi cô tranh thủ quan sát quanh phòng một lượt.

Căn phòng hết sức bình thường, cửa chính hướng bắc cửa sổ hướng nam, đồ đạc không có gì đặc biệt nhưng được thu dọn khá gọn gàng sạch sẽ, chứng tỏ chủ nhân là người chăm chỉ chịu khó. Sát tường kê một chiếc giường, màn vén lên một nửa, đầu nạn nhân quay ra ngoài, chân hướng vào trong cho thấy lúc đó nạn nhân cố bò ra khỏi giường nhưng không thành công.

Tâm Di nhận lấy găng tay đeo vào rồi bắt đầu cởi quần áo người chết, mấy bậc tu mi nam tử thấy thế bèn lật đật quay mặt đi chỗ khác.

Tâm Di nhấc tay nạn nhân lên ấn thử vào da, thầm nhủ: “Căn cứ vào độ cương cứng của tử thi (1) thì thời gian tử vong hẳn là sáng sớm ngày hôm nay, khoảng canh năm, điểm này phù hợp với lời khai của cha con họ Hà.” Cô lại quan sát sơ qua biểu cảm trên mặt người chết, “Sắc mặt bà ta có vẻ rất đau đớn, theo như miêu tả của Hà Thụ Bình thì bệnh của người đàn bà này thuộc dạng mãn tính, chức năng tim không hoàn thiện. Nếu nói chết vì suy tim cũng không phải là không có lý.”

Tiếp đó Tâm Di mở khoang miệng của nạn nhân ra xem, rồi bắt đầu nắn lần theo xương từ trên xuống dưới, nhưng không phát hiện ra chỗ xương nào bị gãy cũng không thấy bất cứ thương tích gì.

Tâm Di ngừng tay, gọi: “Tiểu Trúc Tử, Tiểu Lam Tử, lại giúp ta một tay.”

Tiểu Lam Tử thất kinh hồn vía: “A! Chúng tôi ư?”

Tiểu Trúc Tử cũng trưng ra vẻ mặt vô cùng miễn cưỡng: “Sao lại kêu bọn tôi chứ?” Nói rồi chỉ Đại Hổ và Nhị Hổ, “Bọn họ không được sao?”

“Hai người họ là đàn ông, không tiện.” Ý của Tâm Di rõ đến thế là cùng.

Tiểu Trúc Tử buột miệng nói: “Thế chúng tôi chẳng phải đàn...?” Chữ cuối cùng phải nuốt vào trong bụng không thốt ra được, cả hai đành vác bộ mặt thiếu não lết đến bên người chết.

“Lật tử thi lại cho ta.” Tâm Di chỉ huy.

Bộ dạng của Tiểu Trúc Tử không thoát qua cặp mắt Na Lan Đức Duật. Anh cứ nghĩ Lan, Trúc chẳng qua là hai người hầu, giờ mới để ý kỹ. Nhưng Tiểu Trúc Tử trông có vẻ nhỏ con, Tiểu Lam Tử cũng chẳng lớn hơn Tiểu Trúc Tử là mấy, vẫn chỉ là hai tên nhóc, không dễ phân biệt như thái giám thành niên nên dù nhìn thế nào cũng chẳng nhận ra, “Bọn họ là công công? Ngoài hoàng cung thì cũng chỉ có vương phủ là được dùng thái giám.” Ánh mắt Na Lan Đức Duật lại hướng vào Tâm Di, “Cô ấy ở vương phủ nào nhỉ? Có vương phủ nào lại để con gái chưa xuất giá chường mặt ra đường thế này!”

Tâm Di kiểm tra thi thể một lượt, phát hiện sau lưng thi thể có dấu chấm nhỏ màu đỏ: “Gì đây?” bèn thò tay sờ thử.

Na Lan Đức Duật thấy nét mặt Tâm Di hơi khác thường vội hỏi: “Cô phát hiện ra điều gì thế?”

“Anh tới xem.” Tâm Di vậy gọi.

Na Lan Đức Duật ban đầu còn do dự vì “nam nữ hữu biệt”, về sau lại nghĩ đây cũng là để trả lại công bằng cho nạn nhân nên bình thần bước đến gần cúi xuống xem xét.

Tâm Di chỉ vào chấm đỏ: “Anh xem, là cái này.”

Na Lan Đức Duật nhìn kỹ một hồi mới cất tiếng: “Vết nhỏ thế này... như là bị ám khí giống cây kim chích phải.”

“Ám khí?” Tâm Di ngẩng đầu lên hỏi Hà Mai Hương, “Tiểu muội muội, nhị nương của muội biết võ không?”

“Muội không biết, muội chỉ biết nhị nương rành y thuật thôi.”

Tâm Di thầm nghĩ: “Mình nhớ trước kia từng xem qua một bộ phim hoạt hình, hung thủ dùng kim thêu giết người...” Nghĩ vậy cô liền kéo áo lót của người chết ra xem, quả nhiên trên áo có một lỗ thủng rất nhỏ, vừa hay khớp với chấm đỏ kia.

“Vị trí này...?” Tâm Di nói với Na Lan Đức Duật, “Na Lan Đức Duật, anh xoay lưng lại chút.”

“Để làm gì?” Na Lan Đức Duật vừa hỏi vừa quay lưng lại phía Tâm Di.

Tâm Di dùng ngón tay điểm một cái vào lưng anh, nói: “Đây là vị trí vết đỏ trên mình nạn nhân.” Rồi thò đầu qua vai Na Lan Đức Duật tìm vị trí phổi, điểm một cái trước ngực: “Quả không sai!”

Na Lan Đức Duật bị cô nàng chỉ chỉ điểm điểm, lại ngửi thấy mùi hương trên mình Tâm Di liền đứng đờ ra như bị điểm huyệt, nhất thời không sao động đậy được mà thực tâm cũng chẳng muốn động đậy chút nào.

“Thủ pháp inh thật, tiểu muội muội, đi đánh trống lần nữa, mẹ em chắc chắn là bị mưu sát.” Tâm Di đưa ra kết luận.

Hà Mai Hương gật đầu, lập tức đứng dậy.

Na Lan Đức Duật giật mình một cái hoàn hồn, vội giơ tay ngăn cản: “Chờ đã, cô khẳng định? Chỉ dựa vào chấm đỏ này?!”

“Đúng, chỉ dựa vào chấm đỏ này.” Tâm Di quả quyết.

“Đừng nói bừa, chấm đỏ nhỏ xíu này thì chứng minh được gì?” Na Lan Đức Duật không tin.

“Tôi đâu nói bừa, tôi có thể khẳng định với anh chấm đỏ này chính là bằng chứng vững chắc.”

“Cô có biết nếu không thuyết phục được phủ doãn Thuận Thiên, cô cũng sẽ bị hỏi tội?!” Ngờ ngợ của Na Lan Đức Duật hàm chứa sự quan tâm không che giấu.

“Anh lo cho tôi?” Tâm Di nghe ra bèn nhìn thẳng vào mắt anh, hỏi.

Na Lan Đức Duật nhìn cô không nói, cả hai cứ thế nhìn nhau một lúc lâu.

Tâm Di từng trải nghiệm qua sao lại nhìn không ra ý tứ trong mắt Na Lan Đức Duật, nào dám tiếp tục nhìn anh, hấp tấp quay sang nói với Hà Mai Hương: “Bọn tỷ đi đánh trống cùng muội.”

Thấy Tâm Di kiên quyết như vậy Na Lan Đức Duật cũng không tiện ngăn nữa, trong lòng thầm nghĩ lỡ có rắc rối gì mình đành đánh tiếng với Thuận Thiên phủ doãn, nếu vẫn không được thì kéo cả bố già vào cuộc chứ không thể để Tâm Di bị “bắt nạt”.

Tiếng trống báo án vang lên lần thứ hai, dân chúng lại xúm vào.

“Ai, sao vẫn là cô bé này... Án đã định rồi còn không chịu thôi.”

Phủ doãn thẳng đường, gõ án gia uy: “Người nào đánh trống?”

“Đại nhân, là tiểu nữ.” Hà Mai Hương ngẩng đầu, nói.

“Lại là người? Hà Mai Hương, vụ án của mẹ người đã kết rồi, bà ta chết vì bệnh chứ không phải bị giết. Người đừng đánh trống nữa, nếu còn tiếp tục gây rối đừng trách bản quan không khách sáo, thoái đường!” Phủ doãn cất bước định đi.

“Khoan! Đại nhân, Hà Hoàng thị không chết vì bệnh mà là bị mưu sát.” Tâm Di bước lên công đường.

Phủ doãn trợn mắt, nạt: “To gan, người là ai mà dám nói bừa trên công đường!”

“Ta là chị của Hà Mai Hương.”

“Chị? Cô ta chẳng phải con một sao?” Phủ doãn dằn mặt.

“Vừa nhận xong.” Tâm Di thuận miệng nói ra một cái cớ.

Na Lan Đức Duật trầm lắng đầu: “Tình quái!”

“Lên công đường sao còn không quỳ?” Phủ doãn lại hỏi.

Tâm Di cười cười: “Muốn ta quỳ trừ phi người không cần mũ ô sa trên đầu nữa.”

“Khẩu khí lớn thật, rốt cuộc thì ai đỡ lưng cho cô ta?” Na Lan Đức Duật càng lúc càng nhìn không thấu Tâm Di.

Phủ doãn cũng bị khí thế của Tâm Di trấn áp, không rõ lai lịch của cô nàng thế nào bèn hỏi lại lần nữa: “Cô rốt cuộc là ai?”

“Người không cần quan tâm ta là ai, chỉ cần thẩm án là được.” Tâm Di bầy ra dáng vẻ cách cách.

“Được, không quỳ thì không quỳ vậy, bản quan hỏi cô, cô dựa vào đâu mà quả quyết Hà Hoàng thị bị mưu sát? Nếu không đưa ra được bằng chứng xác thực, bản quan sẽ trị cô tội náo loạn công đường.” Phủ doãn thấy Tâm Di kiêu ngạo thế cũng không dám đắc tội.

Tiểu Trúc Tử ở dưới cười hì hì, nói: “Muốn trị tội tiểu thư?! Hấn mất trí rồi.”

“Hấn đương nhiên không thể trị tội tiểu thư, nhưng nếu tiểu thư không đưa ra được bằng chứng thì cũng rầy rà lắm.” Nhị Hồ tiếp lời.

Na Lan Đức Duật nghe nói thế lại bắt đầu đoán già đoán non thân phận Tâm Di: “Cô ấy rốt cục là ai mà đến Thuận Thiên phủ cũng không buồn để mắt?”

Trên kia Tâm Di nói với phủ doãn: “Đại nhân, bằng chứng nằm trên thi thể.”

“Vậy sao?” Phủ doãn tỏ vẻ nghi ngờ, “Người đâu, gọi ngỗ tác ra đây.”

Lát sau ngỗ tác bước lên công đường.

“Ngỗ tác, vị cô nương này nói Hà Hoàng thị bị mưu sát, chứng cứ nằm trên tử thi, người có gì để nói không?” Phủ doãn lên tiếng chất vấn.

“Đại nhân, lúc này tiểu nhân đã kiểm tra kỹ càng rồi, trên tử thi không có bất kỳ vết thương nào.” Ngỗ tác cố nhiên không thừa nhận mình khám nghiệm sai sót.

“Thủ pháp của hung thủ vô cùng tinh, người ngoài rất khó phát hiện, huống chi khi này người không kiểm tra lưng nạn nhân.” Tâm Di chỉ ra sai sót của ông ta, “Đại nhân, xin hãy tới hiện trường lần nữa.”

Phủ doãn không giấu vẻ bức bối: “Lại phải đi nữa?”

“Trả lại công bằng cho người chết vốn là chức trách của phủ doãn đại nhân ngài, nếu không đi, ngài có nghĩ đến hậu quả?” Tâm Di chỉ vào đám đông bên ngoài, “Mất bách tính sáng lắm, ngài cho rằng có thể che mắt bịt miệng chừng ấy người?”

“Đúng lắm... Vị cô nương này nói đúng lắm...” Đám đông bên dưới ồ lên hưởng ứng.

Trước tình thế này phủ doãn đành phải đến nhà họ Hà thêm lần nữa.

Tới Hà gia, thấy Hà Thụ Bình đương thay y quan khám liệm cho vợ, Tâm Di vội hét lớn: “Đợi đã, chút nữa hãy thay.” Cô vén áo người chết lên, nói với phủ doãn và ngỗ tác, “Các người xem, lưng nạn nhân có một chấm đỏ.”

“Thứ này nói lên được điều gì, cũng có thể là bị muỗi đốt mà!” Ngỗ tác căn bản không buồn nhìn.

“Bây giờ là mùa đông lấy đâu ra muỗi, kể cả bị muỗi đốt đi nữa thì cũng phải phỏng lên chứ, người thử sờ xem có phỏng lên không hả!” Tâm Di hết sức bất mãn với thái độ của ngỗ tác.

Ngỗ tác bất đắc dĩ phải đưa tay ra kiểm tra.

“Ngỗ tác, có bị phỏng lên không?” Phủ doãn hỏi.

“Bẩm đại nhân, không có.” Ngỗ tác vẫn tìm cách vạy lại Tâm Di, “Nhưng trên người có chấm đỏ là chuyện bình thường, cô dám nói cô không có không?”

“Không sai, trên người có chấm đỏ rất bình thường, nhưng...” Tâm Di kéo áo lót của người chết xuống, chỉ vào lỗ thủng nhỏ xíu trên đó, nói: “Nhìn kỹ đi, lỗ thủng trên áo bà ta vừa khéo trùng với vị trí chấm đỏ kia, người giải thích thế nào đây?”

“Có thể là bà ta sơ ý...” Lời ngỗ tác bị Tâm Di cắt ngang, “Người có uốn lưỡi trước khi nói không đấy? Người làm ngỗ tác, khám nghiệm tử thi đòi hỏi thực tế, về ngâm cứu ”Tẩy oan tập lục” của Tống Tử (2) xem người ta khám nghiệm tử thi thế nào.”

“Ta khám nghiệm tử thi mười mấy năm chưa từng sai sót, không cần tiểu nha đầu như người giáo huấn, lúc ta theo nghề này người còn chưa sinh ra nữa là!” Ngỗ tác cáu tiết.

Tiểu Trúc Tử lớn giọng đáp lễ: “Người chán sống rồi, dám mắng tiểu thư nhà chúng ta.”

Tâm Di xua tay ngăn Tiểu Trúc Tử, bụng nghĩ: “Đúng là ta chưa ra đời, người hơn ta những ba trăm tuổi ấy chứ.”

Tiểu Trúc Tử không làm sao được, đành lẩm bẩm trong miệng: “Tiểu thư thật quá độ lượng.”

“Người đừng nhao nhao lên nữa, tiểu thư nhất định có cách khiến gã ngỗ tác đó ngậm miệng.” Tiểu Cát Tử kéo Tiểu Trúc Tử.

Chỉ nghe Tâm Di nói tiếp: “Mười mấy năm không sai sót không có nghĩa lần này không sai sót, thực tế chứng minh! Người sơ ý tạo ra một lỗ thủng nhỏ tại vị trí này trên áo lót cho ta xem xem, làm thành lỗ thủng nhỏ như vậy chỉ có một khả năng duy nhất chính là kim khâu.”

“Ý cô là kim khâu đâm chết bà ta?” Ngỗ tác phản vấn.

“Đúng.” Tâm Di khẳng định.

“Nực cười, kim khâu sao có thể đâm chết người?” Ngỗ tác cười khẩy.

Tâm Di chẳng bận tâm đến vẻ mai mỉa của ông ta: “Đương nhiên có thể. Nếu hung thủ vừa biết võ công lại hiểu y lý thì dư sức làm được.”

Phủ doãn “chộp” được mấu chốt, vội hỏi: “Hà Mai Hương, nhị nương người có biết võ không?”

“Dân nữ chỉ biết bà ta giỏi y thuật, còn về võ công thì quả tình không được rõ.” Hà Mai Hương thành thật trả lời.

“Đại nhân cứ cho gọi nhị nương của Mai Hương ra hỏi là biết ngay.” Tâm Di đề nghị.

Phủ doãn khẽ gật đầu: “Được, đi truyền nhị nương của Hà Mai Hương tới đây.”

Đám đông đứng xem càng lúc càng phấn khích: “Này, mọi người nói xem Hà Hoàng thị rốt cục có phải là bị mưu sát?... Tôi thấy có khả năng, cô gái đó khá là tự tin... Chả phải, nhóc con hiểu gì, muốn khoe mẽ ấy mà!”

Tiểu Trúc Tử nghe rõ mồn một, muốn nhảy đồng lên: “Hừ, tiểu thư chúng ta không hiểu, người hiểu chắc? Nói cho người biết, tiểu thư ta bảo là mưu sát thì nhất định là mưu sát.”

“Tiểu thư nhà người nào phải thần tiên, huống chi phá án vốn coi trọng bằng chứng.” Na Lan Đức Duật từ đầu đến cuối không thốt ra lời nào, giờ mới xen vô.

“Na Lan... thống lĩnh, người khác không tin tiểu thư chúng tôi cũng đành, sao ngài cũng không tin?” Đại Hổ ủng hộ Tiểu Trúc Tử.

“Đúng đấy, cứ chờ xem, tiểu thư chúng ta nhất định sẽ khiến các người tâm phục khẩu phục.” Tiểu Trúc Tử sớm đã thần tượng Tâm Di vượt trên cả Na Lan Đức Duật.

“Ta chỉ tin vào chứng cứ.” Na Lan Đức Duật vẫn kiên trì bảo lưu ý kiến.

Không bao lâu Lý Ngọc Thuyền liền có mặt, Na Lan Đức Duật để ý thấy dáng đi của Lý Ngọc Thuyền, bất giác nhíu chặt lông mày.

“Đại nhân, đã đưa Lý Ngọc Thuyền đến.” Nha dịch bẩm báo.

“Dân phụ Lý Ngọc Thuyền khấu kiến đại nhân.” Lý Ngọc Thuyền quỳ xuống nói.

Tâm Di chăm chú quan sát Lý Ngọc Thuyền. Người đàn bà này khoảng ba mươi tuổi, gương mặt vốn dĩ xinh đẹp thanh tú lại thêm một lúm đồng tiền ẩn hiện nơi khóe miệng khiến dung nhan càng thêm cuốn hút.

“Người đàn bà này đẹp hơn Hà Hoàng thị nhiều, chẳng trách Hà Thụ Bình thiên vị bà ta.” Tâm Di nghĩ thầm.

Phủ doãn hỏi Hà Thụ Bình: “Hà Thụ Bình, thiếp người có biết võ công?”

“Thưa đại nhân, không ạ.” Hà Thụ Bình đáp.

Na Lan Đức Duật không nén được chỉ trích: “Hà Thụ Bình, người nói láo.”

Phủ doãn ngoảnh đầu về hướng phát ra tiếng nói, không đợi ông ta lên tiếng, Na Lan Đức Duật phất áo bước vào trong phòng.

“Thì ra là Na Lan thống lĩnh.” Phủ doãn biết mặt Na Lan Đức Duật.

Na Lan Đức Duật chấp tay đáp lễ: “Phủ doãn đại nhân thứ lỗi, cắt ngang buổi xử án của ngài rồi.”

Phủ doãn cũng khách khí hỏi: “Na Lan thống lĩnh, sao ngài biết Hà Thụ Bình nói dối?”

“Phủ doãn đại nhân, lẽ nào tôi lại không phân biệt được một người có võ công hay không?” Trên phương diện này, Na Lan Đức Duật khá là tự phụ.

“Cũng phải, Hà Thụ Bình, người còn không mau khai thật.” Phủ doãn đương nhiên tin Na Lan Đức Duật.

Hà Thụ Bình lập tức kêu oan: “Na Lan đại nhân, thiếp tiểu nhân quả thực không biết võ, trước đây nàng cũng từng sống ở kinh thành, bà con lối xóm đều có thể làm chứng nàng mảnh mai yếu ớt, hoàn toàn không rành võ công.”

“Bước đi của người thường vốn nặng nề, người luyện võ thì khác hẳn, võ công càng cao, bước chân càng uyển chuyển nhẹ nhàng.” Na Lan Đức Duật nhìn vào Lý Ngọc Thuyền, nói.

Lý Ngọc Thuyền không biến sắc mảy may, như chẳng hề nghe thấy những lời vừa rồi của Na Lan Đức Duật.

“Hà Thụ Bình, người chẳng hiểu gì về người cùng chăn gối với người, cô ta không những biết võ mà võ công còn cao hơn người nữa kìa.” Thấy thần thái Lý Ngọc Thuyền bình thản vậy, Na Lan Đức Duật bắt đầu đề cao cảnh giác.

Hà Thụ Bình vẫn không tin: “Không thể nào!”

Chú thích:

(1) Trong tình huống bình thường, thi thể sau khi chết khoảng 2 giờ 30 phút sẽ bắt đầu cứng, từ 9 giờ đến 12 giờ thì cứng đơ hoàn toàn, đến 30 giờ thì mềm trở lại, 70 giờ thì khôi phục nguyên dạng, cơ thể bắt đầu phân hủy.

(2) “Tẩy oan tập lục”: được viết bởi Tống Từ (1186-1249), tự Huệ Phủ, người huyện Kiến Dương, tỉnh Phúc Kiến thời Tống. Ông xuất thân ở một gia đình quan quyền bậc trung, cha là Tống Cung, quan tiết độ của Quảng Châu. Ông là nhà pháp y học trứ danh đời cổ xưa của Trung Quốc và cũng là của thế giới. Quyển “Tẩy Oan Tập Lục” ghi chép: giải phẫu thân người, kiểm nghiệm thi thể, kiểm tra hiện trạng, giám định một số nguyên nhân cơ giới tính nào gây tử thương... các tri thức về mọi mặt, liệt cử các loại độc vật mà đương thời có thể dùng để tự sát hoặc mưu sát cùng với cách cấp cứu, phương pháp giải độc; phạm vi luận thuật gần như bao quát các hạng mục chủ yếu về kiểm nghiệm pháp y, nội dung cũng gồm đủ các tri thức sơ bộ về các mặt nhu yếu của sự kiểm nghiệm hiện đại, có giá trị khoa học tương đối cao. Quyển “Tẩy Oan Tập Lục” ra đời năm 1247, sớm hơn quyển sách cùng loại do Fortunato Fidelis và Paolo Zacchia (người Italia) trứ tác trên 450 năm. Từ thế kỷ 13 đến thế kỷ 19, sách này được liên tục dùng hơn sáu trăm năm, luôn là một quyển ‘đầu bản’ mà quan viên hình pháp thời xưa của Trung Quốc phải có.

24. Chương 24: Cây Kim Thêu

“Trên đời này có rất nhiều chuyện ông không thể ngờ tới.” Tâm Di chẳng muốn phí thời gian tranh luận với Hà Thụ Bình về chuyện thê thiếp ông ta có biết võ công hay không, giờ cô chỉ muốn vạch trần thủ pháp gây án của Lý Ngọc Thuyền, bèn chĩa mũi dùi vào đối tượng: “Thủ pháp của cô rất cao siêu, quả thực là không chê vào đâu được. Vốn dĩ có thể che mắt thiên hạ khiến người ta tưởng Hà Hoàng thị chết vì bệnh tật, tiếc thay cô không ngờ được Hà Mai Hương lại cố chấp đến vậy, một mực cho rằng cô là hung thủ, càng không lường tới sự xuất hiện của tôi.”

“Cô nương, tôi không hiểu cô đang nói gì, nếu cô cứ nhất quyết cho rằng tôi là hung thủ mời cô đưa bằng chứng ra đây, bằng không tôi sẽ kiện cô hủy hoại danh dự người khác.” Lý Ngọc Thuyền đáp trả không chút hoang mang.

“Hừ, đúng là chưa thấy quan tài chưa đổ lệ! Cô nghĩ không ai nhìn ra thủ pháp gây án của cô thật chắc?” Tâm Di biết nếu không trưng chứng có ra trước mắt Lý Ngọc Thuyền thì cô ta đời nào chịu nhận tội, bèn nói: “Cô đòi bằng chứng chứ gì, có ngay đây! Na Lan Đức Duật, tôi muốn phiền anh giúp một tay, được chứ?”

“Tiểu thư cứ nói!” Giúp đỡ người mình mến, Na Lan Đức Duật cam tâm tình nguyện.

“Cô ta dùng nội lực bắn kim thêu vào người nạn nhân, bây giờ lại phiền anh dùng nội lực đẩy nó ra. Với võ công của anh mà nói, việc này có khó gì!” Đến lúc này rồi Tâm Di vẫn không quên tâng bốc Na Lan Đức Duật.

“Cô khẳng định kim thêu ở trong người nạn nhân?” Na Lan Đức Duật vẫn muốn xác nhận lại lần nữa.

Tâm Di nói chắc như đinh đóng cột: “Tôi khẳng định, bên trong vết đỏ nhất định có một cây kim thêu!”

Na Lan Đức Duật thấy Tâm Di tự tin vậy bèn gật đầu ưng thuận: “Được!”

Phút chốc hiện trường chìm trong tĩnh lặng, ai nấy cũng đều nín thở hồi hộp chờ đợi.

Na Lan Đức Duật đến bên xác chết, vận công đánh xuống một chưởng, liền đó một chiếc kim thêu bật ra từ vết đỏ, “keng” một tiếng rơi xuống đất.

Khoảnh khắc đó, giữa căn phòng lặng ngắt như tờ, tiếng “keng” ấy còn vang hơn sét giữa trời quang.

Na Lan Đức Duật kinh ngạc ngẩng đầu nhìn Tâm Di, bất gặp nụ cười tràn đầy tự tin của cô, chàng thống lĩnh trẻ tuổi như bị bắt mất hồn: “Mình chưa bao giờ nhìn thấy nụ cười tự tin như thế.”

Vừa thấy kim, Lý Ngọc Thuyền liền nhắm mắt lại.

Phủ doãn và đám đông hiếu kỳ đều tròn tròn mắt, há hốc miệng, không dám tin vào cảnh tượng vừa xảy ra.

Sau khoảnh khắc câm lặng, đám đông vây quanh bắt đầu bàn tán sôi nổi chưa từng thấy: “Wa, có kim thật à!...Thật không tài nào ngờ nổi! Cô gái đó làm sao biết được nhỉ? Suyt, đừng làm ồn, xem tiếp xem Lý Ngọc Thuyền có chịu nhận tội không!”

Tiểu Trúc Tử vô cùng đắc ý: “Ha, ta bảo rồi mà, tiểu thư nhà chúng ta nói cái gì cũng có lý.”

Ngõ tác thấy sự thật rành rành ra đó cũng đành chịu thua, lẳng lặng cúi xuống nhặt hung khí, cẩn thận đặt lên một miếng vải trắng: “Khải bầm đại nhân, trên kim vẫn còn dính máu.”

“Đây... làm sao có thể...?” Phủ doãn hết nhìn cây kim lại quay sang ngó Tâm Di.

Tâm Di vẫy tay ra hiệu, mọi người lập tức yên lặng, chỉ nghe Tâm Di nói: “Lý Ngọc Thuyền, tự cô giải thích cho đại nhân hay là để tôi?”

Lý Ngọc Thuyền không đáp, nhìn Tâm Di bằng ánh mắt oán hận như muốn ăn tươi nuốt sống cô.

“Vị cô nương này, sao cô biết trong thân người chết có kim thêu?” Điều phủ doãn muốn hỏi cũng chính là thắc mắc của những người có mặt tại hiện trường.

“Trước tiên, áo người chết mặc là áo lót, bà ta không thể mặc áo lót đi ra ngoài phòng. Mọi người hãy quan sát kỹ căn phòng này, trên giường, trên tường đều không có cái đinh nào nên khả năng bị móc rách là không thể xảy ra. Thứ nhì, giả sử quả thực như lời ngõ tác ban nãy: lỗ thủng trên áo là do nạn nhân sơ ý móc rách thì theo lí mà nói mép vết rách phải xổ ra ngoài, nhưng ở đây mép lỗ thủng trên áo người chết lại hướng vào trong nên tôi đoán cây kim đâm vào chưa bị rút ra.” Tâm Di giải thích đến đây liếc nhìn Lý Ngọc Thuyền, “Hung thủ đã sơ suất ở chi tiết nhỏ này.”

“Vì sao cô lại nghĩ nạn nhân bị kim thêu đâm chết?” Phủ doãn hỏi tiếp.

Tâm Di cười nhìn Na Lan Đức Duật: “Việc này phải cảm ơn Na Lan Đức Duật đã gợi ý cho tôi.”

Hà Thụ Bình đột nhiên cướp lời: “Không, đại nhân, tiểu nhân mới là hung thủ.”

“Hà Thụ Bình, ông nói ông là hung thủ vậy phiền ông giải thích xem cây kim đó làm sao giết chết người.” Thấy Hà Thụ Bình muốn gán tội thay Lý Ngọc Thuyền, Tâm Di liền chất vấn.

“Việc này...”

“Đừng phân biện nữa, cho ông nghĩ thêm một năm nữa e cũng chỉ đến thế mà thôi. Nghĩ ra được cách thức giết người này phải là người tinh thông y thuật, hướng hồ chỉ có phụ nữ mới dùng kim khâu, ông là đàn ông, có muốn giết vợ cũng tuyệt đối không dùng loại hung khí này.” Tâm Di nói một cách ung dung, “Vị trí kim đâm chính là lá phổi trong cơ thể người. Nguyên nhân cái chết của Hà Hoàng thị là do bị kim khâu xuyên thủng phổi dẫn đến suy hô hấp. Vì bà ta vốn mắc bệnh tim mãn tính nên dùng cách này giết người người khác sẽ chỉ nghĩ bà ta chết vì cổ tật tái phát, hoàn toàn không nghi ngờ gì. Xem ra hung thủ đã đợi cơ hội này lâu lắm rồi, Lý Ngọc Thuyền, tôi nói đúng chứ?”

Nghe Tâm Di nói xong Lý Ngọc Thuyền mới lên tiếng: “Không ngờ trông cô trẻ vậy mà cũng tinh thông y đạo.”

“Hiểu biết của tôi chỉ có thể hơn, tuyệt đối không kém cô.” Tâm Di không nói ngoa, dù gì cô cũng tốt nghiệp trường Y ra.

“Được lắm, đợi cô xuống địa phủ ta sẽ bái cô làm sư phụ!” Dứt lời Lý Ngọc Thuyền bèn xuất chưởng công kích Tâm Di.

Na Lan Đức Duật sớm đã phòng bị, thấy cô ta muốn tấn công Tâm Di, nhanh như cắt kéo Tâm Di tránh qua một bên.

Lý Ngọc Thuyền đánh hụt một chưởng vẫn không chịu bỏ cuộc, xoay người tiếp tục lao tới.

Na Lan Đức Duật không khỏi “nóng máu”: “Người cũng thật chẳng coi Na Lan Đức Duật ta ra gì.” Vừa nói vừa giơ tay tiếp chưởng của Lý Ngọc Thuyền.

Vốn nghĩ Lý Ngọc Thuyền là đàn bà con gái, võ công có cao cường cũng chẳng tới đâu nên không mấy dùng sức đỡ đòn, nào ngờ Lý Ngọc Thuyền dốc toàn lực tấn công khiến Na Lan Đức Duật bị chấn lùi về sau.

Giờ thì Na Lan Đức Duật chẳng dám khinh suất nữa, chuyên tâm tỉ đấu với Lý Ngọc Thuyền.

Hà Thụ Bình thấy vậy hét lớn: “Ngọc Thuyền, ta tới giúp nàng!” Nói đoạn toan chạy đến giúp sức.

“Hà Thụ Bình, ông mà giúp cô ta thì ông cũng có tội, lẽ nào ông không nghĩ cho con gái mình?” Tâm Di quát lớn.

Hà Mai Hương cũng ôm chặt lấy cha: “Cha, bà ta giết chết mẹ, cha không được giúp bà ta!”

Hà Thụ Bình hết nhìn Lý Ngọc Thuyền lại nhìn con gái, lòng rối như tơ vò.

Bên kia, Na Lan Đức Duật càng đánh càng thấy có gì đó không ổn: “Võ công của Lý Ngọc Thuyền này có vẻ quen quen, mình đã thấy ở đâu rồi nhỉ, sao lại nhớ không ra chứ!” Nghĩ thế nên cũng không vội đánh bại Lý Ngọc Thuyền mà chỉ chậm rãi vờn quanh.

Qua ba trăm năm mươi chiêu vẫn bất phân thắng bại, Lý Ngọc Thuyền liền buông lời giễu cợt: “Na Lan Đức Duật, hóa ra võ công của ngươi cũng chỉ đến thế mà thôi.”

“Ta thấy ngươi là phụ nữ nên mới nương tay, ngươi đừng không biết điều.”

“Ta cứ không biết điều đây.”

“Nếu không phải muốn biết lai lịch võ công của ngươi, ta còn lâu mới lãng phí thời gian chơi với ngươi!” Na Lan Đức Duật thâm nghĩ.

Lý Ngọc Thuyền nào hay suy tính của Na Lan Đức Duật, vẫn không ngừng tấn công.

Na Lan Đức Duật từ tốn hóa giải rồi đột nhiên thần tốc phản công khiến Lý Ngọc Thuyền hoa mắt chóng mặt, nhất thời không phòng bị trúng cước ngã xuống.

“Ngọc Thuyền! Nàng không sao chứ!” Hà Thụ Bình vội vàng đỡ Lý Ngọc Thuyền đứng dậy, quan tâm hỏi han.

Na Lan Đức Duật lạnh lùng nói: “Người thấy chưa Hà Thụ Bình, bị cô ta lừa cũng không biết!” Rồi quay sang Tâm Di dịu giọng hỏi: “Cô không sao chứ?”

“Có đại nội đệ nhất cao thủ ở đây tôi làm sao có chuyện được!” Hôm nay Tâm Di rất cuộc cũng tận mắt chứng kiến bản lĩnh của Na Lan Đức Duật.

Phủ doãn thấy Lý Ngọc Thuyền bị đánh bại mới thở phào nhẹ nhõm: “Hà Thụ Bình, chẳng phải người vừa nói Lý Ngọc Thuyền không biết võ công?”

Hà Thụ Bình chưa kịp đáp đã bị Lý Ngọc Thuyền cướp lời: “Đại nhân, chàng quả thực không hay, võ công của tôi là do chồng cũ dạy.”

“Chồng cũ?” Phủ doãn lại dần mặt.

“Việc đã đến nước này tôi cũng chẳng giấu giếm làm gì, xin đại nhân nghe tôi thuật rõ ngọn ngành.” Lý Ngọc Thuyền biết mọi chuyện đã kết thúc rồi.

Chúng ta hãy cùng quay lại hơn mười năm về trước, khi ấy Lý Ngọc Thuyền vẫn còn là một thiếu nữ ngây thơ hồn nhiên. Một lần đang đi trên đường Lý Ngọc Thuyền bị bọn vô lại trêu ghẹo, may sao được Hà Thụ Bình ra tay cứu giúp.

Màn anh hùng cứu mỹ nhân xưa như Trái Đất ấy đã giúp hai người quen nhau, rồi sau đó tình cảm dần dần nảy nở.

Thiên tình sử của hai người họ không tổn giấy mực kể lẽ dài dòng ở đây làm gì, vẫn là một kết cục cũ xì cũ rích: hai người yêu nhau phải chịu cảnh chia duyên rẽ thúy.

Lý Ngọc Thuyền đã bị phụ thân định sẵn chuyện trăm năm, chỉ chờ ngày xuất giá. Trước ngày lên kiệu hoa, cô tìm đủ mọi phương cách để có thể gặp Hà Thụ Bình lần cuối.

Lý Ngọc Thuyền tựa đầu vào ngực Hà Thụ Bình, thổ lộ: “Bình ca, vì sao chàng không đến gặp cha cầu thân? Thiếp thực không muốn lấy hẩm.” Ngữ khí có phần oán trách.

“Sao ta lại không đến? Nhưng cha nàng một mực cự tuyệt, ông không thích người luyện võ, nói cả ngày chém chém giết giết, không có cảm giác an toàn, chẳng thể mang lại hạnh phúc cho nàng.” Hà Thụ Bình bất đắc dĩ giải thích.

“Thiếp biết, cha luôn muốn gả thiếp vào gia đình dòng dõi thư hương, giờ thì cha toại nguyện rồi, nhưng còn thiếp? Ông ấy chẳng hề nghĩ cho thiếp.”

Hà Thụ Bình thở dài một tiếng: “Ai! Hôn nhân là lệnh cha mẹ, chúng ta nào được làm chủ, mẹ ta cũng đã thay ta tìm mối cầu thân, sang năm là phải cưới. Ngọc Thuyền, có lẽ đời này kiếp này hai ta không có duyên làm phu thê.”

“Tại sao hai người yêu nhau lại chẳng thể ở bên nhau?” Lý Ngọc Thuyền vốn là cô gái dám làm dám chịu, “Không, Thụ Bình, chúng ta trở thành phu thê ngay bây giờ đi, hai ngày nữa thiếp xuất giá đến vùng Sơn Tây xa xôi cách trở, chỉ e cả đời cũng không có cơ hội về lại kinh thành. Bình ca, hãy lưu lại cho thiếp một hồi ước đẹp!”

“Ngọc Thuyền...”

“Bình ca ca...”

Hai người cứ thế ôm hôn nhau đắm thiết.

Kể đến đó, mắt Lý Ngọc Thuyền đã ướt đầm lệ: “Cha tin lời mai mối, cứ tưởng đã gả tôi vào dòng dõi thư hương, nào hay tôi lại bị gả cho võ lâm thế gia, phu quân là Lâm Đông Hào.”

Nghe đến đây, Na Lan Đức Duật đứng bên cạnh buột miệng nói: “Thanh Liên sơn trang trang chủ!”

Lý Ngọc Thuyền gạt đầu: “Không sai, võ công của tôi là do ông ấy dạy.”

“Thảm nào, khi này ta cảm thấy võ công của cô rất quen, thì ra cô là vợ của Lâm Đông Hào.” Na Lan Đức Duật giờ mới hiểu ra.

Lý Ngọc Thuần liếc nhìn Na Lan Đức Duật: “Na Lan Đức Duật, nói cho cùng ta với người còn có huyết hải thâm thù đấy.”

Na Lan Đức Duật cũng nhớ lại chuyện năm đó mình dẫn quan binh xông vào sơn trang. Dưới sự chỉ huy của anh, quan binh lập tức vung đao kiếm truy sát thành viên Thiên Địa hội, đám người Thiên Địa hội cũng rút vũ khí nghênh chiến. Trong giây lát, ánh đao bóng kiếm trùng trùng điệp điệp, tiếng chém giết, la hét vang vọng không ngớt. Na Lan Đức Duật ra tay không chút lưu tình, bóng tiếng đi đến đâu, thành viên Thiên Địa hội ngã rạp đến đó, hương chủ Tần Phong thấy thế bèn xông đến tiếp chiến Na Lan Đức Duật.

Na Lan Đức Duật vừa đánh vừa nói: “Không tệ, cuối cùng cũng có một kẻ không đến nỗi nào.”

“Ngông cuồng!” Tần Phong trước nay vốn tự đắc võ công cao cường, chỉ phục mỗi mình tổng đà chủ Vu Tiểu Tuyên.

Hắn kiêu, Na Lan Đức Duật còn kiêu hơn: “Được đấu tay đôi với ta là vinh hạnh của nhà ngươi, ngươi tên gì?”

“Nhớ cho kỹ, Thiên Địa hội hương chủ Tần Phong!”

Na Lan Đức Duật căn bản chẳng coi Tần Phong ra gì: “Tổng đà chủ của các người trốn đâu mất rồi? Lẽ nào Phách Sơn thần chưởng chỉ có hư danh!”

“Người không đủ tư cách giao đấu với tổng đà chủ.” Lâm Đông Hào cũng lao ra nghênh chiến.

Na Lan Đức Duật cười nhạt một tiếng: “Lại thêm một kẻ chán sống, ngươi là ai đây?”

“Lâm Đông Hào!”

“Ồ, ra là trang chủ đây mà, Đông Tây song hào sao hôm nay chỉ có mình ngươi?” Na Lan Đức Duật rành bọn họ ra phết.

Nghe anh nói vậy, Lâm Đông Hào không khỏi ngạc nhiên: “Ngươi cũng hiểu rõ về bọn ta đấy nhỉ, ngươi là ai?”

“Lẽ nào ngươi không hiểu câu ‘biết người biết ta’? Ta là ai, xuống hỏi Diêm Vương ấy!”

Lâm Đông Hào và Tần Phong liên thủ quyết đấu với Na Lan Đức Duật. Kiếm của Lâm Đông Hào và đao của Tần Phong phối hợp ăn ý, chiêu nào chiêu nấy đều công vào chỗ hiểm của Na Lan Đức Duật, Na Lan Đức Duật một mình một kiếm đối địch hai người: “Thế nào, ta đủ tư cách đấu với tổng đà chủ của các người chứ? Đường đường tổng đà chủ, đừng bắt chước con rùa rút cổ, gọi hắn ra đây.”

Tần Phong đời nào chịu nhụt: “Tổng đà chủ không có ở đây, nếu có đã chẳng để ngươi hung hăng càn rỡ thế này.”

“Không ở đây là may phước cho hắn! Vậy thì hai người các người nộp mạng lại đây!” Na Lan Đức Duật xuất ra kiếm khí khiến Tần Phong vô phương tiếp cận nhưng lại ép sát Lâm Đông Hào, mỗi một nhát kiếm đều khiến thân Lâm Đông Hào thêm một vết thương, Lâm Đông Hào chật vật chống đỡ. Chiêu cuối cùng, kiếm khí lướt qua cổ Lâm Đông Hào, Lâm Đông Hào tận mắt nhìn thấy máu tươi từ đó phun ra như suối.

Lâm Đông Hào gượng chút hơi tàn, hỏi: “Ngươi, ngươi rốt cuộc là ai?”

“Cho ngươi biết cũng chẳng hại gì, Na Lan Đức Duật!”

Tần Phong kêu lên thất thanh: “Đại nội đệ nhất cao thủ?!”

Na Lan Đức Duật buông tiếng cười lạnh: “Giờ tới lượt ngươi.”

“Mau chạy!” Lâm Đông Hào vừa nói dứt câu cuối cùng liền đổ ngã ra đất.

Tần Phong giờ mới biết mình không phải là đối thủ của Na Lan Đức Duật, đành kìm nén bi thương phần hận trong lòng, quay đầu bỏ chạy.

“Muốn chạy!” Na Lan Đức Duật nhằm Tần Phong phóng kiếm, kiếm ghim thẳng vào giữa lưng Tần Phong, Tần Phong lập tức ngã xuống. Na Lan Đức Duật bước đến bên Tần Phong, rút kiếm ra, cũng không buồn xem Tần Phong đã chết thật hay chưa, xoay người trông thấy vẫn còn nhóm nhỏ thành viên Thiên Địa hội

đương liều mạng đấu với quan binh bèn xông đến thẳng tay chém giết, thành viên Thiên Địa hội kêu gào thảm thiết, đổ xuống như rạ. Kiểm trên tay Na Lan Đức Duật máu nhỏ thành giọt, trang viện xác người ngổn ngang.

Trận huyết chiến này khép lại bằng cảnh Thiên Địa hội toàn quân chôn vùi.

Nghĩ đến đây Na Lan Đức Duật chỉ “hừ” một tiếng: “Chồng ngươi là người của Thiên Địa hội, năm ấy ta chẳng qua phụng mệnh hành sự, tiêu diệt phản đảng.”

“Hay cho câu ‘phụng mệnh hành sự’! Ngươi tắm máu cả sơn trang thì có!”

“Bọn họ phạm thượng tạo phản, mưu đồ lật đổ Đại Thanh, chẳng lẽ không đáng chết? Toàn trang năm mươi ba người không một ai sống sót, ta chỉ lạ là sao năm đó lại để lọt mất ngươi, nếu không đã chẳng xảy ra sự việc hôm nay!”

“Vừa hay ta đi dâng hương không có nhà nên mới thoát khỏi tai kiếp.” Thanh âm của Lý Ngọc Thuyền mang bao nỗi chua chát, “Không ngờ hôm nay lại đụng phải ngươi, âu cũng là số mệnh! Thanh Liên sơn trang bị ngươi hủy, ta một thân một mình quay trở lại kinh thành, cha mất từ lâu, nhà cũng chẳng còn, đêm đó ta vạt vờ lang thang trên đường...”

25. Chương 25: “chân Mệnh” Xuất Hiện

Lý Ngọc Thuyền nhớ lại ngày hôm ấy. Đó là một đêm mưa, tuy không lớn nhưng dày đặc, hạt nọ tiếp nối hạt kia, lất phất bay, một mình bước trên con đường vắng, không biết đi đâu về đâu. Mưa dần nặng hạt, đợi đến lúc Lý Ngọc Thuyền nhận ra thì người cô đã ướt gần hết, cô chạy như bay trên con đường bị sự vắng vẻ và cơn mưa đêm mở rộng, kéo dài ra tưởng như vô tận hồng tìm một chỗ có thể trú mưa.

Từ xa trông thấy một võ quán tên Uy Viễn, mái hiên cong cong, vươn ra ngoài một khoảng khá rộng, Lý Ngọc Thuyền liền chạy tới núp dưới hiên. Trời mưa như trút nước, gió cũng mặc sức tung hoành, mang theo mưa hắt vào trong hiên khiến Lý Ngọc Thuyền ướt lướt thướt, buộc phải đưa tay gõ cửa.

Lát sau cửa mở, Hà Mai Hương che ô ra hỏi: “Chị tìm ai?”

“Em gái, có thể cho chị trú nhờ nhà em một đêm không?” Lý Ngọc Thuyền khẩn khoản nói.

“Chị đợi chút, em vào hỏi cha xem sao.” Hà Mai Hương không dám tự ý quyết định, nói rồi đóng cửa đi vào trong.

Lý Ngọc Thuyền tiếp tục hứng mưa hứng gió đợi ngoài cửa, tuy thời gian rất ngắn, tính như chúng ta bây giờ chỉ chừng 5-6 phút nhưng Lý Ngọc Thuyền hoàn toàn không hay biết 5-6 phút đợi chờ này có thể thay đổi tất cả.

Cửa lại mở ra, Hà Mai Hương cầm thêm một chiếc ô đưa cho Lý Ngọc Thuyền, “Chị vào đi!”

“Cảm ơn em!” Lý Ngọc Thuyền hết sức cảm kích.

Hà Mai Hương đi trước dẫn đường, Lý Ngọc Thuyền theo sau: “Em gái, chị nên đi gặp cha mẹ em nói lời cảm tạ!”

Hà Mai Hương không quay đầu lại đáp: “Mẹ em bệnh, cha đang chăm sóc mẹ.”

“Em gái, chị có học qua y thuật, để chị thử xem bệnh ẹ em.” Lý Ngọc Thuyền thực lòng muốn báo đáp ân tình của gia chủ.

“Hay quá!” Hà Mai Hương reo lên.

Cô bé liền dẫn Lý Ngọc Thuyền đến phòng mẹ. Hà Hoàng thị nằm trên giường, tay ôm ngực, lông mày nhíu chặt lại vì đau đớn, Hà Thụ Bình ngồi cạnh bên cạnh giường vợ, xoay lưng về phía cửa.

Hà Mai Hương vừa bước vào phòng đã nói: “Cha, vị cô cô này nói cô ấy biết chữa bệnh!”

Nghe tiếng con gái, Hà Thụ Bình liền quay người lại, ngẩng đầu lên nhìn. Đúng lúc ấy, Lý Ngọc Thuyền cũng vừa bước vào, ánh mắt chạm nhau, cả hai đều sững sờ.

Xa cách lâu ngày mới trùng phùng có ai không xúc động, huống chi lại là người tình cũ. Hai người rất muốn bắt chập tất cả ôm chầm lấy nhau nhưng nay đã khác trước, dẫu có ngàn vạn lời muốn nói cũng đành tạm gác qua một bên. Lý Ngọc Thuyền cố kìm nén cảm xúc, bước lên trước nói: “Xin để tôi xem bệnh cho bà ấy.”

Hà Thụ Bình lùi sang một bên, lặng lẽ nhìn Lý Ngọc Thuyền bận rộn bắt mạch kê đơn, chuyện năm xưa bỗng trào lên như sóng cuộn trong lòng. Mãi tới khi có tiếng con gái gọi bên tai, ông mới sực tỉnh: “A! Có chuyện gì?”

“Cha, cha đang nghĩ gì thế? Mau xem kìa, mẹ đỡ nhiều rồi, y thuật của cô cô thật lợi hại!” Hà Mai Hương vẫn hồn nhiên, nào hay biết tâm tư của phụ thân.

“Mai Hương, con ở lại chăm sóc mẹ, cha thấy hơi mệt, muốn đi nghỉ một chút, nhân tiện đưa cô cô đến phòng khách!” Vừa nói vừa ngoảnh đầu nhìn Lý Ngọc Thuyền.

Lý Ngọc Thuyền và Hà Thụ Bình ý hợp tâm đầu, sao không hiểu hàm ý trong mắt đối phương, liền theo ra khỏi phòng.

Vừa đặt chân vào phòng khách, Hà Thụ Bình liền nói: “Ngọc Thuyền, thật là trùng hợp!”

“Bình ca, không ngờ thiếp còn có thể gặp lại chàng.” Nơi đáy mắt Lý Ngọc Thuyền hiện lên thâm tình sâu đậm.

“Sao nàng lại về kinh thành, từ lúc nào vậy, tại sao chỉ có một mình thế này?” Hà Thụ Bình làm ột tràng.

“Chuyện dài lắm. Bình ca, chàng già đi nhiều!”

“Hơn mười năm rồi, sao không già đi được?!” Nói hết câu, hai người im lặng nhìn nhau, trong mắt đối phương đều ngập tràn cảm xúc.

Đột nhiên Lý Ngọc Thuyền hắt xì một cái.

“Mau thay quần áo ướt ra, coi chừng cảm lạnh.” Hà Thụ Bình quan tâm nói.

Lý Ngọc Thuyền xoay lưng trút bỏ bộ đồ ướt, Hà Thụ Bình thấy thân hình người tình cũ vẫn thon thả yếu điệu như ngày nào, không kìm nổi lòng ôm chặt lấy cô từ phía sau. Toàn thân Lý Ngọc Thuyền bỗng nhiên mềm nhũn, cả hai ngã xuống giường.

“Cuối cùng tôi cũng có thể ở bên Bình ca, vậy mà vẫn còn một Hoàng Hà thị xen vào giữa. Thường ngày, khi bệnh trở nặng, thuốc cũng không có tác dụng, đành dựa cả vào tài năng châm cứu của tôi nên cô ta luôn nhún nhường tôi. Nhưng chừng nào còn cô ta, tôi vĩnh viễn không thể có được Bình ca trọn vẹn nên tôi luôn nghĩ cách loại bỏ cô ta mà không bị nghi ngờ, rốt cuộc cũng tìm ra cách thập toàn thập mỹ. Tối qua cô ta lại phát bệnh, tôi biết thời cơ đã tới, trời vừa tảng sáng, tôi lên vào phòng cô ta...” Lý Ngọc Thuyền tiếp tục hồi tưởng.

Lý Ngọc Thuyền đến bên giường thấy Hà Hoàng thị nằm xoay mặt vào trong đương say giấc. Lý Ngọc Thuyền đứng trước giường một lúc lâu, trong lòng không khỏi do dự bởi dù gì mạng người đáng quý. Nhưng cứ nghĩ từ nay về sau có thể cùng Bình ca ân ái, Lý Ngọc Thuyền bèn dần lòng rút kim khâu giấu trên áo ra, một tay dùng chặn bịt miệng Hà Hoàng thị, tay kia cầm kim đâm vào lưng bà ta.

Hà Hoàng thị ôm ngực thở dốc, chỉ vào Lý Ngọc Thuyền muốn kêu mà kêu chẳng thành tiếng, đau đớn vật vã trên giường.

Lý Ngọc Thuyền chẳng buồn đếm xỉa đến Hà Hoàng thị, mỉm cười đắc ý rời khỏi phòng.

“Tôi lại về phòng ngủ tiếp. Sáng ra, nghe tiếng hét kinh hoàng của Mai Hương, tôi biết mình đã thành công. Sau đó, Mai Hương đòi đi báo quan, tôi cũng chẳng lo lắng vì ngộ tác chắc chắn không thể tra ra, quả nhiên đại nhân phán định cô ta chết vì bệnh. Kế hoạch vốn hoàn mỹ là thế, nào ngờ...”

“Nào ngờ bị tôi phá hỏng.” Tâm Di tổng kết.

“Cô từ đâu chui ra vậy? Sao ông trời lại phái cô tới đối địch với ta?” Đối với tên Trình Giảo Kim giữa đường nhảy ra này, Lý Ngọc Thuyền cảm hận không để đâu cho hết.

“Là cô tự làm tự chịu thì có!” Tâm Di thấy Lý Ngọc Thuyền cố chấp vậy bèn nói, “Học y là để trị bệnh cứu người, thế mà cô lại đem thuật cứu người đi hại người, dù không có tôi, cô thành công thật đi chẳng nữa, liệu cô có thực sự hạnh phúc? Tự vẫn lòng mình, liệu lương tâm cô có thể thanh thản? Yêu một mình là mong người ấy luôn vui vẻ hạnh phúc, nhưng việc cô làm chỉ khiến ông ta đau khổ cả đời. Cô và Hà Hoàng thị là hai người phụ nữ quan trọng trong cuộc đời ông ấy, vậy mà giờ đây, ông ấy đồng thời mất đi cả hai chỉ trong một ngày ngắn ngủi, ông ấy làm sao chịu đựng nổi? Cô gọi đó là yêu ư? Đó là hủy hoại mới đúng, hủy hoại bản thân cô, hủy hoại ông ấy, hủy hoại cả một gia đình!”

Những lời này làm Lý Ngọc Thuyền thức tỉnh, lúc này đây, cô mới hiểu mình đã phạm phải một sai lầm vĩnh viễn không thể cứu vãn, lệ bất giác tuôn rơi.

Tâm Di nhìn cảnh ba người họ ôm nhau khóc lóc, không nén nổi than thở: “Rất nhiều lầm lỗi bắt đầu từ ý nghĩ sai lạc, chỉ một chút suy nghĩ ích kỷ thôi cũng đủ tạo thành sai lầm nghiêm trọng.” Quay đầu liếc nhìn Na Lan Đức Duật thấy anh không để ý bèn lặng lẽ rút lui.

Thấy sự việc đã được giải quyết, Na Lan Đức Duật cáo từ phủ doãn chuẩn bị rời đi, ngoảnh đầu lại chẳng thấy bóng Tâm Di đâu, cả sáu cái đôi cũng mất tăm mất tích. Chàng liền ba chân bốn cẳng chạy ra ngoài, nhìn qua nhìn lại một hồi thấy bọn họ chưa đi xa, lập tức đuổi theo.

Tâm Di đương mãi cúi đầu đi trên đường bỗng nghe thấy tiếng Na Lan Đức Duật: “Tôi giúp cô mà chẳng nhận được lời cảm tạ nào hay sao!”

Tâm Di không dừng bước, chỉ nói một câu: “Cảm ơn anh!”

“Sao thế, phá được án lẽ ra cô phải vui chứ!” Na Lan Đức Duật thấy tâm trạng Tâm Di có vẻ sa sút.

“Tôi không vui nổi.” Tâm Di vẫn vừa đi vừa nói.

“Cô hối hận?”

“Không, bất kể lí do gì, cô ta cũng không có quyền tước đi sinh mạng của người khác.” Tâm Di vốn định nói anh cũng không có quyền tước đoạt sinh mạng của ngàn ấy người, nhưng chợt nhớ tới thời đại mình đang ở, bèn đổi lời, “Tôi chẳng qua cảm thấy tiếc cho cô ta, cô ta cũng là người bị hại, là vật hi sinh.”

“Đừng nghĩ nhiều như thế làm gì.” Na Lan Đức Duật chỉ nghĩ Tâm Di không đành lòng, thương cảm trước quá khứ của Lý Ngọc Thuyền, bèn cố ý đánh lạc hướng chú ý của Tâm Di, “Ai, tôi với cô bây giờ cũng coi như quen thân rồi nhỉ?”

Tâm Di dừng bước, nghiêng đầu nhìn anh, hỏi: “Là ý gì?”

“Tôi giúp cô phá án, lại cứu mạng cô vậy mà đến tận bây giờ tôi vẫn không biết cô là ai, thật quá bất công! Cô ở vương phủ nào thế?” Na Lan Đức Duật hỏi.

“Anh dựa vào đâu mà cho rằng tôi là người trong vương phủ?” Tâm Di lấy làm lạ vì sao Na Lan Đức Duật lại nghĩ mình là người của vương phủ nào đó.

Na Lan Đức Duật trở vào Trúc và Lam, nói: “Hai người bọn họ là công công, trừ phi là hoàng thân quốc thích, không có nhà nào đủ tư cách dùng thái giám.”

“Đừng tự tình thông minh.” Tâm Di cười nói: “Không còn sớm nữa, tôi phải về rồi.”

“Này...” Na Lan Đức Duật còn muốn hỏi thêm nhưng bị Tâm Di cắt ngang, “Tôi họ Xin, anh cứ từ từ mà tra!” Nói xong nở nụ cười tinh nghịch, quay người bỏ đi.

Na Lan Đức Duật không tiện đi theo, đành đứng đó nhìn bóng Tâm Di đi xa dần.

Về đến phủ, lại thấy mặt ba tí muội kia, nhưng hôm nay tâm trạng Na Lan Đức Duật đương phơi phới nên chủ động lên tiếng chào hỏi, khiến những người có mặt đều kinh ngạc không sao hiểu nổi.

“Duật nhi, con gặp chuyện gì vui à?” Na Lan Hoảng hỏi.

“Đâu có chuyện vui gì, xem Thuận Thiên phủ phá một vụ án mạng ấy mà! Khá thú vị.” Nghĩ tới Tâm Di, Na Lan Đức Duật không khỏi mỉm cười.

“Chà, án mạng cơ à!” Thu Yến hào hứng kêu lên, “Sớm biết thế chúng ta cũng đi xem!”

Hồng Dao khẽ mỉm cười, nói: “Tỷ nói dạo thêm một lát nữa nhưng muội cứ đòi qua đây ngay đó thôi!”

“Na Lan đại ca, nhìn vẻ mặt huynh hẳn là vụ án này phải đặc biệt lắm, mau kể cho bọn muội nghe đi!”

“Đúng đúng, mau kể đi!” Thu Yến tiếp lời đại sư tỷ.

Thế là Na Lan Đức Duật bèn đem tình tiết vụ án kể qua một lượt, không quên hết lời ca ngợi sự thông minh của Tâm Di, đương nhiên lược bỏ một phần chuyện của hai người.

Nghe Na Lan Đức Duật tán dương Tâm Di, Thu Yến khó chịu ra mặt: “Na Lan đại ca, cứ như huynh nói thì cô gái đó thông minh nhất trên đời, tôi còn lâu mới tin!”

“Tôi không hề khoa trương! Tin hay không tùy cô!”

“Cô ta tên gì thế, hôm nào có dịp tôi phải tỉ thí với cô ta một phen!” Thu Yến giận dữ nói.

“Tôi không biết tên cô ấy, mà cô định tỉ thí gì cơ, người ta đâu biết võ công!” Na Lan Đức Duật bênh Tâm Di chăm chăm, “Nếu so trí tuệ, cô thua là cái chắc.”

Thu Yến càng không phục: “Ha, chưa đấu sao anh biết tôi sẽ thua chứ!”

“Đương nhiên, đến tôi còn thua, huống gì cô!” Na Lan Đức Duật nói thầm trong lòng, chuyện mất mặt ấy còn khuya anh mới để lộ ra, nếu không nhất định sẽ bị tỉ muội bọn họ cười cho thối mũi!

Đêm đến, Na Lan Đức Duật nằm trên giường, trần trọc không sao ngủ được: “Cô ấy là ai nhỉ? Trước nay mình chưa từng thấy cô gái nào đặc biệt, thông minh lại có cá tính như thế. Hôm đó cô ấy rõ ràng đã thắng mình nhưng lại tự nguyện chịu thua, hôm nay lại nhìn ra thủ pháp giết người tinh tế như vậy, thật không đơn giản. Họ Tâm? Dẫn theo thái giám còn nói không phải người trong vương phủ, ai tin chứ! Chắc cô ấy cố tình bịa ra họ đó để lấp liếm mình!”

Ngoài cửa sổ vọng vào tiếng mưa rơi rả rích. Na Lan Đức Duật ngồi dậy, xuống giường bước đến bên cửa, lòng tự hỏi: “Vì sao mình không ngủ được? Vì sao mình cứ nghĩ về cô ấy? Đến bao giờ mới có thể gặp lại? Na Lan Đức Duật, người con gái trong vận mệnh của người xuất hiện rồi, đợi lâu như vậy, cuối cùng thì cô ấy cũng tới.”

Na Lan ở đây tương tự Tâm Di, Tâm Di ở trong cung cũng đang nghĩ đến anh. Cô nhào người trên bệ cửa sổ nhìn từng hạt mưa tí tách rơi trên những tàu lá chuối bên ngoài: “Lý Thương Ẩn ‘lưu lại sen tàn nghe tiếng mưa’, còn mình thì ‘lưu lại lá tàn nghe tiếng mưa’”

Ngắm mưa rơi một hồi Tâm Di khép cửa sổ lại, quấn mình trong chăn: “Ai, buổi tối ở đây chẳng có sinh hoạt gì, chán chết đi được!” Nói rồi bèn nằm xuống, “Ngủ thôi!”

Bảo đi ngủ nhưng mắt Tâm Di cứ mở thao láo: “Mình không sao ngủ được, Na Lan Đức Duật... hôm nay anh ta lại cứu mình!”

Nhớ đến chuyện xảy ra lúc ban ngày, trong lòng Tâm Di không ngừng gợn sóng: “Anh ta mà là Tử Kiện thì tốt biết mấy!” Lập tức lắc mạnh đầu xua đi ý nghĩ vừa rồi, “Bọn họ chỉ có hình dáng giống nhau thôi, anh ta là anh ta, Tử Kiện là Tử Kiện, mình phải phân biệt rõ ràng, đừng gộp họ thành một người. Aiya!” Chợt nhớ ra chuyện gì, Tâm Di rút từ chiếc túi nhỏ đặt bên gối ra một thanh đoản đao, chăm chú nhìn chữ “Ung” khắc trên chuôi, “Ung! Ông ta đâu gốc thế, muốn giết mình còn để lại tang vật?! Vậy là đám lão bát, lão cừu rồi?” Nghĩ ngợi một hồi, “Mình có nên nói với hoàng thượng? Không được, không có chuyện này thì mâu thuẫn giữa phụ tử huynh đệ nhà họ cũng đủ nhiều rồi, đừng gây thêm rắc rối nữa. A, mình không nói, còn Na Lan Đức Duật? Chắc không đâu, anh ta đâu biết mình là ai.”

Tâm Di đặt đoản đao vào chỗ cũ, nhắm mắt lại: “Ngủ thôi!”

Mơ mơ màng màng, cửa bị đẩy ra, Lâm Tử Kiện đến bên giường Tâm Di, dịu dàng nhìn cô, khẽ gọi: “Tâm Di...”

Tâm Di mở mắt, vừa kinh ngạc vừa vui mừng ngồi bật dậy: “Tử Kiện!” Giang tay ôm lấy anh, nào ngờ chỉ chạm vào khoảng không, “Sao em không thể chạm vào anh?”

“Tâm Di, anh chỉ tới thăm em, thấy em vẫn khỏe là anh yên tâm rồi.”

“Tử Kiện, đừng bỏ em lại một mình.”

“Tâm Di, hai chúng ta đã cách biệt âm dương, sau này anh ta sẽ chăm sóc em.”

“Ai?”

Lâm Tử Kiện chỉ ra cửa: “Em xem, chẳng phải anh ta đã tới rồi ư?” Cùng với tiếng nói, Na Lan Đức Duật bước vào phòng.

“Tâm Di, đừng để lỡ mất anh ta! Anh đi đây!” Lâm Tử Kiện vẫy tay với Tâm Di.

“Không, Tử Kiện, anh đừng đi!” Tâm Di lao về phía Lâm Tử Kiện, Lâm Tử Kiện mỉm cười, tan biến vào hư không.

“Tử Kiện!” Tâm Di thét lên bừng tỉnh, nước mắt đầm mi tự khi nào.

Tiểu Mai Tử và Tiểu Cát Tử nghe tiếng chạy vào, thấy Tâm Di khóc, vội hỏi: “Cách cách! Xảy ra chuyện gì thế?”

“Không có gì! Chỉ là một giấc mơ, các người cứ đi ngủ đi!”

Hai người kiểm tra lại cửa nẻo, thấy không có gì bất thường, đỡ Tâm Di nằm xuống xong mới rời đi.

Tâm Di nghĩ đến giấc mơ ban nãy, nước mắt lại tuôn rơi: “Tử Kiện, em không thể coi anh ta là anh, đây là Thanh triều, em không có tự do, không thể làm chủ việc hôn nhân của mình!”

Chuyện này thật khiến người ta đau lòng, đối với Na Lan Đức Duật, trái tim Tâm Di đâu phải hoàn toàn phẳng lặng. Nhưng cô không thổ lộ điều này với bất kỳ người nào vì cô quá rõ hoàn cảnh hiện tại của mình, bất cứ lúc nào cũng có thể bị đe dọa tính mạng. Nếu ở bên Na Lan Đức Duật, cô sẽ làm liên lụy đến anh, so với việc hại thêm một người nữa, cô thà giữ nguyên khoảng cách. Huống hồ, Khang Hy chắc chắn sẽ không đồng ý để cô và Na Lan Đức Duật bên nhau, địa vị thân thể của Na Lan Đức Duật quá thấp. Nếu bất chấp môn đăng hộ đối, yêu đến chết đi sống lại, rốt cuộc cũng sẽ bị chia lìa, chuốc lấy cái khổ vào thân làm gì!

Càng nghĩ Tâm Di càng cảm thấy mâu thuẫn, không biết làm sao đối mặt với Na Lan Đức Duật.

Chú thích:

(1) Lý Thương Ẩn (813-858): nhà thơ đời Đường, tác giả hai câu thơ:

”Xuân tàn đào tử ti phương tận

Lạp cự thành hôi lệ thủy can.”

”Tầm xuân đến thác tơ còn vướng

Nến đã thành tro lệ mới khô.”

26. Chương 26: Tề Gia

Trời vừa tảng sáng Tâm Di đã trở dậy, không kinh động đến ai, một mình đi loanh quanh trong cung, coi như tập thể dục buổi sáng luôn! Đương đi thì gặp mấy thị vệ hấp tấp chạy ngang qua, Tâm Di thuận miệng

gọi bọn họ lại.

Đám thị vệ vội đứng lại: “Nô tài tham kiến Tâm Di cách cách!”

“Làm gì mà vội vàng thế?”

Thị vệ bấm báo mà trong lòng như có lửa đốt: “Hồi bẩm cách cách, nô tài sắp muộn giờ điểm danh rồi.”

Tâm Di liền xua tay: “Mau đi đi!”

“Tạ ơn cách cách, chúng nô tài cáo lui!” Nói rồi ba chân bốn cẳng chạy đi.

“Đến muộn thì sao nhỉ? Nghe nói sẽ bị phạt thảm lắm! Đi xem xem!”

Trên bãi đất trống trong cung, chúng thị vệ hàng ngũ chỉnh tề đợi lệnh. Na Lan Đức Duật đứng trước đội hình, đối diện với toàn thể cấp dưới mà lòng dạ để tận đầu đầu ấy. Có hai thị vệ tới muộn, không dám vào hàng, lặng lẽ đứng qua một bên. Tâm Di rón rén nấp vào một góc lén quan sát.

Đợi một lúc lâu, Na Lan Đức Duật mới hồi tỉnh, nghiêm mặt nhìn đám thuộc hạ: “Người nào về vị trí người nấy!” Nói xong bèn quay đầu đi thẳng. Mọi người lập tức vây lấy hai thị vệ đến muộn kia, bàn luận sôi nổi.

“Hai người các người may thật đấy, đến muộn mà không bị thống lĩnh phạt... Hình như hôm nay thống lĩnh có tâm sự, mới để lọt hai người các người.”

Tâm Di từ từ tiến đến sau lưng bọn họ, thỉnh thoảng lên tiếng: “Thống lĩnh vừa vắng mặt, các người đã thành thế này rồi.”

Cả đám giật thót mình, quay người lại thấy Tâm Di, lập tức hành lễ: “Tham kiến Tâm Di cách cách!”

“Cách cách dậy sớm thế?” Một thị vệ hỏi.

“Ngủ không được, dậy đi dạo một chút. Các người ngày nào cũng phải dậy sớm thế này hả?”

“Đúng ạ! Chúng nô tài không dám đến muộn, bằng không nhất định bị thống lĩnh phạt.” Nói rồi chỉ vào hai người tới muộn, “Bọn họ hôm nay thật may mắn, thống lĩnh hình như không để ý.”

Cả đám mồm năm miệng mười tán dóc với Tâm Di, trong cung đông người thế nhưng chỉ mình Tâm Di bọn họ mới dám nói chuyện suông sã vậy, than phiền đôi câu thậm chí nói tục một chút, Tâm Di cũng không để bụng.

Trò chuyện một hồi, Tâm Di hỏi bọn họ: “Các người không phải làm việc sao?”

Một thị vệ cười tí tởn, trả lời: “Hầu chuyện cách cách cũng là làm việc mà!”

Tâm Di bật cười, nói: “Thôi đi, còn không mau đi tuần, bị thống lĩnh các người bắt gặp các người đứng đây tán dóc thì thảm lắm đấy, hân không dễ tính như ta đâu!”

Đám thị vệ vội nịnh: “Cả hoàng cung này cách cách là dễ nói chuyện nhất!”

“Có phải cách cách dễ nói chuyện, các người liền quên hết phép tắc luật lệ không?” Giọng trẻ con non nớt thỉnh thoảng cất lên.

Chúng thị vệ thất kinh, đồng loạt hướng về phía phát ra tiếng nói da qian: “Tham kiến tiểu a ca!”

Tâm Di ngoảnh lại nhìn, thì ra là Hoàng Lịch.

Hoàng Lịch tuy còn ít tuổi nhưng đã có khí chất nổi trội hơn hẳn các hoàng tôn khác, chỉ thấy cậu nghiêm mặt quát đám thị vệ: “Còn chưa chịu đi?”

“Vâng!” Đám thị vệ nhanh chóng rời đi.

Thấy thị vệ đi hết rồi, Hoàng Lịch mới cúi chào Tâm Di: “Hoàng Lịch thỉnh an Tâm Di cách cách!”

“Ngao, sau này cứ gọi ta là cô cô. Cháu lên thư phòng từ sớm à?”

Hoàng Lịch gật đầu: “Đã học được một canh giờ rồi ạ, cháu tranh thủ ra ngoài một lát cho thoáng.”

“Hoàng thượng bãi triều chưa?”

“Rồi ạ, ban nãy còn kiểm tra việc học hành của Hoàng Lịch nữa!”

“Giờ hoàng thượng đang ở đâu? Cô muốn qua thăm.”

“Đang ở Nam thư phòng. Cô cô, Hoàng Lịch không thể ở đây trò chuyện với cô cô nữa, cháu lấy cớ đi vệ sinh chuẩn ra ngoài, giờ phải về rồi.” Nói xong liền chạy biến đi.

Tâm Di mỉm cười: “Chung quy cũng chỉ là đứa trẻ, còn chưa hết tình nghịch, làm hoàng tử hoàng tôn cũng chẳng dễ chút nào!”

Đến Nam thư phòng, Tâm Di nép ở cửa thò đầu vào ngó nghiêng, sợ có vị đại thần nào ở trong đó, vừa hay Khang Hy ngẩng đầu trông ra, thấy Tâm Di bèn mỉm cười vẫy tay gọi cô, Tâm Di nhảy ngay vào phòng: “Hoàng thượng, buổi sáng tốt lành!”

Khang Hy hòa nhã nhìn cô: “Hôm nay dậy sớm thế, dùng cơm sáng chưa?”

Tâm Di lắc đầu: “Chưa ạ, chút nữa về rồi ăn.”

Khang Hy vẫy vẫy bản tấu cầm trong tay: “Thuận Thiên phủ dâng tấu lên trăm nói có một cô gái đã giúp hấn phá vụ án mạng, cô gái này là cháu phải không?”

“Vâng!”

Khang Hy hài lòng gật đầu: “Còn có Na Lan Đức Duật giúp cháu nữa, giải đây!”

“Na Lan Đức Duật không biết cháu là ai, hoàng thượng nhất định phải giữ bí mật nhé!”

Khang Hy thắc mắc: “Hắn không nhận ra cháu ư?”

“Không. Hôm ở Ngự hoa viên, cháu bị thức ăn dính đầy người, nhếch nhác không chịu nổi, giờ cháu ăn mặc khác thế này, sao anh ta nhận ra được!” Sự thực trăm phần trăm, đúng là Na Lan Đức Duật hoàn toàn không ngờ rằng cả hai đều là một người.

“Đợi lát nữa hấn tới, lại không biết cháu là ai chắc?” Khang Hy quả là thích cười trên nỗi khổ của người khác mà!

“Á... Để hấn biết cháu là ai thì chán chết, cháu chạy trước đây!” Tâm Di không muốn chạm mặt Na Lan Đức Duật, định bụng chuẩn sớm.

Mới bước được hai bước, Lý Đức Toàn đã vào bẩm: “Hoàng thượng, Na Lan Đức Duật đang chờ ở ngoài điện!”

Tâm Di dậm chân: “Aiya... Hoàng thượng, để cháu trốn trước đã.” Cô nhìn quanh thư phòng một vòng, cuối cùng khom lưng trốn xuống dưới ngự án.

“Truyền!” Khang Hy cố nín cười, nói với Lý Đức Toàn.

Na Lan Đức Duật sải bước qua cửa: “Cung thỉnh hoàng thượng thánh an!” Lễ quân thần không thể thiếu.

“Đứng dậy đi!”

“Tạ ơn hoàng thượng!”

“Nghe nói hôm qua ngươi cùng một cô gái phá vụ án giết người?” Khang Hy hỏi.

“Hồi hoàng thượng, thần chỉ đứng bên cạnh trợ giúp, chính cô gái đó mới là người phát hiện ra điểm khả nghi.” Na Lan Đức Duật thành thực trả lời.

“Cô gái này không đơn giản nhỉ! Trẫm thật muốn gặp cô ta, ngươi biết thân phận của cô gái đó chứ?” Khang Hy vỗ như không biết.

“Cô ấy chỉ nói mình họ Tâm, ngoài ra còn dẫn theo hai tiểu thái giám.” Na Lan tội nghiệp bị Khang Hy giỡn ợt mẽ.

“Tiểu thái giám? Rất có thể là người trong vương phủ nào đó.”

Tâm Di núp dưới ngự án cười thầm: “Ha, không ngờ Khang Hy diễn đỉnh thế!”

Na Lan Đức Duật nằm mơ cũng không ngờ Khang Hy lại thông đồng với Tâm Di, tới lúc này vẫn ngu ngơ: “Thần cũng đoán thế.” Nhưng một lát, anh lại nói: “A, hoàng thượng, còn một chuyện thần thấy khá là kỳ quái.”

“Đừng ấp a ấp úng mãi, có gì cứ nói thẳng!” Khang Hy chứa ghét người khác giấu giếm mình.

“Lúc thần gặp cô ấy, cô ấy đương bị người ta truy sát.”

Lời Na Lan Đức Duật nói ra khiến Khang Hy cả kinh: “Sao? Có người muốn giết cô ta? Là kẻ nào?”

“Na Lan Đức Duật chết tiệt, sao người cứ thích mách lẻo thế, đã bảo đừng nói rồi còn tự khai ra, lại còn nói với hoàng thượng nữa chứ, thật biết cách ‘giúp’ mình kiếm phiền phức mà!” Tâm Di không tiếc lời rửa thắm trong lòng.

“Thần không biết.” Na Lan Đức Duật trả lời Khang Hy.

“Một cô gái trẻ sao lại có kẻ thù chứ?” Khang Hy lập tức sầm mặt, “Na Lan Đức Duật, tại sao người không tóm kẻ hành hung hỏi cho rõ?”

“Thần chỉ lo cứu người nên để bọn chúng thừa cơ chạy mất.” Na Lan Đức Duật cảm thấy Khang Hy rất không hài lòng.

Khang Hy vô cùng phẫn nộ, mắng: “Giữa thanh thiên bạch nhật lại dám ra tay giết người, Thuận Thiên phủ làm gì không biết, cả a mã người nữa, việc trị an kinh thành hẳn cũng có trách nhiệm.”

Nghe thấy liên quan đến phụ thân, Na Lan Đức Duật vội quỳ xuống: “Hoàng thượng bớt giận!”

“Người phải điều tra thật rõ chuyện này về báo lại trẫm, lui xuống đi!” Khang Hy chẳng muốn phí lời với Na Lan Đức Duật, nghĩ bụng, “Hỏi người cũng như không, tiểu nha đầu chắc chắn biết, hừ, xảy ra chuyện lớn như vậy lại không nói cho trẫm hay!”

“Vâng, thần xin cáo lui.” Na Lan Đức Duật lui ra ngoài.

Na Lan Đức Duật vừa đi khỏi, Tâm Di liền từ dưới ngự án chui lên: “Haha, hoàng thượng, diễn xuất của Ngài thật tuyệt vời.”

“Người có vẻ vui nhỉ? May mà Na Lan Đức Duật nói với trẫm, không thì người định giấu trẫm đến bao giờ?” Khang Hy thực sự không vui.

“Hoàng thượng, cháu chỉ sợ Ngài lo lắng thôi mà!” Tâm Di thấy Khang Hy giận, vội giải thích.

“Đám nô tài đó đâu, chúng không theo hầu cháu à? Lý Đức Toàn, đi gọi mấy tên nô tài đó tới đây, trẫm phải hỏi xem chúng tận trung với chủ nhân kiểu gì?” Khang Hy không nỡ trút giận vào Tâm Di.

Tâm Di vội ngăn: “Đừng... Hoàng thượng, không phải lỗi của bọn họ, là cháu cố ý tách khỏi họ.”

“Cháu còn bao che cho chúng, chúng ỷ thế cháu coi trời bằng vung, gây rối ở tửu lâu, đúng là có chuyện này không?” Không hiểu Khang Hy làm thế nào biết được.

“Đây là tại có người chọc ghẹo cháu, bọn họ mới dạy cho chúng một bài học.” Tâm Di mãi biện hộ cho bọn Đại Hổ, buột miệng để lộ ra.

Khang Hy lại tóm được ‘đuôi’ của Tâm Di: “A, chuyện này cháu cũng không nói với trẫm.”

“Hoàng thượng, mấy chuyện vặt vãnh này cháu tự xử lý được.” Tâm Di cho rằng chuyện xảy ra ở tửu lâu căn bản không đáng nhắc tới.

“Chuyện vặt vãnh?” Khang Hy cảm thấy Tâm Di quá xem nhẹ một vài người, “Bây giờ có người muốn giết cháu, cháu có biết kẻ đó là ai không?”

Tâm Di lấy thanh đoản đao gãy trong túi ra, đưa cho Khang Hy.

Khang Hy xem kỹ một lượt, phát hiện trên cán có chữ, chăm chú nhìn một hồi mới hỏi: “Cháu nghĩ sao?”

“Cháu không biết, trực giác mách bảo cháu không phải ông ta, nhưng không thể phủ nhận, ông ấy có lẽ cũng có suy nghĩ này. Hoàng thượng, cháu không nói với ngài một là sợ ngài lo lắng, hai là muốn xem xem sau lần thất bại này, bọn họ có dám liều thêm lần nữa.”

“Cái gì, một lần còn chưa đủ hay sao? Không phải lần nào cũng có Na Lan Đức Duật cứu cháu.”

“Bọn họ không ngốc, biết sau sự việc lần này cháu sẽ phòng bị, nói không chừng còn kinh động đến ngài, chắc là không có lần thứ hai đâu.” Tâm Di nói những lời này là để an ủi Khang Hy, bất luận hung thủ là ai, cô cũng không muốn cha con họ phát sinh tranh chấp.

Khang Hy làm gì không rõ tâm tư Tâm Di, vừa xúc động vì tấm lòng lương thiện của cô vừa cảm thấy hổ thẹn vì đám quý tử, bèn nói: “Trẫm không thể để cháu mạo hiểm, sau này xuất cung mang thêm vài người nữa, trẫm sẽ phải thêm thị vệ cho cháu.”

“Hoàng thượng, đừng làm lớn chuyện, việc này ngài coi như không biết đi, đoán đao cứ để ở chỗ cháu, tìm được cơ hội cháu sẽ thử thăm dò bọn họ.” Tâm Di thực không muốn tất cả mọi người đều biết việc này.

Khang Hy cân nhắc một lúc rồi nói: “Cũng được, có điều sau này phải thật cẩn trọng, có chuyện gì nhất định phải cho trẫm hay, không được giấu giếm!”

“Tâm Di nghe theo ý chỉ của hoàng thượng!” Tâm Di cười nịnh: “Hết giận rồi chứ!”

“Mau thành thực khai báo chuyện ở tửu lâu với trẫm.” Khang Hy cố tình nghiêm mặt.

“Cháu quên rồi!” Tâm Di bắt đầu đánh trống lảng.

Khang Hy nào chịu bỏ qua, cốc cho Tâm Di một phát: “Cái đầu này mà quên ấy hả?”

“Hoàng thượng, chuyện cũng qua rồi, ngài nghe xong lại không vui cho coi.”

“Nói, kẻ nào to gan thế, dám trêu ghẹo cả cháu?” Khang Hy quyết truy tới cùng.

Tâm Di không tránh được, đành thốt ra hai chữ: “Nguyên Thái!”

“Nguyên Thái? Cái tên này nghe rất quen tai!” Khang Hy nhất thời không nhớ ra.

Lý Đức Toàn từ đầu đến cuối đứng nghe bên cạnh, lúc này nói chen vào: “Vạn tuế gia, đó là cháu của Dư phi nương nương.”

“Cần rõ, đi, gọi Dư phi tới đây.” Khang Hy đập bàn cái rầm.

Lý Đức Toàn vội bưng trà đến trước mặt Khang Hy: “Vạn tuế gia bớt giận.”

“Phải đấy, tức giận với loại tiểu nhân đó chỉ thiệt mình thôi!” Tâm Di cũng vội vuốt ngực cho Khang Hy.

Khang Hy không lý gì đến trà: “Đến cháu hần còn dám trêu ghẹo thì ngày thường không biết còn ra oai tác quái thế nào nữa!”

“Hần đã ném mùi đầu khổ rồi, cháu dọa cô cháu họ một mẻ lấy năm ngàn lạng bạc và cả Tú Nhi, khiến bọn họ tức nghẹn họng.” Tâm Di đắc ý nói.

“Tú Nhi? Tú Nhi ở chỗ Dư phi ấy hả? Sao chuyện này lại can hệ đến Tú Nhi?” Khang Hy nghe ra vấn đề rồi đây. “Tâm Di, còn chuyện gì trẫm không biết nữa?” Khang Hy biết chắc chắn tiểu nha đầu này lại giở trò rồi.

“Được rồi, được rồi, cháu khai hết, nhưng hoàng thượng phải hứa không nổi giận cơ.” Khang Hy mà cáu lên thì khối người gặp phải tai ương.

“Được, trẫm coi như nghe kể chuyện.” Khang Hy lập tức đồng ý.

“Cháu vô tình nghe thấy đám cung nữ nói chuyện.” Tâm Di không dám kể là bọn Tiểu Mai Tử nói, sợ liên lụy đến bọn họ, “Biết Tú Nhi thường bị Dư phi nương nương đánh, vừa hay xảy ra chuyện ở tửu lâu, bèn quyết định ‘đòi nợ’ luôn một thể.”

“Nô tài mắc lỗi bị chủ đánh vài cái, mắng vài câu là chuyện thường, cháu có quan trọng hóa vấn đề không thể?” Khang Hy không đồng ý với Tâm Di.

“Có phải hoàng thượng từng nói đùa với Tú Nhi câu gì?” Tâm Di thấy Khang Hy thờ ơ vậy, bèn hỏi khéo.

Khang Hy ngó người ra: “Trẫm không nhớ! Trẫm từng nói gì? Điều này thì liên quan gì đến việc Tú Nhi bị đánh?”

Đương sự quên sạch sành sanh, nhưng người đứng nghe bên cạnh lại nhớ như in. Lý Đức Toàn nghe qua là hiểu ngay mọi chuyện, bèn nói: “Vạn tuế gia, ngài có nhớ tết Đoan Ngọ năm nay, Dư phi nương nương gói món bánh ngài thích ăn mời ngài qua thưởng thức? Lúc ngài tới chỉ có mình Tú Nhi ở đó, cô ta bóc bánh mời ngài, ngài nói đùa với cô ta...” Lý Đức Toàn ngừng lại không nói tiếp nữa.

“Đoan Ngọ... A, nhớ ra rồi, lúc đó hình như trẫm có nói, nếu là mười năm trước, nói không chừng trẫm sẽ sủng ái cô ta, trẫm còn nhớ mặt Tú Nhi đỏ như... Lẽ nào là vì câu nói này?” Khang Hy hỏi bằng giọng không mấy chắc chắn.

“Chính là vì câu nói này.” Tâm Di khẳng định với Khang Hy.

“Trẫm chỉ nói đùa thôi, Tú Nhi mới bấy nhiêu tuổi...” Khang Hy thực không chịu đựng nổi mấy chuyện thị phi nơi hậu cung.

“Hoàng thượng chỉ nói đùa nhưng vào tai Dư phi nương nương thì không còn là chuyện đùa nữa. Hoàng thượng có biết trên thân Tú Nhi có bao nhiêu vết thương? Những tử nhục và thương tổn mà Tú Nhi gánh chịu mấy tháng qua không phải là năm ngàn lạng có thể bù đắp.”

“Trẫm không ngờ, thực sự không ngờ...” Khang Hy không biết nên nói thế nào, hơi loạng choạng ngồi xuống long ỷ, hồi lâu chẳng thốt thành lời.

“Hoàng thượng!” Tâm Di khẽ gọi, “Ngài cũng không thể quản hết mọi chuyện, bây giờ Tú Nhi ở chỗ cháu rất tốt!”

Khang Hy thở dài một tiếng: “Trẫm có thể trị quốc bình thiên hạ, vậy mà không tề nổi gia!”

“Nhà nhà đều có cái khó riêng, chuyện trong hoàng thất lại càng phức tạp, hoàng thượng đã làm rất tốt rồi.” Tâm Di an ủi Khang Hy.

Na Lan Đức Duật rời Nam thư phòng, lòng vòng một hồi không ngờ lại tới trước cổng Di Uyển. Nghe bên trong chỉ cha chỉ chách hết sức huyền ảo, anh dừng bước nhìn lên tấm hoành phi trên cửa: “Di Uyển! Ha, trời biết vì sao nha đầu đó thành cách cách được, có đánh chết mình cũng không muốn gặp lại cô ta.”

Vừa ngoảnh đầu lại thấy Uyển Nhi dẫn theo Tiểu Thảo đương đi về hướng Di Uyển.

“Này cũng phải tránh.” Na Lan Đức Duật lĩnh ngay không cần suy nghĩ nhiều.

27. Chương 27: Tình Đầu Chớm Nở

Người tốt thì suy nghĩ cũng giản đơn, Uyển Nhi nào hay tâm tư của Tiểu Thảo, đồng ý ngay chẳng nghĩ ngợi gì: “Được, người đi đi!”

“Mai tỷ tỷ, muội qua giúp tỷ một tay.” Nhìn Tâm Di và Uyển Nhi nắm tay nhau đi vào trong phòng, Tiểu Thảo nói.

Nhà bếp của Di Uyển tuy không lớn nhưng được cái đầy đủ, chẳng kém cạnh Ngự Thiện phòng chút nào.

Đám đầu bếp đang bận rộn chuẩn bị bữa tối, thực đơn được đưa xuống từ hôm qua. Làm đầu bếp ở đây nhẹ nhàng hơn ở Ngự Thiện phòng nhiều, Tâm Di chẳng mấy kén cá chọn canh, cũng không hay chê bai mặn nhạt, khiến họ phải đau đầu suy tính cách chiều lòng, thậm chí lúc hứng lên còn chạy đến kiểm họ học hỏi vài chiêu, tự giải trí mua vui. Nói gì chứ, thức ăn Tâm Di nấu cũng không tệ chút nào.

Tiểu Mai Tử vào trong bếp, hỏi: “Bằng đường yến oa (1) đã xong chưa?”

“Xong ngay đây.” Đầu bếp phụ trách hầm tổ yến vặn nhỏ lửa, đáp.

Tiểu Thảo nhanh tay lấy hai chiếc bát bày lên khay, nói: “Mai tỷ tỷ, tỷ bận gì cứ làm đi, đây có muối rồi!”

“Thế cũng tốt, Tiểu Cát Tử đến Nội Vụ phủ rồi, mình tỷ thực tình lo không xuể. Muối đợi ở đây nhé, tỷ đi xem hai vị cách cách có gọi gì nữa không!” Tiểu Mai Tử làm sao biết được mưu đồ xấu xa của Tiểu Thảo, cô quay người đi ra khỏi bếp.

Tiểu Thảo mừng hóm như bắt được vàng, cũng may là Tiểu Mai Tử chứ thay bằng Tiểu Cát Tử thì chưa chắc đã trót lọt thế này.

Đuổi khéo được Tiểu Mai Tử, Tiểu Thảo đưa mắt nhìn đầu bếp, thấy ông này đang xoay lưng về phía mình, lại quay đầu nhìn những người khác, ai ai cũng đương bận công việc của mình.

Tiểu Thảo mau lẹ rút lọ thuốc độc ra, lần đầu làm việc bất nghĩa, không khỏi tim loạn nhịp, tay run run nhỏ một giọt thuốc vào một trong hai chiếc bát xong lập tức giấu lọ đi. Ngẩng đầu lên nhìn một vòng xung quanh lần nữa, thấy không ai chú ý đến động tác vừa rồi của mình, Tiểu Thảo không khỏi thở phào nhẹ nhõm, cầm giẻ lau bàn như chẳng có chuyện gì xảy ra.

Không bao lâu thì tổ yến hầm xong, múc vào trong bát, Tiểu Thảo bưng khay bước ra khỏi nhà bếp. Lúc này trước mắt Tiểu Thảo như hiện lên cảnh Tâm Di đau khổ vì trúng độc, khóe miệng không kìm được lộ ra nụ cười đắc thắng.

Giả sử sự việc bại lộ, cô ta cũng chẳng sợ vì dù bản thân có bị nghi ngờ, nhất định cũng sẽ không việc gì. Bát a ca và cữu a ca đã hứa đỡ lưng cho cô ả, mà lẽ nào Uyển cách cách lại khoan tay làm nỡ hay sao?

Tiểu Thảo vừa đi vừa mải suy tính không để ý đã bước lên bậc cấp, chính lúc đó, chó và mèo Tâm Di nuôi rượt đuổi nhau, từ trên mái nhà lần lượt nhảy xuống. Chúa mới biết vì sao lại trùng hợp như vậy, vừa hay nhảy trúng khay đặt bát, chỉ nghe một tiếng “choang”, bát đĩa rơi xuống đất vỡ tan tành.

“Con mèo chết tiết!” Tiểu Thảo cáu tiết xỉ vả.

Nghe động, Tâm Di và Uyển Nhi từ trong phòng bước ra xem.

“Xảy ra chuyện gì thế?” Uyển Nhi hỏi.

“Không sao, không sao, ai mà chả có lúc lỡ tay!” Tâm Di vội giải vây cho Tiểu Thảo rồi lại nhìn xuống đất, gọi: “Tiểu Trúc Tử, kêu người lấy nước gội sạch chỗ này, vừa ngọt vừa ngậy kiểu này chỉ tổ mời kiến đến viếng.”

“Ai, xong ngay!” Tiểu Trúc Tử lớn tiếng đáp, chỉ huy đám tiểu thái giám quét dọn mặt đất.

Mèo nhóc thấy mình gây họa bèn nép ở góc tường kêu meo meo, Tâm Di chạy đến xách cổ mèo ta, dọa: “Ha, tóm được rồi nhé, ta phải đét i vài phát xem mi còn dám gây rối nữa không!”

“Tâm Di, tỷ chấp với chó mèo làm gì.” Uyển Nhi bật cười.

“Muội đừng tưởng chó mèo nghe không hiểu, chúng khôn lắm. Như Vương Vương đây, tỷ dạy nó làm tính, nó cũng biết đấy!” Tâm Di ôm mèo nhóc vào lòng đáp, nói thế chứ nào nỡ đánh nó chứ!

Uyển Nhi không tin: “Thật sao?”

Tâm Di lập tức bắt được sóng: “Tỷ làm thử muối xem nhé! Tiểu Trúc Tử, tóm Vương Vương qua đây.” Hai cô gái lập tức quên phất vụ đổ vỡ hồi nãy.

Tiểu Trúc Tử ôm chó theo vào trong phòng, ngoài đám tiểu thái giám đương quét dọn ra, trong vườn chỉ còn mình Tiểu Thảo cắn chặt môi, tức tối đứng chôn chân ở đó.

Cơ hội tốt thế lại để một con mèo phá hỏng, xem ra mọi việc đều đã được ông trời an bài cả rồi.

Quảng Hòa lâu là vườn kịch có tiếng thành Bắc Kinh, nằm bên ngoài cổng vào khu chợ búa sầm uất.

Vườn kịch ngày xưa và viện kịch ngày nay có sự khác biệt khá lớn. Vườn kịch cũ thường gần đường, trước cửa dựng một tấm biển gỗ, trên biển đề tên vườn, phần đỉnh có một mái nhỏ hình xương sống để che mưa che nắng.

Bục diễn trong vườn kịch hình vuông, kết cấu gạch và gỗ, bốn góc bục đều có cột gỗ, hai cột phía trước treo một đôi câu đối:

”Nhật nguyệt đăng, giang hải du, phong lôi cổ bản, thiên địa gian nhất phiên hí trường

Nghiêu Thuần đán, văn võ mạt, mãng thao sử tịnh, cổ kim lai hứa đa giác sắc (2)”

Đôi câu đối này là do Khang Hy ban tặng cho Quảng Hòa lâu.

Chính diện bục diễn có một hàng rào điêu khắc rất tinh xảo. Đỉnh rào được điểm xuyết bằng hoa sen hoặc sư tử nhỏ khắc từ gỗ, phần trần bục diễn có lan can thùi hoa lấp lánh xuống, đối xứng với hàng rào bên dưới.

Chỗ ngồi của khán giả đặt bàn dài, ghế băng dài. Ba mặt bục diễn đều có chỗ ngồi và khán lâu. Chỗ ngồi chính diện dưới lầu bố trí vuông góc với bục diễn, khán giả ngồi đối diện nhau thưởng trà nghe kịch, muốn xem thì phải nghiêng người quay đầu. Chỗ ngồi hai bên bục bố trí chênh chếch, ghép với bục thành góc nhọn, khán giả cũng ngồi đối diện nhau, muốn xem phải nghiêng người quay đầu.

Kỳ thực vườn kịch thời bấy giờ gọi là trà viên hoặc trà lâu, thường trà là chính xem kịch chỉ là phụ nên ngày trước thường hay nói “nghe kịch”, hiếm khi nói “xem kịch”.

Chỗ ngồi trên lầu ba mặt đều vuông góc với bục diễn, vì địa điểm khá chật nên từng khu vực đều có tên riêng. Khu vực chính diện dưới lầu gọi là “trì tọa”, hai bên cánh gọi là “lưỡng sương”, đằng sau lưỡng sương sát với tường có kê ghế gỗ cao, gọi là “đại tường”. Trên lầu gọi là “lâu tọa”, đằng trước là “bao sương”, hai cánh sau bục diễn gọi là “hậu lâu”. Ở hậu lâu xem kịch chỉ có thể nhìn thấy bóng lưng nên hậu lâu không thu phí, thường là nơi bằng hữu thân thuộc của nhân viên nội bộ xem kịch.

Vườn kịch thời xưa còn có một địa điểm đặc biệt, đó chính là “đàn áp tịch” được bố trí ở giữa, đằng sau chỗ ngồi dành cho khán giả dưới lầu, đối diện với bục diễn. Tại đàn áp tịch đặt một chiếc bàn chữ nhật, trên bàn dựng một tấm biển đề ba chữ “đàn áp tịch”, ngoài ra còn có một giá gỗ nhỏ cắm lệnh tiễn. Vị trí này được thiết kế nhằm duy trì trật tự an trong vườn, khi kịch bắt đầu diễn binh sĩ vũ trang từ đầu đến chân vào chỗ ngồi, phía vườn kịch bưng trà nước điểm tâm lên mời, lễ lạt tươm tất còn đưa hồng bao những mong phía quan lại chính quyền quan tâm giúp đỡ.

Lúc này trên bục đương diễn kịch, trà bác sĩ (3) chạy qua chạy lại giữa các bàn bận bụi rót trà thêm nước, khán giả ngồi bên dưới uống trà, cắn hạt dưa.

Bọn Tâm Di cố nhiên ngồi tại trì tọa, bao trọn hai chiếc bàn. Tuy Tâm Di không mấy thích kinh kịch nhưng vì đám Đại Hổ, Nhị Hổ thích nghe nên cô cũng thường vào vườn kịch ngồi giết thời gian, hóng tin vĩa hè. Mà kể ra đây cũng là địa điểm giết thời gian khá lí tưởng.

Ngồi được hơn nửa giờ (4) thì Na Lan Đức Duật từ ngoài cửa bước vào. Anh vừa đi vừa tìm chỗ ngồi, nhìn quanh một vòng không thấy bàn nào còn trống nhưng lại phát hiện ra Tâm Di. Ánh mắt anh bỗng sáng như sao, trong lòng không khỏi phấn khích, bèn đi về phía bàn Tâm Di.

Tiểu Lam Tử và Tiểu Trúc Tử ngồi cùng bàn với Tâm Di. Tiểu Lam Tử ngẫu nhiên trông thấy Na Lan liền đưa mắt ra hiệu cho Tiểu Trúc Tử, hai tên này rất biết điều rút qua bên bàn đám Đại Hổ.

Tâm Di xoay lưng lại phía cửa, tuy không biết vì sao hai tên nhóc này rời đi nhưng đoán bọn họ nhất định là có lí do nên vẫn chăm chú nhìn lên bục diễn. Liền đó cảm thấy có người ngồi xuống bên cạnh mình, chẳng cần nhìn cô cũng biết đó là Na Lan Đức Duật, nếu không Tiểu Trúc Tử và Tiểu Lam Tử đã chẳng rời đi.

“Gần đây tiểu thư vẫn khỏe chứ?” Ánh mắt đọng lại trên gương mặt Tâm Di một lúc lâu, Na Lan Đức Duật mới thốt lên lời.

“Ồ!” Tâm Di buông một câu lấy lệ.

“Lâu lắm mới gặp lại tiểu thư.” Thấy Tâm Di lãnh đạm vậy, Na Lan Đức Duật càng thêm kiên trì.

Lần này Tâm Di rộng rãi bao thêm một chữ: “Bao lâu?”

“Mấy chục năm rồi.” Câu trả lời vừa bật ra khỏi miệng, Na Lan Đức Duật đã thấy bị hố rồi: “Tiêu rồi, mình định nói mấy ngày, sao mở miệng lại thành mấy chục năm chứ?”

Cuối cùng, cũng nhờ cái sự hổ của Na Lan, Tâm Di mới chịu hạ cổ tròn mắt sang nhìn anh: “Cái gì? Ăn nói tầm bậy, nhiều nhất tám, chín ngày, chắc chắn không thể hơn mười ngày.”

Na Lan Đức Duật ngẫm một lúc rồi nói: “Chính xác là chín ngày.”

“Thế sao bạn này anh nói mấy chục năm?” Tâm Di vặn vẹo.

Na Lan Đức Duật lập tức phản pháo: “Cô biết làm tính chứ!”

Tâm Di gạt đầu: “Biết, nhưng tôi chẳng hiểu anh tính ra kiểu gì?”

“Chẳng phải có câu: một ngày không gặp như cách ba...” Nói đến đây, chợt ý thức được điều gì, Na Lan Đức Duật lập tức ngậm miệng, giả bộ uống trà để tránh ánh mắt Tâm Di.

Tâm Di cũng ngoảnh mặt lên sâu khấu, nghĩ thầm: “Này là ý gì, ám thị chắc? Mà kiểu ám thị như này ngốc quá đi!”

Na Lan Đức Duật miệng uống trà mà như nước vối: “Mình nói linh tinh gì thế này, Na Lan Đức Duật, người ăn nói vụng về thế từ khi nào? Cô ấy thông minh như thế không hiểu mới lạ, ài ya... cô ấy không giận chứ? Nếu cô ấy giận, không thềm để ý đến mình nữa thì tính sao?”

Thiên thu vạn cổ, yêu là khổ, bị “tình yêu” tông trúng, Na Lan Đức Duật đã hoàn toàn ngã quỵ, IQ tuột dốc thảm thương.

Hai người cứ ngồi bất động như thế, không nói không rằng, bầu không khí nặng nề này khiến bàn bên kia vô cùng thắc mắc.

“Sao họ chẳng nói gì thế?” Tiểu Lam Tử là người đầu tiên khơi mào.

“Tôi làm sao biết được!” Tiểu Trúc Tử trả lời.

Nhị Hổ làm ra vẻ từng trải, nói: “Người thì làm sao hiểu được, thời khắc này ‘vô thanh thắng hữu thanh’ (5)!”

“Thôi đi!” Tiểu Trúc Tử lập tức châm chọc: “Khi huynh và Mai tỷ tỷ bên nhau cũng ‘vô thanh thắng hữu thanh’ chắc?”

“Tiểu Trúc Tử, người thềm ăn mắng hả!” Tiểu Mai Tử đỏ bừng mặt, mắng.

Đúng lúc đó, không biết trên bục diễn đến đoạn nào mà rộ lên tiếng cười, khiến cho khán giả ngồi bên dưới không nhịn được cười hòa theo.

Cuối cùng Na Lan Đức Duật cũng tìm được đề tài, nói: “Lần gặp trước cô ra về trên, tôi đối về dưới, giờ đến lượt tôi ra về trên: Đài thượng tiểu, đài hạ tiểu, đài thượng đài hạ tiểu nhĩ tiểu!”

“Tôi không thạo đối câu đối cho lắm, để tôi nghĩ hăng.” Tâm Di tất nhiên chẳng rành lắm mấy thú vui tao nhã này.

“Nếu cô không đối được thì phải cho tôi biết nhà cô ở đâu.” Na Lan Đức Duật lập tức chớp lấy thời cơ.

Tâm Di lại không đoán ra: “Hóa ra đây mới là mục đích của anh, anh không có cơ hội rồi, nghe kỹ: Khán cổ nhân, khán kim nhân, khán cổ khán kim nhân khán nhân!” (6)

“Rốt cuộc là vương phủ nào dạy dỗ ra được cô gái đặc biệt như cô, tôi nghĩ hoài nghĩ mãi mà chẳng thể nghĩ ra, triều đình văn võ bá quan đâu có ai mang họ Tâm đâu.” Na Lan Đức Duật rất muốn bức cung nhưng lại không nỡ, cũng chẳng có cái gan đó, đành nhẫn nại dò hỏi chớ biết làm sao.

“Ý anh là tôi lừa gạt anh?” Còn khước Tâm Di mới chịu “khai thật”.

Na Lan Đức Duật nắm lấy tay Tâm Di: “Nói cho tôi biết đi.”

Tâm Di giật mình rút tay về, mắng: “Anh thật vô lễ, tôi không nói với anh nữa.” Dứt lời, đứng dậy đi về phía cửa.

Đám còn lại nhìn Na Lan Đức Duật một cái rồi cũng lục tục theo gót Tâm Di.

Na Lan Đức Duật tự cốc đầu mình: “Ngốc!”

Tâm Di chẳng phân phương hướng cứ thế lang thang trên đường, trong đầu cô cũng đương rối tung rối mù: “Anh ta thích mình, mình có thể khẳng định, còn mình thì sao? Nếu nói thích vì anh ta trông giống Tử Kiện, vậy người mình thích vẫn là Tử Kiện, anh ta chỉ là thể thân, như thể thật không công bằng. Nhưng nói không thích cũng không phải, mình thích sự ngông nghênh kiêu ngạo của hắn, thích sự dịu dàng của hắn, trời! Mình làm sao thể nhỉ... Tử Kiện mới rời đi không lâu, sao mình có thể thay lòng đổi dạ chứ!”

Tâm Di chỉ lo nghĩ ngợi lung tung, không phát giác bị Na Lan Đức Duật theo đuôi.

Nhưng những người khác đâu có mù, Tiểu Trúc Tử ngoảnh đầu nhìn mấy lần, cuối cùng không nhịn được nói với Tâm Di: “Tiểu thư, Na Lan Đức Duật bám đuôi chúng ta!”

“Gì cơ?” Tâm Di bừng tỉnh.

“Anh ta đã đi theo chúng ta hai con phố rồi!” Đại Hổ nói.

“Kệ hắn.” Tâm Di mặc kệ: “Hắn thích theo cứ việc theo!”

“Đâu có được, chúng ta phải về cung mà.” Tiểu Cát Tử nhắc.

“Đi thêm đoạn nữa coi sao!” Bất luận bọn Tâm Di rẽ ngang rẽ dọc, vòng tới vòng lui trên đường kiểu gì, Na Lan Đức Duật vẫn giữ một khoảng cách nhất định đằng sau họ.

“Tiểu thư, sao giờ? Chẳng làm cách nào cắt được cái đuôi thừa ấy!” Tiểu Mai Tử hét chịu đựng nổi rồi.

Tâm Di dừng bước, nói: “Đợi ở đây.” Cô quay người, xông đến chỗ Na Lan Đức Duật.

Na Lan Đức Duật thấy Tâm Di đi về phía mình cũng đứng lại.

Tâm Di đến trước mặt Na Lan Đức Duật, đương định mở miệng chất vấn thì bị Na Lan Đức Duật cướp lời: “Muốn nói cho tôi biết ư?”

“Anh trả lời tôi trước, vì sao lại đi theo tôi?” Trên khuôn mặt Tâm Di chẳng tìm ra lấy một nụ cười.

“Hỏi nào? Là cô đi đằng trước tôi đấy chứ.”

Tâm Di nhất thời ghen hờn, Na Lan Đức Duật chỉ cười cười nhìn cô.

“Đây là lí do bất hợp lí nhất tôi từng nghe đấy.” Tâm Di mỉm cười một cách miễn cưỡng.

”Đã là lí do, sao lại bất hợp lí nhỉ? Chúng ta chẳng qua chỉ là trùng hợp đi chung một đường thôi mà. Na Lan Đức Duật điềm đạm giải thích.

Tâm Di không vui ra mặt, “sát khí” đằng đằng: “Xin hỏi Na Lan công tử, tiếp theo đây công tử định đi đâu?”

“Ồ thì... tùy thích, rất có thể lại cùng đường với bọn cô.” Na Lan Đức Duật xem ra đúng là mặt dày.

“Xem ra hôm nay anh nhất quyết phải biết bằng được mới thôi.”

“Vì tiểu thư không chịu cho biết nên tại hạ chỉ còn hạ sách này.” Cuối cùng thì Na Lan Đức Duật cũng thẳng thắn nói ra mục đích của mình.

“Tại sao anh cứ nhất định muốn biết? Quá mức hiếu kỳ không phải chuyện hay đâu.” Tâm Di không biết nên làm thế nào để che mắt Na Lan.

“Tại hạ quả thực có chút hiếu kỳ nhưng hơn thế là lo lắng.” Về mặt Na Lan Đức Duật đột nhiên nghiêm túc hẳn.

“Lo lắng chuyện gì? Có gì đáng lo chứ?”

“Giữa ban ngày ban mặt tiểu thư bị thích khách truy sát, lẽ nào không đáng lo lắng hay sao? Huống hồ tại hạ phụng mệnh hoàng thượng triệt để điều tra vụ này.”

“Ồ, ra điều anh lo lắng là không hoàn thành được nhiệm vụ bị hoàng thượng hỏi tội.”

“Tôi thực lòng lo lắng cho cô. Là cô hay người thân của cô gây thù chuốc oán với người khác? Tôi giúp được gì cho cô không?” Từng lời của Na Lan Đức Duật đều chứa chan tình cảm

“Với ai anh cũng tốt vậy ư?” Tâm Di hỏi.

Na Lan Đức Duật hơi do dự nhưng rồi thẳng thắn đáp: “Không, chỉ một mình cô.”

Tâm Di không ngờ Na Lan thẳng thắn đến thế, nhất thời không thốt nên lời, chỉ có thể ngậy người nhìn anh. Dần dần, cô không phân biệt được người đứng trước mặt mình là Lâm Tử Kiện hay Na Lan Đức Duật, khẽ lẩm bẩm: “Anh vĩnh viễn tốt với em như vậy!”

“Tiểu thư!” Thấy Tâm Di như người mất hồn, Na Lan Đức Duật bèn gọi.

Tâm Di tỉnh lại, dần lòng nói: “Tôi sẽ không nói cho anh biết tôi là ai, anh cũng không cần đối xử với tôi tốt như vậy, đừng lãng phí thời gian ở chỗ tôi vô ích, nếu anh vẫn muốn theo thì tùy!” Nói rồi mặc cho Na Lan Đức Duật đứng đó, dẫn theo những người khác đi thẳng một mạch.

Chú thích:

(1) Băng đường yến oa: tổ yến hấp đường phèn.

(2) “Nhật nguyệt đăng, giang hải du, phong lôi cổ bản, thiên địa gian nhất phiến hí trường – Nghiêu Thuấn đán, văn võ mật, mãng thao sửu tịnh, cổ kim lai hứa đa giác sắc”: “Đèn nhật nguyệt, dầu sông biển, gõ nhịp sấm sét, một cuộc hí trường giữa đất trời – Sấm Nghiêu Thuấn, diễn văn võ, thô tinh ngay gian, bao nhiêu nhân vật tự xưa nay ”

(3) Trà bác sĩ: người hầu trà.

(4) Nửa giờ: cách tính giờ ngày xưa, tương đương một tiếng đồng hồ.

(5) “Vô thanh thắng hữu thanh”: nói đơn giản là “không nói gì lại tốt hơn là nói”.

(6) “Đài thượng tiểu, đài hạ tiểu, đài thượng đài hạ tiểu nhĩ tiểu – Khán cổ nhân, khán kim nhân, khán cổ khán kim nhân khán nhân”: “Trên đài cười, dưới đài cười, trên đài dưới đài cười kéo (theo) cười – Xem người xưa, xem người nay, xem xưa xem nay người xem người”.

28. Chương 28: Lưu Lại Ung Vương Phủ

Na Lan Đức Duật không khỏi thẩn thờ, trước nay chỉ có con gái phải lòng anh, đến Uyển cách cách xinh đẹp kiêu diễm cũng không ngoại lệ, chỉ cần anh nói một tiếng là có bao nhiêu thiếu nữ kinh thành xếp hàng tranh nhau gả cho anh! Bị con gái từ chối, đây đúng thực là lần đầu tiên. Cứ như tính khí thường ngày, Na Lan Đức Duật đã phát tay bỏ đi lâu rồi nhưng giờ...

Dõi theo bóng Tâm Di xa dần, Na Lan Đức Duật không cam tâm tự nhủ: “Nàng đừng hòng chạy thoát, đời này kiếp này ta quyết theo đến cùng!”

Bọn Tâm Di đi được một đoạn, Tiểu Trúc Tử ngoảnh đầu nhìn ra sau, nói: “Hắn không bám theo nữa rồi! Tiểu thư, vừa nãy tiểu thư nói gì với hắn ta thế?”

“Hắn mà không theo thì đã chẳng phải là Na Lan Đức Duật!” Tâm Di biết những lời mình nói không ngăn cản được Na Lan Đức Duật, “Bây giờ không về cung nữa, tìm nhà nào lánh tạm đã!”

“Tiểu thư đến nhà nào, nhà ấy chả mừng muốn chết ấy chứ!” Tiểu Lam Tử nói.

“Giờ chúng ta đang ở đường nào?” Tâm Di hỏi.

“Đi thêm một đoạn nữa là Đông Trục Môn! Gần đây nhất là Lý thân vương phủ.” Đại Hổ nói.

“Từ Lý thân vương phủ theo hướng Bắc là Ung vương phủ!” Nhị Hổ bổ sung.

“Đến Ung vương phủ!”

Bọn Tâm Di đến trước cửa, lần này lính gác nhận ra ngay, vội hướng về Tâm Di hành lễ: “Tham kiến cách cách!”

“Nghe này, lát nữa bất kể người nào đến hỏi các người ta là ai thì các người nói ta là họ hàng xa của phúc tấn, họ Tâm, nếu còn hỏi gì khác cứ trả lời không biết, đã nhớ chưa?” Tâm Di dặn đi dặn lại.

“Nhớ rồi ạ!”

Tâm Di dẫn đầu đoàn người bước vào vương phủ.

Na Lan Đức Duật quan sát bọn họ từ xa, trong lòng tự hỏi: “Cô ấy là người của Ung vương phủ ư?”

Tâm Di vừa đặt chân vào đại sảnh Ung vương phủ thì một tách trà vừa hay từ đâu bay ra “đón” ngay trước mũi giày, bèn vội né qua một bên.

“Cút ra ngoài!” Dận Chân còn bận nổi cơn lôi đình, hoàn toàn không để ý Tâm Di đang đứng ở cửa.

“Xem ra tôi đến không phải lúc, xin cáo từ vậy!” Tâm Di quay người bước ra ngoài cửa.

“A! Tâm Di!” Dận Chân giờ mới nhìn rõ là ai, vội vàng gọi Tâm Di lại, rồi quay sang nạt đám người hầu đương cung cung kính kính đứng đó: “Câm hết rồi hả?”

Đám người hầu chắc là bị Dận Chân mắng đến ngu luôn, giờ mới đồng thanh nói: “Tham kiến cách cách.”

Dận Chân khoát tay ra hiệu, bọn họ bèn lui xuống.

“Sao cách cách lại rồi rồi đến phủ tiểu vương thế?” Dận Chân hỏi.

“Chỉ là tiện đường ngang qua!” Tâm Di nhìn mảnh gốm sứ rơi vỡ đầy trên sàn, nói: “Vương gia, đây là...?”

Dận Chân thở dài một tiếng: “Ai! Nói ra cũng không sợ cách cách chê cười, trong phủ bị mất trộm.”

“Thật là to gan, lại dám đến Ung vương phủ trộm đồ, bị mất những gì?”

“Ít tranh chữ, đều là bút tích của danh gia cả.”

“Chao, còn là một tên nhả tặc cơ à, cũng tinh tường đấy chứ!” Tâm Di lại nói: “Chuyện xảy ra lúc nào?”

“Mới đây thôi. Số tranh chữ này tiểu vương vốn định đến Tết dâng lên hoàng a mã nên cẩn thận niêm phong trong hòm, ai ngờ đi vệ sinh một lúc quay về đã chẳng thấy đâu rồi. Cách cách xem, chính là chiếc hòm này.” Dận Chân chỉ vào một chiếc hòm dài đặt trong sảnh, nói.

“Giữa ban ngày ban mặt, trong khoảng thời gian ngắn như vậy trộm đi, ắt phải là người trong phủ.” Tâm Di phân tích.

“Tiểu vương cũng nghĩ thế nên đương tra hỏi từng người một đấy!” Dận Chân đột nhiên phát hiện ra cứu tinh, “Ồi, cách cách đến thật đúng lúc, phiền cách cách tra giúp bốn vương.”

“Làm sao tra? Phủ vương gia có tới vài trăm người ấy chứ, việc này tôi giúp không nổi.” Tâm Di nhanh miệng thoái thác ngay, nhủ thầm trong bụng, “Tìm một tên trộm trong chừng đó người, họa chẳng là Sherlock Holmes.”

“Đến án mạng cách cách còn phá được, tra một tên trộm vặt có là gì, tiểu vương xin cảm ơn cách cách trước.” Dận Chân chấp tay với Tâm Di.

Thấy bộ dạng lo lắng của Dận Chân, Tâm Di cũng không đành lòng, bèn nói: “Thử xem sao vậy, có điều tôi không hứa chắc, chỉ có thể cố hết sức. Ban này vương gia tra hỏi có phát hiện gì không?”

“Có mấy người tương đối khả nghi.”

“Là những ai? Gọi vào đây.” Tâm Di bắt đầu ra tay rồi.

Trong thời gian chờ đợi, Tâm Di mở hòm xem kỹ một lượt.

Lát sau năm người hầu bước vào, Tâm Di chẳng nói chẳng rằng đi qua đi lại trước mặt bọn họ, ánh mắt quét qua từng người một, không bỏ sót bất kỳ một biểu cảm nào lộ ra trên mặt họ.

Áp lực vô hình này khiến bọn họ cảm thấy như có kim chích sau lưng, nét mặt người nào cũng căng như dây đàn.

Nhìn lướt qua một hồi Tâm Di mới ngồi lên ghế, tiếp tục quan sát bọn họ từ đầu xuống chân, vẫn không thốt ra lời nào. Cuối cùng ánh mắt cô dừng lại trên tay người thứ tư, ngón cái bàn tay trái của người này có vết bầm màu xanh đen, không những thế còn bị cửa rách một đường.

“Người làm việc gì trong phủ?” Tâm Di hỏi người đó.

“Hồi bẩm cách cách, nô tài phụ trách quét dọn sân vườn.”

“Tay sao thế?”

“Lúc nhặt mảnh sứ vỡ không cẩn thận bị cửa rách.” Người đó trả lời.

“Bôi thuốc chưa?”

“Cảm tạ cách cách quan tâm, bôi thuốc rồi ạ.”

Nghe Tâm Di hỏi vậy Dận Chân không khỏi lấy làm thắc mắc, này can hệ gì đến việc điều tra kẻ trộm chứ!

Nào ngờ tiếp theo đó Tâm Di đột ngột đổi đề tài: “Người giấu tranh chữ ở đâu?”

Người đó ngây ra mất vài giây rồi... giả nai: “Cách cách, tranh chữ nào cơ ạ? Nô tài không biết.”

Tâm Di cũng không ép hấn, chỉ hỏi: “Người có thể giải thích ta hay màu trên tay người từ đâu ra?”

“Chắc là, chắc là chạm phải thứ gì bầm.”

Tâm Di cười cười, ngoảnh đầu nói với Dận Chân: “Vương gia, phiền ngài cho người đem rượu thuốc và hồ dán đến đây.”

“Được, được, được!” Tuy không biết Tâm Di đòi những thứ đó làm gì nhưng Dận Chân vẫn sai người đi lấy.

Tâm Di trải một mảnh vải trắng lên bàn, đổ rượu thuốc lên vải rồi lại bôi một ít hồ lên trên, không bao lâu vải trắng chuyển thành màu xanh đen.

“Đây... cách cách, đây là trò ảo thuật gì vậy?” Dận Chân tròn tròn mắt.

“Lúc này mở hòm ra tôi phát hiện hồ trên giấy niêm phong chưa khô hẳn, tay tôi có thể dính vào thì thủ phạm chắc chắn cũng phải bị dính. Trong rượu thuốc có chứa i-ốt, i-ốt gặp hồ dán sẽ biến thành màu xanh đen.” Tâm Di nhìn kẻ trộm, nói tiếp, “Trong năm người chỉ có người là tay bị thương, đổi màu. Nếu người làm việc trong bếp thì còn giải thích được vì i-ốt gặp những thứ như cơm gạo cũng đổi màu, nhưng người lại phụ trách quét dọn sân vườn, làm sao...”

“Tiểu vương hiểu rồi, cách cách quả thực uyên bác.” Dận Chân mắt lạnh như băng nhìn kẻ trộm.

Kẻ trộm bất giác quỳ sụp xuống.

Bên trong Sherlock Holmes đương phá án thì ngoài kia có người vẫn “tương tư” Tâm Di kìa!

Na Lan Đức Duật vờ rất tình cờ ngang qua, nhân nhả bước đến trước cửa lớn vương phủ.

Lính canh đưa mắt ra hiệu cho nhau, một người trong bọn lên tiếng: “Chao, ai như Na Lan thống lĩnh, ngài đến vương phủ có việc công ư?”

“Ồ, không không, ơ... có chút chuyện riêng muốn thỉnh giáo các anh.”

“Ngài đừng khách sáo, có chuyện gì cứ nói!”

“Cho hỏi, vị cô nương ban nãy chẳng hay có quan hệ thế nào với phủ ta?”

“Ồ, cô ấy là...” Lính gác cố tình làm ra vẻ khó xử, “Cô ấy không cho chúng tôi nói.”

Na Lan Đức Duật ngoài mặt tỉnh không, lẹ tay dúm cho hấn một đỉnh bạc nhỏ.

“Cô ấy là họ hàng xa của phúc tấn nhà chúng tôi, họ Tâm.” Lính canh “sao y bản chính” lời Tâm Di dặn.

“Cô ấy sẽ ở vương phủ bao lâu?” Na Lan Đức Duật lại hỏi.

“Điều này thì chịu.”

“Đa tạ!” Tôn Ngộ Không chạy không thoát lòng bàn tay phật Như Lai, suy tính của Na Lan Đức Duật đều bị Tâm Di đoán không sai một mảy.

Trong đại sảnh Ung vương phủ, Dận Chân hết lời khen ngợi Tâm Di: “Cách cách trí tuệ hơn người, tiểu vương khâm phục.” Đây là câu nói thực lòng của Dận Chân, hoàn toàn không có ý khách sáo.

“Vương gia xin đừng nói vậy, kỳ thực hôm nay tôi đến phủ vương gia là để lánh nạn.” Tâm Di nghĩ đã đến Ung vương phủ rồi thì nên tận dụng cơ hội thăm dò xem thế nào.

“Lánh nạn?” Dận Chân không hiểu.

Đương trở chuyện thì lính gác cửa bước vào đại sảnh, hành lễ với Dận Chân và Tâm Di: “Tham kiến vương gia, cách cách.”

Tâm Di vừa thấy liền đoán biết được vài phần: “Hắn đến rồi?”

“Cách cách liệu sự như thần, là Na Lan Đức Duật, anh ta đến hỏi việc cách cách đã dặn dò. Bọn nô tài cố ý lấp lửng, anh ta còn dúi cho nô tài một đỉnh bạc!” Lính gác phục Tâm Di sát đất, nhìn cô bằng ánh mắt đầy ngưỡng mộ.

Tâm Di cười nói: “Làm tốt lắm, đỉnh bạc đó coi như thưởng cho người, lui xuống đi.”

Lính canh đi rồi Dận Chân mới thắc mắc: “Tâm Di, chuyện này là thế nào?”

“Vương gia, tôi cho ngài xem một vật.” Tâm Di rút đoản đao ra đưa Dận Chân.

Dận Chân cầm lấy, xem xong thờ ơ nói: “Nửa thanh đoản đao? Là ý gì?”

Tâm Di thấy thần sắc Dận Chân không hề biến đổi, trong lòng ít nhất cũng nắm chắc vài phần, biết trực giác của mình không sai, bèn nói: “Trên cán có chữ.”

Dận Chân vốn đương mỉm cười, đợi nhìn thấy chữ “Ung” trên cán đao lập tức biến sắc: “Đây...” Hoảng kinh hỏi Tâm Di, “Cách cách, đoản đao này từ đâu ra vậy?”

“Ngài hỏi tôi, tôi biết đi hỏi ai?” Tâm Di nhìn vẻ căng thẳng lo lắng của Dận Chân, nói tiếp: “Vương gia, có phải tôi không tồn tại ngài sẽ an tâm hơn?”

“Không không không, cách cách, Dận Chân chưa bao giờ có ý nghĩ này, đây tuyệt đối không phải là người trong Ung vương phủ.” Dận Chân kêu khổ không ngớt, thầm nghĩ, “Việc này mà đổ lên đầu mình thì có nhảy xuống Hoàng Hà cũng rửa không sạch, hoàng a mã mà biết thì tiêu chắc!”

Dù thường ngày Dận Chân có thông minh cỡ nào, lúc này cũng chẳng biết phải giải thích thế nào với Tâm Di, trời lạnh là thế mà trán toát mồ hôi.

“Tôi vốn định giấu chuyện này nhưng hoàng thượng gọi Na Lan Đức Duật đến hỏi vụ án của Thuận Thiên phủ, lúc sự việc xảy ra hắn vừa hay ngang qua cứu mạng tôi, kết quả để lộ cho hoàng thượng biết. Có điều Na Lan Đức Duật không biết tôi là ai, hoàng thượng sai điều tra việc này nên hắn bám đuôi tôi, không làm sao dứt ra được đành đến phủ vương gia lánh nạn.” Tâm Di kỳ thực đã nhìn thấy đáng vẻ thảm hại của Dận Chân nhưng vẫn nói một cách từ tốn.

“A... hoàng thượng cũng biết!” Dận Chân cảm thấy lưng áo mình ướt đầm mồ hôi lạnh, “Thế hoàng thượng có nói gì không?”

“Hoàng thượng không nói gì nhưng không nói chưa chắc đã không nghĩ ngợi.”

Dận Chân lúc này đã bình tĩnh được đôi chút: “Cách cách, nếu tiểu vương muốn hại cách cách thì sao có thể để lại bằng chứng? Đây rõ ràng là có người muốn vu oan giá họa.”

Tâm Di gật đầu: “Nói có lý, nhưng nghĩ theo khía cạnh khác cũng có thể là ngài cố ý để lại bằng chứng nhằm chứng minh có người muốn giả họa cho ngài.”

“Cách cách không tin Dận Chân có thể thề với trời...”

Tâm Di cắt ngang: “Đừng thề thốt bừa bãi, thỉnh thoảng cũng linh nghiệm lắm đấy, tôi tin hay không không quan trọng, vấn đề là hoàng thượng có tin hay không?”

“Cách cách, tôi không hề làm hại cách cách, sự việc này còn phải nhờ cách cách nói đỡ cho!” Dận Chân chấp tay thi lễ lia lịa như bái Phật.

“Rồi, biết rồi, chỗ hoàng thượng tôi đã giải thích giùm ngài, sau này đừng nhắc đến chuyện này nữa, đoán đao ngài cứ giữ lấy. A, còn nữa, vương gia nhớ là tôi họ Tâm, là họ hàng xa của phúc tấn.”

“Đa tạ!” Dận Chân thở phào nhẹ nhõm, “Tiểu vương nhớ rồi!” Thấy Tâm Di đứng dậy định đi, vội nói: “Cách cách định về sao?”

“Còn chuyện gì nữa?”

“Nếu Na Lan Đức Duật vẫn ở bên ngoài thì sao, cách cách mà ra há chẳng lộ tẩy hết?” Dận Chân nhắc Tâm Di.

“Nhưng rốt cuộc thì tôi vẫn phải về cung!”

“Chi bằng nghỉ lại vương phủ một đêm?” Dận Chân đề nghị.

Ban đầu Tâm Di có chút do dự nhưng rốt cuộc... “Cũng tốt, vậy tôi làm phiền vương gia một đêm, ngài phái người bẩm với hoàng thượng một tiếng.”

“Không làm phiền, tiểu vương mong còn chẳng được ấy chứ. Tiểu vương lập tức cho người bẩm báo hoàng thượng để Người yên tâm!” Dận Chân bước ra cửa, gọi: “Người đâu!”

Tức khắc có người hầu chạy lại: “Vương gia có gì cần sai bảo?”

“Phái người vào cung bẩm báo hoàng thượng hôm nay Tâm Di cách cách nghỉ lại Ung vương phủ, rồi đi báo với phúc tấn, trắc phúc tấn gọi bọn họ đến trò chuyện giải khuây với cách cách. Còn nữa, tăng cường lính gác tuần tra trong phủ, nếu cách cách xảy ra chuyện gì, các người bê đầu đến gặp ta!”

Không nói Tâm Di ở Ung vương phủ được khoản đãi nhiệt tình cỡ nào, chúng ta cũng không nên quên nam nhân vật chính!

Na Lan Đức Duật tội nghiệp bị Tâm Di cho ăn quả lừa mà không hay, về đến nhà, một mình ngồi trong phòng nghỉ ngơi vẫn vơ: “Cô ấy thật là họ hàng của phúc tấn? Lần trước cô ấy nói hậu đãi của cô ấy họ Ái Tân Giác La, điều này không sai rồi, nhưng đúng ra hoàng thượng phải biết cô ấy, cần gì mình điều tra chứ! Huống hồ cô ấy gặp phải thích khách, Ung vương phủ chẳng thể nào yên bình thế này mà sớm đã náo loạn lên rồi, vậy là không phải. Nếu không phải họ hàng sao cô ấy có thể dẫn theo thái giám tự do ra vào vương phủ? Vì sao cô ấy lại bị thích khách truy sát, hung thủ là ai, mục đích là gì?” Nghĩ đi nghĩ lại cũng chẳng ra kết quả gì.

Mãi đến khi Na Lan Hoàng đến gọi đi ăn cơm tối, Na Lan Đức Duật mới ra khỏi phòng.

Trong lúc ăn, Na Lan Đức Duật vẫn tiếp tục suy nghĩ: “Từ lời lẽ cử chỉ có thể thấy cô ấy không phải con gái nhà bình dân cũng chẳng phải tiểu thư khuê các, không giống với bất kỳ thiếu nữ nào mình từng gặp, phải chăng vì cô ấy đặc biệt thế nên mình mới không tài nào quên được.” Tư tưởng “treo ngược cành cây” kiểu đó động tác “có vấn đề” là lẽ đương nhiên, thò đũa vào bát canh chẳng gặp gì cũng cho lên miệng.

Na Lan Hoàng tròn mắt nhìn con trai, còn cố tình gơ bát của mình đến trước mặt Na Lan Đức Duật, Na Lan Đức Duật tiện tay thò đũa gắp luôn cơm trong bát Na Lan Hoàng.

Na Lan Hoàng cố nhịn cười đặt bát xuống, lên tiếng đánh thức kẻ đang mộng du: “Duật nhi!”

Na Lan Đức Duật tỉnh cơn mê, vội lấp liếm: “A, a mã, thức ăn hôm nay không tệ.”

“Ta hỏi con chuyện này hồi nào?”

“Thế a mã hỏi gì con?”

Na Lan Hoảng liếc con trai bằng nửa con mắt: “Ta chẳng hỏi gì cả.”

“Ồ, vậy, a mã, xơi cơm.”

“Con trai, rốt cuộc thì con nghĩ gì thế?”

“Đâu có!” Na Lan Đức Duật đời nào dám khai thật với phụ thân.

“Không có?!” Na Lan Hoảng nào phải đứa trẻ lên ba, đâu dễ tin thế, “Ta thấy con mấy ngày nay cứ như người mất hồn ấy, đến võ cũng chẳng luyện, không lang thang ngoài đường cả ngày thì một mình ngồi ngây ra, rốt cuộc là vì lẽ gì? Nói ra biết đâu a mã giúp được gì!”

“A mã, có những việc a mã không giúp được, chỉ còn cách dựa vào mình thôi.”

“Trừ hôn sự của con ra, hình như những việc khác a mã đều có thể giúp được. Có phải cô nương nhà nào lại phải lòng con, con đang lo né?”

Na Lan Đức Duật đương không tìm ra lí do gì lấp liếm, nghe phụ thân nói thế bèn thuận miệng ứng phó: “Không sai, là thế đấy! Ăn cơm đi!”

Nhưng Na Lan Hoảng vẫn lăm bắm: “Quái lạ, trước nay chỉ thấy con né con gái chứ chẳng thấy con theo đuổi cô nào. Duật nhi, không phải là con không thích con gái đấy chứ?”

Na Lan Đức Duật trợn mắt: “A mã nghĩ gì vậy, con rất bình thường!”

“Thế thì con đi cưới một cô về đây!”

“Được, sang năm con nhất định để a mã nhìn thấy con dâu bước qua cửa.” Nói rồi Na Lan Đức Duật mau chóng và hết cơm, đứng dậy, “Giờ con đi tìm, a mã đã vừa ý chưa?” Chẳng đợi Na Lan Hoảng trả lời đã rời khỏi phòng ăn.

“Vừa ý! Ngày mai dẫn con dâu về nhà luôn thì càng tốt.” Na Lan Hoảng vui đến mở cờ trong bụng, nói với theo con trai.

29. Chương 29: Đêm Thăm Vương Phủ

Na Lan Đức Duật về đến phòng lại tiếp tục “tương tư”, anh chàng tự cốc đầu mình: “Ai! Từ lúc nào mình trở nên ngốc thế này nhỉ! Tại sao mình lại nóng lòng muốn biết cô ấy là ai đến thế? Là vì hoàng thượng hay vì mình? Chết tiệt! Trong đầu toàn hình bóng cô ấy! Chi bằng đến Ung vương phủ xem xem!” Ý nghĩ táo bạo này đột nhiên nảy ra trong óc Na Lan, “Không ổn, nếu như bị Ung vương gia phát giác thì mình biết giải thích thế nào? Sợ gì chứ, với võ công của mình lại để người khác phát giác hay sao?” Ý nghĩ này càng lúc càng lúc càng trở nên mãnh liệt. Khó khăn lắm mới trụ qua canh một, Na Lan Đức Duật lập tức trang bị chỉnh tề, mở cửa ra thấy xung quanh không có ai bèn khẽ nhún mình bay lên nóc nhà, nhảy qua nhảy lại vài cái đã mất hút vào màn đêm.

Toàn thân bọc trong bộ đồ dạ hành, bịt kín mặt, Na Lan Đức Duật nhảy vào trong Ung vương phủ. Lợi dụng bóng đêm an toàn tránh qua vài nhóm lính gác, vừa thò đầu khỏi khúc quanh chợt thấy một tốp lính tuần đương đi về phía mình mà chung quanh lại chẳng có nơi nào ẩn nấp, ngẩng đầu nhìn thấy xà ngang phía trên hành lang, Na Lan Đức Duật bèn nhảy lên bám lấy.

Vừa kịp nấp thì tốp lính tuần đi ngang qua, bọn họ vừa đi vừa nói: “Thận trọng chút, đêm nay Tâm Di cách cách nghỉ lại trong phủ, lỡ xảy ra chuyện gì anh em không gánh nổi đâu... Biết rồi, vương gia sớm đã dặn dò đi dặn dò lại, nếu bình an vô sự ngày mai anh em đều có thưởng... Người thì chỉ nhớ mỗi thưởng, món tiền thưởng này chả dễ kiếm đâu, phải hết sức cảnh giác đấy... Cùng lắm thì cả đêm thức trắng, tôi không tin chừng này người bảo vệ không nổi một người... Tóm lại vạn sự cẩn trọng là hơn...”

Na Lan Đức Duật đu người trên xà nhìn đám lính tuần đi qua rồi mới nhảy xuống đất: “Mình cứ bảo làm sao đêm nay canh gác nghiêm ngặt thế, ra là Tâm Di cách cách ở lại phủ, mình đến thật không phải lúc. Ai, mình cũng có đến tìm cô ta đâu, cô ta ở việc cô ta, mình tìm việc mình.”

Na Lan Đức Duật chỉ thần ra ngẫm ngợi có thể mà lại một tốp lính tuần nữa từ hướng khác đi đến.

Tâm Di ở lại vương phủ tự khắc đám lính gác này cảnh giác hơn ngày thường rất nhiều, có người tinh mắt phát hiện ra Na Lan Đức Duật, lập tức thét hỏi: “Kẻ nào?”

“Hồng rồi!” Na Lan Đức Duật thầm kêu khổ, tam thập lục kế tẩu vi thượng sách, còn hơi sức đâu lo tìm người nữa. Chẳng phải vì sợ đánh không lại, Na Lan Đức Duật chỉ sợ kinh động quá nhiều người, nếu bị nhận ra thân phận, giải thích thế nào là thứ yếu, làm to chuyện lên không khéo còn liên lụy phụ thân.

Na Lan Đức Duật lúi dúi về phía bờ tường, ai ngờ tốp lính tuần ngang qua ban nãy nghe tiếng đã vòng trở lại, chắn mất đường thoát của anh. Na Lan Đức Duật buộc phải phi thân lên nóc nhà, vốn định lợi dụng thời cơ thoát khỏi vương phủ, không ngờ đứng trên cao nhìn lướt qua một vòng, bên ngoài sớm đã bố trí cung thủ chờ sẵn.

Hộ vệ trong vườn hét nhao nhao: “Có thích khách, bắt thích khách...” Mắt nhìn càng ngày càng đông thị vệ tụ về từ bốn phương tám hướng, thân thủ của Na Lan Đức Duật có giỏi mấy, thời khắc này cũng chỉ có thể chạy về hướng không có thị vệ.

Nơi không có thị vệ là nội viện – chỗ ở của nữ giới.

Na Lan Đức Duật rẽ qua vòng lại một hồi thấy có căn phòng vẫn còn sáng đèn, đưa tay đẩy thử một cái cửa liền mở ra.

Căn phòng này vốn không lớn, cũng không phân làm hai phòng trong ngoài thành ra chỉ cần đảo mắt một vòng là có thể nhìn bao quát, bài trí cũng rất đơn giản: một chiếc bàn bát tiên gỗ hồng đào đặt sát mé trái, cạnh bàn có mấy chiếc ghế. Đối diện với bàn, hơi chếch một chút, là một chiếc giường, màn giường rủ xuống một nửa, hai bộ chăn trên giường đều thêu hoa mẫu đơn, trải phẳng.

Đằng sau giường là một tấm bình phong lớn, trên bình phong vắt một bộ quần áo.

Na Lan Đức Duật chẳng hề chú ý xem liệu trong phòng có người hay không, chỉ khép cửa phòng, chạy thẳng ra sau bình phong.

Sau bình phong có một thùng gỗ lớn, vẫn đang tỏa hơi nóng.

Tâm Di vừa mới tắm xong, dưới mặc chiếc quần lót, trên đắp mỗi mảnh yếm, nghe tiếng la hét bên ngoài không khỏi tự nhủ: “Hết kẻ trộm lại đến thích khách, Ung vương phủ cũng thật náo nhiệt.” Vừa nói vừa lấy áo lót vắt trên bình phong xuống trông lên mình.

Một người bật mặt áo đen bất ngờ xuất hiện trước mắt cô, Tâm Di có bạo gan đến mấy thì lúc này cũng hoảng, há miệng tính hét.

Người bật mặt cổ nhiên là Na Lan Đức Duật, nhìn thấy Tâm Di cũng hơi sững người, biết cô định hét, chớp nhoáng xông đến bật miệng.

Tâm Di ra sức giãy giụa.

Na Lan Đức Duật ghé tai cô khẽ nói: “Là tôi!”

Tâm Di đâu ngờ người này là Na Lan Đức Duật, phản ứng tự vệ theo bản năng: “Người là ai cũng mặc, ăn một đòn của ta trước đã!”

Tâm Di tặng cho “thích khách” đứng sau lưng một cùi chỏ, vừa hay động trúng bụng Na Lan Đức Duật.

Na Lan Đức Duật không phòng bị, khẽ rên một tiếng, thả Tâm Di ra ôm lấy bụng.

Tâm Di quay người vớ lấy gáo nước, nhè đầu, mình Na Lan Đức Duật gõ thật lực, không quên hét gọi: “Người đâu~!”

Na Lan Đức Duật một tay chắn gáo, tay kia kéo khăn bật mặt xuống: “Đừng đánh nữa, là tôi đây!”

Tay Tâm Di tức khắc ngừng lại giữa chừng, cô ngạc nhiên hỏi: “Sao lại là anh?”

Na Lan Đức Duật xoa xoa chỗ bị đánh: “Chẳng phải ban nãy đã nói với cô là tôi rồi!”

“Tôi không nghe rõ.” Tâm Di áy náy đáp, “Có chỗ nào bị thương không?”

Lúc này từ ngoài cửa vọng vào tiếng bước chân hỗn loạn.

“Tuy bây giờ chưa bị thương nhưng người bị cô gọi đến rồi, lát nữa thế nào cũng thương tích đầy mình cho coi.” Lúc này rồi mà Na Lan Đức Duật vẫn còn tâm tư pha trò.

“Đám thị vệ đó gây thương tích cho anh được chắc?”

“Cô nghĩ tôi mình đồng da sắt hay sao, bên ngoài đâu đâu cũng có cung thủ canh chừng!”

“Trốn đi!”

“Trốn đâu?” Na Lan Đức Duật hỏi.

Tâm Di trở thùng đựng nước tắm: “Đây!”

“Đây?”

“Không thích thì tôi giao anh cho họ vậy.” Tâm Di nói vẻ rất nghiêm túc.

“Cô nữ?” Na Lan Đức Duật hạ thấp giọng nào ngờ vẫn bị Tâm Di nghe thấy, liền giơ gáo làm bộ sắp đánh, Na Lan Đức Duật vội trèo vào trong thùng, “Rời rồi rồi, thức thời mới là tuấn kiệt!”

Hộ vệ vương phủ cũng thật quá cúc cung tận tụy với chức trách, nghe thấy tiếng kêu của Tâm Di, lập tức chạy tới, đến cửa thì bị Tiểu Mai Tử và Tiểu Cát Tử ngăn lại.

Tới đây ắt hẳn có người thắc mắc ban nãy hai người bọn họ chạy đi đâu. Vốn dĩ cả hai đều canh ở cửa, nhưng đúng lúc Na Lan Đức Duật vào phủ, Nhị Hổ gọi Tiểu Mai Tử ra chỗ khác, bỏ lại mình Tiểu Cát Tử. Nghe bên ngoài la hét có thích khách, Tiểu Cát Tử cuống lên, lại chạy đi tìm Đại Hổ, Nhị Hổ, thành ra khi Na Lan Đức Duật đến, trước cửa chẳng có một ai.

Hộ vệ hấp ta hấp tấp đổ xô đến nơi thì Tiểu Cát Tử và Tiểu Mai Tử cũng vừa về. Thấy đám hộ vệ tính xông vào phòng, Tiểu Cát Tử vội ngăn lại hỏi: “Các người định làm gì?”

Đầu lĩnh hộ vệ biết bọn họ là người của Tâm Di nên không dám đắc tội, mỉm cười lấy lòng đáp: “Hai vị tỷ tỷ, có thích khách xông vào trong phủ, vừa nãy nghe tiếng cách cách gọi người đến.”

Tiểu Mai Tử nghe nói thế cũng chẳng nghĩ ngợi gì, vội đẩy cửa gọi: “Cách cách...”

Không đợi Tiểu Mai Tử kịp bước vào, đầu lĩnh hộ vệ muốn lập công tranh vào trước, vừa bước chân qua cửa đã bất thành lình lình luôn một chiếc gáo nước vào đầu.

“Cách cách ở phòng bên cạnh, đến giờ vẫn còn nhầm lẫn, óc người là óc heo hay sao, ngu chết được, cút ngay cho ta!” Tâm Di tay chống hông rửa, chanh chua đánh đá khùng khiếp.

Tiểu Cát Tử và Tiểu Mai Tử vội theo vào, thấy Tâm Di chỉ mặc đồ lót vội đứng chắn trước mặt Tâm Di.

Tiểu Cát Tử lanh lợi hơn Tiểu Mai Tử, mới nghe đã hiểu ý của Tâm Di, vội tiếp lời: “Đúng đúng, ở phòng bên cạnh, phòng này là của Tâm đại tiểu thư, các người mau sang phòng bên kia, đi mau! Còn không đi? Các người định thừa cơ nhìn trộm tiểu thư chúng ta tắm hả?”

Đầu lĩnh hộ vệ bị gáo nước gõ ột cái choáng váng, cúi gằm đầu nói liền một hơi: “Không dám, không dám, chúng tôi lập tức sang phòng bên cạnh.” Nói rồi ôm đầu ba chân bốn cẳng chuồn ra khỏi phòng, trong lòng không ngọt lắm bầm, “Bên cạnh đâu có ai ở đâu!” Nhưng cũng không dám nói, sợ ăn thêm gáo nữa.

Tâm Di nhìn Tiểu Cát Tử với ánh mắt tán dương, bụng nghĩ: “Tiểu Mai Tử thật thà quá, may mà Tiểu Cát Tử biết tùy cơ ứng biến, không đã lộ tẩy rồi!”

Lát sau, hộ vệ đi hết rồi Tâm Di mới quay sang nói với Tiểu Mai Tử và Tiểu Cát Tử: “Hai người cũng ra ngoài một lúc.”

Tiểu Cát Tử và Tiểu Mai Tử bốn mắt nhìn nhau, cũng lui khỏi phòng.

Tâm Di vội cài cửa lại, đến bên thùng gỗ mấy cái: “Được rồi, không còn ai đâu, chui ra đi!”

Na Lan Đức Duật từ trong thùng thò đầu ra ngoài, thở một hơi dài: “May là tôi nội công thâm hậu, ví bằng người khác thế nào cũng chết ngạt.”

“Cũng chỉ có anh, thay bằng người khác tôi còn lâu mới giúp! Phải rồi, anh mò đến đây làm gì?” Tâm Di vịn tay lên miệng thùng hỏi.

Na Lan Đức Duật quay đầu, tình cờ nhìn thấy ngực Tâm Di hơi lộ, tim anh chàng liền loạn nhịp, nào dám nhìn tiếp, vội vàng ngoảnh mặt đi.

Tâm Di thấy Na Lan Đức Duật quay mặt đi chỗ khác bèn vòng đến đứng trước mặt anh: “Ngoảnh mặt đi chi, nói đi chứ!”

Na Lan Đức Duật nhìn cô: “Cô làm ơn mặc đồ chỉnh tề giùm.”

Tâm Di cúi đầu nhìn lại mình, thấy bản thân chỉ tròng một chiếc áo lót mỏng bên ngoài yếm, không những thế còn chưa buộc chặt, vội xoay người “chỉnh đốn” dây áo, giọng oanh vàng phải tăng lên mấy tông: “Không được nhìn!”

“Đâu phải tôi muốn nhìn, ai bảo cô đứng trước mặt tôi chi.”

“Đúng là nguy hiểm!” Tâm Di buộc xong áo nói.

“Vốn là thế mà, tôi đã quay đầu đi rồi cô còn đến đứng trước mặt tôi.” Na Lan Đức Duật oan ức vô cùng.

“Anh có lý, hài lòng chưa? Còn không chịu chui ra, nước nguội rồi không lạnh hả?”

Na Lan Đức Duật trèo ra khỏi thùng, ướt như chuột lột, nước nhỏ tong tong.

“Anh còn chưa trả lời tôi tại sao anh lại đến đây.” Tâm Di đoán Na Lan Đức Duật đến đây vì mình, không khỏi mừng thầm, hôm nay ở lại Ung vương phủ quả không sai.

“Không ngủ được nên ra ngoài đi lòng vòng.” Na Lan Đức Duật mà chịu thành thực khai báo thì đã chẳng còn là Na Lan Đức Duật.

“Đi lòng vòng? Có người nào mặc đồ dạ hành đi lòng vòng chứ?” Tâm Di lật tẩy anh chàng, “Còn đến Ung vương phủ lòng vòng, Ung vương phủ là chỗ cho anh lòng vòng chắc?”

“Tôi thích thế đấy.” Na Lan Đức Duật ngang như cua.

Tâm Di cũng chẳng truy hỏi, thấy từ đầu đến chân chàng Na Lan tội nghiệp ướt lướt thướt, nước thi nhau rỏ xuống đất, không nhịn được cười.

“Cô cười gì?”

“Cười anh đấy, đường đường Đại nội đệ nhất cao thủ, Ngự tiền thị vệ thống lĩnh lại thấm đến nước này.” Tâm Di trêu.

Na Lan Đức Duật vắt tóc ra cả vũng nước: “Tiểu thư, đã giúp thì giúp đến nơi đến chốn, lấy giùm tôi bộ đồ khô để thay đi.”

“Chỗ tôi lấy đâu ra quần áo đàn ông.”

“Vậy tôi phải làm sao? Cứ thế này ra ngoài, chỉ cần men theo vết nước là bị phát hiện liền.” Na Lan Đức Duật bắt đầu kêu khổ.

“Anh cởi đồ ướt ra trước đi, dính trên người coi chừng cảm lạnh.” Tâm Di quan tâm nói.

“Dù gì thì tôi cũng phải mặc đồ chứ?”

Tâm Di lôi anh đến trước giường: “Quần tạm chắn lên mình, để tôi nghĩ xem.”

Na Lan Đức Duật đương chuẩn bị cởi đồ, thấy Tâm Di vẫn nhìn mình vội nói: “Đàn ông thay đồ, đàn bà con gái không được phép nhìn!”

Tâm Di buồn cười muốn chết nhưng vẫn xoay lưng lại, nghĩ thầm: “Có gì to tát chứ, trong tiết giải phẫu có gì là mình chưa nhìn qua!”

Lúc sau nghe tiếng “xong rồi!”, vừa quay đầu liền thấy Na Lan Đức Duật quần chăn ngồi trên giường, chỉ thò ra mỗi cái đầu khiến Tâm Di không nén được phì cười.

“Buồn cười lắm, phải không!”

“Ừ!” Tâm Di vừa nói vừa thả rèm giường xuống, dặn: “Gì cũng không được lên tiếng đâu đấy!”

Tâm Di đá bộ quần áo ướt Na Lan vừa thay xuống gầm giường rồi đi ra mở cửa gọi Mai, Cát vào phòng.

“Cách...” Tiểu Mai Tử thực là “nói trước quên sau”, Tâm Di vội tiếp lời, “Cách cách phòng bên không việc gì chứ?”

“Không việc gì, không việc gì, khỏe lắm lắm!” Tiểu Cát Tử vội nói.

“Không sao là tốt rồi, nếu không mọi người đều khó thoát phiền phức. Tiểu Mai, gọi người khiêng thùng ra ngoài.” Tâm Di cảm thấy nên đuổi khéo Tiểu Mai Tử trước.

Tiểu Mai Tử vâng lời ra khỏi phòng.

Tâm Di thì thầm với Tiểu Cát Tử: “Người đi mua một bộ quần áo đàn ông về đây.” Từ hành động cử chỉ ban nãy của Tâm Di, Tiểu Cát Tử đã đoán được vài phần, chỉ liếc nhìn rèm giường không đáp.

Tâm Di dùng hai tay nâng mặt Tiểu Cát Tử, xoay đầu cô về phía mình: “Đừng nhìn đông nhìn tây nữa, mau đi mua.”

Tiểu Cát Tử nói một cách khó xử: “Bây giờ là lúc nào rồi, tiểu thư kêu nô tì đi đâu mua!”

“Không mua được thì đi mượn.” Tâm Di chẳng muốn Na Lan Đức Duật qua đêm ở đây tẹo nào.

“Hỏi mượn ai?” Tiểu Cát Tử tiếp tục hỏi.

Tâm Di nghĩ cũng phải, kêu Tiểu Cát Tử đi đâu mượn, do dự một lát mới nói: “Người đi có vẻ không tiện thật, chỉ bằng kêu huynh đệ nhà Hồ đi mượn.”

“Như thế lại càng không được, nếu bọn họ hỏi nô tì cần quần áo đàn ông làm gì, nô tì biết trả lời sao? Việc này mà truyền ra thì càng phiền, lỡ để vương gia biết há chẳng hại...” Tiểu Cát Tử chỉ về phía giường, “...anh ta!”

Tâm Di thấy Tiểu Cát Tử đã nhìn ra “vấn đề”, cười nói: “Coi như người thông minh!”

Đương nói Tiểu Mai Tử dẫn người vào lấy thùng, hai người lập tức ngậm miệng, đợi cho bọn họ đi hết Tâm Di mới nói tiếp: “Bất luận thế nào sáng sớm mai người cũng phải kiếm ra một bộ.”

“Vậy đêm nay...?” Tuy không biết người trên giường là ai nhưng Tiểu Cát Tử có thể khẳng định người đó là đàn ông, để mình cách cách chung phòng với một người đàn ông cả đêm sao được!

Tâm Di cũng hết cách nhưng vẫn nói: “Ta tự giải quyết được, người cứ đi đi. Ai... Chuyện này ra khỏi miệng ta chỉ vào trong tai người thôi đấy.”

“Tiểu thư yên tâm, tuyệt đối không có người thứ ba biết chuyện.” Dứt lời lui ra khỏi phòng. Tiểu Cát Tử biết chuyện này mà truyền ra ngoài thì mình là người đầu tiên lãnh đủ. Về phần cách cách làm thế nào đối phó người đó, cô thực không lo, thủ đoạn của vị chủ nhân này chẳng phải thường, kiểu gì cũng không thiệt.

Tâm Di cài cửa cẩn thận xong lại chạy về bên giường, vén rèm nói: “Nghe thấy rồi đấy, đêm nay không có đâu, phải sáng sớm mai mới có quần áo.”

“Vậy là tôi phải quần chăn cả đêm à?” Na Lan Đức Duật hỏi.

“Đi ngủ vốn phải đắp chăn mà!” Tâm Di trừng mắt với anh, nói thầm trong bụng, “Hỏi thừa!”

“Tôi ngủ ở đâu?” Na Lan Đức Duật lại hỏi.

Tâm Di chỉ giường: “Ở đây.”

“Tôi chiếm giường của cô, cô ngủ đâu?” Na Lan Đức Duật tiếp tục hỏi.

“Hỏi gì mà hỏi lắm thế!” Tâm Di cũng làm liều, “Anh bảo căn phòng này còn nơi nào khác có thể ngủ?”

Nghe câu nói này Na Lan Đức Duật tròn mắt nhìn Tâm Di.

“Biết mất anh to rồi không cần phải trợn lên nữa đâu, ngủ thôi!” Tâm Di ngồi lên giường.

Na Lan Đức Duật giật thót mình, vội nói: “Đợi, đợi, đợi đã, chúng ta... chúng ta ngủ cùng một giường?”

“Có vấn đề gì?”

“Có, cô nam quả nữ...”

Tâm Di biết anh ta muốn nói gì liền cắt ngang: “Thế này quả không ổn nhưng ”ngộ biến từng quyền“, tình huống đặc biệt không nên để bụng, huống hồ hình như người nên so bì, nên căng thẳng phải là tôi mới đúng.”

“Tiểu thư, tư tưởng của cô quá... quá... quá là khác người đấy.” Na Lan Đức Duật biết mình có phản đối cũng vô ích, ai bảo bản thân không mặc đồ chứ!

“Hết câu hỏi rồi chứ! Nếu anh không muốn ngủ thì cứ ngồi đấy, tôi phải ngủ đây, buồn ngủ chết được.” Nói rồi Tâm Di chui vào chiếc chăn còn lại.

“Cô thật tin tưởng tôi?” Na Lan Đức Duật lại đưa ra câu hỏi.

Tâm Di khẽ ậm ừ một tiếng coi như trả lời.

“Cô không sợ tôi... với cô... có gì...” Na Lan Đức Duật vẫn nói không biết mệt.

“Anh phiền phức quá đi, đừng hỏi nữa, mí mắt trên dưới của tôi muốn dính vào nhau rồi.” Tâm Di nhắm mắt đáp.

“Nói trước nhé, tôi không phải Liễu Hạ Huệ (1), xảy ra chuyện gì tôi không chịu trách nhiệm.” Na Lan Đức Duật cũng thật nhiều chuyện.

Không thấy Tâm Di đáp lời, Na Lan Đức Duật sắp lại gần: “Mới đây mà đã ngủ say rồi, vậy mình cũng ngủ thôi.” Anh cũng nằm xuống giường.

Chú thích:

(1) Liễu Hạ Huệ (sinh 720 TCN, mất 621 TCN) tức Triển Cầm, tên Hoạch, tự là Quý, đất phong ở Liễu Hạ (Huệ là tên thụy đặt sau khi mất), người nước Lỗ, thời Xuân Thu, nổi tiếng là một chính nhân quân tử, từng ba lần làm Sĩ Sư (một chức hình quan).

Tương truyền Liễu Hạ Huệ một hôm dừng chân nghỉ qua đêm trước cổng thành, có một phụ nữ cũng đến trú chân. Trời lạnh người phụ nữ này bị cảm lạnh rét cóng, Liễu Hạ Huệ liền cởi áo mình ra khoác lên người cô ta rồi ôm vào lòng để cô ta hết lạnh, mà trong lòng không hề có một chút tà tâm.

Có lần Liễu Hạ Huệ ngồi xe ngựa với phụ nữ, đi cả quãng đường dài mà mắt ông chỉ nhìn thẳng chứ không hề liếc ngang lần nào.

30. Chương 30: Chung Giường

Na Lan Đức Duật chong mắt nhìn trần, chẳng hề buồn ngủ: “Giai nhân kẻ bên mà không được chạm, thật... giết người không dao, không động chạm được thì ngấm thôi vậy!” Anh nằm nghiêng người nhìn Tâm Di, chỉ thấy mái tóc đen nhánh mượt mà của cô trải nhẹ trên gối, không kìm nổi cảm lên một lọn tóc đen, trĩu trĩu ngấm nhìn, khẽ vuốt, chẳng muốn rời tay.

Tâm Di đương say giấc nồng, ánh mắt Na Lan Đức Duật dời đến khuôn mặt người yêu: lông mày thanh tú, đôi hàng mi đen mượt, vừa dài vừa mau cứ như vẽ nên, mũi tuy không cao nhưng nhỏ nhắn xinh xẻo, đôi môi hồng cũng nhỏ xinh, làn da không trắng ngần nõn nà nhưng lộ rõ nét khỏe mạnh, tràn đầy sức sống.

Na Lan Đức Duật chăm chú ngắm nhìn Tâm Di, mặt dần dần ghé sát, khẽ đặt một nụ hôn lên má, nhìn đôi môi hấp dẫn như chùm quả chín mọng kia, nhịp thở của Na Lan Đức Duật liền có chút gấp gáp: “Ta không phải Liễu Hạ Huệ, đối diện với nàng, quả tình chẳng thể nào kìm nén.” Nhẹ nhàng kéo chăn đắp trên mình Tâm Di, cởi dây áo cô, dưới tấm áo lót mỏng manh là lồng ngực thiếu nữ lên xuống đều đặn, mời gọi mê hoặc Na Lan Đức Duật. Anh cảm thấy bụng dưới như cháy lên một đốm lửa, nắm lấy dây áo chỉ muốn giắt đứt ngay, chính lúc Na Lan Đức Duật định tuân theo bản năng mách bảo thì trong đầu anh chợt vọng lên tiếng nói: “Na Lan Đức Duật, người không phải người, nàng tin tưởng người thế mà người lại tính làm chuyện bỉ ổi còn thua kém cả loài súc vật này.”

Na Lan Đức Duật lập tức ngừng tay, nhìn Tâm Di an giấc, anh tự vả ỳnh một phát thật lực: “Xúc phạm nàng là xúc phạm tình cảm của mình đối với nàng.”

Lý trí phục hồi, dục niệm liền tan biến, Na Lan Đức Duật kéo chăn đắp cho Tâm Di, bản thân cũng nằm vào trong “ổ” riêng, nhắm mắt lại nói: “Đếm cừ vậy, đếm một hồi là ngủ được thôi.” Na Lan tội nghiệp bắt đầu đếm thật, “Một con cừ, hai con cừ, ba con cừ... hai trăm bảy mươi ba con cừ, hai trăm bảy mươi tư con cừ, hai trăm bảy mươi lăm con cừ... bốn trăm chín mươi bảy con cừ, bốn trăm chín mươi tám con cừ...”

Nằm đếm cừ, dần dần... khi Na Lan Đức Duật lơ mơ sắp chìm vào giấc ngủ thì Tâm Di trở người một cái, gác tay lên ngực anh, cơn buồn ngủ của Na Lan bị cô nàng “ác ôn” này nhát cho chạy mất hút. Mở mắt, nhấc tay Tâm Di khỏi ngực mình nhưng liền đó Tâm Di lại gác tay lên, không những thế còn ngang nhiên gác cả chân lên bụng Na Lan.

“Tư thế ngủ thật hết nói nổi!” Na Lan Đức Duật chỉ biết thở dài.

Đúng là tư thế ngủ của Tâm Di có phần tệ thật, đã gác tay gác chân thì chớ còn không ngừng lấn chiếm địa bàn của Na Lan Đức Duật, dồn anh vào sát bên trong.

“Tiểu thư, đừng ép nữa, tôi áp sát tường rồi còn gì.” Na Lan Đức Duật xụ mặt.

Người Tâm Di dồn vào trong nhưng chặn lại bị cô đá xuống giường.

Na Lan Đức Duật bị ép dính vào tường vô phương cử động, muốn giúp Tâm Di nhấc chân lên cũng không được, lại sợ cô lạnh đành ôm cô vào trong chăn của mình.

Nhìn vẻ ham ngủ của Tâm Di, Na Lan Đức Duật chỉ biết than số khổ: “Cô thì ngủ thoải mái rồi, mỗi tôi là thảm!”

Đêm nay là đêm Na Lan Đức Duật bị dày vò thể thảm nhất từ khi chui ra khỏi bụng mẹ, cuối cùng cũng gắng gượng được đến lúc trời sáng.

Trời vừa tảng sáng Tiểu Cát Tử đã đến gõ cửa: “Tiểu thư, tiểu thư...”

Tâm Di vẫn còn ngái ngủ, chỉ khẽ động mí mắt, cầu nhàu: “Ai thế, mới sáng ngày ra...!” Mở mắt thấy mình nằm trong chăn Na Lan Đức Duật, lập tức nhảy dựng lên, điểm mặt anh không thốt nên lời.

Tiểu Cát Tử vẫn tiếp tục gõ cửa, Tâm Di nhảy xuống giường, mở cửa ngó ra thấy Tiểu Cát Tử cầm bọc đồ đứng bên ngoài.

Bị gió lạnh thổi ột cái Tâm Di bèn tỉnh hẳn, nhớ lại chuyện tối qua liền nhận bọc đồ từ tay Tiểu Cát Tử, hỏi: “Không ai thấy chứ?”

“Không ạ.”

“Đi thuê chiếc kiệu, nửa giờ sau quay lại đây.” Nói xong đóng cửa lại, bước đến trước giường vung tay ném bọc đồ vào người Na Lan Đức Duật.

Na Lan Đức Duật đỡ lấy: “Sao thế, mới sáng sớm đã nóng vậy?”

“Nói, tại sao tôi lại ở trong chốn của anh?” Tâm Di nổi giận đùng đùng hỏi.

“Đừng vội giở tính khí tiểu thư ra thế được không, xem xem chốn cô nằm đâu?” Na Lan Đức Duật bình thản nói.

Tâm Di giờ mới phát hiện vật cô đang dẫm dưới chân chính là cái chốn đáng thương của mình, cô cúi người ôm chần lên: “Anh đừng bảo là tôi tự đá chốn của mình xuống đất.”

Na Lan Đức Duật gật đầu.

Tâm Di trườn chần ngồi lại lên giường: “Anh không nhân cơ hội táy máy tay chân đấy chứ?”

“Không hề!”

“Trả lời dứt khoát thế!” Khẩu khí của Tâm Di có chút nghi ngờ.

“Không là không!” Na Lan Đức Duật được lý càng cao giọng.

“Chút xíu tà niệm cũng không có?” Tâm Di truy vấn.

Na Lan Đức Duật hơi do dự, nói: “Tôi là người đàn ông vô cùng bình thường, có nghĩ ngợi cũng không lạ.”

Tâm Di nhếch miệng cười: “Coi như anh thành thực.”

“Đương nhiên rồi, cô nhìn tôi mà coi, bị cô dồn sập tường cả đêm ngủ không yên, lát nữa đem bộ mặt thâm trầm này đến gặp hoàng thượng tôi biết giải thích thế nào đây!”

Tâm Di áy náy nói: “Xin lỗi nhé, tư thế ngủ của tôi không được tốt lắm!”

“Giờ thì cô biết tôi thành thực thế nào rồi chứ!” Na Lan Đức Duật tiếp tục biểu dương mình, “Không chỉ thành thực mà còn rất có trách nhiệm, nếu tôi xúc phạm cô thì nhất định cưới cô.”

“Nằm mơ, nếu có chuyện này thật, sớm đã...” Không đợi Tâm Di nói hết, Na Lan Đức Duật tiếp lời, “Vô đại lao rồi.”

“Chém đầu toàn gia!” Cách dùng từ của Tâm Di chẳng nhất được Na Lan Đức Duật, “Theo luật lệ Đại Thanh, phạm tội gian dâm không can hệ đến người nhà.”

“Nếu anh phạm thì nhất định là chém đầu toàn gia, liên lụy cả tộc.”

“Vì sao tôi lại được đãi ngộ đặc biệt?” Na Lan Đức Duật thắc mắc.

“Vì người anh xúc phạm là tôi!” Tâm Di đáp.

Na Lan Đức Duật cười nói: “Tôi không tin, luật lệ Đại Thanh không vì cô mà thay đổi.”

“Xem ra anh muốn thử?”

Na Lan Đức Duật nhìn Tâm Di một hồi, cười rất gian, nói: “Đúng, tôi muốn thử xem.” Dứt lời làm ra vẻ định ôm cô.

Tâm Di vội chạy đến đầu giường bên kia, Na Lan Đức Duật chỉ thò tay tóm một cái là giật được chần của Tâm Di.

Tâm Di nép trong góc giường mắng: “Anh bắt nạt người ta!”

Na Lan Đức Duật ghé đến bên cạnh cô: “Biết sợ chưa?”

“Anh sẽ không làm thế, tôi thấy trong mắt anh không có tà niệm!”

Na Lan Đức Duật kéo chần trườn cho Tâm Di: “Tôi sẽ làm thế!”

“Nếu vậy thì đêm qua anh đã...”

“Tôi thật sẽ làm như thế, đêm qua suýt nữa tôi chẳng kiềm chế nổi mình.” Na Lan Đức Duật thẳng thắn nói.

“Nhưng anh đã kiềm chế được.”

“Tôi là người, quan trọng hơn là tôi không muốn chà đạp lên tình cảm của mình.” Na Lan Đức Duật nhìn Tâm Di bằng ánh mắt chan chứa tình yêu.

Tâm Di không dám nhìn vào mắt anh, nếu cứ tiếp tục cô sợ mình sẽ là người không kiềm chế được, cúi gằm đầu nói: “Mau mặc quần áo vào, tôi đưa anh ra ngoài.”

Trong sân vương phủ, Tiểu Cát Tử đang chỉ huy kiệu phu: “Đi, đi theo ta.”

Hai kiệu phu khiêng kiệu theo sau Tiểu Cát Tử, chẳng may đụng phải Dận Chân.

“Bái kiến vương gia!” Tiểu Cát Tử hướng về phía Dận Chân hành lễ.

Dận Chân trở tay vào kiệu, hỏi: “Này để làm gì?”

“Hồi vương gia, là cách cách sai nô tỳ thuê kiệu.”

“Trong phủ có sẵn kiệu, hà tất ra ngoài thuê?”

“Cách cách không muốn làm phiền vương gia.”

Dận Chân lại hỏi: “Đúng ra bọn họ phải đợi ngoài cửa chứ, sao lại khiêng vào trong phủ?”

“Ồ, đây cũng là ý của cách cách, cách cách nói không muốn người khác nhìn thấy.”

Lý do này quả thực vô lý, nhưng Dận Chân cũng chẳng hỏi thêm: “Đi đi!”

“Vâng!” Kiệu phu khiêng kiệu theo gót Tiểu Cát Tử rời đi.

Dận Chân dõi theo, vẻ mặt hồ nghi thấy rõ: “Tâm Di lại bày trò gì thế nhỉ, thuê kiệu thôi đã chẳng nói, còn khiêng kiệu vào trong phủ, nhất định là có chuyện.”

Trong phòng, Tâm Di vụng về tết tóc cho Na Lan Đức Duật: “Thật không phải, trước nay tôi chưa từng tết tóc cho người khác, anh đừng chê nhé.”

“Không đâu, cô là đại tiểu thư mà, xưa nay đều do người khác hầu hạ cô cả.”

Làm đi làm lại mấy lần cuối cùng Tâm Di cũng tết xong: “Xong rồi, anh xem thử coi!”

Na Lan Đức Duật kéo tóc ra đằng trước xem lướt qua: “Đẹp đấy chứ.” Quay người cầm tay Tâm Di, “Ta thực mong mỗi ngày đều như hôm nay, cùng nàng thức dậy, rồi nàng chải đầu cho ta.”

Tâm Di cúi đầu: “Càng nói càng không nghiêm túc.”

“Ta chưa từng nói câu này với ai khác, nàng là người đầu tiên và cũng là duy nhất.” Na Lan Đức Duật tỏ bày với Tâm Di cảm xúc tự đáy lòng.

Hai người đắm đắm nhìn vào mắt nhau, khoảnh khắc đó, họ quên hết mọi chuyện xung quanh, quên cả việc bản thân đang ở đâu... mãi cho đến lúc bên ngoài vọng vào tiếng gõ cửa.

Tâm Di rút tay về: “Có người đến.”

“Tiểu thư, kiệu đến rồi.” Tiểu Cát Tử đứng ngoài cửa nói.

“Đợi chút.” Tâm Di chỉ vào giường bảo Na Lan Đức Duật: “Anh lánh mặt đi hẵng.”

Na Lan Đức Duật nấp trên giường, Tâm Di cũng ngồi lên trên giường, thả rèm xuống.

Tâm Di lớn tiếng gọi: “Khiêng kiệu vào rồi bảo kiệu phu lui ra ngoài.”

Kiệu phu khiêng kiệu vào trong phòng rồi lại đi ra, Tâm Di vén rèm nhìn một vòng mới nhảy xuống đất, nói với Na Lan Đức Duật: “Anh ngồi vào trước.”

Na Lan Đức Duật cười cười, y lời rúc vào trong kiệu.

“Cát Tử, chúng ta ra thôi!” Tâm Di nói xong cũng vào kiệu.

Kiệu phu đương khiêng kiệu đi trong sân Ung vương phủ thì lại đụng đầu Dận Chân. Kỳ thực Dận Chân cố tình đứng đợi ở đó, thấy kiệu đến bèn ra hiệu bọn họ dừng lại: “Đi đâu vậy?”

“Vương gia, tôi ra ngoài dạo một vòng.” Tâm Di ngồi trong kiệu đáp.

“Cách cách giấu gì trong kiệu mà nặng thế?” Dận Chân hỏi tiếp.

Bên trong kiệu, Na Lan Đức Duật lo lắng đưa mắt nhìn Tâm Di, Tâm Di xua tay: “Có gì đâu!”

“Thật là không có?” Dận Chân vẫn không chịu cho qua, tiếp tục hỏi.

Tâm Di ngồi trong kiệu nói vọng ra: “Vương gia nghĩ tôi giấu gì?”

“Cách cách xuống kiệu để bồng vương kiểm tra là biết liền.”

Tâm Di vén lên một khe hở nhỏ, nhìn ra: “Vương gia không tin hay nghi ngờ Tâm Di tự ý lấy tài sản của vương phủ?”

Dận Chân mỉm cười xảo quyệt: “Bồng vương tin cách cách không lấy tài sản của vương phủ đem ra ngoài nhưng thứ khác thì chưa biết chừng.”

“Tâm Di không hiểu điều vương gia muốn nói.”

“Không hiểu thì thôi, đi đi, trên đường nhớ cẩn trọng.” Dận Chân cũng chẳng buồn ngăn nữa, tiếp tục ngăn cản chỉ e sẽ chọc giận Tâm Di.

Kiệu phu khiêng kiệu đi.

Dận Chân nhìn theo kiệu, nhủ thầm: “Trong kiệu rõ ràng còn một người nữa, có thể là ai nhỉ? Thích khách đêm qua chẳng? Vì sao Tâm Di lại che giấu cho tên thích khách đó? Người Tâm Di che giấu chắc chắn có quan hệ đặc biệt với cô ta, mình phải suy xét xem có ai có thể khiến Tâm Di làm vậy?”

Ở Thanh triều ngồi kiệu cũng có luật. Theo quy định chỉ có quan văn, quan văn nhị phẩm tuổi từ sáu mươi trở lên, mới được ngồi kiệu, còn quan võ, bất luận cấp bậc cao thấp, đều không được phép ngồi kiệu.

Kinh thành chỉ có kiệu bốn người khiêng, tuyệt đối không có kiệu tám người khiêng. Kiệu tám người khiêng là Đốc phủ (1) đại diện thiên tử tuần tra địa phương, dù có là đại học sĩ, thân vương cũng chỉ được ngồi kiệu bốn người khiêng; thường dân chỉ được phép ngồi kiệu hai người khiêng. Một số phim truyền hình hiện nay không lưu ý đến chi tiết này, đây là nói ngoài lề.

Trở lại đề tài chính, sáng sớm trên đường đã lác đác người qua lại, mọi người đều nhìn thấy một chiếc kiệu hai người khiêng, đôn kiệu bị đè oằn xuống, kiệu phu không ngớt thở hổn hển.

Kiệu phu đằng trước không khỏi lẩm bẩm: “Cứ nghĩ sáng sớm mở hàng đại cát, vớ được quý nhân, ai ngờ một thế, vị này nặng thật!”

Đằng sau cũng tương tự: “Chắc là một tên bụng phệ đây, một chết người, sớm biết nặng thế ông đểch thêm!”

Bọn Đại Hổ ngay từ đầu đã phát hiện ra, nén nhịn mãi rốt cuộc cũng mở miệng: “Quái lạ, trong kiệu có gì mà bọn họ khiêng cực thế nhỉ?”

“Không biết, hỏi đám Tiểu Mai Tử coi.” Nhị Hổ cũng rất tò mò.

“Tôi cũng chẳng biết.” Tiểu Mai Tử nói, “Kiệu khiêng vào trong phòng tiểu thư trước rồi mới khiêng ra.”

Tiểu Lam Tử kéo áo Tiểu Cát Tử: “Cát tỷ tỷ nhất định biết.”

“Không biết.” Tiểu Cát Tử nào dám bép xép.

“Lạ nhỉ, bình thường tiểu thư có bảo mật với bọn tôi thì cũng chẳng giấu hai người, sao lần này lại thần bí thế?” Tiểu Trúc Tử vỗ đầu bứt tai.

“Tiểu Trúc Tử, đừng lảm nhảm nữa, đến nơi thì báo một tiếng.” Trong kiệu vọng ra tiếng Tâm Di.

“Vâng!” Tiểu Trúc Tử lớn tiếng đáp lời.

Tâm Di và Na Lan Đức Duật chen chúc trong một chiếc kiệu cũng chẳng sướng gì, kiệu quá nhỏ nên cả hai phải ngồi nghiêng nửa người thành ra gần như mặt áp mặt, kiệu chòng chành lắc lư hoài khiến bọn họ chốc chốc lại va vào nhau.

Đi được một hồi, chẳng hiểu kiệu phu đằng trước đâm phải vật gì, loạng choạng một cái khiến kiệu nghiêng về một bên, người ngồi trong kiệu đương nhiên cũng bị nghiêng theo, Tâm Di thuận đà nhào vào vòng Na Lan Đức Duật, Na Lan liền ôm chầm lấy cô.

Tâm Di tắm cho Na Lan Đức Duật một phát, anh chàng lập tức làm ra vẻ ngây thơ nhưng tay thì quyết không chịu buông, Tâm Di cũng đành mặc kệ. Hít thở mùi hương thoang thoảng trên người Tâm Di, giai nhân ôm trong vòng tay, Na Lan Đức Duật chỉ mong kiệu đi thật chậm để phút giây này có thể kéo dài mãi. Nhưng dù chậm thế nào thì cũng có lúc đến nơi.

“Ai, dừng kiệu, dừng kiệu!” Tiểu Trúc Tử kêu lớn.

Kiệu dừng hẳn.

Tiểu Trúc Tử đứng ngoài bấm báo: “Tiểu thư, đến nơi rồi.”

Tâm Di vẫn ngồi nguyên trong kiệu đáp: “Bảo kiệu phu đứng hết ra đằng sau kiệu, đầu lưng lại.”

“Đây là luật gì chứ?” Kiệu phu đằng trước không khỏi thắc mắc.

“Chắc là vị tiểu thư này béo quá, sợ bọn ta nhìn thấy.” Đằng sau tiếp lời.

“Các người đầu ra mà nhiều lời thế, kêu các người làm gì thì cứ làm theo.” Tiểu Trúc Tử mắng.

Kiệu phu đành đứng ra sau kiệu.

Tâm Di bước xuống kiệu nói với sáu người còn lại: “Các người cũng không được nhìn, xoay lưng.”

“A? Bọn nô tài cũng không được nhìn?!” Tiểu Trúc Tử vọt miệng hỏi.

Tiểu Cát Tử kéo Tiểu Trúc Tử: “Việc không nên nhìn thì người đừng nhìn, xoay người.”

Thế là tất cả mọi người đều đứng quay lưng về phía kiệu, Tiểu Trúc Tử hiếu kỳ chết được nào chịu ngoan ngoãn nghe lời, cu cậu lén nghiêng đầu tính liếc một cái, ngờ đâu Tâm Di canh sẵn rồi, cậu vừa động dấy Tâm Di liền nói: “Tiểu Trúc Tử, người mà dám quay đầu lại thì ta không cần người nữa!”

Câu nói này hiệu quả phải biết, Tiểu Trúc Tử bị dọa cho đứng im không dám nhúc nhích.

Lúc này Tâm Di mới ra hiệu cho người trong kiệu chui ra.

Na Lan Đức Duật ra khỏi kiệu, ghé tai Tâm Di khẽ nói: “Đa tạ.”

“Đừng khách sáo, anh cũng từng giúp đỡ lại cứu mạng tôi đấy thôi!” Tâm Di hạ thấp giọng.

“Tôi đi đây.” Na Lan Đức Duật thực không nỡ rời đi.

“Đi đi, chẳng phải anh nói hôm nay có phiên trực ư? Đến muộn coi chừng bị hoàng thượng mắng.”

Mãi đến khi Na Lan Đức Duật khuất khỏi tầm nhìn, Tâm Di mới giải trừ lệnh cấm: “Được rồi, quay lại cả đi!”

Cả đám lục tục quay người lại, Tiểu Trúc Tử lập tức thò đầu ngó nghiêng “xác” kiệu: “Chẳng có gì trong đó cả!”

Kiệu phu cũng nhỏ giọng bàn luận với nhau: “Vị tiểu thư này có béo đâu... Ừ... Tôi đoán bên trong có gì đó... Chắc thế thật, không đã chẳng nặng vậy, lại cấm bọn ta nhìn...”

Tâm Di mặc cho bọn họ đoán già đoán non, nói với Tiểu Cát Tử: “Cát Tử, thưởng, đưa gấp đôi, nhìn họ một thế kia...”

“Không mệt, không mệt, cảm ơn tiểu thư.” Kiệu phu nghe có gấp đôi tiền, sự mỗi một ban này tức khắc bay mất hút, cười toét miệng nhận bạc rồi kiêng kiệu không rời đi.

Tiểu Trúc Tử vẫn không bỏ cuộc, quẩn lầy Tâm Di: “Tiểu thư, rốt cuộc là gì thế?”

“Đừng hỏi nữa, có hỏi ta cũng không nói, đi, các người muốn đi đâu chơi?” Tâm Di chuyển đề tài.

Tiểu Mai Tử khuyên can: “Tiểu thư, nên về cung thôi, cả đêm qua không về, Vạn tuế gia chắc lo lắng lắm.”

Tâm Di đành gật đầu, nói: “Ừ, về điểm danh trước vậy, nghe hoàng thượng ‘giáo huấn’”

Chú thích:

(1) Đốc phủ: Tổng đốc và tuần phủ, chức quan tỉnh thời Thanh ở Trung Quốc.

31. Chương 31: Lại Rơi Xuống Núi

Tuyết rơi, hoa tuyết lát phất bay.

Uyển Nhi đứng bên cửa sổ, ngẩng người nhìn tuyết rơi ngoài sân, chợt nghe có tiếng người ngâm thơ:

”Liên không xuân tuyết minh như tiền, hốt ức giang thanh thủy kiến sa.

Dạ thính sơ sơ hoàn mật mật, hiểu kiến chỉnh chỉnh phúc tà tà.

Phong hồi cộng tác bà sa vũ, thiên xảo năng khai khoảnh khắc hoa.

Chính sử tận tình hàn chí cốt, bất phương đào lí dụng niên hoa.”

Uyển Nhi lập tức phấn chấn hẳn lên: “Là Na Lan Đức Duật.” Vội quay đầu bảo Tiểu Thảo, “Tiểu Thảo, mau đi mời Na Lan thống lĩnh vào đây.”

Tiểu Thảo ứng tiếng chạy ra cửa, thấy Na Lan Đức Duật đã đi khá xa rồi liền hấp tấp đuổi theo: “Na Lan thống lĩnh, Na Lan thống lĩnh!”

Na Lan Đức Duật đứng lại: “Tiểu Thảo! Có chuyện gì thế?”

“Thống lĩnh, cách cách có lời mời!”

“Ta đang phiên trực.” Na Lan Đức Duật thực chẳng muốn đi chút nào.

“Nhưng cách cách tìm ngài có việc!”

Na Lan Đức Duật thở dài một tiếng, đành cùng Tiểu Thảo đi ngược lại đường cũ.

Không bao lâu Na Lan Đức Duật người phủ đầy tuyết bước vào phòng Uyển Nhi, cúi mình hành lễ: “Tham kiến Uyển cách cách!”

“Miễn lễ!” Uyển Nhi thấy Tiểu Thảo đứng ngó ra bên cạnh bèn quở trách: “Tiểu Thảo, sững ra đó làm gì, còn không mau rót trà nóng và đem lò sưởi đến.”

Tiểu Thảo rót xong trà lại đưa lò sưởi, Na Lan Đức Duật chỉ khẽ gật đầu tỏ ý cảm ơn chứ không cầm lấy nên cô đành đặt lên bàn. Tiểu Thảo biết Uyển Nhi muốn nói chuyện riêng với Na Lan Đức Duật nên tề nhị lui ra ngoài.

Thấy trên mũ, trên áo Na Lan Đức Duật vương đầy hoa tuyết, Uyển Nhi định giơ tay phải giúp anh, Na Lan Đức Duật vội tránh qua một bên: “Không dám phiền cách cách, tại hạ tự làm được.”

“Mời thống lĩnh ngồi.” Dù gì Uyển Nhi cũng là cách cách, lễ giáo được dạy dỗ từ nhỏ khiến cô lập tức trở nên dè dặt.

“Trước mặt cách cách nào có chỗ cho tại hạ ngồi, cách cách có chuyện gì xin cứ sai bảo.” Na Lan Đức Duật thận trọng giữ lễ quân thần, nghiêm mặt nói.

“Cũng chẳng có chuyện gì, vừa nãy nghe thấy thống lĩnh ngâm thơ, nghĩ ngoài trời gió đông rét buốt mới gọi thống lĩnh vào sưởi cho ấm.” Uyển Nhi chẳng qua chỉ muốn gặp mặt Na Lan Đức Duật thôi.

“Đa tạ hảo ý của cách cách, bảo vệ hoàng cung là chức trách của tại hạ, đừng nói mưa tuyết, dù là mưa đao mưa kiếm cũng không thể tự ý rời bỏ vị trí. Na Lan Đức Duật ở đây sưởi ấm mà thuộc hạ phải đứng ngoài

kia chịu rét thì quả tình vô lý, sau này tại hạ làm sao quản lý bọn họ, làm sao khiến người khác phục tùng. Nếu cách cách không có việc gì khác, tại hạ xin cáo từ.” Na Lan Đức Duật chả dám ở lâu, cung cấm vốn nhiều chuyện thị phi, để đám cung nữ thái giám ưa bép xép truyền ra ngoài có trời biết sẽ thành thế nào.

Uyển Nhi vội gọi anh lại: “Đợi chút, tôi còn chuyện này muốn nói với thống lĩnh.”

“Mời cách cách nói!”

Uyển Nhi nhìn Na Lan Đức Duật một hồi, đột nhiên đỏ mặt, cúi gằm đầu, lí nha lí nhí không thành câu: “Na Lan... Na Lan Đức Duật, tôi, tôi...” Lời đã đến đầu môi mà không biết nên mở miệng thế nào, “Aiya, kêu mình cách cách nào lên tiếng đây, ngượng chết đi được.”

Thấy bộ dạng e thẹn đó của Uyển Nhi, Na Lan Đức Duật không hiểu mới lạ, chỉ cần nhìn thái độ thường ngày của Uyển Nhi là đủ biết.

“Tôi biết cô định nói gì nhưng trong lòng tôi... Thôi, có những điều cứ nói thẳng ra thì tốt hơn!” Nghĩ đến đây, Na Lan Đức Duật nói: “Cách cách, Na Lan Đức Duật không phải cỏ cây, đương nhiên có tình cảm. Nhưng cách cách như tiên nga trên trời mà tại hạ chỉ là kẻ phàm phu tục tử, tiên phàm đôi ngã, Na Lan Đức Duật đối với cách cách trước nay chỉ dám đứng nhìn từ xa chứ không có ý trèo cao. Cách cách có lòng ưu ái, tại hạ hết sức cảm tạ.”

Lời nói của Na Lan Đức Duật vừa hàm súc lại rõ ràng, nhưng đối với thiếu nữ mà nói, bị từ chối luôn là chuyện vô cùng đáng xấu hổ. Uyển Nhi ai oán nhìn Na Lan Đức Duật, hồi lâu mới ngoảnh đầu nhìn ra cửa sổ, khẽ thở dài: “Tôi hiểu, tôi chỉ hận mình sinh ra là người hoàng tộc.”

Chuyện đã nói rõ thì cũng nên rời đi: “Cách cách, Na Lan Đức Duật còn công vụ phải làm, cáo từ.”

Ngẩn người nhìn Na Lan Đức Duật đi khuất rồi, nước mắt Uyển Nhi mới lã chã tuôn rơi.

Tiểu Thảo ở bên ngoài thấy Na Lan Đức Duật rời đi, không khỏi thắc mắc sao hai người họ trò chuyện nhanh thế, vừa ngấm ngội vừa bước vào phòng: “Cách cách, sao thống lĩnh về nhanh thế?” Nhìn thấy Uyển Nhi khóc liên giật thót mình, “Cách cách, sao cách cách lại khóc, là thống lĩnh bắt nạt cách cách phải không?”

Uyển Nhi chỉ lắc đầu.

Tiểu Thảo vốn biết tâm sự của Uyển Nhi, thấy bộ dạng này của chủ nhân bèn đoán: “Không lẽ thống lĩnh... hắt từ chối cách cách?”

Uyển Nhi chẳng nói chẳng rằng, chỉ lặng lẽ rơi lệ.

“Hừ, đã nể mặt còn không biết điều, hắt nghĩ hắt là ai chứ, đến cách cách cũng không vừa ý thì hắt còn muốn thế nào nữa?” Kỳ thực Tiểu Thảo cũng không đến nỗi xấu bụng, chẳng qua chỉ bị chữ “trung” ăn sâu trong óc hại thôi.

“Không trách chàng, chỉ tại thân phận chúng ta quá cách biệt, dù chàng có bằng lòng thì hoàng thượng cũng không đồng ý. Người hoàng tộc chẳng thể làm chủ hôn nhân của mình.” Uyển Nhi khóc một hồi cũng nghĩ thông.

“Thôi, cách cách quên hắt đi, rồi hoàng thượng sẽ tìm cho cách cách phò mã tốt hơn.” Tiểu Thảo an ủi Uyển Nhi.

Uyển Nhi hướng mắt ra cửa sổ, miệng lầm bầm: “Còn ai tốt hơn chàng nữa chứ!”

Na Lan Đức Duật ra khỏi cửa, vừa đi vừa nghĩ: “Uyển cách cách thuần khiết thông minh thế chắc hiểu ý mình nói. Thật xin lỗi, cô là kim chi ngọc diệp tôi sao xứng được, huống chi trong tim tôi đã có hình bóng một người.” Nghĩ đến Tâm Di, anh bất giác mỉm cười, “Cô nhóc tinh quái đó lúc này đang làm gì nhỉ, không biết bao giờ mới được gặp lại?!”

Na Lan Đức Duật tương tư Tâm Di, tiếc thay Tâm Di chẳng thừa thời gian nhớ anh. Nhìn thấy hoa tuyết bay đầy trời, cô nàng đương hưng phấn hết sức! Tâm Di đứng trong sân, giơ tay đón tuyết rơi: “Thần khởi khai môn tuyết mãn sơn, tuyết tinh vân đạm nhật quang hàn. Thiêm lưu vị trích mai hoa đồng, nhất chủng thanh cô bất đẳng nhân. Trước nay ta chưa từng thấy tuyết rơi nhiều thế này! Đẹp thật! Thích thật!” Cô hét gọi bọn Tiểu Trúc Tử, “Trúc Tử, Lam Tử ra đây, chúng ta đắp người tuyết chơi!”

Tiểu Trúc Tử co ro bước từ trong phòng ra, vừa ra đã kêu oai oái: “Lạnh lắm, cách cách!”

Tâm Di cúi người vốc một nắm tuyết ném Tiểu Trúc Tử. Tiểu Trúc Tử vội tránh, cầu tuyết bay sượt qua người cậu, liền đó quả cầu tuyết thứ hai lại ném đến. Vừa hay Nhị Hổ cũng bước từ trong phòng ra, quả cầu tuyết “bạch” một tiếng trúng mặt Nhị Hổ, Tiểu Trúc Tử lập tức cười phá lên.

“Người dám cười!” Nhị Hổ ra đến sân cũng bốc một nắm tuyết ném Tiểu Trúc Tử, lần này Tiểu Trúc Tử chậm chân nên trúng đòn.

Tiểu Trúc Tử hét toáng lên: “Sao huynh lại ném tôi, là cách cách ném huynh đấy chứ, có gan thì ném lại cách cách ấy. Tôi phải báo thù!” Dứt lời cũng chạy vào trong sân nện bóng tuyết.

Tâm Di nhân lúc bọn họ bận chí chốc không chú ý, mỗi tay nặn một quả bóng tuyết, nhằm Tiểu Trúc Tử và Nhị Hổ ném đi. Nhị Hổ biết Tâm Di không giận nên cũng chẳng nghĩ ngợi nhiều, nặn bóng tuyết phản kích, ba người cứ thế ném qua ném lại.

Nghe tiếng ồn bên ngoài, mấy người kia lục tục kéo ra, thấy bọn họ chơi vui vậy cũng tham gia vào trận chiến, chẳng bao lâu người nào người nấy đều dính đầy tuyết.

“Ya, chơi đã quá!” Cuối cùng thì Tâm Di cũng thấy mệt.

“Phải đấy, lâu lắm mới chơi vui thế này!” Nhị Hổ gật đầu đồng tình.

Tú Nhi vừa phủ tuyết bám trên người vừa nói: “Nếu là ở chỗ Dư phi nô tì có nghĩ thôi cũng chẳng dám.”

“Theo hầu cách cách là sướng nhất!” Tiểu Trúc Tử ngồi trên tuyết nói.

“Này, mai chúng ta đi đập tuyết thưởng mai đi.” Tâm Di cũng thật lắm trò.

Tiểu Mai Tử tiếp lời cô: “Cách cách, mai nô tì không đi đâu, còn mười mấy ngày nữa là Tết rồi, nhiều việc nô tì cần đôn đốc tiểu thái giám, cung nữ làm.”

“Tùy người thôi, các người muốn đi không?” Tâm Di hỏi đám còn lại.

Nghe đi chơi là Tiểu Trúc Tử tích cực nhất, lập tức nhảy cẫng lên giơ tay thiết cao: “Nô tài đi!”

Ngày hôm sau, tuyết vẫn tiếp tục rơi, bông lớn cũng phải bằng đóa hoa mai. Tuyết bay khắp chốn, rợp trời kín đất, đường xá, cổng ngàng, nóc nhà, đồng ruộng...đều đắp một lớp chăn tuyết dày, không phân biệt được đâu là đường, đâu là kênh mương nữa.

Đường lên núi cũng tích đầy những tuyết, thời tiết này chẳng có lấy một bóng du khách. Mà ai còn muốn ra ngoài chứ, chỉ có nhóm Tâm Di, Đại Hổ, Nhị Hổ và Tiểu Trúc Tử xuất hiện trên con đường vắng vẻ này. Tiểu Trúc Tử tụt lại sau cùng, leo chậm rì rì.

Tâm Di nhìn bộ dạng uể oải của Tiểu Trúc Tử, chạy xuống lôi cậu ta: “Tiểu Trúc Tử, người cũng thật vô dụng, mới leo một lúc đã không chịu được rồi, đúng là thiếu vận động mà.”

“Sớm biết phải leo núi nô tài đã không theo. Tuyết lớn thế này đi leo núi, nô tài cũng thật phục tiểu thư, chẳng hiểu tiểu thư nghĩ gì!” Tiểu Trúc Tử thở dốc nói.

“Cái đồ không biết thưởng thức, phải trèo ới nhìn được xa. Đứng trên đỉnh núi ngắm cảnh tuyết mới gọi là đẹp!” Tâm Di không để Tiểu Trúc Tử có cơ hội phản đối, vừa lôi cậu ta đi vừa nói.

“Tiểu thư, trước mặt có ngôi đình, chúng ta nghỉ chút rồi leo tiếp.” Nhị Hổ chỉ vào ngôi đình ở lưng chừng núi nói.

Tiểu Trúc Tử vội hưởng ứng: “Phải đấy, cho nô tài xả hơi một lúc.”

“Cũng được!” Tâm Di lại quay sang “chì chiết” Tiểu Trúc Tử, “Người nói người được tích sự gì, đi có một đoạn đã kêu mệt, lần sau ta không dẫn người ra ngoài cung chơi nữa.”

Vừa vào đến đình Tiểu Trúc Tử liền ngồi phịch xuống ghế đá, chẳng cần biết có lạnh hay không: “Aiya, mệt chết đi được!”

Đại Hổ, Nhị Hổ cũng ngồi xuống nghỉ.

Tâm Di chê ghế lạnh, không muốn ngồi, đứng ngắm cảnh sắc xung quanh: “Cảnh vật lưng chừng núi cũng thật độc đáo, các người xem, mấy cây mai kia nở đẹp thật đấy, ta muốn hái một cành đem về.”

“Chẳng phải trong vườn cũng có đấy thôi?!” Tiểu Trúc Tử vừa nắm bóp chân tay vừa nói.

“Trong vườn sao nở đẹp bằng đây!” Nói rồi, Tâm Di bước ra khỏi đình.

“Tiểu thư, để thuộc hạ hái cho!” Đại Hổ thấy cây mai đó mọc nghiêng ra ngoài, sợ nguy hiểm, vội xung phong đảm nhận.

Nhưng Tâm Di lại muốn tự mình hái cơ: “Không, người đâu biết cành nào đẹp, ta tự hái được rồi.” Đại Hổ vẫn không yên tâm, theo gót Tâm Di ra ngoài đình.

Cây mọc bên vách núi, Tâm Di kiễng chân hái.

Đại Hổ đứng cạnh nhắc: “Tiểu thư, cẩn thận đấy!”

“Không việc gì đâu!” Tâm Di vươn người ra trước bẻ một cành mai, bẻ xong vừa quay lại thì trượt chân, ngã nhào xuống núi.

Đại Hổ phản ứng chậm một nhịp tóm hụt Tâm Di, không khỏi hét lên: “Tiểu thư...”

Nghe tiếng thét của Đại Hổ, hai người kia vội chạy đến: “Có chuyện gì thế... Tiểu thư làm sao...”

“Tiểu thư rơi xuống núi rồi!” Dứt lời Đại Hổ định nhảy xuống núi cứu Tâm Di.

Nhị Hổ vội vàng ngăn lại: “Khinh công của anh giỏi lắm sao?!”

“Nhưng, nhưng tiểu thư...” Đại Hổ nhìn khe núi sâu không thấy đáy, trong bụng cũng biết khinh công của mình không đủ cao để nhảy xuống.

“Cứu tôi...” Từ dưới núi vọng lên tiếng Tâm Di kêu cứu.

“A, tiểu thư không sao, mau mau mau, chúng ta mau tìm dây thừng tròng xuống.” Tiểu Trúc Tử giục.

“Đi đâu tìm dây thừng chứ?” Đại Hổ ngó con đường núi vắng tanh vắng ngắt mà buồn.

May sao Nhị Hổ nhanh trí: “Mau, mau cởi áo ra buộc lại với nhau.”

“Được không đấy?” Đại Hổ vẫn do dự.

Nhị Hổ vừa cởi áo vừa nói: “Đành vậy, dù gì cũng phải thử xem. Tiểu Trúc Tử, còn ngậy ra đó làm gì, cởi áo, nhanh!”

“Ồ...” Ba người họ vội vàng cởi đồ để buộc thành dây cứu Tâm Di.

Tiểu Trúc Tử còn không quên hét vọng xuống: “Tiểu thư, chúng nó tài đến cứu tiểu thư ngay đây.”

Khi rơi xuống vách núi, Tâm Di may mắn tóm được một cành cây chìa ra ngoài, giờ cô đang treo lơ lửng giữa không trung, gắng sức bám lấy cơ hội sống sót duy nhất: “Mau lên, ta sắp tuột tay rồi.”

Chếch đối diện với ngọn núi này còn một ngọn núi nữa, một bóng người cô độc đang đứng ngắm cảnh trên đỉnh núi. Nghe thấp thoáng trong gió tuyết có tiếng kêu cứu, người đó không khỏi lấy làm lạ: “Mình có nghe nhầm không nhỉ, như có người kêu cứu?”

Lắng tai nghe kỹ lại không thấy tiếng gì nên người đó cũng chẳng để tâm, nghĩ chắc là mình nghe nhầm.

Trên ngọn núi bên này, bọn Đại Hổ đang cuống quýt buộc áo lại với nhau nhưng Tâm Di không thể kiên trì nổi nữa, tay cô dần dần tuột khỏi cành cây: “Lịch sử lại lặp lại, lần này chắc chẳng thể may mắn như lần trước, xem ra số mình phải ngã xuống vực.” Tâm Di nghĩ.

Rốt cuộc cô cũng tuột tay: “Tử Kiện, chúng ta sắp gặp lại rồi.” Tâm Di nhắm nghiền mắt mặc cho thân mình lao xuống vách núi.

Chính lúc ngàn cân treo sợi tóc đó thì người trên ngọn núi đối diện nhìn thấy. Người đó lập tức vận khí, thi triển khinh công bay đến, kịp thời đỡ lấy Tâm Di. Phát hiện ra người mình cứu là Tâm Di, anh ta không khỏi ngạc nhiên, chân khí phân tán, khoảnh khắc lơ là này khiến hai người đồng thời lao xuống núi. Cầm

thấy sự việc không hay đến nơi, anh đạp chân lên một hòn đá để mượn sức, điều chỉnh lại nội lực, từ từ hạ xuống.

...

Tâm Di vốn nghĩ mình chết chắc rồi, đột ngột cảm thấy có người từ giữa không trung lao đến đỡ lấy mình, tốc độ rơi cũng chậm dần lại, bèn mở to mắt ra, đập vào mắt không phải ai khác, chính là Nạp Lan Đức Duật.

Hai người bình an “hạ cánh an toàn” xuống chân núi, Tâm Di vẫn còn như đang mơ, hai tay vòng lấy eo Nạp Lan Đức Duật, dờ dảnh nhìn anh, nhìn đôi mắt sáng rực của anh.

Nạp Lan Đức Duật bị cô nhìn đến ngẩn người, trong ấn tượng của anh, Tâm Di chưa bao giờ nhìn anh bằng ánh mắt như thế cả. “Cô không sao chứ?” anh nhẹ giọng hỏi.

Tâm Di thoát nhiên như bưng tỉnh, buông tay ra, quay người đi, “Ta bị làm sao thế này, Chung Tâm Di, tỉnh táo chút đi, anh ta không phải là Tử Kiện, nhưng lúc này, rõ ràng là Tử Kiện mà... không, không phải, là Nạp Lan Đức Duật, anh ta là Nạp Lan Đức Duật!”

Khó khăn lắm mới ổn định lại thần trí, Tâm Di quay lại, “Cám ơn anh, ban này.... tôi...”

“Hoảng lắm phải không?” Nạp Lan Đức Duật không đoán ra Tâm Di đang nghĩ gì, chỉ có thể hỏi thế.

Tâm Di đành phải gật gật đầu.

Nạp Lan Đức Duật nhìn khắp tứ phía, “Bên kia có sơn động, chúng ta vào đó nghỉ ngơi một chút đi!”

Tâm Di theo Nạp Lan Đức Duật vào trong động tránh gió tuyết, hoàn toàn quên bẵng ba người trên kia.

Bọn kia khó khăn lắm mới thắt quần áo lại thành một dải dây dài, thả Đại Hổ chậm chậm xuống dưới.

Tiểu Trúc Tử nhìn xuống phía dưới gọi to “Tiểu thư...”, hồi lâu cũng chẳng nghe thấy tiếng đáp lại của Tâm Di, Tiểu Trúc Tử cuống lên, rạp mình xuống đất ngóc đầu nhìn xuống phía dưới, chẳng thấy gì cả, hẩn ngoảnh gương mặt đầm đìa nước mắt lại nói với Đại Hổ Nhị Hổ: “Không thấy tiểu thư đâu cả!”

“Không phải chứ!” Nhị Hổ lấp ba lấp bắp, thế là cũng cuống quýt cùng gào lên với Đại Hổ “Tiểu thư... tiểu thư...”

“Toi rồi, toi rồi, kỳ này chết chắc rồi, tiểu thư rơi xuống núi rồi...” Tiểu Trúc Tử khóc lóc.

“Đều trách tôi, tại tôi phản ứng quá chậm...” Đại Hổ cật lực gõ vào đầu mình tự sỉ vả.

Nhị Hổ vẫn cố bình tĩnh, “Không thể nào, số tiểu thư rất may mắn, chắc chắn sẽ không xảy ra chuyện, chúng ta đi tìm đi!”

32. Chương 32: Mau Tìm Tiểu Thần Tiên Cứu Mạng

Trong sơn động, Tâm Di nhẹ nhàng hỏi: “Đây là lần thứ mấy anh cứu tôi rồi?”

“Không nhớ nữa.”

“Vì sao lần nào anh cũng xuất hiện đúng lúc thế?” Tâm Di lại hỏi.

“Tôi cũng không rõ, có người rơi xuống núi lẽ nào thấy chết không cứu, chẳng ngờ lại là cô, liệu đây có phải là duyên phận không nhỉ?” Trong ánh mắt Nạp Lan Đức Duật chan chứa tình cảm.

Tâm Di né tránh ánh mắt anh, cô chợt nhớ đến bọn Đại Hổ: “Hồng rồi, tôi rơi xuống núi, không biết bọn họ lo lắng cỡ nào.” Nói rồi hấp tấp bước ra ngoài.

“Cô định đi đâu?”

“Tôi về nhà!”

“Trời tối rồi mà tuyết lại đang rơi, đường núi gập ghềnh thế này cô làm sao đi?” Na Lan Đức Duật hỏi.

Tâm Di đứng ở cửa hang nhìn ra ngoài, chỉ thấy hoa tuyết bay đầy trời, từng bông tuyết lớn lặng lẽ bay xuống mặt đất, tiếp nối nhau không dứt, hoa tuyết nhiều đến nỗi bầu trời chẳng tìm thấy kẽ hở, dường như ông trời muốn lấp đầy mọi không gian chia cách trời đất. Cô ngoảnh đầu nói với Na Lan Đức Duật: “Anh dùng khinh công đưa tôi lên lần nữa được không? Nếu tối nay tôi không về, ở nhà... ở nhà đừng mong được thanh bình.”

“Cũng đành chịu, vì cứu cô, ban này tôi bay từ ngọn núi khác đến, hao cạn nội lực, trong điều kiện thời tiết và đường núi này mình tôi còn khó về chứ chưa nói dẫn theo cô.” Chẳng phải Na Lan Đức Duật cố tình tìm lí do thoái thác, thực tế, khoảng cách giữa hai ngọn núi khá lớn, lại từ trên đỉnh núi hộc tốc chạy xuống, giữa đường cũng chẳng có chỗ nào để mượn lực, xuống đến chân núi liền cảm thấy đan điền trống không, cơ thể mệt mỏi.

“Thảm rồi, thảm rồi, phen này thảm thật rồi.” Tâm Di nghĩ mà phát lo.

“Tệ đến thế sao?”

“Tôi không nói tôi, người gặp phiền phức là bọn họ.”

“Để lạc mất cô bọn họ phải chịu phạt.”

“Chịu phạt thôi còn là may, không cẩn thận, đến đầu cũng chẳng giữ được ấy chứ.” Tâm Di không dám tưởng tượng Khang Hy nổi giận lôi đình thì sẽ thế nào.

“Làm gì nghiêm trọng đến mức đó, Ung vương gia tuy mang tiếng ‘lãnh diện’ nhưng cũng đâu đến nỗi...” Na Lan Đức Duật làm bộ chặt đầu.

“Anh không hiểu đâu.” Tâm Di vô phương giải thích với Na Lan Đức Duật.

“Có sốt ruột cũng chẳng làm gì được, cửa động gió to, cô cứ vào trong này đã, tôi cũng cần phải vận công điều khí.” Nói rồi Na Lan Đức Duật tìm một chỗ sạch sẽ khoanh chân ngồi xuống.

“Thật xin lỗi, tôi hại anh đến nông nỗi này, anh không sao chứ?”

“Chẳng phải việc nghiêm trọng, cô đừng lo.” Dứt lời Na Lan Đức Duật nhắm mắt tập trung vận khí.

Tuy không hiểu võ công nhưng ít nhiều cũng từng xem phim võ hiệp, Tâm Di biết lúc này Na Lan Đức Duật cần yên tĩnh tuyệt đối nên không dám làm phiền anh, cô ngồi ở một góc động, lặng lẽ quan sát Na Lan.

Mỗi cây mỗi hoa, mỗi nhà mỗi cảnh. Chúng ta không nói Na Lan Đức Duật điều khí thế nào, cũng không nói bọn Đại Hồ tìm kiếm Tâm Di ra sao mà nói tình hình trong cung.

Tiểu Cát Tử và Tiểu Mai Tử vốn nghĩ bọn Tâm Di thế nào cũng về trước bữa tối, dù gì bây giờ là mùa đông, trời tối sớm, nhưng đợi hoài đợi mãi, đợi đến tận hoàng hôn rồi mà vẫn chẳng thấy Tâm Di về.

Ở đây xen ngang chút, cách tính giờ ngày xưa không giống chúng ta ngày nay, người xưa gọi khoảng thời gian từ 3 – 5 giờ là bỏ thời, 5 – 7 giờ là nhật nhập, 7 – 9 giờ là hoàng hôn, 9 – 11 giờ là nhân định. Chẳng phải có câu: “Nguyệt thượng liễu tiêu đầu, nhân ước hoàng hôn hậu” hay sao, hoàng hôn ở đây chính là 7 – 9 giờ tối.

Thôi, không nói xa xôi nữa, chúng ta cùng quay trở lại Di Uyển – nơi bọn Tiểu Mai Tử đương sốt ruột chờ Tâm Di. “Tiểu Cát Tử, muộn thế này rồi sao cách cách vẫn chưa về nhỉ?” Tiểu Mai Tử đã đứng ngóng ở cửa khá lâu rồi mà vẫn chưa thấy bóng dáng Tâm Di.

Tiểu Lam Tử cũng lo lắng hết sức, đứng ngồi không yên, bèn nói: “Tôi ra cửa cung ngóng xem!”

“Cũng được, che ô đi!” Tiểu Cát Tử lại quay sang nói với Tiểu Mai Tử: “Tuyết rơi lớn thế này thật đáng lo. Mai Tử, mắt tỷ này giờ cứ máy hoài, chắc không xảy ra chuyện gì chứ.”

“Cách cách sao xảy ra chuyện gì được, nhưng...nói thật trong lòng muội cũng thấp thỏm.”

Ở đây đương nóng ruột, bên kia cũng có người lo sốt vó. Ai vậy? Đám a ca! Vì lẽ gì? Khang Hy bệnh, mà bệnh lại chẳng nhẹ chút nào.

Tầm cung của Khang Hy lúc này đương loạn cào cào, chen chúc những người là người, a ca, thái y, cung nữ, thái giám đủ cả. Khang Hy đang nằm trên giường hôn mê bất tỉnh, Lý Đức Toàn ở bên cạnh chăm sóc.

Thái y đương bu quanh bàn hạ thấp giọng thảo luận điều gì. Mấy vị a ca, có người sốt ruột đi qua đi lại, có người im lặng ngồi trên ghế, chốc chốc lại liếc Khang Hy một cái, người thì nhìn đám thái y, mắt kiên nhẫn ra mặt.

“Thái y, rốt cuộc thế nào, đã nghĩ được ra cách chữa trị chưa?” Đợi đến mức không còn có thể kiên nhẫn nổi, Dân Chân cất tiếng hỏi.

“Bẩm chư vị vương gia, a ca, chúng thần đang thương thảo.” Thái y trả lời.

Thập a ca vốn nóng tính, nghe thế đương nhiên chẳng để yên: “Thương thảo thương thảo, các người chỉ biết mỗi thương thảo.”

“Các người đã thương thảo cả giờ rồi, từ qua đến nay thuốc uống không ít, tại sao hoàng thượng vẫn không hạ sốt?” Bát a ca Dân Tự cũng phát cáu.

Thái y vội nhận tội, đảm bảo ngay: “Các vị vương gia bớt giận, chúng thần nhất định nghĩ ra cách chữa trị.”

Dân Chân lạnh lùng nói: “Tốt nhất là thế, nếu không đừng hòng đầu các người còn giữ được trên cần cổ.”

Một giờ nữa lại trôi qua, thái y rốt cuộc cũng thảo luận ra kết quả, tự khắc có thái giám cầm đơn đi bốc thuốc, chúng ta không cần kể lễ nhiều làm gì. Thuốc bê lên, Lý Đức Toàn thận trọng đỡ Khang Hy dậy, đút Khang Hy uống từng thìa thuốc một.

Khang Hy uống được vài thìa thuốc đột nhiên muốn nôn, tiểu thái giám vội vàng bê ống nhổ đến, nhưng Khang Hy chỉ nôn khan vài cái. Khang Hy yếu ớt phẩy tay tỏ ý không muốn uống nữa, Lý Đức Toàn bèn đỡ Khang Hy nằm xuống.

Lý Đức Toàn nhìn sắc mặt ảm đạm, thiếu sức sống của Khang Hy, lo lắng nói với chúng a ca: “Vạn tuế gia đã nôn mấy lần rồi, giờ chẳng còn gì để nôn ra nữa, các vị vương gia, chắc phải mau mau nghĩ cách gì thôi, hoàng thượng tuổi cao, cứ giầy vò thế này e khó chịu nổi.”

Dân Chân trừng mắt nhìn thái y: “Thang thuốc này còn không có tác dụng là tất cả các người dọn đến Đại Lí tự mà ở!”

Chính lúc đó, chợt nghe thấy Khang Hy mơ mơ hồ hồ gọi: “Tâm Di...”

Dân Chân nghe không rõ, vội hỏi Lý Đức Toàn: “Hoàng thượng nói gì thế?”

Lý Đức Toàn đến bên giường Khang Hy, khẽ hỏi: “Vạn tuế gia, người vừa nói gì ạ?”

Tiếng Khang Hy nhỏ như tiếng muỗi bay: “Tâm Di... Tâm Di...” nhưng Lý Đức Toàn vẫn nghe rõ, lập tức nói với Dân Chân: “Vương gia, vạn tuế gia gọi tên Tâm Di cách cách!”

Mắt Dân Chân bỗng sáng rực, âu lo tan biến: “Phải rồi, sao lại quên mất tiểu thần tiên này nhỉ! Mau, mau đi mời Tâm Di cách cách đến.”

“Vâng, nô tài lập tức đi ngay!” Lý Đức Toàn co giò chạy ra ngoài.

Trong Di Uyển, Tiểu Cát Tử đứng ngồi không yên, lòng cứ thấp thỏm mãi: “Tuyệt càng rơi càng lớn mà sao bọn họ vẫn chưa về nhỉ? Thật lo chết đi được!”

Tiểu Mai Tử cũng vô cùng sốt ruột, lên tiếng an ủi Tiểu Cát Tử cũng là tự an ủi mình: “Tỷ đừng lo, chẳng phải Tiểu Lam Tử ra cửa cung chờ rồi sao, nói không chừng lúc nữa là bọn họ về thôi.” nói rồi lại đưa mắt ngó ra ngoài cửa sổ. Đột nhiên Tiểu Mai Tử mừng rỡ gọi Tiểu Cát Tử, “Về rồi, về rồi, bọn họ về rồi!”

Nghe thế Tiểu Cát Tử vội chạy ra mở cửa.

Đại Hổ, Nhị Hổ và Tiểu Lam Tử mang theo gió lạnh bước vào phòng.

“Cuối cùng cũng về, thật khiến người khác lo chết được!” Tiểu Cát Tử vừa nói vừa nhìn mấy người bọn họ một lượt, phát hiện không có Tâm Di, ngạc nhiên hỏi: “Cách cách đâu? Sao không thấy cách cách?”

Bốn người chỉ nhìn nhau, chẳng nói chẳng rằng.

Tiểu Mai Tử xông đến, túm lấy Tiểu Trúc Tử tra hỏi: “Nói đi chứ, người câm rồi sao, cách cách đi đâu rồi?”

Tiểu Trúc Tử mặt cúi gằm, không thốt ra tiếng.

“Các người để lạc mất cách cách rồi phải không?” Giọng Tiểu Cát Tử nghe như sắp khóc.

Đại Hổ mặt buồn rười rượi nói: “Cách cách... cách cách rơi xuống núi rồi.”

“Sao?” Tiểu Mai Tử, Tiểu Cát Tử bỗng cảm thấy đầu óc choáng váng.

“VẬY các người quay về làm gì, còn không mau đi tìm.” Tiểu Cát Tử thật muốn đập mấy tên này ra khỏi cửa.

“Bọn tôi tìm rồi, nhưng tuyết rơi nhiều, trời lại tối, không tìm tiếp được. Nghĩ ở nhà nhất định nóng ruột mới vội về báo tin, mọi người cùng bàn xem nên làm thế nào.” Ý kiến của Nhị Hổ rất thực tế.

Sáu người ngồi xuống bên bàn, dăm chiêu lo lắng nhìn nhau.

“Giấu, cứ giấu trước rồi tính.” Tiểu Mai Tử ngồi thẩn ra nửa ngày trời mới thốt lên được một câu.

“Giấu được bao lâu, nhờ hoàng thượng muốn gặp cách cách...” Tiểu Cát Tử suy nghĩ có phần thấu đáo hơn Tiểu Mai Tử.

“Hôm nay muộn rồi, hoàng thượng chắc không tìm cách cách đâu. Ngày mai trời vừa sáng, mấy người lập tức đi tìm lại lần nữa. Nếu hoàng thượng muốn gặp cách cách thì chúng ta cứ nói cách cách ra ngoài cung rồi.” Tiểu Mai Tử dùng kế hoãn binh.

“Được không đấy?” Đến Tiểu Lam Tử cũng thấy cách này không ổn, “Cách cách mà bình an vô sự thì chẳng sao, lỡ xảy ra chuyện gì thật...”

Tiểu Cát Tử tiếp: “Lỡ xảy ra chuyện gì thật, toàn thể Di Uyển trên dưới cầm chắc mất mạng.”

Đúng là sợ cái gì y như rằng cái đó tìm đến. Đương lúc sáu người ngồi quanh bàn mặt buồn rười rượi tro mắt nhìn nhau, từ ngoài vọng vào tiếng gõ cửa dồn dập khiến cả bọn giật nảy mình.

Tiểu Cát Tử cố làm ra vẻ trấn tĩnh: “Đừng hoảng, đừng hoảng, để tôi ra mở cửa.”

Cửa mở ra, Lý Đức Toàn vừa bước vào liền trách: “Sao lâu thế mới ra mở cửa, đang làm gì vậy hả?”

“Lý công công, mời ngồi, ngoài trời lạnh, nô tì rót chén trà công công uống cho ấm người.” Tiểu Cát Tử thấy Lý Đức Toàn đến vào giờ này ắt là có chuyện gì đây, trong lòng chỉ biết cầu thần khẩn phật: “Làm ơn làm phúc đừng đến tìm cách cách!”

Chỉ nghe Lý Đức Toàn nói: “Aiya, không cần đâu, ta vội đến toát mồ hôi đây này! Cách cách ngủ rồi à?”

Tiểu Mai Tử hỏi mà lòng cứ nơm nớp: “Muộn thế này rồi vạn tuế gia còn tìm cách cách ư?”

Lý Đức Toàn vẫn chưa phát giác ra vấn đề, nói: “Hoàng thượng bệnh, thuốc của thái y không có tác dụng, các vị vương gia đều phát cáu lên rồi, Ung vương gia nói cách cách tài cán hơn người, sai ta đến mời cách cách qua xem xem thế nào. Ai, còn ngậy ra đó làm gì, không mau đi hầu cách cách đây!”

Sáu người đưa mắt nhìn nhau, đồng loạt quỳ xuống trước mặt Lý Đức Toàn khiến ông này không khỏi giật mình: “Ai... Đây là ý gì?”

Tiểu Mai Tử đành khai thật: “Lý công công, cách cách... cách cách không có ở đây.”

“Không ở đây? Giờ này còn có thể đi đâu chứ?”

Cả bọn đều lặng thinh không đáp.

“Nói đi chứ!” Linh cảm mách bảo Lý Đức Toàn: có chuyện chẳng lành.

“Bọn nô tì cũng không biết.” Tiểu Mai Tử thỏn thức nói.

“Lý công công, ngài nghĩ cách cứu bọn nô tài với!” Tiểu Trúc Tử thường ngày mạnh mẽ nhất, mà giờ nhuệ khí cũng bay sạch.

Tim Lý Đức Toàn thiếu nước “xò” khỏi lồng ngực, “Xảy ra chuyện rồi!” Lúc này cần nhất là làm rõ tình hình, bèn nói: “Đứng dậy, đứng dậy trước đã, mau nói thật với ta, mấy người các người lại gây ra tai vạ gì rồi?”

Tiểu Trúc Tử vừa khóc vừa kể: “Buổi chiều nô tài và Đại Hổ, Nhị Hổ tháp tùng cách cách lên núi ngắm tuyết, cách cách không cẩn thận rơi xuống núi, bọn nô tài xuống chân núi tìm nhưng không thấy.”

Lý Đức Toàn nghe xong mặt trắng bệnh: “A... Đồ chết dịch, chuyện lớn thế này lại giấu nhem đi không báo, các người, các người có mấy cái đầu hả?”

Tiểu Lam Tử cũng khổ sở van nài: “Lý công công, nô tài cầu xin ngài, mau nghĩ cách gì đi.”

Lý Đức Toàn vung tay phó mặc: “Ta có cách gì chứ, chỗ hoàng thượng còn đang đợi cứu mạng kìa!”

“Thế lại càng không thể để hoàng thượng biết, lúc này tuyệt đối không được thêm dầu vào lửa.” Tiểu Cát Tử nói.

“Dù giấu được hoàng thượng nhưng ta làm thế nào phục mệnh các vị vương gia chứ? Ôi giờ ơi, hoàng thượng bệnh nặng, cách cách không rõ sống chết ra sao, chuyện này chưa hết chuyện khác họa vào, giờ hay rồi, ngự thiện phòng, thái y viện, Di Uyển lôi ra chém tuốt, một nhát xong.” Lý Đức Toàn cũng chẳng biết nên làm thế nào mới phải.

Bên này như ngồi trên đồng lửa, sơn động bên kia thì sao?

Na Lan Đức Duật vận công một hồi cảm thấy thể lực hồi phục được ít nhiều, mở mắt ra thấy Tâm Di ôm chặt lấy người, co ro trong góc.

“Lạnh lắm phải không? Tôi đi tìm ít củ khô về nhóm lửa sưởi cho ấm.” Na Lan Đức Duật nói rồi đứng dậy bước ra cửa động.

“Không được đi, tối tăm thế này, dù anh có nhớ về tôi cũng chẳng cảm ơn anh đâu.” Nghe có vẻ như Tâm Di trái khoáy, kỳ thực cô sợ Na Lan gặp phải chuyện gì.

Na Lan Đức Duật không nghe ra mới lạ, trái tim run lên vì vui sướng, anh dịu dàng trìu mến nhìn Tâm Di.

Tâm Di thấy mình lỡ lời, vội giải thích: “Ý tôi là tuyết rơi lớn thế này lấy đâu ra củ khô cho anh nhớ.”

Na Lan Đức Duật bước đến bên cô, lặng lẽ cởi áo khoác lông mặc trên mình xuống, khoác lên vai Tâm Di.

Tâm Di bỗng cảm thấy ấm áp hẳn lên, nhưng khi gió lạnh thổi vào, thấy Na Lan Đức Duật hơi run rẩy vội hỏi: “Anh không lạnh ư?”

“Tôi có võ công hộ thân, cô thì chịu rồi.” Na Lan Đức Duật nói như đó chỉ là chuyện vặt.

“Võ công của anh có tốt mấy cũng không phải mình đồng da sắt.” Giọng Tâm Di nghe thật dịu, pha chút xót xa, không nỡ. Cô kéo Na Lan Đức Duật ngồi xuống bên cạnh, đem áo khoác của anh đắp lên chân hai người, lại dùng áo khoác lông tử điều của mình phủ lên thân mình và Na Lan, “Thế này là không lạnh nữa.”

Nhưng áo khoác của Tâm Di khá nhỏ, không sao trùm kín được cả hai.

Kéo lên kéo xuống một hồi, cuối cùng Na Lan Đức Duật lấy hết cam đảm ôm Tâm Di vào lòng, áo khoác lông tử điều quấn chặt lấy hai người.

“Mạo phạm tiểu thư!”

“Trước đây không lâu còn ngủ chung một giường, bây giờ lại làm ra vẻ đạo mạo.” Tâm Di trêu.

“Lần trước là bất đắc dĩ.”

“Thế còn hôm nay?”

Na Lan Đức Duật không đáp, chỉ ôm chặt lấy Tâm Di, tham lam hít thở mùi hương trên người cô.

Tâm Di ngoan ngoãn ngồi trong lòng Na Lan Đức Duật, tựa người lên ngực anh, tuy cách lớp áo khá dày nhưng cô vẫn cảm thấy cơ bắp rắn chắc của anh, lắng nghe tiếng tim đập mạnh và đều đặn, mùi vị của người đàn ông trưởng thành vây lấy cô...hồi lâu, Tâm Di mới lên tiếng: “Chúng ta có thể tính là đã ‘gắn gũi’ (1) chưa? Lễ nghi của người Hán quy định nam nữ không được thân mật thể này, nếu không, nếu không...” Cô thật không tiện nói tiếp.

“Nếu không thì sao, nếu không nàng phải gả cho ta?! Lễ nghi của người Hán quá gò bó, cứng nhắc, có những việc nên tùy cơ ứng biến. Đừng nghĩ chuyện này nữa được không, ta hỏi nàng, có thật nàng là người của Ung vương phủ?” Thân phận Tâm Di luôn là dấu hỏi lớn canh cánh trong lòng Na Lan Đức Duật.

“Anh nghĩ sao?”

“Nàng như một câu đố, khiến người khác đoán không thấu.”

“Từ từ rồi sẽ đoán ra thôi.”

“Nàng, nàng đã đính hôn chưa?” Na Lan Đức Duật đột nhiên hỏi.

Tâm Di ngẩng mặt lên khỏi áo khoác tử điều: “Tự đương hỏi chuyện này làm gì?”

“Ta muốn biết mình có còn tư cách giải đố hay không?”

Tâm Di cụp mắt xuống: “Câu đố này quá khó, chẳng ai dám giải.”

“Khó mấy thì cũng có đáp án.”

“Chàng muốn đoán thì cứ đoán đi, chỉ e biết được đáp án, chàng sẽ thấy câu đố này chẳng có ý nghĩa gì, đến lúc đó hồi tưởng lại quá trình giải đố, e chỉ còn lại đau khổ.”

“Ta không hiểu.” Lúc này Na Lan Đức Duật không hiểu hàm ý trong lời nói của Tâm Di, nhưng sau này, khi hồi tưởng lại, anh mới hiểu hóa ra Tâm Di đã sớm dự đoán được kết cục của họ.

“Sau này chàng sẽ hiểu.” Tâm Di chuyển đề tài, “Nói chuyện của anh đi, người đứng đầu tam đại thần tượng kinh thành vì sao vẫn chưa thành thân, đừng nên đòi hỏi quá cao!”

Na Lan Đức Duật cười nói: “Không phải ta cao ngạo, mà vì tình cảm chưa có nơi gửi gắm, thà thiếu hơn thừa (2).”

“Đồng ý, biển người mênh mông, muốn tìm người tâm đầu ý hợp với mình thật không dễ.”

“Ta tin mình sẽ tìm thấy, hơn nữa...” Na Lan Đức Duật cúi đầu thâm tình nhìn Tâm Di: “Ta đã tìm thấy rồi.” Anh từ từ cúi đầu xuống, trước mắt Tâm Di thoát là Na Lan Đức Duật, thoát lại là Tử Kiện, dần dần, hình ảnh hai người trùng lên nhau, cô bất giác quên đi thực tại, từ từ nhắm mắt lại.

Làn môi đỏ hồng, mềm mại như cánh hoa đọng sương buổi bình minh ấy khiến Na Lan Đức Duật không kiềm chế nổi nữa, đặt lên môi Tâm Di một nụ hôn thật sâu... Đây là lần đầu tiên trong đời Na Lan Đức Duật nếm trải vẻ đẹp ngọt ngào và quyến rũ của nữ giới. Tuy trong đêm đông buốt giá nhưng anh cảm thấy vây quanh mình là gió xuân ấm áp, anh đang bước vào thiên đường của tình yêu.

Chú thích:

(1) Nguyên văn “ ” (cơ phu chi thân), ý nói sự thân thiết về “da thịt” như động chạm, nắm tay... nắm chân, ôm ấp... Lễ giáo thời phong kiến (chủ yếu là người Hán) quy định con nhà gia giáo nên ít, thậm chí, không nên bước chân ra cửa; nếu lỡ có ‘gắn gũi’ với người khác phái thì phải thành thân với người đó và n quy định “quái thai” khác. “Nữ quyền” bị “phốt” triệt để.

(2) Nguyên văn “ , ” (tâm vô sở thuộc, ninh khuyết vật lạp), đại ý: trái tim chưa thuộc về ai, thà không có hơn là... lấy đại. Người xưa cưới xin do cha mẹ quyết định, bái đường thành thân rồi mới thấy mặt nhau, chứ đừng nói đến có tình cảm hay không.

33. Chương 33: Nước Sôi Lửa Bỏng

Lại nói Lý Đức Toàn bị mấy người kia quần riết lấy, hết cách đành đồng ý che giấu giúp họ, thế là ông này rón ra rón rén về đến tẩm cung của Khang Hy.

Dận Chân vừa thấy ông ta liền hỏi: “Sao chỉ có mình ngươi, Tâm Di cách cách đâu?”

“Hồi vương gia, thật không may, cách cách cũng ốm rồi. Nô tài đến đúng lúc cách cách vừa đi nghỉ, nô tài không dám đánh thức cách cách.” Đây là cái cố Lý Đức Toàn nghĩ ra trên đường về, ông này cũng giỏi bịa đấy chứ!

Tiếc thay lí do thực chẳng ỉnh chút nào, Dận Chân mới nghe đã thấy có vấn đề: Tâm Di bệnh sao không truyền thái y, đám thái y còn cả đây mà! Hẳn là Tâm Di không ở trong cung, mà giờ này cô ta còn có thể đi đâu nhỉ?

Trong lòng nghĩ vậy nhưng cũng không tiện thốt ra miệng, Dận Chân chỉ nói: “Làm sao giờ... đành vậy, hai giờ nữa là trời sáng rồi, Lý Đức Toàn, đợi trời sáng người chạy qua đó lần nữa.” Dận Chân nghĩ chắc sáng ra là Tâm Di chịu mò về thôi!

“Zha!” Lý Đức Toàn miệng ứng tiếng mà bụng không ngót lắm bả, “Chết mất thôi, chút nữa mình phải tìm lí do gì đây, đám ranh đó cũng thật là, hại mình đến thảm.”

Đêm đó, đối với nhiều người mà nói, dài như cả thế kỷ... cuối cùng thì trời cũng chịu sáng.

Trong lòng canh cánh không yên nên ngủ chẳng thể sâu, Tiểu Mai Tử là người đầu tiên tỉnh dậy, nhìn ra cửa sổ thấy trời mờ mờ sáng, tuyết đã ngừng rơi, vội vàng đánh thức mấy người kia: “Dậy dậy... trời sáng rồi.”

Đại Hổ nhảy dựng lên: “A, mau, mau, mau đi tìm cách cách.”

Bọn Đại Hổ cuống cuống đến mức bỏ cả rửa mặt, ba chân bốn cẳng phi ra cửa. Trước khi đi, Tiểu Cát Tử nói với họ: “Nếu cách cách xảy ra chuyện gì thật thì bốn người các anh đừng quay về nữa, về cũng chỉ đợi chặt đầu, trốn được cứ trốn!”

“Không được, không thể để hai người các cô gánh tội, chết thì cùng chết.” Đại Hổ cự tuyệt thẳng thừng.

“Đừng vội nhụt chí, đã đến phút chót đâu nào!” Nhị Hổ chẳng bi quan như mấy người kia.

Tựa người ở cửa nhìn bốn người bọn họ rời đi, Tiểu Cát Tử khẽ cầu khẩn: “Bồ tát phù hộ, mong cách cách và bọn họ đều bình an trở về.”

Bên trong sơn động cũng dần sáng lên. Na Lan Đức Duật cả đêm chẳng hề chợp mắt, cúi đầu nhìn Tâm Di nằm trong lòng mình mà vẫn ngủ ngon lành, không khỏi hạnh phúc mỉm cười, “Nàng, ài... sao đâu cũng ngủ được thế!” Lại một khoảng thời gian nữa qua đi, cảm thấy không còn sớm nữa, Na Lan Đức Duật bèn khẽ vỗ má Tâm Di, dịu giọng gọi: “Dậy đi, trời sáng rồi.”

Tâm Di khẽ cử động, mở mắt ra nhìn thấy mắt Na Lan Đức Duật đỏ ngầu, quan tâm hỏi: “Cả đêm anh không chợp mắt chút nào ư?”

“Làm sao dám ngủ chứ, nhỡ đã thú tìm đến thì sao?” Na Lan Đức Duật đứng dậy, “Đừng nói chuyện này nữa, mau về nhà đi, chắc ở nhà lo lắng.”

Hai người vốc tuyết rửa qua mặt mũi rồi lên đường. Họ đi nhau trên đường núi phủ đầy tuyết, chốc chốc Na Lan Đức Duật lại nhắc Tâm Di: “Cẩn thận... Chậm chút...”

“Tôi sốt ruột, muốn về nhà thật nhanh.” Tâm Di ngoảnh đầu nói, không để ý dưới chân, kết quả ngã cái bịch xuống đất.

Na Lan Đức Duật vội đỡ Tâm Di dậy: “Có sao không?”

Tâm Di vừa phũ tuyết bám trên quần áo vừa đáp: “Không sao! Như ngã lên bông gòn ấy!”, trong lòng thầm nhủ, “Lần trước từ trên trời cao thế ngã xuống mà chẳng việc gì! Kể cũng lạ, sao mình cứ ngã hoài vậy nhỉ?”

Na Lan Đức Duật nhìn một vòng xung quanh: “Đây không có ai, tôi công cô một đoạn.”

“Chẳng phải anh nói dùng cạn nội lực rồi?!”

Na Lan Đức Duật cười nói: “Cả một buổi tối còn không đủ điều khí hay sao?”

Tâm Di dẫu môi: “Biết đâu tối qua anh cố tình muốn ở lại trong sơn động, tôi nghi lắm!”

“Cô nghĩ tôi đang lừa gạt cô ư?”

“Dù anh có lừa gạt tôi, tôi cũng cam tâm tình nguyện!” Tâm Di e thẹn tiếp, “Tôi tin mọi lời anh nói.”

Na Lan Đức Duật vui mừng khôn xiết: “Thật ư?”

Tâm Di khẽ gật đầu: “Nếu sau này anh phát hiện tôi lừa gạt anh, anh có giận tôi, có vì thế mà không muốn gặp tôi nữa?”

Na Lan Đức Duật nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn của Tâm Di: “Nếu nàng lừa gạt ta, ta sẽ rất buồn, nàng nhẫn tâm khiến ta đau lòng sao?”

“Có thể!”

Bộ dạng nghiêm túc của Tâm Di khiến Na Lan Đức Duật phì cười, anh chẳng tin chút nào: “Bỏ qua chuyện này đi, lại đây, ta công nàng!”

Tâm Di nhào người trên lưng Na Lan Đức Duật, Na Lan Đức Duật thi triển khinh công, đạp tuyết lao vút đi.

“Bay lượn thật là sướng, không biết sau này còn được bay như bây giờ không, giữa trời đất chỉ có hai chúng ta.” Tuy không nhìn thấy nét mặt Na Lan Đức Duật, tuy trong lòng canh cánh âu lo, tuy đất trời lạnh cóng rét mướt, tựa người trên tấm lưng rộng, đầy nam tính của Na Lan Đức Duật, một cảm giác ấm áp trào dâng lên trong Tâm Di, vây bọc lấy cô.

Gần giữa trưa bọn họ mới về đến Đông Trục môn, năm hết tết đến, hai bên đường, người viết câu đối, bán pháo tết, kẻ xách đèn lồng, lựa hàng hóa... nhộn nhịp không sao kể xiết, đâu đâu cũng toát lên bầu không khí náo nhiệt vui tươi đón tết.

Tâm Di và Na Lan Đức Duật sánh vai chung bước.

Bên đường, Thu Yến, Sở Cẩm, Hồng Dao ba tỷ muội đương đứng chọn sợi tơ ở một sạp hàng nhỏ.

Sở Cẩm lựa qua lựa lại một hồi không lựa được màu sắc ưng ý bèn nói với hai người kia: “Các muội chọn đi, tỷ chẳng ưng màu nào cả.” Cô đặt sợi tơ cầm trên tay xuống, vừa ngoảnh đầu liền nhìn thấy Na Lan Đức Duật và Tâm Di vai kề vai đi ngang qua, vội dùng khuỷu tay thúc Thu Yến và Hồng Dao, “Nhìn kìa!”

“Nhìn gì cơ?” Hồng Dao vừa nhìn quanh vừa hỏi.

Sở Cẩm trở bóng Na Lan Đức Duật và Tâm Di, đáp: “Na Lan Đức Duật chứ gì nữa, bên cạnh còn có một cô gái, bọn họ vừa sánh bước vừa cười nói, trông có vẻ vui lắm.”

“Tỷ có nhìn nhầm không thế, bên cạnh Na Lan Đức Duật có một cô gái, còn nói cười vui vẻ nữa?!” Đánh chết Hồng Dao cũng chẳng tin.

Thu Yến cũng không mấy tin: “Đi, chúng ta theo xem xem.”

Ba người liền theo gót đối tượng, lúc này, Na Lan Đức Duật và Tâm Di đã đến ngã tư đường.

“Tôi đưa cô về phủ!”

Tâm Di lập tức từ chối: “Không cần đâu, suốt đêm không thấy anh về chắc a mã anh cũng lo lắng lắm, anh mau về ngủ bù một giấc đi.”

“Đâu được! Nhỡ gặp phiền phức gì thì sao?” Nhớ lại chuyện xảy ra lần trước là Na Lan Đức Duật không cách nào an tâm để Tâm Di đi về một mình.

Trái ngược với thái độ căng thẳng lo lắng của anh, Tâm Di chẳng chút để tâm đến “quá khứ” đó: “Ung vương phủ cách đây không xa, lại đều là đường lớn cả, yên tâm đi, không sao đâu mà!”

Thấy Tâm Di kiên quyết vậy Na Lan Đức Duật cũng đành thôi: “Được, vậy chúng ta chia tay ở đây, cô đi một mình cẩn thận. Tôi...chừng nào chúng ta có thể gặp lại?”

Bản thân Tâm Di cũng không biết đến bao giờ mới có thể gặp lại Na Lan, đành đáp: “Nếu rảnh tôi sẽ đến tìm anh.”, dứt lời mỉm cười thay lời chào tạm biệt, quay người rời đi. Na Lan Đức Duật đứng ngây ra đó dõi theo bóng Tâm Di hồi lâu mới quay người đi về hướng Na Lan phủ.

Ba tỷ muội ngằm quan sát từ đầu đến cuối, thấy Na Lan Đức Duật thân mật nhiệt tình với Tâm Di như vậy đều không khỏi bất ngờ, Thu Yến lại càng không vui, cô này đảo mắt một vòng, nói với Hồng Dao: “Nhị sư tỷ, tỷ bám theo cô gái đó xem cô ta là tiểu thư nhà nào? Muội và đại sư tỷ đi gặp Na Lan Đức Duật.”

“Ồ!” Hồng Dao ứng tiếng, lập tức theo sát Tâm Di.

“Đại sư tỷ, chúng ta đi!” Thu Yến gọi Sở Cầm một tiếng, nhanh chân theo sau Na Lan Đức Duật, theo được một hồi thấy anh rẽ vào một con ngõ nhỏ, đây là đường tắt về Na Lan phủ, bèn đưa mắt nhìn đại sư tỷ. Sở Cầm và Thu Yến đồng môn nhiều năm nên không cần nói cũng hiểu ý nhau, hai người đồng thời xuất chiêu nhằm lưng Na Lan Đức Duật tấn công.

Na Lan Đức Duật sớm phát hiện có người bám theo mình, nghe sau lưng có tiếng gió lập tức bước chéo một bước né qua bên, đương định trả đòn thì thấy người tấn công mình là Thu Yến và Sở Cầm lại hạ tay xuống, nghiêm mặt nói: “Các cô đừng nhàn rồi thế được không!”

Thu Yến “hừ” một tiếng: “Thấy chúng tôi là đành mặt, chẳng cười lấy được một cái, sao ban nãy vui vẻ thế?”

“Không liên quan đến các cô.” Na Lan Đức Duật lạnh lùng đáp trả xong quay người đi thẳng, hai tỷ muội lên trước chặn đường.

“Chúng tôi không có ý gì khác, chỉ hiểu kỳ cô ấy là ai thôi!” Sở Cầm nói.

Ấn tượng của Na Lan Đức Duật với Sở Cầm cũng không tồi, cộng thêm tâm trạng anh lúc này khá là vui vẻ, bèn hỏi: “Tôi không nói thì sao nào?”

“Thì chúng tôi sẽ quần riết lấy cho đến khi anh chịu nói mới thôi, anh nghĩ xem trên đường nhiều người thế này, nếu thấy chúng ta hỗn chiến sẽ nói gì, chuyện này truyền đến tai cô gái đó, cô ta sẽ nghĩ thế nào?” Thu Yến cũng khá là tinh quái.

“Chủ ý chẳng tồi, có điều, cô đừng tốn công vô ích, cô ấy không giống các cô gái khác.”

“Tôi không tin, có cô gái nào nghe nói người mình thích dây mơ rễ má với cô gái khác mà không nghi kỵ chứ.” Cách nghĩ của Thu Yến cũng là lẽ thường tình.

Na Lan Đức Duật chả rối hơi giải thích nhiều, chỉ nói: “Tôi nói lần cuối cùng, cô ấy không giống bất kỳ người con gái nào khác. Đừng bám theo nữa, nếu không đừng trách tôi chẳng nể mặt Tiết đại nhân.”

Thu Yến bĩu môi: “Không nói thì thôi, đằng nào Hồng Dao cũng dò la được.”

Na Lan Đức Duật liếc nhìn hai tỷ muội Thu Yến: “Tôi còn đang nghĩ ba tỷ muội các cô sao thiếu mất một người!” Anh mỉm cười như chẳng có chuyện gì xảy ra, “Tốt thôi, tôi thực muốn xem xem Hồng Dao có thể dò la được tin tức gì. Nếu muốn các cô có thể đến nhà tôi đợi.”

Câu này ngẫm đúng chỗ ngứa trong lòng Thu Yến, cô hào hứng kéo tay Sở Cầm: “Được! Chúng tôi đến nhà anh đợi.”

Tâm Di cáo biệt Na Lan Đức Duật, vốn định về thẳng hoàng cung lại sợ Na Lan Đức Duật theo sau, bèn hướng Ung vương phủ thẳng tiến, đi được một lúc Tâm Di cũng cảm thấy có người bám theo: “Anh ta vẫn không yên tâm mình đây mà!” Tâm Di không quay đầu, cứ đinh ninh là Na Lan Đức Duật, trong lòng vừa

ngọt ngào vừa lo âu, ngọt ngào vì Na Lan Đức Duật quan tâm mình, lo âu là vì tương lai không biết nên làm thế nào.

Đến cửa Ung vương phủ, Tâm Di ngoảnh đầu nhìn, thấy thế Hồng Dao vội nấp đi. Hồng Dao mà không nấp thì đã chẳng có chuyện gì, Tâm Di cũng không nghi ngờ, cô ta vừa nấp lập tức khiến Tâm Di thắc mắc: “Lẽ nào ban nãy không phải Na Lan Đức Duật mà là cô gái này bám theo mình?” Trong lòng Tâm Di nảy sinh một dấu hỏi to ạch, cô bèn quay người chạy vụt vào Ung vương phủ.

Hồng Dao nấp một lúc, đợi thò đầu nhìn ra thì chẳng thấy Tâm Di đâu nữa, liền hấp tấp chạy lên trước vài bước, cô vẫn chưa phát hiện mình đang đứng trước cửa lớn của Ung vương phủ: “Ý, đâu rồi?”

Tâm Di từ trong cửa bước ra: “Tìm tôi phải không?”

Hồng Dao giật thót mình, quay người định đi. Lúc này, trong cửa xông ra một nhóm thị vệ, vây Hồng Dao vào giữa.

Tâm Di bước xuống bậc cấp, cười hỏi: “Vì sao đi theo tôi?”

“Đâu có!” Hồng Dao chối phắt.

“Tôi không có thời gian vòng vo với cô, nếu bây giờ cô chịu nói tôi sẽ coi như chẳng có chuyện gì xảy ra, nếu cô không chịu nói thì xin lỗi vậy!” Tâm Di nói với chúng thị vệ, “Cứ bắt lại đã.”

“Đợi chút!” Hồng Dao hơi do dự, “Tôi chỉ muốn biết cô là ai?!”

“Lí do?”

Hồng Dao đỏ bừng mặt: “Ban nãy cô và Na...”

Tâm Di lập tức phẩy tay cắt ngang: “Không cần nói nữa. Cô là ai? Ở phủ nào?”

“Tiểu sư muội của tôi là cháu gái Binh bộ Thị lang.”

“Tiết Ngôn?!” Điều này quả có khiến Tâm Di bất ngờ, cô vốn định hỏi thêm nhưng nghĩ đến mấy người ở Di Uyển, bèn nói với Hồng Dao: “Cô theo tôi.”

“A! Chẳng phải cô nói chỉ cần tôi chịu nói thì coi như không có chuyện gì xảy ra?”

“Yên tâm, tôi chẳng làm gì cô đâu, nhưng giờ tôi có việc gấp phải làm, đành tạm tui thân cô đôi chút, cô đi theo tôi.”

Đám thị vệ không có lệnh của Tâm Di, vẫn vây chặt lấy Hồng Dao, hảo hán biết thời thế, trước tình huống này, Hồng Dao chẳng còn cách nào khác, đành theo Tâm Di vào trong vương phủ.

Tâm Di đưa Hồng Dao vào phòng dành cho khách: “Cô tên gì? Tiết Ngôn bảo cô bám theo tôi à?”

“Không phải, không phải! Chuyện này không liên quan gì đến Xue bá bá.” Hồng Dao có ngấy thơ mấy cũng biết đây là Ung vương phủ, cô nào dám để sự việc này liên lụy đến Tiết Ngôn, vội vàng giải thích, “Tôi tên Hồng Dao, tiểu sư muội tôi tên Thu Yến, là tiểu sư muội bảo tôi bám theo cô!”

“Tôi không muốn truy cứu việc xảy ra hôm nay nhưng tôi phải cảnh báo Thu Yến, ai bảo cô ta thừa hơi rồi việc.” Tâm Di nói rồi cầm bút đặt trên bàn viết vài chữ lên một tờ giấy, viết xong bỏ vào trong phong thư.

Đến bây giờ Hồng Dao mới thật sự sợ hãi: “Cô định làm gì?”

Tâm Di cười đáp: “Cô yên tâm, tôi sẽ không làm hại cô ta, càng không làm hại cô. Tôi quả thực có việc gấp phải giải quyết, cô tạm lưu lại vương phủ, đợi đến tối tôi sẽ đưa cô về.”

“Tỷ tỷ, tỷ tên gì thế?” Hồng Dao thấy Tâm Di không có ác ý nên cũng mạnh dạn hơn hẳn.

“Tỷ họ Tâm. Hồng Dao muội muội, tỷ tiểu nhân trước quân tử sau, cửa tỷ không khóa nhưng muội cũng đừng tìm cách rời khỏi đây, ngoài cửa có lính canh đấy. Nếu muội làm liều, tỷ không bảo vệ nổi muội đâu, Ung vương gia là người thế nào chắc muội cũng biết ít nhiều nhĩ.”

Hồng Dao khẽ gật đầu: “Tỷ tỷ, vì sao tỷ thẳng thắn nói cả với muội thế?”

“Thẳng thắn chút không tốt sao, tránh để muội nghĩ ngợi lung tung. Chỉ cần không bước chân khỏi cửa, muốn ăn uống gì muội cứ sai phái bọn họ. Tỷ đi nhé!” Dứt lời Tâm Di ra khỏi phòng.

Lính canh cửa cung kính hỏi Tâm Di: “Tâm tiểu thư, chúng thuộc hạ nên làm thế nào?”

“Chỉ cần cô ta không bước chân ra cửa, đừng làm khó cô ta, dặn dò tiếp đãi tử tế.”

“Vâng!” Lính gác nghĩ rồi lại hỏi: “Nếu vương gia hỏi đến thì...?”

“Sao người lắm vấn đề thế! Vương gia hỏi đến thì nói là khách của ta.” Tâm Di đương vội về cung nên khẩu khí có phần nóng nảy, đi được vài bước lại nhớ ra một việc, đưa lá thư vừa viết xong cho lính gác khác, bảo: “Đưa thư này đến nhà Bình bộ Thị lang Tiết Ngôn, giao cho tiểu thư Thu Yến! Nhớ kỹ, nhất định phải giao tận tay tiểu thư Thu Yến đấy.”

Lính canh vội nhận thư rồi đi, Tâm Di cũng vội vàng quay về hoàng cung, cô chỉ lo sáu cái đuôi ở Di Uyển xảy ra chuyện.

34. Chương 34: Trị Bệnh

Ở Di Uyển quả thực đang rất lo lắng.

Sau khi trời sáng, Dận Chân lại giục Lý Đức Toàn đến Di Uyển, Lý Đức Toàn đã đến Di Uyển một lần rồi, Tiểu Mai Tử đã nói với ông, bọn Đại Hổ đi tìm rồi, cầu xin Lý Đức Toàn nghĩ cách kéo dài.

Lý Đức Toàn không biết phải làm sao, đành phải hồi bẩm Dận Chân, Tâm Di vẫn chưa tỉnh dậy.

Lúc này thì Dận Chân đã hoàn toàn có thể khẳng định là Tâm Di không có ở trong cung, trong lòng cũng lo lắng lắm, một mặt đang lo lắng cho bệnh của Khang Hy, mặt khác không biết Tâm Di đã xảy ra chuyện gì, nhưng mấy đệ đệ thì đang ở đây, ông không thể nói được, với lại còn phải xử lý những quốc sự mà Đại Hổ hồi báo, làm ông bận lắm rồi, mặt trời đã lên đỉnh đầu rồi.

Nhân lúc đệ đệ không chú ý Dận Chân gọi Lý Đức Toàn ra ngoài, “đi mời cách cách đến đây, lần này không được, tiểu vương sẽ đích thân đi mời!” ông nói điều này là muốn Lý Đức Toàn tự nói ra sự thật, không nghĩ là Lý Đức Toàn căn bản là không dám nói thật với ông, hoặc là ứng tiếng đi Di Uyển.

Dận Chân giọng không vui, “cho người cơ hội người không muốn, ta xem người làm sao mà hồi bẩm với ta đây”.

”Thật bị các người hại thê thảm rồi, chỉ trách ta hôm qua nhất thời yếu lòng, đã nói dối giùm các người, bây giờ vì lời nói dối này ta không thể tiếp tục nữa rồi. Lý Đức Toàn đến Di Uyển thì kêu khổ với Tiểu Mai Tử.

Không đợi Tiểu Mai Tử nói, Tú Nhi đã van nài, “Lý công công, ông hãy nghĩ cách kéo dài thời gian, đợi bọn Đại Hổ trở về hãy nói.” Tú Nhi sáng nay mới biết việc Tâm Di rơi xuống núi, nghe đến tin này, thì lập tức khóc òa lên, Tâm Di đối xử tốt với cô không phải là ít, cô cảm thấy đến Di Uyển như là đến dương lão vậy, Tâm Di gần như là không để cô làm việc gì, chỉ chăm chăm quan tâm đến cô, có lúc bọn Tiểu Mai Tử ghen tỵ ra mặt.

Tú Nhi cũng giống như là chị ruột của Tâm Di vậy, thậm chí còn hơn cả chị ruột, bất kể là việc gì, đều kể với Tâm Di, ngay cả khi tối ngủ nằm mơ thấy gì cũng sẽ kể với Tâm Di, càng ngày càng dựa dẫm vào Tâm Di, sự lạnh lợi của cô cũng làm cho Tâm Di cách cách yêu thương cô.

Mấy ngày nay cô không khỏe, cho nên đã đi ngủ sớm, bây giờ biết Tâm Di cách cách xảy ra sự cố, bảo sao trong lòng không lo được, Tâm Di là chỗ dựa lớn nhất của cô, không có Tâm Di, ai sẽ đuổi lạnh hỏi ấm cho cô, ai sẽ làm cho cô vui, ai sẽ nghe cô tâm sự! Cô sợ nhất là trở lại nơi của Dư phi.

“Đúng rồi, bọn họ cũng sắp về rồi.” Tiểu Cát Tử cũng biết rõ kéo dài thời gian là biện pháp không tốt, nhưng cũng nghĩ không ra được cách khác.

“Các người lại không phải là không biết Ung Vương gia người này rất tinh ý, tối hôm qua tôi nói với ông ta cách cách bị bệnh, đã đi ngủ rồi, sáng nay tôi nói với ông ta là cách cách chưa dậy, ông ấy đã nghi ngờ rồi, chẳng qua ngại có các Vương gia đang ở đó, không truy vấn tiếp, nếu không, sớm đã nhìn thấu cả bọn rồi. Bây giờ đã trưa rồi, ta lại phải tìm lý do gì đây, hai bà cô nhỏ à.” Lý Đức Toàn nôn nóng như thiêu đốt.

“Lý công công, ông định về tâu thật với Ung Vương gia à?” Tiểu Cát Tử hỏi.

“Nếu không, còn cách nào nữa sao?”

“Thế chẳng khác gì nói với ông ta, hôm qua ông đã gạt ông ta” Tiểu Cát Tử chỉ ra nhược điểm của Lý Đức Toàn.

“Thế này cũng không được, thế kia cũng không, người xem, ta tìm sợi dây thừng treo cổ cho rồi.” Lý Đức Toàn dậm mạnh chân.

Đúng lúc Tâm Di đi vào nghe thấy câu cuối của Lý Đức Toàn, thì hỏi: “Ai muốn treo cổ vậy?”

Tiểu Cát Tử vừa mừng vừa sợ “Cách cách!”

Mai, Cát hai người chạy lại ôm lấy Tâm Di mà khóc, “Cách cách, người trở về rồi, người làm chúng tôi lo chết đi được.” Tiểu Mai Tử vừa khóc vừa nói. Tú Nhi cũng chạy lại, nhưng đứng bên cạnh không ngừng khóc, thấy Tâm Di bình an trở về, là việc vui mừng nhất của cô.

“Đừng khóc, đừng khóc, ta biết là các người đã rất lo lắng, nhưng tối hôm qua thật không có cách nào trở về.” Tâm Di vỗ lưng họ nói “Tú Nhi, đã làm cô lo lắng rồi!”

Tú Nhi lau nước mắt, “Cách cách về rồi thì nô tì không lo nữa!”

“Bọn Đại Hổ nói cô đã rơi xuống núi, chúng tôi vẫn cho rằng cô...” Tiểu Cát Tử nước mắt lưng tròng nói.

“Ta mạng lớn, nhìn xem, ta thế này không phải đã ổn rồi sao, không mất tay thiếu chân.”

Lý Đức Toàn ở bên cạnh cũng lên tiếng: “Ôi, má ơi, cái đầu của tôi lại trở về trên cổ rồi. Ta nói, các người đừng có khóc nữa, ta ở kia vẫn còn đang đợi cứu mạng kìa!”

“Cứu mạng ai vậy?” Tâm Di hỏi.

“Là Vạn Tuế gia, đau bụng đi ngoài với sốt cao, các đại phu cách gì cũng đã dùng rồi, đều không hiệu quả, cô mau mau đi xem đi.”

“Được, Lý công công đợi một chút, tôi lấy một ít đồ rồi đi.”

Tâm Di cùng Lý Đức Toàn bước vào, mọi người đều thở phào.

Các đại phu thấy Tâm Di thì liền thi lễ “Thỉnh an Cách cách.”

Tâm Di khoát tay, “Miễn đi!” cô nói, “giờ này mà còn lễ với nghĩa, đúng là cổ hủ mà!”

“Tâm Di, cách cách ổn chứ?” Dận Chân nhìn Tâm Di, dẫn lòng, hỏi một câu quan tâm.

Trên đường đi Lý Đức Toàn đã nói cho Tâm Di nghe về việc nói dối, bây giờ nghe Dận Chân hỏi vậy liền trả lời: “Cảm ơn Vương gia quan tâm, tôi không sao rồi, Hoàng thượng sao rồi? để tôi xem xem.” Tâm Di đến trước giường của Khang Hy, lấy tay sờ vào đầu Khang Hy “Nóng quá, bao lâu rồi?”

Đại phu trả lời: “Hồi cách cách, Hoàng thượng trước và sau nửa đêm thì không ngừng tiêu chảy với sốt cao, đến chiều hôm qua sốt cao vẫn không giảm, thân đã kê thuốc rồi, nhưng Hoàng thượng uống vào rồi lại nôn.”

“Có ăn cái gì không sạch không?” nôn trước tiêu chảy sau chẳng qua do ăn thức ăn không sạch rồi.

Lý Đức Toàn bổ sung thêm: “Đang tra Ngự Thiện phòng, đây là ghi chép dùng bữa của Vạn Tuế Gia.”

Tâm Di đón lấy cuốn ghi chép Lý Đức Toàn đưa, vừa xem vừa nhú mào, "Hoàng thượng tuổi đã cao, những thức ăn này rất khó tiêu, lại thuộc tính hàn, bây giờ thời tiết lại đang lạnh, chỉ cần một chút, nội ngoại công kích thì khó mà chịu được."

Đại phu liên tục nói: "Thần cũng cho là vậy. Đây là đơn thuốc, mời cách cách xem qua." Họ trình lên đơn thuốc.

Tâm Di cười ông ta, và không lấy đơn thuốc, nói một câu làm ọi người trở mắt mờ ra: "Tôi không biết đông y".

"Cách cách, người sao lại không hiểu?" Lý Đức Toàn lo lắng.

"Tôi có nói là biết đông y khi nào!"

"Tâm Di, cách cách không biết, vậy án giết người cách cách làm sao phá được?" Dận Chân cũng hoảng lên, nghĩ cách giúp Tâm Di nhưng nghĩ mãi cũng không ra, bây giờ sợ hết hy vọng, ông có thể không lo sao?

Cuối cùng, Thập A Ca lên tiếng: "Mèo mù vớ phải con chuột chết."

"Tứ ca, huynh đặt cược lầm người rồi, nói cô ta là thần tiên, trông ngóng cả buổi tối, kết quả là lấy rõ mức nước hoàn toàn vô ích." Cửu A Ca mỉa mai.

Bát A Ca khách sáo nói với Tâm Di: "Tâm Di cách cách, cách cách cũng không khỏe, hay là về nghỉ ngơi đi!"

"Tâm Di, tôi nhớ là cách cách đã nói là học y mà." Dận Chân cảm thấy trí nhớ của mình không đến nỗi nào.

"Bệnh gì Y học có thể xem được! Kỳ lạ!" Tâm Di nghĩ thầm, miệng nói: "Đúng là tôi học y, nhưng tôi đâu có nói tôi là đông y! Lý công công, Hoàng Thượng đi tiêu chảy như thế nào?"

"Giống như nước."

"Vấn đề không lớn, đi rót một chén nước đem đến đây." Tâm Di gần như đã có thể cho thuốc rồi.

Lý Đức Toàn đem nước lại, chỉ thấy Tâm Di lấy từ trong cái túi nhỏ mấy bình nhỏ, đổ ra mấy viên thuốc mỏng, "May mà lúc đó tôi bị cảm, nếu không, thì cũng bó tay."

Bọn đại phu thấy lạ thò đầu vào xem.

Tâm Di đặt mấy viên thuốc vào tay Lý Đức Toàn, "Cho Hoàng thượng uống với nước."

Dận Tự hỏi: "Cách cách cho Hoàng thượng uống gì thế?"

Tâm Di nhìn ông ta, "Yên tâm đi, tôi còn mong Hoàng thượng sống lâu trăm tuổi hơn Vương gia nữa kìa."

Dận Chân đỡ Khang Hy dậy, Lý Đức Toàn cho Khang Hy uống thuốc.

"Lý công công, gọi người đem muối đến đây." Tâm Di dặn dò nói.

"Muối?" Lý Đức Toàn thấy kỳ lạ hỏi.

"Đúng, uống nước muối." Tâm Di lặp lại lần nữa.

"Còn không mau đi?" Dận Chân cao giọng.

Một tiểu thái giám vội vàng ứng tiếng đi.

Thật ra Dận Chân cũng thấy lạ, nên hỏi: "Cách cách cần muối để làm gì?"

"Hoàng thượng bị tiêu chảy, mất nước nghiêm trọng, cần bổ sung muối để cân bằng lượng nước, tôi vừa mới cho Hoàng thượng uống thuốc hạ sốt và ngừng tiêu chảy, đến tối nay thì có thể hạ sốt rồi." Tâm Di nói một cách đơn giản nhất để giải thích cho họ nghe.

"Hừ, Thái Y đã kê nhiều thuốc như vậy đều không hiệu nghiệm, chỉ dựa vào mấy viên nhỏ xíu này, liệu có hiệu quả không?" Thập A Ca từ trước giờ đối với Tâm Di chẳng ôm ấp hy vọng gì.

"Thập đệ, đệ có thôi đi không, chẳng lẽ đệ không muốn Hoàng A Mã khỏe lại sao?" Dận Chân nói.

“Đệ chỉ là không tin cô ta thôi, chỉ có Tứ ca là để cho cô ta làm bở tất cứu mạng.” Thập A Ca vẫn không hài lòng nói.

Dận Chân khoát tay, ý không muốn nói nữa, mọi người chờ xem kết quả!

Không lâu sau, tiểu thái giám đem vào một bao muối, Lý Đức Toàn liền đón lấy để trước mặt Tâm Di.

Tâm Di lấy một nhúm muối, bỏ vào chén, rót nước vào, dùng thìa khuấy đều, uống một ngụm, rồi đưa cho Lý Đức Toàn, “Ông uống trước một ngụm, sau đó bón cho Hoàng thượng uống.”

Lý Đức Toàn y lời mà làm, xong rồi lại hỏi: “Cách cách, còn làm gì nữa không?”

“Ông đã biết cách làm rồi, một chén nước thêm vào bao nhiêu muối, cứ nửa canh giờ thì cho Hoàng thượng uống một chén, ngừng thuốc của các Thái Y lại, chất béo nhất thiết không được dùng, ngoài ra, bảo Ngự Thiện Phòng nấu một cháo, phòng khi đến tối Hoàng thượng sẽ đói, ba canh giờ sau tôi sẽ quay lại.” Nói xong, cũng không thèm để ý đến mọi người, cô đi thẳng.

Cô đi rồi, Dận Tự liền hỏi Dận Chân: “Tứ ca, huynh dựa vào đâu mà tin cô ta như vậy, nếu không đúng bệnh sai sẽ chịu trách nhiệm?”

“Nếu đệ có cách nào hay hơn, đệ nói đi!” Dận Chân hỏi lại.

Bát A Ca không lên tiếng.

“Được, vậy thì chúng tôi chờ xem thuốc tiên của tiểu thần tiên linh nghiệm như thế nào!” Dận Đường từ đầu tới cuối vẫn cái giọng điệu khó ưa đó.

Lại nói về lính canh của Ung Vương phủ theo lệnh của Tâm Di đến Tiết gia tìm Thu Yển, bị thông báo là không có nhà, lính canh không trở về mà không có phúc đáp, nên cương quyết bảo người của Tiết gia gọi Tiết Ngôn ra.

Tục ngữ nói, quan lớn ép chết người, người trong Ung Vương phủ ai dám đắc tội, Tiết Ngôn đành phải tiếp kiến tên lính canh này, bảo anh ta để thư lại, nhưng lính canh không muốn như vậy, nhất định phải giao trực tiếp, Tiết Ngôn đành bó tay, đành phải để anh ta đi Na Lan gia thử vận khí.

Tại Na Lan phủ, Na Lan Đức Duật bỏ hai tỷ muội lại phòng khách, quay về phòng ngủ bù.

Tuy có người hầu hạ, nhưng đợi một canh giờ mà cũng không thấy Na Lan Đức Duật đâu, Thu Yển không hài lòng, bực tức trẻ môi oán trách mãi, “Là sao đây, bỏ chúng ta ở đây, đi đâu mất tiêu rồi.”

Sở Cầm trái lại rất kiên nhẫn, “Muội đừng nổi giận, anh ta để chúng ta vào phủ là tốt lắm rồi, Muội còn hy vọng anh ta nói chuyện với chúng ta ư? Tỷ nói với muội rồi, muội vẫn chưa hết hy vọng phải không? Tỷ tự thấy từ sau ngày hôm đó thì không còn hy vọng gì rồi. Muội thì vẫn còn, thái độ của anh ta đối với chúng ta và đối với cô ấy quả là khác nhau một trời một vực.”

Muội đâu phải mù, đương nhiên nhận ra rồi, muội chỉ là có chút không phục, sư tỷ, tỷ nói coi muội thế này, bản lĩnh, xuất thân không tệ, đi đâu cũng có nam nhân nhìn theo, chỉ có tên này nhìn muội như nhìn tờ giấy vậy, thấy Sở Cầm cứ xua tay, nên hỏi, “Tỷ xua tay làm gì vậy?”

Sở Cầm chỉ ra cửa, Thu Yển quay người, thấy Na Lan Đức Duật đang đứng ngay cửa, liền quay lại lè lưỡi với Sở Cầm.

Na Lan Đức Duật cũng không thèm chấp cô ta làm gì, quay đầu ra cửa nói: “Vào đi!”

Lính canh đi vào phòng khách, “Xin hỏi, vị nào là tiểu thư Thu Yển?”

“Là tôi!”

Lính canh trình thư lên, “Đây là của tiểu thư chúng tôi gửi cho cô, nói nhất định phải đích thân cô mở ra!”

Thu Yển nhận thư, “Tiểu thư các người là ai?”

“Xem xong thư thì tiểu thư sẽ biết! Nô tài xin cáo từ!” lính canh cúi chào Na Lan Đức Duật, rồi khỏi.

“Thu Yển, thư của ai vậy, trong thư viết gì?” Sở Cầm hỏi.

Sở Cầm vừa xem vừa đọc: “Thu Yến, giờ Hợi đêm nay đến ngõ Đậu Phụ của Pháp Hoa Đình đón người, Tâm. Tâm là ai? Muốn chúng ta đón ai?”

Na Lan Đức Duật vừa nghe đã hiểu, “Dĩ nhiên là đón Hồng Dao của các cô rồi!”

Hồng Dao tại sao lại ở đó? Muội ấy không phải đi theo dõi...” Sở Cầm và Hồng Dao nhìn nhau, trong lòng có dự cảm khác nhau.

Na Lan Đức Duật cười khê : “Ra là theo dõi mới xảy ra việc! Tôi sớm đã nói rồi, người mà các cô theo dõi không dễ đối phó như các cô tưởng.”

“Võ công cô ta rất cao phải không?” Thu Yến không phục nên hỏi.

Na Lan Đức Duật lắc đầu, “Cô ấy một chút võ công cũng không biết.”

Sở Cầm cũng không hiểu, “Vậy Hồng Dao làm thế nào rơi vào tay cô ta?”

“Trí tuệ có lúc còn hữu dụng hơn võ công nhiều, luận về trí tuệ, tôi dám chắc cả hai người hợp lại cũng không bằng cô ấy.” Na Lan Đức Duật bằng giọng tự hào khi nói với họ, thấy họ có vẻ lo lắng, liền thêm một câu, “Nhưng các cô có thể yên tâm, Hồng Dao nhất định không sao.”

“Na Lan công tử, tối nay huynh có thể đi cùng với chúng tôi được không?” Sở Cầm cuối cùng cũng là đại tỷ, biết rõ nếu có Na Lan Đức Duật đi cùng, chắc chắn tốt hơn nhiều, chỉ sợ anh ta không đồng ý, nên nói một cách thân tình.

Na Lan Đức Duật vốn cũng muốn đi, nên vui vẻ hứa, “Được, đến giờ tôi sẽ đón hai cô đi.”

35. Chương 35: Thống Lĩnh Có Thể Trở Thành Phò Mã

Khi trời tối, Da Hu, Er Hu và Xiao Tru Zi, Xiao Lan Zi quay về Di Uyển với dáng vẻ ủ rũ.

Xiao Mei Zi vừa thấy bọn họ, thì hỏi ngay : “Tìm được Cách Cách chưa?”

Bọn họ đều im lặng không nói, chỉ lắc lắc đầu.

“Chúng tôi chết chắc rồi.” Xiao Lan Zi nói.

“Chết thì chết, đến dương gian tìm cách cách, lúc đó chúng ta vẫn ở cùng cô ấy.” Xiao Zhu Zi quệt nước mắt nói.

Er Hu mắt đỏ ngầu “Cách cách thật đáng thương, ngay cả thi thể cũng không tìm thấy nữa.”

Da Hu sụt sịt, “Cách cách, Da Hu vô dụng, Da Hu chẳng giúp gì được cho người.” khóc giống như là truyện bệnh vậy, thế là mấy người bọn họ khóc bù lu bù loa.

Xiao Zhu Zi vừa khóc vừa trách móc Mei, Jie hai người , “Hai người đúng là vô lương tâm mà, ngay cả một giọt nước mắt cũng không có.”

Xiao Mei Zi và Xiao Jie Zi nhìn nhau, nín cười, không nói, hai người họ có thể nín cười, nhưng Xiu Er thì không, lại bật khóc.

Xin Yi từ trong từ bước ra, mắt cũng lấp lánh nước, nói : “Khóc cái gì mà khóc, ta vẫn chưa chết mà!”

Mấy người bọn họ lập tức ngừng khóc, kêu to, Da Hu chạy lại , “Cách cách!”

Xiao Zhu Zi đột ngột chạy lại ôm lấy Xin Yi, càng khóc dữ hơn, “Cách cách, người không chết, quá tốt rồi, thế là bọn tôi không phải chết nữa rồi.”

“Xiao Zhu Zi, té ra cậu khóc không phải vì cách cách, mà khóc vì mình cậu thôi!” Er Hu chùi nước mắt, trách móc.

“Ai nói chứ, anh thì làm sao biết tôi khóc không phải vì cách cách?”

“Được rồi, được rồi, nước mắt vẫn còn trên mặt, mà đã gấu ó nhau rồi.” Xin Yi lau nước mắt cho Xiao Jie Zi.

“Oh, hai người, hai người đã biết cách cách đã trở về, cố ý đùa chúng tôi, chẳng trách sao không có nước mắt.” Xiao Jie Zi bưng tỉnh chỉ hai người Mei, Jie.

“Thì ra, hại chúng tôi khóc quá trời luôn.”

Xiao Mei Zi nói : “Không động não thì không may mắn a, chúng tôi không biết, Yong Vương gia giục Li công công đến chờ mấy người, nếu cách cách không trở về, ngay cả Li công công cũng bị liên lụy.”

“Không phải đã bảo các người đừng quay lại mà, sao không chịu nghe?” Xiao Jie Zi hỏi.

Xiao Zhu Zi lớn tiếng nói : “Không thể để hai người chịu oan ức, chúng ta là người một nhà mà!”

“Tôi thật cảm động, vốn tưởng rằng ở một nơi chỉ có đấu đá, nghi kỵ lẫn nhau, không ngờ rằng cũng có tình nghĩa.” Xin Yi cảm động nói.

“Lấy tình đổi tình, cách cách đối xử với chúng tôi như anh chị em trong nhà, thì chúng tôi cũng sẽ vì cách cách mà làm bất cứ việc gì.” Er Hu nói ra lời nói trong lòng của mọi người.

“Cảm ơn mọi người!” Xin Yi chịu không được nước mắt tuôn rơi, “Vì cái tình này, chúng ta không phải nên cạn lỵ sao?”

Xiao Zhu Zi liền hưởng ứng : “Được đó, chúng ta có thể ăn mừng một bữa rồi.”

“Cậu chỉ biết có ăn.” Er Hu bắt đầu xiên xỏ Xiao Zhu Zi.

Xiao Zhu Zi cầu nhàu : “Mọi người từ tối hôm qua tới giờ có ăn cái gì đâu, mà kỳ lạ thật, trước sự việc ngổn ngang vậy mà vẫn không thấy đói.”

Xiao Lan Zi đột nhiên nghĩ ra điều gì, “Cách cách, người bị té có sao không?”

“Tôi không phải tiên nữ, đây lại là núi cao, cô thử té một lần tôi coi thử coi có sao không?”

“Cách cách phước lớn mạng lớn, có thần linh phù hộ.” Da Hu nói.

“Thần linh hử không có đâu, có người cứu thì có.” Nghĩ đến Na Lan De Yu, trên mặt Xin Yi thoáng nụ cười.

“Là ai vậy?” Xiao Zhu Zi ngạc nhiên.

“Không nói cho cậu biết.”

Xiao Zhu Zi giống như cục kẹo hồ lô bám lấy Xin Yi, “Cách cách, rốt cuộc là ai vậy, đừng thừa nước đục thả câu mà.”

Da Hu nói: “Đúng đó, nói cho chúng tôi biết là ai, để chúng khấu đầu tạ họ.”

Xin Yi bị hỏi dồn riết, đành nói cho họ biết : “Thần tượng... của mọi người.”

“Na Lan De Yu!” mọi người kinh ngạc kêu lên.

Giọng của Er Hu có vẻ là lạ , “Cách cách, vậy tối hôm qua cách cách ở cùng với anh ta à?”

“Phải, tuyết rơi nhiều như thế, chúng tôi phải tìm hang núi mà tránh chứ!” nói xong, thì thấy bọn họ nhìn nhau nét mặt kỳ quái, sau đó cùng la lên : “Ồ há...”

Xin Yi liền hiểu ra bọn họ là ý gì rồi, giơ tay ký đầu mỗi người, “Ồ há cái gì mà ở há? Trong cái đầu đưa chuột của các người đang nghĩ gì hử?”

“Cách cách, Na Lan De Yu có ý với cô đó.” Trong mọi người thì Xiao Zhu Zi là đứa dám không sợ lớn nhỏ nhất.

“Tiểu quỷ, nhà người nói vậy là có ý gì?” Xin Yi cũng không tức giận.

“Cách cách, tôi hiểu rồi.”

Xin Yi trợn mắt nhìn hần : “nhà ngươi hiểu cái gì, con mắt nào của ngươi thấy hần có ý với ta hả?”

“Chúng tôi đều nhìn thấy hết á.” Bọn họ đồng thanh nói.

“Các người đoàn kết như vậy khi nào vậy ta?” Xin Yi thật nói không lại họ.

“Cách cách, thống lĩnh không phải đối với người con gái nào cũng có biểu hiện vậy, nhưng với cô thì...” Da Hu chưa nói hết câu thì Er Hu liền nói : “Ánh mắt ngằm chứa chan tình cảm, nói rõ ra thì...” thấy Xin Yi chống nạnh nhìn mình, Er Hu liền im miệng.

“Nói đi, nói tiếp đi chứ, sao không nói nữa? có can đảm thì đem mấy lời này đi nói với thống lĩnh của các người đi.” Xin Yi giáo huấn Er Hu xong, thì quay sang chỉ những người còn lại, “Còn các người nữa, kinh nghiệm phong phú nói về chuyện yêu đương mười bảy mười tám lần, vậy thì làm chuyên gia tình yêu đi, đợi Hoàng thượng khỏe lại ta sẽ tính sổ với các người.”

Mọi người đợi Xin Yi đi rồi thì bắt đầu họp chợ, Xiao Zhu Zi là đứa hăng hái nhất, “ái chà... các người nói xem, Na Lan De Yu sẽ không trở thành phò mã của chúng ta chứ?”

“Có khả năng lắm!” Xiao Lan Zi nói.

Da Hu thì lại nghĩ tới việc khác : “Oa, nếu thống lĩnh thành phò mã, thì chúng tôi có cơ hội cùng thống lĩnh học võ rồi.”

Er Hu cũng đồng tình, “Phải đó, phải đó, nếu thống lĩnh không dạy chúng ta, thì chúng ta nói cách cách đừng để ý đến anh ta.”

Xiao Mei Zi thì tạt cho bọn họ một gáo nước lạnh, “mấy huynh đắc ý nhỉ, cách cách có thích anh ta còn chưa biết nữa!”

“Tôi thấy, tám phần là đã thích rồi.” Xiao Jie Zi tự tin nói.

“Lý do?” mọi người hỏi.

“Tính tình của cách cách còn không hiểu rõ sao? Nếu đã không vừa mắt, thì đã đá anh ta văng ra xa rồi, cũng không thêm để ý đến anh ta đâu, nhưng mà lúc ở nhà hát về, tôi thấy Na Lan De Yu nắm tay cách cách, sau đó thì cách cách cũng không tức giận, rồi sau đó bọn họ lại ở cùng nhau một đêm trong hang núi, mặc dù là không có gì, nhưng không chắc là không có gì!” thật ra Xiao Jie Zi đã nghĩ đến chuyện này từ cái hôm ở Yong Vương phủ. Cô ấy căn bản lúc đó có thể kết luận, người trong phòng hôm đó là Na Lan De Yu, nhưng cô ấy không dám nói, cũng không thể nói.

“Vậy là cách cách vẫn không thừa nhận.” Xiao Lan Zi không hiểu nói.

“Cách chung quy vẫn là con gái a!” Xiao Mei Zi nói.

“Xem ra, ở Di Uyển sắp có hỷ sự rồi!” Da Hu gật đầu phấn khởi, anh ta nói để thay đổi bầu không khí, bọn họ lại bắt đầu tụ lại thì thầm với nhau điều gì đó.

Xiao Jie Zi không tham gia với bọn họ, trong lòng lâm râm ước cảm thấy việc này sẽ không thuận lợi như thế.

Lúc Xin Yi đến tắm cung của Khang Hy, thì thấy Thái Y đang bắt mạch cho Khang Hy, cô đứng lại ở cửa không lên tiếng.

“Thế nào rồi?” Yin Zhen hỏi.

“Thuốc của cách cách đúng là thần kỳ, Hoàng thượng đã vô sự rồi, chỉ là còn thể vẫn còn yếu, sau đại bệnh, đây cũng là hiện tượng bình thường, chỉ cần nghỉ ngơi tốt là được.” Thái y đáp.

Nghe xong, Li De Quan đã kêu lên : “A Di Đà Phật, Xin Yi cách cách đúng là Bồ tát cứu mạng.” vừa hé mắt, thấy Xin Yi đứng ngay cửa, liền chạy đến, quỳ xuống : “Cách cách, nô tài xin khấu đầu lạy ta cô.”

Xin Yi liền ngăn lại, “Li công công, ông làm gì vậy, mau đứng lên!”

Li De Quan khấu đầu lạy ba cái xong mới đứng dậy, “Cách cách đã chữa khỏi cho Vạn Tuế Gia, cái đầu của nô tài mới không bị nứt mẻ gì.”

“Học y vốn là để chữa bệnh mà, không có gì phải cảm ơn, Hoàng Thượng khỏe chưa?” Vẫn là Xin Yi quan tâm tới bệnh của Khang Hy nhất.

“Cách chữa bệnh của cách cách thật là tuyệt vời, thần khâm phục.” Bọn Thái y khâm phục Xin Yi thì chỉ có năm người thôi.

“Li công công, cho Hoàng Thượng uống nữa đi, cho chắc ăn.” Xin Yi ra hiệu cho Li De Quan lấy nước, sau đó nói với bọn thái y: “Các ông không cần phải khâm phục tôi, hiệu quả của thuốc tây đến nhanh hơn thuốc đông y, nhưng nói về về điều dưỡng thì, đông y hơn hẳn tây y, việc còn lại giao cho các ông đó.”

Khang Hy đã tỉnh lại, nghe tiếng bọn họ đối đáp, thì hỏi : “Là Xin Yi phải không?”

Xin Yi liền đến trước giường Khang Hy, “Là cháu, Hoàng Thượng thấy không khỏe chỗ nào?”

“Trẫm khỏe nhiều rồi, chỉ là cả người như không còn sức.”

“Bệnh đi như kéo tơ, uống mấy thang thuốc bổ nữa, mấy ngày sau là có thể đánh chết hổ.” Bác sĩ thường nói với người nhà bệnh nhân như vậy.

Khang Hy cười, “Lại ngạo Trẫm phải không? Nhưng mà, thuốc của cháu hay thật, nếu rảnh thì dạy lại bọn thái y.”

“Vâng, thần nhất định sẽ thỉnh giáo Xin Yi cách cách.” Lời của các thái y rất nhã nhặn, nhưng Xin Yi lại không có ý dạy bọn họ, không phải cô ích kỷ gì, mà là ngại mấy vị thái y này, nên nói : “Đông – Tây y không giống nhau, có những lý luận e rằng các ông khó mà tiếp nhận.”

Li De Quan nói chen vào: “Vạn Tuế Gia, thuật chữa bệnh này nhất thời không thể học được, gác lại chuyện này đi, sức khỏe của Hoàng Thượng mới là quan trọng nhất, Hoàng thượng có cảm thấy gì không?”

“Người không nhắc ta cũng không để ý, Trẫm thấy đói rồi.”

Li De Quan vừa nghe thì vui mừng nói : “Lại bị cách cách đoán được rồi, Vạn Tuế Gia, cách cách đã kêu nô tài chuẩn bị cháo, nô tài đi lấy đây.”

Bệnh của Khang Hy không còn trở ngại gì lớn, mọi người đều thở phào, mấy vị A Ca cũng lần lượt rời Hoàng cung trở về phủ của mình. Yin Zhen cũng về Yong Vương phủ, vừa bước vào cửa, thì có người báo, Xin Yi giam một nữ nhi trong phủ, Yin Zhen rất khó chịu, lại nghĩ đến việc tối hôm qua Xin Yi không có trong hoàng cung, ông khẳng định việc Xin Yi mất tích ngày hôm qua với việc giam nữ nhi này có liên quan với nhau, nên đi đến phòng giam Hong Yao.

Hong Yao thấy một nam nhân lạ mặt bước vào phòng, thì nhảy ra dọa.

Yin Zhen quan sát Hong Yao một hồi, sau đó thì cẩn thận rồi ngồi xuống, hỏi : “Cô tên gì? Xin... Xin Er tại sao lại nhốt cô ở đây?”

“Ông là ai? Sao tôi phải trả lời ông!”

“Ta là chủ nhân ở đây.”

Hong Yao lắp bắp : “Yong... Yong Vương Gia?”

“Chính là ta!” Yin Zhen nhìn thấy mặt Hong Yao hoảng sợ, sắc mặt dịu lại, cố gắng nói nhẹ nhàng, “Đừng sợ, Xin Er không làm khó cô, Bản Vương cũng sẽ không làm khó cô!”

Thấy Yin Zhen không có ác ý, Hong Yao hơi yên tâm một chút, kể lại sự tình, Yin Zhen nghe xong, thì liên hệ với sự việc trước và sau, thì kết luận tối hôm qua Xin Yi đã ở cùng Na Lan De Yu, tìm ông ta thành thích một cái, “Na Lan De Yu tên tiểu tử này quả thật là may mắn, bất ngờ thật, chẳng qua là muốn lấy Xin Yi làm thê tử, nhưng không dễ dàng như vậy đâu, đừng nói chi Hoàng A Mã không đồng ý, ta cũng không đồng ý.”

Hong Yao thấy Yin Zhen sau khi nghe xong, một lời cũng không nói, nét mặt không biểu hiện gì, nên sợ hãi nói : “Vương Gia, ông nhất thiết đừng làm khó Xin tỷ tỷ và Na Lan đại ca nha!”

Yin Zhen cười khà khà, “Thân cô còn khó giữ, mà còn nghĩ cho họ ư?” ngừng lại một chút rồi nói tiếp : “Xin Er là người thân của phúc tấn của bản Vương, cô nói xem Na Lan đại ca của cô có sánh đôi được không?”

“Nhưng mà, nhưng mà tôi thấy Na Lan đại ca rất thích Xin tỷ tỷ! Vương gia, ông tác hợp cho họ nhé!”

“Ha ha .....” Yin Zhen nhin không được bật cười, “Hong Yao tiểu thư à, cô cũng đẹp thật đấy!”

Hong Yao đỏ mặt, “Vương gia, ông cười gì thế?”

Yin Zhen cũng không trả lời, chỉ nói một câu “Cô tiếp tục ở đây đi!” thì mở cửa đi ra, làm cho Hong Yao cảm thấy thất khó hiểu.

Lại nói đến phủ của Na Lan, Na Lan De Yu đang ở trong phòng, ngồi trước bàn xoay ly trà trong tay, như đang có tâm sự, Na Lan Hong bước vào, “Yu Er, rốt cuộc là có chuyện gì? Hong Yao làm sao?”

Na Lan Hong thì làm sao biết sự tình? Đương nhiên là Xue Yan tìm ông rồi. Sau khi người đưa tin đi rồi, Xue Yan nghĩ tới nghĩ lui, cảm thấy không hợp lý, người của Yong Vương phủ không vô duyên vô cớ mà tới tìm Qiu Yan, nhất định là con nha đầu này đã gây ra chuyện gì rồi, bèn mau chóng đến Yong Vương phủ, nghe ngóng một lúc, nhưng lính canh nói Vương gia chưa hồi phủ.

Xue Yan hết cách, bèn tìm đến Na Lan Hong hôm nay đi xử lý việc giám sát ở nha môn, bèn tìm đến nha môn, đợi Na Lan Hong xử lý việc xong, thì mới cùng về Na Lan phủ, về đến Na Lan phủ, quả nhiên gặp Chu Qin và Qiu Yan, sau khi truy hỏi mới biết được sự tình.

Nghe phụ thân hỏi, Na Lan De Yu đặt ly xuống, đứng lên, nhặt nhèo đáp : “A Mã, không có việc gì lớn đâu, cha đừng lo lắng.”

“Cha không lo, lão Xue thì lo đó! Còn nữa, tối hôm qua con đã đi đâu?”

“Con đi lên núi, tuyết rơi lớn quá, nên tìm hang núi qua đêm.”

“Con có biết Hoàng Thượng bệnh không?” Na Lan Hong hỏi?

Na Lan De Yu một chút cũng không biết, “Hoàng Thượng bệnh ư? Mấy ngày nay không phải con trực, nên không vào.”

“Bệnh không nhẹ, trong cung truyền tin ra, nói là sốt cao không ngừng, e rằng..... ”

Na Lan De Yu liền an ủi, “A Mã, trong cung người nghe gió người nghe mưa, rõ ràng là hạt mè thì lại biến thành quả dưa.”

“Cũng không thể nói như vậy, Hoàng Thượng sắp bảy mươi rồi, tinh thần đầu óc thì mỗi năm một kém đi, nếu thật long ngự thượng khách (câu này khó dịch quá, Yu ko hiểu long ngự thượng khách là gì nữa, mấy sis thông cảm nhen ^^), đám A Ca đó đấu đá nhau con mà chết thì cha sống sao nổi, đến lúc đó ..... than ôi!” Na Lan Hong lo âu, “Bất luận Hoàng Thượng lập ai, những người còn lại không hiểu ra, Tứ gia, Bát gia, rồi còn Thập Tứ gia ở bên ngoài, sợ là ai cũng sẽ không ngoan ngoãn tuân theo chiếu thư.”

“A Mã, Hoàng Thượng là người thông minh, chẳng lẽ không cân nhắc, cha đừng nghĩ nhiều như vậy.”

“Này, con nói nhiều như vậy, là muốn cha quên việc quan trọng đó hả, mau đi gặp Xue Yan, Chu Qin và Qiu Yan, hai con nha đầu đó đã bị Xue Yan giáo huấn.”

“Việc này hoàn toàn do họ tự gây ra!” Na Lan De Yu không vui khi theo cha ra cửa.

Đến phòng khách, nhìn thấy Xue Yan, đảo mắt qua thì thấy Qiu Yan nước mắt ràn rụa, rất rõ ràng là bị mắng rồi. nhìn thấy Na Lan De Yu, Xue Yan liền nói : “Hiền điệt, nha đầu không hiểu chuyện, cháu hãy lượng thứ, tối nay việc cứu Hong Yao hy vọng cháu giúp cho.”

Na Lan Hong cũng nói : “Có cần A Mã phái vài người đi giúp con không?”

Na Lan De Yu lắc đầu : “Không cần đâu ạ, con có thể làm được mà.”

“Con và bọn họ cùng đi đi!” Xue Yan đề nghị.

Na Lan De Yu từ chối, “Cứ yên tâm, Xin tiểu thư là nữ nhi yếu đuối không biết võ công, con nghĩ cô ấy không ác ý đâu, chắc chỉ muốn cảnh cáo Qiu Yan một chút thôi, nếu như khởi binh sẽ kinh động mọi người, ngược lại còn làm hỏng việc.”

“Một người không biết võ công bắt một người không biết võ công ư, nói ra sẽ làm người ta cười mất thôi!” Xue Yan thấy thật là mất sĩ diện.

“Yu Er, vị Xin tiểu thư này rốt cuộc lai lịch thế nào?” Na Lan Hong hỏi con trai.

“Thân thích của phúc tấn chính thất của Yong Vương gia.”

“Trời ơi, các người gặp rắc rối thật rồi!” Xue Yan chỉ Qiu Yan, “Trêu chọc người của Yong Vương phủ, ta thấy các người chán sống rồi!”

Buổi tối, Xin Yi rời hoàng cung, đến Yong Vương phủ, cũng không đến gặp Yin Zhen, mà đi thẳng đến nơi giam giữ Hong Yao, bảo người điểm huyết Hong Yao, sau đó gọi một cái kiệu, để Hong Yao vào trong, tự mình cũng ngồi vào, rồi Yong Vương phủ.

36. Chương 36: Hẻm Xiao Dou Fu

Yin Zhen sớm đã biết mọi hành động của Xin Yi, chờ sau khi Xin Yi mang Hong Yao đi khỏi, ông ta mới cho người đi theo cùng.

Không khó để chờ đến đúng giờ Hợi, Na Lan De Yu, Chu Qin, Qiu Yan đến địa điểm đã chỉ định.

“Phải chỗ này không?” Chu Qin không quen thuộc đường trong kinh thành.

“Đây là hẻm Xiao Dou Fu” Na Lan De Yu đáp.

Trong hẻm có một ngôi nhà nhỏ, rách nát, cửa thì nhỏ, Qiu Yan chỉ ngôi nhà nói : “Ngôi nhà này trống không, biết có ai trong đó không?”

Na Lan De Yu đẩy cửa.

Ba người bước vào cửa, vào trong nhà thì thấy Xin Yi ngồi trên một cái cối xay lớn, đang đưa hai chân, thấy bọn họ vào đến cửa thì lên tiếng, “Đến rồi à!”

Qiu Yan liền hỏi, “Sư tỷ của tôi đâu?”

Xin Yi chỉ chỉ vào góc phòng. Qiu Yan quay đầu nhìn, Hong Yao đang ngồi trên đất không cử động được.

Chu Qin vừa thấy liền hiểu ngay, vội chạy đến giải huyết cho Hong Yao.

Qiu Yan hỏi Xin Yi : “Cô không biết võ công mà, sao lại biết điểm huyết?”

“Sao cô lại hỏi một câu ngốc thế?” Xin Yi phán một câu dễ xa nhau, “Tôi không biết không có nghĩa là không có ai biết, Qiu Yan cô nương, sau này đừng có chơi cái trò theo dõi này nữa, chẳng vui chút nào.”

Qiu Yan cắn môi, đột nhiên kéo tay Na Lan De Yu, chỉ vào Xin Yi, “Ba tỷ muội chúng tôi bị cô ta bắt nạt, huynh cũng bỏ mặt sao?”

“Buông tay ra!” Na Lan De Yu hất tay Qiu Yan ra, không ngờ bị cô ta kéo chặt.

“Cô có mới nới cũ, thật vô lương tâm.”(2) Qiu Yan cố tình ồn ào.

Na Lan De Yu vừa tức giận vừa lo, “Cô nói bậy gì cái gì thế?” vừa nói với Qiu Yan vừa quay sang nói với Xin Yi : “Cô đừng nghe cô ta nói.”

Mọi người đều cho rằng Xin Yi sẽ tức giận, nổi cáu lên, nào ngờ cô xem như coi kịch không tốn tiền còn vỗ tay, “Được được được, diễn hay lắm! Tiếp tục đi, Qiu Yan cô nương, tiếp theo cô muốn nói gì, rằng hai người là thanh mai trúc mã tình cảm sâu đậm à, hay là trách anh ta không chung thủy?”

Lời nói này, làm Qiu Yan nghẹn họng liên, không dám ồn ào.

Xin Yi bước đến cúi xay, “Tôi không có hứng thú chơi với cô, Hong Yao muội muội, muội đi được rồi.”

“Đứng lại, cô không nói sự việc rõ ràng mà muốn đi ư?” Qiu Yan vẫn chưa chịu thôi.

“Cô không biết hỏi sự tỷ của cô hả?”

Ngược lại Hong Yao vẫn quan tâm đến Xin Yi, “Xin tỷ tỷ, chúng ta còn có cơ hội gặp nhau nữa không?”

Xin Yi gật đầu cười, “Còn chứ, tùy duyên đi!, Tỷ phải đi rồi!”

Đến lúc này thì Na Lan De Yu mới nói với Xin Yi, “Tối rồi, tôi đưa cô về.”

Vừa nói xong, thì Yin Zhen bước vào, không phiền người nhọc lòng, Na Lan thống lĩnh.”

Tất cả mọi người đều sững sờ, Hong Yao buột miệng : “Yong Vương gia!”

Yin Zhen hung dữ nhìn Na Lan De Yu, nói với Xin Yi, “Muộn thế này, một mình cô đến đây làm gì, cũng không đem theo người, nếu như xảy ra chuyện gì thì sao?”

“Sẽ không đâu.”

“Cô làm sao biết sẽ không, cô không biết võ công, nếu có người cố ý đánh cô, cô há chẳng phải nguy hiểm sao.” Lời nói của Yin Zhen có hàm ý khác.

“Vương gia cả nghĩ quá.”

Yin Zhen nhìn Na Lan De Yu nói : “Không phải bản Vương cả nghĩ, nhưng mà trước mắt ở đây có người rấp tâm.”

Lời nói rất rõ ràng, không đợi Na Lan De Yu đáp, Qiu Yan đã lên tiếng, “Yong Vương gia, ông ám chỉ ai đó?”

Yin Zhen lạnh mặt, “Bản vương nói không đến lượt cô chõ mồm vào, Na Lan De Yu, cô ta là gì của người vậy?”

“Hỏi Vương gia, cô ta không là gì của tôi hết.” Na Lan De Yu đã nhìn ra là Yin Zhen đang chia mũi dùi vào mình.

“Tôi là cháu ngoại của Binh Bộ Thị Lang Xue Yan.”

“Hừm, Xue Yan dạy người nói chuyện với Bổng Vương như vậy à?” mắt Yin Zhen lộ hung quang.

Xin Yi liền giảng hòa, “Cô ta còn nhỏ, không hiểu chuyện, Vương gia đừng để tâm, đi thôi, tôi về đây!” Cô nhìn Na Lan De Yu một cái, sải bước ra cửa.

Yin Zhen chẳng hề ra cửa, bước về phía trước, đến trước mặt Na Lan De Yu, “Người phải tự hiểu, người không xứng với cô ấy.” nói xong, cũng sải bước ra cửa.

Lời nói này quá tổn thương đến lòng tự trọng của người khác, nhưng người nói là Yin Zhen, Na Lan De Yu có tức giận cỡ nào cũng phải kìm nén lại, tức quá dầm vào tường.

Hong Yao thấy bất nhẫn, “Na Lan đại ca, huynh đừng quá tức giận, Xin tỷ tỷ là họ hàng thân thích của phúc tấn Yong Vương gia, thân phận cao quý, cũng chẳng trách Vương gia nói như vậy.”

Chu Qin cũng nói, “Yong Vương gia không phải là A Mã của Xin cô nương, quản sao được chuyện hôn sự của cô ấy, Na Lan đại ca, đến lúc đó, huynh trực tiếp đến nhà cô ấy kết thông gia, chỉ cần A Mã và Ngạch Nương của Xin cô nương đồng ý, Yong Vương gia không chịu cũng phải chịu.”

“Chuyện này sao này hãy nói đi, Hong Yao rốt cuộc hôm nay đã xảy ra chuyện gì?” Na Lan De Yu không muốn nhắc đến chuyện không vui.

Hong Yao kể lại sự việc một cách đơn giản.

Nghe xong, Na Lan De Yu hỏi : “Nói như vậy cô ấy đã sớm biết cô theo dõi cô ấy.”

“Muội cũng nghĩ thế.” Hong Yao có ấn tượng với Xin Yi rất tốt, “Xin tỷ tỷ không có gạt muội, ngoài lính canh ra, những người khác đều không để muội chịu oan ức, hầu hạ ăn uống, lúc đến đây, tỷ ấy kêu người điểm huyết muội.”

“Mới hơn ngày, mà muội đã luôn miệng gọi tỷ tỷ rồi.” Qiu Yan chua chát nói.

“Sự tỷ, có câu nói này muội nói tỷ đừng giận, luận về tài trí, chúng ta không sánh nổi với tỷ ấy đâu, luận tầm lòng, tỷ ấy là người khoan dung độ lượng nhất mà muội đã gặp, vừa rồi tỷ như thế, cũng nằm trong dự đoán của tỷ ấy, tỷ ấy đã nói với muội, tỷ sẽ nói gì những gì và làm những gì. Ha ha, muội phục rồi, Na Lan đại ca huynh đúng là có mắt tinh đời.” lời Hong Yao làm Qiu Yan khó chịu, cô bĩu môi không nói.

“Được rồi, việc cũng đã qua rồi, chúng ta cũng về thôi, nếu không, Xue bá bá sẽ lo lắng lắm.” Chu Qin thấy việc đã kết thúc rồi, sợ người nhà lo lắng, liền thúc giục bọn họ về.

Na Lan De Yu đột nhiên nghĩ ra điều gì, nói : “Không nhắc tới Xue đại nhân tôi cũng quên mất, Qiu Yan, cô về nói với Xue đại nhân, việc hôm nay nhất thiết đừng nảy sinh mâu thuẫn với Yong Vương gia, nên biết cô vừa mới đắc tội với ông ấy.”

“Sợ gì chứ?” Qiu Yan vẫn không biết trời cao đất dày gì cả.

Chu Qin gõ Qiu Yan một cái, “Na Lan đại ca nói đúng, đó là Tứ A Ca, Yong Vương gia, không chọc được.”

“Biết rồi, đi thôi!” Qiu Yan nói xong, đi trước ra cửa.

Chu Qin chịu không được lắc đầu, “Hừ, Qiu Yan này!”

Lời của Na Lan De Yu, Xue Yan nghe xong rồi, mấy ngày qua đều rất cẩn thận, cũng không thấy Tứ A Ca có động tĩnh gì, cục đá lớn trong lòng cũng từ từ được nhắc ra.

Vào một ngày, lúc bãi triều, các thần quan lần lượt từ điện(3) đi ra, tùm tùm ngoài cung hai ba người nói chuyện với nhau, Na Lan Hong và Xue Yan cũng vậy.

“Xue huynh, đến kia ngồi với tôi đi, nhắc đến ba đứa nha đầu kia, gần đây, Yu Er dường như qua lại mật thiết với bọn nó, đây cũng là điều tốt!” Na Lan Hong đang bận tâm đến chuyện này.

Xue Yan cười nói : “Đúng đó, nếu như chúng ta kết thông gia, thế thì tốt quá rồi!”

Đang đi, thì đụng mặt Xin Yi, hai người vội hành lễ : “Tham kiến cách cách!”

“Chào hai vị đại nhân! Tôi vừa nghe hai vị nói muốn kết thông gia với nhau, đến lúc đó tôi cũng muốn đến uống rượu mừng.”

Xue Yan liền xua tay , “Không có không có, chúng tôi chỉ nói là nếu có thể kết thành thông gia thì tốt quá rồi.”

Xin Yi cười , “Thế thì tôi đợi vậy, đừng quên mời tôi đó.” Nói xong, thì rời đi.

Na Lan Hong khen ngợi, “Người như Xin Yi cách cách thật tốt, gặp thần tử như chúng ta mà vẫn lễ phép, từ trước đến nay không hề tỏ vẻ tự cao tự đại.” vừa quay đầu, liền thấy Yin Zhen đứng kế bên hai người.

Hai người liền chào , “Vương gia!”

Mặt Yin Zhen u ám, “Na Lan Hong, con trai của ông cũng ranh quá ha, không có việc gì thì chạy đến phủ bản Vương, mà lại còn không đi cửa chính chứ.”

Na Lan Hong lấy làm khó hiểu, “Có chuyện như vậy sao?”

“Về nói với hắn, đừng ỷ vào tướng mạo anh tú, lại có chút võ công, thì đi khắp nơi dụ dỗ con gái nhà lành.” Lời của Yin Zhen làm Na Lan Hong cảm thấy bối rối, rất hổ thẹn.

Xue Yan liền biện bạch cho bằng hữu, “Vương gia có hiểu lầm không, Na Lan De Yu không phải loại người này.”

Ông ta không nói thì cũng không có chuyện, vừa nói ra thì bị Yin Zhen chĩa mũi dùi qua, “Xue Yan, ông cũng vậy, về mà dạy bảo lại ba đứa nha đầu nhà ông đi, đừng có đi với Na Lan De Yu gây sự khắp nơi,” nói xong thì bỏ đi.

“Đây, đây là nói gì vậy. Na Lan huynh, bọn chúng không phải là có chuyện gì đặc tội với Yong Vương gia chứ?” Xue Yan cũng choáng váng, ba tỷ muội đó không có đem chuyện tranh cãi với Yong Vương gia nói với Xue Yan.

Na Lan Hong tức đến không nói nên lời, “Đúng là nghịch tử, tôi về không giáo huấn nó thì không được mà.”

Na Lan Hong tức giận về phủ, liền cho người gọi Na Lan De Yu, Xue Yan ở kế bên liên tục khuyên giải, nhưng Na Lan Hong nào có nghe, tự cho là những lời trách mắng của Yong Vương gia thì cũng không đáng gì, nhưng người bị trách là con trai của ông, lại còn dựa vào cái tiếng tăm khó nghe như vậy, bảo sao ông ta không “lên máu”.

Nghe phụ thân gọi, Na Lan De Yu liền tới phòng khách, “A Mã, tìm con có việc vì?”

“Quý xuống cho ta.” Na Lan Hong quát.

Na Lan De Yu sững sờ, từ lúc mười tuổi đến giờ chưa hề bị cha trách mắng, chứ đừng nói chỉ là quý xuống, hôm nay vậy là sao, thấy cha tức giận, nhưng không biết ngọn nguồn, chắc là có ẩn tình, nên ngoan ngoãn vén áo quý xuống, “A Mã, con không biết đã làm sai chuyện gì?”

“Ta hỏi con, con đến Yong Vương phủ làm gì?”

“A Mã sao tự nhiên lại hỏi chuyện này.” trong lòng Na Lan De Yu tự hỏi, cảm nhận sự việc có chút không tốt lành.

“Có đi hay không?”

“Dạ có.” Na Lan De Yu thành thật trả lời.

“Đi cổng chính hay là leo tường?”

Na Lan De Yu liền hiểu ngay, Yong Vương gia đã biết chuyện tối hôm đó, xem ra A Mã đã bị Yong Vương gia trách mắng rồi, nên mới tức giận như vậy, hiểu được đến đây, anh cũng đành thú nhận, “Leo rào.”

Na Lan Hong tức đến đập bàn liên tục.

Xue Yan liền khuyên can, “Na Lan huynh, sự việc còn chưa biết có đúng như lời Yong Vương gia không.”

“Không phải như thế hay là còn như thế nào hả?” Na Lan Hong mắng con trai, “Yu Er, con học võ công là để leo tường vào phủ Yong Vương gia làm điều bất chính hả?”

“A Mã, con có vào phủ Yong Vương gia, nhưng tuyệt đối không có làm điều gì bất chính. Con biết, hôm nay cha hỏi con chuyện này, nhất định là Yong Vương gia đã nói chuyện gì với cha, con thừa nhận, con đắc tội với ông ta, không chỉ mình con, mà còn có ba tỷ muội Xue gia nữa.”

Xue Yan cũng sững sờ, “Rốt cuộc là có chuyện gì?”

“A Mã, Con có thể đứng lên mà nói được không?” Na Lan De Yu không muốn quỳ nữa.

“Đứng lên đi!” Na Lan Hong không phải là không biết lý lẽ, bản thân cũng hiểu con con trai của mình, tuy bướng bỉnh, nhưng không phải là không biết liêm sỉ.

Yong Vương phủ, Yin Zhen về tới nhà, bảo người pha trà ngon, sau đó ở trong thư phòng, suy nghĩ “Na Lan Hong nhất định sẽ tìm Na Lan De Yu truy hỏi, thông minh như Na Lan De Yu đương nhiên sẽ hiểu ta biết việc hấn xông vào phủ đệ của ta hôm đó, ta không vạch trần, hấn phải nghĩ cách đối phó ta.”

Bưng ly trà lên, uống mấy ngụm, hương trà quện trong miệng, “Xin Yi nha đầu đó xem ra hình như cũng thích Na Lan De Yu, ta rốt cuộc có nên tác thành cho cô ta không? Nếu như bọn họ bị chia cắt, e rằng sẽ hận ta cả đời, tuyệt đối không được, ta còn muốn cô ta giúp ta, nếu như tác thành cho họ, thì sẽ phải dùng cách gì, để bọn họ ghi nhớ ta làm việc này là vì bọn họ? hơn nữa không thể để người khác nhìn ra, thiệt là nhức đầu mà!”

Ông ta để cái ly xuống, bước đến cửa sổ, mở cửa ra, trong nhà đang chuẩn bị đón tết, “Đón tết, tốt, thật tốt! Đây là một cơ hội tốt!”

Không thể không nói Yin Zhen suy nghĩ rất tỉ mỉ, khả năng quan sát tinh tường, ông ta đã bắt đầu hành động trước một bước so với mấy vị A Ca khác, tuy ông ta đối với suy nghĩ của Xin Yi hoàn toàn mù tịt, nhưng đã nhìn thấy nhược điểm của Xin Yi.

Ở Na Lan phủ, Na Lan De Yu vẫn đang nói, “Con và Tân cô nương có quen biết, con thật sự đến Yong Vương phủ tìm cô ấy, nhưng chúng con không có làm chuyện gì bất chính, hôm qua, con và cô ấy đi trên đường, bị bọn Qiu Yan nhìn thấy, bọn họ hiếu kỳ, nên bảo Hong Yao theo dõi Xin cô nương, kết quả bị cô ấy bắt cóc, sự việc sau đó thì hai người đều biết rồi.”

“Vậy sao Yong Vương gia lại biết chuyện này?”

Na Lan De Yu lắc đầu, “Con cũng không rõ, cũng không biết từ đâu mà có được tin tức, lại tìm đến đó, Qiu Yan lại tranh cãi với ông ta, Yong Vương gia lúc đó sầm mặt lại, may mà Xin cô nương đã hòa giải, nên mới không tức giận.”

“Ôi trời, Qiu Yan con nha đầu này, muốn ta nói thế nào đây, học chút võ công, thì cái gì cũng đều không có trong mắt, đúng là không biết trời cao đất dày mà.” Xue Yan cũng bó tay với đứa cháu gái này.

Na Lan Hong khuyên, “Con gái mà, cũng phải có chút tính cách, không sao đâu, chắc Yong Vương gia sẽ không tính toán với một đứa con gái đâu.” quay sang con trai nói : “Trái lại là con Yu Er, sau này có thể thì đừng tìm Xin cô nương đó nữa, chung quy cô ta cũng là họ hàng của Yong Vương gia, chúng ta trèo cao không tới đâu.”

“A Mã .....” Na Lan De Yu vừa tính nói mình đã thích Xin cô nương, thì bị cha ngắt lời, “Được rồi, đừng nói nữa, thiên hạ con gái tốt có đầy, ta không tin, ngoài Xin cô nương ra thì sẽ không có ai hợp với con.”

Na Lan De Yu không lên tiếng, không quay đầu, nhìn ra cửa, “Không có đâu, chỉ có cô ấy mới hợp với con thôi.”

Chú thích:

(1) Hẻm Xiao Dou Fu : hẻm Đậu Phụ (ở đâu đó của Trung Quốc)

(2) Trích nguyên văn: - Cô có niềm vui mới thì không cần tình cũ rồi. Nên Yuu tạm dịch là có mới nới cũ,

(3) Điện : chỉ chánh điện nơi vua cùng các quan thần thiết triều.

37. Chương 37: Lớn Lên Sẽ Lấy Nàng

Rất nhanh, tết đến rồi.

Cung Đại Thanh thường lấy : “Nhất nguyên phục thủy vạn tượng canh tàn, thánh triều thiên tử dữ dân đông nhạc” (1) làm quan điểm chính. Mỗi khi tết đến, Khanh Hy đều ở trong cung ngự bút viết một số chữ “Phúc”. Chữ “Phúc” thứ nhất, thường là treo ngay chính điện Càn Thanh Cung, ngoài ra một số chữ “Phúc” được dán khắp nơi trong ngự hoa viên, chữ “Phúc” khác thường được ban tặng cho 9 vị đại thần ở kinh thành và đại quan ở biên cương. Dùng câu đối để gói lại tình cảm vua và quần thần.

Khang Hy ban chữ “Phúc”, dùng loại giấy làm từ lụa tơ tằm, dùng chu sa (2) làm màu nền, trên vẽ hoa văn rồng mây màu vàng kim. Được thiên tử ban cho chữ “Phúc”, các quan lại đều cho là rất vinh hạnh, đều coi như vật báu và giữ gìn cẩn thận.

Tập tục Hoàng Đế Đại Thanh ban tặng chữ “Phúc”, thật ra khởi đầu từ Khang Hy, các Hoàng Đế đời sau đều noi theo ông, tôn kính gia pháp, đời đời tuân theo. Yong Zheng (Ung Chính) và các Hoàng Đế Thanh

Triều sau này mỗi khi ngự ban chữ “Phúc”, đều phải kính cẩn cầm cây bút mà Khang Hy đã dùng, viết ra chữ “Phúc”

Thật ra Khang Hy là vị hoàng đế Thanh Triều thứ hai, do thời gian tại vị của Hoàng Đế Thuận Trị trước đây rất ngắn, cho nên một số quy tắc đón tết của Hoàng Gia Thanh Triều, chủ yếu là làm theo khởi đầu của Khang Hy.

Hoàng Đế thường “phong bút”, “phong ấn” vào ngày 26 tháng chạp, cũng có thể nói là tự cho phép bản thân nghỉ ngơi, đến ngày đại điển (lễ lớn) mừng một tháng giêng mới “khai bút”, “khai ấn” lại, các đại thần sẽ chuẩn bị “biểu” trước, “biểu” là tấu chương ca ngợi công đức của Hoàng Đế, sau đó dâng lên Hoàng Đế. Lúc này, Hoàng Đế thường thưởng túi “Như Ý” đã chuẩn bị trước, ban tặng con cháu bát kỳ, các cung nữ, thái giám bên cạnh, trong túi “Như Ý” thông thường có vàng như ý, bạc như ý, ngọc như ý, tiền bạc các loại.

Ngoài ra còn các hoạt động quan trọng khác, như cúng tế, thiên địa, cầu lúa gạo, thái miếu, xã tắc (3) trong đó cúng tế thiên địa, thái miếu và xã tắc làm đại lễ cúng tế, Hoàng Đế phải đích thân tham gia. Hoàng Đế nếu không tham gia đại lễ, thì có thể bảo Hoàng Tử hoặc thân vương được ông ta coi trọng thay thế, vì vậy những người thường được Hoàng Đế tuyển chọn thay mặt cho lễ cúng tế, phần đoán xem người này có theo Hoàng đế không.

Các bậc vua chúa Thanh Triều thích lạnh sợ nóng, phần lớn thời gian trong năm đều ở lâm viên “Sướng Xuân Viên”, chỉ đến mùa xuân hàng năm, mới khởi giá về cung Thẩm Dương.

Hoàng Đế đón tết cũng mời khách, phân thành hai loại là quốc yến và gia yến, quốc yến là tiệc mời các đại thần và vua các nước lân cận, còn gia yến là tiệc mà Hoàng Đế một trong những kỳ chủ của Bát Kỳ (4) mời bảy vị kỳ chủ khác, đồng thời Hoàng Đế cũng sẽ dự yến tiệc của các Vương Tôn đại thần và kỳ chủ khác.

Do sức khỏe của Khang Hy mấy năm nay suy yếu dần, nên chỉ ăn tết ở Bắc Kinh, không đi Thẩm Dương, hơn nữa cũng không dự yến tiệc của các đại thần.

Đây là năm đầu tiên Xin Yi ăn tết ở Thanh Triều, vì không phải là thành viên hoàng gia, nên cũng không cần tham gia những hoạt động đó, tuy cô rất hứng thú với những hoạt động này, nhưng nghĩ đến những hoạt động này có khả năng sẽ có Na Lan De Yu, nên từ bỏ ý nghĩ này. Ở trong cung, Xin Yi cũng không dám gặp Na Lan De Yu, may mà hoàng cung cũng lớn, nếu cố gắng tránh, thì xác suất chạm mặt là tương đối thấp. Đối với việc thăm hỏi bạn bè thân thuộc trong cung Xin Yi không có hứng thú, ngoài việc chúc tết Khang Hy và mấy bà Quý Phi, thì chỉ có chuồn đến chỗ của Wan Er, nhưng người đền chúc tết cô rất nhiều, Xin Yi đương nhiên cũng lì xì rất nhiều, nhưng so với cô nhận được, thì vẫn lời chán.

Ăn tết bao giờ cũng rất vui, đặc biệt là bọn Xiao Zhu Zi, Xin Yi rất thương họ, nên cứ để bọn họ ăn uống thỏa thích, để Xiao Zhu Zi mỗi ngày đều được vui như ăn tết.

”Cách Cách, ngày mai chúng ta ra ngoài chơi đi: xem kìa, Xiao Zhu Zi lại bắt đầu đòi hỏi, ở trong lòng của Xiao Zhu Zi, Xin Yi đã là người thân của nó, là tỷ tỷ của nó, tình cảm của nó dành cho Xin Yi đã hoàn toàn hơn cả tình cảm tỷ đệ rồi.

”Người ở trong cung mấy ngày nay chơi chưa chán sao?”

” Hi hi trong cung chỉ có mấy loại hoa này thôi”

”Được, các người có đi không?” Xin Yi hỏi những người khác.

Những người khác cũng muốn xem cảnh ăn tết của nhân gian, đương nhiên là đồng ý rồi, đặc biệt là Xiu Er

”Cách Cách, nó thì muốn đi thăm A Mã và Ngạch Nương của mình”

”A Mã và Ngạch Nương của cô ở kinh thành à?” Xin Yu từ trước tới giờ chưa nghe Xiu Er nhắc đến.

”Uhm, nhà chúng tôi là nô bộc của Lian Vương Gia, vốn A Mã và Ngạch Nương chỉ hi vọng tôi ở trong cung có thể có vận may, họ cũng được thơm lây, có thể ngẩng mặt với nhà Bát gia, nhưng...”

Xiu Er không nói tiếp, nhưng Xin Yi cũng hiểu, nô bộc cũng có nhiều loại, Nhà Xiu Er chắc chắn là loại thấp nhất rồi, liền hứa, “Được, ngày mai chúng ta cùng đến nhà cô!”

“Không cần đâu, Cách Cách, nô tì tự về được rồi”

“Ta sẽ để cô nở mày nở mặt về nhà một lần, để A Mã và Ngạch Nương của cô biết là cô sống trong cung rất tốt”

“Xiu Er, thật ngưỡng mộ cô, có thể về thăm A Mã và Ngạch Nương rồi” Xiao Mei Zi, Xiao Mei Zi vây lấy Xiu er, ríu rít nói: “Chúng tôi thì không may mắn như vậy”

“Nhà của các người không phải ở kinh thành sao, thế thì bó tay rồi” Da Hu ở bên cạnh nói.

Nói đến về nhà, Xin Yi cũng nhớ nhà, thì cất giọng than thở, “Ừ! Các người xa mấy, chỉ ít cũng có thể nó rõ nơi ở, có thể gặp mặt nhau, còn ta, ta thì gặp ai?”

Cô nói xong, bọn họ đều không lên tiếng “ta mãi mãi không quay về được” Xin yi khẽ giọng, trong mắt như có một màn sương.

“Cách Cách, người vẫn còn có chúng tôi mà” Xiao Jie Zi nhẹ nhàng nói một câu, “Vâng ạ, vâng ạ, Cách Cách, chúng tôi sẽ luôn ở cùng người” bảy tám cái miệng cùng nói.

“Đừng ngốc thế, các người tương lai mỗi người sẽ có một cuộc sống riêng, kẻ lấy chồng, người lấy vợ, làm sao mà ở cùng ta hoài được”

“Nô tì được mà” Xiao Zhu Zi gơ cao tay, “Cách Cách, nô tì sẽ ở mãi cùng người”

Xin Yi kéo vai Xiao Zhu Zi lại, “Tiểu tử ngốc, ta cũng không muốn người ở mãi cùng ta, tương lai ta sẽ sắp xếp cho người và Xiao Lan Zi rời khỏi hoàng cung, cho các người một cuộc sống của người bình thường”

“Không, Cách Cách, nô tì và Xiao Zhu Zi muốn ở cùng với người”, Xiao Lan Zi cũng không muốn xa Xin Yi.

“Được rồi, được rồi, năm mới mà, các người chỉ nói toàn những lời không vui” Er Hu càng nghe càng không vui, nên đổi đề tài, “Xiu Er, ngày mai cô tính mặc gì vậy, phải trang điểm thật đẹp để về nhà đó”

“Đúng đó, đúng đó, đến đây, Xui Er, ta có nhiều trang sức lắm, cô chọn đi” Xin Yi kéo Xiu Er vào trong phòng, vừa đi vừa nói: “Năm trước ta có tặng cô mấy bộ mới đó, lấy ra mà mặc đi, về nhà mấy ngày lận, có mà thay đổi. Mei Zi Jie Zi, hai người đến giúp cô ấy chọn đi”

“Cách Cách, người cho nô tỳ ở lại nhà ư?” Xiu Er cực kỳ vui mừng.

“Nếu như không có những quy định, quy tắc này, thì cô mỗi ngày mỗi về ta cũng không có ý kiến gì”, Vào trong phòng, Xin Yi mở hộp nữ trang ra, “tùy ý chọn đi”

Ngày thứ hai, Xiu Er trang điểm, thật xinh đẹp ra trình diện trước mọi người, “Oai”, Xin Yi ngắm Xiu Er một vòng “Rất xinh! Cô đẹp không thua gì Wan Er”

Xiu Er cười rười, “Cách Cách, nô tì làm sao có thể sánh với Wan Cách Cách!”

“Mỗi người một vẻ! Sau này không biết ai có phúc lấy được cô”

Mọi người vẫn chưa ra khỏi Di Uyển, Hong Li đến trước mặt mọi người, “Cô cô, Hong Li chúc tết cô cô!”

“Cháu bây giờ mới đến chúc tết cô cô à! Hôm nay là ngày mất rồi?”

“Hong Li cũng muốn đến chúc tết cô cô lắm, nhưng mỗi ngày đều có khách đến đông như thế, thực sự là không có thời gian, cô cô thứ tội”

“Có lòng là được rồi” Xin Yi nói với Xiao Mei Zi, “Đi lấy đồ mà ta chuẩn bị ra!” Xiao Mei Zi ứng tiếng đi vào phòng, mang ra 4 hộp lễ vật đưa Xin Yi.

“Đây. Đã chuẩn bị lâu rồi” Xin Yi đưa cho Hong Li một lễ vật lớn nhất trong số bốn cái, “Đây là của A Mã cháu, ba cái còn lại là của cháu và Hong Shi, Hong Zhou, về nói A Mã cháu, Cô Cô không đến chúc tết ông ấy được”

“Dạ, cháu nhất định sẽ nói lại”

“Cầm được không? Nếu không được thì cô cho người cầm hộ cháu tới cửa cung, dù gì cô cũng phải ra ngoài”

Da Hu Er Hu liền đón lấy hộp lễ.

“Cám ơn Cách Cách, cô cô muốn đi đâu vậy?”

Xin Yi chỉ chỉ Xiu Er, “Cô ấy muốn về nhà thăm A Mã Ngạch Nương của cô ấy, chúng tôi cũng cùng đi”

Hong Li liếc Xiu Er một cái, liền bị hấp dẫn liền, một đứa trẻ 10 tuổi vẫn chưa hiểu chuyện giữa nam và nữ, hiện tại nó chỉ biết trước mặt là một người rất đẹp, mới nhìn thôi, mà dung nhan của Xiu Er đã in trong đầu của Hong Li, cái nhìn này nhất định là tương lai vận mệnh của Xiu Er rồi.

“Người tên gì?” Hong Li hỏi.

“Hồi tiểu A Ca, nó tên Xiu Er” Tuy Hong Li vẫn còn là đứa trẻ, nhưng chung quy cũng là A Ca, Xiu Er thấy nó cứ nhìn chằm chằm mình, làm cho cô có phần không dễ chịu.

“Xiu Er, tên cũng như người. Xiu Er, ta lớn lên sẽ lấy người”

Vừa nói ra câu này, làm tất cả mọi người sửng sốt.

“Hong Li” Xin Yi lên tiếng.

Hong Li nhìn Xin Yi, cười tí tởn: “Cô cô, con đùa ấy mà”

“Đây mà là lời nói của A Ca sao? Cháu mới bi lớn, không chuyên tâm đọc sách, mà đã nghĩ đến chuyện lấy vợ”

Xin Yi biết tương lai của vị Hoàng Đế Càn Long này rất phong lưu, nhưng cô cũng không thể ngờ mới có mười tuổi mà Hong Li đã nghĩ Xiu Er.

Cũng chẳng trách, Xiu Er vốn đã xinh đẹp, bọn Xin Yi lại vừa dày công trang điểm cho Xiu Er, bây giờ Xiu Er có chỗ nào nhận ra là một tiểu cung nữ chứ, rõ ràng là dáng dấp của một đại tiểu thư con nhà quan.

Xin Yi trong lòng ngầm lo lắng, đành mang Yin Zhen ra, “Câu nói này nếu A Mã cháu nghe được, xem ông ta làm sao phạt cháu”

Hong Li rất sợ Yin Zhen, liền xin Xin Yi tha thứ, “Cô cô, Hong Lo biết sai rồi, cô cô đừng nói lại với A Mã của cháu”

“Sau này không được nói những lời như vậy, A Ca phải có dáng vẻ của A Ca, chuyện hôm nay bỏ đi, sau này nếu còn nói những lời như vậy, cô cô không để A Mã cháu lột da cháu thì không được”

“Cô cô, Hong Li không dám, Cô cô đừng giận”

“Được rồi, được rồi, cô cô cũng phải đi rồi, cháu cũng nên về đi”

“Hong Li cùng đi với cô cô” Hong Li vừa nắm tay Xin Yi, vừa liếc mắt nhìn Xiu Er.

Xin Yi đều nhìn thấy hết hành động của nó, trong lòng nghĩ thầm, “Xem ra, ta phải sớm để Xiu Er lấy chồng. Hiện tại Hong Li còn nhỏ, vẫn chưa hiểu chuyện, hai năm sau, lấy gì bảo đảm nó sẽ không có ý gì với Xiu Er! Phải nhanh chóng cắt đứt suy nghĩ này của Hong Li”

Chú thích:

(1) – “Nhất nguyên phục thủy vạn tượng canh thân, thánh triều thiên tử dữ dân đồng nhạc”: đại khái là năm mới vạn vật đều đổi mới, vua và dân cùng vui.

(2) – Chu sa hay thần sa, đan sa, xích đan, công sa là các tên gọi dành cho loại khoáng vật cinnabar của thủy ngân sẵn có trong tự nhiên, có màu đỏ. Thành phần chính của nó là slfua thủy ngân (HgS)

(3) – Xà tắc: Xà: là nền xà thờ thần đất. Tắc là nền tắc thờ Thần Nông.

Ngày xưa, vua lập nước lấy dân làm trọng. Dân cần đất thì vua ban cấp đất đai cho dân và lập đền thờ tế lễ thần đất, chỗ tế Thần Đất gọi là Xà, để cầu cho dân chúng sống yên ổn. Dân cần các giống ngũ cốc,

vua cho tìm các thứ giống ấy phát cho dân cày cấy trồng trọt và lập đền thờ tế lễ Thần Nông, chỗ tế Thần Nông gọi là tắc, để cầu cho dân chúng được mùa.

Khi một vị vua phế bỏ triều đại cũ, lập ra một triều đại mới, vì vua ấy cho phá bỏ đền xã tắc cũ, và dựng lên đền xã tắc mới cho triều đại mới.

Kinh lễ nói: Thiên tử thi tế Nam giao, tức là tế trời, còn các vua Chư Hầu thì tế Xã Tắc.

Sách Hiếu Kinh: Nhiên hậu năng bảo kỳ xã tắc nhi hòa kỳ nhân dân. Nghĩa là: nên về sau mới giữ gìn được xã tắc và hòa cùng dân chúng.

Ngày nay, từ ngữ Xã Tắc dùng để chỉ một quốc gia.

(4) – Bát Kỳ: Chính Hoàng Kỳ, Tương Trung Kỳ, Chính Hồng Kỳ, Tương Hồng Kỳ, Chính Lam Kỳ, Tương Lam Kỳ, Chính Bạch Kỳ, Tương Bạch Kỳ

38. Chương 38: Xiu Er Về Nhà

Ở Bắc Kinh có người nói rằng, “Đông phú Tây quý, Nam bản Bắc tiện”, “Đông phú Tây quý” có thể giải thích thế này, lấy Tử Cấm Thành làm ranh giới, phía Tây gọi là “Tây thành”, trong đó nhiều nha môn, nhiều quan cai quản, đương nhiên trong đó cũng có nhiều quan, nên gọi là “Quý”.

Ở các cấp bậc nghiêm ngặt của xã hội phong kiến, thì quan là tầng lớp bậc nhất, là người giàu có tiền của, nếu bạn không trải qua các kỳ thi khoa cử, thì không có cấp bậc, cũng không thể qua lại với các quan lớn, vì thế các phú thương lớn cũng tập trung ở phía đông của Tử Cấm Thành, cũng thường được gọi là khu đông thành, nên gọi là “Phú”.

“Nam bản Bắc tiện” là chỉ những lão bá tánh người Hán lánh nạn ở phía nam của bắc kinh thành. “Bắc tiện” nghe tên cũng đủ biết, lão bá tánh ở phía bắc địa vị đều thấp, chủ yếu là “Nô tài hoặc nô bộc” sống ở đây.

Nô bộc là tộc người Mãn, chính là tên gọi tắt của nô bộc A Ha (A Cáp), đồng thời cũng là A Ha. Nô bộc tức là “Gia”, A Ha tức là nô lệ, tiếng Hán nghĩa là nô gia, nô lệ, nô bộc hoặc nô tài, bị giai cấp quý tộc thượng tầng người Mãn chiếm giữ tất cả, bị bức làm đủ loại việc nhà cho đến các công việc sản xuất nặng nhọc khác, không ai được tự do. Nguồn gốc chủ yếu là từ tù binh của chiến tranh, tội phạm, những người bị phá sản mắc nợ và con cái của nô bộc v.v. Đến khi Thanh triều được thiết lập trên phạm vi toàn lãnh thổ, nô bộc cũng dựa vào công lao mà được hiển vinh, như Li Wei (Lý Vệ), đối với chủ thì vẫn giữ nguyên thân phận nô tài.

Đây là nét đặc trưng vốn có của tộc người Mãn Thanh triều, Thanh triều đối với Bắc kinh thành thường luôn coi trọng, vì liên quan đến quê nhà của họ, nên kiểm soát tương đối nghiêm ngặt. Người ở Bắc thành cũng không phải người Mãn, cũng có nhiều người Hán bị quý tộc người Mãn không chế, dần dần bán thân làm nô tài trong nhà người Mãn, có người có biểu hiện tốt, đến nỗi đạt được “Sỹ kỳ”, trở thành kỳ nhân của người Mãn, nhưng dù sao thì thân phận nô tài, cũng vẫn là thân phận có địa vị thấp kém.

Nhà của Xiu Er ở phía Bắc, theo như Xiu Er nói, trong gia đình ngoài song thân ra, thì còn có một ca ca và một tỷ tỷ, tỷ tỷ thì đã xuất giá rồi, nhà chồng cũng là nô tài, ca ca và tẩu tẩu (chị dâu) đều là người an phận hiền lành, không biết lòng cúi nịnh nọt, đương nhiên cũng không có việc gì tốt để anh ta làm. A Mã Ngạc Nương chỉ hy vọng Xiu Er ở trong cung có chút thành tựu, tuy nhiên Xiu Er từ lúc mười bốn tuổi tiến cung cho đến giờ vẫn không có gì, trái lại còn chịu nhiều đau khổ, việc bị Yu phi ngược đãi người nhà của cô đều không biết. Vốn dĩ, người được tiến cung, tốt hay xấu đều dựa vào vận may.

Xiu Er dẫn bọn Xin Yi về đến cửa nhà mình. Năm mới, mỗi nhà đều giống nhau, trước cửa có dán câu đối, chữ “Phúc”, trên mặt đất thì đầy xác pháo.

Nhóm người của Xin Yi tuy không có ngồi kiệu, nhưng người đông, khí thế cũng lớn, đến vùng đất “Bắc tiện” này, tỏ ra rất phô trương, trên đường đi, đã có người ở cửa khẩu xem thế nào.

Nhìn thấy người nhà, Xiu Er như con chim nhỏ vui vẻ, thành thịch chạy vào cửa, “A Mã, Ngạch Nương, con về rồi!”

Mọi người cũng cùng vào, là một gian nhà tứ hợp viện (1) không lớn lắm, nhà phía nam có 3 gian, trong sân lát những đường gạch màu xanh.

Nghe tiếng Xiu Er gọi, mọi người trong phòng đều vén màn cửa nhìn ra, thấy con gái, hai vợ chồng vừa lo vừa mừng.

Mừng vì tết lớn, con gái cũng về nhà, cả nhà có thể đoàn viên, lo là vì con gái làm sao có thể ra khỏi hoàng cung, không biết đã xảy ra chuyện gì.

“Ngạch Nương!” Xiu Er liền chui vào ngực mẹ, lệ rơi lã chã.

Ca ca, tẩu tẩu, tỷ tỷ, tỷ phụ (anh rể) của Xiu Er đều ở nhà, thoáng chốc đã vây lấy Xiu Er, hỏi han, Xiu Er cũng không biết trả lời ai trước.

Vẫn là A Mã Heng Ji (Hằng Cát) của Xiu Er phát hiện bọn người Xin Yi đang đứng ở cửa, liền hỏi con gái, “Xiu Er, đó là.....”

“A!” Xiu Er liền chạy đến bên Xin Yi, “Cách cách, nô tì quên luôn người rồi!”

Xin Yi cười, “Không sao, thấy cô và người thân đoàn viên, chúng tôi cũng rất vui.”

Xiu Er liền giới thiệu Xin Yi với người thân, “A Mã, vị này là Xin Yi cách cách, con gái hiện tại là ở bên cạnh cách cách, hầu hạ cách cách.”

Xin Yi cách cách cái tên này đối với Heng Ji mà nói là như sấm bên tai, chỉ nghe danh thôi, chưa thấy mặt, mà đối với thân phận như bọn họ thì vốn không có cơ hội để gặp.

Bây giờ thấy cục cưng bên cạnh đương kim Hoàng Thượng đang ở nhà mình, làm sao không lo sợ cho được, nên cả nhà vội vàng quỳ xuống, “Nô tài thỉnh an Xin Yi cách cách! Chúc mừng năm mới cách cách!”

Xin Yi biết mình khó mà không nhận lễ của họ, bọn họ trái lại sẽ bất an, nên cũng bọn họ khấu đầu lạy, hành lễ xong mới nói, “Đứng dậy đi! Xiao Mei Zi, ban thưởng!”

Bao lì xì đã được chuẩn bị từ trước, Xiao Mei Zi đã được nghe qua gia đình Xiu Er có những người nào, dựa vào đó mà chuẩn bị tiền thưởng không giống nhau, mỗi người đều có phần.

Ngoài bao lì xì ra, Xin Yi còn chuẩn bị quần áo, trà, thuốc, thực phẩm, v.v Những thứ này là làm cho người thân của Xiu Er vui lòng chứ không biết Đông Nam Tây Bắc gì hết, không nói cách cách đích thân đến thăm, còn ban tặng nhiều quà như vậy, điều này vinh dự biết bao! lại khấu đầu lạy, tạ ban thưởng, xong rồi mới thôi.

“A Mã, cha đứng để cách cách đứng bên ngoài hoài chứ!” Xiu Er nhắc cha mình.

“Đúng đúng đúng! Cách cách người đừng chê trách, nhà của nô tài, từ trước đến giờ chưa từng có nhân vật lớn đến, nên không biết tiếp đãi như thế nào, mời cách cách vào trong ngồi!”

Cả nhà để Xin Yi ở gian nhà phía Nam, Xiu Er thành thạo bê cái lò lửa trên tay, “Cách cách, hơi cho ấm tay!”

Ngạch Nương của Xiu Er cũng vội pha trà ngon nhất cung kính dâng lên Xin Yi, còn có mút trái cây v.v..., thấy bọn họ đều đứng một bên không tự nhiên, Xin Yi cảm thấy rất khó chịu, “Xiu Er, bảo A Mã Ngạch Nương của cô ngồi xuống nói chuyện đi!”

“Trước mặt cách cách nô tài nào dám ngồi, nô tài đứng nói chuyện thì tốt hơn! Không biết cách cách hôm nay đến có gì sai bảo không?” Heng Ji đứng bên cạnh cung kính nói.

“Không có sai bảo gì hết, chỉ là năm mới đến, Xiu Er nói nhớ nhà, nên cùng đến thăm thôi.”

“Cách cách người thương xót Xiu Er, là phúc phần của Xiu Er! Xiu Er không hiểu chuyện, xin cách cách hãy tha tội.”

“A Mã, cách cách đối xử với con rất tốt, người xem, quần áo trang sức trên người con toàn bộ đều là cách cách cho.” Xiu Er xoay một vòng trước mặt A Mã của cô.

Thấy sắc mặt con gái hồng hào, thần sắc vui vẻ, người làm cha mẹ cũng yên tâm, lại thêm dáng vẻ Xin Yi rất hiền lành, thì mới từ từ thả lỏng một chút, mới dám chuyện trò chuyện thường ngày với Xin Yi.

Khách đến nhà Heng Ji lại là Xin Yi cách cách đỉnh đỉnh đại danh (tức đại danh lẫy lừng), tin tức này liền truyền đi láng giềng xung quanh, truyền đến các tầng lớp trên, truyền đến tai Bát A Ca Yin Si thì đã quá trưa rồi.

“Cái gì? Người nói Xin Yi cách cách đến nhà Heng Ji ư?”

“Thưa vâng, Vương gia, thì ra con gái Heng Ji là Xiu Er, hiện tại đang hầu hạ bên cạnh Xin Yi cách cách!” đại quân gia hồi đáp Yin Si.

“Chuyện quan trọng như vậy lại không có người nói với Bản vương, các người làm gì thế hả?”

“Nô tài cũng vừa mới biết tin!”

“Nhanh, chuẩn bị ngựa, Bản vương phải đến nhà Heng Ji.” Yin Si nói, vội vã đi ra ngoài.

Khẩn trương đến nhà Heng Ji, nghe tiếng “Lian Vương gia đến!” càng làm cho Heng Ji không không biết đường xoay sở, trong một ngày có đến hai quý nhân đến, chẳng phải nhà mình sắp có vận may sao?”

“Cách cách đâu?” Yin Si thấy Heng Ji liền hỏi.

Xin Yi đã nghe thấy, nên bước ra cửa, “Vương gia, tôi ở đây?”

“Ồ, Xin Yi cách cách, tiểu vương còn cho rằng bọn thuộc hạ nói mò, thì ra là thật.”

“Tôi đưa Xiu Er về nhà thăm A Mã Ngạch Nương của cô ấy, vả lại, tôi thích đi lung tung lắm, Vương gia không cần tỏ ra quá kinh ngạc vậy đâu.”

“Đúng đúng, cách cách đã đến nhà nô tài trong phủ của ta, vậy cũng hân hạnh được cách cách đến phủ của Tiểu vương!”

Xin Yi liền hứa : “Được thôi, Vương gia về phủ trước đi, chút nữa tôi đến.”

Yin Si vô cùng vui sướng, “Vây Tiểu vương về trước chuẩn bị!”

“Vương gia, người đứng gọi mấy đệ đệ của ngài đến, nhiều người ồn ào lắm!” Xin Yi thật ra không muốn gặp nhiều người.

Yin Si tưởng bỏ, còn cho rằng Xin Yi có điều gì muốn nói riêng với mình, trong lòng càng vui mừng, sướng rơn rời khỏi nhà Heng Ji, về Vương phủ để chuẩn bị.

Quay lại gian nhà phía Nam, Xin Yi cùng trò chuyện với bọn họ một lúc, biết Xiu Er sẽ ở lại đoàn viên với người nhà mấy ngày, làm cho vợ chồng Heng Ji xúc động không biết nói thế nào, chỉ biết khẩu đầu lạy liên tục.

Rời khỏi nhà Heng Ji, mọi người đang đi trên đường, Xiao Mei Zi hỏi: “Tiểu thư, người thật muốn đến phủ Bát Vương gia?”

“Phải! Đã hứa với ông ta, thì phải đi thôi, ta cũng muốn xem bọn họ ăn tết như thế nào.”

“Tiểu thư, người không sợ nguy hiểm sao?” Da Hu quan tâm hỏi.

“Người làm như ông ta ngốc lắm vậy, không có việc toàn tìm cách giết ta sao? Mục tiêu của ông là Tứ gia và Thập tứ gia, ta gần đây qua lại với Tứ A Ca khá thân, điều này không tốt, khó trách người ta sẽ có ý kiến, cho nên ta nhất định phải đến Lian Vương phủ.”

Er Hu tán thành, “Tiểu thư suy nghĩ rất đúng, không thể để người khác hiểu lầm được.”

Mọi người vừa đi vừa nói, đến Xưởng Điện (2), mùi vị của các hàng quà bánh hấp dẫn Xiao Zhu Zi, bánh tổ, bánh trôi, bánh ngọt hấp (được làm bằng gạo nếp có bọc lớp kẹo bên ngoài), cháo bột, xúc xích, tàu hũ, gan xào, v.v..., đặc sắc nhất là kẹo hồ lô dài hơn 3 thước, nó hầu như đã thành biểu tượng của Xưởng Điện.

Xiao Zhu Zi và Xiao Lan Zi mỗi người tay cầm một cái, vừa đi vừa ăn, chốc chốc lại nhìn những món đồ chơi, chong chóng, trống lục lạc, trục trái đất, xiếc khỉ, hình nhân, mặt nạ, cửu liên hoàn, rắn trúc, cảnh Tây Dương, ống pháo hoa, ám tiễn (mũi tên giấu trong tay áo), cung tên v.v...

“Thích thì mua đi!” có câu nói này, Xiao Zhu Zi và Xiao Lan Zi liền dừng chân, chốc chốc nói tiểu thư thích cái này, tiểu thư mua cái kia, Xin Yi giống như là cưng chiều em trai của mình vậy, hề họ muốn gì, đều đồng ý hết.

“Tiểu thư, hôm nay là mừng tám, chúng ta đi Bạch Vân Quán đi!” Xiao Jie Zi đề nghị.

“Đúng đó đúng đó!” lời của cô đều được mọi người hưởng ứng, ngược lại Xin Yi lại không hiểu, “Ngày mừng tám có gì đặc biệt? Tại sao phải nhất định đi Bạch Vân Quán?”

Er Hu tử mĩ giải thích cho Xin Yi, “Mùng tám là ngày tốt, mọi người đều đi cúng tế sao bản mệnh của mình, ngày mai mừng chín còn là ngày sinh của Ngọc Hoàng Đại Đế, cho nên ở đó rất là náo nhiệt.”

“Ồ, Vậy không đi há không phải đáng tiếc sao, đi thôi!” Xin Yi cũng là người thích náo nhiệt.

“Vậy phủ Bát gia thì sao?” Xiao Mei Zi hỏi.

“Vội gì chứ, chơi trước rồi hãy đi!” Xin Yi không quan tâm Yin Si đợi mình thế nào, dẫn mọi người tiến về Bạch Vân Quán.

Bạch Vân Quán là đình ông tổ của đạo giáo phái toàn chân, ngoài tình hình hội chùa (hội làng) phổ biến, thì còn có “sờ thạch hầu” và “đả kim tiền nhân”, hai hoạt động này rất đặc sắc, trong quán có năm phù điêu thạch hầu, khách hành hương chỗ nào có bệnh, thì sờ chỗ đó của thạch hầu, bệnh sẽ được chữa khỏi, theo như trong phật giáo nói thì phía dưới bên phải của thạch hầu là linh nhất.

Xin Yi đối với mấy chuyện này không có hứng thú, cái cô hứng thú là “Đả kim tiền nhân”, thật ra là lấy tiền thật ném tiền giả, trong quán có cây cầu đá tên “Oa phong kiều” (3), dưới cầu không có nước, giữa vòm cầu có một đạo sĩ ngồi nhắm mắt trầm ngâm, ở trên đầu ông, trước, sau treo một tờ giấy cứng được tạo hình đồng tiền lớn, trong cái lỗ của đồng tiền treo một cái chuông đồng, khách hành hương dùng tiền đồng ném vào trong lỗ chuông đồng, đây gọi là “Đả kim tiền nhân”, nếu ném trúng chuông đồng, thì người này cả năm sẽ thuận lợi.

Bọn họ mấy người cầm một đồng tiền lớn, ngắm đúng chuông đồng mà né, Xiao Zhu Zi là hăng say nhất, nhưng ném mười mấy cái rồi mà không trúng, trái lại Xiao Lan Zi vừa ném đã trúng, càng làm cho Xiao Zhu Zi ghen tị, nó không mất hy vọng, lại ném liên tục, cuối cùng cũng ném trúng một cái, nó vui quá nhảy tưng tưng.

May mắn nhất vẫn là Xin Yi, ném mười cái trúng sáu cái, những người khác cũng đều trúng mấy cái.

Giữa lúc bọn họ đang chơi hăng say, có người ở phía sau Xin Yi lên tiếng, “Tiểu thư!” Xin Yi quay đầu lại, là tiếng của người đàn ông không quen biết, dáng vẻ khoảng chừng ba mươi lăm ba mươi sáu tuổi, dáng người cao to, khoảng 1m8, tướng mạo khôi ngô, nhưng mà trên khuôn mặt có cảm giác mang nhiều thăng trầm của cuộc sống, y phục bình thường.

“Anh gọi tôi?”

“Tiểu thư có mất vật gì không?” người đàn ông hỏi.

Nghe anh ta hỏi vậy, Xin Yi liền kiểm tra, thì thấy mất viên ngọc hồ điệp treo ở thắt lưng, đó là ngọc chỉ có trên núi Nam Dương loại hảo hạng, đây chính là cái ở trong rương trang sức lúc Bát A Ca mời tiệc đã tặng.

“Ngọc hồ điệp của tôi mất rồi!”

“Có phải cái này không?” người đàn ông giơ cánh tay của một người đàn ông khác ra, trong tay là ngọc hồ điệp trong suốt màu hồng nhạt, “Lúc nãy cô chơi ném đồng tiền quá hăng say, hẳn đã trộm ngọc hồ điệp của cô.”

Da Hu ở bên cạnh vừa nghe liền nổi giận, vung nắm đấm định đánh, bị Xin Yi cản lại, quan sát tên trộm một hồi, thấy người này dáng vẻ thư sinh, quần áo cũ kỹ, nhưng rất sạch sẽ, nét mặt gầy gò vàng vọt, tóc thì khô queo, rất rõ ràng, người này bị suy dinh dưỡng thuộc loại lâu năm, lại thấy vẻ mặt hắn có vẻ hồ thẹn, không giống loại trộm cắp thật sự, nên nói với người đàn ông cao to : “Vị đại ca này, anh hiểu lắm rồi, chúng tôi quen biết nhau, anh ta đùa với tôi ấy mà.”

Lời nói này làm tất cả mọi người sững sờ, Xin Yi nói tiếp : “Tôi và anh ta đánh cược, nếu như anh ta trộm ngọc hồ điệp mà tôi không phát hiện, thì anh ta thắng tôi mười lượng bạc.” nói xong, quay đầu nhìn Xiao Jie Zi, Xiao Jie Zi liền lấy ra một nguyên bảo (4)

Xin Yi nhận lấy, đưa cho thư sinh, sau đó lấy ngọc hồ điệp trong tay hắn, “Anh thắng rồi!”

Thư sinh đỏ mặt, cầm lấy mười lượng bạc ấp úng, không nói được lời gì, Xin Yi nhìn anh ta cười, “Năm mới rồi, về nhanh đi, người nhà đang đợi ở nhà đó!”

Thư sinh đi rồi, người đàn ông cao to liền hỏi Xin Yi, “Cô rõ ràng không quen biết hắn, tại sao lại bảo vệ hắn như vậy?”

“Anh có cảm thấy hắn là một tên trộm thật sự không? Rõ ràng là một thư sinh tinh thần sa sút, đường cùng không còn cách nào khác mới nảy sinh hạ sách này, nếu tôi đưa hắn tới quan phủ, thì cuộc đời hắn coi như xong rồi, nói không chừng ở nhà hắn vẫn còn vợ con và cha mẹ, vậy người nhà hắn phải làm sao?”

Nghe Xin Yi nói như vậy, người đàn ông rất bất ngờ, “Tiểu thư tấm lòng thật là lương thiện, có thể vì người khác mà nghĩ như vậy, quả thật hiếm thấy, đã không có việc gì rồi, vậy tại hạ cáo từ.” anh ta xoay người sắp bỏ đi.

Xin Yi gọi lại, “Vị đại ca này, anh tên gì, tôi còn chưa cảm ơn anh nữa?”

“Tại hạ họ Yu, chuyện nhỏ, không đáng phải cảm ơn.” Nói xong, chấp tay chào Xin Yi, xoay người bỏ đi, rất nhanh hòa vào trong đám đông.

Chú thích:

(1) – Tứ hợp viện:

Tứ hợp viện (THV) là một hình thức cư trú của người Trung Quốc cụ thể người dân Bắc Kinh (BK). Tại sao gọi là THV, là vì một cụm kiến trúc hình chữ nhật, tứ phía đông, nam, tây, bắc đều xây nhà, bốn hướng nhà đó vây lại, ở giữa là một sân trời, hay chung cho có bốn hướng nhà.

THV có thể chia làm 3 qui cách, lớn, vừa và nhỏ.

THV qui mô nhỏ hướng bắc là gian nhà chính (gọi là chính phòng), có một gian sáng, hai gian tối, hay hai gian sáng một gian tối. Hướng đông hai gian trái, hướng nam có 3 gian phải, trong đó hướng đông có một khoanh dùng là cửa cổng ra vào, cửa cổng trên là một ngôi lầu và lợp mái lượn. Trong sân có những đường lát gạch xanh dành cho đi lại và thông đến các gian ở. Những người Bắc Kinh chính gốc thường hai đời hay ba đời sống với nhau với i THV nhỏ rất thích hợp. Thường bậc trên ở gian giữa, bắc dưới chia ra ở một bên, nhà hướng nam thường làm phòng khách hay thư phòng.

THV qui mô vừa thường là ba trăn, chính phòng 5 đến bảy gian, kiến trúc chính phòng đồ sộ hơn và có hành lang nối liền, nhà hướng đông và tây 3 gian hoặc 5 gian. Theo hướng nam có một bờ tường ngăn cách, hình thành hai sân trong và ngoài, giữa tường có một cửa ra hình trăng tròn. Người Trung Quốc thường có câu “Đại môn bất xuất, nhị môn bất nhập”, nhị môn đó tức là bờ tường hướng nam này. Nói chung sân ngoài rộng hơn sân trong, các gian nhà ở sân trong dành cho những người hầu, làm bếp ở. Mặt tiền của loại THV này thường 5 đến 7 gian, gian sát bên đông nhất thường làm cổng ra vào, phía tây là nhà để xe thời trước kia.

THV qui mô lớn, nói chung cụm kiến trúc đều rất cao lớn nguy nga, trong đó là những kiến trúc nhà ở, đình đài, vườn hoa, hành lang, lối đi uốn lượn trong các kiến trúc, là loại kiến trúc cỡ lớn, không phải người bình thường có thể ở được.

THV được thiết kế xây cất và tạo hình theo thuyết phong thủy cổ đại của Trung Quốc, cửa lớn ra nói chung không mở đúng đường tim của cụm kiến trúc, mà ở vị trí “Tồn” và vị trí “Càn” trong bát quái đồ. Cho nên, nếu nhà đó dãy bắc của phổ hướng nam bắc, thường cửa mở ở góc đông nam, nếu dãy nam thì mở cửa ở góc tây bắc. Trong vườn nhìn ra cửa cổng còn có một kiến trúc dùng làm bình phong.

THV Bắc kinh, các kiến trúc với nhau đều đặt với tỷ lệ thích hợp, mùa đông nắng chiếu vào giữa sân, cho nên chính phòng đông ấm hè mát.

THV Bắc Kinh rất cầu kỳ ở bố cục của kiến trúc, kiểu dáng, bề thế, chú trọng truyền thống, khiến người ta có cảm giác yên tĩnh thoải mái. Người Bắc kinh, Tứ đại đồng đường hay Tam đại đồng đường đều ở ngay trong một TVH. (nguồn www.sinoviet.com)

(2) – Xưởng điện : nơi họp chợ ở Bắc Kinh đặc biệt là trong thời gian những kỳ nghỉ tết âm lịch.

(3) – Nguyên bảo : đỉnh vàng hoặc bạc thời xưa một đỉnh bạc thường nặng khoảng 50 lượng, một đỉnh vàng thường nặng 5 hoặc 10 lượng.

39. Chương 39: Đêm Dạo Chơi Liêm Phủ Vương

Từ Bạch Vân Quán bước ra, vừa quẹo qua một khúc cua, thì gặp người thư sinh trong lúc đứng ở góc độ này, thấy Tâm Di, liền đến trước cô, xuống phủ quy phục, khấu đầu Lạy: “Tiểu thư, đa tạ. Lúc này tiểu thư đã thủ hạ lưu tình, tiểu sinh Giang Tây Dương (Tướng Tích Dương) kiếp này sẽ không quên ân tình của tiểu thư. ”

“Nam nhi dưới đầu gối có vàng, anh không nên quỳ trước tôi. Mau đứng Dậy đi!!”

Giang Tây Dương đứng dậy, “Xin hỏi phương danh tiểu thư, ngày sau nếu như có ngày thoát khỏi cảnh khó khăn, nhất định sẽ báo đáp đại ân ngày hôm nay của tiểu thư.”

“Tôi không cần anh báo đáp gì hết, ngày sau nếu như anh có thoát khỏi cảnh khó khăn, hãy nghĩ nhiều đến bạn Tánh là được rồi” nói xong, Tâm Di dẫn mọi người rời khỏi.

Tâm Di tốt đã tự thấy làm việc một mình, dù bất luận thế nào cô cũng không ngờ đến, mấy năm sau, người đã từng nói sẽ báo đáp đại ân của cô vì chủ tử của anh ta, đã hoàn toàn quên những lời đã nói hôm nay.

Chuyện này sau này hàng nói, tạm thời không đề cập đến, hiện tại Tâm Di Liêm phải đến Vương phủ.

Cổng Vương phủ có năm gian, phía trước có cửa ngõ, phía trên có nóc nhà mà không có cửa ra vào và cửa sổ gọi là “trào” (1), hành lang cao đến nền nhà. Mỗi gian cửa phủ đều có cửa hông, đều gọi là A Tì cửa, để cho người ta ra vào. Ngoài cửa phủ có sư tử đá, cột đèn, cọc buộc ngựa...

Câu đối tết của toàn dân gian dùng để viết giấy đỏ lớn, Vương phủ và cung đình thì không phải vậy, là dùng giấy trắng viết, sau đó dán từng giất trang trí cố định lên mặt trước, kế tiếp trên dưới trái phải khảm trong đồ ngoài xanh hai đường biên giấy rất hẹp, mà còn ”ngoài những người trong hoàng tộc ra thì không được tự ý dùng, ngoài ra so với dân gian thì vẫn không giống nhau, chỉ treo câu đối tết, không dùng hoành phi. (2)

Vương phủ đón tết ngoài treo câu đối tết ra, còn treo môn thần. Cửa phủ, phụ cửa, cửa hông... trên cửa đều có tranh vẽ môn thần, một vị mặt trắng, một vị mặt đen, đều mặc thương giáp trụ cầm tay, đeo cung kiếm mang, uy vũ phi phàm, thường gọi Tàn Quỳnh và Kính Đức (3), loại tranh vẽ này trong dân gian cũng dùng, chỉ là kỹ thuật vẽ tinh tế hơn mà thôi.

Dận Tự vừa hay Tâm Di đến, liền ra cửa đón, “Ây da, Tâm Di cách cách, cô cuối cùng cũng đến, tiểu vương còn cho rằng cô không đến chứ!”

“Sao có thể như vậy chứ, tôi nói đến là đến mà” Tâm Di. Cười trong vắt nói với Dận Tự.

”Mau mời vào Chủ nhiệt tình như vậy, nô tài phía dưới tự nhiên cũng ân cần gấp bội, người người đều cung kính vạn phần, Tâm Di cùng tiểu đội! Đương nhiên cũng được đối đãi rất tốt, được sắp xếp tiếp đãi ở nơi khác.

“Cách cách, lần trước vì đã muộn, chưa đưa cách cách tham quan phủ, hôm nay để tiểu vương dẫn cách cách đi xem, thế nào?”

“Được thôi!” Tham quan Liêm Vương phủ, Tâm Di cũng muốn xem Liêm Vương phủ.

Thông thường kết cấu của thân vương phủ đều như vậy, vào cửa phủ, Đông Tây hai bên mỗi bên đều có ba gian nhà lầu, ngoài ra đi vào trong là đại điện, thường gọi là Ngân An Điện, đại điện và cửa phủ đều dùng ngói lưu ly (4), mọi người ra vào phải vượt qua hành lang Đông Tây mà vào. Từ hành lang vào nhà là cửa thứ hai, còn gọi là Tiểu Điện. Cửa thứ hai mỗi bên có ba gian nhà, đứng đầu là thái giám và nơi ở của thái giám.

Mặt phía Đông trong sân của cửa thứ hai có trụ dựng một “Tổ Tông có thể Tử”, phía trên có đồ đựng, mỗi khi cúng tế, để thịt lợn và các thực phẩm khác ở trong đó. Cửa thứ hai ở ngay phía Bắc là Thần Điện, có năm gian, hai bên cũng có điện thờ phụ. Ở giữa góc đường Nam Bắc, có xây một ngôi nhà Từ đường, còn gọi là Ảnh Đường.

Cách phía Tây Vương phủ không xa, có một nơi Cát Tường (may mắn). những người phục vụ trong phủ, như phụ nữ lỗi lầm, tớ gái, thái giám bị sa thải, ông bệnh nguy hiểm đều được đưa đến chỗ Cát Tường, có thể ở nơi này đó dưỡng bệnh, nhưng không được phép làm tang sự. Con gái và con trai của “Tiểu khẩu” (tức thê thiếp) chưa trưởng thành, đa phần ở Cát Tường phát tang.

Hiện tại là năm mới, trên đường đi, phủ cửa, cửa hông, cửa phụ và Điện, ông là cửa, thì không treo câu đối tết. Phần trên đương nhiên là cách nói màu mè của Cát tường, như “Đàn sắt và đàn ngọc, bách tử tri biên xuân mãn (5); gắn với lá ngọc cành vàng, cây vạn năm trên nhiều mây.”

Sảnh Đường Hiên Quán (phòng khách lớn) cũng treo môn thần, so với dân gian thì không giống. Thực ra hình vẽ môn thần, bên trái mặc màu đỏ, bên phải mặc màu xanh lục, cung bào ô sa (6) hình dáng quan văn, phía sau thần đều có một đồng tử bê một cái mâm, trên mâm có đủ các đồ vật may mắn. Có người nói bên trái là thần Phúc, bên phải là thần Lộc, còn gọi “Thăng quan tấn Lộc”.

Trong hoa viên có hòn non bộ, hành lang uốn cong, đình đài, ao hồ hoa Cối cây, cuối cùng là Đường Hoàng (nhà chính của hoàng tộc) lộng lẫy. Sân không gian rộng lớn, nhà tiếp giáp hành lang ngang xung quanh, rất có phong thái, mặt trong dùng gỗ lim ở giữa mộc cách (6), phòng tân hôn cong nhà, quanh co tứ hợp, cực kỳ tinh xảo.

Bởi vì là đón tết, nên treo đủ loại đèn lồng, đèn treo trên điện trâu Sung, trên tường treo đèn tường, đèn treo trong phòng cung đình, hoa viên hiên quán, hành lang đi lại treo đèn lùa.

Đi một vòng quanh vương phủ rộng lớn, cũng không bao lâu, Dận Tự bên cạnh giới thiệu không chán, Tâm Di lại nghe rất thú vị.

Đặc biệt đến phần yến tiệc, Tâm Di nhập tiệc, làm là Gia yến, nên mấy vị phúc tấn phía phúc tấn đều ngồi cùng nhau, mọi người tùy ý nói chuyện cười nói, không liên quan tới chính sự nhẹ nhàng mà cũng thoải mái.

Sau tiệc, vẫn còn một hoạt động, là “Tế sao” trước kia đã nói, mừng tám là ngày tốt, tương truyền, buổi tối của ngày này, các sao hạ giới, châm đèn để tế, khởi nguồn từ thời nào, khó mà kiểm chứng.

Tế sao nên dùng đèn, không dùng nến thấp sáng mà dùng cái Trần (ly, chén) đồng nhỏ chân cao, dầu thơm rót đầy, dùng giấy hoa màu đèn xe thành vòng “đèn hoa”, bỏ vào tran trong.

Sau khi thắp đèn, ở trong sân thần điện, đặt hai bức họa Bát Tiên lên bàn cúng sao, đồ cúng năm là chén bánh nguyên tiêu. Phía trước đồ cúng, bày 108 Trần đồng nhỏ, theo năm tuổi của Vương gia, cứ thêm một tuổi thêm một tran, nhiều tran đồng nhỏ, thắp cùng một lúc, sáng rực như có nhiều sao, rất là thú vị.

Tâm Di và mọi người cùng tham gia “tế sao”, tế xong, đốt pháo, “chỉ đường sao may mắn”, ăn bánh nguyên tiêu.

Tối hôm đó, Tâm Di Liêm ở lại Vương phủ, Khang biết tin này đầu tiên, rất nhanh chóng Dận Chân cũng biết, tiếp đến là Cửu A Ca, Thập A Ca đều biết.

Sau khi Khang Hy biết về mặt cổ quái cười cười, làm việc gì cũng xảy ra không giống nhau, nên làm cái gì thì làm cái đó.

Sau khi Cửu A Ca, Thập A Ca biết, trong lòng thầm mạng Dận Tự không lời tiếc, Tâm Di hẳn đến nhà, ngay cả hân cũng không báo một tiếng thông báo.

Dận Chân sau khi nghe tin lại càng không vui, “Giới cho Dận Tự, người cũng biết lời kéo nhĩ, ta không tin Tâm Di có thể cho người cái gì.”

Hồi này Bát A Ca cũng thông minh rồi, không hỏi lại Tâm Di việc lập chiếu thư, mà là nói với cô về khó khăn của bản thân, khổ sở, nói bản thân mình gặp nhiều khó khăn, trách mình mệnh không tốt.

“Bát Gia, ngài là con của vua, dòng dõi Thiên Hoàng, Ngài nói ngài mệnh không tốt, vậy còn ai nữa tốt mệnh.”

“Con vua thì sao chứ, Hoàng A Mã có tới 35 người con trai, ta là đứa không được ông hài lòng nhất.”

“Vậy phải trách bản thân ngài, ngài làm sao có thể đi tin lời của Trương Minh Đắc Những lời đó Của thuật bọn? Sĩ giang hồ ngài cũng tin, nếu Hoàng A Mã ngài nói ngài cái gì, sau lưng các đại thần đều biết, thuê người mưu sát Đan Những (7), và bọn loạn thần tặc tử kết thành vây cánh ”Tâm Di cảm thấy lão Bát. trong chuyện đã làm trước đây thật ra là ngu ngốc.

Thật ra Ân Sĩ là một trong những người con của Khang Hy khá tài hoa, chỉ là quá để lộ tài năng, mà tài năng này làm thì Khang Hy cảm thấy bất an, so với lão Bát, lão Tứ kín đáo hơn nhiều, Dận Chân trong lòng tuy có tìm cách tranh Gianh, nhưng cách làm của ông ta không lộ rõ ra như vậy, mà cố biểu hiện lòng hiếu thuận của mình với Hoàng gia, thân mật với các huynh đệ, chăm chỉ với chức trách.

Với những điểm trên, thì Bát A Ca thực sự không bằng Tứ A Ca của ông ta, cho nên Dận Tự không được hoàng vị là phải.

“Ôi trời” Dận Tự thở hơ, “Vâng, Ta sau Đây cũng hối hận rồi nhưng không được, Hoàng A Mã đã nói đoạn tuyệt tình cha con với ta rồi!!”

“Ngài cũng đừng nghĩ quá nhiều, Hoàng Thượng chỉ là nhất thời tức giận, sau này ngài làm cho Hoàng Thượng vui lòng là được rồi” mấy! Lời của Tâm Di chẳng qua là tùy tiện an ủi mà thôi, đối với những chuyện Dận Chân của cô cũng không đồng tình, nghĩ đến sau này Dận Chân đối với ông ta như vậy, trong lòng buồn vẫn có chút, nên những câu hỏi sau này của ông ta cũng có hỏi có đáp, mượn việc thảo luận quốc sự trong lời nói ngầm chỉ bảo ông, tuy cô biết bản thân làm như thế nào nữa, thậm chí nếu thay đổi cũng không nên để phát sinh sự việc .

Tối hôm đó, hai người nói chuyện rất vui, nói đến Dận Tự cung chuẩn bị tiến, tuy bây giờ mới là năm, nhưng phải một thỉnh Hoàng Thượng mà phải mỗi ngày mỗi đi, Dận Tự Dận Chân và cùng tiến về hoàng cung, đến trước cửa hoàng thành, thì gặp Dận Chân, Dận Đường và Thập A Ca.

Một thập Ca là người đầu tiên không giữ được bình tĩnh, “Cách cách tối hôm qua ở lại Liêm vương phủ có vui không? Ngủ có an toàn không?”

“Tôi rất ổn, cảm ơn Thập A Ca đã quan tâm, tối qua nói chuyện với Bát gia cả đêm, mệt rồi, tôi xin phép vắng mặt trước!” Tâm Di ngáp một cái, còn không quan tâm đến những người khác, tự đi thẳng vào trong, bỏ lại mấy huynh đệ bọn họ ở đó.

“Bát đệ, đệ làm sao mà mời được Tâm Di cách cách vậy Tết năm nay? Cô ta không đi nhà nào mà, sao lại ở trong phủ của đệ, xem ra, thể diện của đệ nhĩ cũng khá lớn.” Âm Chân cười nói!

“Ha ha” thấy! Mọi người đều quan tâm đến chuyện này, trong lòng Dận Tự thầm đắc ý, “Vâng, đệ cũng không ngờ Tâm Di cách cách sẽ đến phủ của đệ, cảm chúng tôi được nói chuyện cả đêm, rất là hợp ý nhau, tuy cả đêm không ngủ, nhưng cũng đáng giá! ”rõ ràng là hẳn đi mời Tâm Di, bây giờ ngược lại thành Tâm Di chạy đến nhà hẳn.

Mới người cũng không tin, nhưng việc tối hôm đó không ngủ đều tin, nhìn sắc mặt của Tâm Di thì có thể nhận ra, đích thực là đáng vẻ mệt mỏi, Dận Tự tuy không ngáp liên tục như Tâm Di, nhưng cũng có thể nhận ra là thức cả đêm.

Cả một đêm không ngủ, bọn họ đã nói những gì với nhau, suy đoán của mỗi người đều khác nhau, nhưng không hỏi ra miệng, đành để im trong bụng, nói lời khách sáo đi vào trong.

Chớp mắt thì đã là 15 tháng Giêng, trong cung đương nhiên cũng có hội đèn lồng (8), Tâm Di cảm thấy phải đến tết nguyên tiêu của dân gian náo nhiệt mới thú vị, nên chưa đợi đến lúc trời tối, mấy người bọn họ liền lên phố.

Màn đêm đến nhanh, mọi người giúp cụ già nắm tay trẻ em, bồng đến đầu phố, xem đèn màu, đoán đồ đèn (9), náo nhiệt lạ thường. Mỗi cửa tiệm, đặc biệt là tiệm bánh ngọt, tiệm vải, cửa hiệu tơ lụa, đều tự treo các loại hoa đăng lớn nhỏ, cao thấp, hình dáng kích cỡ không giống nhau, mặt trước vẽ cảnh sơn thủy nhân vật (nhân vật trong tranh Trung Quốc), tranh hoa điệp, côn trùng, cá, truyền thuyết xưa kể lại, ngoài ra, còn có “Phúc tại nhân tiền”, “Bình một cát tường”... hoa văn cát tường tạo thành các hình dáng đèn lụa, không những tươi đẹp, mà còn hình dáng đẹp sống động. Còn đối đèn treo nữa, phần thưởng đoán trúng là hoa quả tươi, quà vật...

Trong đó đoạn đường quy mô lớn nhất, Sầm uất nhất có cổng chào, bốn cổng chào phía Tây, Địa An môn, Cổ lầu, Chính Dương môn, Xưởng Điện.

Trên phố còn có các tiểu thương bán tạm thời “Đèn ngựa chạy”, “đèn may mắn”, “đèn lồng khí tử” dùng giấy có hình thú vật như chó, dê, thỏ... bán cho người mua, bọn con nít liên tiếp mua đèn lồng dạo chơi khắp nơi, đương nhiên Tiểu Trúc Tử và Tiểu Lam Tử cũng thuộc đám con nít đó.

Chân trời trắng sáng, đèn rực rỡ trên phố, trên dưới cùng chiếu sáng, chiếu rọi lẫn nhau, rất thú vị. Cái gọi là “đèn được khắp nơi sáng rực đỏ cả phố, đàn sáo khen cúng tấu nhạc khắp nơi Cảnh đêm Thật Và đẹp thanh bình. Lầu gác muôn nhà đều trong ánh sáng rực rỡ.

Tâm Di đến đây dạo hội đèn lồng, Na Lan Đức Duật lẽ nào không đến, đã lâu rồi không gặp Tâm Di, đây gọi là tương tư hành hạ anh ta, anh ta nghĩ hôm nay có thể lại may mắn gặp được Tâm Di như lần trước, nên anh ở trong đám đông không phải để xem đèn, tìm người mà là, anh chen tìm bóng dáng Tâm Di khắp nơi.

Nhưng người xem đèn rất đông, ở đâu có thể tìm được chứ, dạo đến trước một cửa hiệu tơ lụa, thấy một đám đông đang đoán đồ đèn, nên cũng dừng lại xem. Câu đố trong đó là “Cử án tề của tôi”, đoán tên cấp bậc quan lại.

Na Lan Đức Duật cười, nói thầm, “đơn giản quá!” Vừa định nói, bên cạnh có người va vào anh, “Cử án tề là của tôi (quan) Thị Lang!”

“Đúng!” Người trong cửa hiệu tơ lụa đáp.

“Hạ đao tam canh, đoán thuốc bắc, phải là Phục linh (10).” Vẫn người đó nói.

“Phản ứng nhanh thật” Na Lan Đức Duật thầm nói!

“Ưu sầu ưu tư tác Lý Sảo (11), đoán một câu thơ thất ngôn đường, chao ôi, không giống như là phải nói cả đời không được chí nguyện chứ?”

“Đúng đúng đúng Vị tiên sinh này, Ngài thật Tài giỏi!” Người! Làm thuê tiệm tơ lụa đưa một bánh nguyên tiêu, “Tặng ngài, đây là phần thưởng.”

Người kia cười ha hả nhận lấy, “Cảm ơn!”

“Tiên sinh, ở đây vẫn còn một cái, ngày đoán xem là nghĩa gì?”

Mọi người nhìn theo ngón tay của người làm thuê tiệm tơ lụa, “Thân là cây bồ đề, tâm như đài gương sáng đoán một câu thơ Đường ngũ ngôn, người bên cạnh suy nghĩ.

Người kia đang suy nghĩ đoán câu đề đèn này, Na Lan Đức Duật cũng suy nghĩ, không lâu sau, cả hai người cùng đáp: “Tạo hóa chung thần tú.”

Na Lan Đức Duật kiên nhẫn nhìn người kia lần nữa, người kia cũng nhìn anh, ánh mắt hai người chạm nhau, bọn họ đều nhận ra đối phương có võ công.

“Xin hỏi, câu này giải nghĩa thế nào?” Có người trong đám đông hỏi.

“Thơ vốn nghĩa là chỉ ra tất cả khí của cảnh đẹp sông núi, đều tập trung ở núi Thái Sơn, nên gọi là thần tú, nghĩa đặc biệt là tên của Thiền Sư Thần Tú, tạo hóa là dung hợp là ngộ đạo đạt đến cảnh giới siêu phẩm, khiến thân thành bồ đề, tâm như gương sáng” Na Lan Đức Duật giải thích...

Người kia tiếp lời Na Lan Đức Duật: “Chung, nghĩa là theo nghĩa chuông, thành ra như vậy, vốn dĩ là khí của núi Thái Sơn nuôi dưỡng chuông linh tú, trở thành Thiền Sư Thần Tú ngộ đạo thành công, được thiền sư hướng vào mà trao tặng trái tim. ”

Na Đức Duật Lan gật đầu liên tục, “Không sai, câu đó này không những là câu đó đầy thú vị, lại có ý nghĩa nhà Phật vô hạn!”

Người trong tiệm lại đưa cho hai người một hộp bánh nguyên tiêu, sau khi bọn họ nhận lấy chen ra khỏi đám đông, Na Lan Đức Duật cười với người kia, “Huỳnh đài thật là văn võ song toàn Bái phục!!”

“Huỳnh cũng không phải sao” người kia cũng cười nói!, “Tiểu đệ Yu Su Thủy (Vũ Túc Thủy) không biết đại danh của huỳnh đài là gì?”

“Đệ tên Na nhà Thanh (Nạp Thành)!” Na Lan Đức Duật thật không nói, đã đổi tên của mình, lược bỏ hai chữ phía sau, Lan sửa thành nhà Thanh nghĩa là núi xanh là xanh lam.

Anh nói không thật, vị Vu Tiểu Tuyền kia cũng vậy, Na Lan Đức Duật có mơ cũng không ngờ rằng, người đứng trước anh và xưng huynh đệ với anh, chính là người đổi đầu một mắt một còn với anh, Tổng hợp Đà hợp hợp hợp hợp hợp Chủ Thiên Địa Hội Vu Tiểu Tuyền, cũng là người hôm đó bắt tên trộm dùm Tâm Di.

Chú thích:

(1) Trào: nghĩa là lòng, chụp, đập, khoác (áo khoát).

(2) Hoành phi: Hoành phi là tấm bảng lớn trên đó có khắc chữ Hán, sơn phết đẹp, treo ngang giữa hai cây cột trong nhà.

(3) Tần Quỳnh và Kính Đức: Hai vị tướng của vua Đường Đời Đường Thái Tông là uất và Tần Thúc Bảo Trì Kính Đức (Cung). Tương truyền vua Đường Thái Tông sau biến cố ở Huyền Vũ Môn, giết chết hai người anh để lên ngôi vua. Có một đêm, nằm mộng thấy hai anh gương mặt máu me dữ tợn, đến đổi mạng, nhân đó sanh bệnh. Đêm nào cũng thấy ác mộng như vậy, bệnh tình ngày càng nguy ngập. Quan Thừa Tướng Ngụy Trưng tâu lên xin cho hai vị đại tướng là Tần Thúc Bảo và uất Trì Cung đứng canh gác ở cửa trước và cửa sau, khiến các hồn quỷ nhập không dám xam. Quả nhiên bệnh vua Thuyên giảm dần. Nhưng không thể bắt hai người canh gác mãi, có người đề nghị họa hình hai người treo ở cửa, thấy có kết quả. Dân gian biết chuyện, cũng bắt chước làm theo một cách rộng rãi.

(4) Ngói lưu ly: là một loại ngói đã được dùng cho các công trình kiến trúc cổ ở Việt Nam, Trung Quốc và một số nước tại Đông Á và Đông Nam Á. Theo những tài liệu lịch sử, ngói lưu ly có nguồn gốc xuất xứ từ Trung Quốc Theo người đàn ông màu, ngói lưu ly có thể chia làm ba loại: hoàng lưu ly, thanh lưu ly, và bích lưu ly một; theo hình dạng và vị trí sử dụng, ngói lưu ly được đặt các tên sau: ngói ống, ngói âm, ngói dương, ngói câu đầu, ngói trích thủy, ngói liệt.

(5) Bách tử trì biên xuân mãn: tạm thời chưa hiểu nghĩa.

(6) Cung bào: áo dài mặc trong cung của các quan. Ô sa: loại tơ màu đen.

(7) Dan Nhưng: Dan – đời sau, Nhưng – hạnh phúc.

(8) Hội đèn lồng: thường tổ chức vào rằm tháng Giêng.

(9) Đồ đèn: Một trò chơi truyền thống của Trung Quốc, các câu đố dán trên lồng đèn, treo trên cây hoặc dán trên tường.

(10) Phục linh: một giống nấm sống nhờ ở gốc rễ cây thông, hình như quả bóng, da đen thịt trắng gọi là bạch linh, thứ đỏ gọi là xích linh dùng thuốc để làm.

(11) Ưu sầu ưu tư tác Lý Sào: Lý Sào – một tác phẩm thơ của Khuất Nguyên. Câu này tạm dịch nghĩa là ưu sầu suy tư thành nỗi đau đớn.

40. Chương 40: Vi Tiểu Tuyền

Điều kì diệu trên thế gian chính là như vậy, hai người đối đầu sống chết với nhau, như là cố tình sắp đặt vậy tán thưởng tài năng của đối phương. Na Lan Đức Duật ở trong kinh thành có thể xưng hùng xưng bá, không có đối thủ mà Vu Tiểu Tuyền ở trong giang hồ cũng là lừng lẫy có tiếng, được gọi là “Phách sơn thân chưởng” (1), cả hai đều chỉ nghe danh đối phương thôi, chứ từ trước giờ chưa gặp mặt.

“Vu huynh, ở đây đông người quá, chúng ta tìm chỗ khác nói chuyện đi!”

“Đệ cũng có ý này, nghe nói thịt bò hầm tương của Phúc Thuận Trai rất nổi tiếng, chúng ta đến chỗ đó đi!”

“Được!” Na Lan Đức Duật ở trong kinh thành, rành đường, nên đi trước dẫn đường cho Vu Tiểu Tuyền.

Phúc Thuận Trai ở trong một cửa ngõ nhỏ bao quanh bởi hàng rào lớn, nơi đó tập hợp rất nhiều quán ăn bình dân, ngoài món thịt bò hầm tương ra Phúc Thuận Trai còn có một loạt các món ăn khác, mùi thơm dậy cả con phố.

Hai người đi vào quán. trong quán buôn bán náo nhiệt, đúng lúc có người ăn xong nhường chỗ ngồi, bọn họ liền ngồi xuống, gọi hai cân thịt bò, một hũ rượu nhỏ, lấy bánh nguyên tiêu lúc này trùng trùng đưa cho nhà bếp nấu, sau đó vừa ăn vừa trò chuyện.

Bắt đầu câu chuyện từ thịt bò hầm tương, rồi các món ăn ngon, từ các món ăn ngon đến các nơi phong tình, sau đó lại nói đến các môn phái võ công, vừa ăn vừa nói chuyện, rất hợp ý, không biết thời gian trôi qua bao lâu, rượu cũng uống hết rồi, Na Lan Đức Duật vừa quay người gọi tiểu nhị mang thêm rượu, nhìn thấy Tâm Di đi ngang qua cửa sổ, liền ngừng uống rượu, nói với Vu Tiểu Tuyền: “Vu huynh, đệ vừa nhìn thấy người quen, thật ngại quá, đệ xin phép đi trước!”

“Không sao, huynh mau đi đi. Đệ trả tiền cho.” Vu Tiểu Tuyền cười nói.

“Lần sau đệ mời!” Na Lan Đức Duật vừa nói vừa vội vàng bước ra ngoài.

Ra khỏi tiệm, anh đuổi theo hướng Tâm Di ra khỏi ngõ hẻm, một biển người mờ mờ, không thấy bóng Tâm Di đâu cả, anh thở dài thườn thượt, vừa tính quay lại ngõ hẻm, chợt nghĩ lại, có thể đến Ung vương phủ đợi Tâm Di về, bèn quay đầu đi về hướng Ung vương phủ.

Na Lan Đức Duật không gặp được Tâm Di, Vu Tiểu Tuyền lại gặp được, anh ta ở “Hoa Phán” gặp được Tâm Di.

“Hoa Phán” là dùng đất nhào nặn thành tượng phá Quan Lớn, bên trong là một cái lò, bên trong lò xếp than, đốt lửa kén, Phán Quan bị nung đến khi toàn thân đỏ rực, ngọn lửa từ trong thất khiếu (gồm hai tai, hai mắt, hai lỗ mũi và miệng) của Phán Quan phun tỏa ra, cực kì đẹp, hấp dẫn nhiều người dân vây xem.

Tâm Di từ trước giờ chưa thấy bao giờ, thấy rất mới lạ, xem đến say sưa, những người khác cũng xem rất hăng say, Vu Tiểu Tuyền cũng ở trong đám đông xem chút náo nhiệt, vừa tính bỏ đi, thoáng thấy Tâm Di, Tâm Di cũng nhìn thấy anh, vẫy vẫy tay, cười với anh.

Vu Tiểu Tuyền chen đám đông vào: “Tiểu thư! Chúng ta lại gặp nhau!”

“Vâng, Vu đại ca!” Ấn tượng của Tâm Di với anh rất tốt.

“Khó được tiểu thư vẫn có thể nhớ tôi!”

“Ha ha, trí nhớ của tôi tốt lắm!” Tâm Di cười nói, “Tôi họ Tâm!”

“Ồ, Tâm cô nương!” Vu Tiểu Tuyền chỉ “Hoa Phán” nói, “đây là hoạt động đặc biệt của kinh thành ư?”

Tâm Di nghĩ nghĩ, “Chắc vậy, tôi vẫn chưa đi hết những nơi khác, Vu đại ca không phải người Bắc Kinh?”

Vu Tiểu Tuyền gật gù đầu, “Phải, tôi không phải, tôi đến thăm người thân.”

“Thế thì tốt rồi, cảm thụ chút hương vị của kinh thành!”

Hai người vừa xem “Hoa Phán” vừa nói chuyện, xem được một lúc, Tâm Di chẳng còn hứng thú để xem nữa, bèn quay đầu hỏi người đi cùng: “Còn muốn đi đâu nữa không?”

“Không đi nữa, phải về thôi!” Tiểu Mai Tử nói.

“Phải, không còn sớm nữa, Tâm cô nương nên về nhà sớm mới phải.” Vu Tiểu Tuyền đồng tình nói, “Cô nương ở đâu, nếu thuận đường tôi tiễn cô một đoạn.”

“Không cần đâu, không cần đâu.” Tâm Di liền từ chối.

Vu Tiểu Tuyền không miễn cưỡng, cười nói: “Thế cũng được, tôi xin cáo từ trước! Hẹn ngày gặp lại!”

Cáo biệt Vu Tiểu Tuyền, Tâm Di cùng mọi người đi về phía hoàng cung. Đi qua mấy con đường, thì là Hiền Lương tự (chùa), đột nhiên Nhị Hổ kéo Tâm Di, “Tiểu thư, nấp đi!”

Bọn họ tuy không biết nguyên do nhưng cũng nấp sau tường, nhẹ nhàng thò đầu ra chỉ nhìn thấy xe ngựa dừng lại trước cửa tự, có mấy người trong tự đi ra, chuyển cái gì đó lên xe ngựa. Nhìn quần áo có thể nhìn ra, không thể hòa thượng.

“Hình như có chuyện lạ!” Tâm Di thấp giọng nói, bên trên không có người trả lời, Tâm Di cũng không thấy lạ, mọi người đều đang xem mà!

Một lát sau có người nói từ phía sau, “Xem gì vậy?”

“Đừng có lớn tiếng như vậy!” Tâm Di không quay đầu lại, vẫy vẫy tay phía sau, “Để bọn họ phát hiện thì không hay đâu!” vừa nói xong câu này, cảm thấy không ổn, giọng nói không phải của Đại Hổ, Nhị Hổ, mà không khí cũng không phải, phía sau hình như có rất nhiều người, cô liền từ từ quay người lại, thì thấy đứng trước mặt có đến mười người, trong đó có một người là Vu đại ca lúc nãy, ngoài cô ra, những người đi cùng đều bị điểm huyết, toàn thân không cử động, miệng không thể nói.

Tâm Di hít một hơi khí lạnh, “Anh...”

“Cô đã nhìn thấy cái không nên thấy rồi!” Vu Tiểu Tuyền mặt không chút nụ cười nói.

“Không ngờ người là bọn trộm đạo!” Tâm Di cũng không đếm xỉa đến, “Những thứ này là của người trộm hay cướp vậy?”

Nghe Tâm Di nói vậy, Vu Tiểu Tuyền cười, “Tâm cô nương, cái gọi là trộm đạo cô cũng phải biết chứ!”

Tâm Di nhìn thấy mấy chiếc xe ngựa, lại nhìn Vu Tiểu Tuyền, “VẬY anh muốn thế nào?”

“Cô nói đi?” Vu Tiểu Tuyền hỏi ngược lại, “Cô muốn tôi đối với cô thế nào?”

Đã qua thời khắc nguy cấp, Tâm Di lấy lại bình tĩnh, cô nhận ra Vu Tiểu Tuyền không có ý muốn giết bọn cô, bèn cố ý nói, “Giết chúng tôi là cách tốt nhất, đầu xuôi đuôi lọt.”

Câu nói này làm Vu Tiểu Tuyền ngây người, ánh mắt thâm thúy nhìn Tâm Di, “Cô không sợ chết sao?”

“Sợ, rất sợ! Nhưng anh nói anh là trộm có đạo nghĩa, nghĩ đến những thứ đó cũng là lấy từ bọn tham quan ô lại, anh như thế sẽ không loạn sát người vô tội, nếu như hôm nay anh giết chúng tôi, còn có thể xưng hiệp đạo sao?”

“Người con gái này thật đặc biệt!” môi Vu Tiểu Tuyền nở một nụ cười, nói với Tâm Di, “Cô cũng biết nói quá nhỉ, muốn tôi không giết các người cũng được, cô ở lại đây, cho đến khi chúng tôi chuyển đồ đi hết.”

“Được, tôi ở lại! Thả bọn họ đi!”

“Các người đều phải ở lại!” thấy Tâm Di nhú mày, Vu Tiểu Tuyền nói thêm, “Cô không có tư cách ra điều kiện với tôi, tôi không thể để cô làm hỏng đại sự của chúng tôi được.” nói xong giơ tay điểm huyệt Tâm Di, vác cô lên, “Thiệt thòi cho cô rồi!”

Những người có liên quan bị vác vào trong tự, sáu người đi cùng Tâm Di bị giam giữ riêng biệt.

Vu Tiểu Tuyền thả cô xuống, giải huyệt, “”Chúng ta nói chuyện nhé!”

Tâm Di ngồi lên ghế, “Nói cái gì? Tôi là tù nhân của anh, anh muốn gì cứ nói thẳng ra.”

“Tôi không muốn gì hết, đợi bọn họ làm xong việc, tôi thả cô đi!”

“Anh là thủ lĩnh của bọn họ hả?” Tâm Di đã nhận ra, cố ý hỏi.

Vu Tiểu Tuyền cũng không che giấu, gật đầu, “Đúng!”

“Các người trộm nhiều thứ thế, để làm gì vậy, phân phát cho bá tánh hay là làm của riêng?”

“Cô hỏi nhiều quá đấy!”

Vốn dĩ Tâm Di chỉ là thuận miệng hỏi thôi, nhưng cách trả lời của Vu Tiểu Tuyền làm Tâm Di có suy nghĩ, cô cảm thấy người này không phải bọn trộm trại thổ phỉ, bọn họ dường như rất thần bí.

“Cô đang nghĩ gì vậy?” Vu Tiểu Tuyền thấy Tâm Di không lên tiếng, dáng vẻ suy tư trầm ngâm, cảm thấy có chút kỳ lạ.

“Phản Thanh Phục Minh!” trong đầu Tâm Di chợt lóe nên bốn chữ này, cô bả giác giật mình, ngược mắt nhìn Vu Tiểu Tuyền, “Chả trách anh ta tang thương như vậy!”

“Không nói gì sao?”

Tâm Di lắc đầu, “Không muốn nói, tôi đợi anh thả tôi.”

Vu Tiểu Tuyền cười, “Cô sao một chút cũng không sợ? Nếu là người khác, e rằng đã ngắt xủ rồi!”

“Bởi vì tôi không phải người khác!” Tâm Di nhìn thẳng Vu Tiểu Tuyền, kiêu hãnh trả lời, “Tôi không muốn nói nhiều lời vô ích với anh, bảo mấy huynh đệ của anh làm nhanh nhanh lên, tôi còn phải về nhà ngủ nữa!”

“Cô lại còn dùng khẩu khí ra lệnh cho tôi ư?” Vu Tiểu Tuyền càng lúc càng thấy người con gái trước mặt rất thú vị.

Tâm Di cũng không thêm quan tâm đến anh ta, xếp mấy cái ghế dài lại, sau đó nằm lên, “Toi mệt rồi, khi nào mấy huynh đệ lễ mễ của anh xong thì gọi tôi!” nói xong, thì khép mắt lại, giả vờ ngủ.

Hành động này của cô làm Vu Tiểu Tuyền không thể ngờ tới. Tâm Di ngủ rồi, anh ta còn có thể ở đây sao? Đành mở cửa, bước ra ngoài. Anh ta vừa đi, Tâm Di liền mở mắt, “Còn cho rằng anh là người tốt nữa, thì ra... chẳng qua anh ta cũng không hại người! Ấy da, bọn họ làm ơn nhanh dùm, ta không lại muốn chơi trò mất tích đâu.”

Tâm Di lấy đồng hồ trong túi nhỏ ra xem, đã qua 12 giờ rồi, “Ngày mai lại bị Khang Hy mắng rồi!”

Cô ở đây không còn cách nào mà đợi, Na Lan Đức Duật cũng kiên trì đợi, đợi rất lâu, cũng không thấy Tâm Di về.

“Không biết cô ấy có vào cửa khác không!”

Đang lúc anh tính lên phía trước hỏi lính canh, cửa lớn chợt mở ra, chính là Dận Chân đang đi ra, Dận Chân làm sao biết mà đi vậy, còn không phải Na Lan Đức Duật. Lính canh đã báo lại, Na Lan Đức Duật đang đi qua đi lại trước cổng khá lâu rồi, Dận Chân nghe xong cũng không nói gì, chỉ bảo lính canh báo cáo thường xuyên.

Nhưng đến nửa đêm, lính canh vẫn đến báo Na Lan Đức Duật còn ở ngoài cổng, Dận Chân làm ngơ không được rồi, đứng dậy đi ra ngoài, thấy Dận Chân đi ra cửa, Na Lan Đức Duật cũng choáng váng, không ngờ Dận Chân sẽ đi ra.

“Na Lan Đức Duật, người đi qua đi lại ngoài phủ của bốn vương lâu rồi, rốt cuộc là muốn gì hả?”

“Vương gia, xin hỏi, Tâm cô nương về chưa vậy?”

Dận Chân hơi cười, “Người muốn gặp cô ấy?”

“Ồ...” Na Lan Đức Duật không biết nên nói thế nào.

“Ha ha, đi về đi. Đừng ở đây lãng phí thời gian nữa!”

“Vương gia, cô ấy không phải vẫn chưa về sao, muốn thế này mà cô ấy vẫn chưa về, Vương gia không lo lắng sao?”

“Người ở đâu nhìn thấy cô ấy?”

Câu hỏi này, Na Lan Đức Duật nghe ra, thì là thừa nhận Tâm Di vẫn chưa về, anh liền trả lời, “ở cửa ngõ nhỏ.”

Dận Chân không lo lắng như Na Lan Đức Duật, hôm nay là tết nguyên tiêu, Tâm Di đi chơi muộn một chút cũng có thể lý giải được, hưởng hồ bên cạnh nhất định có sáu người kia, nên ông ta không tỏ ra lo lắng.

Thấy Dận Chân không nói gì, Na Lan Đức Duật nén không được. “Vương gia, ngài không phải người đi tìm sao?”

“Không cần, người yên tâm đi về đi!”

“Vương gia...” Na Lan Đức Duật còn định nói thêm nữa như Dận Chân đã quay người, bước lên thêm, lúc bước vào cửa. ông ta quay người lại, “Na Lan Đức Duật, nếu như người cứ đứng ý ở đây, đừng trách sao bốn vương không khách khí.” Nói xong, ông ta đi vào phủ. Thấy cửa phủ từ từ đóng lại. cũng không biết làm sao đành quay người bỏ đi.

Nhắc lại Tâm Di nằm tới nằm lui, mơ mơ màng màng ngủ quên, xin nói trước luôn, tướng ngủ của cô rất xấu, này không, một cái cựa mình, té cái rầm xuống đất, đúng lúc Vu Tiểu Tuyền bước vào nhìn thấy, nhin không được bật cười thành tiếng, “Ha ha... Tâm cô nương, cô làm gì vậy?”

Tam Di lúng túng bò dậy, phui phui, “Biết rõ còn hỏi!”

Vu Tiểu Tuyền nén cười, “Được rồi, cô có thể đi được rồi!”

“Thật không? Tang vật của các người đều chuyển đi hết rồi hả?”

“Cô không thấy cô hay thích quan tâm việc không đâu sao?” Vu Tiểu Tuyền lạnh lùng nói, “Thói quen này không tốt đâu!”

“Lòng hiếu kỳ ai lại không có!” Tâm Di cũng không muốn vạch trần anh ra, liền đi ra cửa, “Vậy tôi đi đây, anh tự bảo trọng nhiều nhiều nha!”

“Tâm cô nương, cô đừng có cố gắng đi báo quan, bọn họ đến đây cũng không phát hiện ra cái gì cũng không tìm được gì đâu.”

Tâm Di quay đầu lại, “Có có đàm nha môn ngu ngốc mới tin các người sẽ để lại những dấu vết gì. tôi thì không ngốc vậy đâu! Yên chí lớn đi, tối trước giờ không qua lại với bọn ngu ngốc!”

Ra đến phía ngoài, nhìn thấy bọn Đại Hổ đang đợi, liền gọi bọn họ, “Chúng ta đi thôi!”

Bọn họ đi rồi, Vu Tiểu Tuyền vẫn còn đứng nguyên tại chỗ, ngẩng đầu nhìn lên trời, trăng tròn như cái đĩa, anh ta nhìn như vậy không ai biết anh ta bỏ đi lúc nào.

Chú thích:

(1) Phách sơn thần chưởng: nghĩa là tay thần phá núi.

41. Chương 41: Nửa Đêm Gặp Mặt

Về chuyện này, lưu lại trong lòng Tâm Di ấn tượng rất sâu đậm, cô nghiêm khắc nhắc nhở sáu người còn lại, không được nói chuyện này với bất kỳ ai. Mọi người cũng biết lợi hại trong chuyện này, nên đều tuyệt không hé môi, nếu như mọi người có hợp chợ, cũng không nhắc đến chuyện này.

Ăn tết xong, rất nhanh là mùa xuân rồi.

Từ sau tết nguyên tiêu, Tâm Di ngay cả lên phố cũng rất ít, cô sợ phải gặp Na Lan Đức Duật, sợ mình sẽ yêu anh ta, thậm chí hoài nghi mình đã yêu anh ta rồi. Hơn nữa, cô vẫn sợ gặp Vu Tiểu Tuyền, người này khiến cho cô cảm thấy có chút bất an, nhưng bất an ở đâu, bản thân Tâm Di cũng không nói ra được.

Đêm nay, Tâm Di thoái thác nói mệt rồi, lên giường sớm, thực ra cô chẳng muốn đi ngủ, ôm chăn dựa vào thành giường ngáy người ra, con chó Nhật nhỏ nhảy hai ba cái lên giường, kêu hai tiếng ăng ăng.

“Xuyt, đừng ồn để mọi người ngủ. Chó à, người nói xem bây giờ anh ấy đang làm gì? Gần đây ta hầu như không nhớ nhiều đến Tử Kiện, anh ấy xuất hiện trong giấc mộng của ta ngày càng ít, ta đột nhiên rất muốn gặp anh ấy, à, ta muốn gặp anh ấy, vẫn là nhớ...” Tử Kiện?” trong lòng Tâm Di rất mâu thuẫn, cô không có cách nào xác định tình cảm của mình.

Càng nghĩ trong đầu càng rối tung, đột nhiên có ý định liều lĩnh, đi tìm Na Lan Đức Duật. Cô chạy đến nơi ở của chàng đệ Hồ Tử, chỉ có Đại Hồ ở đó, Nhị Hồ không biết đã chạy đi đâu.

Tâm Di thấy Đại Hồ đã ngủ rồi, dùng sức lay hấn dậy, Đại Hồ mở mắt thấy Tâm Di, giật mình, “Cách cách, người, người sao lại đến đây, nơi ở của bọn thuộc hạ giống như ổ chó vậy, không xứng với cách cách người!”

“Người dậy đi, đưa ta đi ra ngoài một chuyến!” Tâm Di nói.

“Ra ngoài? Cách cách, bây giờ cửa cung đã khóa rồi, không có sự cho phép đặc biệt của Hoàng Thượng, ai cũng đều không thể ra ngoài.”

“Phí lời, ta đương nhiên biết, không như vậy thì đến tìm người làm gì? Mau mặc áo vào, ta ở bên ngoài đợi người, nhỏ tiếng chút, đừng kinh động mọi người!”

Rất nhanh, Đại Hồ bước ra, bọn họ chính đại quang minh đi vòng qua tường của cung điện, ra đến bên ngoài, đương nhiên có thị vệ tuần tra ban đêm, nhưng mọi người đều biết vị cách cách này có lúc sẽ làm ra những chuyện kỳ quái, nên thấy cô muộn như vậy còn ra ngoài, cũng không lấy làm lạ.

Bọn họ đến chỗ tường hẻo lánh nhất, Tâm Di chỉ lên phía trên, Đại Hồ nói nhỏ: “Cách cách, cao quá, tôi không nhảy qua được!”

“Cứ thử xem! Không thử làm sao mà biết!”

Đại Hồ nhún người nhảy lên, chỉ lên được hai phần ba, thử lại cũng không được, lúc đáp xuống, dáng vẻ rất xấu hổ.

Tâm Di cười nói: “Bỏ đi, ta có biện pháp phòng hờ rồi, đã không bắt chước trộm được, vậy thì công khai đi ra ngoài vậy.”

“Làm sao mà công khai?”

“Đi!” Tâm Di dẫn Đại Hồ đến cổng chính, nói với thị vệ canh cổng: “Mở cổng, ta cần ra ngoài làm chút việc!”

“Ấy chết, cách cách, trong cung có qui định, khóa cổng rồi thì không thể ra ngoài.” Thị vệ khách khí nói.

“Quy định là chết, người là sống, sớm nhất là hơn một canh giờ, ta sẽ trở về.” Tâm Di nói.

“Cách cách, nếu để người ra ngoài, bị Hoàng Thượng biết được, đầu của bọn nô tài không giữ được đâu, xem như Hoàng Thượng không biết, để thống lĩnh biết được, bọn nô tài cũng gặp tai ương, cách cách, người hãy thông cảm cho bọn nô tài đi!”

“Trong mắt các người chỉ có Hoàng Thượng và thống lĩnh, không sợ đắc tội với ta sao? Không phải thường ngày ta đối đãi với các người quá khách khí sao?”

“Cách cách thường ngày rất chiều cổ đến bọn nô tài.”

“Biết được thì tốt!” Tâm Di lấy ra một tờ ngân phiếu, “Đem đi chia đi, khóa miệng lại dùm!”

Thị vệ nhìn chữ số trên tờ ngân phiếu, bất giác cổ họng nuốt nước miếng cái ực.

Tâm Di thấy hết, cười nói, “Chia ra cũng đến hơn năm bổng lộc của người đấy! Ta sẽ ghi nhớ mấy người các người, hôm nay để ta ra ngoài, một tháng sau, mấy người các người không cần làm lính canh cổng thành nữa!”

Câu nói này có tác dụng hơn tờ ngân phiếu, bọn thị vệ liền nhận ngân phiếu, đưa Tâm Di đến bên cửa, mở nhẹ một khe hở, “Thiệt thòi cho cách cách rồi!”

“Sau một canh giờ ta cũng vào ở đây!”

“Vâng vâng, vẫn là bọn nô tài mở cửa cho người!”

Ra khỏi cung, Đại Hổ giơ ngón tay cái lên: “Cách cách, người cao tay thật!”

“Chuyện nhỏ, điều này còn chưa chắc đâu! Khẩn trương lên, nhanh đi đi nhanh về, ta cũng không muốn để bọn họ gặp rắc rối!”

“Chúng ta phải đi đâu?” Đại Hổ giờ mới hỏi.

“Nhà thủ lĩnh các người.”

Đại Hổ hít một hơi, “Cách cách, bây giờ hơn nửa đêm rồi, để người khác biết sao có thể được chứ.”

“Người không nói, không ai biết đâu!”

Bọn họ vội vàng đến bên ngoài phủ Na Lan, thấy mấy nhánh cây đại thụ mọc ra ngoài tường, Tâm Di chỉ chỉ nói, “Lần này không vấn đề gì chứ? Giúp ta lên cây nào!”

Đại Hổ giữ chặt Tâm Di nhún người đưa Tâm Di lên cây.

“Người ở bên ngoài đợi ta.” Tâm Di nói xong, từ trên cây từ từ leo xuống sân.

Vào trong sân, Tâm Di tìm kiếm không phương hướng, “Ây da, anh ta ở phòng nào chứ?” thấy có một phòng sáng đèn, liền nhón chân cẩn thận lại gần, nhẹ nhàng chọc thủng giấy cửa sổ nhìn vào, “Là một ông cụ, chắc cha của anh ta.”

Cô tiếp tục nhón chân nhẹ nhàng rời đi, xuyên qua hành lang gấp khúc, có một phòng cũng sáng đèn, liền đi lại, không chú ý dưới chân, không cẩn thận giẫm phải chậu hoa.

Tâm Di ngăn không được ôi một tiếng, liền biết không hay rồi, lập tức nấp sau hòn non bộ.

Quả nhiên, cửa phòng mở, Na Lan Đức Duật nước ra, sau khi lướt nhìn một vòng mắt dừng lại ở hòn non bộ, thấp giọng nói: “Ta đếm đến ba, người tốt nhất tự ra đi, còn không...”

Tâm Di từ phía sau hòn non bộ ló đầu ra, nói nhỏ: “Không cần đếm.”

Na Lan Đức Duật không nhìn rõ là ai, nói tiếp: “Lá gan không nhỏ nhỉ, nhà Na Lan mà người cũng dám xông vào!”

Tâm Di từ phía sau hòn non bộ đi ra, “Người khác không dám, nhưng ta dám.”

Na Lan Đức Duật lúc này mới nhìn rõ là ai, kinh ngạc, “Nàng, sao lại là nàng? Nàng làm sao vào được?”

“Leo tường!”

Na Lan Đức Duật vừa kinh ngạc vừa vui mừng, kéo cô đến bên cạnh, nhìn khắp tứ phía hỏi: “Có ai nhìn thấy nàng không?”

Tâm Di lắc đầu.

Na Lan Đức Duật nhanh chóng dẫn Tâm Di về phòng mình, đóng cửa nói: “Tiểu thư, lá gan của nàng cũng lớn nhỉ, vẫn còn tốt đó chưa bị Hoàng A Mã ta phát hiện.”

“Thôi Oanh Oanh có thể đi Tây Sương tìm Trương Quân Thụy (1), ta vì cái gì mà không thể tới gặp chàng.”
Tâm Di không quan tâm nữa, cô biết tối nay mình không nói ra, sợ là cả đêm sẽ không ngủ được.

“Người Mãn chúng tôi tuy không nhiều lễ giáo như người Hán, nhưng vạn nhất bị người khác biết được, tổn hại đến danh dự của nàng. Nếu bị Ung Vương Gia biết, vậy càng không được rồi!” Na Lan Đức Duật nhìn Tâm Di, trong lòng có chút lo lắng, anh không sợ mình sẽ gặp phiền phức gì, nếu để Tâm Di bị xử phạt, hủy đi danh tiếng của Tâm Di thật không hay.

“Tâm vô tà niệm, như hòa thượng và ni cô có ngồi chung trên một băng ghế cũng không hề gì, Ung Vương Gia đó chàng không cần lo lắng, ông ta không biết đâu.”

“Có thật là không có ai phát hiện ra nàng không?”

“Không có.”

“Đến đây nào, ngồi xuống nói chuyện!” Na Lan Đức Duật đỡ Tâm Di ngồi xuống, vừa tính nói ra nỗi tương tư chất chứa trong lòng, thì nghe có tiếng gõ cửa, “Duật nhi!”

Na Lan Đức Duật hoảng hốt, hạ thấp giọng, “A Mã của ta.”

Na Lan Hoằng vẫn còn gõ cửa, “Duật nhi, con ngủ chưa?”

“A... con vừa mới đi nằm.” Na Lan Đức Duật vừa trả lời, vừa đẩy Tâm Di lên giường dùng chăn trùm cô lại, sau đó buông màn xuống, tiếp đến tay chân luống cuống cởi áo ngoài ra, ổn định tinh thần rồi mới ra mở cửa.

Na Lan Hoằng bước vào phòng hỏi: “Duật nhi, cha sao giống như nghe thấy con đang nói chuyện với ai.”

“Không, không có ạ, con vừa mới ngủ vẫn chưa đến nỗi nói mơ đâu!” Na Lan Đức Duật liền phủ nhận.

Na Lan Hoằng rất tin con trai, không để ý cười cười nói: “Có lẽ cha nghe nhầm. Ồ, người già mà, nghĩ ngợi lung tung không ngủ được, đến nói chuyện với con.”

“Được ạ, A Mã, cha ngồi đi.” Na Lan Đức Duật có thể nói không được mà!

Vì cho rằng Na Lan Hoằng ngồi xuống nói mấy câu câu thì sẽ đi, nào ngờ sau khi ông ngồi xuống, mắt nhìn lên giường nói: “Này, Duật nhi, hay là chúng ta nằm lên giường nói, sẽ ấm hơn.”

“A...” Na Lan Đức Duật không ngờ rằng cha anh sẽ có ý nghĩ này, trong lòng thầm kêu khổ, “Nằm lên giường nói chuyện, vậy chẳng khác nào lạy ông tôi ở bụi này!” anh len lén liếc về phía giường nói: “Kìa, A Mã, ở trên giường con nói chưa được hai câu thì đã ngủ rồi, hay là ngồi nói vậy!”

“Ngủ thì ngủ, ít khi hai phụ tử chúng ta ngủ chung.” Na Lan Hoằng nói xong thì đứng dậy đi về phía giường.

“Tiêu rồi!” Na Lan Đức Duật vội đi nhanh lên phía trước, “A Mã, cha ngồi đi, để con đi trải giường.”

Na Lan Đức Duật vừa chậm rãi trải giường, vừa nghĩ cách, Tâm Di lại cứ không ngoan ngoãn, thò đầu ra khỏi chăn, Na Lan Đức Duật liền trùm cô lại.

Tâm Di lại kéo ra, tỏ ý mình ngạt chết mất, Na Lan Đức Duật mặt khổ sở, miệng méo xẹo, Tâm Di dẩu môi, chui đầu vào chăn.

“Duật nhi, xong chưa, con trải giường sao lâu vậy!” Na Lan Hoằng đợi được một lúc thì hết kiên nhẫn.

“Được rồi, được rồi!” Na Lan Đức Duật lén dùng sức, chỉ nghe một tiếng “lộp cộp” nhẹ, một chân giường nứt ra, theo sau, anh cố dùng hết sức ngồi lên, vừa ngồi lên giường, thì nghiêng liền.

Tâm Di ở trong chăn đâu biết giường sẽ đột ngột nghiêng, suýt chút nữa ngã rồi, cũng may được Na Lan Đức Duật ngăn lại.

Na Lan Đức Duật đứng dậy nhìn kiệt tác do mình làm ra, nói với Na Lan Hoằng: “A Mã, giường của con cũ rồi, ngày mai đổi cho con cái khác nha, đêm nay con đến chỗ cha ngủ chung.”

Na Lan Hoàng vừa bực vừa buồn cười, “Ngủ trên giường không phải thí võ với người khác, không cần dùng sức như vậy, ngày mai, cha phải tìm người nói chuyện hôn sự cho con, tránh con khỏi dùng quá nhiều sinh lực, tối hôm nay con ngủ tạm đi!” vừa nói vừa lắc đầu đi ra cửa.

“A Mã, lẽ nào muốn con hôm nay trải chiếu trên đất ngủ sao?”

“Có gì mà không được chứ?” Na Lan Hoàng cũng không quay đầu lại.

Na Lan Đức Duật thấy cha đi rồi, liền đóng cửa, thở phào nhẹ nhõm, Tâm Di liền kéo chăn ra nhảy xuống giường trách, “Ngạt chết ta rồi, chàng cũng không đánh tiếng, ra suýt chút nữa ngã rồi.”

“Làm sao mà đánh tiếng? Ta không dùng cách này, A Mã nhất định phát hiện ra nàng không thể, giờ thì tốt rồi, ta tối nay làm sao mà ngủ?” Na Lan Đức Duật nhìn giường của mình.

Tâm Di cứ nhếch miệng cười: “Ngủ tạm đi!”

“Nàng còn cười, đều tại nàng cả.”

Tâm Di cười nói: “Ta dường như chỉ đem lại phiền phức cho chàng.”

“Ta cũng muốn giúp nàng giải quyết phiền phức mà.” Na Lan Đức Duật nói xong ôm Tâm Di vào lòng.

“Ung Vương Gia có gây phiền phức cho chàng không?” Tâm Di quan tâm hỏi.

“Rồi, ông ta nói với A Mã của ta, nói ta dụ dỗ con gái nhà lành.” Na Lan Đức Duật cười khổ sở trả lời, “A Mã của ta nghe xong rất tức giận, bảo ta sau này đừng gặp nàng nữa.”

“Ông ta sao có thể nói chàng như vậy.” Tâm Di rất không hài lòng cách làm của Dận Chân, suy nghĩ rồi lại hỏi: “Chàng có đồng ý không?”

Na Lan Đức Duật lắc đầu, “Ta sao có thể không gặp nàng được, sao có thể không gặp nàng, không nhìn thấy nàng, ta cũng không biết ngày thành trôi qua như thế nào nữa?”

“Qua rất nhanh, Tiết gia không phải có ba cô nương sao?”

“Ta và họ không có gì hết.” Na Lan Đức Duật liền giải thích.

Tâm Di cười, “Biết rồi, đùa với chàng thôi, nếu ta không tin chàng, hôm nay còn đến gặp sao?”

“Ta chỉ cần một mình nàng là đủ rồi, tuyệt đối sẽ không có người thứ hai.”

Tâm Di ngượng ngùng cúi thấp đầu, “Cái gì mà một người với hai người chứ, chỉ nói lung tung.”

“Hôm tết nguyên tiêu, ta nhìn thấy nàng, nhưng trong nháy mắt lại không tìm thấy nàng, sau đó ta đến cổng Ung Vương phủ đợi nàng, kết quả lại bị Ung Vương gia mắng một trận.”

“Chàng sau này đừng đến tìm ta, bị Vương gia nhìn thấy thì không hay.”

“Nhưng ta muốn gặp nàng.” Na Lan Đức Duật thật ra khó chịu được nỗi khổ tương tư.

Tâm Di suy nghĩ rồi nói: “Nhu vậy đi, chúng ta gặp nhau vào ngày mùng 5, 15, 25, được không?”

“Thật không? Đã hứa rồi thì không được không đến đó.”

“Bảo đảm đến mà! Chàng chọn một nơi đi!”

“Đào Nhiên Tự! Ở đó yên tĩnh.”

“Được!” Tâm Di đồng ý, tiếp theo lại nói: “Không còn sớm nữa, ta phải về rồi, ta là lén trốn ra ngoài, bị người khác phát hiện sợ là phiền phức cho bọn họ.”

Na Lan Đức Duật vẫn không nỡ buông tay, “Ở lại một chút nữa đi”, hai người dựa vào nhau, nhưng mỗi người mỗi tâm sự.

Trong lòng Tâm Di lo lắng và sợ hãi, Khang Hy sớm muộn gì cũng ra đi, còn về Ung Chính, sách sử ghi lại rất rõ ràng, mình cũng qua lại với ông ta, ngày sau e rằng không sống dễ chịu như bây giờ, ở Thanh triều, ngoài Na Lan Đức Duật ra, không còn người nào có thể nương tựa. “Na Lan, đừng trách ta giấu chàng, ta

sợ, nếu chàng biết thân phận của ta, chàng còn yêu ta nữa không, nếu Khang Hy biết chuyện của chúng ta, ta sợ tính mạng chàng khó giữ nổi! Ta đã mất đi Tử Kiện rồi, không muốn lại mất thêm chàng!”

Na Lan Đức Duật ôm Tâm Di vào lòng, nghĩ đến sau này có thể quang minh chính đại sống cùng với Tâm Di, anh đã muốn một lần đi cầu thân với Tâm Di, ôm người đẹp trong lòng, anh lại không muốn để cô ấy rời đi, không biết là mình càng lúc càng xiết Tâm Di chặt hơn, hai tay vuốt tóc cô, lưng cô, hơi thở cũng dần dần trở nên gấp gáp, Tâm Di cũng cảm thấy sinh lý của Na Lan Đức Duật thay đổi, liền đẩy anh ra, nhưng đẩy không được, ngẩng đầu lên nhìn anh, chỉ thấy trong mắt anh tình cảm nồng nàn, thấy Tâm Di ngẩng đầu, Na Lan Đức Duật liền hôn lên môi cô, cướp đoạt đôi môi thơm của cô, nụ hôn dài ngây ngất càng làm Na Lan Đức Duật không nỡ buông tay ra, “Đừng đi!”

“Không được!” Tâm Di liền từ chối, “Na Lan, nếu hôm nay ta ở lại, sau này không những sẽ bị chàng xem thường, mà còn bị mọi người xem thường, chàng cũng sẽ gặp họa sát thân, nếu chàng nghĩ cho tương lai chúng ta sau này, đừng bảo ta ở lại.”

Cô nói như vậy, Na Lan Đức Duật dù có không nỡ cũng phải thả tay ra, “Nàng cho ta biết, nhà nàng ở đâu, ta muốn đến nhà nàng cầu hôn.”

“Chàng biết nhà ta ở Ung Vương phủ mà.”

“Vậy còn A Mã Ngạch Nương của nàng?”

“Ta từ nhỏ đã mất họ rồi.” những lời này của Tâm Di là không có gạt Na Lan Đức Duật.

“Nói như vậy, ta nhất định phải qua ải của Ung Vương gia rồi?”

Đến bước này, thì Tâm Di chỉ có thể gật đầu, trong lòng càng có nỗi khổ khôn xiết, “Chàng phải qua ải của Khang Hy! Chàng hoàn toàn không qua được rồi!”

“Được, ta sẽ chọn ngày đến Ung Vương gia nói rõ chuyện này.”

“Không! Chàng đi tùy tiện như vậy quá mạo hiểm, để ta đi trước thăm dò tin tức.” cô an ủi Na Lan Đức Duật, cũng là an ủi chính mình, “Ta sẽ thuyết phục ông ấy hiểu.” nói xong, hôn lên má Na Lan Đức Duật, “Tình cảm hai người phải là lâu dài, không phải ở sớm tối bên nhau.”

Na Lan Đức Duật ôm cô thật mạnh, “Ta tiễn nàng!”

Vẫn là leo tường ra ngoài, nhưng lần này dễ hơn nhiều, Đại Hổ ở bên ngoài đợi rất lo lắng, thấy Tâm Di ra, mới yên tâm.

Na Lan Đức Duật nhìn Đại Hổ, nói: “Đi đường cẩn thận!” nhìn Tâm Di lần nữa, rồi phi thân vào.

Tâm Di ngẩn ngơ nhìn bức tường, giống như muốn nhìn thấu bức tường, trong lòng hiểu rõ mình và Na Lan Đức Duật không chỉ cách nhau một bức tường, trong lòng chợt dâng lên một dự cảm không hay.

Chú thích:

(1) Tây sương ký (truyện ký mái Tây), còn có tên đầy đủ là Thôi Oanh Oanh đãi nguyệt Tây sương kí, truyện về Thôi Oanh Oanh chờ trăng dưới mái Tây, là vở tạp kịch của Vương Thực Phủ, sáng tác trong khoảng những năm Đại Đức (1297-1307) đời Nguyên Thành Tông (1295-1307), miêu tả cuộc tình duyên vượt qua môn đăng hộ đối và lễ nghi phong kiến của Thôi Oanh Oanh và chàng thư sinh Trương Quân Thụy.

42. Chương 42: Bán Đấu Giá Cứu Trợ Thiên Tài

Đào Nhiên Đình là Khang Hy năm 34 khi Công Bộ Lang Trung Giang Tảo phụng mệnh đến giám sát Hắc Dao Xưởng tạo nên, lấy thơ của Bạch Cư Dị (1) “Canh đãi cúc hoàng gia nhượng thực, dữ quân nhất túy

đào nhiên” lấy hai chữ “Đào Nhiên” trong câu làm tên. Cây trong vườn xanh tươi, hoa cỏ sum xuê, lầu các chênh vênh (gập ghềnh), đình đài thấp thoáng, cảnh sắc hợp lòng người.

Hẹn hò chuyện này thời cổ đại cũng có, chỉ là không táo bạo như thời hiện đại mà thôi.

Na Lan Đức Duật đếm đầu ngón tay đã đến ngày mừng năm, từ sớm đã ở Đào Nhiên Đình, sốt ruột chờ đợi hơn một canh giờ, mới thấy Tâm Di.

“Nàng cuối cùng đến rồi! Ta đã đợi rất lâu!”

Tâm Di ngược mặt nhìn trời, “Bây giờ là giờ Tỵ (2), đúng giờ mà, chàng tới sớm lắm hả?”

“Ta đến lúc giờ Thìn (3)! ”

“Ha ha!” Tâm Di nhin không được cười, “Sớm quá, sau này đừng đến sớm như vậy!”

“Ta sốt ruột mà, muốn đến sớm một chút gặp nàng!”

“Sớm quá em ra không được!” Tâm Di áy náy nói.

Na Lan Đức Duật nhìn phía sau Tâm Di, không có mấy người đi cùng, “Bọn họ đâu?” mấy người đó rất biết điều tự đi chơi hết rồi, còn cần Na Lan Đức Duật hỏi sao.

“Đi dạo nha!” Na Lan Đức Duật nắm bàn tay mềm như nhung của Tâm Di, hai người chậm chậm dạo bước.

Mây nhạt gió trong lành, ánh mặt trời ảm áp, chim hót hoa thơm, mùa xuân là đẹp nhất, trong mắt những người đang yêu thì mùa xuân càng xinh đẹp. Nhưng cái đẹp này không dài lâu.

Thông thường, Tâm Di cách ba đến năm ngày phải đến chỗ Khang Hy trò chuyện, hôm nay cũng vậy, cô rón rén vào phòng sưởi ấm Cần Thanh Cung, thấy Khang Hy nhắm mắt nằm trên phản dằng vế vô cùng mệt mỏi.

Tâm Di phát tay, cung nữ thái giám trong phòng đều lui ra.

“Là Tâm Di phải không?” Khang Hy cảm nhận được, vẫn nhắm mắt hỏi.

“Hoàng Thượng, người lại không khỏe sao?” Tâm Di quan tâm.

Khang Hy mở mắt ngẩng đầu lên, thở dài, “Trẫm là không khỏe, không khỏe ở trong lòng.”

Tâm Di đâm lưng cho Khang Hy, “Sao vậy, Hoàng Thượng, con có thể giúp gì được không?”

Khang Hy cười cười, “Trẫm biết con thông minh, nhưng dù con có thông minh đi nữa cũng không biến ra tiền được!”

“Hoàng Thượng thiếu tiền dùng à?” Tâm Di rót ly trà, đưa Khang Hy.

Khang Hy uống một ngụm nói: “Thiếu, thiếu rất nhiều.”

“Hoàng Thượng, theo lý mà nói, con không nên hỏi chuyện quốc gia đại sự, nhưng Hoàng Thượng đối với con rất tốt, con cũng nên vì Hoàng Thượng mà san sẻ chút ưu phiền! Chuyện lớn làm không nổi nhưng chuyện nhỏ thì có thể!”

Khang Hy cảm thấy rất vui nói: “Con có lòng, Trẫm đã rất vui rồi!” Ngừng một chút nói tiếp: “Trẫm uống công sinh nhiều con gái như vậy, chẳng có đứa nào có thể thay Trẫm san sẻ ưu phiền cả, Ôi! Mỗi năm mỗi tu sửa Hoàng Hà, Hoàng Hà mỗi năm đều vỡ đê, quốc khố lấy đâu ra nhiều tiền để cứu trợ, Trẫm hao tổn tâm trí biết bao!”

”Hoàng Thượng, cần bao nhiêu ngân lượng ạ? Tâm Di đối với tiền bạc thì không có chút khái niệm gì, đến Thanh triều càng không bận tâm lo nghĩ đến tiền bạc.

“100 vạn lượng, con có không?”

Tâm Di lắc lắc đầu, “Con không có, nhưng con sẽ nghĩ cách gom góp.”

“Gom góp? Làm sao mà gom góp, con đừng nói với Trầm, con nghĩ cách lấy của văn võ đại thần trong triều nha, bọn họ nhận bổng lộc là để nuôi gia đình sống qua ngày, hưởng hồ chi như muối bỏ biển vậy, giải quyết không được vấn đề.”

Tâm Di suy nghĩ, “Con mới không thèm những bổng lộc đó của các đại thần, những bổng lộc đó thì làm được gì, Hoàng Thượng người chờ xem đi, con không dám nói nhất định có thể có 100 vạn lượng, nhưng hẳn là nghĩ nhiều hơn so với Hoàng Thượng người, con bây giờ đi gom góp tiền đây.” Nói xong, chạy nhanh ra ngoài cửa.

Về đến Di Uyển, Tâm Di liền bày bút mực ra, viết trên thiệp mời cái gì đó.

Mọi người đều xem không hiểu, bọn họ cho đến bây giờ vẫn chưa từng thấy Tâm Di cầm bút viết, hôm nay là sao vậy?

Tiểu Cát Tử mở miệng hỏi trước: “Cách cách, người viết thiệp nhiều như vậy, định làm gì vậy?”

“Vay tiền!” Tâm Di bật ra hai chữ.

Tiểu Mai Tử mài mực nói: “Cách cách, người thiếu tiền dùng thì nói Hoàng Thượng một tiếng không được sao.”

“Là Hoàng Thượng thiếu tiền dùng.” Tâm Di chỉ chăm chú viết, cũng không ngẩng đầu lên.

“Hoàng Thượng cũng thiếu tiền dùng ư?” Tiểu Trúc Tử khó hiểu nói.

“Người cho rằng Hoàng Thượng là đại phú ông sao, Hoàng Thượng không vì tiền mà lo rầu sao?” Tâm Di liếc Tiểu Trúc Tử một cái, lại cúi đầu tiếp tục công việc của cô.

“Cách cách, vay tiền thì phải trả! Người lấy cái gì để trả?” Tiểu Mai Tử có chút lo lắng nói.

“Không cần trả, đến lúc đó bọn họ đều sẽ cam tâm tình nguyện móc tiền ra.” Tâm Di cười nói.

“Đúng đó, cách cách chúng ta có khi nào làm ăn lỗ vốn đâu!” đối với Tâm Di, Tiểu Trúc Tử trước giờ đều không tiếc lời ca ngợi.

“Cách cách, người tính làm sao để vay tiền?” Tiểu Cát Tử lại hỏi.

“Đừng nôn nóng, đợi ta viết xong rồi nói cho các người biết!”

Xi cuối cùng cũng gác bút xuống, gọi: “Tiểu Trúc Tử, Tiểu Lam Tử!”

“Có nô tài!” Tiểu Trúc Tử, Tiểu Lam Tử liền đáp.

Tâm Di đưa thiệp mời cho họ, “Đem đến các phủ, các thương gia, các chùa miếu lớn, nói Ung Vương phủ ngày mai ở Lưu Ly Xưởng tiến hành hội đấu giá cứu trợ thiên tai.”

Lưu Ly Xưởng của Bắc Kinh nằm ngoài cửa đông, lúc đầu gọi là Hải Vương Thôn, khi Nguyên triều xây dựng Đại Đô thành, bên trong Lưu Ly Xưởng thiết kế chuyên nung tạo ra màu sắc của ngói lưu ly. Khi Minh triều xây Ngoại La Thành, Lưu Ly Xưởng bị ngăn ở bên trong thành, đường phố ở đây dần dần có qui mô hơn, có một số quan lại lui về ở ẩn thường mang theo số lượng lớn sách vở và đồ cổ đến đây định cư, đồng thời còn thu hút những người vào kinh thi cử có nhu cầu mượn sách vở hoặc yêu thích đồ cổ, người Mãn sau khi du nhập thiết lập Thanh triều, sản xuất lưu ly ở Lưu Ly Xưởng dần dần vắng lặng, nhưng ở đây vẫn còn là nơi tiểu thương tập trung qua lại, những văn nhân học giả nổi tiếng người Hán bị thu hút bởi văn hóa, không khí của Lưu Ly Xưởng nên chọn ở đây.

Lúc đó tiệm sách, tiệm đồ cổ ở Lưu Ly Xưởng san sát nối tiếp nhau, đâu đâu cũng thấy rực rỡ, Tùng Quân Các, Nhị Dụ Đường, Văn Quang Lâu, Tụy Văn Trai, Hòa Âm Sơn Phòng, Bác Cổ Trai (4)... nghiêm nhiên trở thành trung tâm văn hóa của kinh thành, là nơi rất nhiều văn nhân nho sĩ tụ hợp.

Thiệp mời của Tâm Di nhanh chóng được gửi tới các phủ các thương gia, Dận Chân sau khi nhận thiệp khó hiểu suốt cả buổi trời, người phát thiệp lấy danh nghĩa Ung Vương phủ, kết quả thiệp mời vẫn đưa đến Ung Vương phủ, chuyện này rất cuộc là cái gì nhỉ! Chữ viết tay rồi rầm trên thiệp càng không dám khen tặng, thậm trọng suy nghĩ, đoán là Tâm Di gây nên, nhưng làm sao cũng nghĩ không ra cô phát thiệp này rất cuộc là muốn làm trò gì.

Người nghĩ không ra đâu chỉ có một mình ông ta, ngày hôm sau, các đại thần lúc chờ thiết triều cũng bàn tán xôn xao, làm cho bọn họ ngay cả lúc thượng triều tâm cũng để đầu đầu đó. Hiếu kỳ, vừa bãi triều bọn họ liền đi thẳng tới Lưu Ly Xưởng, khỏi phải nói, Xue Yan và Na Lan Hoàng cũng muốn đến xem náo nhiệt.

“Na Lan huynh, chúng ta đi bộ hay là cưỡi ngựa đi.”

Na Lan Hoàng không chút nghĩ ngợi liền nói: “Người ở nhật định rất đông, chúng ta hay là đi bộ đi!”

Hai người đang đi, bỗng nhiên nghe có tiếng người gọi: “Na Lan Hoàng, Tiết Ngôn!”

Hai người xoay đầu lại, thấy Dận Chân, liền đứng lại, “Vương gia!”

“Hai người các người mang theo nhân mã đi Hà Nam cứu tế, lập tức xuất phát.” Dận Chân dặn dò.

Na Lan Hoàng ngăn người, “Vương gia, đây không phải là việc của Binh Bộ à!”

Dận Chân không biểu lộ gì mà trả lời: “Người bên đó không đủ, hai người cũng rảnh rồi, hãy đi một chuyến đi!”

Ung Vương gia cản dặn, hai người đành tuân lệnh, “Vâng!” hai người thất vọng mang vẻ mặt tiếc rẻ bỏ đi.

Hai người vừa đi, Dận Chân liền mỉm cười, “Hai người các người nếu đi hội đấu giá, vậy càng không thể che dấu liền rồi! Tâm Di, cô phải làm sao cảm ơn ta đây?” Ông ta đắc ý xoay người, cũng đi về hướng Lưu Ly Xưởng.

Tại khu đất trống bên cạnh Lưu Ly Xưởng, dựng một cái đài, trên đài có kéo một băng biểu ngữ dài, trên đó viết “Đại hội đấu giá cứu trợ thiên tai.” Rất nhiều người dân đã vây quanh dưới đài, chỉ trở. Có vài thân vương, A Ca, các đại thần cũng đứng ở dưới đài trông ngóng.

“Lão Tứ muốn làm gì vậy?” Bát A Ca Dận Tự không hiểu Tứ A Ca của ông ta đang làm trò gì nữa, lúc này trên triều không có cơ hội giữ lại hỏi.

“Không biết, hẳn là nhiều thủ đoạn nhất.” Cửu A Ca Dận Đường tuy không hài lòng, nhưng thấy náo nhiệt vẫn muốn đến coi, ngó nghiêng một hồi, thấy kiệu của Dận Chân vừa đến, liền nói: “Này, Lão Tứ đến rồi, lại hỏi hẳn xem.”

Bọn họ chen đến bên cạnh Dận Chân.

“Tứ Ca!” Dận Tự lên tiếng chào, ở mức độ lễ nghi thì hẳn luôn luôn không có khiếm khuyết.

Dận Chân cũng khách sáo chào lại: “Bát đệ, Cửu đệ, Thập đệ, các đệ cũng đến à!”

“Tứ ca, hôm nay việc này là ý gì vậy?” Dận Tự chỉ cái đài trống.

Dận Chân nói: “Huynh cũng không biết.”

“Không phải huynh phát thiệp mời sao?” Dận Đường khó hiểu hỏi.

“Không phải huynh.”

“Vậy là ai? Ai dám mạo danh huynh?”

Đang nói, thấy Tâm Di nhảy lên đài.

Dận Chân chỉ Tâm Di, “Quả nhiên là trò của vị Tâm đại tiểu thư này, các đệ hãy nhớ, cô ta không muốn để người khác biết thân phận của cô ta, chỉ nói với người khác họ Tâm, đừng nói lộ ra, nếu như chọc giận cô ta, thế nào cũng bị Hoàng A Mã mắng ột trận, huynh đã căn dặn những người khác rồi.”

Mọi người đều biết Tâm Di thích đùa, nên cũng không thắc mắc tại sao cô phải dối họ Tâm. Chỉ thấy Tâm Di trên đài chấp tay, nói thẳng vào vấn đề: “Kính thưa các ông bà, chú thím, các huynh đệ tỷ muội, chắc hẳn mọi người đều đã biết việc Hoàng Hà gặp họa, hôm nay tiểu nữ ở đây tiến hành một đại hội đấu giá cứu trợ thiên tai, hy vọng mọi người ra tay giúp đỡ, giúp những người bị thiên tai.”

Dưới đài có người hỏi lớn: “Chúng tôi tại sao phải giúp họ?”

“Nếu những người đó là người thân của các vị, họ hàng và bạn thân, các vị có giúp không?” Tâm Di hỏi lại.

“Có!” đây là lẽ thường tình.

“Vậy nghĩ ngược lại, nếu ngài gặp khó khăn, có mong muốn người khác đến giúp ngài không?” Tâm Di lại tiếp tục hỏi.

“Muốn!” những người dân giống như học sinh tiểu học trả lời câu hỏi của giáo viên vậy, chính tề đáp.

“Tôi tin các vị đều có lòng thương người, hãy đặt các vị vào hoàn cảnh của họ, các vị nhất định không muốn nhìn thấy họ trôi dạt khắp nơi, ăn xin đầu đường xó chợ. Để có thể giúp họ xây dựng lại nhà cửa, nên mời mọi người có tiền quyền tiền, có vật quyền vật, một đồng xu không chê ít, một cái áo không chê mỏng, một cân gạo cũng là một tấm lòng.” Nói những từ khuôn sáo này Tâm Di đều không dùng bản nháp, ở xã hội hiện đại, nghe vậy vẫn còn ít đấy!

Có người đưa ra câu hỏi: “Vậy chúng tôi làm sao tin cô dùng tiền của chúng tôi giúp đỡ nạn dân?”

“Các vị có thể không tin tôi, nhưng phải tin Ung Vương gia và Liêm Vương gia chứ, có họ làm chứng.” Tâm Di nhìn Dân Chân và Dân Tự, “Hai vị Vương gia, có thể bằng lòng làm chứng không?”

Dân Chân đương nhiên là nhận lời: “Phải, bốn Vương bằng lòng bảo đảm tiền và vật phẩm thu được lần này đều dùng cứu trợ.”

Dân Tự há chịu để chuyện nở mặt nở mày này ột mình Dân Chân, liền nói: “Đúng, tiểu Vương cũng bằng lòng làm chứng, hơn nữa, tiểu Vương mở đầu trước, quyền tặng 1000 lượng.” nói xong, lấy ngân phiếu ra bỏ vào thùng quyền góp.

“Đa tạ Liêm Vương gia hào phóng giúp đỡ! Tôi thay mặt cho người dân vùng thiên tai cảm ơn Liêm Vương gia.” Tiếp theo Tâm Di lại nói với đám đông: “Các vị hương thân phụ lão, ở đây còn đấu giá vài bức tranh chữ cổ, mọi người vừa có thể tặng chút tấm lòng lại có thể có vật phẩm quý hiếm có, hà cớ gì mà không làm chứ? Bây giờ đấu giá bắt đầu!”

Cô ở đây bán đấu giá, ở Ngự Thư Phòng Khang Hy đang khó hiểu, bãi triều rồi, càng nghĩ càng không hợp lý, liền hỏi Lý Đức Toàn: “Hôm nay làm sao đó, một đám trên triều đều để tâm đấu đấu đó, sau đó còn rì rầm như họp chợ vậy.”

Lý Đức Toàn cười trả lời, “Vạn Tuế Gia, người vẫn chưa biết à?”

“Biết cái gì?”

“Hôm nay Tứ Gia tiến hành đại hội đấu giá cứu trợ thiên tai, nô tài đoán các đại thần đều vội muốn đi xem náo nhiệt!”

“Dân Chân?” Khang Hy đầy hoài nghi hỏi, “Nó biết làm việc này sao? Việc này Tâm Di làm còn tin được!” vừa nhắc tới Tâm Di, ông liền nhớ lại, “Chắc chắn là Tâm Di, nha đầu này hôm còn nói vì Trẫm đi gom góp tiền, thì ra nó dùng cách này!” Khang Hy liền tỏ vẻ thích thú, “Trò mới, Trẫm cũng muốn đi xem xem.”

Lý Đức Toàn liền thay đổi ý phục cho Khang Hy, cũng không gọi người, đi thẳng ra trước hoàng cung, đi được nửa đường, gặp Uyển Nhi đang tản bộ một mình ở Ngự Hoa Viên.

Nhìn thấy Khang Hy, Uyển Nhi liền hành lễ, “Tham kiến Hoàng Thượng! Hoàng Thượng đi đâu vậy?”

“Ra ngoài cung xem trò vui mới, có muốn đi không?” Khang Hy hỏi.

Nghe nói xuất cung, Uyển Nhi rất vui liền đáp, “Được ạ! Hoàng Thượng, có cần gọi thị vệ không?”

Khang Hy liền xua tay, “Không cần không cần, nhiều người phiền phức lắm, phải đi nhanh lên, Trẫm không muốn có một đám người đi theo.”

“Vâng!” Uyển Nhi liền đi cùng Khang Hy.

Trên đài đấu giá, Đại Hồ Nhị Hồ mở ra một cuộn tranh.

Dưới đài liền có người nhận ra: “A! của Cố Khải Cho (5) «Lạc Thần Phú»!”

“Vị công tử này rất tinh mắt, nhìn dáng vẻ công tử thì biết là tài cao bát đấu, tin chắc sau này nhất định sẽ phong quan bá tước, quang tông diệu tổ.” Sự tăng bốc của Tâm Di không cần tiền.

Lời hay ai lại không thích nghe, người đó thích chí cười không khép miệng, cười nói: “Đa tạ lời may mắn của tiểu thư, xin hỏi «Lạc Thần Phú» giá bao nhiêu?”

“Giá khởi điểm là 5000 lượng, mức độ tăng giá là 500 lượng.” giá này không mắc.

Lập tức có người giơ tay, “6000 lượng!”

“Vị đại ca này rất khí phách! Có ai trả cao hơn 6000 lượng không?” Tâm Di hỏi to.

“6500 lượng... 8000 lượng... 1 vạn lượng...”

“Wa, có người ra giá 1 vạn lượng, còn ai giá cao hơn không?” Tâm Di thấy giá đã rất cao rồi, “1 vạn lượng lần một, 1 vạn lượng lần 2...”

“Hai vạn lượng!” có người trả giá cao hơn.

Chú thích:

(1) Bạch Cư Dị (772-846): tự là Lạc Thiên, hiệu là Hương Sơn cư sĩ là nhà thơ Trung Quốc nổi tiếng thời nhà Đường.

(2) Giờ Tỵ: từ 9h đến 11h sáng.

(3) Giờ Thìn: từ 7h đến 9h sáng.

(4) Bác cổ trai: vẽ bác cổ lấy đồ cổ làm đề tài.

(5) Cố Khải Chi: Đại danh họa Cố Khải Chi. Cố Khải Chi vẽ tác phẩm Lạc thần phú đồ cũng với một bút pháp tinh diệu, dựa theo bài phú Lạc thần nổi tiếng của Tào Thực viết về mối tình không tưởng và đầy huyền hoặc đối với Lạc thần Mật Phi. Tào Thực, trong tranh của Cố Khải Chi cô đơn giữa đám người hầu như say, như tỉnh, ngậy ngất nhìn về phía Mật Phi. Còn hình dáng Mật Phi thì huyền hoặc như một ảo ảnh giữa khói mây, sông, núi.

43. Chương 43: Phân Tranh Đấu Giá

Tâm Di nhìn về hướng người kêu giá, người này tuổi chừng 26 – 27, khuôn mặt hơi vuông, trong mắt thấy vẻ mặt vênh vào hung hăng, đầu đội cái nón có nạm một viên ngọc bích, một bím tóc dài đến hông, bên hông đeo một cái túi gấm màu vàng, còn có một viên ngọc bội bằng cẩm thạch Lang Nha (1), khí phách phi thường.

“Ha ha! Lại là một tuần tú, tuần tú Đại Thanh triều còn phải để mắt, ngược lại cũng so sánh được với Na Lan Đức Duật.” Tâm Di nhìn cái túi bên hông hắn, “Ê, hắn dám dùng màu vàng, xem ra cũng là dòng dõi hoàng thất!”

Nghĩ đến đây, thì cười khanh khách nói: “Có người ra giá hai vạn lượng, còn ai giá cao hơn không?” không có người lên tiếng, không phải ra giá không nổi, mà đa số mọi người đều nhận ra người này, nên không dám tranh với anh ta.

“Hai vạn lượng lần 1, hai vạn lượng lần 2, hai vạn lượng lần 3! Được »Lạc Thần Phú«thuộc về vị công tử này, xin hỏi tôn tính đại danh của công tử?” Tâm Di hỏi.

“Tại hạ Kỳ Duệ, tham kiến Tâm cô nương!”

“Ồ, thì ra là Kỳ Duệ bối lạc, thất kính thất kính!” Tâm Di nghĩ, “Chả trách đẹp trai như vậy, thì ra là 1 trong tam đại thần tượng, ba người mình đều gặp qua rồi, luận tướng mạo, ba người mỗi người một vẻ, luận khí phách, Kỳ Duệ mang dáng vẻ kiêu ngạo của hoàng thất, Phát Dực có chút lỗ mãng, là kém cỏi nhất, ha ha, tốt nhất đương nhiên là Na Lan Đức Duật, chín chắn kiên định, thành thực lại không kiêu kiêu ngạo!”

Cô đang suy nghĩ, bên cạnh có người nói xen vào: “Kỳ bối lạc thật là cây bút lớn!”

Kỳ Duệ ngoái đầu nhìn, cười nói: “Phất Dực, người đến chậm một bước rồi, «Lạc Thần Phú» thuộc về ta rồi.”

“Không sao, tôi quỳen tặng trước 5 ngàn lượng, sau đó đấu giá cái khác.” Phất Dực hành lễ với Tâm Di, “Tâm tiểu thư, đây là ngân phiếu 5 ngàn lượng, xin nhận cho!”

Tâm Di – Phất Dực xem ra cũng có quen biết, nên cười nói: “Phất Dực, hôm nay người sao hào phóng vậy, bên kia có thùng quỳen góp, bỏ vào đó đi!”

Phất Dực sau khi bỏ tờ ngân phiếu vào nói: “Hôm qua nhận được thiệp mời, tại hạ còn đang nghĩ là ai có lòng nhân như vậy, thì ra là Tâm tiểu thư, Tâm tiểu thư đã vận động, tại hạ đâu có thể không đến cổ vũ chứ?”

“Phất Dực, người nói dai vậy không buồn nôn sao!” Kỳ Duệ đứng bên cạnh thấy họ nói chuyện rất thân thiện, cảm thấy không vui, hỏi: “Người và Tâm tiểu thư quen biết nhau?”

“Phải, không những quen biết, mà còn rất thân, không tin ngài hỏi Tâm tiểu thư đi.” Phất Dực cố ý thêu dệt.

Tâm Di cũng thuận theo lời của Phất Dực, “Đúng đó, rất thân.” Vừa liếc mắt, thấy Nguyên Thái trốn sau người Phất Dực, liền bắt lại, “Nguyên Thái, đừng trốn, còn người thì sao?”

“Có có có, tôi đã chuẩn bị sẵn rồi, 1 ngàn lượng!” Nguyên Thái vội lấy tiền.

Tâm Di không hài lòng, “Chỉ 1 ngàn lượng, người không thể chơi với mấy con chim, còn ít hơn mấy lần trên tửu lầu!”

“Vậy tôi tặng thêm, 3 ngàn lượng thế nào?” Nguyên Thái vội tăng lên thêm 2 ngàn lượng.

Tâm Di quả thực là còn bất nạt, cứ cố tình nói: “Vẫn còn ít, ở lại đừng có đi, đợi một chút ta mời cơm.”

“Không dám không dám, nào dám để cô mời cơm!” Nguyên Thái kiếp này là xui xẻo nhất, chính là dám chọc tới Tâm Di.

Tâm Di đương nhiên là khách sáo, có mới là không mời Nguyên Thái dùng cơm! Liền cười cười nói, “Được, chúng ta tiếp tục, tiếp theo đến bức của Lục Cơ «Bình Phúc Thiếp» (3), giá khởi điểm cũng là 5 ngàn lượng.”

Vừa nói xong, Phất Dực liền ra giá, “Tôi ra 6 ngàn lượng!”

“Khoe giàu hă, nhà các người có tiền, ta trả 1 vạn lượng.” Kỳ Duệ vì Phất Dực quen biết Tâm Di trước, trong lòng không vui nên độ sức với hă.

“Một vạn rưỡi!” Phất Dực cũng không sợ Kỳ Duệ.

“Hai vạn!”

“Ba vạn!”

Vừa mới bắt đầu vẫn là hơn 5 ngàn, bây giờ là hơn 1 vạn rồi! Tâm Di cũng không hô, nhòai người lên bàn xem giá cuối cùng của bọn họ, “Các người đều có tiền, được thôi, tranh cãi càng nhiều giá càng cao, tiền thu được cũng càng nhiều.” có vẻ xem trò vui không phải trả tiền.

“Năm vạn!” sau khi Phất Dực kêu ra giá này, Dận Tự kéo áo Kỳ Duệ, nói nhỏ: “Đừng đấu tiền với hă, người đấu không lại hă đâu.”

Kỳ Duệ lần này không tăng thêm, nói: “Phất Dực, lần này ta nhường người, «Bình Phúc Thiếp» là của người.”

Phất Dực dường như cũng thấy giọng điệu thắng thua lần này quá gay gắt, lúc này Kỳ Duệ chỉ trả 1 vạn lượng thì mua được «Lạc Thần Phú», bản thân ra giá nhiều như vậy, trong lòng có chút bất bình, nên nói: “Ngài hình như vẫn chưa quỳen tiền!”

“Yên tâm đi, ta không keo kiệt vậy đâu!” Kỳ Duệ ném vào trong thùng một tờ ngân phiếu, lại chỉ Tâm Di, nói với Phát Dực: “Hừ! Người cho rằng dùng tiền là có thể lấy lòng cô ấy sao?”

Phát Dực liền phủ nhận, “Tôi không phải lấy lòng cô ấy, tôi là vì cứu trợ thiên tai.”

Bọn họ tranh chấp làm cho Na Lan Đức Duật trong đám đông cảm thấy hoài nghi, “Cô ấy rốt cuộc có thân phận gì, tại sao Kỳ Duệ nói Phát Dực lấy lòng cô ấy, lấy lòng cô ấy vì cái gì?” nhưng anh ta cũng không nghĩ ngợi nhiều, chú ý tới bán đấu giá lại, đây chính là thất sách của Na Lan Đức Duật, nếu anh ta suy nghĩ nhiều hơn, phân tích một chút, tức có thể đoán ra thân phận của Tâm Di, nhưng cũng may mà anh ta không nghĩ ngợi nhiều, bằng không, hai người đều phải ôm hận rồi.

“Cách cứu trợ thiên tai này của cô ấy rất hay, thì ra cô ấy ngoài thông minh, nghịch ngợm đáng yêu ra, còn lương thiện có lòng thương người như vậy.” Na Lan Đức Duật lại càng hiểu thêm Tâm Di nhiều hơn.

Kỳ Duệ bực bội không biết trút giận vào đâu, liếc mắt thấy Na Lan Đức Duật, thì bắt đầu gây sự với anh, “Ồ, ta được biết đây là ai đây, thì ra là con trai của Na Lan Hong! Na Lan công tử, danh hiệu của người sắp trước cả hai chúng tôi, vậy người quên tặng bao nhiêu vậy?”

Thấy Kỳ Duệ chĩa mũi dùi vào mình, Na Lan Đức Duật tránh né nói: “Tôi không thể bì được sự hào phóng của hai vị, một trăm lượng.”

Phát Dực cũng là không vừa mắt với Na Lan Đức Duật, hướng hồ Nguyên Thái đã nói chuyện ở Tử lâu với hắn, nên hắn liền kết với Kỳ Duệ, “Ồi chào, tôi nói Na Lan Đức Duật, người quá keo kiệt đó!”

Na Lan Đức Duật không khách sáo đáp lại, “Tôi không có tổ phụ làm thân vương, cũng không có tỷ tỷ làm quý phi, một trăm lượng là bổng lộc của tôi bỏ ra.”

Ý của lời nói ai nghe đều hiểu hết, Kỳ Duệ lại càng không vui, “Như thế cũng quá ít! Ta không tin người không có tiền!” mục đích của Kỳ Duệ là làm bẽ mặt Na Lan Đức Duật, nhưng dù sao cũng là xuất thân hoàng gia, lời nói cũng biết nặng nhẹ.

Phát Dực thì không giống vậy, lời nói rất khó nghe, “Người không có tiền không cần vội, có biết bao nhiêu tỷ tỷ muối muối muốn giành được nụ cười của người, người không ngại bán vài cái là có tiền à!”

Lời nói rõ ràng là có ý sỉ nhục, Na Lan Đức Duật tức khắc tức giận ngút trời, có điều ở đây có biết bao vương công đại thần và người dân, nên nén giận, chỉ coi như không nghe thấy gì.

Anh có thể nhịn, nhưng Đại Hổ Nhị Hổ trên đài không nhịn được, xông đến Phát Dực mắng, “Phát Dực, người đừng có hiếp người quá đáng, người chẳng qua ý vào tỷ tỷ người mà thôi, không có tỷ tỷ người, người đánh rắm cũng không được, tiền quên tặng của Na Lan Đức Duật là tiền sạch sẽ, không giống như mấy người, quên nhiều như thế cũng không phải tiền của tự mấy người, toàn là cướp đoạt mồ hôi nước mắt của người dân!”

Phát Dực chưa từng bị người khác mắng qua, lập tức mắng lại, “Bọn nô tài hai người lại dám mắng ta, nói thế nào ta cũng là quốc cữu gia, hai người thích mạnh mẽ ra mặt, được thôi, đến đây, đừng nói ta không nể mặt chủ tử hai người! Hôm nay ta phải thay mặt chủ tử giáo huấn bọn nô tài hai người!”

“Khá lắm quốc cữu gia, ngài muốn giáo huấn họ thế nào?” Phát Dực sỉ nhục Na Lan Đức Duật, Tâm Di không nổi nóng sao, bây giờ lại thấy hắn muốn giáo huấn Đại Hổ Nhị Hổ, nên lạnh lùng nói: “Người của tôi tự biết dạy bảo, không cần ngài nhúng tay vào. Ngài không phải cho rằng hoàng phi tỷ tỷ của ngài cái gì cũng đều che đậy cho ngài chứ?”

“Không phải không phải!” thấy Tâm Di mặt lạnh lại, Phát Dực vội nhượng bộ, “Tôi chỉ là tùy tiện nói mà thôi!”

Dận Chân, Dận Tự bên cạnh thấy bọn họ đấu nhau, trong lòng thầm vui, vì bọn họ đều rất ghét Dư Phi. “Phát Dực, người càng nói càng không coi được, ai không biết nhà người có tiền, có tiền là có thể không coi ai ra gì sao?” Dận Tự vì Tâm Di bênh vực.

Dận Chân cũng bảo vệ Tâm Di, “Phát Dực, nếu người còn hồ ngôn loạn ngữ (nói bậy), đừng trách bản vương không nể mặt tỷ tỷ người.”

Phất Dực như nghe sấm, nhưng không có mưa, bị Tâm Di nói như vậy, lại thêm hai vị Vương gia cũng lên tiếng, lập tức không dám ở lại, im im liếc Na Lan Đức Duật một cái, nói nhỏ: “Một trăm lượng cũng bỏ ra, đồ keo kiệt!”

Dận Chân cũng lườm lườm Na Lan Đức Duật, “Phất Dực người ai người không muốn đắc tội, lại đắc tội với Na Lan Đức Duật, nha đầu đó chịu để yên cho người sao?” chỉ thấy ánh mắt Na Lan Đức Duật luôn nhìn Tâm Di, bất giác nghĩ thầm, “Muốn ta giúp người hoàn thành tâm nguyện cũng được, nhưng mà người phải trả chi phí.”

Đang suy nghĩ, lại nghe Tâm Di nói, “Phất Dực, ai cũng đều biết nhà người có tiền, nhưng quyền tặc bao nhiêu là tùy tấm lòng của mỗi người, không phải để đầu giàu nghèo, nếu thật lòng thành tâm vì bá tánh vùng thiên tai, thì dù chỉ quyền tặc một đồng xu cũng công đức vô lượng.”

“A di đà phật! Lời nói của nữ thí chủ rất hay, lão nạp đã xem rất lâu rồi, lão nạp đại diện cho Quang Lộc Tự quyền tặc 1000 lượng.” một vị phương trượng giả dạng hòa thượng đi khỏi đám người nói với Tâm Di.

“A di đà phật, đa tạ đại sư!” Tâm Di cười mím chỉ cộp nhận ngân phiếu.

“Lúc này, Na Lan Đức Duật cũng bước đến trước đài, ”Tại hạ quả thực không có nhiều ngân lượng, chỉ đành... mượn bút mực tiểu thư dùng.”

Đại Hổ Nhị Hổ liền mang giấy và bút mực ra, Na Lan Đức Duật vẩy mực viết một chữ “Ái (Yêu)”, “Tại hạ kém cỏi, nếu vị nào thích, thì tùy ý ra giá!” Na Lan Đức Duật không có gì đáng kể nổi.

Tâm Di cũng muốn dành lại sĩ diện cho Na Lan Đức Duật, nói to cổ động: “Sao có thể tùy ý ra giá, giá khởi điểm 1 trăm lượng, ai muốn có nào, đây có thể là bức vẽ đẹp đầu tiên của tam đại thần tượng kinh thành, độc nhất bức này, nhất định đừng bỏ lỡ!”

Bạn còn chưa nói, quảng cáo của cô rất có hiệu ứng lớn, đám đông dưới đài nhao nhao hưởng ứng, “Tôi ra 3 trăm lượng, tôi ra 6 trăm lượng, tôi ra 1 ngàn...”

Tâm Di cầm búa gõ mạnh một cái, “Yên lặng yên lặng, từng người nói.”

“Tôi ra 5 ngàn lượng!” một giọng nói ngọt ngào bên tai mọi người vang lên.

Ánh mắt mọi người đều chiếu vào hướng tiếng nói, “Oa, qua xinh đẹp... đúng đó, tiên nữ...”

Tâm Di cũng nhìn qua, không phải ai khác, chính là Uyển Nhi, bên cạnh là Khang Hy, Lý Đức Toàn mặc thường phục.

“Bọn họ sao cũng đến đây? Vậy thì càng náo nhiệt rồi!” Tâm Di thầm nghĩ.

Đâu chỉ một mình cô nghĩ như vậy, Vương gia, A Ca và các đại thần đều cảm thấy bất ngờ, nhưng thấy Lý Đức Toàn đưa mắt ra hiệu cho bọn họ, thì hiểu ý ngay, biết Khang Hy không muốn bộc lộ thân phận, cũng rất phối hợp, làm như không nhận ra.

Na Lan Đức Duật không dám lười nhác, liền chen qua, nói nhỏ, “Hoàng Thượng, ngài sao cũng đến đây?”

“Chuyện náo nhiệt như vậy, Hoàng lão gia ta sao có thể không đến!” Khang Hy nói lớn.

Tâm Di thấy tất cả ánh mắt mọi người đều nhìn Uyển Nhi, ngay cả Na Lan Đức Duật cũng chạy qua, trong đầu hơi có chút ghen tỵ, “Xinh đẹp luôn được nhiều hoan nghênh, mình nếu có Uyển Nhi xinh đẹp như vậy, đừng nói 1 trăm vạn, nhiều hơn cũng được, đâu giống như bây giờ, cổ động cả buổi trời, vẫn chưa che hết đáy thùng!”

Nghĩ đi nghĩ lại, nhưng mình là người chủ trì toàn cục mà, không thể không lên tiếng, bèn nói: “Vị cô nương này ra 5 ngàn lượng, có ai ra cao hơn cô ấy không?”

Mọi người đều đang nhìn Uyển Nhi, không ai lên tiếng, “5 ngàn lượng lần 1, 5 ngàn lượng lần 2, 5 ngàn lượng lần 3, thỏa thuận xong!” Tâm Di gõ búa.

Uyển Nhi nhẹ dời gót sen, lên phía trước nhận chữ, quay về đám đông, đứng bên cạnh Na Lan Đức Duật.

Người dân lại bàn tán: “Hai người họ rất xứng đôi... đúng đó đúng đó, trai tài gái sắc, quả là trời sinh một đôi...” những lời khen ngợi tán thưởng không ngớt.

Uyển Nhi nghe thấy, ngượng ngùng liếc nhìn Na Lan Đức Duật, mỉm cười, điều này khiến cô nhìn càng xinh đẹp.

Na Lan Đức Duật ngay cả chút biểu cảm cũng không có, nhìn cũng không nhìn Uyển Nhi, là anh ta không nghe thấy sao? Đương nhiên không phải, anh ta lại không điếc, vậy nguyên nhân là gì? Một mặt, anh ta phải phụ trách an toàn của Khang Hy, mặt khác, Uyển Nhi xinh đẹp nhưng chỉ là dung mạo xinh đẹp mà thôi, dung mạo Tâm Di tuy hơi kém một chút, nhưng trên người toát lên sức sống, nhìn kỹ thì Uyển Nhi không có, vẻ đẹp của Tâm Di là do tính cách, phong thái và hành động tạo thành, đây chính là cái đẹp toàn diện, nên anh ta đương nhiên không vì Uyển Nhi mà động lòng, đây gọi là Tây Thi trong mắt người yêu.

Lúc này, Tâm Di nhìn thấy trong đám đông ba tỷ muội Tiết gia chen vào, liền thấp giọng nói thầm: “Ôi trời! Lại muốn kiếm chuyện nữa rồi.”

Quả nhiên, Tiết Ngôn chen lên phía trước, nói: “Tâm cô nương, tôi cũng đến quyên tiền cứu trợ, có hoan nghênh không?”

Tâm Di cười cười, “Tiền của cô không dễ lấy được nhỉ?”

“Tâm cô nương quả nhiên thông minh!”

“Có sao nói vậy.” Tâm Di cũng không vui.

“Sảng khoái!” Tiết Ngôn nói thẳng, “Cũng không có gì là khó, tôi có 3 đề bài muốn Tâm cô nương giải, đề thứ nhất, 1 ngàn lượng, đề thứ hai, 3 ngàn lượng, đề thứ ba, 5 ngàn lượng.”

Tâm Di đồng ý, “Được!”

“Nếu trả lời không được thì sao?”

“Chỗ cô có 9 ngàn lượng, tôi đưa gấp đôi.”

Tiết Ngôn bật ngón tay cái lên, “Có câu nói này của cô, tôi giới thiệu với cô người bạn này.”

“Ra đề đi!”

Tiết Ngôn xoay người nhường đường, một giáo sĩ nước ngoài bước ra.

Tâm Di buột miệng nói, “Được thôi, lại còn mời lão ngoại đến nữa.”

Giáo sĩ nước ngoài đoán chừng cũng là lần đầu tiên nghe được cách gọi này, nên dùng câu tiếng Trung Quốc cứng nhắc hỏi: “Cái gì lão ngoại?”

“Ông khá lớn tuổi, thì gọi là lão, ông đến từ bên ngoài nước Đại Thanh triều của chúng tôi, thì gọi là ngoại, kết hợp lại gọi là lão ngoại.” Tâm Di giải thích.

Mọi người đều cười.

Giáo sĩ nước ngoài cũng lơ đãng, hướng Tâm Di khom người cong lưng xuống, “Tâm tiểu thư, chào cô, tôi tên Bao Lý Tư.”

“Cái gì, Bao Nhĩ Tử (bao ông chết)!” Nguyên Thái đột nhiên nói một câu như vậy.

Mọi người lại cười to một trận.

Tâm Di cũng cười, nói với Bao Lý Tư: “Hello, Mister Boris. He said this in joke. Please don’t mind.” (Chào ông, Bao Lý Tư tiên sinh, anh ta nói đùa thôi, xin đừng để ý đến.)

Bao Lý Tư ngớ người ra, “Cô cũng biết nói ngôn ngữ của nước chúng tôi à?”

Đừng nói Bao Lý Tư bất ngờ, tất cả mọi người đều bất ngờ, chung quy thời đó người biết nói tiếng Anh rất ít, Hồng Dao nhìn Tâm Di bằng ánh mắt sùng bái, “Tâm tỷ tỷ, tỷ thật lợi hại!”

Na Lan Đức Duật thì lãnh giáo Tâm Di khác với mọi người, “Cô ấy ngay cả tiếng nước ngoài cũng biết, còn biết những cái khác nữa không?”

Tâm Di cười cười, “Ở đây thì nói tiếng Trung Quốc đi, mọi người đều nghe hiểu.”

Chú thích:

(1) Lang Nha: tên núi ở tỉnh Sơn Đông, Trung Quốc.

(2) Lục Cơ (261 – 303), tự là Sĩ Hằng, người Ngô Quận (nay là Tô Châu – Giang Tô). Từng nhận chức Bình Nguyên nội sử, nên được gọi là Lục Bình Nguyên.

Sau khi mất do “Bát Vương Chi Loạn”, bị chu di tam tộc. Ông là “nhân tài hiếm hoi, văn chương đứng nhất nhì thời đó” (Tấn Thư – Lục Cơ truyền), cùng với em trai là Lục Vân trở thành nhà văn học nổi tiếng thời Tây Tấn. Thực ra Lục Cơ còn là một thư pháp gia kiệt xuất, “Bình Phục Thiếp” của ông đích thực là bút tích thư pháp của danh nhân sớm nhất thời cổ đại.

44. Chương 44: Đề Khó

“Được, vậy mời Xin tiểu thư nghe đề thứ nhất!” Bao Lý Tư không nhanh cũng không chậm mà nói, “Nghe nói ngày 3 tháng 3 năm 333 công nguyên đã có người cầu tứ ra một đề kỳ lạ. Ông ta dùng 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9 chín con số này tạo thành một biểu thức số học phép trừ, Tâm tiểu thư mời xem.”

Thu Yến mở ra một tờ giấy, đưa ra ọi người xem.

????

???

33333

Bao Lý Tư tiếp tục nói: “Để đáp số tập hợp thành 33333, người đó tốn mất thời gian nửa đời người! Ông ta nói ai có thể đoán ra số trừ và số bị trừ là bao nhiêu, thì quả thật là người phi phàm, còn nói đề không có đáp án thứ hai! Tâm tiểu thư, cô giải được không?”

Tâm Di hơi suy nghĩ một chút, nói: “Chỉ cần xác định được chữ số ở vị trí đầu tiên của số bị trừ, thì không khó tìm ra đáp án.” Nói xong, lấy bút trong tay Đại Hổ, điền lên giấy dãy số $41286 - 7953 = 33333$. Còn cách giải thứ hai cũng vậy có thể liên tưởng ra!” cô lại viết ra một biểu thức khác $41268 - 7935 = 33333$, “Xong rồi!”

Mọi người kinh ngạc, “Oa, thông minh, nhanh như vậy đã tính ra rồi.”

Khang Hy gật đầu liên tục.

“Được, tôi không nuốt lời.” Thu Yến lấy ra tờ ngân phiếu 1 ngàn lượng ném vào thùng quyền góp.

Bao Lý Tư lại bắt đầu nói đề thứ hai, chỉ thấy ông ta lấy ra 1 trái táo, “Tôi ở đây có một trái táo.”

Tâm Di, Na Lan Đức Duật cùng lúc suy nghĩ, “Sao lại là trái táo?” Tâm Di nhìn Na Lan Đức Duật, Na Lan Đức Duật đúng lúc cũng nhìn Tâm Di, hai người hiểu ý mỉm cười. Dận Chân luôn luôn để ý bọn họ, ông ta để ý từng chi tiết nhỏ bé này.

“Tôi có một cái tài, gọt vỏ táo, từ đầu cuống thẳng đến đầu khác, vỏ táo liền nhau không đứt, rất khéo rất đẹp.” Bao Lý Tư tiếp tục nói.

Tâm Di sợ ông ta cũng muốn mình làm như vậy, liền nói trước, “Tôi không có cái tài này.”

Bao Lý Tư cười xua tay nói, “Tôi không phải muốn Xin tiểu thư gọt vỏ táo, nhưng muốn hỏi nếu sau khi gọt xong 1 dây táo trải lên bàn, như vậy vỏ táo này sẽ hiện ra hình dáng nào?”

Tâm Di nhú mày, “Câu hỏi này trị giá 3 ngàn lượng, các người thật có tiền?”

“Tiểu thư cho rằng rất dễ sao? Câu hỏi của tôi hiện nay chưa có ai trả lời đúng.” Bao Lý Tư nói.

“Đó là do bình thường không có ai chú ý đến chi tiết nhỏ này, hai đầu của vỏ táo là hình xoắn ốc, nhưng ở giữa vẫn phải có một đoạn thẳng, nhưng do chuyển hướng không giống nhau của hai đầu xoắn ốc, nên có hình ”Như ý“. Chính là giống hình dạng ngọc như ý đặt trong nhà của chúng tôi.” Tâm Di hùng hồn nói.

Dận Chân vì muốn chứng thực lời của Tâm Di, nên nói với Bao Lý Tư: “Vị lão ngoại này, sao ông không gọt ra để mọi người xem.”

“Đúng đó... đúng đó...” Mọi người phụ họa theo.

Thế là Bao Lý Tư lấy dao ra bắt đầu gọt vỏ, mọi người ngóng cổ xem.

Khang Hy cũng nói Lý Đức Toàn: “Câu hỏi vỏ táo này thật chưa chú ý qua.”

“Vâng ạ!” Lý Đức Toàn cũng nói theo, “Lão gia, người nói xem vị Tâm cô nương này nói đúng không?”

“Không biết nữa! Chúng ta chờ xem đi!”

Thu Yến lấy ra một miếng gỗ, chờ Bao Lý Tư gọt xong vỏ táo, sau khi mang vỏ táo trải ra trên miếng gỗ, mọi người lại bàn tán, “Ồi, đúng thật... chính là hình Như Ý... đúng đó đúng đó.”

“Ba ngàn lượng!” Dận Chân cười nói.

Thu Yến lấy ra 3 tờ ngân phiếu, nhét vào thùng quyền góp sau đó lại nói với Tâm Di: “Đề cuối cùng là 5 ngàn lượng, nếu giải không ra, cô có thể đền 1 vạn lượng.”

Tâm Di bình thần ứng đối, không mấy may sợ hãi, “Ra đề đi!”

Thu Yến lấy ra 3 cái bình lớn nhỏ không đều nhau đặt lên đài.

Bao Lý Tư chỉ cái bình lớn nhất, “Dung lượng bình này là 8 lít, bên trong chứa đầy rượu.”

Sau đó chỉ cái bình nhỏ, “Cái này 3 lít, là bình không.” Tiếp sau đó lại chỉ cái bình cỡ vừa, “Cái này 5 lít, cũng là bình không, Tiểu thư, xin hỏi làm sao rót được rượu phân thành 2 bình 4 lít?”

Tâm Di mỉm cười, nói thầm, “Đây cũng có thể kiếm 5 ngàn lượng, hi hi, tiền của Thanh triều thật dễ kiếm! Đề mục này đưa cho học sinh tiểu học 5 – 6 tuổi chỗ chúng ta đều có thể giải ra.” Nên nói với Thu Yến: “Thu Yến cô nương, chuẩn bị ngân phiếu đi!”

“Cô trả lời trước đi.”

Tâm Di bắt đầu chỉ huy, “Tiểu Trúc Tử, lấy cái bình để lên bàn, để mọi người đều xem được rõ, sau đó ta nói người làm.”

“Vâng!” Tiểu Trúc Tử theo lời mà làm.

“Trước tiên rượu trong bình lớn rót đầy qua bình nhỏ 3 lít.” Tiểu Trúc Tử rót cẩn thận nghiêm túc. “Sau đó rượu trong bình nhỏ lại rót vào bình cỡ vừa 5 lít. Rất tốt, lại dùng rượu trong bình lớn rót đầy bình nhỏ, vẫn dùng rượu trong bình nhỏ lại rót vào bình cỡ vừa.”

Tiểu Trúc Tử rót xong, hỏi: “Thế rượu còn lại trong bình nhỏ làm thế nào?”

“Đừng vội, bây giờ trong bình nhỏ còn 1 lít rượu, Tiểu Trúc Tử, người lại rót rượu trong bình cỡ vừa về lại bình lớn 8 lít.” Tâm Di tiếp tục chỉ huy.

“Đây là làm gì vậy, rót tới rót lui?” Phất Dực vẫn chưa hiểu.

“Người đã bị làm cho say rồi.” Thập A Ca cũng hồ đồ.

“Bây giờ 1 lít còn lại trong bình nhỏ rót vào bình cỡ vừa.”

Tâm Di nói xong câu này, Khang Hy gật đầu nói: “Chính là thế này!”

“Sau đó rượu trong bình nhỏ rót vào bình cỡ vừa 5 lít, được rồi, bây giờ bình lớn 8 lít và bình cỡ vừa 5 lít mỗi bình đều có 4 lít rượu.”

Na Lan Đức Duật vỗ tay đầu tiên, mọi người cũng vỗ tay theo.

Dận Chân cười to, “Ha ha, 5 ngàn lượng!”

Đến lúc này, Thu Yển cũng phải bái phục, “Tâm tử tử, muội phục tử rồi, 3 đề này, muội suy nghĩ cả buổi tối đều không nghĩ ra.” Cô lấy ngân phiếu ra, bỏ vào thùng quyền góp.

Bao Lý Tư cũng liên tục khen ngợi, “Bái phục! Bái phục! Không ngờ mấy đề khó này đều bị cô giải ra hết, rất giỏi!”

Tâm Di khiêm tốn nói: “Không giỏi gì, Đại Thanh quốc nhân tài đông đúc, tôi chỉ là giọt nước trong biển cả mà thôi.” Ở trước mặt người nước ngoài nói tránh đi, nhưng làm Khang Hy rất vui, vẻ tươi cười luôn hiện trên mặt ông.

“Tâm tiểu thư đã vì bá tánh vùng thiên tai mà nhọc lòng như vậy, tôi cũng đến biểu thị chút lòng thành.” Bao Lý Tư quay đầu nói với Sở Cẩm, Hồng Dao, “Lấy cái rương tôi đã chuẩn bị lại đây!”

Sở Cẩm chen ra khỏi đám đông, mọi người đều với đầu nhìn. Rất nhanh, cô đem lại một cái rương hình vuông khoảng 2 thước, Hồng Dao mở ra, vàng đầy rương.

Tâm Di lại nói một tràng tiếng Anh, “Oh, Mister Boris, Thank you, thank you very much!”

“Được... ngay cả vị lão ngoại này cũng bày tỏ, lão phu cũng không thể trở mặt đứng nhìn!” Khang Hy lần nữa khuấy động không khí, lấy ngân phiếu ra, “Không nhiều, 5 trăm lượng.” sau khi ông đem tiền bỏ vào thùng quyền góp, nháy mắt với Tâm Di.

“Đa tạ Hoàng lão gia cổ vũ!” Tâm Di biết mục đích của Khang Hy, cười nói.

“Hoàng A Mã rõ ràng cũng đến góp vui.” Dận Tự nói với mấy huynh đệ: “Được rồi, người đến lúc này, muốn đến xem náo nhiệt, không xuất tiền thì không được!”

Quả nhiên, nghe Khang Hy đang nói: “Ta nói các vị ở đây, đừng chỉ nhìn thôi, làm quan được cấp dưới biểu tặng lấy một ít ra đi, làm buôn bán ít lợi nhuận thì lấy phần lời, giúp người chính là gốc của niềm vui mà.”

“Đúng đúng đúng, giúp người chính là gốc của niềm vui mà, bao nhiêu cũng là tấm lòng, tích ít thành nhiều (nghĩa gốc tích cát thành tháp), tôi cũng xuất 5 trăm lượng.” Dận Chân theo vào đầu tiên, nhưng không dám vượt quá Khang Hy, xuất ngân lượng bằng nhau.

Hoàng Thượng mở miệng, các quần thần ai dám trở mặt nhìn, nên người 2 trăm, người 3 trăm, nhao nhao bỏ vào thùng quyền góp, các đại thần trong triều mở đầu, những bá tánh cũng làm theo, tiền các, bạc vụn, ngân phiếu trong thùng quyền góp từ từ nhiều lên. Đội ngũ quyền tiền cứu trợ xếp thành một hàng dài, còn có người đem gạo, bột mì, quần áo vật dụng hàng ngày... đến.

Tâm Di, Na Lan Đức Duật, Thu Yển, Sở Cẩm, Hồng Dao và Mai, Lam, Trúc, Cát, Đại Hổ, Nhị Hổ cùng giúp thu xếp phân loại, làm rất hăng say.

Chỉ trong mấy ngày mà tiền, vật dụng thu được vượt qua dự tính của mọi người.

Để những vật phẩm không bị người khác tham ô, tạm thời đều để ở Di Uyển.

Đáng lẽ vì chuyện cứu trợ thiên tai, Khang Hy rất tổn hao tâm trí, bây giờ, ông có thể nhắc tảng đá lớn trong lòng xuống rồi, mấy ngày nay, Nam Thư Phòng thường có tiếng cười của Khang Hy, “Ha ha... Tâm Di, con giỏi lắm, nghĩ ra cách gom tiền này, đã được con gom nhiều như vậy!” Khang Hy khen ngợi Tâm Di.

“May mà Hoàng Thượng đến cổ vũ, nếu không, con nói rách da miệng cũng không được bao nhiêu người đến quyền góp, vẫn là lời kêu gọi có trọng lượng của Hoàng Thượng!” đây chính là Tâm Di biết làm người, không chiếm công lao về phần mình.

“Đáng tiếc là chỉ quyền góp trong kinh thành, nếu là nhiều nơi thì càng nhiều tiền hơn.” Tâm Di tiếp tục nói.

Khang Hy đã rất hài lòng, “Rất tốt rồi, con đã vì Trẫm giải quyết một phần rất lớn rồi.”

“Có thể vì Hoàng Thượng san sẻ ưu phiền, Tâm Di rất bằng lòng! Nhưng mà, đây có bị coi là can thiệp triều chính không?”

“Ai dám nói con can thiệp triều chính, người nào dám nói, Trẫm kêu hần đi quyền góp, để xem hần còn có thể gom được nhiều vậy không!” tâm tình của Khang Hy lên đến cực điểm, nói tiếp: “Trẫm phải thưởng con cái gì đây?”

“Con không thiếu thứ gì hết!” Tâm Di nói? “Đúng vậy, con thật không thiếu thứ gì, lại không thể làm quan, A Ca, Trẫm nghĩ ra con thiếu cái gì rồi, đúng rồi, con bao nhiêu tuổi?”

“Hoàng Thượng, con không cần.” Tâm Di vừa nghe đã biết Khang Hy muốn gì rồi, vội từ chối.

Quả nhiên, Khang Hy nói: “Gái lớn lấy chồng, lần trước Yu Phi có đề cập với Trẫm, Phất Dực rất thích con, muốn lấy con, Trẫm cho rằng hần không hợp, đã bác bỏ đi, ngược lại là Kỳ Duệ, Trẫm thấy cũng không tệ.”

“Hoàng Thượng, đã nói con không cần mà!” Tâm Di không dám đề cập Na Lan Đức Duật với ông, đành nói không cần.

“Tâm Di, Trẫm đã già rồi, Trẫm muốn lúc mình còn sống thấy con có nơi nương tựa suốt đời!” Khang Hy thương yêu nói.

Tâm Di cũng biết đây là lòng tốt của Khang Hy, không biết làm sao đành miễn cưỡng kéo dài trước, “Hoàng Thượng, người để con suy nghĩ nha, có được không, qua một thời gian rồi hần trả lời người.”

“Vậy con cứ suy nghĩ đi! Nhưng đừng nghĩ lâu quá đó!”

Tâm Di than thầm, “Người cho rằng con muốn gì, con muốn nghĩ gì làm sao mà nói với người!”

Ngay lúc này, Dận Chân bước vào.

Tâm Di liền nói: “Hoàng Thượng, hai người bàn chuyện quốc sự đi, con cáo lui trước!” nói xong, cô rời khỏi Nam Thư Phòng.

Dận Chân vấn an Khang Hy, sau đó hỏi A Mã, gọi nhi thần đến không biết có chuyện gì?”

“Còn không phải chuyện cứu trợ, của cải vật dụng của các bá tánh đều chất đống ở Di Uyển, chỗ đó cũng không lớn, con nhanh chóng xử lý việc này đi.”

“Vâng, nhi thần lập tức đi xử lý.” Dận Chân ngập ngừng nói: “Hoàng A Mã, nhi thần còn một việc khác muốn trao đổi với Hoàng A Mã.”

“Nói đi!”

“Là việc liên quan đến hôn sự của Tâm Di cách cách, cô ấy cũng không còn nhỏ, nên có một nơi dừng chân.”

Khang Hy gật đầu, “Lúc này Trẫm có nói chuyện này với nó, nó nói phải suy nghĩ. Dận Chân, con nói đi, Qì Rui thế nào? Trẫm thấy hần cũng hợp.”

Dận Chân vừa nghe, chọn người này cũng không phải người mình muốn cần, nhưng ông ta không dám nhắc đến Na Lan Đức Duật, đành uyển chuyển nói: “Hoàng A Mã, việc này vẫn là nên để cách cách tự quyết định, có lẽ, cô ấy có người tốt hơn thì sao?”

“Người tốt hơn? Ai vậy?” Khang Hy hình như nghe ra điều gì.

Dận Chân vội che giấu, “Nhi thần chỉ là suy đoán, Hoàng A Mã, cha hãy để cho cách cách suy nghĩ, đợi qua một thời gian tìm cơ hội thích hợp nhắc lại với cô ấy, con gái mà, hay xấu hổ.”

“Con nói đúng, việc này gác lại, con cố gắng xử lý tốt việc cứu trợ đi!”

45. Chương 45: Kiếp Này Không Phải Nàng Ấy Thì Không Lấy

Nhắc lại Tâm Di, sau khi từ chỗ Khang Hy ra thì ở trong Ngự Hoa Viên lão đảo, thoáng rầu rĩ, ngồi trên tảng đá sau hòn non bộ, một mình ngẩn người ra. Một một lúc, cảm thấy người hơi lạnh, vừa định đứng dậy về Vũ Hoa Các, thì nghe phía sau hòn non bộ có người nói chuyện.

“Sao đúng lúc vậy!”

“Vâng rất đúng lúc!”

“Cái này gọi là có duyên mà!”

Ba câu nói, ba người nói, câu thứ nhất là Uyển Nhi, câu thứ hai là Na Lan Đức Duật, câu thứ ba là Tiểu Thảo.

“Tôi không phải cố ý muốn nghe lén đâu! Ai bảo mấy người đúng lúc ở đây nói chuyện!” Tâm Di tìm lý do ình.

“Chữ duyên làm sao giải thích được, tôi và rất nhiều người cho rằng, là duyên, đi trên đường, gặp một người, là duyên, cho dù cãi nhau với người khác, cũng là một loại duyên.” Na Lan Đức Duật nói với Tiểu Thảo.

“Tiểu Thảo, người về lấy cho ta cái áo khoát, ta thấy lạnh!” Uyển Nhi nói.

“Vâng!” Tiểu Thảo đáp.

“Uyển Nhi tách Tiểu Thảo ra, nhất định có điều gì muốn nói với Na Lan Đức Duật.” Tâm Di suy đoán.

“Cách cách, có gì không ngại cứ nói thẳng!” Na Lan Đức Duật thấy Uyển Nhi tách Tiểu Thảo ra, đoán cô có điều gì muốn nói.

“Na Lan, lần trước muội hiểu ý huynh muốn nói, muội biết huynh sợ Hoàng Thượng không đồng ý, thật ra huynh không cần lo lắng chuyện này, hôm đó ở hội đấu giá, huynh cũng nghe mọi người đều nói chúng ta là, là trai tài gái sắc, Hoàng Thượng lúc đó cũng có mặt, người đã cười hì hì nhìn chúng ta mấy cái, hôm khác muội tìm cơ hội sẽ uyển chuyển nói với Hoàng Thượng, người nhất định sẽ đồng ý.” Uyển Nhi đã lấy can đảm nói hết những lời này, không những khuôn mặt rắng đỏ, ngay cả phần cái gáy cổ rủ xuồng cũng đỏ ửng (do Uyển Nhi tỉnh tò với Na Lan Đức Duật xong thì xấu hổ nên cúi đầu xuống lộ ra phần gáy cổ, thì phần gáy cổ này cũng ửng đỏ).

Đối diện với Uyển Nhi si tình như vậy, Na Lan Đức Duật nhất thời không nói ra được lời gì.

Tâm Di nghe Uyển Nhi bày tỏ, chỉ cảm thấy toàn thân không còn sức, ngồi trên tảng đá đứng dậy không nổi, “Thì ra những lời đồn là có thật, Uyển Nhi thật sự thích Na Lan Đức Duật, Na Lan Đức Duật sao anh không nói gì vậy, anh phải nói đi chứ, trong tim anh rốt cuộc có cô ấy không?”

Na Lan Đức Duật im lặng hồi lâu, cuối cùng cũng nói: “Đa tạ cách cách hậu ái, không phải tôi không biết quý trọng, thật ra là tôi đã có ý trung nhân, nếu tôi đáp lại cách cách, thì có lỗi với nàng ấy!”

“Huynh, huynh đã có ý trung nhân? Muội không tin!” Uyển Nhi cho rằng Na Lan Đức Duật là mượn cớ.

“Hoàn toàn chính xác.”

“Cô ấy xinh đẹp hơn muội?”

“Cách cách dung mạo của cô không ai có thể sánh được!”

“Vậy cô ấy nhất định là cầm kỳ thi họa nổi bật.”

“Người có thể vượt qua cầm kỳ thi họa của cách cách cũng là đếm đầu ngón tay.”

“Vậy, vậy huynh thích cô ấy ở điều gì?” Uyển Nhi không hiểu.

“Nàng ấy thông minh hoạt bát, nghịch ngợm đáng yêu, tốt bụng ân cần, có lòng can đảm và sự hiểu biết có lòng nhân, Na Lan Đức Duật kiếp này không phải nàng ấy thì không lấy!” lời nói không nhiều, nhưng kiên quyết.

Nước mắt Uyển Nhi rơi tại chỗ, Tâm Di sau hôn non bộ cũng vui đến khóc thút thít, sợ kinh động bọn họ, kê đầu lên đầu gối, mặc kệ nước mắt làm ướt áo, sau đó Uyển Nhi và Na Lan Đức Duật nói những gì, cũng không nghe được, không biết bao lâu, cô ngẩng đầu lên, chỉ thấy xung quanh yên lặng, chỉ có tiếng chim vui vẻ hót.

Tâm Di lặng lẽ đứng dậy, thò đầu ra sau hôn non bộ, không có ai, bèn nén lệ mang nụ cười quay về Di Uyển, cũng không nhìn mấy người trong phòng, đi thẳng vào phòng trong, ngược lại làm mấy người đó không hiểu tại sao.

Nghiêng người trên phản dánh vẽ một mội ở phòng trong, ngơ ngẩn ngẩn nhớ lại câu nói đó “Na Lan Đức Duật kiếp này không phải nàng ấy thì không lấy!”, trong nỗi sầu muộn, lòng ngọt như mật, lại nghĩ đến tương lai cũng không biết sẽ như thế nào, Khang Hy có đồng ý không, liên châu mảy, không biết lúc nào, nước mắt rơi không ngừng.

Những người bên ngoài nhìn vào trong, thấy Tâm Di lúc khóc lúc cười, không nhịn được suy đoán lung tung.

“Cách cách sao vậy, sao ở chỗ Hoàng Thượng về thì như vậy?” Tiểu Mai Tử khó hiểu nói.

“Đúng vậy, trước kia đâu có như vậy!” Đại Hổ nói theo.

“Không biết ở trong vườn có thấy cái gì không sạch sẽ không?” Tú Nhi phán một câu.

“Đừng nói bậy!” Nhị Hổ mắng.

“Cát tỷ tỷ, tỷ đi hỏi đi!” Tú Nhi xúi Tiểu Cát Tử.

Tiểu Cát Tử từ chối, “Tỷ không đi, cách cách nếu như không nói, hỏi cũng vô ích.”

Tú Nhi cũng có mặt, nhưng cô không nói gì, chỉ dùng ánh mắt lo lắng nhìn vào phòng trong.

Bọn họ cứ đợi đến bữa tối, Tâm Di cũng không ra, Tú Nhi đói không chịu được nữa, lại giục Tiểu Cát Tử, “Cát tỷ tỷ đi xem thử đi!”

Tiểu Cát Tử miễn cưỡng đi vào phòng trong, thấy Tâm Di vẫn dánh vẽ đó, thì khe giọng nói: “Cách cách, phải dùng bữa tối rồi!”

Gọi to mấy tiếng, Tâm Di mới tỉnh lại, “A, trời tối rồi à!”

“Vâng ạ!” Tiểu Cát Tử lấy khăn mặt, đưa cho Tâm Di, “Cách cách, người hôm nay sao vậy, bọn họ nói người ở trong vườn nhìn thấy cái gì không sạch sẽ!”

“Nói lung tung!” Tâm Di lau mặt, gương, thấy hai mắt đỏ đỏ, gần giống con thỏ, “Không cần nghe lời bọn họ, ta rất ổn, đi ăn cơm đi, sợ có người đói đến không chịu được nữa!” nói xong vén rèm ra bên ngoài.

Thấy Tâm Di nhìn mấy món ăn trên bàn cứ nuốt nước miếng, cười nói: “Nhìn vẻ tham ăn của người kìa, đói sao không gọi ta sớm một chút, nào, mau ngồi xuống ăn đi!”

Theo lý mà nói, thái giám, cung nữ không được ngồi ăn cơm cùng bàn với chủ, nhưng ở đây là ngoại lệ, Tâm Di và bọn họ trước giờ đều ngồi ăn cùng với nhau, Tú Nhi lúc trước thấy sợ đã không dám ăn, dần dần mới quen được, thấy Tâm Di đi ra, liền đi xới cơm.

Tâm Di ý được Tâm Di cương nó nhất, nói: “Cách cách, là ai ăn hiếp người, nói nô tài biết, nô tài xử lý hẳn cho.”

“Ta có bị người ta ăn hiếp sao? Này, người không đói à, còn nói nhiều như vậy, mau ăn phần mình đi.” thấy mọi người không tin, thì nói thêm: “Đừng đoàn mò, ta hôm nay nghe được vài câu nói, có chút cảm xúc đó mà!”

“Cách cách, người trước giờ không có như vậy, mọi người đều lo lắng người xảy ra chuyện gì!” Tiểu Mai Tử nói.

“Ai cũng có lúc yếu đuối, đừng cho rằng ta không biết khóc, được rồi, khóc xong thì không sao rồi, ăn cơm ăn cơm!” Tâm Di lại quay về trạng thái lúc trước.

Đương nhiên trước mặt mọi người Tâm Di rất tự nhiên, nhưng sau lưng, thì một mình thương cảm, buổi tối, nằm trong chăn, nghĩ đến lời nói lúc ban ngày của Na Lan Đức Duật, không khỏi lẩm bẩm: “Na Lan, anh đối với em tình sâu như vậy, em thật rất vui, nhưng em cũng rất lo lắng, Khang Hy ấy, em không biết phải nói thế nào với ông ấy, sau khi nói xong, ông ấy có tức giận không, có phản đối không, em nghĩ nhất định là có, em phải làm sao, mới có thể đều vui về cả đây!”

Một buổi sáng mấy ngày sau, Tâm Di không có việc gì đến Ngự Hoa Viên hái hoa, đang hái, thì gặp phiền phúc, phiền phúc gì? Na Lan Đức Duật?

Na Lan Đức Duật đi tuần đến đây, nhìn thấy Tâm Di, không khỏi nghi ngờ, “Nàng ấy sao lại ở trong hoàng cung?” anh còn chưa dám xác nhận, nên đi lên phía trước gọi thử, “Tâm cô nương!”

Nghe tiếng Na Lan Đức Duật, Tâm Di giật mình, ngẩng đầu lên, “Na Lan...”

“Nàng sao lại ở đây?”

Tâm Di lắp liếm, “A, em, ờ, ơ, là Hoàng Thượng tìm em.”

Na Lan Đức Duật nhìn trang phục của cô, “Nàng mặc bộ này đến gặp Hoàng Thượng hả? Nàng làm như ở đây là phổ xá vậy, Ung Vương gia không nói với nàng phải mặc Mãn phục sao?”

Tâm Di phản ứng cũng rất nhanh, “Ồ... em đương nhiên là mặc Mãn phục lúc đến đây, quy định này em biết.”

“Nhưng nàng bây giờ đang mặc Hán phục.”

“Em, em thay rồi.”

Na Lan Đức Duật nhìn cô không hiểu.

“Ây da, anh không biết đâu, em đi gặp Tâm Di cách cách trước, vẫn chưa gặp Hoàng Thượng! Cách cách lấy y phục của cô ấy ra bảo em chọn, em chọn bộ này. Cô ấy nói thích hoa tươi, em ra đây hái hoa.” Cách giải thích này cũng chỉ có Tâm Di có thể nghĩ ra.

Na Lan Đức Duật nhíu mày, “Chút nữa ở cùng Tâm Di cách cách đó, cô ta làm gì Hoàng Thượng đều không có ý kiến, nàng thì khác, mau đi thay rồi quay lại, bằng không một lát nữa không có cách nào gặp Hoàng Thượng.”

Tâm Di liền gật đầu, “Ồ! Anh đưa em đi hả?”

Na Lan Đức Duật lắc lắc đầu, “Không được, ta bây giờ đang làm nhiệm vụ, với lại, ta không muốn gặp cô cách cách đó.”

“Tại sao vậy?”

“Không tại sao cả, không thích gặp cô ta.”

Tâm Di cười cười, “Vậy cũng được, em tự đi vậy.”

Na Lan Đức Duật lại căn dặn cô, “Gặp Hoàng Thượng thì cẩn thận lời nói.”

“Biết rồi.” Tâm Di cảm thấy Na Lan Đức Duật cũng rất nói nhiều.

Na Lan Đức Duật thấy cô đi được mấy bước, lại gọi cô lại, “Tâm cô nương, ngày mai là ngày 25!”

Tâm Di quay đầu lại cười cười với anh, “Biết rồi, em không có quên mà.”

Gặp gỡ ngày có số 5 là ngày Na Lan Đức Duật vui nhất, nhưng hôm nay lại có mấy bóng đèn đi theo, đi theo thì đi theo, dù gì bọn họ cũng biết chuyện của mình và Tâm Di.

Mấy bóng đèn đó không ai khác, chính là ba tỷ muội Xue gia.

Bọn họ không có tâm sự gì, cười nói hi hi hô hô với Đại Hổ, Nhị Hổ, có bọn họ ở đây, Na Lan Đức Duật và Tâm Di nói chuyện không quá lặng lẽ.

Ba tỷ muội cũng không biết huynh đệ Lý gia nói cái gì, một hồi bọn họ trên bãi đất trống tỷ thí võ công, những người hoặc ngồi hoặc đứng xem, Na Lan Đức Duật lắc lắc đầu, nói với Tâm Di: “Người của nàng sắp thua rồi.” mới nói có một lúc, Đại Hổ Nhị Hổ bị thua rồi.

Thu Yến cười, “Ha ha, Tâm tỷ tỷ, cuối cùng thắng được tỷ một lần rồi.” nhìn nhìn Tâm Di, thấy Tâm Di không cười, nên nói: “Sao vậy, bọn họ thua, tỷ không vui à?”

Tâm Di lắc lắc đầu, “Các cô xuất thân danh sư, hai người bọn họ vốn là nông dân, thua các cô chẳng oan uổng chút nào.”

“Thu Yến cô nương, cô có thể dạy chúng tôi vài chiêu được không?” Đại Hổ nói.

Sở Cầm liền nói: “Công phu chúng tôi học đều là âm nhu, không hợp với các huynh.”

“Đại Hổ ca, huynh thật ngốc, sư phụ giỏi ở trước mặt mà không bá, mà lại tìm chúng.” Hồng Dao ở bên cạnh nói theo.

Nhị Hổ đương nhiên biết Hồng Dao chỉ là ai, nhìn Na Lan Đức Duật, “Chúng tôi cũng muốn lắm, chính là không biết sư phụ có chịu nhận hai chúng tôi không!”

Tâm Di đến gần, “Nhị Hổ ca, đệ có chủ ý này cho huynh, huynh tìm người giới thiệu tiến cử!” nói xong, chỉ chỉ Tâm Di, mọi người cũng nhìn Tâm Di.

Hồng Dao thấy Tâm Di vẻ mặt u sầu, liền hỏi: “Tâm tỷ tỷ, tỷ sao vậy, dường như không vui!”

“Tỷ đúng là không vui.” Tâm Di cũng không phủ nhận.

Na Lan Đức Duật khẩn trương, “Xảy ra chuyện gì hả?”

Tâm Di nói xa xôi: “Em phải lấy chồng.”

Na Lan Đức Duật hoảng hốt, “Cái gì, nàng phải lấy ai?”

“Không biết, còn chưa xác định.”

“Là ý của Ung Vương gia phải không?” Thu Yến hỏi.

“Tỷ tỷ, hôn sự của tỷ do Ung Vương gia làm chủ sao, cha mẹ tỷ không quan tâm sao?” Hồng Dao cũng nôn nóng hỏi.

Đến lúc này, Tâm Di đành giải thích như vậy, “Tôi từ nhỏ đã mất cha mẹ, mà tôi cũng không phải lớn lên ở đây, tôi sống ở nơi khác, ở đó không học Tứ Thư Ngũ Kinh, Chư Tử Bách Gia, cái tôi học là sổ học, khoa học tự nhiên, tiếng nước ngoài, y học.”

“Ồ!” Sở Cầm bừng tỉnh nói: “Thảo nào tỷ biết tiếng nước ngoài! Vậy tỷ có nói rõ với Ung Vương gia chuyện của tỷ và Na Lan huynh không?”

Vẫn chưa đợi Tâm Di trả lời, Na Lan Đức Duật liền nói: “Ngày mốt A Mã ta trở về, cha về ta sẽ nhờ cha đến Ung Vương phủ cầu hôn.”

Tâm Di nhìn anh, “Hôn sự là ý của Hoàng Thượng, hôm đó Hoàng Thượng gặp em, nói muốn chỉ hôn cho em.”

“A, ý của Hoàng Thượng, vậy Na Lan ca không phải là một chút hy vọng đều không có.” Tiểu Hồng Dao buột miệng nói. Vừa nghe lời nói này, Na Lan Đức Duật cất bước đi. Hồng Dao hỏi theo, “Na Lan đại ca huynh muốn đi đâu vậy?”

Vẫn là Tâm Di hiểu Na Lan Đức Duật, “Anh ấy đi tìm Hoàng Thượng!”

Na Lan Đức Duật đứng lại, xoay người lại đến bên Tâm Di, “Cùng ta đi gặp Hoàng Thượng, chúng ta đi cầu xin Hoàng Thượng tác thành.”

Nhị Hổ ở bên cạnh Tâm Di đã lâu, cũng hiểu rõ đây là việc không thể, bèn nói: “Hoàng Thượng sẽ không đồng ý đâu?”

“Không thử qua, làm sao biết Hoàng Thượng sẽ không đồng ý?” Na Lan Đức Duật không từ bỏ.

“Trong thâm tâm, chúng tôi đều hy vọng huynh và tiểu thư cùng với nhau, nhưng mà...” Nhị Hổ do dự một chút, vẫn nói: “Chức quan của huynh quá nhỏ.”

Thu Yến không phục, “Hôn nhân nhất định phải nói rõ môn đăng hộ đối sao?”

Hồng Dao kéo tay áo Tâm Di, “Tâm tỷ tỷ, tỷ thông minh vậy, nhất định sẽ có cách khác, đúng không?”

Tâm Di nhẹ lắc đầu, “Tỷ không có khả năng đối kháng với Hoàng Thượng, tỷ càng không muốn...” cô nhìn Na Lan Đức Duật, “Anh xảy ra chuyện gì!” cô khẽ thở dài, “Em phải về rồi, bằng không lại phải tìm em.”

Na Lan Đức Duật ánh mắt đau xót nhìn Tâm Di cùng mọi người rời đi.

46. Chương 46: Kẻ Làm Quan

Những lời nói của Tâm Di như là ám thị cho Na Lan Đức Duật, mức độ khó khăn rất lớn nếu họ muốn ở cùng nhau, trước tiên còn phải có sự đồng ý của Ung Vương gia, nhưng bây giờ là cần phải có sự đồng ý của Hoàng Thượng, việc này đối với Na Lan Đức Duật mà nói, còn khó hơn lên trời.

Na Lan Đức Duật buồn rầu không có cách gì, đành miễn cưỡng đi gặp Dận Chân.

Nghe Na Lan Đức Duật đến, trong lòng Dận Chân đã có tính toán hẳn nhất định vì Tâm Di mà đến, bèn lệnh cho người dẫn Na Lan Đức Duật đến thư phòng đợi, bản thân lúc này mới chậm rãi đi ra.

“Tham kiến Vương gia!” Na Lan Đức Duật thỉnh an Dận Chân.

“Miễn lễ, người hôm nay đến tìm bản vương vì chuyện gì?” Dận Chân ngồi xuống ghế, lúc này mới hỏi.

“Không giấu Vương gia, là vì Tâm cô nương mà đến.”

Dận Chân ngồi nhìn anh, mỉm cười, “Muốn lấy cô ấy?”

Na Lan Đức Duật không ngờ rằng Dận Chân trực tiếp như vậy, nhất thời có chút ngại ngùng, nhưng chợt nghĩ, nếu mình không dám thừa nhận, sợ rằng không còn cơ hội, thì cũng thành thật nói: “Vâng! Không biết Vương gia có thể tác thành hay không?”

“Không thể!” Dận Chân cũng không cần nghĩ ngợi, từ chối luôn.

“Vương gia...”

Dận Chân khoát tay, “Không cần nói gì, hôn sự của Tâm Di Tiểu vương không làm chủ được, người có gan mà đi nói với Hoàng Thượng, bảo Hoàng Thượng tác thành.”

“Vương gia, nô tài nào có tư cách đi nói với Hoàng Thượng!” đến lúc này, Na Lan Đức Duật đành hạ giọng khẩn cầu Dận Chân, “Ngài là A Ca của Hoàng Thượng, Tâm cô nương lại là người của Ung Vương phủ, ngài nói với Hoàng Thượng dễ hơn.”

“Các người tự ý đính ước với nhau, lại bảo bản vương đi nói với Hoàng Thượng, ta nói ra được sao? Na Lan, người cũng không còn nhỏ, cho tới bây giờ mới chỉ là một thống lĩnh thị vệ, nếu người sớm theo bản vương, e rằng đã thăng quan mấy cấp rồi, đâu có như bây giờ ta không có cách nào đi nói với Hoàng Thượng!”

Trong lời nói, Na Lan Đức Duật hiểu hết, nói đi nói lại vẫn là chức quan mình quá nhỏ, ngoài cái này ra, Ung Vương gia còn muốn mình đứng về phía ông ta, gia nhập bè phái Tứ gia, chỉ có như vậy, ông ta mới chịu ra sức giúp.

Phụ tử Na Lan trước kia là xác định tôn chỉ, ở phái trung lập, không tương trợ phe nào, bây giờ xem ra, là không được có lựa chọn rồi, nhưng Na Lan Đức Duật không muốn giúp phe nào, phải biết, một ngày trở lại, tương lai chính là họa diệt thân. Cho nên, anh do dự không lên tiếng.

Dận Chân cũng không bức bách anh, “Người quay về suy nghĩ đi! Tốt nhất mau suy nghĩ rõ ràng, bằng không, Hoàng Thượng chỉ hôn rồi, vậy thì một chút tiến thoái ta đều không có.”

Từ Ung Vương phủ đi ra, trong đầu Na Lan Đức Duật, trống rỗng, không biết mình phải đi đâu làm gì, về đến nhà, thì giam mình trong phòng, bắt đầu suy nghĩ vận mệnh của mình.

Đến tối, người ở đến gõ cửa, “Thiếu gia, lão gia về rồi!”

Nghe A Mã trở về, Na Lan Đức Duật lúc này mới ra khỏi phòng, đến phòng khách gặp Na Lan Hồng.

“A Mã, cha về rồi, tất cả đều thuận lợi hả cha?”

“Thuận lợi, Duật nhi, con ổn chứ? Sao người ở nói con gần đây đáng vẻ con lúc nào cũng ngẩn ngơ?”

“Không có gì, có chút mệt mà thôi.” Na Lan Đức Duật vẫn không muốn nói với phụ thân, cho dù có nói, cha cũng không có cách là tự mình giải quyết, bản thân phiền não đã đủ rồi, hà tất lại để phụ thân cũng phiền lòng theo chứ?

Na Lan Hồng vẫn chưa thôi, “Duật nhi, là vì cô nương đó của Ung Vương phủ phải không?”

Na Lan Đức Duật không lên tiếng.

“Cha không phải đã nói với con rồi sao, đừng nghĩ đến cô nương đó nữa, sao con không nghe chứ? Con không có rước họa gì đấy chứ, có đắc tội với Ung Vương gia không?”

“Không có, A Mã cha đừng nghĩ lung tung, con sao có thể đắc tội với Ung Vương gia chứ! Gần đây sức khỏe không tốt, có thể do luyện công quá nhiều, nghỉ ngơi vài ngày thì khỏe liền!”

“Ồ, không rước họa thì tốt! Nếu thật có chuyện gì nhất định phải nói với A Mã, biết chưa?” Na Lan Hồng vẫn là có chút không yên tâm.

“Con biết rồi!” Na Lan Đức Duật đáp.

Anh ta phiền não, Tâm Di cũng tâm sự trùng trùng, cô biết mình cũng không thể cứ kéo dài, suy nghĩ hết lần này đến lần khác, nghĩ xong phải nói thế nào, bèn quyết định đi nói thật với Khang Hy.

Lật lật ngày lịch, chọn một ngày, Tâm Di vừa sáng thì đến phòng sưởi Càn Thanh Cung, thấy không có người, liền hỏi một cung nữ: “Hoàng Thượng đâu?”

“Hồi cách cách, Hoàng Thượng vẫn chưa bãi triều sáng!”

Tâm Di nhìn cái đồng hồ báo giờ, sắp 8h rồi, không khỏi thắc mắc: “Vẫn chưa bãi triều sáng ư? Đã muộn thế này rồi!”

Ngồi đợi nửa tiếng, cũng hết kiên nhẫn, đứng dậy bỏ đi. Vốn tính quay về Di Uyển, đi được nửa đường, vừa quẹo qua khúc cua, nhìn thấy Na Lan Đức Duật đi tuần lại, vội xoay người đi hướng khác, con đường đó là thông đến Dương Tâm Điện.

Nếu quay về Di Uyển hoặc là đi hướng ngược lại, hoặc là đi từ hướng Dương Tâm Điện đi lại, sau đó vòng qua một nhà giam lớn. Đi ngược lại, Tâm Di không dám, sợ gặp Na Lan Đức Duật, nên hướng Dương Tâm Điện mà đi.

Khi đến Dương Tâm Điện rồi, Tâm Di ở ngoài cửa thò đầu vào, thấy có vài người quỳ, những người đứng cũng đang run rẩy sợ hãi, nhìn lên thấy Khang Hy giống như là vừa nổi giận xong, cô liền thụt lại, nhưng Khang Hy vẫn nhìn thấy, “Ai ở ngoài đó vậy?”

Tâm Di dựa khung cửa nói: “Hoàng Thượng, con không làm phiền, con về trước.”

“Đã đến rồi, thì vào đi.” Khang Hy nói.

Lời nói này vừa nói ra, làm tất cả mọi người đều ngây ra, đây là nơi thảo luận việc triều chính, phi tần hậu cung không thể vào, tuy nói Tâm Di không phải là phi tần hậu cung, nhưng cô cũng là nữ nhi!

Tâm Di cũng biết, nên ở ngoài cửa nói: “Hoàng Thượng, việc này không hợp quy tắc lắm!”

“Vào đây, Trẫm có lời hỏi con!”

Thấy Khang Hy kiên quyết, Tâm Di cũng bước vào, không khí kiềm nén trong điện làm cô có chút không thoải mái, sau khi bước vào, trái phải đều nhìn, thấy các quần thần đều mặc quan phục, mà mình lại mặc một bộ Hán phục, đứng giữa bọn họ thực là không ra gì.

Khang Hy cũng cảm thấy thế, vẫy vẫy tay với Tâm Di, ra hiệu cô đến đứng bên cạnh mình, Tâm Di cũng mặc kệ ba bảy hai mươi mốt, đứng kế bên Khang Hy, nhìn nhìn người đang quỳ, khẽ giọng hỏi: “Bọn họ lại làm sai chuyện gì à?”

Khang Hy không trả lời, chỉ hỏi: “Tâm Di, ở chỗ con có tham quan không?”

“Bất kể quốc gia nào thời đại nào đều có tham quan.”

“Trẫm cũng không biết xử chết bao nhiêu tham quan rồi, nhưng tại sao vẫn còn có người dám tiếp tục tham, cái gương trước mắt chả lẽ không nhìn thấy sao?” sắc mặt Khang Hy rất khó coi.

“Không phải không nhìn thấy, mà là vẫn còn gặp may, nghĩ rằng sự việc chưa hẳn đã bại lộ” Tâm Di đại thể có thể đoán được Khang Hy vì việc gì mà nổi giận rồi.

Quả nhiên Khang Hy bực bội nói: “Giấy có thể gói được lửa sao?”

Tâm Di không trả lời, hỏi ngược lại Khang Hy, “Hoàng Thượng, con hỏi người trước một vấn đề, người cảm thấy quan dễ làm không?”

“Đương nhiên không dễ làm.” Khang Hy nói lẽ đương nhiên.

“Trung Đường (1), còn ông thì sao?” Tâm Di hỏi Trương Đình Ngọc.

Trương Đình Ngọc cũng trả lời không dễ làm.

“Cách nhìn của mấy vị Vương gia thì sao?”

“Không dễ làm.” Dận Chân trả lời.

Tâm Di hỏi lại văn võ Mãn triều, “Các ngài thì sao?”

Chúng thần đều lắc đầu, “Không dễ làm...”

Tất cả mọi người đều trả lời quan không dễ làm, Tâm Di cười cười nói, “Tôi không cho rằng như vậy, thiên hạ việc dễ nhất, là làm quan, nếu mọi người ở đây ngay cả quan đều không biết làm, vậy thì quá không được viêt rồi. Thật ra, làm quan cũng có bí quyết làm quan, cũng cần tu luyện. Nắm vững bí quyết làm quan, thì có thể đường làm quan sẽ trôi chảy, vận làm quan thuận lợi, nếu không thì không những không thể thăng quan, ngược lại có thể mất chức, mất đầu.”

Trương Đình Ngọc nghe thú vị, làm đương triều Đại Học Sĩ (2), ông ta cũng đoán được lời Tâm Di muốn nói, bèn chấp tay về phía cô nói: “Cách cách, có thể dạy bảo một chút.”

Tâm Di rất hài lòng khi Trương Đình Ngọc đoán được ý mình, nên nói: “Thứ nhất, khẩu đầu lay nhiều, nói ít, tấu chương cũng phải báo chuyện vui không báo chuyện buồn. Thứ hai, cần phải nhớ, khéo đưa đẩy là sáng suốt. Thứ ba phải vâng dạ với cấp trên, phải biết việc thăng hạ chức quan phụ thuộc rất lớn vào sự yêu ghét của thượng cấp dành cho thuộc hạ. Thứ tư, đối với cấp trên phải xu nịnh lấy lòng, đặc biệt là không sợ xấu hổ, phải biết cấp trên của ngài cũng có cấp trên, ông ta xu nịnh cấp trên, và ngài xu nịnh ông ta là giống nhau, cho nên không cần phải xấu hổ, làm quan bình thường, quan xấu muốn cho tâm bình yên, cũng cần không sợ xấu hổ.”

Nghe những lời này, Khang Hy không biết là nên cười hay nên trách, đành nói: “Tâm Di, con đối với làm quan thì rất tinh thông nhỉ!”

“Hoàng Thượng, con chỉ nói một phạm vi lớn, con chưa nói chi tiết nhỏ đó!”

Khang Hy hừ một tiếng, “Trẫm rửa tai kính cẩn nghe!”

“Bảy hữ khẩu quyết, một nhanh hai chậm ba bỏ qua.” Tâm Di bắt đầu giảng bài.

Dận Chân cũng nghe thật sự có cảm xúc, bèn nghiêm túc tiếp thu nói, “Cách cách có thể giải thích chi tiết rõ ràng không hay không?”

“Ví dụ nói, gặp đến sự việc, trước tiên ra oai phủ đầu người khác, một là làm cho người khác sợ hãi, hai là làm cho cấp trên thấy người này rất tốt, làm việc nghiêm túc, đây gọi là một nhanh, đợi đến khi người khác sợ rồi, tự nhiên sẽ sinh ra phía sau vô số cách làm, cấp trên thấy nhanh trước, nhất định sẽ không nghi ngờ có gì, sau đó trì hoãn việc này lại, đợi người khác đến lo lắng, đây gọi là hai chậm, bất luận nguyên cớ đến thúc giục, chỉ là không quan tâm đến người đó, bá tánh thấy không quan tâm đến, bọn họ đương nhiên không đến cáo trạng, đây gọi là ba bỏ qua.”

Khang Hy rốt cuộc nghe không nổi nữa, tức giận đập Ngự Án (3), “Hay cho cái gọi là một nhanh hai chậm ba bỏ qua, cuối cùng thì có bao nhiêu quan lừa dối trên như vậy?”

“Hoàng Thượng thứ tội!” chúng thần vội quỳ xuống.

Tâm Di thấy Khang Hy tức giận, bèn dùng cách khác hóa giải, “Hoàng Thượng đừng giận, hãy bỏ chuyện quốc gia đại sự qua một bên trước, nghe con làm thơ, sau đó hãy mắng bọn họ, có được không?”

“Hừ, con biết làm Trẫm không khỏi tò mò, làm thơ hả! ngược lại là lần đầu nghe thấy, đọc lên nghe thử” Chiêu này rất công dụng, Khang Hy biết Tâm Di không có học qua cái này, không nén nổi rất muốn nghe.

“Hoàng Thượng, con đọc đây!” Tâm Di đọc, “Xuân miên bất giác hiểu...”

“Này này này... đây là thơ con làm hử?” chẳng những vẻ mặt Khang Hy chịu không nổi biểu tình, mà chúng thần cũng cười thầm, không khí lập tức không còn kiềm nén như lúc nãy nữa.

Tâm Di cười cười nói: “Hoàng Thượng, nghe con đọc xong rồi hãy nói mà!”

“Được, Trẫm nghe kiệt tác của con, đợi một lát bảo Trương Đình Ngọc thỏa thích bình luận.”

Tâm Di giọng thanh thanh, bắt đầu ngâm: “Xuân miên bất giác hiểu, xứ xứ thân thủ yếu. Dạ lai tra trưởng thanh, quan lạc tri đa thiếu. (4)” cô vừa ngâm vừa nhìn Khang Hy, vẻ mặt Khang Hy biểu lộ rất kỳ quái, cười không giống cười, mà giận cũng không giống giận.

“Còn nữa, Xuân hoa thu nguyệt hà sự liễu, thụ hối tri đa thiếu. Tạc dạ tiểu lâu ôn nhu hương, tha nhật bất kham hồi thủ lao ngục trung. Điều lan ngọc thể kim do tại, chỉ thị chu nhan cải. Vấn quân năng hữu kỷ đa hối, khắp tự nhất giang xuân thủy hướng đông lưu. (5)” Tâm Di tiếp tục ngâm.

Nghe xong, nét mặt Khang Hy trở nên cười lạnh lùng.

“Nghe thêm một bài văn nữa, Quan bất tại đại, hữu quyền tắc hành; tiến bất tại đa, hữu nã tắc linh. Tư kỳ nhân trung, duy vô pháp kỉ. Hiếu kính thượng gia môn, khổng phương nhập lung tự; đàm tiểu giai giao dịch, vãng lai vô bạch đình. Khả dĩ điều phê thị, phát chỉ lệnh; thị cảnh chung vi loạn nhĩ, vô án độc chi lao hình. Ngoại quan liêm minh tịnh, nội lý phì mẫn tràng. Chư tử vân: hà thời năng thanh?” (6)

Trước kia mọi người vẫn nghe đầy đủ ý của bài thơ, nghe được một nữa, mọi người đều cười không nổi, đợi Tâm Di đọc xong, trong điện lặng ngắt như tờ.

Khang Hy ngay cả cười lạnh lùng cũng không có, sau khi im lặng rất hồi: “Hoàn thân, thơ và bài văn của cách cách làm như thế nào?”

“Hồi Hoàng Thượng, thơ và bài văn của cách cách mô phỏng theo cách thức của tiền nhân (người xưa), nghe giống như hải hước, kỳ thực mỗi câu xoáy vào tai, khiến cho người ta tỉnh ngộ.” Trương Đình Ngọc không giao tiếp với Tâm Di bao nhiêu, gặp mặt cũng là hành lễ quân thân, sau đó Tâm Di rất khách sáo đáp lại một tiếng.

Hôm nay ông cuối cùng hiểu được nguyên nhân vị cách cách này rất được Khang Hy tin tưởng.

Lòng coi thường ngày trước không còn nữa, bắt đầu dự tính lúc nào đó mời Tâm Di cách cách đến nói chuyện chính sự.

“Khi nào thì mới thanh? (thanh của thanh liêm) Khi nào thì mới thanh?” Khang Hy nhắc đi nhắc lại.

“Hoàng Thượng, muốn liêm khiết chỉ có tâm không tham, tâm không tham thì tay không chìa.” Tâm Di khéo léo nói.

“Làm sao làm được?” Khang Hy hỏi.

“Có bao nhiêu người làm quan có thể làm được!” Tâm Di cảm thấy vấn đề này rất khó trả lời, suy nghĩ rồi mới nói: “Nói khó cũng không khó, nói dễ cũng không dễ. Trung Đường, ngài học cao hiểu rộng, lại là đại thần đứng đầu trong triều, có thể trả lời tôi một vấn đề không?”

“Cách cách mời nói!” Trương Đình Ngọc cung kính lắng nghe.

“Bổng lộc mỗi năm của ngài từ đâu mà có?”

“Hoàng Thượng ban cho.”

“Thế Hoàng Thượng từ đâu mà có được?” Tâm Di lại hỏi.

“Quốc khố!” Trương Đình Ngọc không biết trong hồ lô của Tâm Di bán thuốc gì nữa.

“Cứ theo suy nghĩ này thì sẽ hướng tới đâu?” Tâm Di không hỏi nữa, để Trương Đình Ngọc tự suy nghĩ.

Trương Đình Ngọc suy nghĩ, vẻ mặt rất chăm chú, một lát sau mới nói: “Cách cách, thần hiểu rồi.”

“Hoàn thần, nói xem khanh hiểu được gì.” Khang Hy cũng lơ mơ hiểu ý của Tâm Di.

“Hoàng Thượng, theo lời nói lúc nãy mà hướng xuống thì bạc trong quốc khố lấy từ thuế, thuế lại lấy từ dân. Cũng chính là nói, thiên hạ bá quan là được thiên hạ bá tánh nuôi dưỡng. Cái gọi là quan phụ mẫu... thực ra bá tánh mới là phụ mẫu là áo cơm là cha mẹ của kẻ làm quan.” Trương Đình Ngọc chậm rãi nói.

Tâm Di tiếp lời: “Hoàng Thượng, nếu mỗi kẻ làm quan đều có thể hiểu được là đôi tay của bá tánh đang gánh lấy bọn họ ở trên vai, nếu trong mắt bọn họ nhìn thấy không phải là màu vàng của vàng, màu trắng của bạc, mà là đôi tay lao động vất vả của dân chúng, như vậy, phàm là quan có chút lương tâm, thì tay sẽ không thò ra đâu.”

Khang Hy im lặng rất lâu, mới nói: “Đứng dậy cả đi, Trẫm không biết trong các khanh có bao nhiêu người hiểu được, cho dù bây giờ hiểu rồi, đến lúc màu trắng rực rỡ của bạc để trước mặt các khanh, e rằng lại không hiểu, một lần không tham thì dễ, khó là khó cả đời không tham!”

Chú thích:

(1) Trung đường: nội các đại học sĩ thời Minh – Thanh.

Cách gọi Trung Đường khởi đầu từ thời Bắc Tống (nhưng cũng có cách nói khác khởi đầu từ thời nhà Đường), thời nhà Đường, Tống thiết lập chính sự đường ở trong Trung Thư Tỉnh (một trong ba hệ thống cơ quan hành chính trung ương), là nơi Thừa Tướng xử lý chính sự, Trung Đường do Thừa Tướng làm việc trong Trung Thư Tỉnh mà gọi tên, sau này tên gọi Thừa Tướng cũng là Trung Đường. Nhà Nguyên cũng theo cách gọi này. Thời Minh – Thanh đổi thành tên gọi Nội Các Đại Học Sĩ. Nhà Minh Đại Học Sĩ nắm quyền hạn của Thừa Tướng, làm việc ở Nội Các, Trung Thư ở từ đông sang tây hai phòng, Đại Học Sĩ ở giữa, vì vậy gọi là Trung Đường.

(2) Đại Học Sĩ: xem (1).

(3) Ngự án: Ngự chỉ những gì có liên quan đến vua thời phong kiến. Án: bàn dài.

(4) : Xuân ngủ không ai biết rõ, khắp nơi chìa tay muốn. Đêm đến tra kẻ nợ, quan thiếu biết bao nhiêu.

(5) : Xuân hoa thu nguyệt cố vì sao, ăn hối lộ biết bao nhiêu. Đêm qua nơi tửu lâu êm ái, tương lai nhìn lại ở trong tù. Khắc những chân song và những bậc đá hiện nay vẫn còn, chỉ là đổi thành màu đỏ. Hỏi vua có thể có bao nhiêu hối hận, giống như dòng sông mùa xuân chảy về đông.

(6) : Quan không ở chức lớn, có quyền thì làm, tiền không ở nhiều, có lấy thì cho khéo. Vì thế trong mắt bọn họ, chỉ không có cách nào ghi nhớ. quà biếu ở cửa trên, tiền đút vào tay áo; nói cười toàn là dối chác, tới lui bất kể dân đen (chỉ thứ dân trong xã hội phong kiến). được phép điều tra phê duyệt, ra chỉ lệnh (loại công văn thời xưa); nhìn tiếng chuông cảnh tỉnh làm rối tai, không công văn làm chi ệt nhọc. Bề ngoài thì liêm khiết trong sạch, bên trong thì ních đầy ruột. Triết gia (nhà triết học như Khổng Tử, Mạnh Tử, Tuân Tử...) rằng: Bao giờ thì mới thanh? (thanh của thanh liêm).

47. Chương 47: Tiêu Chuẩn Kén Rể

Tâm Di cảm thấy đã nói đến làm quan, thì phải dứt khoát nói tới cùng, tuy nói nhiều đạo lý như vậy cũng không chắc có tác dụng gì, nhưng thà nói còn hơn không, bèn nói tiếp: “Năm nào cũng học tập gian khổ, đều nuôi chí lớn muốn vì nước đóng góp sức mình, vì dân mà làm việc, nhưng khi đã làm quan, nhưng những chí lớn mạnh mẽ đó đều bị những rối ren phức tạp của quan trường làm cho tiêu tan hết, bọn họ không cần hiểu những nỗi khổ của bá tánh, chỉ cần hiểu ý muốn của cấp trên, bọn họ cũng không cần phải tu thân dưỡng tánh, chỉ cần cung phụng đủ cho họ, tự nhiên sẽ thăng quan tiến chức.” từ cổ chí kim, đây vốn là những tệ nạn của chốn quan trường.

“Chả lẽ bọn họ đều gian dối vậy sao? Thần tử của Trẫm không một ai vì dân mà làm quan tốt sao?”

Tâm Di sợ những lời vừa nói sẽ làm Khang Hy nổi giận, liền giảng hòa: “Dẫu sao cũng là thiếu số, nhưng mà, tốt khoe xấu che, thật ra là vì sự sống còn của họ, chỉ đến lúc không giấu được nữa, mới để cấp trên biết.”

“Như vậy xem ra, bọn họ nói quan không dễ làm là rất có lý đấy chứ.” Khang Hy cũng có vẻ hài hước.

Trong chúng thần có người có vẻ xấu hổ, có người cúi thấp đầu.

“Có người làm việc không như ý, đương nhiên cũng có người làm việc tận tâm, có là quan tốt, quan thanh liêm hay không, không phải toàn bộ do cấp trên đánh giá, mà hãy lắng nghe tiếng nói của quần chúng, của lão bá tánh mới công bằng.” Tâm Di đưa ra kết luận.

“Lại trị gốc rễ vốn ở lại (1)” Khang Hy thở dài, “Hôm nay dừng ở đây, Hoành thần, lui về chuẩn bị một bản tấu, nha đầu, lúc nào có thời gian, con lại dạy bọn họ, tẩy não chúng.”

“Hoàng Thượng, làm sao những lời nói của con người đã học hiểu rồi sao?” đến lượt Tâm Di chịu không nổi.

Tâm trạng của Khang Hy đã tốt hơn nhiều: “Mỗi ngày nghe con nói, còn không hiểu sao?” dừng lại hỏi quần thần: “Còn gì muốn tấu không?”

Không ai lên tiếng, Khang Hy tính bãi triều.

Dận Chân đột nhiên nhớ ra một chuyện, vội nói: “Hoàng A Mã, nhi thần còn có một việc khải tấu.”

“Nói đi!”

“Đã có Tâm Di cách cách ở đây, nên quyết định chuyện của cách cách!” Dận Chân nói. “Tuổi của cách cách cũng không còn nhỏ nữa, nên xuất giá rồi. ”Nhưng nhi thần biết cách cách muốn tự mình làm chủ việc tìm phu quân, cách cách, cô muốn tìm đức lang quân như thế nào?”

Chiêu này của Dận Chân thật là hiểm, ông ta biết Tâm Di thích Na Lan Đức Duật, mà còn hỏi vậy, ông ta thấy rằng, thay vì chia cắt hai người họ, chỉ bằng tác thành hỷ sự, như vậy Tâm Di và Na Lan Đức Duật đều cảm kích mình, Na Lan Đức Duật muốn không nương nhờ mình cũng không được. Nếu như Tâm Di ở trên triều nói muốn lấy Na Lan Đức Duật, ông ta sẽ hết sức nói giúp cho họ, nếu như Tâm Di không nói ra, ông cũng sẽ nghĩ cách để Na Lan Đức Duật làm phò mã. Cách này chính là sở trường của Na Lan Đức Duật, tỉ võ chiêu thân!

Ông ta vừa nói xong, Khang Hy lập tức đồng ý, “Không sai, không sai, cháu đã hơn 20 tuổi rồi, cái tuổi này sớm đã làm ngạch nương của vài đứa rồi. Nói xem, con muốn thế nào?” Khang Hy xem ra là đã rất khoan dung rồi. Đối lại là người khác, ông căn bản không cần phải hỏi ý kiến của người đó đâu.

Đề nghị của Dận Chân đã làm đảo lộn toàn bộ kế hoạch ban đầu của Tâm Di, cô định một mình thưa chuyện với Khang Hy, không có mặt của người khác để nói chuyện hơn, bây giờ thành ra thế này, Tâm Di chưa có cách gì, cô cúi đầu, tức giận, “Dận Chân, tên khốn, sao không hỏi trước tôi, đang ở trước mặt bá quan văn võ, tôi có thể nói tôi thích Na Lan Đức Duật sao? Thế thì hồng bút rồi!”

Tâm Di không nói, Dận Chân biết cô không nói ra được, liền giải vây cho cô, “Hoàng A Mã, cách cách xấu hổ đấy!”

Khang Hy cười ha ha “Nếu con không nói, Trẫm làm chủ nhé!”

“Không được!” Tâm Di lo lắng, nếu để Khang Hy chỉ hôn lung tung, cô phải ôm hận cả đời rồi, thời đại Thanh triều lại không có chế độ ly hôn, vội nói: “Con... anh ta phải khôi ngô tuấn tú phóng khoáng, văn võ song toàn, tài trí hơn người.”

Khang Hy tán thành: “Đúng, không như thế thì không thể kết hôn với con, nhưng mà, làm thế nào mới có thể xem là đạt các tiêu chuẩn đó?”

Tâm Di điềm tĩnh nói, “Con có một sáng kiến, không biết Hoàng Thượng có đồng ý không?”

“Con cứ nói!”

“Con muốn Hoàng Thượng tổ chức cuộc thi đấu kén rể cho con!”

“Thi đấu kén rể! Cách thức thế nào?” Khang Hy quả thật là người thích náo nhiệt.

“Cháu muốn kén rể trên toàn quốc. Điều kiện là nam nhân chưa kết hôn dưới 35 tuổi, nếu qua được 3 ải của cháu, chính là chồng của con!”

Tâm Di vừa nói ra những lời này, quần thần không giữ được lễ nghi nữa, lập tức bàn tán xôn xao, gia đình họ ít nhiều cũng đều có nam nhân như vậy, cho nên ai cũng có ý muốn giành được ngôi vị phò mã này, một người vinh hiển, cả nhà vinh hiển!

Dận Chân cười thầm “Ha ha, cách nghĩ khá giống ta, nhưng hình như có khó hơn một chút!”

“Này... đây là triều đình, không phải cái chợ. Muốn bàn tán các ngươi bãi triều hãy bàn, nghe cách cách nói xong đã!” Khang Hy nghe tiếng rì rầm trên triều, biết bọn chúng đang nghĩ gì, đang nói gì.

Mọi người lập tức yên lặng ngay, nghe Tâm Di nói tiếp “Ải thứ nhất, cháu tới gặp mặt, chỉ cần cháu thấy hợp nhãn là có thể vào ải thứ 2.”

“Ải thứ hai là gì vậy?” bây giờ Dận Chân còn phấn khích hơn ai hết.

Dận Tự về kỳ quái liếc Dận Chân một cái, nghĩ bụng, “Người lại càng không hợp yêu cầu, phấn khích cái gì chứ?”

“Ải thứ 2 chính là tỉ võ. Đứng cho rằng là đánh qua đánh lại thông thường. Trong vòng này có 3 hạng mục là cưỡi ngựa, bắn cung và hai người song đấu với nhau. Chỉ cần qua được 2 hạng mục bất kì trong số đó là có thể tiến vào ải thứ 3.”

“Ải thứ 3 chắc là thi văn?” Khang Hy hỏi.

“Vâng!” Tâm Di không nói thi văn là thi những gì, chính vì cô không nói, cho nên sau đó rất nhiều người đều suy nghĩ vấn đề theo hướng thông thường, kết quả là sai một li đi một dặm.

“Hay, hay lắm! Cứ làm thế đi!” Khang Hy lập tức đồng ý, giao cho Dận Chân đi lo liệu việc này.

Sau khi bãi triều, các đại thần cũng không chú ý cái gì, tùm năm tùm ba, bàn tán xôn xao.

Trong đám đó có một người vui nhất, không phải Dận Chân, ai thế? Na Lan Hoảng! Ông thấy những điều kiện của Tâm Di đều hợp với con trai mình, ha ha! Nhìn thế nào cũng thấy rất phù hợp. Lòng vui như hội,

chỉ là không nói ra. Ông đâu có ngờ rằng, Tâm Di căn bản là dựa vào các ưu thế của Na Lan Đức Duật để đưa ra các điều kiện đó.

Tiết Ngôn quả nhiên cũng nghĩ như vậy, nói với Na Lan Hoàng “Na Lan huynh, mau đi báo danh cho con trai huynh, cơ hội tốt thế này đừng bỏ lỡ. Nếu như huynh có thể kết thông gia ở nơi cao quý này, tôi cũng có thể hưởng lây chút vẻ vang!”

Na Lan Hoàng cười đáp “Nếu được như vậy, tôi cũng sẽ không quên người bằng hữu như huynh, nhưng mà, người tham gia nhất định đều là những người ưu tú, tôi sợ Duật nhi chưa chắc có thể thắng được!”

“Theo bản Vương thấy, ưu thế của Na Lan Đức Duật rất vượt trội!” Dận Chân không biết từ đâu bước ra.

“Ồ, Vương gia!” Na Lan Hoàng vội vàng chào.

“Thế nào? Hay là cũng cho con trai ngươi đi thi thử xem?” Dận Chân cười nói.

“Vương gia quá khen rồi, con trai thần chỉ sợ không có được vận khí tốt như vậy!” Na Lan Hoàng khách khí đáp.

“Ha ha, Na Lan Hoàng, bản Vương xem tướng mạo, con trai ngươi có vận khí tốt hơn hết thấy mọi người!” Dận Chân nói ra một câu không đầu không đuôi như vậy, sau đó bỏ đi, để lại Na Lan Hoàng và Tiết Ngôn không hiểu gì hết đứng trơ ra giữa đường.

“Hai vị đại nhân có thể nhường đường cho tôi không?” Tâm Di nói từ phía sau họ.

Hai người vội quay người, “Cách cách!”

“Tiết đại nhân, gia đình ngài hình như không có người có thể tham gia rồi!”

Nói với Tiết Ngôn một câu, sau đó lại nói với Na Lan Hoàng “Thế nhưng công tử của Đề đốc đại nhân chính là người đứng đầu kinh thành Tam đại thần tượng, xem xem lần này liệu có ai có thể vượt qua anh ta, nếu anh ta không tham gia, tôi sẽ cảm thấy rất thất vọng đó!” Nói xong, cũng bỏ đi.

Tiết Ngôn nhìn Na Lan Hoàng “Sao thế nhỉ? Yong vương gia và cách cách có vẻ như rất muốn con trai huynh tham gia!”

Na Lan Hoàng cũng không nghĩ đến chuyện gì khác, kéo bạn “Đi thôi, bây giờ cùng tôi đi báo danh cho Duật nhi!”

Tốc độ truyền bá nhanh nhất thế giới là cái gì? Là miệng người. Tốc độ truyền miệng còn nhanh hơn dịch Sars ngày trước. Chuyện Khang Hy kén rể cho Tâm Di, chưa đầy một canh giờ sau, cả hoàng cung đều biết.

Ngày hôm sau, bảng cao thị cũng xuất hiện theo, thực ra những người hay chuyện, sớm đã truyền tin rồi, chỉ là do chưa có bằng chứng xác thực, nên nhiều người không tin.

Bảng vàng vừa được dán lên, lập tức quần chúng vây xung quanh xem, còn có người sợ người khác không biết, hớn hỏ đi thông báo “Mau đi xem bảng vàng, Hoàng thượng muốn kén phò mã cho Tâm Di cách cách!”

Người ta lũ lượt bỏ dở công việc hàng ngày, rủ nhau cùng đi xem bảng vàng.

Vây xung quanh trước bảng vàng khá nhiều người, người đến sau không thể chen vào được, bèn kêu to “Người ở đằng trước đọc to lên ọi người cùng nghe với.”

Người ở đằng trước cũng rất nhiệt tình, đọc lớn “Ai cũng có thể báo danh tham gia. Cuộc tuyển chọn phân thành 3 giai đoạn. Thứ nhất, gặp mặt, do Tâm Di cách cách đích thân tuyển chọn, đạt tiêu chuẩn là có thể tham gia vòng 2. Thứ 2, tỉ võ, bao gồm thi cưỡi ngựa, bắn cung và song đấu. Thông qua 2 hạng mục là có thể tham gia vòng thứ 3 thi văn. Lưu ý: những người ngũ quan (2) không đầy đủ, kém thông minh xin đừng báo danh.”

“Oa, cái này còn khó hơn thi trạng nguyên... Đương nhiên rồi! Tâm Di cách cách là ai chứ, từ trên trời rơi xuống, người bình thường có thể với tới hay sao... Nghe nói, cách cách thông minh tuyệt đỉnh, bệnh của Hoàng thượng đều là do cô ấy chữa khỏi... Ai ya... quan trọng nhất là ai có thể cưới cô ấy, chính là một bước lên trời!... Đúng đấy, cô ấy là cục cưng bên cạnh Hoàng thượng, cưới được cô ấy, còn không phải muốn cái

gì có cái đó sao, vinh hoa phú quý hưởng không hết... Vậy còn chờ gì nữa, mau đi báo danh... Anh đủ các điều kiện không?”

“Tôi dưới 35 tuổi, chưa vợ, ngũ quan đầy đủ, trí lực bình thường...” Rồi thì loạn xạ cả lên, người nào nói cái gì đều có cả, có người một chút cũng không tự hiểu lấy, chỉ nhìn thấy vinh hoa phú quý trước mắt, cứ như thể chỉ cần thò tay ra thì có thể giành được vậy.

Tất nhiên, trong cung cũng không tránh khỏi chủ đề này.

“Cách cách, Hoàng thượng thật không công bằng. Sao chưa nghĩ tới chuyện hôn nhân đại sự của người?” Tiểu Thảo luôn luôn bắt măn Tâm Di.

Uyển Nhi cũng không quan tâm “Tâm Di lớn tuổi hơn ta nhiều. Quan tâm đến cô ấy trước là lẽ đương nhiên.”

Tiểu Thảo ngoài việc bắt măn Tâm Di, còn quan tâm đến một người, nói với Uyển Nhi “Cách cách, người nói, huynh ấy, huynh ấy có tham gia không!”

Uyển Nhi biết ngay Tiểu Thảo nói đến ai, ngẫm nghĩ rồi nói: “Huynh ấy không phải là loại người thích dựa dẫm vào người có quyền thế.”

Tiểu Thảo bĩu môi, “Chưa chắc, Tâm Di cách cách là người Hoàng thượng thương yêu nhất. Chỉ dựa vào điều này, huynh ấy nói không chừng cũng sẽ tham gia.”

“Huynh ấy muốn đi người ngăn cũng không được.”

Tiểu Thảo đảo mắt, “Cách cách, nô tì có một ý này, có thể giúp cách cách đạt được tâm nguyện.”

“Người có cách gì?” Uyển Nhi thật không nghĩ ra Tiểu Thảo có thể có cách nào hay.

“Người không ngại tới nói rõ với Tâm Di cách cách, nói cô ấy đánh trượt Na Lan Đức Duật, chờ sau khi cô ấy chọn được phò mã rồi lại nhờ cô ấy đi nói với Hoàng thượng, cho phép người lấy Na Lan Đức Duật.” Nếu như Tâm Di không thích Na Lan Đức Duật, cách này của Tiểu Thảo cũng được việc.

Uyển Nhi ngẫm nghĩ thấy cũng đúng, nhưng muốn cô đi nói với người khác mình thích Na Lan Đức Duật, lại cảm thấy xấu hổ. “Người muốn ta đi nói với Tâm Di chuyện này, xấu hổ lắm! Với lại, chưa chắc cô ấy đã đồng ý!”

“Cách cách, hai người không phải là tỷ muội tốt sao? Huống chi, cô ấy cũng đâu có thích Na Lan Đức Duật, người muốn có đức lang quân như ý, chỉ có cách này thôi.”

“Dù cô ấy có đồng ý, chưa chắc Hoàng thượng đã đồng ý.”

“Cô ấy chọn được phò mã, Hoàng thượng đương nhiên sẽ vui, mà hề vui, chuyện gì cũng dễ nói.” Tiểu Thảo cũng là người rất hiểu tâm lý của người khác lắm.

Thấy Uyển Nhi vẫn còn do dự, Tiểu Thảo tiếp tục động viên “Cách cách, người đừng do dự nữa. Điều này liên quan đến hạnh phúc cả đời người. Cơ hội lớn bỏ qua rồi thì không có lại đâu.”

Ngẫm đi nghĩ lại, Uyển Nhi nghiêng răng gật đầu, “Được, hôm khác ta đi thử xem.”

Uyển Nhi đang suy nghĩ xem làm sao thuyết phục Tâm Di nhường Na Lan Đức Duật ình, cũng có một người khác nghĩ cách làm thế nào để cho Na Lan Đức Duật rút lui, như vậy em trai của bà ta sẽ bớt đi một đối thủ, không cần phải nói, người đó chính là Dư phi.

Sau khi bị Khang Hy bác bỏ yêu cầu của mình, Dư phi không còn hy vọng gì, đang lúc thất vọng, đột nhiên có một cơ hội tốt thế này, làm sao không bùng lên hy vọng trong lòng bà ta chứ.

Tính toán một hồi lâu, tính đi tính lại, đối thủ nặng ký nhất của em trai mình chính là Na Lan Đức Duật và Kỳ Duệ. Muốn Kỳ Duệ rút lui là không thể rồi, chỉ có Na Lan Đức Duật là còn có thể thương lượng được, nhưng bà ta cũng không chắc liệu Na Lan Đức Duật có muốn tranh giành ngôi phò mã hay không, nếu không, thì tốt quá rồi, còn nếu có, bà ta tính sẽ cho Na Lan Đức Duật một số tiền lớn để anh rút lui.

Ha ha, hiện tại xem ra ai cũng có ý nhắm vào Na Lan Đức Duật, giữa bao nhiêu người như vậy, đương nhiên phải nói những người thân thuộc nhất của Tâm Di, ngay cả bọn người hầu của cô cũng rất phấn khích.

“Cách cách, nô tì không hiểu. Hoàng thượng chuyện gì cũng đều cho cách cách tự nói, sao người không nói? Lại còn tổ chức đại hội kén chồng gì nữa chứ?” Tiểu Mai Tử quả thật nghĩ không ra.

“Người muốn ta nói với Hoàng thượng cái gì?”

“Thì nói là người thích Na Lan Đức Duật!” Cho đến nay, mọi người cũng chẳng tị hủ (3) gì nữa.

Tâm Di lại hỏi “Các người nghĩ rằng Hoàng thượng sẽ đồng ý sao?”

“Hoàng thượng thương yêu cách cách nhất, nhất định sẽ đồng ý!” Tiểu Lam Tử nghĩ hẳn là vậy rồi.

“Các người không hiểu Hoàng thượng rồi. Người thương yêu ta nhất. Sau lưng người khác, ta có thể đùa giỡn với Người, thậm chí có thể tranh cãi với Người, giận dỗi Người, thế nhưng trước mặt mọi người, ta không thể làm Người mất mặt được, không thể để Người lâm vào thế bí. Nếu như ngày hôm nay, trước mặt bao nhiêu người khác, ta nói với Người ta muốn lấy Na Lan Đức Duật, Người phải đồng ý hay không đồng ý đây? Không đồng ý ư, chính Người đã nói ra, để ta tự chọn lang quân, còn nếu đồng ý, nhất định Người sẽ hỏi ta vì sao muốn lấy Na Lan Đức Duật, ta làm sao có thể nói với Người. Chẳng lẽ nói với Người, con và Na Lan Đức Duật đã sớm có tình cảm với nhau? Như vậy Hoàng thượng chẳng phải giận điên lên ư? Na Lan Đức Duật chỉ là một thống lĩnh thị vệ nho nhỏ, chức vị không cao, quyền thế cũng chẳng quan trọng, không môn đăng hộ đối, không phải là người lý tưởng trong mắt Hoàng thượng. Người lý tưởng trong mắt Hoàng thượng phải là Kỳ Duệ con cháu hoàng thất kia!” Tâm Di phân tích cho bọn họ nghe.

“Vì vậy Cách cách mới công khai kén chồng, để Na Lan Đức Duật có thể danh chính ngôn thuận trở thành phò mã.” Tiểu Trúc Tử hiểu ra rồi.

“Nhưng mà, nếu Na Lan Đức Duật thua thì phải làm sao?” Tiểu Mai Tử lo lắng nói.

Trong lòng Tâm Di cũng không dám chắc, “Ta chỉ có thể mạo hiểm thôi. Lúc đầu, ta có thể cực thắng với vận mệnh của mình, lần này lại phải đánh cược chuyện chung thân đại sự, với tài trí võ công của Na Lan Đức Duật, ta tin anh ấy có thể thắng”.

Mọi người đều gật đầu đồng ý.

Đột nhiên, Tiểu Cát Tử nghĩ tới một vấn đề, “Cách cách nếu anh ta không báo danh thì sao?”

Tâm Di ngó ra, “Đúng rồi, người nhắc ta mới nhớ, rất có khả năng anh ấy sẽ không đi báo danh, ta phải đi tìm anh ấy hỏi xem, các người đi cùng ta đến nhà anh ấy, Đại Hổ, Nhị Hổ đâu rồi?” Tâm Di biết tính của Na Lan Đức Duật, anh ta ngay cả Uyển Nhi cũng cự tuyệt, lần này nhất định cũng sẽ không tham gia tỉ thí.

“Không rõ nữa, từ sáng sớm đã không thấy họ đâu rồi!” Tiểu Trúc Tử đáp.

Đang nói, thì Đại Hổ, Nhị Hổ bước vào phòng.

Tiểu Lam Tử liền nói “Các huynh đi đâu thế, cách cách đang tìm các huynh này!”

Đại Hổ cười hì hì nói: “Cách cách, chúng tôi, chúng tôi đi báo danh!”

Tâm Di vẫn chưa có phản ứng lại, “Báo danh cái gì?”

“Báo danh thi tuyển phò mã” Nhị Hổ nói.

“Ahhhhh... ?” Mai, Lam, Trúc, Cát đều kêu lớn

“Dây thần kinh của hai người có vấn đề à? Hóng hớt cái gì mà hóng hớt?” Tâm Di cũng quá bất ngờ.

“Cách cách, chúng tôi không phải muốn tranh giành ngôi phò mã, chúng tôi chỉ muốn...” Nhị Hổ vội tiếp lời Đại Hổ, “Muốn tỉ võ với thống lĩnh”.

“Bệnh quá đi! Biết anh ta là đại nội đệ nhất cao thủ.”

“Chúng tôi muốn thử xem có thể tiếp được mấy chiêu của huynh ấy.” Nhị Hổ giải thích.

“Quyết định chuyện đó là do bốc thăm, không may mắn vậy đâu. Ta thấy 2 người các người đứng là ăn no làm chuyện rùi bu (nghĩa gốc là ”hai người đứng là ăn no quá rồi đấy“), muốn tử vô, đi thôi, ta đang muốn đi tìm anh ta đây!” Tâm Di nhồm dậy đi ra ngoài.

Chú thích:

- (1) Lại trị: theo nghĩa hiện đại chỉ hành vi trách nhiệm đối với việc quản lý xã hội, còn theo nghĩa cũ là chỉ tác phong và trách nhiệm quản lý của quan lại địa phương.
- (2) Ngũ quan: năm khí quan; tai, mắt, miệng, mũi và thân người,
- (3) Tị húy: trong thời phong kiến không được nói hoặc viết tên họ của vua chúa hay hoàng thân trực tiếp, gọi là kiêng tên húy. Ở đây những người hầu của Tâm Di đã gọi thẳng tên Na Lan Đức Duật luôn thay vì phải gọi là Na Lan thống lĩnh, gọi như vậy là không đúng phép tắc.

48. Chương 48: Hiệp Đạo Cũng Tham Gia Thi Đấu

Tiểu Cát Tử dự đoán không sai chút nào, Na Lan Đức Duật chẳng những không đi báo danh, mà còn vì chuyện này, phụ tử Na Lan tranh cãi gay gắt.

Lúc đó, Na Lan Đức Duật đang ngồi trước bàn sách xem sách, xem rất lâu, vẫn là trang đó, “Hận nhau chỉ bằng tin tưởng nhau, tương tư mới cảm thấy biển không sâu. Chẳng lẽ anh thật sự vứt bỏ tình cảm này của chúng ta sao, thật sự bằng lòng lấy người khác?” ngay cả Na Lan Hoằng bước vào phòng, anh cũng không hay.

“Duật nhi, sách gì vậy, xem đến nhập thần như vậy.” Na Lan Hoằng hỏi.

Na Lan Đức Duật tỉnh thần lại, “A Mã, không có gì, con chỉ tùy tiện lật lật thôi.”

“Hoàng Thượng vì chuyện kén chồng của Tâm Di cách cách con biết chưa?” Na Lan Hoằng thẳng vào vấn đề.

“Dạ biết, Hiện tại trên dưới triều đình và dân chúng không ai không biết.” Na Lan Đức Duật để sách xuống, bắt đầu chơi với cây thước chặn giấy.

Na Lan Hoằng thấy con trai đáng vẻ không chút động lòng, không nén nổi nôn nóng, liền hỏi: “Con có dự tính gì không?”

“Dự tính gì? Không có, chuyện này có liên hệ gì với con?” Na Lan Đức Duật vốn không nghĩ đến chuyện này.

“Làm sao không liên hệ, chả lẽ con không muốn lấy Tâm Di cách cách?”

“Chưa từng nghĩ tới.”

“Chưa từng nghĩ tới? Hiện tại trên dưới triều đình và dân chúng, ai ai cũng nghĩ mình phù hợp điều kiện.”

Na Lan Đức Duật vẫn đáng vẻ không mấy quan tâm, “Mọi người muốn nằm mơ, thì cứ để bọn họ nằm mơ đi.”

“Đây không phải là nằm mơ, Yu nhi, con cũng nên dự tính ình đi.” Na Lan Hoằng khuyên bảo.

“A Mã, cha không phải muốn con lấy vợ sao, con hứa với cha, năm nay nhất định sẽ hoàn thành nhiệm vụ này.”

“Không phải lấy vợ đơn giản như thế, Duật nhi, luận tướng mạo, tài văn chương, võ công, con đều không thua kẻ khác, nếu không, sao được người ta bình chọn là người đứng đầu tam đại thần tượng chứ? Nhìn cả

triều đình, có thể tranh cao thấp với con chỉ có hai người, con tại sao không tranh thủ một chút chứ?” Na Lan Hoằng phân tích rất đúng.

Na Lan Đức Duật để thước chặn giấy xuống, nghiêm túc nói: “A Mã, cha có nghĩ tới bọn họ vì sao muốn lấy Tâm Di cách cách hay không? Bỏ qua việc cô ấy là ”cục cưng” của đương kim Hoàng Thượng đi, điều quan trọng nhất là cô ấy có thể biết chuyện tương lai, bọn họ đều muốn biết nội dung di chiếu, có liên quan đến vinh hoa phú quý sau này.”

“Con biết vậy thì tốt, A Mã không phải là hùa theo đám người thế lực đó, chức quan Cửu môn đề đốc của A Mã tuy không lớn, nhưng binh mã kinh thành đều do cha quản, mà con cai quản toàn bộ thị vệ hoàng cung, bọn họ đều muốn lôi kéo cha con chúng ta, nhìn sức khỏe Hoàng Thượng ngày càng suy yếu, tranh giành ngôi vị ngày càng gay gắt, A Mã muốn duy trì ở thế trung lập sợ cũng được nữa rồi, bây giờ có cơ hội tốt thế này, chúng ta không nên từ bỏ.” ý Na Lan Hoằng không phải là dựa dẫm vào kẻ quyền thế, ông chỉ là suy nghĩ cho con trai mình, đây là lẽ thường tình, quả không sai, con trai ông đúng là đứa bướng bỉnh.

“A Mã, con hiểu nỗi khó khăn của cha, nhưng đại hội kén chồng này con vẫn là không tham gia, con đã nói với cha rồi, con đã có ý trung nhân.”

“Là người của Ung Vương gia, phải không? Cha biết con đối với cô ta chưa từ bỏ ý định.”

Na Lan Đức Duật cũng không phủ nhận, “Vâng! Là con không có hy vọng, con chỉ yêu cô ấy, chỉ muốn lấy cô ấy.” ngoài tình yêu ra, anh ta còn một nguyên nhân không cách nào với cha, đó là ám thị của Ung Vương gia, đến bây giờ anh ta cũng không biết là nên nương nhờ hay là không. Nếu nói nguyên nhân này với cha, chỉ sợ cha sẽ phản đối.

Quả nhiên, anh ta không nói nguyên nhân này, cha anh đã đề cập đến, “Cô ta là người của Ung Vương phủ, chúng ta trèo cao không tới đâu.”

“Ung Vương phủ trèo cao không tới, Tâm Di cách cách chúng ta lại càng không tới!”

Na Lan Hoằng nhấn nạt khuyên bảo, “Việc này không giống nhau, cách cách là kén chồng toàn quốc, bất luận xuất thân môn hộ, lấy tài năng là trên hết. Nghe lời A Mã, việc hôn nhân với Ung Vương phủ không phải trò đùa, chi bằng con hãy dẹp bỏ ý nghĩ đó tham gia đại hội lần này, cha đã báo danh dùm con rồi.”

“A Mã, cha tại sao cứ dồn ép con chứ? Tâm Di cách cách đẹp hay xấu, tính tình tốt hay xấu, con đều không biết, ngộ nhờ cô ta là một công chúa ngang ngược, sau khi cưới về rồi thì trong nhà há chẳng phải không ai được yên sao, cho dù có vinh hoa phú quý bao nhiêu đi chăng nữa, con cũng sẽ không vui.” Na Lan Đức Duật biết quá rõ tính tình của các vị cách cách công chúa đều rất xấu, với lại bên cạnh có một đám người hầu hạ, nghe nói chức phò mã thật không dễ làm, không chỉ phải hành đại lễ quân thần với vợ, mà trong cuộc sống vợ chồng, nếu không đưa bao đồ (tiền lì xì) cho bọn người hầu đó, thì ngay cả vào phòng cũng không được. Na Lan Đức Duật nghe đến tình huống này, cảm thấy đây vốn không phải là thành thân, mà là chịu tội.

Na Lan Hoằng nào biết con trai có suy nghĩ như vậy, vẫn tiếp tục nói: “Tâm Di cách cách rất được Hoàng Thượng sủng ái, tính tình rất tốt, còn dung mạo, cha thấy rồi, không kém người nào, con ở Ngự Hoa Viên không phải đã gặp cô ấy rồi sao?”

“Con trước giờ không có tới Di Uyển, trong cung cũng chưa gặp cô ta, chỉ có hôm cô ta đến thì có gặp một lần, cô ta ngày hôm đó giống như ma vậy, con đã sớm quên rồi.” Na Lan Đức Duật không kìm nén mà nói, ẩn tượng ban đầu của anh ta với Tâm Di rất tệ.

Na Lan Hoằng nói lâu như vậy, thấy vẫn là nói không thông, đã không còn kiên nhẫn được nữa, liền ra lệnh: “Được rồi, bất luận bộ dạng cô ta thế nào, con nhất định phải tham gia cuộc thi, năng lực của con A Mã biết rõ.”

“A Mã, con lặp lại lần nữa, con sẽ không tham gia!” Na Lan Đức Duật cứng đầu không nghe, “Nếu cha cứ muốn con đi... nếu thua vẫn không để đâu.”

“Hỗn láo!” Na Lan Hoằng tức giận tát mạnh con trai một bạt tay.

Na Lan Đức Duật ngăn người ra, mở cửa chạy ra ngoài, dù cho cha có la hét sau lưng.

Ra tới ngoài đường, vào trong một tiệm trà, vừa mới ngồi xuống, thì nghe mọi người bàn tán.

“Này, nghe gì chưa, Hoàng Thượng đang kén phò mã cho Tâm Di cách cách đó.”

“Chuyện huynh nói đã là tin cũ rồi, bây giờ ngay cả đứa con nít ba tuổi cũng biết chuyện này.”

“Phải đó, ngay cả Vương Nhị mặt rỗ cạnh nhà tôi cũng đi báo danh.”

“Ha ha... hần ta, hần ta mà cũng dám nằm mơ nữa, không phải đã nói những người ngu quan không đầy đủ thì không được báo danh sao?”

“Trên bảng vàng cũng không có nói người mặt rỗ không được báo danh.”

“Còn nữa, cậu em họ nhà tôi cũng được coi là người tài, mấy hôm trước vừa mới thành thân, chuyện này làm cho hần tức chết luôn, nếu bảng vàng dán sớm một chút thì phải tốt hơn không.”

“Các huynh nói, ai sẽ may mắn làm phò mã đây?”

“Tránh không khỏi tam đại thần tượng.”

“Chưa chắc, còn có người ngoài kinh thành nữa chi, nghe nói, Tâm Di cách cách chẳng thềm nề tình tam đại thần tượng nên mới nghĩ ra chủ ý này.”

“Chúng ta không cần phải bận tâm chuyện này rồi, đến lúc đó đến xem náo nhiệt là được rồi.”

Na Lan Đức Duật nghe thấy, ngay cả trà cũng không uống, đứng dậy bỏ đi.

Ra khỏi tiệm trà không xa là một điểm báo danh, một hàng dài không thấy đuôi, hai tên sai nha đang ngồi bận bịu sau bàn.

“Phí báo danh.” Một sai nha gày còm nói với người báo danh.

“Còn đòi phí báo danh hả?” người báo danh hơi bực bội.

“Không đắt đâu, chỉ 5 đồng.”

Người báo danh bỏ 5 đồng tiền lên bàn, sai nha lấy tiền, chỉ nghe tiếng leng xeng, tiền đã rơi vào trong cái sọt bên cạnh bàn, tiền xu đã lấp đầy nửa sọt lớn.

Một sai nha khác bên cạnh chỉ chỉ vào tờ khai, “Điền đầy đủ vào.”

“Tôi, tôi không biết chữ.” người báo danh lúng túng nói.

“Vậy người tới góp vui gì chứ, cách cách mà gả cho người một kẻ mù chữ sao? Đi đi đi, tránh qua một bên đi.”

Người báo danh vẫn biện bạch, “Đâu có nói nhất định phải biết chữ đâu.”

Sai nha châm biếm, “Không xem bảng vàng hử, ngoài thi võ, còn phải thi văn nữa.”

Người xếp hàng ở phía sau nói: “Hần không phải không biết chữ sao, làm sao mà xem bảng vàng chứ? đi đi, đi đi.”

“Ồ, thế, thế 5 đồng tiền của tôi thì sao?” người đó vẫn còn nhớ đến tiền của mình nữa!

“Phí báo danh nộp rồi không trả lại. Ai bảo người không nghe cho kỹ, người tiếp theo.” Sai nha gày còm không kiên nhẫn nói.

Người báo danh khác nộp lên 5 đồng tiền.

Sai nha cũng không nhận, “Hỏi cho rõ trước, biết chữ không?”

“Tôi năm tuổi đã học làm thơ rồi.”

“Cũng không tệ.” nói xong, lấy tiền bỏ vào sọt.

Người này lả lướt vài nét bút đã điền xong tờ khai, nộp lên, sai nha đưa cho anh ta một thẻ số, “Giữ cho tốt, làm mất không cấp lại, không có thẻ bài thì không được vào trường thi.”

Người này cầm lấy thẻ bài, vui mừng rời khỏi.

“Người tiếp theo.”

Lại một người báo danh nộp lên 5 đồng tiền, lại là tiếng lêng xêng...

Lúc này, nhóm người Tâm Di cũng đi đến chợ, nghe thấy mọi người bàn tán về chuyện đại hội kén chồng, Tâm Di tự chế giễu mình, “Ta từ trước giờ không ngờ rằng mình sẽ trở thành nhân vật ‘hot’.”

“Mại dô... bán ngựa, bán thiên lý mã, thiên lý mã 100%...” một người buôn ngựa đang dắt hai con ngựa rao bán trên phố.

“Đây thật là thiên lý mã?”

“Tuyệt đối là thiên lý mã, nếu giả bao đổi lại.” thấy có người hỏi, buôn ngựa nhanh nhẹn trả lời.

“Giá thế nào?”

“Sáu trăm lượng một con.”

“Oa, anh giựt tiền à!” có người lớn tiếng ồn ào.

“Một phần giá một phần hàng, tôi mang từ Mông Cổ tới, giữa đường bị người ta cướp mua, kỳ thật, bọn họ rất cuốc còn không phân biệt hàng tốt xấu, các vị đừng thấy hình dáng hai con người này không ra sao, nhưng nó chạy nhanh lắm, là con tốt nhất trong bấy đó.” buôn ngựa nói mà nước bọt văng tung tóe.

“Thấy anh ba hoa chích chòe, ai biết là thật hay giả?”

“Có thể cười thử hay không?”

“Làm thế sao được, đây là thiên lý mã, anh cười lên nó chạy mất tiêu, tôi biết đuổi theo thế nào?” buôn ngựa lắc đầu không chịu.

“Nói cũng đúng!” lại có người nói: “Nếu có thể thắng ở hạng mục cười ngựa, thì cũng đáng.”

“Tôi vẫn là cảm thấy đắt.”

“Này, anh có thể bán rẻ chút không, rẻ một chút chúng tôi mỗi người mua một con.” Cuối cùng có người động lòng, bắt đầu trả giá.

“Đúng, năm trăm lượng hai con ngựa.”

Buôn ngựa không chịu hạ giá, “Quá thấp, tôi từ xa đến cũng không dễ dàng gì, các vị ít nhiều cũng phải để tôi kiếm lời một chút chứ.”

“Không thấp đâu, bán rồi anh không phải thoải mái sao.” mọi người xúi giục.

Buôn ngựa làm ra vẻ do dự: “Vây... vâng, thôi được rồi, thấy các vị thành tâm vậy, tôi nửa bán nửa tặng, người kinh thành các vị thật tinh tường.”

Người mua liền lấy ngân phiếu ra, đưa cho buôn ngựa, buôn ngựa nhận lấy ngân phiếu, đưa dây cương ngựa cho bọn họ, “Đây, một tay giao tiền một tay giao hàng, chúc các vị may mắn!” việc mua bán hoàn tất, mọi người tự tản ra rời đi.

“Hai con hai trăm năm mươi lượng.” Tâm Di đi thẳng đến đám người đứng bên cạnh xem.

“Có người thừa cơ hội kiếm tiền bất chính!” Đại Hổ nói.

“Sao lại nói vậy?” Tâm Di không hiểu.

Nhị Hổ bổ sung: “Ngoài buôn ngựa ra, còn có các khách điểm cũng buôn bán hưng thịnh, người tới dự thi cũng đã ở chật hết, giá phòng tăng gấp đôi so với ban đầu, kèm theo các loại hình buôn bán khác cũng tăng vùn vụt.”

“Ha ha, ta đang thúc đẩy thị trường kinh tế phát triển!” Tâm Di thấp giọng nói nhỏ. Vừa nhìn lên, thấy bóng một người quen, “Vu...” cô liền gọi những người khác, “Đi mau!”

Không kịp rồi, Vu Tiểu Tuyền đã nhìn thấy bọn họ, vả lại đã đi về phía bọn họ, “Tâm cô nương, từ lúc chia tay cô vẫn khỏe chứ!”

Tâm Di thấy tránh không khỏi, cũng phóng khoáng chào lại, “Ồ, tôi đang nói chuyện với ai đây, thì ra là hiệp đạo! Sao vậy, lại có chuyện mua bán tốt à?”

“Tâm cô nương, cô không cần phải chế giễu tôi, lần này, tôi không mua bán gì cả, là tôi đến tham gia đại hội kén chồng.”

“Anh cũng tham gia à?” Tâm Di nhìn nhìn anh ta, “Anh cảm thấy mình có bao nhiêu phần thắng?”

“Phần thắng của tôi rất cao, tướng mạo không tệ, lại có võ công.”

Tâm Di cười hì hì, “Bản thân anh tôi cảm thấy làm sao mà tốt như vậy được, theo tôi thấy, anh ngay cả vòng một gặp mặt cũng không qua được.”

“Tại sao? Cũng không phải là cô gặp mặt!” Vu Tiểu Tuyền tham gia đại hội chọn chồng không phải là vì muốn tranh giành chức phò mã gì đó, mà là vì mục đích khác, anh ta muốn thông qua đại hội kén chồng hành thích Khang Hy.

“Được, đến lúc đó tôi nhất định sẽ xem biểu hiện xuất chúng của anh!” Tâm Di cười mỉa mai nói, “Anh số mấy vậy?”

“107, Tâm cô nương, đến lúc đó tôi nhất định sẽ để cô xem vở kịch hay!”

“Được! Anh đừng để tôi thất vọng! Tôi còn có việc, phải đi trước!” Tâm Di không muốn nói nhiều với anh ta, dẫn mấy người hầu bỏ đi.

49. Chương 49: Nói Rõ Chân Tình

Tâm Di vừa rời khỏi, thì bên cạnh Vu Tiểu Tuyền xuất hiện mấy người, trong đó có một người mập mập nói: “Đà chủ, tiểu cô nương này quá phiền phức, ngài sao có thể nói với cô ta ngài cũng tham gia thi đấu chứ?”

“Phiền phức không phải ở cô ta, mà là Na Lan Đức Duật, hôm đó, anh ta nhất định có mặt, sự việc càng hổng bết, người nhà của tuyển thủ chỉ được vào sân ba người, đến lúc đó người của chúng ta quá ít.”

“Chúng ta hãy nghĩ cách khác đi.”

“Ừ, các người đi trước đi, ta đi dạo một lát, buổi tối gặp nhau ở khách điểm.” Vu Tiểu Tuyền dặn dò xong, sau đó đám người lần lượt tản ra.

Tạm thời không nhắc tới bọn họ nghĩ cách gì, chỉ nói đến Tâm Di, cô cùng mọi người đến cửa nhà Na Lan, nhưng cô không đi lên phía trước, mà bảo Nhị Hổ đến gõ cửa. Nhị Hổ đứng trước cửa nói vài câu với người mở cửa thì quay lại, “Không có ở nhà, nói là vừa mới ra ngoài.”

“Đi Đào Nhiên Đình!” Tâm Di suy đoán Na Lan Đức Duật có thể đến đó. Thế là mấy người lại đi về hướng Đào Nhiên Đình, quả nhiên, từ xa chỗ bọn họ thường gặp mặt thì thấy Na Lan Đức Duật đứng chấp tay sau lưng.

Mấy người theo hầu rất biết chuyện đã lĩnh đi chỗ khác, Tâm Di chậm chậm đến gần Na Lan Đức Duật, khoảng cách còn khoảng 30 bước chân, đầu óc cô căng ra như dây đàn, lúc còn khoảng năm sáu bước nữa, Na Lan Đức Duật rất nhạy cảm cảm giác được sau lưng có người, vừa quay người liền lộ ra vẻ rất vui mừng, “Tâm cô nương!”

Tâm Di nhìn anh, lời nói chất chứa đầy trong lòng nhưng không cách nào nói rõ.

“Nàng sao vậy, dường như có tâm sự!” Na Lan Đức Duật đã nhận ra.

“Anh có tham gia thi đấu không?” Tâm Di hỏi thẳng.

Na Lan Đức Duật hiểu lầm, còn cho rằng Tâm Di lo lắng anh đi tham gia thi đấu, vội nói: “Không đi, ta sẽ không dựa dẫm vào người quyền thế mà thắng tiến.”

“Thật không đi báo danh?” Tâm Di thăm kêu khổ.

“Ta không có, A Mã của ta kiên quyết báo danh dùm ta, vì chuyện này, ta và cha đã cãi nhau một trận, bị cha tát ột cái.” Na Lan Đức Duật ầm ức trong bụng.

Tâm Di thấy đau lòng, nhưng gương mặt không dám biểu lộ ra, nét mặt không biểu cảm gì nói: “Anh hay là đi tham gia đi! Có lẽ, đối với anh mà nói đây là một cơ hội.”

“Không đi.” Na Lan Đức Duật kiên quyết nói.

“Đi đi, anh gặp được cô ấy rồi thì sẽ thay đổi chủ ý.” Tâm Di không thể nói rõ, đành uyển chuyển khuyên nhủ.

“Cô ta là từ trên trời rơi xuống, nhưng cô ta không phải thần tiên, không có phép thuật, không thể thay đổi ý của người khác được.”

Tâm Di cúi đầu, “Người bên cạnh em không biết, nhưng anh gặp cô ấy rồi thì sẽ thay đổi chủ ý, em gặp cô ấy rồi, cô ấy xinh đẹp hơn em, thông minh hơn em.”

“Cô ta xinh đẹp hay không, thông minh hay không đối với ta không liên quan gì hết.” Na Lan Đức Duật không hiểu Tâm Di ra làm sao nữa, tại sao cứ khuyên anh đi tham gia thi đấu.

“Lấy được cô ấy, lập tức được thăng quan ba cấp, vẫn tốt hơn là chức thống lĩnh thị vệ của anh bây giờ.”

“Ta không vì trèo lên à làm trái với đạo đức, lương tâm của mình.”

“Đạo đức, lương tâm không có trọng lượng bằng công danh phú quý, Tâm Di cách cách là người dưới một người, trên vạn người, em không so sánh được với cô ấy.”

Na Lan Đức Duật chùng như không tin những lời này lại thốt ra từ miệng của Tâm Di, “Nàng tán thành ta tham gia thi đấu, sau đó lấy cô ta ư?”

Tâm Di chậm rãi gật đầu, “Đúng vậy, em cảm thấy rất tốt.”

“Không tốt, nhược thủy tam thiên, ta chỉ lấy một bầu mà thôi. (1)” Na Lan Đức Duật kiên quyết từ chối.

“Em chỉ muốn tốt cho anh, sao anh cố chấp vậy!” Tâm Di nóng ruột vì sự ngoan cố của anh ta.

“Ta cố chấp, bởi vì ta chỉ muốn lấy nàng.” Na Lan Đức Duật cũng chẳng để ý gì nhiều nữa, “Ta không phải nói đùa, ta là rất rất thật lòng, ta yêu nàng, ta có thể cảm nhận nàng cũng... yêu ta.” Na Lan Đức Duật nói rất nghiêm túc.

Tâm Di hít sâu vào, tâm ý của Na Lan Đức Duật Tâm Di đã sớm biết rồi, bây giờ chính tai nghe anh nói ra, mà là nói trước mặt mình nữa, cảm giác là không giống nhau, nhưng thời khắc này, Tâm Di không dám bộc lộ ra chút tình cảm nào, cô phải dùng cách khích tướng để ép Na Lan Đức Duật đi tham gia thi đấu, vì thế cố nén xúc động trong lòng, không được hồi hận, “Na Lan Đức Duật, đến lúc này tôi không ngại nói với anh, từ đầu tới cuối, tôi không có yêu anh, đều là anh tự nguyện.”

Na Lan Đức Duật ngớ người ra, câu trả lời này làm cho anh quá bất ngờ, “Không thể nào, ta không tin, nếu nàng không yêu ta, thế chúng ta trước giờ được xem là gì?”

Tâm Di giọng nhẹ nhàng nói: “Không là gì hết, chỉ là chơi đùa thôi, từ lâu đã nghe nói trong mắt của Na Lan Đức Duật không có bất kỳ người con gái nào, tôi cứ không tin, cho nên cố làm ra vẻ thần bí để gây sự chú ý của anh, anh quả nhiên có hứng thú với sự xuất hiện của tôi, kỳ thực đây chỉ là một trò chơi, mọi người chỉ là đùa giỡn mà thôi, anh không nên cho là thật.”

Lời của Tâm Di như một gáo nước lạnh vào mùa đông, khiến cho toàn thân Na Lan Đức Duật, giống như là không nhận thức nhìn cô hồi lâu, mới nói: “Một trò chơi? Ba mươi mấy năm nay, ta luôn chờ đợi, đợi một người xuất hiện có thể để ta yêu, để ta thương, để cho ta nuông chiều, rồi nàng xuất hiện, mỗi lần gặp nàng

đều cho ta có cảm giác không giống nhau, từ trước đến giờ chưa có người nào khiến cho ta nhớ da diết như thế, khó mà quên như thế, trong đầu toàn là nàng, nàng nhíu mày một cái cười một cái đều khiến cho ta nhớ mãi không thôi, đi trên đường ta không tự chủ mà tìm bóng dáng nàng, về đến nhà ta nhớ từng chút một dư vị được ở cùng với nàng, ta quên không được lần nàng ở tửu lầu đầu trí với ta, quên không được nàng trước khi đi ngoái đầu lại cười, quên không được phong thái tự tin lúc nàng phá án, quên không được cái đêm cùng giường chung gối, quên không được lúc trong hang động nàng lo lắng cho ta, quên không được nàng nửa đêm canh ba leo tường đến gặp ta, ta yêu sự thông minh của nàng, yêu sự tinh nghịch của nàng, yêu nàng không giống với những người khác, yêu nàng duy nhất, tuy ta và nàng thân phận khác xa nhau, nhưng điều đó không quan trọng, điều quan trọng là ta và nàng yêu nhau, ta cảm ơn ông trời đã cho nàng xuất hiện trong cuộc đời ta, cảm ơn ông trời đã hậu ái đối với ta, ta cho rằng những năm tháng sau này, ta sẽ không cô độc nữa, bởi vì sinh mạng của ta là nàng, nàng là một phần không thể tách rời trong sinh mạng của ta, chúng ta sẽ nắm tay nhau bầu bạn cho tới già, nhưng ta tuyệt đối không ngờ rằng nàng và ta gặp nhau, quen biết nhau mà nàng gọi là một trò chơi.”

Những lời của Na Lan Đức Duật tựa như những đợt sóng lớn, dội vào lòng Tâm Di, khiến cô xao động, khiến cô đau khổ, đó là một dạng thổ lộ gì vậy, một người con trai, một người con trai rất ưu tú đã moi trái tim mình ra để biểu lộ chân tình, đối diện với chân tình này, Tâm Di quả thật muốn nói hết sự thật với anh, nhưng không thể, không thể được, bây giờ cô chỉ có cứng lòng lên, cắn chặt răng, che giấu tình cảm thật của mình, đối gương mặt chế giễu, “Đó là do anh ngốc, trò chơi mà anh tưởng là thật, bây giờ trò chơi kết thúc rồi.”

Sự vô tình của Tâm Di khiến cho trái tim Na Lan Đức Duật băng giá, nhưng anh vẫn ôm một hy vọng sau cùng hỏi: “Nàng từ trước giờ không có một chút tình cảm nào đối với ta sao?”

“Không có! Hoàng Thượng muốn chỉ hôn cho tôi, người tôi lấy tất nhiên phải là con trai của vương công quý tộc, Na Lan Đức Duật, anh không có tư cách nói chuyện hôn sự với tôi đâu, một thống lĩnh thị vệ nho nhỏ cũng muốn lấy tôi sao, thật buồn cười, anh không xứng với tôi đâu.” Tâm Di cho anh ta một đòn chí mạng.

Na Lan Đức Duật vẻ mặt đau khổ, anh yên lặng nhìn Tâm Di, khó khăn lắm mới thốt ra mấy chữ, “Nàng hãy nói lại một lần nữa.”

Tâm Di nắm chặt tay, ngón tay bấm sâu vào lòng bàn tay, lạnh lùng nhắc lại một lần nữa, “Anh nghe cho rõ đây, Na Lan Đức Duật, anh không xứng với tôi.”

Lời nói vừa nói xong, thì khuôn mặt đau rát, “Yêu nàng, là ta Na Lan Đức Duật bị mù mắt rồi.”

“Chúng ta huê nhau.” Tâm Di bình tĩnh nói.

Na Lan Đức Duật lạnh lùng nhìn Tâm Di, sau đó bỏ đi không quay đầu lại.

Trong một giây, làn sóng tận đáy lòng Tâm Di từ trong mắt trào ra, Na Lan Đức Duật là người có võ, tuy tay không có nội lực, nhưng ra tay vẫn rất nặng, nhưng nổi đau trên mặt không đau bằng nổi đau trong lòng, Tâm Di mặc cho nước mắt rơi không ngừng.

Cứ khóc đến trời đất tối sầm, khóc đến kiệt sức, trong lòng mới cảm thấy dễ chịu một chút, xoa người lại, thấy sáu người không biết đứng sau lưng cô từ lúc nào, nhìn cô với ánh mắt lo lắng. Nhìn bọn họ, Tâm Di những giọt nước mắt khó khăn lắm mới ghì lại được giờ lại tuôn trào ra, Tiểu Mai Tử và Tiểu Cát Tử cũng không nói gì, lặng lẽ đưa khăn tay cho cô, rất nhanh, khăn tay đã ướt hơn một nửa.

“Ta, ta làm anh ấy tức giận bỏ đi rồi, ta cũng không muốn nữa, nhưng chỉ có như vậy.” Tâm Di ghen ngào nói.

“Chúng ta về đi!” Tiểu Cát Tử nhẹ nhàng nói.

Tâm Di gật đầu, Nhị Hồ vội đi kêu chiếc xe ngựa, cùng đi xuống với mọi người, quay về hoàng cung.

Na Lan Đức Duật đánh Tâm Di, nhưng trong lòng chẳng dễ chịu chút nào, những câu nói của Tâm Di làm cho anh ruột đau như cắt, trong lòng đau từng hồi, như kim châm, như dao cắt. Anh đi lắc lư trên đường như người lạc mất hồn, không biết mình phải đi đâu từ đâu, không ý thức đi ra khỏi thành, đi tới một vùng hoang vu, đứng yên trên một cây cầu gỗ nhỏ tồi tàn, ánh mắt vô thần nhìn con sông nhỏ dưới cầu.

Cũng không biết anh đứng đó nghĩ gì, chỉ biết anh chẳng có chút khả năng cảnh giới nào cả, thậm chí có nhiều người bên cạnh cũng không phát hiện, người bên cạnh cũng không nói gì, chỉ nhìn chăm chú anh, khá lâu sau mới lên tiếng, “Huynh đang nghĩ gì vậy, tại sao chẳng có chút cảnh giác gì hết.”

Nghe thấy có tiếng nói chuyện, Na Lan Đức Duật mới tỉnh thần lại, nhìn theo hướng giọng nói, “Vu huynh!”

“May mà tôi không phải kẻ địch, bằng không, huynh còn tính mạng sao?”

“Tôi cũng hy vọng huynh là kẻ địch, một chưởng đánh chết tôi xong hết mọi chuyện.”

Vu Tiểu Tuyền khó hiểu hỏi: “Chuyện gì mà làm huynh đau khổ như vậy?”

Na Lan Đức Duật không trả lời, hỏi lại Vu Tiểu Tuyền: “Huynh có tham gia đại hội kén chồng không?”

“Có! thế nào, huynh cũng tham gia hả?”

Na Lan Đức Duật lắc đầu, “Điền hết cả rồi, từ sau khi bảng vàng được dán lên, không có người nào là bình thường cả.”

“Mọi người đều say chỉ có mình huynh tỉnh sao? Ai cũng đều có tham vọng, huynh dám nói huynh không có không?” Vu Tiểu Tuyền nhìn Na Lan Đức Duật nói.

“Tôi có, tôi chỉ muốn lấy cô ấy, nhưng...” nét đau khổ hiện lên mắt Na Lan Đức Duật, “Tôi thật lòng thật dạ cuối cùng đổi lại một câu nói của cô ấy, đây chỉ là một trò chơi!”

Vu Tiểu Tuyền cũng nhíu mày lại, “Người con gái nào mà vô tình như thế?”

“Vu huynh, tôi vô dụng lắm phải không? Bị người ta đùa giỡn mà vẫn không quên được cô ấy.”

“Huynh quá yêu cô ấy rồi, đáng tiếc có duyên gặp nhưng không thuộc về mình, quên cô ấy đi, trên đời này, con gái tốt vẫn còn mà.”

Na Lan Đức Duật nhìn Vu Tiểu Tuyền, “Huynh đã yêu chưa?”

“Chưa!”

“Một ngày nào đó huynh yêu rồi thì sẽ biết để quên được là việc rất khó, dù cho cô ấy có vô tình với huynh như vậy, huynh cũng quên không được.”

Vu Tiểu Tuyền gãi gãi đầu, “Nếu yêu mà đau khổ như vậy, tôi thà không yêu!”

“Tình cảm là một thứ vô cùng kỳ diệu, lúc nó đến, như vũ bão, nó không hẹn sẵn với huynh, rồi có một ngày, huynh yêu rồi, lúc đó huynh sẽ có cảm giác giống tôi bây giờ.” Na Lan Đức Duật nói những lời này dù sao đi nữa cũng không ngờ sau đó không lâu, Vu Tiểu Tuyền đã thật sự yêu, mà còn yêu cùng một người với anh.

“Tôi nghĩ tôi sẽ không nảy sinh tình cảm đối với ai, trọng trách trên người không cho phép tôi nảy sinh tình cảm đối với ai.” Những lời này Vu Tiểu Tuyền không thể nói ra, lời nói ra là: “Hãy nghĩ thoáng chút đi! Thiên thai nơi nào mà không có cỏ thơm! Huynh sẽ không nhảy xuống dưới chứ!” Vu Tiểu Tuyền chỉ con sông nhỏ dưới cầu.

Vừa dứt lời, Na Lan Đức Duật nhún người nhảy xuống cầu, vũng vàng đứng giữa sông, nước sông chỉ đến đầu gối anh, anh ngẩng đầu nhìn Vu Tiểu Tuyền kêu: “Quá cạn, không chìm chết tôi đâu!”

Vu Tiểu Tuyền cười lớn, “Ha ha... tôi đến với huynh đây!” nói xong, cũng nhảy xuống giữa sông, “Đủ người khí anh em rồi chứ! Huynh nhảy sông tôi cũng nhảy sông!”

“Ha ha, có nghĩa khí!” bị anh ta ồn ào như vậy, Na Lan Đức Duật tạm thời quảng đi nỗi buồn, “Lên bờ, chúng ta tìm nơi uống rượu!”

Uống rượu phải nói rõ tâm tình, uống rượu vui vẻ là tửu phùng tri kỷ thiên bôi tửu, uống rượu mà u sầu thì rượu vào sầu càng sâu thêm. Na Lan Đức Duật thuộc vào dạng sau cùng, kéo Vu Tiểu Tuyền uống rượu, vốn nghĩ là nhất túy giải thiên sầu (uống rượu để giải sầu), nào biết càng uống tâm tình càng không tốt, Vu Tiểu Tuyền thấy anh như vậy, trong lòng vừa thương hại vừa lo lắng, nhưng anh chưa từng trải qua chuyện tình cảm, muốn khuyên cũng khuyên không được.

Tửu lượng của Na Lan Đức Duật rất khá, uống hai vò rượu nữa, mà vẫn chưa say, nhưng Vu Tiểu Tuyền nán lại cũng không được, anh ta phải quay về khách điểm để gặp bọn huynh đệ của anh, nên áy náy nói: “Na huynh, thứ cho tôi không thể tiếp cùng huynh, tôi còn có việc, lần sau đi, lần sau tôi lại cùng huynh uống thỏa thích.”

“Đi đi, không cần uống cùng tôi!” Na Lan Đức Duật phớt lờ khoát tay với Vu Tiểu Tuyền, “Tôi sẽ không gốc đến nỗi muốn nhảy sông đâu, không yêu thì không yêu, chẳng có gì trọng đại!”

Vu Tiểu Tuyền biết Na Lan Đức Duật chỉ làm ra vẻ ung dung, bèn thở dài, “Cần trút hết thì cứ trút ra, kìm nén trong lòng không tốt đâu, tôi mỗi ngày sẽ đến đây, huynh có rảnh thì đến, tôi đi trước đây!” nói xong, Vu Tiểu Tuyền vội vàng vàng bỏ đi.

Không có người nghe, không có người an ủi, Na Lan Đức Duật ngồi một lát, mới đi về nhà. Đi trên đường vắng, chỉ có mảnh trăng lưỡi liềm trên bầu trời đi cùng với anh, một cảm giác hiu quạnh trong lòng, lúc ngang qua Ung Vương phủ, anh nhìn vào cổng lớn, lòng đau như cắt, cố nén bước nhanh đi.

Về đến nhà, thấy cha vẫn chưa ngủ, đang ngồi ở phòng khách, anh cũng không bước vào, chỉ đứng ở cửa nói một câu, “A Mã, con về rồi.”

Na Lan Hoảng hôm nay đánh con trai, trong lòng rất hối hận, đến tối cũng không thấy con trai về, đành phải ăn tối một mình, sau đó nghĩ đến việc tham gia kén rể hay không, nghĩ đến lời của con trai cũng có lý, nếu cưới cách cách về, ngộ nhờ sống chung không hợp, bản thân cùng lắm là về quê cắm câu ở Đông Bắc, nhưng con trai là chịu thiệt thòi nhất, con trai phải sống với cô ta cả đời! Nếu con trai không vui, thì vinh hoa phú quý còn có ý nghĩa gì.

Cho nên thấy con trai về, ông ta lập tức đi đến nói: “Duật nhi, nếu con thật không muốn tham gia thi đấu, A Mã không miễn cưỡng con, A Mã sẽ mang cái mặt già này, đến cầu xin Ung Vương gia là được rồi.”

Na Lan Đức Duật cũng chẳng nói năng gì, chỉ đi về phòng mình, Na Lan Hoảng thấy chẳng nói năng gì, càng lo lắng, bèn đi theo con, rất nhanh, ông thấy con trai cầm kiếm từ trong phòng đi ra, việc này làm ông sợ hãi, “Duật nhi, con muốn làm gì hả?”

“Luyện công!” Na Lan Đức Duật bước đến sân, múa kiếm như điên cuồng, kiếm khí lướt qua, lá cây bay lá tả. Na Lan Hoảng lặng lẽ đứng bên cạnh nhìn. Na Lan Đức Duật đem hết nỗi buồn trong lòng trút vào trong kiếm, anh ném kiếm vào hòn non bộ, hòn non bộ bị chấn động vỡ nát.

Khi tất cả trở về vẻ yên lặng, “A Mã, con không muốn cha đi cầu xin bất kỳ người nào cả, con sẽ tham gia thi đấu, với lại, con nhất định phải thắng, nhất định phải lấy được cách cách.” Lời nói này là hàm chứa nỗi giận hờn. Na Lan Hoảng nhìn nhìn con trai, lại nhìn hòn non bộ vỡ nát, không khỏi nhủ mảy.

Chú thích:

(1) Nhược thủy tam thiên, ta chỉ lấy một bầu. Đây là câu nói người nam hoặc nữ dùng để tỏ rõ thái độ của mình với đối phương.

Câu nói này có xuất xứ từ truyện «Hong Lâu Mộng» hồi thứ 91 «Định thỏa lòng dâm, Bảo Thiềm bày mưu kế; Bày ra nghi trận, Bảo Ngọc bàn đạo thiên.» của Tào Tuyết Cần.

Đại Ngọc nói: “Chị Bảo thân với anh thì anh sẽ như thế nào? Nếu chị Bảo không thân với anh thì anh thế nào? Chị Bảo trước kia thân với anh, nay không thân nữa thì anh sẽ như thế nào? Chị Bảo nay thân với anh sau này không thân với anh nữa, thì anh sẽ như thế nào? Nếu anh muốn thân với chị mà chị ta lại không thân với anh thì anh sẽ như thế nào? Nếu anh không muốn thân với chị ta. Chị ta lại muốn thân với anh thì anh sẽ như thế nào?”

Bảo Ngọc ngơ ngẩn một lúc. Bỗng phá lên cười, nói:

- “Dù cho nước Nhược (nước Nhược ở cõi trên, không chứa nổi vật gì. Thuyền bè qua lại đều đắm cả) ba ngàn. Tôi chỉ lấy một bầu mà thôi.”

- Nếu bầu trôi theo nước thì anh làm thế nào?

- Không phải bầu trôi theo nước, mà nước tự chảy. Bầu cứ trôi đấy thôi.
  - Nếu như nước đứng mà ngọc chìm thì anh làm thế nào?
  - Lòng thiên đã hóa tờ vương bụi, Vờn gió thu chi nữa giá cô – Điều răn thứ nhất của đạo thiên là không được nói dối.
  - Trên có Tam Bảo. (Những câu Đại Ngọc nói có ý khêu gợi Bảo Ngọc, nếu gặp tại vạ gì không lấy được nhau thì sẽ liều thân.)
- (Trích từ hồi thứ 91 của Hồng Lâu Mộng).

50. Chương 50: Không Còn Đường Lui

Cùng đêm đó, lòng Tâm Di cũng đau khổ không dứt, nằm trên giường thế nào cũng ngủ không được, ngồi dậy bước ra cửa, ngồi trên bậc thềm cửa, ngơ ngẩn nhìn nửa vầng trăng giữa bầu trời đêm, “Na Lan Đức Duật, xin lỗi, em không muốn làm anh tổn thương, nhưng em chỉ để anh tổn thương một lần thôi, chỉ mong anh có thể hiểu em là bất đắc dĩ.”

Tiểu Cát Tử luôn quan tâm đến động thái của Tâm Di, nghe tiếng Tâm Di bước ra khỏi cửa phòng, cô cũng từ phòng mình bước ra, đưa cho Tâm Di áo khoát, “Cách cách, đêm lạnh, cẩn thận kéo lạnh.”

Tâm Di kéo Tiểu Cát Tử ngồi xuống, dựa đầu vào vai cô, “Anh ấy đêm nay có ngủ được không? Ta rất muốn đi gặp anh ấy, nhưng ta không thể, anh ấy đã hận ta thấu xương. Có trời mới biết ta phải tốn nhiều sức lực lắm mới có thể nói ra những lời vừa lạnh lùng vừa tàn nhẫn như vậy, nhìn thấy vẻ mặt đau khổ của anh ấy, lòng ta cũng đau vì nỗi đau của anh ấy. Đã từng, ta đã làm cho Na Lan Đức Duật trở thành người mạnh mẽ, chỉ đến hôm nay cái thời khắc anh ấy quay người bỏ đi, ta chợt nhận ra, trái tim ta đã chiếm đầy hình bóng anh ấy, ta muốn gọi anh ấy lại, nói với anh ấy là ta yêu anh ấy, nói với anh ấy là ta bằng lòng nắm tay anh cả đời, nhưng ta không thể, ta sợ sau khi anh ấy biết rõ sự thật sẽ xa cách ta vì sự tôn kính, ta sợ anh ấy kích động chạy đi nói với Hoàng Thượng. Cái gì gọi là đáng thương khi sống trong gia đình đế vương, bản thân ta cuối cùng cũng lĩnh hội được. Đó là một dạng đau khổ nói không nên lời, không có cách nào nói ra, dòng dõi thiên hoàng trong mắt người bình thường, A Ca cũng tốt, cách cách cũng thế, kỳ thực là con sâu đáng thương nhất trong những con sâu.” Nói xong, nước mắt lại rơi xuống.

“Cách cách, người đừng buồn, trên đại hội kén chồng Na Lan thống lĩnh chỉ cần nhìn thấy người thì sẽ hiểu được nỗi khổ tâm của người.”

“Hiểu sao?” Tâm Di hỏi không xác định.

“Nhất định sẽ hiểu mà, nếu không, anh ta chẳng xứng với nỗi vất vả khổ tâm của cách cách.” Tiểu Cát Tử ôm Tâm Di vào lòng, trong suy nghĩ của Tiểu Cát Tử, Tâm Di là người rất kiên cường lạc quan, nhưng gần đây, hay nhìn thấy cô ấy khóc, “Cách cách, không phải nói yêu là rất vui vẻ rất hạnh phúc hay sao, sao người lúc nào cũng khóc chứ?”

“Trong tình yêu có đắng cay chua ngọt, người chưa yêu, sẽ không hiểu đâu.”

“Nô tì tình nguyện không yêu, nô tì chỉ mong cả đời được ở cùng với cách cách thì tốt lắm rồi!” Tiểu Cát Tử nói.

“Ta cũng không biết sao gần đây ta đa sầu đa cảm như vậy, đều không giống ta, có thể ta đã mất đi một lần, cho nên ta sợ, ta sợ lại mất anh ấy một lần nữa.”

“Cách cách, người tốt với mọi người như vậy, ông trời sẽ không tàn nhẫn như vậy đâu, nhất định sẽ cho người có một kết quả tốt đẹp mà.”

“Lúc vận mệnh không nằm trong tay của mình, mới biết đi cầu xin ông trời, cầu xin thần linh, nhưng ta trước giờ vẫn tin rằng, có những thứ mà bản thân mình phải giành lấy, nếu mình từ bỏ, cho dù ông trời

muốn giúp, cũng giúp không được.” Tâm Di ngẩng đầu nhìn lên trời, lòng thầm cầu nguyện, “Na Lan Đức Duật, anh nhất định không được từ bỏ, nếu không, chúng ta sẽ ôm hận suốt đời.”

Những ngày sau đó, công việc chuẩn bị đại hội kén chồng tiến hành thuận lợi, việc chuẩn bị là do Dận Chân phụ trách, ông ta giao khâu bảo vệ an toàn cho Na Lan Đức Duật.

“Vương gia, đây là nhiệm vụ quá quan trọng, ngài tìm người khác đi!” Na Lan Đức Duật từ chối.

Dận Chân nhìn nơi khác, nói trong miệng: “Người tại sao muốn từ chối, đây không phải dốc sức vì bổn vương, mà dốc sức vì Hoàng Thượng, không cần phải lo nghĩ đến việc bị người khác trêu chọc chỉ trích.”

Na Lan Đức Duật suy nghĩ cũng đúng, quá cố chấp thì thành ra mình là người lập dị, nên đồng ý, “Xin vương gia chỉ bảo.”

“Bổn vương chẳng có gì chỉ bảo, ngược lại muốn nghe dự tính thế nào để được an toàn nhất.”

“Vương gia đã quyết định mỗi tuyển thủ được dẫn theo ba gia quyến, đúng không?”

“Đúng, không để cho gia quyến vào trận đấu đường như nói không quá. Thế nào, người cảm thấy quá nhiều sao?” Dận Chân nghe ra vấn đề.

Na Lan Đức Duật gật đầu, “Quá nhiều, tuy nói những người dưới 35 tuổi chưa thành thân không nhiều, nhưng cộng cả nước lại thì rất nhiều, tuyển thủ trong kinh thành thì đã vượt quá hai trăm, tuyển thủ tỉnh ngoài ít nhất cũng gần cả ngàn, mỗi người lại mang theo ba gia quyến, tính tiếp như thế, thì có hơn 3000 người, mà chúng ta lại không biết người nào là tuyển thủ người nào là gia quyến, nếu có người có ý đồ gây rối trà trộn vào, đến lúc đó chúng ta rất khó kiểm soát cục diện.”

Nghe Na Lan Đức Duật nói như thế, trong lòng Dận Chân thầm tán thưởng, “Không sai, nói rất có lý! Na Lan Đức Duật suy nghĩ vẫn là rất chu đáo.” Nhưng ông ta không dễ dàng khen ngợi người khác, cho nên khuôn mặt không biểu lộ ra, chỉ tiếp tục hỏi: “Người có cách giải quyết gì sao?”

“Theo ý của ti chức, người ngoài thành thì không được mang theo gia quyến, người trong kinh thành thì có thể giữ nguyên số người ba người, nhưng phải có vé cửa mới được vào trong, nhưng vậy thì mới rõ ràng rốt cuộc có phải là gia quyến hay không.” chắc lúc ấy chẳng có ai biết làm hàng lậu, không biết làm hàng giả bán hàng giả, bằng không phương pháp của Na Lan Đức Duật không thực hiện được.

“Biện pháp hay! Còn nữa không?”

“Ngoài ra, chúng ta có thể bố trí ba ghế ngồi, một là cho văn võ đại thần trong triều, hai là cho các thương nhân danh môn vọng tộc lừng lẫy trong kinh thành, ba là cho bá tánh dân thường có tiếng tăm hơi nhỏ, đối với hai cái sau, chúng ta có thể hạn chế số lượng cấp vé vào cửa, đương nhiên, vé cửa này không phải cho không.”

Vẫn không đợi Na Lan Đức Duật nói hết, Dận Chân nhin không được kêu lên, “Tuyệt vời, đã có thể hạn chế người vào còn có thể có thu nhập tài chính, nhất cử lưỡng tiện.”

“Không là nhất cử tứ tiện.”

“Hử? Còn hai cái tiện nữa là gì vậy?” Dận Chân nôn nóng hỏi.

Na Lan Đức Duật cười cười, “Hai cái tiện khác, một là vì Hoàng Thượng, bá tánh có thể nhìn thấy Hoàng Thượng ở khoảng cách gần, có thể để bá tánh cảm thấy gần gũi với Hoàng Thượng, thu phục lòng người cũng được, cùng dân dân vui vẻ cũng được, nói tóm lại làm như vậy khiến ọi người cảm thấy trong lòng hoàng thượng có bá tánh. Còn một cái tiện nữa, là bá tánh, được tham gia hoạt động như vậy, chắc là một việc rất vinh hạnh, bọn họ nhất định sẽ ca ngợi, cảm ơn Hoàng Thượng, con cháu đời đời sẽ lưu truyền chuyện này mãi mãi, đối với con cháu bọn họ mà nói, cũng là một món hời lớn, đây còn là vinh dự cho cả dòng họ nữa!”

“Na Lan ơi là Na Lan, bản vương không có nhìn lầm người mà, người thật sự là nhân tài, có trí có dũng!” Dận Chân khen ngợi hết lời.

“Vương gia quá khen!” Na Lan Đức Duật không dám kiêu ngạo chút nào, chỉ dựa theo mà trả lời.

“Ngồi đi!” Dận Chân chỉ cái ghế bên cạnh.

Có thể ngồi trước mặt Dận Chân, thật quá ngoài ý muốn, Na Lan Đức Duật ngẩn người ra, không dám ngồi, “Ti chức hay là đứng nói thì tốt hơn!”

Dận Chân cười cười, cũng không miễn cưỡng, “Ừ, người còn ý tưởng nào khác không?”

”Thi đấu trên võ đài lớn, mà võ đài lớn không có cửa, cho nên ti chức kiến nghị phải có một khoảng cách giới hạn, đến hôm đó trong cự ly bao nhiêu cách võ đài không thể kẻ nhân rồi lẫn lộn... cần phải thị vệ đứng bảo vệ xung quanh võ đài.

“Tốt, suy nghĩ rất chu đáo!” Dận Chân nói vẻ rất hài lòng, “Biện pháp là của người nghĩ ra, thì sẽ do người làm luôn, nếu vẫn còn có gì khác, thì người cứ tự mình làm chủ, không cần việc gì cũng đến xin ý kiến, Bản vương sẽ đi dẫn dò những người bên dưới, nếu là vì an toàn cho cuộc thi, sẽ không ai dám cản trở người.”

“Tạ Vương gia!”

Trở về nhà, phụ thân vẫn chưa về, Na Lan Đức Duật đang suy nghĩ lại kế hoạch cụ thể trong phòng mình, Tiết Ngôn dẫn ba chị em đến viếng thăm, Na Lan Hong không có nhà, Na Lan Đức Duật đương nhiên phải tiếp đón.

“Hiền diệt à, nghe nói Ung Vương gia để con phụ trách bảo vệ cuộc thi hả?” tin tức của Tiết Ngôn thật là nhanh. Không hổ là Binh Bộ Thị Lang.

“Vâng, đến lúc vẫn cần Tiết đại nhân giúp đỡ nhiều.”

Tiết Ngôn nhận lời, “Nhất định nhất định! Đây là trách nhiệm của lão phu mà.”

“Na Lan đại ca, nhiệm vụ lần này của huynh hình như rất quan trọng!” Hồng Dao cười nói.

“Dốc sức vì Hoàng Thượng làm việc phải làm mà.” Na Lan Đức Duật nhặt nhẹo nói.

Lúc này, Thu Yến không không thức thời hỏi một câu, “Na Lan đại ca, còn Tâm cô nương thì sao, huynh có gặp lại cô ấy không?”

Về mặt Na Lan Đức Duật lập tức như phủ một màn sương lạnh giá, không nói gì. Sở Cẩm nhìn thấy, đoán là nhất định đã xảy ra chuyện gì, vội ngấm kéo Thu Yến một cái, Thu Yến quay đầu lại, Sở Cẩm nhẹ nhàng lắc đầu với cô, Thu Yến cũng ý thức được, liền lắng sang chuyện khác, mọi người lại nói chuyện khác.

Đợi sau khi Na Lan Hồng trở về, nói chuyện thêm một lát, Na Lan Đức Duật nói mình phải đi suy nghĩ cách sắp xếp, rời khỏi phòng khách trước. anh vừa đi, ba chị em cũng lập tức tìm cơ hội đi tản bộ hoa viên, chuẩn ra ngoài.

Chị em bọn họ đã quen thuộc nhà Na Lan, chạy thẳng đến thư phòng, không có, sau đó lại chạy đến phòng Na Lan Đức Duật, cũng không có, cuối cùng vẫn là tìm anh ta ở hoa viên.

“Tôi biết các cô muốn tìm tôi, cho nên không về phòng.” Na Lan Đức Duật cũng phải bái phục nghị lực tìm người của bọn họ.

“Na Lan đại ca, chúng tôi quan tâm đến huynh mà!” Sở Cẩm tiếp lời,

“Lúc này vừa nhắc đến Tâm cô nương, huynh không vui, xảy ra chuyện gì vậy?”

Na Lan Đức Duật do dự rất lâu mới kể lại sự tình với bọn họ.

Thu Yến sững sờ, “Cô ấy nói như vậy thật sao?”

“Không thể nào, muội không tin Tâm tỷ tỷ vô tình như thế.” Hồng Dao lập tức lắc đầu phủ nhận.

Sở Cẩm suy nghĩ một thoáng, cũng nói: “Cô ấy có ẩn tình gì khó nói không, lần trước cô không phải nói Hoàng Thượng muốn chỉ hôn cho cô ấy mà, cho nên cô ấy mới từ chối huynh?”

“Cô ấy nói rất rõ ràng, Na Lan Đức Duật chỉ là một thống lĩnh thị vệ nho nhỏ, không xứng với cô ấy.” lúc Na Lan Đức Duật nói câu này trong lòng lại quặn đau.

Thu Yến bấu môi, “Cô ta không cần huynh, là cô ta không có mắt, Na Lan đại ca, chúng tôi ủng hộ huynh tham gia thi đấu, cưới Tâm Di cách cách về, sau đó dẫn Tâm Di cách cách đến Ung Vương phủ, làm cho bọn họ nhục nhã một phen.”

“Na Lan đại ca, anh thử đi tìm tỷ ấy lần nữa xem, hỏi rõ ràng.” Hồng Dao vẫn rất tin tưởng Tâm Di.

“Không cần đi, bị cô ta làm cho nhục nhã không đủ sao, còn muốn mình bị như lần trước.” Thu Yến lật tức phản đối.

Na Lan Đức Duật bị bọn họ hót lú lo một hồi, cái đầu cũng lớn ra, “Sở Cầm, cô có cách nhìn thế nào?”

“Muội nói không được, cũng cảm thấy chuyện này có ẩn tình trong đó. Nhưng mà, muội đồng ý với Hồng Dao, huynh phải đi Ung Vương phủ một lần nữa, nếu không có kết quả, thì huynh hãy từ bỏ đi, đừng nghĩ đến cô ấy nữa, một lòng một dạ tham gia thi đấu, cưới cách cách về.”

“Được, tôi đi liền bây giờ.” Thật ra trong lòng anh luôn muốn hỏi rõ lần nữa, chỉ là không có dũng khí, không thể nắm bắt mắt này, bây giờ có ba chị em Tiết gia nói vào, vô hình trung có hậu viện phía sau ủng hộ, anh cũng không quan tâm được gì nữa, lập tức đi ra cửa.

Đến Ung Vương phủ, Na Lan Đức Duật đi thẳng lên bậc thềm.

Lính canh liền hỏi: “Na Lan thống lĩnh, đến Ung Vương phủ có việc gì không?”

“Phiên thông báo với Tâm cô nương của quý phủ, Na Lan Đức Duật cầu kiến.” Na Lan Đức Duật thật là ngốc, tại sao không nói đến tìm Ung Vương gia bàn việc chứ? Nói tìm Xin tiểu thư, cửa này không được vào rồi á!

“Ngài đợi một chút!” lính canh đi vào.

Trong hoa viên của Ung vương phủ, Dận Chân đang thưởng thức những chậu hoa trong hoa viên. Lính canh vội vã chạy tới: “Bẩm vương gia, Na Lan Đức Duật muốn gặp Tâm tiểu thư.”

“Nói với hắn, không có.” Dận Chân trả lời không cần suy nghĩ. Thị vệ vừa đi, Dận Chân nghĩ không ổn, lúc này ở Binh Bộ có nói vài lời không tốt về Na Lan Đức Duật, bây giờ hắn đã tới cửa tìm, không ngại nói rõ với hắn! Cũng không gọi người đi thông báo với lính canh cửa, tự mình đi ra cửa.

Na Lan Đức Duật đợi ở cửa, khá lâu mới thấy lính đi ra.

“Na Lan thống lĩnh, Tâm tiểu thư không có.”

Na Lan Đức Duật đâu có tin, “Tôi biết cô ấy nhất định có, đừng có một câu không có thì đuổi tôi, hôm nay cho dù Ung vương gia có trách phạt tôi cũng nhất định phải gặp cô ấy.” nói xong, thì xộc vào trong, lính canh liền rút kiếm ra.

“Các người cho rằng ngăn được ta sao?” Na Lan Đức Duật hỏi.

“Ngăn không được cũng phải ngăn.” Bọn lính canh nói.

Na Lan Đức Duật chẳng nói một tiếng, xoay người 360 độ một cái, kiếm của bọn lính canh đã rơi xuống đất, Na Lan Đức Duật tiếp tục đi vào trong, Dận Chân xuất hiện ở cửa.

“Vương gia, ti chức muốn gặp Tâm tiểu thư.” Nhìn thấy Dận Chân, Na Lan Đức Duật cũng không quên lễ nghi.

Dận Chân nhìn anh ta một cái, tự nói thầm một câu: “Một tên đại ngốc rơi vào bẫy tình.”

Thấy Dận Chân không nói gì, Na Lan Đức Duật khẩn cầu: “Vương gia, xin ngài hãy cho tôi gặp cô ấy, ti chức chỉ nói mấy câu với cô ấy, nói xong thì đi liền, sẽ không làm phiền cô ấy lâu đâu.”

“Vào đi!”

Na Lan Đức Duật theo Dận Chân vào thư phòng, Dận Chân đóng cửa, ngồi xuống, Na Lan Đức Duật không hiểu nhìn Dận Chân.

“Ngồi đi!”

“Vương gia!”

“Ngồi xuống trước đi.” Dận Chân dùng giọng nói không thể phản kháng lại nói, “Ngồi đi, ta có lời muốn nói với ngươi.”

Na Lan Đức Duật thấy Dận Chân kiên quyết như vậy, đành ngồi xuống, nhưng sau khi ngồi xuống lại không thấy Dận Chân nói gì, chỉ xoay chiếc nhẫn ngọc trên ngón tay cái. Na Lan Đức Duật cũng không dám giục, đành nhẫn nại chờ, được một lúc, Dận Chân mới nói: “Ngươi muốn tìm người không có. Na Lan, nghe bản vương nói một câu, đừng tìm cô ấy nữa, tập trung vào đại hội kén chồng đi.”

“Vương gia, ngài hãy để tôi gặp Tâm tiểu thư.” Na Lan Đức Duật nghĩ là Dận Chân qua loa với mình.

“Cô ấy thật không có ở đây, nếu ngươi không tin, có thể tự mình đi tìm trong phủ đi, ta có thể truyền lệnh xuống bên dưới, cho ngươi lục soát, tuyệt đối không ngăn cản.”

Thấy Dận Chân nói như vậy, Na Lan Đức Duật không tin cũng không được, nhưng anh vẫn không từ bỏ, “Vương gia có biết là cô ấy đi đâu hay không?”

Dận Chân cảm thấy Na Lan Đức Duật thật là cố chấp, không khỏi trầm lắng đầu, khuyên giải: “Na Lan, hà cớ gì, đừng cố chấp như vậy, lối thoát của ngươi là ở đại hội kén chồng, đến lúc đó bản vương sẽ giúp ngươi một tay.”

Lời nói này đã quá rõ ràng rồi, chứng tỏ Dận Chân muốn giúp Na Lan Đức Duật, Na Lan Đức Duật cũng hiểu Ung vương gia giúp mình là phải có cái giá, bèn hỏi thẳng: “Vương gia đột nhiên hậu ái với ti chức như vậy, không phải muốn ti chức làm miếng đệm cho ngài chứ?”

Dận Chân cũng không nổi giận, chỉ hơi cười, “Ta hỏi ngươi, ngươi thật cam chịu làm một thống lĩnh thị vệ nhỏ nhỏ sao, ngươi không muốn phong hầu phong tước, hơn hẳn mọi người à? Ngươi muốn giống A Mã của ngươi, ai đều không được đắc tội, có thể không? Ngươi yêu người trong phủ của bản vương, thì chẳng khác gì đứng cùng phía với ta rồi.”

Lúc này, Na Lan Đức Duật biết mình đã không còn đường lui, đành im lặng không nói.

Dận Chân tiếp tục nói: “Ngươi đoạt giải quán quân, Tâm nhi đương nhiên cũng sẽ xuất hiện, sau này, bản vương cũng sẽ không xử tệ với ngươi, bằng không, ngươi sẽ ôm hận suốt đời.”

51. Chương 51: Mỗi Người Một Ý

Na Lan Đức Duật về đến nhà, bước vào phòng khách, mọi người đã đợi rất sốt ruột, Na Lan Hoàng thấy con trở về, liền hỏi: “Duật nhi, con về rồi, Ung vương gia có làm khó con không, con không có xảy ra xung đột với ông ta chuyện gì chứ?”

“Con làm sao xảy ra xung đột với ông ta chứ,” Na Lan Đức Duật ngồi lên ghế, “A Mã không cần lo lắng, con rất ổn.”

“Vậy huynh có gặp được Tâm tỷ tỷ không?” đây mới là điều quan trọng nhất, đây là điều Hồng Dao quan tâm nhất.

“Không có. Ung vương gia nói, chỉ cần tôi đoạt giải quán quân, mới có thể gặp được cô ấy.” Na Lan Đức Duật nói với vẻ mặt đông cứng lại.

Sở Cầm bưng tỉnh như hiểu ra, “Nói như vậy, Ung vương gia đem Tâm tỷ tỷ làm con cờ rồi! Chả trách tỷ ấy phải từ chối huynh.”

Na Lan Đức Duật cười gượng, “Không những là Tâm cô nương, mà ngay cả tôi cũng là con cờ của ông ấy, nước cờ của Tứ gia đã tính rồi thì giọt nước nhỏ cũng không chảy ra.”

“Ung vương gia muốn con đối kháng với Kỳ Duệ, Phất Dực, trên thực tế là tranh cao thấp với Bát gia, Thập tứ gia. Giời ạ! Xem ra, chúng ta vẫn là bị cuốn vào vòng tranh chấp này rồi.” Na Lan Hoàng cũng ý thức được mình không thể giữ nguyên thế trung lập nữa rồi, mặc dù ông không vui, nhưng đã không làm chủ được nữa rồi.

Cũng giống Na Lan Hoàng, Tiết Ngôn cũng ở phái trung lập, thấy tình hình thế này, ông ta cũng lo lắng cho tiền đồ của mình, ai cũng biết ông và

Na Lan Hoàng là hảo bằng hữu, quyền lợi của người của hai nhà có liên quan với nhau, nếu hôm nay Na Lan Đức Duật theo Tứ A Ca, thì ông cũng đành theo, ông liền hỏi tiếp: “Hiền đệ, con trả lời chưa?”

Na Lan Đức Duật nhìn Tiết Ngôn một cái, vẻ mặt không còn cách nào khác, “Con dường như không còn quyền để nói.” Lúc này, Na Lan Đức Duật đã không còn đường lui, không đi tham gia, bản thân mãi mãi sẽ không gặp được Tâm cô nương, đi tham gia, chẳng khác nào về phe Dận Chân, cửa ải nào cũng khó, thế chi bằng bằng cứ xông vào một chuyến, bản thân suy nghĩ, chỉ có một cửa không dễ qua là thi văn chương, chẳng ai biết

Tâm Di cách sẽ thi cái gì, nhưng sau lưng còn có Dận Chân chống lưng, với sức mạnh của ông ta cũng đủ rồi. Nếu thắng không được, mình cũng đã cố gắng rồi, đến lúc đó Ung Vương gia cũng không có lý do gì trách móc mình, nếu như thắng, ngược lại đây là việc tổn hao tâm trí, Tâm cô nương nhất định sẽ tui thân, đây là điều mà anh không muốn.

Người muốn thắng giống nhau rất nhiều, đối thủ cạnh tranh lớn nhất của Na Lan Đức Duật đương nhiên là hai người khác. Trong Liêm vương phủ, cũng đang bàn bạc chuyện này.

“Kỳ Duệ, cuộc thi đấu kén chồng lần này, người phải chuẩn bị cho tốt, bất luận thế nào cũng phải vượt lên đứng đầu.” toàn bộ hy vọng Dận Tự đều gói gọn vào Kỳ Duệ.

“Vương gia yên tâm, với tài năng của tôi, chức phò mã này sẽ thuộc về tôi.” Kỳ Duệ quả nhiên là loại công tử cậu ấm quen thói kiêu ngạo.

Bát A Ca Dận Đường liền nhắc nhở, “Đừng có xem thường, vẫn còn hai người khác tên tuổi ngang với người, đều không dễ đối phó, đặc biệt là Phất Dực, tỷ tỷ của hắn đã nói bóng gió với Hoàng Thượng muốn cưới Tâm Di.”

Kỳ Duệ hừ một tiếng, “Na Lan Đức Duật chỉ là nhỉnh hơn chút về mặt võ công thôi, lần này lại không phải là tỷ võ chiêu thân, Phất Dực, văn chương của hắn trước giờ không thắng nổi tôi, dựa vào cái gì mà đấu với tôi.”

“Chuyện Tâm Di cách kén chồng lần này là do lão tứ nghĩ ra, ở chỗ lão ta có người nào có thể tranh cao thấp với chúng ta không nữa?” Dận Tự lại suy nghĩ đến tứ ca của ông ta.

“Tôi đã nghĩ tới rồi, người trong bè đảng của tứ gia, không phát hiện có cao thủ nào đặc biệt.” Dận Đường và ca ca của ông ta giống nhau, mục tiêu của bọn họ như nhau, “Lão ta sẽ không có người nào mà không để cho chúng ta biết đâu?”

“Xì, trong tay ông ta vốn không có người nào, lão ta chỉ muốn lấy lòng tiểu nha đầu đó, tôi thấy các người suy nghĩ quá nhiều rồi!” cái đầu của Thập A Ca vẫn không suy tính được quá nhiều.

Dận Tự cười ha ha, “Nha đầu đó chưa hẳn chấp nhận tình cảm này, hôm đó, tôi nhìn thấy vẻ mặt cô ta không vui, chẳng qua ngại Hoàng A Mã, ngại các đại thần đông như vậy, không cách nào tức giận ở đó được.”

“Về việc này Tứ ca của chúng ta lại vất vả mà chẳng thu được kết quả gì, ha ha, ngược lại để chúng ta nắm được cơ hội.” Dận Đường cũng dặn dò,

“Kỳ Duệ, chúng ta đều trông đợi vào người, người nhất định không được thua kém!”

Kỳ Duệ vẫn đáng vẻ kiêu ngạo đó, “Tôi sẽ không để các vị vương gia, A Ca thất vọng đâu.”

“Tốt, rất tốt, chúng ta đợi xem vẻ mặt thâm thương của lão tứ, hô hô, nghĩ đến đó thì vui sướng làm sao.” Bọn họ cũng nghĩ Dận Chân quá đơn giản rồi, cho nên mới nói tại sao bọn họ không có kết quả tốt chứ, đây

chính là vậy á! Trước giờ, Dân Chân không phải là không để cho bọn họ xem trò cười? Dân Chân thông minh hơn bọn họ nhiều.

Cũng giống bọn họ, đừng quên vẫn còn một thần tượng khác, Dư phi đang vạch kế hoạch cho đệ đệ của mình.

“Phất Dực, tỷ tỷ đã nghĩ giùm đệ rồi, trở ngại lớn nhất của đệ là Kỳ Duệ và Na Lan Đức Duật, Kỳ Duệ nhất định cũng muốn đoạt giải, trái lại Na Lan Đức Duật có thể suy nghĩ lại.”

“Tỷ muốn mua chuộc hắn?” tỷ đệ vẫn là khá thông minh, Phất Dực vừa nghe đã hiểu.

“Ừ, tỷ có một cách.”

“Đệ thấy hay thôi đi!” Phất Dực trái lại nghĩ thoáng hơn tỷ tỷ của hắn, “Coi chừng bị một vố, trái lại làm trò hề cho người ta, hà cớ gì chứ! Đệ tự cho rằng văn thao võ lược không thua bọn họ, chức phò mã này chưa chắc là của ai! Tỷ đối với đệ đệ của tỷ không có lòng tin như vậy sao?”

Mấy vị bối lặc, công tử bột này đều quá tự tin á, xem ra là tiền, quyền với cương chiều mà ra, lại không có giao tiếp với Tâm Di, sao cứ nghĩ rằng Tâm Di là một người con gái bình thường nhỉ? Cô ấy sẽ để cho tuyển thủ dễ dàng qua ải sao?

Vẫn là Dư phi từng ném qua đau khổ, vội vã tẩy não đệ đệ, ”Phất Dực, đệ đừng khinh địch, tạm thời chưa nói đến trình độ đối thủ của đệ có tương đồng với đệ hay không, lấy Tâm Di cách cách mà nói, cô ta cũng là một đối thủ lợi hại, nếu tỷ tỷ đoán không lầm, thi võ thi văn ải nào cũng đều không dễ qua, cho nên đối thủ của đệ bớt một người thì càng tốt.

“Vậy tỷ tính mua chuộc Na Lan Đức Duật thế nào?”

“Đương nhiên là tiền, ít thì hắn ta chắc chắn không lấy, tỷ nghĩ thế này, chúng ta cho hắn một tiệm cầm đồ, một tiền trang, cộng thêm đất đai ngàn mẫu, như vậy chắc chắn đủ rồi!”

“Tỷ, sao tỷ hào phóng vậy?” Phất Dực suy nghĩ, “Không đủ, nếu thắng, hắn sẽ được nhiều hơn không chỉ thế này, tỷ nói xem, hắn sẽ thích những thứ này của tỷ không?”

“Tiền không đủ, thì thêm người, đi tìm mấy mỹ nữ tặng cho hắn.”

Phất Dực vẫn lắc đầu, “Tỷ tỷ của đệ à, tỷ hồ đồ rồi, hắn là người háo sắc sao? Ngược lại con gái theo hắn cả đống!”

“Thế này không được, thế kia cũng không được, chả lẽ không có cách nào khả thi sao?” Dư phi không cam lòng.

“Có chứ, không biết tỷ tỷ có dám làm hay không?”

“Chỉ cần không phải bảo tỷ đi giết người, có gì mà không dám.”

Phất Dực cười cười, kẻ sát tai Dư phi nói nhỏ mấy câu, Dư phi sau khi nghe xong lập tức nhảy đống lên, “Cái gì, đệ muốn tỷ đi...” có lẽ ý thức đến sự thất lễ của mình, liền che miệng lại, kéo cửa ra nhìn nhìn, may mà không có ai.

“Việc này nếu để Hoàng Thượng biết, tỷ tỷ đệ còn mạng sống sao?”

“Nếu không như thế, làm sao bảo Na Lan Đức Duật chịu khuất phục?” Phất Dực phe phẩy cây quạt trong tay, “Tỷ, đệ biết tỷ thích hắn, nên để tỷ toại nguyện một lần lại nắm thóp được hắn, như vậy há chẳng phải nhất cử lưỡng tiện sao?”

Dư phi đỏ mặt, trách: “Đệ cũng nói rồi, hắn không háo sắc, làm sao bảo hắn chịu khuất phục? Còn nữa, chẳng lẽ phải ở trong cung sao, vạn nhất bị ai đó trông thấy...”

“Tỷ tỷ à tỷ thông minh cả đời, sao hồ đồ nhất thời vậy, chuyện này đương nhiên phải làm ở bên ngoài, tỷ yên tâm, đệ sẽ an bày cho tỷ, tỷ trước tiên hãy tìm một lý do có thể xuất cung.”

Giờ à, vì giành chức phò mã, động não như ở phần trên, nhục nhã và lương tri hoàn toàn mất đi, mặt xấu xa nhất trong lòng mỗi người được bóc trần hoàn toàn trước chữ “quyền”.

Bọn họ muốn cho rơi Na Lan Đức Duật, có người lại muốn Tâm Di nhường Na Lan Đức Duật.

Tâm Di mấy ngày nay cứ ở miết trong Di Uyển không ra ngoài, thường chơi đùa với chó mèo, nếu không thì lặng lẽ một mình đọc sách. Mỗi đêm còn lấy mấy món đồ ở thời hiện ra ngắm nghía.

Hôm nay, Tâm Di đang ôm chú chó ngẩng người ra, Tiểu Trúc Tử bước vào bấm báo: “Cách cách, Uyển Nhi cách cách đến.”

“Mau mời vào!”

Vừa nói xong, Uyển Nhi đã vào phòng, “Muội đã vào rồi, chúc mừng tỷ tỷ.” Uyển Nhi thanh nhã hành lễ với Tâm Di.

“Chị có gì mà chúc mừng!” Tâm Di nhanh chóng mời ngồi.

Uyển Nhi cười rồi nói, “Tỷ tỷ sắp chiêu được lang quân vừa ý, chẳng lẽ không vui sao?”

“Vạn nhất không được lang quân vừa ý thì sao?”

“Yêu cầu của tỷ tỷ hà khắc vậy, nhất định sẽ chọn được người xuất chúng, Uyển Nhi thật hâm mộ, không biết muội sau này có phúc tốt như tỷ tỷ vậy không.” Uyển Nhi nói.

Nghe đánh tiếng, Tâm Di là người vô cùng thông minh, lập tức nhận ra, ra hiệu Cát Mai hai người ra ngoài, Tiểu Thảo cũng ra cùng.

“Uyển Nhi, hôm nay em đến không đơn giản là chúc mừng chị, có chuyện gì muốn chị giúp à?” Tâm Di không thích nói vòng vo.

Uyển Nhi thở dài: “Thảo nào Hoàng Thượng yêu mến tỷ như vậy, tỷ kỳ thực quá thông minh.”

“Uyển Nhi, chị em chúng ta còn có chuyện gì mà không thể nói, chỉ cần trong khả năng của chị, chị nhất định giúp em.” Tâm Di chân thành nói.

Uyển Nhi nói với vẻ khó xử: “Tỷ tỷ nhất định có thể giúp mà.”

“Rốt cuộc là chuyện gì?” Tâm Di ghét nhất là vẻ ơng a ơng ẹo của con gái thời cổ đại.

“Tỷ tỷ nhất thiết đừng chế nhạo nha, muội, muội muốn thỉnh cầu tỷ tỷ ở trước mặt Hoàng Thượng nói vài câu.” Uyển Nhi vẫn vòng vo.

“Nói cái gì mà phải chị đi nói, em tự nói không được sao?”

“Em làm sao không biết xấu hổ chứ!” Uyển Nhi cúi thấp đầu, e thẹn vô cùng.

Tâm Di cười cười trêu cô ta, “Ồ, mặt em rất đỏ rất đỏ rất đỏ á!”

“Tỷ tỷ!” Uyển Nhi kéo vạt áo Tâm Di.

“Được được được, chị không nói, em rốt cuộc muốn chị nói gì với Hoàng Thượng?”

“Em muốn xin tỷ tỷ nói với Hoàng Thượng sau khi cuộc thi kén chồng kết thúc, cũng cần nhắc đến muội một chút, chuyện của muội!” Tâm Di im lặng đợi câu kết của Uyển Nhi, phiên tỷ tỷ nói với Hoàng Thượng, chỉ hôn muội cho, cho Na Lan Đức Duật.”

Trong đầu Tâm Di có tiếng “ong ong”, lập tức không cười nữa, nhìn Uyển Nhi xấu hổ cúi đầu không nói, lòng rối như tơ vò, “Tôi làm sao mà quên được chuyện này, còn cho rằng Na Lan Đức Duật từ chối cô, là hết chuyện rồi, bây giờ muốn tôi hứa với cô à?” suy nghĩ một hồi mới tìm được lý do từ chối: “Chuyện này chị không cách nào hứa với em, nếu Na Lan Đức Duật thắng thì sao?”

“Tỷ tỷ có thể để anh ấy không thắng mà!”

“Việc này, việc này hình như không công bằng thì phải!” cho dù Tâm Di có lanh trí phản ứng nhanh nhạy, hiện giờ cũng đành bó tay.

Uyển Nhi không biết tâm ý của Tâm Di, tiếp tục nói: “Muội lớn lên trong đại viện thâm cung, có thể nhìn thấy nam nhân như đếm trên đầu ngón tay, mà trong những nam nhân này duy chỉ có Na Lan Đức Duật khiến muội động lòng, tỷ tỷ, tỷ hãy giúp muội đi! Hạnh phúc cả đời của muội nằm ở một câu nói của tỷ.”

“Hạnh phúc cả đời của cô ở trên tay tôi, thế hạnh phúc cả đời tôi nằm trên tay ai?” lời nói của Uyển Nhi chạm vào chỗ yếu đuối nhất của Tâm Di.

Trầm mặc một chút, Tâm Di cuối cùng lên tiếng, “Uyển Nhi, em không nên đem vận mệnh của mình giao cho người khác, hạnh phúc của mỗi người phải nắm chắc trong tay mình, em muốn hạnh phúc, phải tự mình đi giành lấy.”

“Tỷ tỷ tại sao lại nói như vậy?” Uyển Nhi có hơi bất ngờ, bỗng nhiên hiểu ra, “Chẳng lẽ tỷ...”

Tâm Di nhìn Uyển Nhi với ánh mắt áy náy, khá lâu sau, Uyển Nhi lại khê giọng, “Tâm Di, hay là chúng ta, chúng ta có thể, có thể bắt chước các người đẹp hoàng cung, cùng chung một chồng.”

“Uyển Nhi!” Tâm Di giật mình nhìn Uyển Nhi.

“Đàn ông tam thê tứ thiếp rất bình thường, tỷ tỷ nếu như chịu hứa, muội bằng lòng làm tiểu thiếp.”

Vẻ nhân nhượng của Uyển Nhi, khiến Tâm Di cảm thấy xót xa, “Uyển Nhi! Em tại sao phải hạ thấp thân phận đến cầu xin chị, em là cách cách chính thống, trên người em đang chảy dòng máu của Ái Tân Giác La, chị không có cách nào thay đổi ý nghĩ trọng nam khinh nữ thâm căn cú đế đổ của em, nhưng chị tuyệt đối không thể chấp nhận cách nói cái được gọi là một bình trà có thể pha tới mấy ly trà, cái gì cũng có thể nhường, chỉ có chồng là không thể nhường, chị quyết không chia nhau một người chồng với người con gái khác!”

“Tâm Di, tỷ có biết, anh ấy có ý trung nhân không, cho dù anh ấy có thể vượt lên đứng nhất ở cuộc thi, anh ấy nhất định sẽ cưới ý trung nhân của anh ấy, lúc đó, tỷ cũng chung chồng với người khác sao, thêm muội nữa, cũng không là gì, đến lúc đó nếu như có tranh chấp gì, muội cũng có thể đứng cùng lập trường với tỷ!”

”Xin lỗi, Uyển Nhi, em từ nhỏ luôn chấp nhận quan niệm đàn ông là trời, xuất giá theo chồng, còn chị thì không, ở chỗ chị không cách nào thay đổi tư tưởng của người khác, cũng bị bắt buộc chấp nhận vài điều khoản mà chị không muốn chấp nhận, nhưng trong hôn nhân ở chỗ chị, bất luận chồng chị là ai, chị tuyệt đối không nghe theo cái gì mà tam thê tứ thiếp, bất luận ai cũng không linh động trao đổi được.

“Nếu là chỉ ý của Hoàng Thượng, tỷ cũng từ chối sao?” Uyển Nhi không tuyệt vọng hỏi.

“Phải!” sự kiên quyết của Tâm Di đổi lại là ánh mắt tuyệt vọng buồn bã của Uyển Nhi.

Tâm Di lúc đó đã suy nghĩ dứt khoát, thà làm ngọc nát, còn hơn ngồi lạnh, nếu Na Lan Đức Duật thua, cô chấp nhận đào hôn, cho dù là phiêu bạt chân trời, cũng sẽ không lấy người đàn ông mình không thích.

Uyển Nhi vừa đi, bọn Tiểu Mai Tử liền vây xung quanh Tâm Di hỏi.

“Cách cách, Uyển cách cách đi ra sao có vẻ như không vui?” Tiểu Cát Tử uyển chuyển hỏi.

“Cô ấy muốn ta xin với Hoàng Thượng, chỉ hôn cô ấy cho Na Lan Đức Duật!”

“Hả?!...” mọi người kêu lên kinh ngạc.

“Cách cách, người có đồng ý không?” Tiểu Trúc Tử hỏi một cách khẩn trương.

“Nói thừa, cách cách nếu đồng ý, sao Uyển cách cách không vui như vậy?” Nhị Hổ trừng mắt nhìn Tiểu Trúc Tử.

Tiểu Mai Tử ngược lại nghĩ thoáng hơn, “Hai gái cùng chung một chồng, cũng không hẳn là không được, cách cách người thông minh, Uyển cách cách xinh đẹp, truyền ra ngoài, cũng là một đoạn giai thoại trần gian!”

Tâm Di quát Tiểu Mai Tử một cái, “Cái gì mà giai thoại trần gian, ta thấy người nhiễm virus quá nặng rồi, đợi ra giải quyết chuyện của ta rồi, phải từ từ tẩy não cho người, đem diệt hết mấy con virus này, đừng nói ta không nhắc nhở người nhé, cứ lạc quan về bạn trai của người đi, bây giờ người có oan ức gì còn có thể nói với ta, sau này người đi nói với ai?”

“Cách cách, nô tài không phải hạng đàn ông một dạ hai lòng!” Nhị Hổ liền kêu oan.

“Ta nói người sao? Không đánh mà khai!”

Mặt Nhị Hổ hơi đỏ, mọi người cũng vui vẻ cười ha hả.

Ồn ào như vậy, trong lòng Tâm Di cũng khá hơn, “Ra ngoài dạo đi, hoàng cung này thật là một nơi có thể ngộp chết người!”

52. Chương 52: Rơi Vào Cạm Bẫy

a khỏi hoàng cung, Tiểu Mai Tử hỏi Tâm Di đi đâu, Tâm Di buột miệng nói đi Đào Nhiên Đình, vừa nói ra xong thì hối hận, cô nhìn những người khác, gương cười lắc lắc đầu.

“Muốn đi đâu thì đi! Trong lòng cứ nhớ nhung thấp thỏm, cũng không tốt! Hơn nữa, hôm nay không phải mừng năm.”

Nghe Tiểu Cát Tử vừa nói, Tâm Di liền gật đầu. Máy người gọi xe ngựa tiến về Đào Nhiên Đình. Quả nhiên, nơi tụ họp của bọn họ trước đây không có ai.

“Các người đi chơi đi, ta muốn một mình ở lại đây một lát!” mọi người hiểu ý Tâm Di, liền bỏ đi.

Tâm Di ngồi một mình trong đình, nhớ lúc cùng vui vẻ với Na Lan Đức Duật ở đây, từng li từng tí, rõ mồn một trước mắt, cô buông tiếng thở dài xa xăm, “Vô tình bất tự đa tình khổ, nhất thốn hoàn thành thiên vạn lữ. Thiên nhai địa giác hữu cùng thời, chỉ hữu tương tư vô tận xứ.” (1)

“Xem ra cô là đang nhớ tình lang của mình!” đột nhiên sau lưng cô có tiếng nói vang lên, Tâm Di giật mình, vội quay đầu lại, Vu Tiểu Tuyền không biết đến từ lúc nào.

“Sao lúc nào cũng gặp anh?” Tâm Di với vẻ mặt không vui khi Vu Tiểu Tuyền quấy nhiễu tâm tư của mình, lạnh nhạt hỏi lại.

“Tôi cũng cảm thấy rất vừa vặn, chúng ta gặp nhau đến mấy lần rồi?”

“Quên rồi!”

“Tôi không quên, Bạch Vân Quán, nguyên tiêu, lần trước trên phố, bây giờ, tổng cộng bốn lần.” Vu Tiểu Tuyền nhớ không sai, “Tâm cô nương, bây giờ đúng lúc là buổi trưa, nếu cô không để bụng, tôi mời cô dùng cơm nhé!”

Tâm Di nhìn nhìn anh ta, nói ra hai chữ, “Lý do?”

Vu Tiểu Tuyền cười cười, “Nhận lỗi!”

“Không cần! Anh và tôi không chung đường, tôi là tiểu thư nhà quan, anh là chí sĩ phản Thanh.” Tâm Di vừa nói vừa nhìn vẻ mặt Vu Tiểu Tuyền, cô đoán không sai chút nào, Vu Tiểu Tuyền nghe xong sắc mặt đột nhiên biến đổi, nhưng lập tức lấy lại vẻ bình thường.

“Tâm cô nương, mấy lời này không thể nói lung tung được, nếu truyền ra ngoài, có thể là chu di chín tộc.” Vu Tiểu Tuyền mang vẻ mặt tươi cười nói một cách không tự nhiên. Ngoài mặt anh ta cười, nhưng trong lòng anh ta đã đánh trống thùng thùng, “Khả năng quan sát của cô gái này cũng quá lợi hại, cô ta từ đâu mà nhìn ra được?” nghĩ đến đây, bèn nói tiếp: “Tâm cô nương, thật không nể mặt sao?”

Tâm Di nhẹ nhàng lắc đầu, “Thứ lỗi, tâm tình của tôi hôm nay không tốt, để sau này đi!”

“Thật là vì tình lang? Ha ha, không biết người con trai nào mà may mắn như vậy, có thể được Tâm cô nương ngưỡng mộ?”

“Anh quả thật thích lo chuyện bao đồng!”

“Hiếu kì mà! Không biết người này so với Na Lan Đức Duật thì thế nào”

Nhắc đến Na Lan Đức Duật Tâm Di không kiềm được xúc động, nhưng trái tim cô vốn rất tốt, không lộ ra chút nào trong giọng nói và nét mặt, suy cho cùng, chuyện tình cảm với Na Lan Đức Duật rất ít người biết, “Tại sao phải so sánh với Na Lan Đức Duật?”

“Anh ta không phải là kinh thành đệ nhất thần tượng sao? Rất nhiều người con gái muốn lấy anh ta.”

“Trong mắt người yêu đều là Tây Thi, trong mắt những người yêu nhau, thì không nhìn thấy người khác nữa, chỉ nhìn thấy mỗi người mình yêu thôi. Vu đại ca, anh chưa từng yêu, phải không?”

Vu Tiểu Tuyền lắc đầu, “Tôi trái lại muốn ném thử mùi vị tình yêu là gì.”

“Đợi anh yêu rồi thì biết!” vừa nói xong câu này, tim Tâm Di “thịch” một cái, lập tức hỏi: “Anh tại sao lại muốn đi tham gia tuyển chồng?”

“Đương nhiên là muốn lấy cách cách!”

“Không đúng! Anh hỏi đến Na Lan Đức Duật tôi mới nhớ, anh tham gia tuyển chồng chính là vì Na Lan Đức Duật, anh muốn so cao thấp với anh ấy trên võ đài, thậm chí... giết luôn anh ấy.”

Phải nói Tâm Di là người thông minh, cô trên căn bản chỉ nghĩ đến mục đích của Vu Tiểu Tuyền, nhưng cô nghĩ hơi nông cạn rồi, cô chỉ nghĩ đến Na Lan Đức Duật là đối thủ một mất một còn của nhân sĩ phản Thanh, Vu Tiểu Tuyền muốn mượn cơ hội này loại trừ Na Lan Đức Duật, mà không ngờ rằng Vu Tiểu Tuyền lần này có mục tiêu lớn... Khang Hy.

“Tâm cô nương, đầu óc cô quá nhạy bén rồi!” Vu Tiểu Tuyền hai tay vòng quanh ngực, không cười mà trả lời.

“Nói như vậy, tôi đoán đúng rồi!”

Vu Tiểu Tuyền cũng không trả lời tiếp hoặc phủ nhận, chỉ nói: “Tôi còn không biết phải nắm bắt cô thế nào nữa.”

“Bây giờ chỉ có một mình tôi, anh hoàn toàn có thể ra tay với tôi, nhưng mà, hình như cái được gọi là anh hùng hảo hán của các người sẽ không phải là ý mạnh hiếp yếu chứ!” một câu nói của Tâm Di lại chụp được mũ của anh ta.

Vu Tiểu Tuyền thực sự bị lời nói của Tâm Di đưa vào thông lọng rồi, ý mạnh hiếp yếu không phải là việc đại trượng phu nên làm, bọn họ chỉ nhắm vào bọn tham ô cường hào ác bá, sẽ không ra tay với một người con gái yếu ớt, mặc dù trong lòng có ý muốn loại trừ ý nghĩ của Tâm Di, nhưng anh ta không có cách nào thuyết phục bản thân mình ra tay.

“Đừng nằm mơ nữa, anh không thắng được Na Lan Đức Duật đâu.”

Lời nói này kích thích tính háo thắng của Vu Tiểu Tuyền, nghĩ mình dù gì cũng là cao thủ trên giang hồ, dựa vào cái gì nhất định phải thua Na Lan Đức Duật chứ? “Cô nói như vậy tôi càng phải đấu với anh ta một trận. Xem xem người được gọi là đệ nhất cao thủ đại nội là như thế nào!”

“Tùy ý anh, anh muốn đấu thì đi đấu đi, đừng nói tôi không nhắc nhở anh, muốn gây chuyện trên cuộc thi là không thể được.”

“Tâm cô nương thiên vị Na Lan Đức Duật?”

“Đây là lẽ đương nhiên, nếu anh không phục, chúng ta đánh cược, tôi cược anh thua.” Vu Tiểu Tuyền chịu không được sự kích động của Tâm Di, liền đồng ý, “Được, cược thì cược, chúng ta cược cái gì?”

“Anh nói đi, cược cái gì tôi đều có thể tiếp!”

“Vậy cược... nếu cô thua, cô vì tôi làm một việc nhé! Nếu cô thắng, tôi vì cô làm một việc.”

Tâm Di không cần suy nghĩ, liền đồng ý, hai người đang nói chuyện, sáu người hầu tới, nhìn thấy Vu Tiểu Tuyền, bọn họ cũng hoảng hồn, vội quay lại bên cạnh Tâm Di, “Tiểu thư, không còn sớm nữa, chúng ta phải về rồi!”

“Ừ!” Tâm Di vẫy tay chào Vu Tiểu Tuyền, “Sau này gặp lại!”

Giao ước đánh cược rồi, hai bên đều cho rằng mình sẽ thắng, ai cũng không ngờ cuộc đánh cược này không thành.

Một ngày nữa trôi qua, tất cả những người tham dự cuộc thi đều xắn tay áo lên, thuật cưỡi ngựa, thuật bắn cung, võ thuật bắt đầu siêng năng luyện tập. Các loại sách xưa đều đem ra đọc rất tỉ mỉ, chuẩn bị tinh thần cho ngày bắt đầu cuộc thi. Ung vương phủ, Dận Chân tỉ mỉ quan sát động thái của đối thủ.

“Phía lão Bát có động tĩnh gì không?”

“Hòa thân vương ngày nào cũng túc trực bên đó.” Long Khoa Đa trả lời.

“Cháu ngoại của hần là một trong tam đại thần tượng, người của hần có lợi thế rất nhiều, nếu để Kì Dực chiến thắng, thì thật phiền phức.” Dận Chân cũng lo lắng. Long Khoa Đa nghe vậy, hỏi: “Vương gia thấy ai lợi thế hơn?”

Dận Chân hỏi đồ, “Người đoán xem?”

“Nô tài đoán không ra, ai đoạt giải nhất đối với Vương gia đều không có lợi gì!”

Long Khoa Đa thật sự không hiểu, Dận Chân tại sao lại nhiệt tình với chuyện kén chồng như thế, ông ấy lại không có con cháu nào hợp lại đi thi cả.

Dận Chân lắc đầu, “Không, chỉ cần hần đoạt giải nhất, ta mới không phí công bận rộn.”

“Nô tài ngu dốt, rốt cuộc là ai vậy?”

Dận Chân nói từng chữ một: “Na, Lan, Đức, Duật.”

“Hần? Nô tài càng không hiểu.”

“Chuyện này, e rằng Hoàng A Mã cũng không biết.” Dận Chân nhìn Long Khoa Đa, ánh mắt mạnh mẽ, “Người nghe tai trái, tai phải đi ra, Na Lan Đức Duật và Tâm Di cách cách quan hệ trên mức bình thường, người còn nhớ ta đã nói với người có lần Tâm Di ở trong phủ của ta không, đêm hôm đó thích khách đến.”

“Nhớ!”

“Theo lính canh nói, người này thân thủ nhanh nhẹn, nhưng cũng không hề động thủ một chiêu nào với người khác, sau đó chạy đến hậu viện, đến hậu viện thì không thấy nữa, mà bọn lính canh chính tai nghe thấy trong phòng Tâm Di có tiếng kêu cứu, nhưng lúc tiến lên kiểm tra, thì bị cô ta ngăn ngoài cửa.”

“Lấy việc này suy đoán, người này hoặc là uy hiếp cách cách, hoặc là có quen biết với cách cách, cho nên, cách cách nhất định quen biết với người này, ngày hôm sau, tự cách cách thuê kiệu đi, còn đặc biệt bảo kiệu phu khiêng kiệu vào trong phòng cô ấy. Lúc đi ra, trọng lượng không đúng, rõ ràng là có hai người trong đó.”

“Nhưng mà, Vương gia, sao ngài kết luận đó là Na Lan Đức Duật chứ?”

“Thứ nhất, vụ án của Thuận Thiên phủ là bọn họ cùng phá, thứ hai, không biết lão nào hãm hại ta, ám sát cách cách.” Dận Chân lấy ra cây chủy thủ đưa Long Khoa Đa xem, rồi nói tiếp: “Mà lúc ám sát, Na Lan Đức Duật đúng lúc cứu cách cách, sau khi sự việc này xảy ra Na Lan Đức Duật đem chuyện này nói với Hoàng Thượng, Hoàng Thượng bảo hần điều tra, Na Lan Đức Duật đi theo cách cách, theo đến trong phủ của ta, cho nên Tâm Di mới ở chỗ của ta, đêm đó, có người tìm đến, quá vừa vặn đi chứ! Nếu không tự phụ võ công của mình, trong phủ của ta có ai tùy tiện dám xông vào? Thứ ba, người nghĩ xem tiêu chuẩn kén chồng của cách cách đề ra...”

“Khôi ngô tuấn tú phóng khoáng, văn võ song toàn, tài trí hơn người, đúng nhỉ, Na Lan Đức Duật vừa khéo phù hợp với những tiêu chuẩn này!” Long Khoa Đa nghĩ nghĩ rồi lại nói, “Na Lan Đức Duật không biết thân phận của cách cách phải không?”

Dận Chân có hơi buồn cười nói: “Hần không biết, cách cách luôn giấu hần, nghĩ đến thằng ngốc này, nhất định bị Tâm Di lừa quá sức rồi, nhưng mà, hần ngược lại rất có khả năng quan sát!”

“Nhưng nô tài vẫn chưa hiểu, Na Lan Đức Duật đoạt giải quán quân chúng ta có lợi gì chứ.” Long Khoa Đa lại hỏi.

“Na Lan Hoảng là cửu môn đề độc, binh mã trên tay cha con bọn họ không được xem thường, hơn nữa, Tiết Ngôn lại theo nhà Na Lan, bọn họ nếu cùng phe với ta... cho nên, chỉ cần Na Lan Đức Duật trở thành phò mã, mới có thể khiến Tâm Di cách cách hải lòng vừa ý.”

Long Khoa Đa bình tĩnh, “Nô tài hiểu rồi, nhưng mà, giữa Kì Duệ, Phất Dực và Na Lan Đức Duật sà sà nhau, bọn họ đánh rất dễ hòa nhau.”

“Lúc then chốt, thì chúng ta sẽ ra tay tương trợ.” Dận Chân thật sự tính toán rất tốt, nhưng mà, bàn tình của ông ta tiếc là tạo ra sơ suất lớn.

Sơ suất này bất kì ai đều không ngờ tới, bởi vì có người dày công sắp đặt bàn cờ này. Kì thực nói trắng ra là bàn cờ này cũng không được xem là inh, dùng nữ sắc bao giờ cũng là hạ sách.

Dưới sự sắp đặt của Phất Dực, Dư phi một hôm tình cờ tìm Khang Hy nói đệ đệ luôn mắc bệnh, muốn về nhà thăm. Theo lý mà nói, đây là thăm viếng, là chuyện rất phô trương lãng phí, quy tắc cũng rất nhiều, nhưng Dư phi cái gì cũng không cần, nói là chỉ đi thăm một chút, đi trong ngày về, mang theo mấy tên hầu hạ thân cận đi, chỉ là đề xuất muốn Na Lan Đức Duật theo bảo vệ mình, Khang Hy cũng không nghi ngờ việc này, gật đầu đồng ý.

Na Lan Đức Duật tuy rất không bằng lòng, nhưng đây là thánh chỉ, đành chấp nhận. Ngày hôm sau, Dư phi trang bị nhẹ nhàng chọn xe về nhà mẹ đẻ, nhà mẹ đẻ của bà ta trong kinh thành, cho nên rất nhanh thì đã tới, tuy đã nhận thánh chỉ, nói toàn bộ chỉ đơn giản, người nhà vẫn long trọng đón Dư phi vào cửa.

Về nhà mẹ đẻ, người trong nhà đương nhiên phải nói dông dài một hồi, ở đây thì chán ngắt, nơi này thì không nói nhiều, Na Lan Đức Duật bước vào cửa, không thấy Phất Dực, đương nhiên cho rằng hắn bị bệnh. Tiếp đãi anh là Nguyên Thái, cho dù trước kia không vui vẻ gì mấy, nhưng lúc này, Nguyên Thái hình như đã quên chuyện xưa, đối đãi với Na Lan Đức Duật rất nhiệt tình. Na Lan Đức Duật vốn không ngờ bọn họ lòng dạ xấu xa, có mục đích khác.

Ăn xong bữa trưa, Na Lan Đức Duật được dẫn đến nghỉ ngơi ở phòng khách, theo anh nghĩ, trong nhà nhất định là an toàn, nên cũng lơ là, nhà này tất nhiên là an toàn với Dư phi, nhưng đối với anh mà nói thì nguy hiểm.

Phòng khách rất tinh xảo, bước vào phòng thì nghe được một mùi thơm ngọt, trong lò xông hương khói tỏa vân vít, trên tường treo «Hải đường xuân thụy đồ» của Đường Dần (2), gần cửa sổ, một cái giường lò (3), ở trên là cái kỷ nhỏ, trên cái kỷ là đĩa trái cây tươi. Na Lan Đức Duật ngồi trên kỷ, quan sát căn phòng, bên trái có một cái kệ gỗ tử đàn (4), từng ngăn từng ngăn, phía trên hoặc bỏ không hoặc để cây cảnh hoặc đồ cổ, bên cạnh kệ có một cái bình bạch ngọc lớn, bên trong có mấy cuộn tranh, trong phòng còn đặt thêm mấy cái tủ nhỏ, tủ kính nhỏ. Mở cửa sổ ra, liễu xanh buông rủ xung quanh, một khe suối nhỏ nước chảy trong vắt, từ sâu trong hang đá sâu hoa và cây cảnh lộ ra, tiếng nước róc rách.

“Na Lan!” cửa mở rồi, là Dư phi, Na Lan Đức Duật vội đứng dậy, “Nương nương muốn khởi kiện hồi cung phải không?”

Dư phi cười nhẹ, “Dáng vẻ này của ta có thể hồi cung sao?”

Bà ta vừa nói, Na Lan Đức Duật cẩn thận nhìn bà ta, lúc này bà ta đã thay trang phục người Mãn, thay đổi cách ăn mặc, yếm đào màu hồng bó sát người, bên ngoài là cái áo khoác dài mỏng manh màu trắng, kiểu tóc cũng thay đổi, tóc mấy nửa rối, trên tai là một hoa tai nạm vàng lác lác, lộ ra vẻ mặt như trắng rằm, mắt như nước mùa thu.

Na Lan Đức Duật không duyên cớ tìm thành thịnh loạn nhịp, dục vọng di chuyển nhưng ánh mắt lại không di chuyển, Dư phi cười yếu điệu, “Na Lan, ta như vậy có đẹp không?”

“Nương nương...” Na Lan cảm thấy không ổn, hơi thở trong người hỗn loạn, không thể kiểm soát, anh cố gắng ép khiến đầu mình quay đi, sau đó thâm thở ra, điều chỉnh lại chân khí mang dục vọng, đầu biết vận khí đan điền, càng kích thích ham muốn.

Dư phi thấy thế, di chuyển đến trước mặt anh, duỗi cánh tay ngọc ôm lấy cổ anh, hơi thở thơm như hoa lan, “Đừng phí sức hương xông này là vật thôi thúc tình dục, cơm nguội vừa mới ăn xong cũng có bỏ thuốc, hai thứ hợp lại mới có thể khiến người khó chịu thế này!”

“Tại sao?” Na Lan Đức Duật hỏi một cách khó khăn.

“Còn hỏi tại sao hả? Đương nhiên là vì đệ đệ của ta.” Dư phi ngừng lại rồi nói tiếp, “Cũng không chỉ vì... đệ ấy, ta...” bà ta không nói tiếp nữa, chỉ cắn môi, kề sát mặt Na Lan Đức Duật, “Người phải hiểu chứ!”

“Đệ tiện!”

“Người không vì mình, trời tru đất diệt! Na Lan, làm như vậy, người tốt ta tốt mọi người đều tốt!” nói xong, cầm cánh tay cường tráng của Na Lan Đức Duật, “Người yên tâm, chuyện này, tuyệt đối sẽ không để Hoàng Thượng biết đâu, người có thể bất cứ lúc nào đến tìm ta.” Cả người Dư phi như một con cá tám vuốt dính chặt lấy người Na Lan Đức Duật.

Thuốc trong người Na Lan Đức Duật khiến cho anh không cách nào điều khiển mình, thoáng cái đã cởi bỏ áo khoác dài mỏng manh của Dư phi, tiếp theo gỡ bỏ cái yếm của bà ta, đột nhiên lúc đó, dường như có một tình cảnh như vậy thoáng qua đầu anh, “Tâm cô nương!” Na Lan Đức Duật cắn mạnh đầu lưỡi, đau buốt cùng với mùi tanh của máu khiến anh khôi phục lại thần trí tạm thời, anh đánh một chưởng lên vai Dư phi, Dư phi ôi chao một tiếng rồi té xuống đất, lợi dụng khe hở đó, Na Lan Đức Duật lại một chưởng đánh vỡ cửa sổ, phi thân ra ngoài, nhảy mấy cái thì không thấy đâu.

Chú thích:

(1) Vô tình bất tự đa tình khổ, nhất thốn hoàn thành thiên vạn lữ. Thiên nhai địa giác hữu cùng thời, chỉ hữu tương tư vô tận xứ.

Vô tình không như đa tình khổ, một tắc còn hơn ngàn vạn dây. Chốn Thiên thai có lúc tận cùng, chỉ có tương tư nơi không tận cùng.

(2) Đường Dần (1470-1523): là một danh họa, một nhà thơ nổi tiếng thời Minh. Đường Dần tự là Tử Ủy, Bá Hổ (nên còn gọi là Đường Bá Hổ), hiệu là Lục Như cư sĩ, Đào hoa am chủ, tự xưng là Minh triều Giang Nam đệ nhất phong lưu tài tử.

Hải Thượng Xuân Thụy Đò

Theo «Lãnh trai dạ thoại» của Tống chú Huệ Hồng ghi chép lại, Đường Minh Hoàng bước lên đỉnh Châm Hương, gọi Thái Chân phi, lúc giờ Mão (5-7 giờ sáng) say chưa tỉnh, lệnh cho lục sĩ đỡ lên. Phi tử về mặt say rất xấu, tóc rối trâm cài tứ tung, không thể gặp mặt hành lễ. Minh Hoàng cười: “Há phi tử say, là Hải Đường ngủ chưa đủ mà thôi!” Sau khi điển cố lưu truyền, Tô Đông Pha viết thành bài thơ «Hải Đường»:

Đông phòng niểu niểu phiếm sùng quang

Hương vụ không mộng nguyệt chuyển lang

Chỉ khùng dạ thâm hoa nhị khứ

Cổ thiêu cao chúc chiếu hồng trang.

Hoa Hải Đường

Phe phẩy mùa xuân ngọn gió đông

Bên thềm sương ngát ánh trăng lồng

Canh khuya những sợ rồi hoa ngủ

Khêu ngọn đèn cao ngấm vẽ hồng.

Hoàng Tào dịch

Đến đời Minh, “phong lưu tài tử” Đường Bá Hổ dựa theo điển tích, trí tưởng tượng phong phú, họa bích «Hải Đường mỹ nhân đồ».

(3) Giường lò (của người phương Bắc Trung Quốc): Người phương Bắc Trung Quốc dùng gạch sống (phơi nắng không nung) xây thành cái đài đài hình vuông dùng để ngủ, phía trên trải chiếu. Phía dưới có đường hầm, cùng với ống khói thông nhau, có thể đốt lửa sưởi ấm.

(4) Cây tử đàn: cây cao to xanh quanh năm, lá kép hình lông vũ, là nhỏ, hình trứng, hoa màu vàng, kết quả. Vật liệu gỗ cứng chắc, màu đỏ, có thể làm nội thất đắt tiền hoặc làm sản phẩm mỹ thuật.

53. Chương 53: Ân Nhân Cứu Mạng

Na Lan Đức Duật chạy khỏi nhà Phát Dục, vừa thăm nghĩ tìm một nơi yên tĩnh để ép chất độc ra, nên anh chạy về phía con đường nhỏ hẻo lánh, chạy được hai ba dặm, mới nhìn thấy một ngôi nhà là nhỏ đổ nát, liền lập tức đẩy cửa vào.

Đây là một gian nhà trống rỗng, trên nóc nhà có một cái lỗ to tướng, trong nhà chỉ còn lại một cái ghế hỏng, chỉ còn có ba chân, hoành thì nằm trong góc. Na Lan Đức Duật cũng không để ý nhiều như vậy, ngồi xếp bằng trên mặt đất, vận công bắt đầu loại bỏ chất độc, nhưng chân khí bất kể thế nào cũng không tụ lại được, mà toàn thân anh nóng như thiêu đốt, khuôn mặt đỏ ửng, mồ hôi từng giọt từng giọt không ngừng rơi xuống, cuối cùng, anh đau đớn ngã ra đất, xé quần áo của mình, không ngừng lăn lộn.

“Trời ơi, tại sao ông tàn nhẫn như vậy, đã không để tôi và người yêu tôi với nhau, còn muốn khiến tôi chết theo cách này sao?” đây là ý thức cuối cùng trước khi Na Lan Đức Duật rơi vào hôn mê.

Lúc anh khôi phục lại ý thức lần nữa, nhận ra có người và mình chống hai tay lại với nhau, một loại nội khí mạnh mẽ đang khai thông chân khí hỗn loạn của mình, nhìn kỹ người đó cũng đỏ đầy mồ hôi, đáng vẻ rất mệt mỏi, người này không ai khác, chính là Vu Tiểu Tuyền.

Thấy Na Lan Đức Duật mở mắt, Vu Tiểu Tuyền vội nói: “Thả lỏng, đừng nghĩ ngợi gì hết, cũng đừng kháng cự lại nội lực của tôi.” Na Lan nghe theo mà làm, làm cho toàn thân mình thả lỏng hoàn toàn, cũng không biết bao lâu, nghe được tiếng, “Xong rồi!” anh mở mắt ra, thấy Vu Tiểu Tuyền bỏ tay xuống, giữa tay hai người đều là một màn bụi nhỏ, màu đỏ chói mắt, màu đỏ rất mê hoặc.

“Vu huynh, huynh sao rồi?” Na Lan Đức Duật vội hỏi.

Vu Tiểu Tuyền không còn sức dựa lên tường, sắc mặt trắng bệch trả lời yếu ớt: “Vẫn ổn, huynh sao lại trúng độc, mà còn trúng hồng nhan tri kỷ?”

“Độc này là hồng nhan tri kỷ ư? Tên trái lại nghe rất hay!” Na Lan Đức Duật toàn thân cũng không còn sức, di chuyển bò đến bên cạnh dựa lên tường, “Đệ mắc bẫy của người khác, dục vọng khiến đệ rơi vào tình cảnh bất nhân bất nghĩa, bất trung bất hiếu.”

“Biết tại sao lại gọi là hồng nhan tri kỷ không?”

“Tại sao?”

“Ha ha, nhìn tên thì biết, bất kỳ người con gái nào cũng là hồng nhan tri kỷ.”

“Cực kỳ vô sỉ!” Na Lan Đức Duật chửi một câu nghĩ một hồi lại hỏi: “Vu huynh, huynh sao đúng lúc đi qua đây?”

Vu Tiểu Tuyền chỉ chỉ bên ngoài, “Đi tới chút nữa, thì là nhà tôi.” Anh ta không nói dối, tổng bộ Thiên Địa hội ở trong một thiên trang không xa phía trước, “Nếu không, huynh đến nhà tôi nghỉ một đêm đi!”

“Đa tạ, hôm nay không được, đệ phải về xử lý công việc.” Na Lan Đức Duật tuy trong lòng giận giữ, nhưng anh vẫn phải về, nếu không Khang Hy hỏi đến, kêu người hộ tống Dư phi, người chạy đi đâu vậy, anh làm

sao mà trả lời, vả lại, anh không về, Dư phi làm xấu trước mặt Khang Hy là tiêu, anh có nói gì cũng không rõ ràng rồi.

Cúi đầu nhìn quần áo của mình, toi tả, không cách nào đi gặp người khác rồi, đành nói với Vu Tiểu Tuyền: “Vu huynh, giúp người giúp cho trót, cởi bộ quần áo của huynh cho đệ.”

“Ha ha...” Vu Tiểu Tuyền chỉ chỉ Na Lan, vừa cười vừa cởi quần áo của mình cho Na Lan. Na Lan Đức Duật thấp hơn mình một tí, nhưng khổ hai người chênh lệch không lớn lắm, quần áo mặc cũng xem là hợp người, đi mấy bước, cảm thấy chân lão đảo, không khỏi lại mắng một tiếng, “Đáng chết, người từ trước giờ đâu có nhếch như vậy.”

“Huynh không phải trúng một ít đầu, bọn họ hà cho huynh liều lượng rất lớn, đủ khiến huynh thống lĩnh mấy người con gái!” nghe Vu Tiểu Tuyền nói, mặt Na Lan Đức Duật đỏ lên, “Đừng nói nữa, đủ mất mặt lắm rồi! Vu huynh, có việc đệ luôn giấu huynh, hôm nay huynh cứu đệ, đệ còn giấu nữa thì không phải rồi, đệ không phải tên Nạp Thanh, đệ tên Na Lan Đức Duật, ơn cứu mạng hôm nay của huynh, đệ cả đời không quên!” nói xong, chấp tay hướng Vu Tiểu Tuyền, “Đệ về trước đây, huynh có thể đến nhà tìm đệ, chúng ta sau này gặp lại!”

Nghe đến bốn chữ Na Lan Đức Duật, đầu Vu Tiểu Tuyền ửng lên một tiếng, câu nói sau của Na Lan Đức Duật anh ta đều không nghe thấy, qua một hồi sau mới tỉnh thần lại, đã không thấy Na Lan Đức Duật. Vu Tiểu Tuyền rất buồn bực, đối thủ một mất một còn luôn tìm đến bên cạnh mình, mình lại không biết, xưng huynh xưng đệ với hắn, hôm nay còn vất kiệt nội lực cứu hắn, Vu Tiểu Tuyền gơ tay lên tát mình một cái, “Ngu xuẩn! Ngu hết thuốc chữa!” Vịn tường đứng dậy, lúc đi đường, cũng cảm thấy một chút sức lực cũng không có, không khỏi lại lắc đầu “Vu Tiểu Tuyền ơi là Vu Tiểu Tuyền, chuyện này nếu truyền trong giang hồ, người còn mặt mũi nào làm tổng đà chủ không?” anh ta bực bội không vui đi về hướng sơn trang của mình.

Na Lan Đức Duật ra vẻ không xảy ra chuyện gì đến nhà Phát Dực, Phát Dực và Dư phi đang vì chuyện Na Lan Đức Duật chạy ra khỏi nhà bàn bạc tiếp theo nên làm thế nào, nhìn thấy trời sắp tối, phải hồi cung rồi, sau khi hồi cung rồi có cần kích động với Khang Hy hay không? Hai người ý kiến bất đồng.

Dư phi suy cho cùng cũng là đàn bà, không muốn làm to chuyện, đề nghị mọi chuyện đều chưa từng xảy ra.

Phát Dực thì cho ý kiến khác, “Chúng ta hãy thăm dò hắn trước, nếu hắn không muốn làm lớn chuyện, thì đưa ra chút phí ngầm miệng, mọi người đều làm như không có chuyện này, nếu không, tỷ tỷ nói với Hoàng Thượng sau khi hắn say làm chuyện vô lễ! Đệ nghĩ hắn cũng biết tốt xấu.”

Đang nói, Nguyên Thái bước vào, “Na Lan Đức Duật về rồi!”

“À! Tình hình hắn thế nào?” Dư phi vội vàng hỏi.

“Rất bình thường! Chỉ hỏi tôi một câu, nương nương muốn hỏi cung chưa?” Nguyên Thái trả lời.

“Rất bình thường?” Phát Dực cứ lắc đầu, “Quá bình thường chính là không bình thường! Đệ đi tìm hắn nói chuyện!” nói xong, đứng dậy đi ra ngoài. Mở cửa ra, thấy Na Lan Đức Duật đang đứng ngoài cửa chờ, Phát Dực liền khách sáo nói: “Na Lan, vất vả rồi!”

Na Lan Đức Duật nhìn hắn một cái, “Tôi vất vả bằng các người sao?”

Phát Dực cười ngượng ngùng, “Na Lan, ta nghĩ giữa chúng ta có hiểu lầm! Chi bằng đến thư phòng nói chuyện đi. Mời!”

Vào thư phòng, Phát Dực vội đóng cửa lại, “Na Lan, ngồi đi!”, Na Lan Đức Duật cũng không khách sáo, ngồi lên ghế.

“Người đợi một lát!” mở cánh cửa tủ, lấy ra một cái tráp, một sấp ngân phiếu đếm đếm, đưa đến trước mặt Na Lan Đức Duật, “Đây là một chút thành ý của ta và nương nương, đừng chê ít!”

Na Lan Đức Duật nhận lấy, lật xem một tờ, wow, tròn ba vạn lượng, đều là ngân hiệu của nhà Phát Dực, anh không đổi sắc mặt nhìn Phát Dực, “Tiền này đáng một đạo lý nhỉ!”

“Hi hi, Na Lan, trong bụng mọi người đều biết rõ, người cũng nên biết, tỷ tỷ ta là người của Hoàng Thượng, nếu bị Hoàng Thượng biết, thì coi như tỷ tỷ ta bị đưa vào lãnh cung, người cũng không có chỗ nào để đi, hà tất làm cả hai đều thiệt hại chứ!”

Phất Dực ấn ngón trỏ của Na Lan Đức Duật vào lòng bàn tay, “Chuyện này coi như chưa từng xảy ra!”

“Chưa từng xảy ra? Tôi xuýt chút nữa mất mạng xuống âm phủ, nếu tôi chết thật, các người lại dựa vào đó thổi phồng lên!” Na Lan Đức Duật lắc đầu, “Chút ít này không đủ!”

Phất Dực vốn cho rằng Na Lan Đức Duật không cần số tiền này, đang tính trở mặt, ai biết Na Lan Đức Duật nói không đủ, sau này hẳn có thể yên tâm rồi, không sợ người nói không đủ, chỉ sợ người không lấy! Thế là lấy trong tủ ra cái tráp khác, lại lấy giấy trong tráp ra, sau đó lấy một bên giấy trắng, viết cái gì đó, viết xong, đưa cho Na Lan Đức Duật, “Na Lan, đây là ruộng đất nhà ta, bây giờ là của ngươi! Đây là khe đất!” Na Lan Đức Duật đón lấy, cẩn thận xem, nhận hết tất cả, “Cái này vẫn hơi ít!” thấy anh nhận rồi Phất Dực thở mạnh ra trong bụng hối hận không kịp, “Sớm biết hẳn cần tiền, mình hà tất gì ra hạ sách này, thật là xoi hỏng hỏng không!”

“Trời ơi không còn sớm nữa, nương nương phải hồi cung rồi!” Na Lan Đức Duật nhắc nhở.

“Phải phải phải, ta đi thông báo liền.”

Rất nhanh, Dư phi lên xe phượng (1), người trong phủ dập đầu tiễn Dư phi hồi cung, trên đường đi, Dư phi thỉnh thoảng vén rèm cửa, nhìn lên thần sắc Na Lan Đức Duật, Na Lan Đức Duật sau khi phát hiện lại chẳng lẽ đi, còn mỉm cười với Dư phi, Dư phi cuối cùng cũng vững bụng.

Đưa Dư phi hồi cung, sau khi bẩm báo với Khang Hy tất cả đều bình an Na Lan Đức Duật ra khỏi hoàng cung, nhưng anh không về nhà mình, đi thẳng đến Ung vương phủ, anh biết mình không có khả năng đối đầu với Dư phi, chỉ có dựa vào sức mạnh của Dân Chân.

Dân Chân nghe anh kể xong sự tình, giật mình hoảng hốt, phi vương hậu cung chịu không được cô quạnh, tìm người yêu đương vụng trộm ông cũng từng nghe qua rồi, thường thì họ hay tập hợp những thái giám chưa bị thiến hoàn toàn lại, nhưng thủ đoạn táo bạo và hèn hạ như Dư phi thì trước nay chưa từng có. Dân Chân vốn rất xem thường Dư phi, hôm nay càng xem thường, nhưng ông ta hiện tại chưa muốn động vào chuyện này, “Na Lan, gác chuyện này qua một bên trước, hãy làm tốt việc chính, sau này không sợ không có cơ hội trút giận! Những thứ Phất Dực cho ngươi trước tiên đừng động vào, đều nhận cả rồi, sau này sẽ dùng đến.”

“Vương gia, chi bằng để ngài giữ đi!” Na Lan Đức Duật đem toàn bộ giao cho Dân Chân, Dân Chân rất hài lòng với hành động của anh, từ việc này cho thấy, Na Lan Đức Duật đã hoàn toàn về phe mình.

“Được, người đã tin tưởng ta như vậy, ta hứa với người, sau này sẽ trút giận dùm người.”

“Tạ ơn vương gia!”

Sau đó, hai người lại nói chuyện phiếm, bàn về việc bố trí cuộc thi. Na Lan Đức Duật lúc này mới cáo từ về nhà. Na Lan Đức Duật về rồi, Dân Chân mừng đến không khép miệng lại được, “Dư phi, người là mụ đàn bà ngu xuẩn nhất trên đời, người nên đổi tên là Ngu phi mới đúng! Một điểm yếu lớn như vậy bị ta nắm trong tay rồi, ha ha, thập tử độ, coi như đệ xúi quẩy!”

Na Lan Đức Duật trong lòng không vui, Vu Tiểu Tuyên trong lòng càng không vui, về đến sơn trang, mọi người thấy dáng vẻ anh như vậy, đều rất ngạc nhiên, đặc biệt là Tần Phong, càng lo lắng.

“Đà chủ, người đánh nhau với người ta à?”

“Không có” Vu Tiểu Tuyên ngồi xuống ghế, mệt mỏi lắc đầu, “Ta cứu người!” Tần Phong chớp mắt, “Là người nào đáng để đà chủ tiêu hao nhiều nội lực như vậy?” Vu Tiểu Tuyên cười gượng, “Tần hương chủ, tôi thật xin lỗi huynh!” Tần Phong càng khó hiểu, chỉ nghe Vu Tiểu Tuyên nói tiếp, “Người ta cứu là Na Lan Đức Duật!”

“A...” miệng Tần Phong mở to, khá lâu mới khép lại.

“Tôi quen với anh ta hôm nguyên tiêu, anh ta bảo tôi anh ta họ Na, mãi cho đến lúc này tôi mới biết anh ta là Na Lan Đức Duật, buồn cười là tôi còn làm bạn với anh ta. Hôm nay anh ta bị người ta hãm hại, tính mạng thập tử nhất sinh, đúng lúc tôi đi qua thì cứu anh ta, anh ta cảm ơn, nói với tôi tên thật.” Nói đến đây, Vu Tiểu Tuyền liền tiếp thở dài, “Hừ! Ông trời cũng khéo trêu đùa người ta mà! Tại sao lại phải dùng cách này để tôi và anh ta quen biết nhau.”

“Đà chủ, ngài cũng không cần quá tự trách mình, trước đó ngài cũng không biết anh ta là ai.” Một người con gái thanh tú bên cạnh an ủi. Trong Thiên Địa Hội rất ít phụ nữ, cộng thêm cô ta lại là phụ nữ xinh đẹp, ở trong đám đàn ông thì càng nổi bật, nói đến người phụ nữ này, cũng là nổi tiếng lẫy lừng, trên lịch sử công bố nghi ngờ người phụ nữ này là Lã Tứ Nương, đời sau của văn nhân nổi tiếng Minh triều Lã Tứ Nương.

Lã Tứ Nương lại hỏi: “Yu Đại ca, như vậy Na Lan Đức Duật không biết thân phận của huynh?”

“Không biết! Nhắc đến thì thú vị, tôi cũng không nói tên thật với anh ta, ở trước mặt anh ta, tôi tên Vu Túc Thủy.”

Tứ Nương cười khì khì, “Huynh không nói, anh ta cũng không nói, đương nhiên hiểu lầm rồi, nhưng không biết cũng có cái lợi của không biết, anh tối hần ta sáng, chúng ta nếu ra tay cũng thuận lợi.”

“Đúng đúng đúng! Nhân lúc hần không đề phòng, một đao kết liễu hần!” Tần Phong từ sau khi bị Na Lan Đức Duật làm bị thương, nếu không vì tìm hần ở bên phải, nếu không phải Vu Tiểu Tuyền về kịp cứu hần ta, hần đâu còn sống đến bây giờ, cho nên hần hận Na Lan Đức Duật đến thấu xương, nhớ mãi không quên báo thù.

“Đúng đó, lời của Tân hương chủ có thể suy xét, tôi nghĩ, sau này chúng ta vẫn còn cơ hội gặp mặt, tìm cơ hội loại trừ hần.”

Vu Tiểu Tuyền do dự một lúc, “Không sai, cách cuộc thi kén chồng chỉ có mấy ngày, nếu trong mấy ngày này không gặp được Na Lan Đức Duật, không loại trừ hần ta, chúng ta giết Khang Hy ở cuộc thi sẽ rất khó khăn.”

“Ngược lại bây giờ biết hần là ai, chúng ta có thể hẹn hần ra.” Tứ Nương đề nghị.

“Ừ, nhưng sau khi hẹn ra thì sao, chúng ta phải nghĩ một kế sách chu toàn, hễ đánh thì thắng, bằng không, sẽ vạch trần chính chúng ta, hần ta nếu chạy thoát, nhất định sẽ đem binh đến, tôi lại không muốn xảy ra thảm sát ở Thanh Liên sơn trang!” nhắc đến Thanh Liên sơn trang, một gã đàn ông ngồi ngay ở cửa luôn không nói gì đứng dậy, bỏ đi ra ngoài.

“Tây Hào, huynh đi đâu vậy?” Vu Tiểu Tuyền vội gọi to.

Tần Phong lập tức đuổi theo, vừa chạy vừa nói, “Tôi đi xem thử!”

“Mối thù trong lòng của Lâm đại ca sâu nặng hơn ai hết!” Lã Tứ Nương cảm thán.

Vu Tiểu Tuyền và huynh đệ Lâm gia quen biết nhau nhiều năm, hiểu sâu sắc bản tính của Tây Hào, “Đúng! Tính cách của Tây Hào lại kích động như vậy, tôi cũng không biết phải khuyên anh ta thế nào, hy vọng anh ta lần này có thể nén giận, vào trận đấu đừng càng làm càng ẩu.”

“Nhắc đến cuộc thi, Vu đại ca, huynh vẫn chưa biết sao, tuyển thủ tỉnh ngoài không được đem theo gia quyến.”

“Cái gì? Không được đem theo? Vậy chỉ có một mình tôi đi?”

“Vâng!”

“Ba người tôi đã chê ít, bây giờ một người cũng không được vào, tôi thấy thế này thì hỏng việc rồi.” Vu Tiểu Tuyền nhủ mảy, “Cho dù không có Na Lan Đức Duật, nếu một mình tôi đối phó với nhiều quan binh như vậy, đánh đến lúc tôi mệt chết cũng không giết được Khang Hy.”

“Đúng! Xem ra chúng ta phải nghĩ cách.”

Trải qua việc ban ngày, tâm trạng của Na Lan Đức Duật không yên, buổi tối trần trọc khó ngủ, từ Dư phi nhớ đến Tâm Di, thì càng không cách nào ngủ được, dứt khoát vén chăn ra xuống giường mở cửa, khiến gió lạnh thổi vào, “Nàng có nỗi khổ tâm, tại sao không thể nói với ta? Hay là sợ ta không thể thông cảm? Không phải, nàng nghĩ ta như vậy, vẫn là chưa tin tưởng ta!” anh đứng ở cửa rất lâu, mới khép cửa trở lại giường ngủ.

Khép mắt không lâu, thì có người véo mũi anh, mở mắt ra, thấy Tâm Di cười dịu dàng đứng ở trước giường, anh ngồi bật dậy, “Nàng...”

“Anh đang giận em phải không?” Tâm Di hỏi.

“Ta giận, giận nàng tại sao không nói thật với ta?”

“Những lời hôm đó không phải thật lòng của em, anh cho rằng em muốn nói sao?” Tâm Di ôm anh, tựa vào ngực anh, “Anh không hiểu lòng em sao?”

Na Lan Đức Duật ôm chặt cô, “Ta biết, ta hiểu nỗi khổ của nàng.”

“Thật không? Anh hiểu thật không?”

“Hiểu! Rất hiểu!” Na Lan Đức Duật vuốt tóc Tâm Di, “Đừng rời xa ta nữa!”

Tâm Di gạt đầu, “Anh nhất định phải tham gia cuộc thi, nếu không, chúng ta mãi mãi cũng không thể bên nhau.”

“Ta sẽ tham gia, nhất định sẽ thắng. Tối nay đừng bỏ đi, được không?” Na Lan Đức Duật cũng không muốn để Tâm Di rời xa mình, Tâm Di nòng nài nhìn anh, sau đó hôn Na Lan Đức Duật.

Chú thích:

(1) Xe Phượng:

*Tân Vương Gia : “Tây vương mẫu ngồi xe do chim phượng kéo mà đến.” Sau này dùng “Xe Phượng” được gọi là xe của tiên nữ ngồi. Vua Tùy Dạng thơ rằng: ráng xanh ngồi xe phượng, sương biếc bên xe rồng.”

*Xa Già của hoàng đế.

54. Chương 54: Nghi Vấn Trùng Trùng

Ngọt ngào ban đêm rất nhanh liền trôi qua, tia nắng ban mai xao cửa sổ.

Nạp Lan đức duật vừa cảm giác tỉnh lại, mới phát hiện đây là giấc mộng Nam Kha, chính mình trong lòng, ngực ôm chính là gối đầu, nhìn về phía ngoài cửa sổ, trời đã sáng choang, một thời ném xuống gối đầu nhảy dựng lên,” Không xong, quá hạn thần.”

Vội vàng vội vội địa mặc quần áo, dùng chậu rửa mặt lý thủy bát điểm ở trên mặt, cho dù rửa mặt, sau đó dùng nhanh một tốc độ trên mặt đất độ chạy ra khỏi cửa phòng, chạy tới hoàng cung.

Nam thư phòng, tâm di ghé vào án thư trên, thủ chống đỡ cằm,” Làm hoàng đế thực mệt, mỗi ngày đều có nhiều chuyện như vậy.”

” Có thể có nhân vẫn là rất muốn làm hoàng đế a!” Khang Hi biên phê duyệt tấu chương biên nói.

” Vua nào triều thần nấy, làm hoàng đế, cao cao tại thượng, quân phải thần tử, thần không thể không tử, sinh tử quyền to nắm ở trong tay, cái loại này tư vị... Ai, ai đều muốn thường.”

Đang nói, Nạp Lan đức duật vội vàng vào cửa,” Nạp Lan đức duật cung thỉnh Hoàng Thượng thánh an!”

Tâm di lập tức cúi đầu đưa lưng về nhau Nạp Lan đức duật.

” Đứng lên. Trẫm hỏi ngươi, hiện tại giờ nào?” Khang Hi tuy có điểm bất mãn, nhưng không có phát giận. “Thần biết tội.” Nạp Lan đức duật không dám nói chính mình ngu quên.

” Trẫm nhìn của ngươi bố trí phương án, phi thường tốt, từng cái chi tiết đều muốn tới rồi, không tồi!” Khang Hi khen, tiện đà lại hỏi, “Đều chứng thực sao?” ” Quay về Hoàng Thượng, hết thấy bố trí thỏa đáng.”

” Ân, cái này hảo, nhanh, còn có vài ngày a?” Khang Hi quay đầu nhìn phía tâm di, gặp tâm di chĩa chĩa trên bàn trên hé ra chỉ, Khang Hi vừa thấy, chỉ trên viết ” Chạy nhanh phái hần đi”.

Khang Hi mỉm cười, ánh mắt chuyển hướng Nạp Lan đức duật, thấy hần càng không ngừng phiêu tâm di, vì thế hỏi, ” Nạp Lan đức duật, ngươi đang nhìn cái gì?”

” A... Không có gì.” Nạp Lan đức duật vội thu hồi ánh mắt.

Khang Hi chĩa chĩa tâm di, nàng chính là tâm di khanh khách.”

Nạp Lan đức duật hướng tâm di đánh cái ngàn,” Nạp Lan đức duật gặp qua khanh khách,.”

” Miễn lễ.” Tâm di đề thấp giọng nói, theo sau, liêu mạng hướng Khang Hi nháy mắt, Khang Hi làm bộ như không phát hiện, lại hỏi:” Nạp Lan đức duật, lần này ngươi có từng báo danh dự thi a?”

” Quay về Hoàng Thượng, thần a mã thay thần báo danh.”

Khang Hi giống ở làm mai mối dường như,” Tâm di, Nạp Lan thống lĩnh ngươi gặp qua, ai, hần chính là kinh thành tam đại thần tượng đứng đầu đầu, văn võ song toàn nga!”

Tâm di trong lòng âm thầm kêu khổ,” Xuống lần nữa đi phải làm lộ, ta còn là trước lưu đi!” Vì thế chạy nhanh đối Khang Hi nói:” Hoàng Thượng ngươi vội, ta đi rồi.” Nói xong, cúi đầu, trốn ra ngự thư phòng.

Trải qua Nạp Lan đức duật bên cạnh khi, mang quá một trận làn gió thơm, Nạp Lan đức duật hút một chút cái mũi,” Này mùi...” Không đợi hần cẩn thận nghĩ muốn, chỉ nghe Khang Hi phân phó,” Nạp Lan đức duật, ngươi cũng quỳ an đi!”

Nạp Lan đức duật vừa đi, Khang Hi cười ha ha.

Lý đức toàn bộ cũng cười hỏi:” Vạn tuế gia, ngài như thế nào không vạch trần đầu?”

” Vạch trần, sẽ không việc vui lạc. Tiều vừa rồi, nhiều có ý tứ! Cáp... Này tiểu nha đầu, trẫm rất cực chính nàng một hồi.” Khang Hi nghĩ vừa rồi đích tình cảnh, lại là một trận cười to.

Nạp Lan đức duật đi ra nam thư phòng, thở dài nhẹ nhõm một hơi,” Hoàn hảo có tâm di khanh khách ở, Hoàng Thượng tâm tình hảo, khó trách có nhiều người như vậy đều tranh nhau phải nịnh bộ nàng, hảo một cái bùa hộ mệnh. Ai, ta như thế nào nhìn thân thể của nàng hình như vậy quen thuộc a! Còn có, trên người nàng mùi, rất giống... Không có khả năng...” Hần do dự thật lâu, vẫn là khởi bước hướng di uyển mà đi.

Mà chúng ta tâm di như là làm kẻ trộm dường như bôn quay về ốc, trong phòng vài người đang ở nói giỡn, thấy vậy tình cảnh, khó hiểu hỏi:” Khanh khách, xảy ra chuyện gì?”

” Đừng nói nữa, ta đang cùng Hoàng Thượng nói chuyện đầu, Nạp Lan đức duật đến đây, thiếu chút nữa cùng hần đụng phải cái mặt đối mặt, ta làm cho Hoàng Thượng chạy nhanh phái hần đi, nào biết Hoàng Thượng đái cơ hội, cố ý cho chúng ta giới thiệu đến giới thiệu đi, kết quả ta chỉ có thể chạy trốn chết.” Tâm di thở phì phò nói.

” Hoàng Thượng thực sự ý tứ.” Tiều quả cam cười nói.

Mọi người cũng không đem việc này để ở trong lòng, tiếp tục đàm tiếu.

Mà Nạp Lan đức duật cũng đi tới di uyển cửa, đây là hần luôn luôn không muốn tới địa phương, hiện giờ này cánh cửa lý nhân có lẽ cùng chính mình có quan hệ, hội sao? Hần nhìn di uyển cánh cửa biển, do dự luôn mãi, nhắc tay gõ cửa.

Tất cả mọi người ở buồng trong trò chuyện thiên đầu, mặt khác tiểu tô kéo tiểu các cung nữ gặp không có gì sự cũng liên đều tự đi lười biếng, dù sao tâm di cũng không hội chỉ trích bọn họ, nhưng thật ra tiểu cây

mơ chờ có khi còn có thể nhìn bọn hần chăm chăm, thường giáo huấn bọn họ đừng tưởng rằng tâm di đầu có nói liền đã quên đúng mực.

” Đến đây!” Có người nghe được tiếng đập cửa, tú nhi vừa vịn đi một về phòng của mình, mới ra đến, chợt nghe tới rồi tiếng đập cửa, liền đi quá khứ mở cửa, giường mắt gặp là Nạp Lan đức duật, không khỏi sửng sốt một chút,” Hần như thế nào sẽ đến?” Vừa nghĩ biên hướng hần được rồi cái lẽ,” Nạp Lan thống lĩnh!” ” Vị cô nương này, phiền toái người thông báo khanh khách, Nạp Lan đức duật cầu kiến.”

” Thống lĩnh tìm chúng ta khanh khách có chuyện gì sao?” Tú nhi cũng thông minh, hỏi trước thanh nguyên nhân.

Nạp Lan đức duật suy nghĩ cái không thể nào tốt lý do,” Nga, ta nghĩ hỏi một chút khanh khách, phái tới thị vệ có thể coi tâm, muốn hay không thay đổi người, muốn hay không thêm nữa thêm nhân thủ?”

Làm bọn họ thủ trưởng, cũng không quan tâm cấp dưới hướng đi, có thể thấy được, Nạp Lan đức duật đối tâm di chưa bao giờ làm hồi sự, này khanh khách ở hần trong mắt căn bản là không tồn tại.

Đối Nạp Lan đức duật, tú nhi tự nhiên là phải khách khí địa,” Thống lĩnh, đặc làm phiền ngài bên ngoài hạng một, ta đi hỏi qua chúng ta khanh khách.”

” Đa tạ!”

Tú nhi giữ cửa đóng cửa, biên hướng tâm di trong phòng đi, biên buồn cười địa nghĩ,” Này tính cái gì lý do a, ngay cả ta đều nghe ra thật xấu đến đây, đại hồ ca nhị hồ ca đi vào nơi này đã muốn đã bao lâu a, so với ta còn sớm đầu! Người vẫn là lần đầu tiên tới hỏi bọn họ đích tình huống, có thể thấy được thật sự là nổi lên lòng nghi ngờ.” Vào phòng, đi vào tâm di bên người,” Khanh khách, Nạp Lan thống lĩnh cầu kiến.”

” Hần đến gì chứ? Có không nói gì thêm chuyện này?”

” Thống lĩnh khả nghi tâm, hần hỏi khanh khách, hai gã thị vệ có thể coi tâm, muốn hay không thêm nữa mấy người?” Tú nhi trả lời.

” Quả nhiên đúng vậy, tuy vậy, này lý do cũng quá kém, đại hồ, nhị hồ đến đây lâu như vậy, hần hôm nay mới nghĩ đến tới hỏi ta xưng không thỏa mãn? A, các người đầu nhĩ đối với các người lương cũng quá không quan tâm.” Tâm di chỉ vào hồ huynh hồ đệ nói.

” Khanh khách, ta đi phái hần đi.” Tiểu cây mơ nói.

” Không được, không được, các người sáu cái hần đều nhận thức, nơi này chỉ có tú nhi hần chưa thấy qua. Tú nhi, này gian khổ nhiệm vụ liền giao (ngoại ô) cho người.”

Tú nhi gật gật đầu,” Khanh khách yên tâm, ta biết nói như thế nào.”

Kỳ thật tú nhi từ đi vào đến đi ra chẳng qua năm sáu phút thời gian, khả Nạp Lan đức duật đã muốn lo lắng vạn phần, đứng ở ngoài cửa miên man suy nghĩ, các nàng rốt cuộc có phải hay không cùng người a? Nếu không phải cũng liền thôi, nếu phải.. Hần không dám nghĩ muốn đi xuống.

Cánh cửa rốt cục mở ra, nhìn thấy tú nhi đi ra, hần vội hỏi:” Thế nào, khanh khách gặp ta sao?”

” Quay về thống lĩnh trong lời nói, chúng ta khanh khách nói trên người mệt mỏi, không nghĩ gặp khách. Hai vị thị vệ đại ca cũng không ở, bọn họ thay khanh khách làm việc đi. Khanh khách làm cho nô tỳ chuyển cáo thống lĩnh nói không cần thêm nữa thêm nhân thủ, hết thấy đều thực thỏa mãn. Thống lĩnh nếu là có cái gì nói phải công đạo hai vị thị vệ đại ca, tú nhi chắc chắn một chữ không lậu địa thuật lại.” Tú nhi cũng thực hội ứng phó.

Như vậy trả lời, Nạp Lan đức duật cũng đành phải thôi, tổng không thể xông vào đi, vì thế nói:” Người kêu tú nhi? Chính là bị khanh khách từ dư phi nương nương chỗ cứu ra tú nhi?”

” Đúng là nô tỳ.”

” Các người khanh khách thực trọng nghĩa a!”

Tú nhi cười nói:” Chúng ta khanh khách là trên đời này tốt một khanh khách.”

” Như vậy đi, chờ ta hai cái dưới tay sau khi trở về, phiền toái người chuyển cáo bọn họ, gọi bọn hần ngày mai rồi rảnh tới gặp ta.” ” Là, nô tỳ một định đem nói đưa.”

Nạp Lan đức duật công đạo hoàn, liền rời đi, tú nhi nhìn hần bóng dáng, nghịch ngợm địa cười.

Trở lại trong phòng, tú nhi thuật lại vừa rồi vấn đáp, đại hồ liên thanh nói:” Khanh khách, thống lĩnh muốn chúng ta đi gặp hần, làm sao bây giờ a?”

” Tha! Ta mặc kệ các người dùng cái gì phương pháp, tóm lại, đại tái tiền, không thể cho hần biết của ta thân phận, nếu không... Nếu không hậu quả như thế nào, ta không thể tưởng tượng.” Tâm di cũng quản không được nhiều như vậy.

Hợp với ba ngày, đại hồ nhị hồ đều trốn tránh không ngoài cánh cửa, cũng không đi gặp Nạp Lan đức duật, đừng nói bọn họ, ngay cả tiểu gậy trúc bọn họ cũng không dám đi ra ngoài, sợ gặp được, hiện tại có thể tự do hoạt động chỉ có tú nhi. Bọn họ không đi, Nạp Lan đức duật càng thêm địa ngỡ vực vô căn cứ đứng lên, khả hần tìm tới cánh cửa thời điểm, lại bị tú nhi dùng đủ loại lý do cấp đuổi rồi.

Ngày thứ ba buổi tối, Nạp Lan đức duật ở phòng nội ngồi cũng không xong, đứng cũng không được, hần thì động sấm hoàng cung ý niệm trong đầu,” Ta muốn không được đi? Đi vào là rất dễ dàng, nhưng tư sấm hậu cung nội uyển là tử tội a, không phải mỗi lần đều đã giống ở ung vương phủ tốt như vậy vận khí. Tân cô nương... Tâm di... Ung Vương gia xưng nàng là Tâm nhi, ta đi ung vương phủ ngày đó, tâm di khanh khách đã ở, là trùng hợp sao? Từ lâu lý nàng nói của nàng hậu trường là yêu tân giác la, khả Hoàng Thượng cùng ung Vương gia đều họ yêu tân giác la a! Đấu giá hội trên, kỳ duệ, phát dục đều tranh cùng lấy lòng nàng, nếu nàng là tâm di khanh khách, này giải thích đã nói đặc thông, nói như vậy, nàng chính là tâm di khanh khách!” Như vậy tưởng tượng, Nạp Lan đức duật choáng váng,” Vì cái gì hội như vậy, các nàng là cùng một người? Trong sơn động nàng nói nàng là mê, đại đáp án công bố ngày đó... Không... Ta tình nguyện nàng không phải, nàng không phải, nàng không phải!”

Nạp Lan đức duật đều nhanh bị chính mình tư tưởng cấp tra tấn điên rồi, cũng khó trách a, hần vẫn cho rằng tân cô nương cùng tâm di là hai người, một cái là âu yếm nhân, một cái là người đáng ghét, hiện tại muốn đem hai người về làm một thể, thật sự làm cho hần khó có thể nhận, càng làm cho hần sợ hãi chính là, vạn một tân cô nương chính là tâm di, như vậy này chọn rẽ đại tái chính là hần khóa tuy vậy đi một cửa, hần sợ trâu, này tưởng tượng, không khỏi mồ hôi lạnh gió mát, phải hần tận mắt chính mình âu yếm người trước mặt mọi người giả cho người khác, hần sẽ chịu không nổi.

” Không phải cùng người, nữ hài tử thân hình đều không sai biệt lắm, huân hương trong cung có, ung vương phủ cũng sẽ có, không có gì khả kỳ quái.” Hần lừa mình dối người địa an ủi chính mình, nghĩ lại lại muốn,” Không được, ngày mai ta không nên lộng cái tra ra manh mối!”

Tối tới rút rút gây sức ép vài cái canh giờ, rốt cục đem chính mình ném tới trên giường,” Ai, ngủ ngủ!”

Hần nơi này là chịu tâm lý tra tấn, bên kia cũng có người đồng dạng ngủ không yên, ai? Cho khiêu tuyền! Bọn họ thiên địa hội phó đà chủ lâm tây hào đồng chí mất tích.

Ngày đó Tần Phong đem lâm tây hào đuổi theo trở về, cho khiêu tuyền liền cùng hần nói chuyện đã lâu, phải hần tạm thời nhẫn nại, nếu đã muốn nhịn lâu như vậy, đợi lát nữa vài ngày làm sao phương. Lâm tây hào giáp mặt đáp ứng địa hảo hảo, khả quay người lại thì không biết chạy đi nơi đâu, liên tiếp vài ngày luôn sớm ra văn về, hôm nay rất tốt, mau canh ba, còn không có trở về, điều này sao không cho cho khiêu tuyền lo lắng đâu! ” Ta biết hần tiền hai ngày mỗi ngày đều đi hoàng cung bên kia chuyển động, thật sự là sợ hần một thời xúc động đi hoàng cung ám sát!”

” Đà chủ, người cũng không dùng rất lo lắng, hoàng cung đại nội rất khó đi vào đi.” Tần Phong khuyên.

” Ta thật tình nguyện hần vào không được, bằng không...” Cho khiêu tuyền phe phẩy đầu, mày nhăn lại đến vạn thành một cái vương mắc.

Cho khiêu tuyền lo lắng không phải không có đạo lý, từ đã biết chọn rẽ đại tái không thể vào gia quyến, lâm tây hào mà bắt đầu mặt khác nghĩ cách, hần biết hoàng cung nước uống đều là từ ngọc tuyền mang tới, mỗi ngày dùng guồng nước đến ngọc tuyền sơn đi vận thủy, xe la trang dừng, trên cái long cái, trên xe sắp trữ long kỳ, nửa đêm khi ra tây thẳng cánh cửa, đại trở về vừa lúc sắc trời không rõ, này đó thủy chính

là một ngày hoàng thành lý sở nhu. Cho nên hần liền luôn luôn tại tây thẳng cánh cửa quan sát đến, vài ngày xuống dưới, nắm giữ bọn họ quy luật, cho nên hôm nay buổi tối hần là được động.

Đãi cây mã đề nước hương ngọc tuyền khi, hần theo đuôi ở phía sau, cũng khéo, vừa lúc có cái thái giám cỡi thử, lâm tây hào liền đánh hôn mê hần, bác hạ thái giám phục mặc, lớn nhỏ cũng là thích hợp, đêm đen, cũng không có chú ý tới có người bị thay đổi, cứ như vậy, hần một mình trà trộn vào hoàng thành.

Vào thành, sắc trời đã minh, trong hoàng cung hết thấy đều có thể thấy rõ ràng, nhưng hần cũng trốn tròn mắt, phương hướng đều sờ không được, Khang Hi ở nơi nào? Không biết, không biết tìm bái, dù sao chính mình mặc thái giám trang phục, vì thế liền bắt đầu hạt lủi, khả hần đã quên chính mình không phải thái giám, hần có nam nhân tới thấy được dấu hiệu, râu! Hơn nữa, thái giám có thể tùy tiện ở trong cung tán loạn sao? Ngay từ đầu cũng là không làm cho người ta phát hiện, một lúc sau lại không được, trong cung thị vệ tùy ý đều ở tuần tra, tính hần không hay ho, gặp gỡ.

Nhìn thấy một đội thị vệ lại đây, hần không muốn cùng bọn họ phát sinh xung đột, dù sao, hần không nghĩ ở không có nhìn thấy Khang Hi phía trước đã bị nhân đuổi giết, vì thế liền xoay người quay đầu về phía sau đi, kỳ thật hần đoán quá khứ cũng là vị tất sẽ có sự, nhưng này đột nhiên địa quay người lại, ngược lại có vẻ bộ dạng khả nghi. Quả nhiên, thị vệ liền hô, "Đứng lại!"

Lâm tây hào cũng không dám không đứng lại, chính là cúi đầu.

"Người làm sao, với ai, không biết nơi này bình thường không thể tới sao?" Thị vệ quát lớn. Nguyên lai lâm tây hào thất đi bát đi đi tới phụng trước điện, phụng trước, danh như ý nghĩa chính là cung phụng tổ tiên cung điện, này điện ở vào Tử Cấm thành cung vua đông sườn, là minh thanh hoàng thất hiến tế tổ tiên từ đường, ngày thường lý trừ bỏ chuyên gia quét dọn ngoại, không ai sẽ đến nơi này. Khả lâm tây hào không biết nha, hần nào biết nói người nào cung, thì không dám nói lung tung, sợ nói sai rồi càng không xong, cũng không nói cũng là không xong, nào có thái giám không biết chính mình là chỗ nào, không biết chủ tử là ai? Thị vệ một thời đề phòng đứng lên, lập tức tiến lên đưa hần vây quanh, "Nói mau!"

"... Ta là..." Lâm tây hào này hai chữ vừa ra khỏi miệng liền hồng rồi sự, đầu tiên tiếng nói không đúng, thái giám nói chuyện không một định tất cả đều là ảo lả công áp tằng, khả khẳng định sẽ không là cả tiếng, tiếp theo, làn điệu cũng không đúng, cùng đối phương nói chuyện, nhân nhân mà bất đồng, trên cơ bản đều tự xưng "Chúng ta, tiểu nhân, nô tài", "Ta" này tự ở bình thường chỉ tại đồng cấp khác thái giám trong lúc đó mới dùng. Thị vệ một chút chợt nghe xảy ra vấn đề, "Người không phải trong cung nhân!" Theo tiếng, bọn họ kiểm ra khỏi vỏ, chuẩn bị động thủ, gặp bọn thị vệ xem thấu, lâm tây hào cũng sẽ không ở trốn trốn tránh tránh, hơn nữa hần động tác so với bọn thị vệ mau, võ công cũng so với bọn hần cao, rất nhanh tiến lên từng bước, tay không đoạt đao sắc, từ tối tới gần chính mình một gã thị vệ trong tay đoạt lấy kiếm, đồng thời một chưởng đem thị vệ cấp đánh bại!

55. Chương 55: Chân Tướng Rõ Ràng

Ở lâm tây hào cùng bọn thị vệ động thủ thời khắc, Khang Hi cùng tâm di đang ở nam thư phòng nói chuyện, nói chuyện nội dung tự nhiên là cùng chọn rẽ có liên quan.

"Còn có hai ngày chính là người chọn rẽ ngày, có hay không thực hưng phấn a?" Khang Hi hỏi.

"Hoàng Thượng, ta như thế nào cảm thấy được người so với ta còn hăng say a?"

"Trong cung thật lâu không có bạn việc vui. Trầm suy nghĩ, có thể quá người này thật mạnh cửa ải khó khăn, một định là nổi tiếng, ai nha, trầm đều có điểm chờ không kịp."

"Kính nhờ, rốt cuộc là ai phải lập gia đình a?" Tâm di trong lòng nói thầm. Đột nhiên, nàng hỏi: "Hoàng Thượng, ta hiện tại cũng không thể được đổi ý a?"

Khang Hi mở to hai mắt nhìn, "A...!?"

Tâm di chạy nhanh nói:” Hay nói giỡn lap!”

” Dọa trẫm nhảy dựng.” Khang Hi chích cho là tâm di vui đùa nói, mấy ngày nay hấn tâm tình hảo thật sự, sẽ chờ chọn rể đại tá,” A, người xuất giá về sau, không ai cả ngày ở cái lỗ tai biên lú rú, trẫm bên tai có thể thanh tĩnh chút, không biết tiếp được đi ai hội như vậy không hay ho ác!” Khang Hi chế nhạo nàng.

Tâm di dọa chân, lap xả Khang Hi ống tay áo tát kiều,” Ngô... Hoàng Thượng...”

Khang Hi ha hả địa cười, vỗ tâm di thủ,” Còn làm nũng đâu, sang năm lúc này sẽ làm nương!” Một câu làm cho tâm di đỏ mặt,” Hoàng Thượng, người giễu cợt ta!” Hai người chính đàm tiếu, đột nhiên nghe được bên ngoài truyền đến bọn thị vệ lảng nhục thanh cùng đao kiếm tiếng đánh.

” Bên ngoài như thế nào như vậy sao a?” Khang Hi đang muốn gọi người đi xem, tâm di ngăn trở,” Hoàng Thượng, ta đi nhìn xem đã xảy ra chuyện gì?” Nói xong, tựa văng ngoại bào.

Chạy đến ngự trong hoa viên, thấy bọn thị vệ đang cùng lâm tây hào ở đánh nhau, lâm tây hào võ công thật không sai, một cây đao tả huy hữu vũ, bên cạnh thị vệ bất đồng trình độ địa bị thương hoặc là rồi ngã xuống.

Kỳ thật lâm tây hào đánh cho cũng mệt mỏi, dù sao hấn chỉ có lẻ loi một mình, mà bốn phía không ngừng có nghe thấy tấn mà đến thị vệ gia nhập vây công, cũng cao giọng hô:” Trảo thích khách... Đừng làm cho bọn họ chạy.”

Lâm tây hào biên đánh biên lo lắng,” Ta cũng không thể tái như vậy cùng bọn họ dây dưa đi xuống, bằng không tìm được Khang Hi, ta trước hết mệt chết, chính là, kia cầu hoàng đế ở nơi nào đâu?”

Hấn đang nghĩ ngợi, tới, tâm di chạy tới, đánh nhau cái, tâm di là một chút cũng không sợ hãi, nàng vĩnh viễn cảm thấy được cổ đại đánh nhau là kiện rất thú vị chuyện, loại này đánh nhau cùng nàng ở hiện đại chỗ đã thấy đánh nhau không giống với. Tâm di không sợ hãi, một bên thị vệ sợ hãi, sợ hãi nàng có cái gì sơ xuất, có thị vệ hô to:” Bảo hộ khanh khách.”

Thị vệ tiếng la lâm tây hào nghe được, đồng thời cũng thấy được nhân, vội xuất liên tục mấy chiêu, thoát khỏi vây công nhân, hướng tâm di mà đến, hấn bốn ý là muốn kèm hai bên tâm di đến Khang Hi nơi nào đây, hấn vừa động thân hình, lập tức có thị vệ ngăn ở hấn phía trước, ngăn cản cũng hô to:” Khanh khách mau rời đi.”

Tâm di cũng đã nhìn ra, nhanh chân bỏ chạy, chạy về thư phòng, vội vàng vội vội địa đối Khang Hi nói:” Hoàng Thượng, mau, người mau tìm một chỗ trốn một trốn, có thích khách.”

Khang Hi một chút cũng không sợ hãi,” Trẫm tại vị mấy năm nay, gặp được thích khách còn ít sao? Trẫm không phải làm theo hảo hảo.”

” Chính là cái kia thích khách võ công tốt lắm, ta xem bọn thị vệ cũng không là đối thủ của hấn.”

Khang Hi không ra tiếng, dường như ở suy tư về cái gì, một lát sau nhi mới thực nghiêm túc hỏi:” Tâm di, có chuyện trẫm chưa bao giờ hỏi qua người, hiện tại trẫm hỏi người, trẫm đại nạn có phải hay không hôm nay?”

Tâm di thẳng lắc đầu,” Không phải.”

” Vậy người còn lo lắng cái gì, không cần sợ.” Khang Hi trái lại an ủi tâm di.

Lâm tây hào động tác coi như là mau, một đường đi theo mà đến, lúc này đã muốn tới rồi ngoài cửa, Khang Hi cùng tâm di đã muốn nghe được đao kiếm tiếng đánh ngay tại ngoài cửa.

” Hoàng Thượng, ta sợ!”

” Không sợ, có trẫm ở, trẫm là chân mệnh thiên tử, một định hội che chở của người.” Khang Hi không hề sợ hãi.

Tâm di đột nhiên có một loại thực dự cảm bất hảo, Khang Hi đại nạn không phải hôm nay, như vậy chính mình đâu?

Rốt cục, cánh cửa làm một tiếng rồi ngã xuống, trước ngã vào tới là vài tên thị vệ, theo sau lâm tây hào dẫn theo đao cũng vọt tiến vào, thấy Khang Hi, hần ha ha cười, "Thật tốt quá, rốt cục tìm được rồi!" Hần hướng tới Khang Hi mà đi, theo sau tới rồi thị vệ theo sát sau vọt tiến vào, lại cùng thích khách chiến đấu kịch liệt ở một chỗ. Không bao lâu, cuối cùng một gã thị vệ cũng ngã xuống.

Lâm tây hào dẫn theo lấy máu đao từng bước một hướng Khang Hi đi đến, "Cầu hoàng đế, xem thì còn ai ra cứu người?"

Tâm di cũng không biết từ đâu tới đây dừng khí, kêu to, "Người dừng lại đây." Nàng che ở Khang Hi trước người, che chở Khang Hi từng bước rút về phía sau. Lâm tây hào từng bước ép sát, tâm di cùng Khang Hi chậm rãi thối rút đến góc tường biên, rốt cuộc không đường thối rút.

"Tiểu nha đầu, người tránh ra, ta chỉ muốn lấy cầu hoàng đế mệnh." Lâm tây hào không chút nào nghĩ muốn liên lụy vô tội.

"Không cho!" Tâm di kiên quyết địa nói

"Tâm di, tránh ra, hần phải chính là trầm mệnh." Khang Hi dục đẩy ra tâm di, tâm di gắt gao địa chống đỡ, "Hoàng Thượng, thứ ta không nghe lời, không cho chính là không cho."

"Vậy đừng trách ta." Lâm tây hào nói xong, cử đao bổ quá khứ.

Tâm di bản năng nâng lên tay trái đi chắn.

Thích khách không nghĩ tới tâm di thật sự không né, đao thoáng trở về rút nửa phần, do là như thế, tâm di cánh tay đã huyết lưu bằng chú.

"A..." Tâm di đau hô một tiếng, lập tức dùng tay phải băng bó cánh tay, ngoài miệng còn không tha, "Người thật sự là anh hùng, sát một cái tay không tác sát nữ hài tử."

"Ta không nghĩ giết người, là người chính mình nên vì này cầu hoàng đế chôn cùng."

"Người chỉ có giết ta mới có thể giết hần."

Tâm di như thế cố chấp, thật ra ngoài lâm tây hào dự kiến, hần vốn tưởng rằng tâm di như vậy cô gái thực gây yếu, không nghĩ tới bị thương nàng vẫn là như vậy kiên trì không chịu tránh ra, lâm tây hào ngoan một chút tâm, "Vì thiên hạ dân chúng, chỉ có xin lỗi, ta sẽ cho người bị chết không có thống khổ." Hần lại dương đao chặt bỏ, tâm di nhận mệnh địa nhắm mắt lại.

Ngay tại đao phong ly tâm di đầu một tắc khi, một phen kiếm đẩy ra đao, trên thân kiếm khí lực phi thường lớn, lâm tây hào bị đẩy rút hai bước, "Thật là lợi hại nội lực!" Ổn định nện bước, định thần nhìn, một cái cực kỳ anh tuấn nam tử, dùng lạnh lùng ánh mắt nhìn chính mình, lâm tây hào trong đầu linh quang chợt lóe, thốt ra: "Nạp Lan đức duật!" Đúng vậy, đúng là Nạp Lan đức duật, hần vì cái gì tới như vậy trì? Đi di uyển, lúc ấy hần đang ở di uyển ngoại đứng, còn muốn muốn tìm cái gì lý do cầu kiến, nếu lại bị cự tuyệt nên làm gì bây giờ vẫn đề. Gặp bọn thị vệ đều hướng ngự hoa viên chạy đi, vội ngăn lại một cái thị vệ, vừa hỏi mới biết ngự hoa viên có thích khách, vội vàng tiến đến, từ di uyển đến ngự hoa viên tái đến nam thư phòng chung quy là cần thời gian một định, may mắn hần tới kịp khi, bằng không tâm di liền thân thủ dị chỗ. Ai! Thất trách a, nghiêm trọng thất trách!

"Người là ai, vì sao tiến cung ám sát?" Nạp Lan đức duật hỏi.

Lâm tây hào mới sẽ không nói cho hần, "Đến hỏi diêm vương gia đi, xem chiêu." Nói xong, cử đao hướng tới Nạp Lan đức duật bên hông hoành phách lại đây, Nạp Lan đức duật sao lại làm cho hần bổ trúng, đao phong ly thất lưng còn có một hơn phân nửa khoảng cách khi liền một kiếm ngăn, hai người chiến đấu kịch liệt đứng lên.

Khang Hi gặp Nạp Lan đức duật xuất hiện, trong lòng một định, quay đầu hỏi: "Tâm di, người thế nào?"

Tâm di mở to mắt, thấy Nạp Lan đức duật, cũng thả tâm, cố nén đau đớn nói: "Không có gì, cắt qua điểm da."

"Cắt qua điểm da hội lưu nhiều như vậy huyết sao? Làm cho trầm nhìn một cái." Khang Hi mới không tin, thân thủ sẽ nhìn tâm di cánh tay.

” Hoàng Thượng, đừng nhìn.” Tâm di vội trốn.

Khang Hi cũng không dám bính, sợ đụng tới nàng miệng vết thương, đành phải bỏ qua, ngược lại nhìn phía đánh nhau trung hai người, tâm di cũng cố không hơn chính mình đau xót, ánh mắt gắt gao đi theo Nạp Lan đức duật.

Nạp Lan đức duật võ công so với lâm tây hào cao hơn rất nhiều, giờ phút này đã làm cho lâm tây hào chỉ có thể liên tiếp chống đỡ mà không có nào hoàn thủ lực, chỉ thấy trong tay hắn kiếm giữ ra ngàn đóa kiếm hoa, lâm tây hào nhìn xem mắt đều tìm, phân không rõ người nào mới là chân chính kiếm đầu.

Đợi hắn phân rõ, Nạp Lan đức duật kiếm đã chỉ ở hắn cổ họng chỗ, nghe thấy tấn tới rồi thị vệ vội vào phòng trong, trối lại thích khách.

“Áp đi xuống, chờ đợi xử lý.” Nạp Lan đức duật nói xong, vội vàng xoay người hướng Khang Hi quỳ xuống, “Thần hộ giá đến chậm, làm cho Hoàng Thượng, khanh khách bị sợ hãi.”

Đã bại thích khách ngược lại làm cho Khang Hi lời đình giận dữ, Nạp Lan đức duật, người này ngự tiền thị vệ thống lĩnh là như thế nào làm? Vừa rồi người đi nơi nào? Làm cho thích khách trà trộn vào cung đến không tính, cứ nhiên còn làm cho hắn bị thương tâm di khanh khách.”

” Là, thần thất trách.” Nghe Khang Hi ngữ khí, Nạp Lan đức duật thâm kêu không ổn.

” Trẫm phải trị người cái hộ giá bất lực chi tội.” Khang Hi tiếp tục gào thét.

Tâm di như thế nào bỏ được, vội hỏi:” Hoàng Thượng, hắn cứu giá có công a!”

” Hừ, hắn cho người bị thương chính là có tội.” Khang Hi căm tức địa nói.

Tâm di nửa tay áo đã bị máu tươi nhiễm hồng, cả người đã lắc lắc lắc lắc, nhưng nàng vô luận như thế nào cũng không nhả tâm làm cho Nạp Lan đức duật chịu tội, cường chống nói:” Hoàng Thượng, không có hắn, ta đã sớm đã chết, Nạp Lan đức duật nếu không vô tội hơn nữa có công a!”

” Chính là hắn tới như vậy vẫn...” Khang Hi vẫn là cơn giận còn sót lại chưa tiêu, tâm di nói chuyện thanh âm cũng thay đổi, “ Hoàng Thượng, ta chưa từng cầu quá người cái gì, hiện tại ta cầu người, cầu người không nên trách tội hắn.” ” Hảo... Trẫm y người, trẫm không trách tội hắn.” Gặp tâm di như thế, Khang Hi không hề kiên trì, quay đầu đối Nạp Lan đức duật nói:” Nạp Lan đức duật, xem trong lòng di khanh khách cho người cầu tình phân trên, trẫm tạm tha người, đứng lên đi!”

” Tạ ơn Hoàng Thượng, tạ ơn tâm di khanh khách.” Nạp Lan đức duật âm thầm lau mồ hôi, đứng dậy, vừa nhắc đầu, nhìn đến chính là sắc mặt tái nhợt, lắc lắc muốn ngã tâm di, không khỏi ngây ra như phỗng. Trong nháy mắt, tất cả nỗi băn khoăn đều giải khai, tâm di cho hắn một cái suy yếu mỉm cười, rốt cuộc duy trì không được, mềm địa rồi ngã xuống.

Nạp Lan đức duật không nữa phản ứng, vậy không phải Nạp Lan đức duật, hắn một cái bước xa tiến lên, ôm lấy tâm di, nhanh chóng điểm nàng cánh tay huyết đạo, sau đó đối Khang Hi nói:” Hoàng Thượng, ta trước đưa khanh khách quay về di uyển, ngài chạy nhanh kêu thái y.” Nói xong, ôm lấy tâm di bước đi.

Nạp Lan đức duật ôm tâm di hướng tới di uyển vội vã địa đi đến, dọc theo đường đi, bên tai không ngừng vang lên tâm di cùng dặn trong lời nói.

” Ta không có lực lượng đi cùng Hoàng Thượng chống lại... Người thấy nàng liền một định hội sửa chủ ý... Ta là cho người hảo, người như thế nào như vậy cố chấp a!”

” Nghe bốn vương một câu, không được sẽ tìm nàng, giao (ngoại ô) trái tim tư phóng tới chọn rể đại tái đi lên... Cửa người đường ra ở chọn rể đại tái trên.”

” Tâm di, ta như thế nào sẽ không nghe hiểu của người nói đâu, còn tại liều mạng nghiên cứu các người là không phải cùng người, nếu ta sớm một chút tới rồi, người sẽ không hội ai này một đao.” Nạp Lan đức duật lại là hối lại là hận, hối chính mình không nghe tâm di cùng dặn trong lời nói, hận chính mình đến chậm từng bước.

Chạy vội đi vào di uyển cửa, Nạp Lan đức duật cũng không gõ cửa, trên tay ôm tâm di đầu, cũng không dư thừa thủ đi gõ cửa, một cước đạp mở di uyển đại môn, gặp trong viện một người đều không có, không khỏi rống to, "Người ni? Đi ra cho ta!"

Mọi người đi nơi nào? Cùng dĩ vãng giống nhau, nên nói chuyện phiếm nói chuyện phiếm, nên xuất môn đi bộ xuất môn đi bộ, này một chút nghe được có người la to, tiểu gây trúc liền từ phòng trong đi ra, "Ai nha, hô to gọi nhỏ? Không biết nơi này là di uyển sao?" Tập trung nhìn vào, Nạp Lan đức duật ôm người trạm ở trước mặt hắn, tái cẩn thận nhìn lên, kinh hô một tiếng, "Khanh khách, khanh khách như thế nào lạ?"

Đại hổ, nhị hổ theo sát sau cũng đi ra, trước thấy Nạp Lan đức duật, "A... Thống lĩnh!"

"Các người hai cái hỗn đản, như thế nào không đi theo nàng." Nạp Lan đức duật thật muốn tấu bọn họ.

"Khanh khách không cho chúng ta cùng." Đại hổ còn tại ngây ngốc địa giải thích, còn giải thích cái gì nha, tái giải thích cũng chưa dùng, chạy nhanh nhường đường nha, thật sự là bốn nga!

"Này bút trưởng về sau tái cùng các người tính. Làm cho con đường a!" Đại hổ chạy nhanh hướng giữ tránh ra, Nạp Lan đức duật ôm tâm di vào phòng.

Vừa vào cửa, Nạp Lan đức duật đã đem tâm di đặt ở trên giường, sau đó khoanh chân ngồi ở trên giường là tâm di chữa thương.

"Khanh khách như thế nào hội bị thương, trời ạ, lưu nhiều như vậy huyết." Tiểu cây mơ không biết làm sao địa nói.

Có người trong nhà đều luống cuống thần, ba chân bốn cẳng địa nghĩ muốn hỗ trợ, thì không biết nên làm gì, vẫn là tiểu quả cam có điều trấn định, "Tất cả mọi người đừng loạn, tiểu gây trúc, nhanh đi truyền thái y." Tiểu gây trúc biên đáp lời biên hướng ra phía ngoài chạy.

"Đã muốn truyền, lập tức đi ra." Nạp Lan đức duật nói.

"Tú nhi, đánh chút nước ấm đến, tiểu rổ, lại đi bàn giường chăn, chảy nhiều như vậy huyết, sợ lạnh." Tiểu quả cam thì dặn những người khác.

Không bao lâu, Nạp Lan đức duật thu công phù tâm di nằm xuống, nhẹ nhàng cái trên chăn, vỗ về tâm di bạch đặc tượng chỉ giống nhau mặt, thanh thanh tự trách, "Ta thực bốn, không có so với ta càng bốn, ta sớm nên nghĩ đến, người đã muốn ám chỉ quá ta, đối với người... Tâm di, thực xin lỗi! Thực xin lỗi..."

"Thống lĩnh, khanh khách không nói cho ngài là có khổ trung." Tiểu quả cam ngôn nói.

"Người không cần phải nói, ta toàn bộ hiểu được." Nạp Lan đức duật lúc này đau lòng so với lúc ấy tâm di cự tuyệt hẳn khi đau lòng tới càng sâu.

Tú nhi hàm chứa lệ bụng thủy lại đây, "Thống lĩnh, làm cho nô tỳ trước thay khanh khách đem vết máu lau đi!"

Nạp Lan đức duật đứng dậy ngồi ở một bên, nhị hổ vội cho hắn châm trà.

"Thống lĩnh, chúng ta không kết thúc bảo hộ khanh khách trách nhiệm, ngài trách phạt chúng ta đi!" Đại hổ thùy đầu nói.

"Các người dường như đã muốn không phải lần đầu tiên, phái các người tới là vì bảo hộ an toàn của hắn, không phải cho các người cả ngày đứng ở trong phòng nói chuyện phiếm, cũng không phải cho các người cả ngày trên đường phố ngoạn, nàng ở trên đường gặp chuyện thời điểm các người ở nơi nào, nàng rất xuống vách núi thời điểm các người ở nơi nào, còn có vừa rồi, nếu ta tái vẫn từng bước, nàng sẽ không mệnh, này một đao, hẳn là các người đi là Hoàng Thượng chấn, đây là các người chức trách, ngẫm lại xem, các người hết chức trách không có?" Nạp Lan đức duật dừng một chút còn nói: "Đương nhiên, ta so với các người càng sai, đi chậm!"

Đại hổ còn tại hỏi: "Khanh khách khi nào thì gặp chuyện quá, chúng ta như thế nào không biết?"

"Người hoàn hảo ý tứ hỏi." Nạp Lan đức duật trừng mắt đại hổ.

Nhị hổ chạy nhanh kéo đại hổ vạt áo, tiểu cây mơ với đại hổ âm thầm lắc đầu ý bảo.

Lúc này, thái y vội vàng vội vội địa bồn tiến vào, thấy Nạp Lan đức duật liền cúi chào,” Gặp qua thống lĩnh.”

” Đừng nói cứu này lạ, cứu người a!” Nạp Lan đức duật sốt ruột địa nói.

Thái y vội chạy hướng bên giường, thay tâm di bắt mạch, chính chắn, chỉ nghe đến bên ngoài lý đức toàn bộ thanh âm.” Vạn tuế gia, ngài đi chậm một chút.”

” Người tránh ra, trẫm không được người phù!”

56. Chương 56: Bình An Vô Sự

Theo đang nói, Khang Hi vào phòng, có người trong nhà tề lả tả quỳ xuống:” Khấu kiến Hoàng Thượng.”

Khang Hi hướng bọn họ khoát tay áo, lập tức hỏi:” Thái y, khanh khách thương thế như thế nào?”

” Quay về Hoàng Thượng, đao tổn thương thâm có thể thấy được cốt, tái thâm chút, nầy cánh tay liền phế đi, tuy vậy, khanh khách hơi thở coi như vững vàng, nghĩ đến, Nạp Lan thống lĩnh đã thay khanh khách liệu quá bị thương.” Thái y quay về nói.

”Thần điểm khanh khách mấy chỗ huyết vị, đem huyết ngừng.” Nạp Lan đức duật bổ sung nói.

” Ít nhiều là ngừng huyết, bằng không, hậu quả thiết tưởng không chịu nổi a! Hoàng Thượng, thần cái này đi khai căn.” Thái y đến gian ngoài đi khai căn.

Khang Hi gấp tú nhĩ bưng về mặt bồn máu loãng đi ra ngoài, vội vàng đi đến bên giường, đau lòng địa long liễu long tâm di mái tóc, tiếp nhận tiểu rổ đưa đến chân, tự mình cái trên,” Nha đầu ngốc, khổ người, đều là vì trẫm a!” Tâm di hơi hơi giật giật, chậm rãi mở hai mắt.

” Khanh khách tỉnh.” Tiểu cây mơ đầu tiên thấy.

Khang Hi vội nhẹ giọng hỏi:” Tâm di, người cảm thấy được như thế nào?”

” Hoàng Thượng, ta không sao.” Tâm di suy yếu địa trả lời.

” Còn nói không có việc gì, ngay cả nói đều nói không ngoài.”

” Kia Hoàng Thượng bên tai tử có thể thanh tỉnh hai ngày.”

” Trẫm đã muốn thói quen.”

Tiểu quả cam cấp Khang Hi bưng lên trà, Khang Hi khoát tay áo, không có tiếp. Tiểu quả cam liền đem trà phóng tới trên bàn, vốn Nạp Lan đức duật đứng ở bên cạnh bàn, liền hướng giữ làm cho vài bước, cấp tiểu quả cam đi đường. Bởi vậy, hần vừa lúc liền đứng ở giường vĩ, cùng nhị hổ đặt song song.

Thấy Nạp Lan đức duật, tâm di ánh mắt liền đứng ở hần trên mặt. Nạp Lan đức duật nhìn tâm di, trong mắt tràn ngập xin lỗi, đau tích, nhu tình cập thật sâu tình yêu, thiên ngôn vạn ngữ đều ở không nói trung.

Khang Hi thay tâm di dịch dịch góc chắn, phát hiện tâm di ánh mắt ẩn tình đưa tình, theo cửa nàng ánh mắt nhìn lại, gặp Nạp Lan đức duật cũng là đồng dạng ánh mắt, không khỏi lòng mi nhướng lên, trong lòng lộ bộ một chút,” Trẫm có hay không nhìn lầm a, bọn họ...” Hần chú ý Nạp Lan đức duật một hồi lâu nhĩ, Nạp Lan đức duật một chút đều không có phát hiện, chính là vẫn vẫn nhìn tâm di. Khang Hi là cái nhiều khôn khéo nhân a, như vậy đánh giá sát trên cơ bản đã muốn khẳng định tâm di cùng Nạp Lan đức duật trong lúc đó hữu tình tố, hần tự nhiên không lại ở chỗ này liền điều tra, vì thế bất động thanh sắc địa đối trong phòng người ta nói:” Các người rất chiều cố khanh khách, thiếu cái gì, có chuyện gì chạy nhanh quay về trẫm.”

” Phải” mọi người đáp.

Khang Hi thì đối tâm di nói:” Tâm di, trầm đi về trước, người ngoan ngoãn dưỡng thương, nhớ rõ phải đúng hạn đối được.” Quay đầu đối Nạp Lan đức duật nói:” Nạp Lan đức duật, cùng trầm đến, trầm có chuyện hỏi người.” Nói xong, đắp lý đức toàn bộ thủ đi rồi vài bước, quay đầu lại nhìn nhìn, Nạp Lan đức duật còn đứng ở tại chỗ nhìn tâm di.

” Nạp Lan đức duật!” Khang Hi không khỏi đề cao giọng.

Nạp Lan đức duật cứ nhiên vẫn là không phản ứng, nhị hồ chạy nhanh thống hần một chút, thấp giọng nói:” Hoàng Thượng kêu đâu!”

” Hoàng Thượng có gì phân phó?” Nạp Lan đức duật lúc này mới lấy lại tinh thần.

Lúc này Khang Hi sắc mặt đã muốn thật không tốt nhìn, mang theo giận dữ nói:” Cùng trầm đến.”

Đi theo Khang Hi tới rồi nam thư phòng trung, Khang Hi cũng không nói nói, nhìn chăm chú vào Nạp Lan đức duật, như là muốn đem hần nhìn thấu, nhìn đã lâu vẫn là không nói lời nào, trên mặt cũng nhìn không ra gì hỉ giận, trong phòng không khí như là đọng lại.

Trên thực tế, Khang Hi trong lòng là phi thường tức giận,” Hảo người cái Nạp Lan đức duật, cứ nhiên dám đánh khởi tâm di chủ ý, nhìn vừa rồi thần sắc, đã muốn phi một ngày hai ngày, hừ! Khó trách kia tiểu nha đầu nên vì người cầu tình.”

Nạp Lan đức duật trong lòng cũng là bất ổn,” Bảo ta đến, thì không nói lời nào, không biết rốt cuộc muốn nói gì, chẳng lẽ còn là chuyện vừa rồi?”

Lý đức tất cả đều là biết hần chủ tử tính tình, biết loại này bình tĩnh lúc sau một định là bão táp, nhưng hần cũng không biết Khang Hi là vì chuyện gì, vì thế bồi cẩn thận nói:” Vạn tuế gia, tuy rằng khanh khách bị thương, nhưng chung quy không có trở ngại, cũng mất đi Nạp Lan thống lĩnh đứng lúc đuổi tới, hóa hiểm vi di.” ”>

Khang Hi tiếp theo lý đức toàn bộ trong lời nói:” Ngô, Nạp Lan đức duật coi như là có công, trầm nên phần thưởng người cái gì đâu?”

Nạp Lan đức duật vội hỏi:” Đây là thần chức trách chỗ, nơi, thần không cầu ban cho.”

” Người đã cứu khanh khách, trầm liền đem khanh khách thưởng cho người!” Khang Hi vừa nói vừa chú ý Nạp Lan đức duật biểu tình. Quả nhiên, Nạp Lan đức duật trên mặt hiện ra thần sắc mừng rỡ.

” Hừ! Nằm mơ!” Khang Hi cường chế chấy nói:” Phần đông khanh khách trung Uyển nhi tối xinh đẹp, tính tình tối mềm mại tuy vậy, âm luật thì từ cũng là xuất chúng, xứng người, không có nhục không đi!”

Lời vừa nói ra, Nạp Lan đức duật kinh hãi:” Hoàng Thượng, thần, thần trèo cao không hơn.”

Khang Hi cười lạnh,“Uyển khanh khách người trèo cao không hơn, kia tâm di khanh khách người liền trèo cao được với? Người là xem trầm lão liễu, lão hồ đồ một cái, hảo hồ lộng, có phải hay không? Trầm là lão liễu, khả vẫn đang nhĩ thanh mắt sáng, người làm trầm nhìn không ra tâm tư của người sao, trầm nói phải phần thưởng người cái khanh khách, người thực hưng phấn, hừ, người cho là trầm hội giao (ngoại ô) trái tim di cho người sao?”

” Hoàng Thượng, thần không có không an phận chi nghĩ muốn.” Nạp Lan đức duật biết không diệu.

” Hảo một cái không có không an phận chi nghĩ muốn! Y trầm xem, người không khỏi có không an phận chi nghĩ muốn, chỉ sợ ngay cả không an phận cử chỉ đều có đi! Nói, người là như thế nào câu dẫn tâm di khanh khách?” Lòng người chính là như thế kỳ quái, Khang Hi không trách tâm di, đem sai đều tính ở Nạp Lan đức duật trên đầu.

Nạp Lan đức duật thật hấp một ngụm lãnh khí, câu dẫn khanh khách, này tội danh cùng khi quân phạm thượng không sai biệt lắm, một khi định tội, kia thật sự là phải cả nhà tịch thu tài sản giết kẻ phạm tội, vì thế vội biện giải:” Hoàng Thượng, thần không có, thần cũng là hôm nay mới biết nàng đó là tâm di khanh khách.”

” Người cho trăm nói thật, người cùng tâm di tới rồi loại nào trình độ? Người có hay không xâm phạm quá nàng?” Khang Hi lời này nhìn như hỏi thật sự uyển chuyển, Trên thực tế đã muốn hàm chứa sát khí, nếu người Nạp Lan đức duật đã muốn chiếm tâm di thân mình, kia một định phải chết.

Nạp Lan đức duật như thế nào hội nghe không ngoài Khang Hi trong lời nói hàm nghĩa đâu! Không khỏi toát ra một trận mồ hôi lạnh,” Hoàng Thượng, thần mặc dù không phải xuất thân từ thư hương dòng dõi, nhưng là đọc quá khổng Mạnh, biết lễ nghĩa liêm sỉ, thần cùng khanh khách là lưỡng tình tương duyệt, phát hồ cho tình, chỉ hồ cho lễ, còn thỉnh Hoàng Thượng thành toàn.” Nạp Lan đức duật quỳ xuống.

Khang Hi nghe xong sau, thì xem xét hẩn thật lâu, thấy hẩn vẻ mặt thần nhiên, không có chút che dấu, liền tin một nửa, nhưng cơn tức cũng không có tiêu,” Trăm thành toàn người, ai tới thành toàn trăm, không chỉ nói trăm đã muốn chiêu cáo thiên hạ là tâm di công khai chọn rể, cho dù không có việc này, cũng không tới phiên người.” Khang Hi trên mặt giống xoát hồ.

” Hoàng Thượng, thần cùng khanh khách quen biết chỉ do ngẫu nhiên, thần cảm thấy được nàng không đáng về kịch cỡm, nàng thông minh, lớn mật, lý trí, tự tin, thì có chứa chút bướng bỉnh, thần không tự chủ được địa bị nàng thật sâu hấp dẫn, hỏi qua thân thể của nàng phân, nàng không chịu giảng; theo dõi nàng, nàng trốn vào ung vương phủ, thần vẫn không rõ, nàng vì sao làm như vậy, hiện tại, thần rất cục đã biết, bởi vì nàng so với bất luận kẻ nào đều rõ ràng, Hoàng Thượng là sẽ không cho phép thần cùng một cái khanh khách rút tới, luận thân phận địa vị, thần không xứng với, khả thần đã muốn yêu, nếu Hoàng Thượng cho rằng yêu trên khanh khách là có tội trong lời nói, thần nhận tội, Hoàng Thượng chính là muốn thần tử, thần cũng nhận thức.”

Nạp Lan đức duật nói ra này lời nói nếu không không có đánh động Khang Hi, ngược lại làm hẩn hơn tức giận:” Hảo! Nói được như thế đúng lý hợp tình, người cho là trăm không dám giết người sao?” Hẩn xoay người rút ra bắt tại trên tường bảo kiếm, hướng tới Nạp Lan đức duật ngực đâm tới.

Nạp Lan đức duật vẫn không nhúc nhích địa quỳ, giống như không có thấy. Khang Hi phản ứng làm cho hẩn nản lòng thoái chí, kia một khắc, hẩn tình nguyện bị Khang Hi một kiếm thử tử.

Lý đức toàn bộ vừa thấy không đúng, chạy nhanh phác quá khứ, gắt gao túm trụ Khang Hi thủ, quỳ xuống nói:” Chủ tử, không được, tuyệt đối không được, Nạp Lan thống lĩnh mới cứu giá, nếu giết hẩn, vạn tuế gia như thế nào hướng văn võ bá quan công đạo, như thế nào hướng người trong thiên hạ công đạo, tối không có cách nào khác công đạo, chính là khanh khách.”

” Không giết hẩn, trăm mới không có cách nào khác công đạo đâu, nếu bị người biết hẩn cùng khanh khách có tư tình, người làm cho trăm mặt hướng chỗ nào các?” Nhìn đến không, đây là hoàng đế, hẩn vĩnh viễn tiên khảo lự chính mình mặt, tâm di chậm chạp không muốn nói cho Nạp Lan đức duật chân tướng, chính là sợ có hiện tại chuyện phát sinh, lâm tây hào xuất hiện quấy rầy hết thấy, người định không bằng trời định a!

” Vạn tuế, khanh khách đúng là bận tâm ngài mặt, mới phải cử hành chọn rể đại tái a, nếu không, ngày đó nàng liền cùng ngài nói rõ, ngài nghĩ muốn a, làm trò văn võ bá quan mặt, ngài là đáp ứng hảo vẫn là không đáp ứng hảo, kia mới nan kham đâu! Gia, vì ngài, khanh khách ngay cả mệnh đều có thể không được, nàng một lòng đều là là ngài suy nghĩ a, vạn tuế gia, khanh khách tính tình ngài là biết đến, ngài nếu giết Nạp Lan thống lĩnh, chẳng phải làm cho khanh khách trái tim băng giá, khanh khách sợ là cũng, cũng không sống nổi.” Vẫn là lý đức toàn bộ nhìn xem hiểu được.

Khang Hi ngẫm lại với, giết Nạp Lan đức duật, cũng quả thật là khó có thể tự bào chữa, nếu tâm di thực sự cái gì, càng thêm là không thể xong việc, tuy rằng Nạp Lan đức duật nói không có xâm phạm đa nghi di, nhưng này chính là hẩn nói, sự thật thế nào, chỉ có chính bọn nó biết, vạn một có đâu? Cho dù giết Nạp Lan đức duật, tâm di còn có thể đó người khác sao? Lúc này, Khang Hi cũng có chút khó khăn, vì thế khẩu khí cũng uyển chuyển rất nhiều,” Biết việc này còn có mai cái giỏ trúc kết bọn họ vài cái đi!”

” Nô tài lấy đầu bảo đảm, bọn họ đối khanh khách là một trăm hai mươi phân trung tâm, tuyệt không hội để lộ nửa điểm tiếng gió, chỉ cần Nạp Lan thống lĩnh ở chọn rể đại tái trên thắng được, ai cũng chưa nói, khi đó vạn tuế gia ngài biết thời biết thế, chẳng phải giai đại vui mừng.” Mất đi có lý đức toàn bộ, bằng không này hậu quả thật đúng là khó mà nói.

Khang Hi nghe xong, trầm mặc sau một lúc lâu, việc đã đến nước này, cũng chỉ hảo theo tình thế chính mình đi phát triển, là thắng là thua, vậy muốn xem Nạp Lan đức duật chính mình, nghĩ đến đây, nhẹ buông tay, kiểm rơi xuống đất, lý đức toàn bộ vội vàng nhặt lên đến quả quay về chỗ cũ. Vừa quay đầu lại, gặp Khang Hi còn trừng mắt Nạp Lan đức duật, vội đem Khang Hi nâng đến chỗ ngồi trên.

Đối chuyện vừa rồi Nạp Lan đức duật giống như không phát hiện giống nhau, dường như việc này cùng hắn không quan hệ dường như, vẫn là quỳ đắc thẳng tắp, vẫn không nhúc nhích. Thấy hắn như vậy, Khang Hi thật nổi lên thương hại ý, dù sao, thành yêu mà không cần sinh tử nhân không nhiều lắm, xem ra, Nạp Lan đức duật đối tâm di quả thật là thật yêu, vì thế nói:” Việc này trăm tậm thời không truy cứu, tuy vậy, người nếu không phải công bình địa thắng được, liền đừng trách trăm trở mặt vô tình.” Sự tình có chuyển cơ, thay đổi người khác một định hội tạ ơn một chút Hoàng Thượng không giết chi ân, khả Nạp Lan đức duật nếu không không tạ ơn, còn cùng Khang Hi cố chấp trên,” Nếu Hoàng Thượng cho rằng tâm di khanh khách hội thiên vị thần, kia ngài thật là nhìn lầm nàng, nàng tuyệt không hội đối thần làm việc thiên tư, bởi vì nàng đối thần có tin tưởng.” Nhìn một cái Nạp Lan đức duật này tính tình, khó trách tâm di không dám nói cho hắn chân tướng.

Khả hắn trong lời nói thật đỉnh hợp Khang Hi tính nết, Khang Hi dùng tán thưởng ánh mắt nhìn hắn:” Người thực ngạo khí a!”

” Quay về Hoàng Thượng, thần không ngạo khí, chỉ có ngông nghênh.”

Khang Hi ngữ khí ôn hòa rất nhiều,” Ngạo khí cũng tốt, ngông nghênh cũng thế, tóm lại, người chỉ có thể thắng không thể thua, bởi vì người thua không dậy nổi. Còn có, cái kia thích khách trăm cũng giao (ngoại ô) cho người xử trí, mặc kệ dùng cái gì phương pháp, khiêu khai cái miệng của hắn.”

”Thần lĩnh chỉ.” Tình thế trở nên nhanh như vậy, cũng là làm cho Nạp Lan đức duật ngoài ý muốn,

” Quỳ an đi!” Khang Hi cũng mệt mỏi, đãi Nạp Lan đức duật sau khi rời khỏi đây, ở lưng ghế dựa trên lại gần trong chốc lát, đối lý đức toàn bộ nói:”Lý đức toàn bộ, lấy bình Thiên Sơn Tuyết Liên cấp khanh khách đưa đi, nhìn xem nàng còn cần cái gì.”

”Tra!”

Lý đức toàn bộ xuất môn, mới vừa một quả loan, chỉ thấy đến Nạp Lan đức duật đứng ở nơi đó.

Nạp Lan đức duật chấp tay nói:”Lý công công, vừa rồi đa tạ.”

” Thống lĩnh không cần khách khí, vừa rồi thiếu chút nữa không đem chúng ta hồn dọa điếu, cũng khó trách vạn tuế gia phát lớn như vậy hỏa, ta ai, ngài này họa sấm đắc đủ đại.”

” Hoàng Thượng tức giận đã ở tình lý bên trong, ai làm cho ta vô quyền vô thế đâu? Cố tình yêu trên chính là Hoàng Thượng tối sủng ái khanh khách.”

” Vạn tuế gia cũng không phải không chấp nhận được người, chính là một chốc không tiếp thụ được, chúng ta nhìn vạn tuế gia sau lại ý tứ nhưng thật ra đỉnh vừa của người.”

Nạp Lan đức duật cười khổ,” Công công không cần an ủi ta.”

” Không phải, chúng ta theo vạn tuế gia vài thập niên, chủ tử tâm tư nhiều ít cũng có thể nghiền ngẫm đến một ít, lúc này chủ tử tức giận không đơn giản là ngài cùng khanh khách chuyện nhi, cái kia thích khách đem khanh khách tổn thương thành như vậy, lão gia tử đau lòng, vừa vặn lại có ngài chuyện nhi sấm cùng đi vào, này không, khí đều hướng ngài đã tới.” Lý đức tất cả Khang Hi bên người nhiều như vậy năm không có bạch ngọc.

” Công công, hôm nay chuyện, khả ngàn vạn lần đừng làm cho ta a mã biết.”

Lý đức toàn bộ nở nụ cười,” Yên tâm đi! Chúng ta không phải nhiều như vậy miệng nhân.”

” Công công này phân tình, Nạp Lan đức duật nhớ kỹ, ngày sau ổn thỏa hồi báo!”

” Chỗ nào trong lời nói!” Ở trong cung nhìn thấu nhân tình ấm lạnh, lý đức toàn bộ ngược lại cảm thấy được Nạp Lan đức duật không có những người khác luôn cúi mưu lợi, vẫn là có thật tình, hơn nữa, tâm di

cùng Nạp Lan đức duật vốn là yêu nhau, vì cái gì phải chia rẽ người ta đâu? Về phần Nạp Lan đức duật hồi báo, hẳn cũng không cái gọi là, dù sao chính mình đã muốn tính một chân bước vào quan tài. ”>

Nạp Lan đức duật không dám cùng hắn nhiều tán gẫu, thanh hướng có chế độ, ngoại quan không thể cùng nội hoạn qua lại chặt chẽ, nhân tiện nói:” Công công, ta còn dẫn chỉ đâu! Lấy được.”

” Kia thống lĩnh ngài vội đi, chúng ta cũng phải cấp khanh khách đưa thuốc đâu.” Lý đức toàn bộ nói.

Hai người phân công nhau bận đều tự chuyện đi, chúng ta trước tiên là nói về Nạp Lan đức duật, hẳn giờ phút này tâm tình là xấu tới cực điểm, tâm tình không tốt tự nhiên muốn tìm địa phương phát tiết, ai là hẳn nơi trút giận? Tự nhiên là cái kia không hay ho lâm tây hào.

Nạp Lan đức duật đi vào hình bộ đại lao. Nơi này giam giữ đều là trọng phạm, ngục tốt nhóm thấy hắn đến, vội khách khí hỏi:” Nạp Lan thống lĩnh, ngài có việc?”

” Phụng Hoàng Thượng khẩu dụ, đến thăm vấn thích khách!” Nạp Lan đức duật sắc mặt nhìn xem ngục tốt nhóm kinh hãi.

Hình phòng nội, các loại hình cụ làm người ta đảm chiến, lâm tây hào bị trói ở cọc gỗ trên, trên thân trần trụi, vài tên ngục tốt đang ở quất hắn, thích khách trên người vết máu loang lổ.

” Hỏi ra cái gì?” Nạp Lan đức duật khóa tiến vào hỏi.

” Hắn cân nhắc thật sự, một chữ không phun.” Ngục đầu bàn quá ghé dựa, ân cần địa thỉnh Nạp Lan đức duật tọa.

” Tiếp tục!” Nạp Lan đức duật ngồi xuống nói.

Hắn lãnh khốc địa nhìn lâm tây hào trên người chảy ra máu tươi, này máu tươi trong mắt hắn dần dần hội ở tại cùng nhau, huyền thành một cái thẳng đầy máu tươi cánh tay, Nạp Lan đức duật không khỏi hận từ tâm sinh, nói:” Dừng tay, các người đi ra ngoài hiết một lát, ta tới hỏi.”

Ngục tốt nhóm đáp ứng đi ra ngoài.

Nạp Lan đức duật đi vào lâm tây hào trước mặt, nâng lên hắn mặt,” Người nhận thức ta? Chúng ta đã gặp mặt sao?”

” Hừ, ta đương nhiên nhận thức người! Hóa thành tro cũng nhận thức!”

” Ta thật muốn nhìn ai trước hóa thành tro, người cho là người không nói, ta liền đoán không được sao, thiên địa hội, Bạch Liên giáo, đơn giản chính là này mấy nhà, ta nói có đúng hay không?”

” Người mơ tưởng từ ta miệng bộ ra một chữ.”

” Xem ra của người hình chịu còn chưa đủ trọng.” Nạp Lan đức duật lộ ra tàn khốc mỉm cười.

” Nạp Lan đức duật, muốn giết cứ giết, lão tử một chút nhú mày sẽ không là anh hùng.”

” Anh hùng? Hướng một cái tay không tác sát, sẽ không vô công nữ hài tử xuống tay, người còn nói người là anh hùng. Hảo, ta thật muốn nhìn người có bao nhiêu anh hùng.” Nạp Lan đức duật nói xong, điểm lâm tây hào mấy chỗ huyết vị.

Lâm tây hào ngay từ đầu còn cắn chặt răng chịu đựng, cuối cùng thật sự không thể chịu đựng được, thở phì phò nói:” Người, người cho ta đến cái thống khoái, đừng dùng loại này hạ tam lạm thủ đoạn tra tấn nhân.”

” Rất đau có phải hay không?” Nạp Lan đức duật căn bản bất vi sở động, vây quanh cọc gỗ dạo qua một vòng.” Người có biết người hôm nay chém ai sao, thay đổi người khác, ta sẽ không như vậy tra tấn người, khả người tổn thương chính là của ta yêu một, năng thiếu chút nữa mất mạng.”

” Người... Người quan báo tư thù.” Lâm tây hào đau đến trên đầu, trên người ứa ra mồ hôi lạnh.

Nạp Lan đức duật không sao cả địa nói:” Đúng thì thế nào, ta không cần người chiêu không nhận tội, chính là phải người thập bội gấp trăm lần địa hoàn lại năng sở chịu đau, một lúc lâu sau huyết đạo tự giải. Đừng ý đồ giải huyết, hiện tại người ngay cả tự sát khí lực cũng không có.” Nói xong, hắn ra bên ngoài bước đi, đi tới cửa, còn nói:” Ta ngày mai còn có thể đến, nếu không nghĩ như vậy chịu tội, liền sớm làm nói thật!”

57. Chương 57: Đóng Cửa Không Thấy

Ra hình bộ, hần nguyên nghĩ muốn tái quay về hoàng cung thăm hỏi tâm di, thì tướng tượng, hiện tại đi rất không thích hợp, tâm di bị thương tin tức một định truyền mở, này hai ngày thăm nhân khẳng định rất nhiều, đi cũng nói không được nói, vẫn là quá hai ngày đi! Khá vậy không nghĩ về nhà, một người ở trên đường lung tung đi tới, đi tới đi tới, đi tới vui sướng đình, đó là hần cùng tâm di phát sinh tranh chấp địa phương, cảnh vật như trước, chính là tâm tình cũng không đồng, từ khoái hoạt đến thất vọng đau lòng, thì từ thất vọng đau lòng đến khiếp sợ, đến đau lòng, đến lý giải, lại đã hiện tại nóng ruột nóng gan,” Mặt sau còn có thể có chuyện gì phát sinh, đại tái, đối, Hoàng Thượng nói đúng, ta chỉ có thể thắng không thể thua, bởi vì thua không dậy nổi, nếu thua, mất đi không phải một cái gạch phụ danh hào, mà là ta cùng tâm di cả đời hạnh phúc.” Nạp Lan đức duật nổi lòng như nước, khó có thể bình tĩnh.

Nạp Lan đức duật nghĩ muốn tâm sự, chúng ta thả mặc kệ, mà nói một vị khác.

Di uyển lý, tâm di nằm ở trên giường, chỉ cảm thấy cánh tay vô cùng đau đớn, khả tinh thần thật còn không kém, đương nhiên, có cao thủ nội lực giáo huấn qua. Cũng không thể lão nằm, tổng yếu giải quyết mô ta sinh lý vấn đề đi, vì thể năng cổ sức địa nghĩ muốn ngồi dậy.

Tiểu quả cam chạy nhanh trụ,” Khanh khách, mau nằm xuống, thái y ngàn dặn dò vạn dặn tuyệt đối không thể lộng nứt ra miệng vết thương.”

” Không quan trọng, chính là da thịt tổn thương, đừng nghe thái y hạt khẩn trương, ta cũng vậy thầy thuốc, biết chính mình bị thương không nặng.”

” Ngài còn nói bị thương không nặng, toàn bộ ống tay áo tựa như từ màu đỏ chảo nhuộm lý lao đi ra, nhưng làm chúng ta sợ hãi!” Tiểu cây mơ cũng khuyên.

” Khanh khách, cầu ngài, nằm đi, đừng làm cho chúng ta trong lòng cũng không dễ chịu.” Tú nhi nói xong thì đỏ hốc mắt.

” Đừng khóc, ta chờ một chút liền nằm xuống, khả hiện tại ta muốn cỡi thủ a!” Tâm di vẻ mặt đau khổ nói,” Các người tổng không thể không làm cho ta đi đi!” Như vậy vừa nói, tiểu quả cam cùng tiểu cây mơ vội cẩn thận địa nâng dậy nàng, một chút cũng không dám đụng tới cửa nàng tổn thương chỗ, đại giải quyết xong rồi, thì thật cẩn thận địa phủ nàng nằm xuống.

Mới vừa nằm xuống, tiểu gậy trúc dẫn lý đức toàn bộ vào phòng,” Khanh khách, lý công công đến đây.”

” Khanh khách, nô tài phụng vạn tuế gia chi mệnh đưa Thiên Sơn Tuyết Liên cho ngài.”

Tâm di hơi hơi đốt đầu,” Làm phiền lý công công.”

” Nô tài chạy tranh chân tính cái gì, nô tài hận không thể thay khanh khách ai này một đao.” Lý đức toàn bộ gặp tâm di nói chuyện đều mệt, không khỏi lòng chua xót đứng lên, đi vắng nhìn thấy đều là thần thái rạng rỡ, đầy sinh lực a!

Tâm di vương bạn Nạp Lan đức duật, vì thế hỏi:”Lý công công, cũng biết Hoàng Thượng tìm Nạp Lan... Thống lĩnh chuyện gì sao?”

Lý đức toàn tâm tiếp theo trận khổ sở,” Tổn thương thành như vậy còn nhớ hần, ai!”

Gặp lý đức toàn bộ không nói lời nào, tâm di khẩn trương,” Công công...”

” Hoàng Thượng thiếu chút nữa không có giết Nạp Lan thống lĩnh.” Lý đức toàn bộ không dám nhiều lời, chích này một câu.

Câu này liền đủ làm cho tâm di hoảng sợ, rốt cuộc bất chấp tổn thương, cường lực khởi động thân,” Vì cái gì? Hoàng Thượng không phải không trách hần sao?” ” Khanh khách, ngài hẳn là hiểu được Hoàng Thượng là vì chuyện gì.” Lý đức toàn bộ hàm hồ nói.

Hắn hàm hồ, tâm di một chút liền hiểu được, Khang Hi đã nhìn ra, coi hắn đối Khang Hi cùng Nạp Lan đức duật hiểu biết, nàng cơ hồ có thể tưởng tượng ra Khang Hi tức giận cùng Nạp Lan cố chấp đầu cố chấp nào, này còn không gặp rắc rối a! Nhìn lý đức toàn bộ một hồi lâu nhi, tâm di mới chiến hơi hơi hồi hân:” Hoàng Thượng... Nói như thế nào?”

” Hoàng Thượng bắt đầu thực tức giận, tuy vậy sau lại cũng không như thế nào, trả lại ột đạo ý chỉ làm cho thống lĩnh đi thăm vấn thích khách.” Lý đức toàn bộ trấn an nói.

Tâm di lập tức thở dài nhẹ nhõm một hơi, ở trên giường hơi hơi hạ thấp người,” Đa tạ công công từ giữa chu toàn.”

” Khanh khách sao biết...” Lý đức toàn bộ kinh ngạc cực kỳ.

Gặp lý đức toàn bộ dù sao cũng đã muốn đã biết, tâm di cũng sẽ không giấu diếm cái gì,” Ta có thể tưởng tượng cho ra, lấy hắn tính tình, khẳng định làm cho Hoàng Thượng giận càng thêm giận.” Quay đầu thì đối tiểu câ mớ nói:”Tiểu câ mớ, lấy năm mươi hai hoàng kim cấp lý công công.”

” Khanh khách, nô tài cũng không làm cho này năm mươi hai hoàng kim, nô tài là thật tâm hy vọng khanh khách có thể có tốt quý túc.” Lý đức toàn bộ nghiêm mặt nói, sau đó thì đối những người khác nói:” Các người vài cái, ngoài miệng trang đem khóa, đừng thì cho ta thêm phiền toái, chúng ta chính là dùng đầu đảm bảo các người.”

” Là, công công yên tâm.” Tất cả mọi người biết việc này nghiêm trọng tính.

” Khanh khách, phải không khác chuyện này, nô tài cáo rút.”

Lý đức toàn bộ xuất môn sau, tiểu quả cam liền hỏi:” Khanh khách, Hoàng Thượng có phải hay không đã muốn đã biết ngài cùng thống lĩnh chuyện nhi?”

Tâm di chậm rãi gật gật đầu.

” Là người nào vương bát đản đánh đập tiểu báo cáo, bị ta điều tra ra, phi tiền hắn đầu lưỡi.” Tiểu gây trúc nào.

” Không ai, là hắn chính mình.” Tâm di trong giọng nói lộ ra mỗi mệ.

Tiểu gây trúc vẻ mặt không rõ,” Hắn, chính hắn?”

” Là hắn đối của ta quan tâm nói cho Hoàng Thượng, Hoàng Thượng loại nào khôn khéo, một định là nhìn ra hắn đối của ta quan tâm khác tầm thường, xa xa siêu cang thái độ làm người thần tử ứng với có trình độ.” Tâm di suy nghĩ một trận còn nói:” Đã biết cũng tốt, đỡ phải ta luôn lo lắng đề phòng.”

” Nghe lý công công khẩu khí, Hoàng Thượng đối thống lĩnh dường như vài phần kính trọng.” Tiểu quả cam trong lòng di dạy dỗ hạ là càng ngày càng có thể nghiền ngẫm người.

” Không đơn giản như vậy” tâm di nhớ tới một sự kiện,“Tiểu quả cam, truyền của ta nói đi xuống, từ hôm nay trở đi đến chọn rể đại tái chấm dứt phía trước, di uyển nhân giống nhau ở di uyển ngủ lại, không chính xác ra di uyển nửa bước, phải đi ra ngoài, đặc có ta phê chuẩn, nếu không, sau khi rời khỏi đây sẽ không dùng vào được.”

” Là, ta cái này đi truyền khanh khách trong lời nói, đã nói là muốn bọn họ chuyên tâm hầu hạ khanh khách ngài dưỡng thương, này lý do rất tốt một chút.”

” Quả cam, người càng ngày càng tinh minh rồi. Nhớ kỹ, các người vài cái, lại càng không chuẩn gặp Nạp Lan đức duật. Đại hồ, nhị hồ đâu?” Tâm di hỏi.

” Chúng ta ở đâu!” Hai huynh đệ ở lý đức đi hết sau cũng vào phòng.

” Mấy ngày nay, một định có rất nhiều người đến xem ta, ta một mực không thấy, còn có, hai người các người ở cửa cho ta thủ, nhìn thấy Nạp Lan đức duật chuyển cáo hắn nói mấy câu.” Tâm di dự đoán được Nạp Lan đức duật một định sẽ đến. ”>

Quả nhiên, tâm di bị thương tin tức truyền ra về phía sau, đến thăm nhân nói liền không dứt, có thể ngăn đều bị cản, thật sự chắn không được cũng chỉ làm cho bên ngoài ốc ngồi tọa.

Tam bốn ngày sau một cái buổi chiều, bầu trời bay mưa phùn, Nạp Lan đức duật đi tới di uyển, còn chưa đi gần, liền thấy đại hổ, nhị hổ giống hai tôn môn thần giống nhau canh giữ ở cửa.

Gặp Nạp Lan đức duật đi vào trước mặt, hai người hướng hấn làm thi lễ, ” Gặp qua thống lĩnh.”

Tuy nói Nạp Lan đức duật là bọn hấn thủ trưởng, nhưng giờ phút này bọn họ là đại biểu di uyển, đại biểu tâm di, cho nên Nạp Lan đức duật thực khách khí địa nói:” Thỉnh thông báo khanh khách, Nạp Lan đức duật cầu kiến.”

” Thực xin lỗi, thống lĩnh, khanh khách có thương tích trong người, thứ không thấy khách.” Đại hổ cứng rắn địa nói.

Nạp Lan đức duật ngắt ra:” Ngay cả ta cũng không gặp sao?”

” Không dối gạt thống lĩnh, người khác có lẽ còn có thể gặp, ngài là quả quyết sẽ không gặp.” Nhị hổ nói.

” Vì cái gì?” Nạp Lan đức duật không nghĩ ra.

” Khanh khách có mệnh, di uyển lý người đang chọn rể đại tái chấm dứt phía trước không được ra di uyển từng bước, chúng ta vài cái lại càng không chuẩn gặp ngài, hôm nay, chúng ta là phụng mệnh truyền lời.”

Đại hổ tiếp theo nhị hổ trong lời nói nói:” Khanh khách nói, hôm nay không thấy là vì ngày khác gặp lại.”

Nhị hổ thì nói tiếp:” Khanh khách còn nói, nếu hôm nay gặp lại, ngày khác nếu không nan hướng Hoàng thượng công đạo, càng khó đổ thiên hạ từ từ chi khẩu.”

” Thống lĩnh, thỉnh quay về.” Hai huynh đệ sau khi nói xong, lập tức xoay người vào di uyển.

Di uyển đại môn chậm rãi đóng lại.

Nạp Lan đức duật ngơ ngác địa đứng lạng ở cửa, nhìn kia phiến nhắm chặt màu sơn đại môn, trong lòng từng đợt quặn đau, ” Người nếu nguyện ý đoán, liền đoán đi, chính là đã biết đáp án, người sẽ cảm thấy được này mê không có ý tứ, đến lúc đó tái hồi tưởng say mê quá trình, có thể là một loại thống khổ.” Tâm di ở trong sơn động trong lời nói tiếng vọng ở bên tai, giờ phút này, hấn hiểu được những lời này hàm nghĩa, hồi tưởng khởi này đoạn quá trình, hấn đau, nhưng là, hấn không hối hận, ” Tâm di, tâm di, này phiến cánh cửa ngăn không được ta, ta một định có thể quang minh chính đại địa cùng người cùng một chỗ.”

Vũ càng rơi xuống càng lớn.

Tiểu hổ chạy vào nhà, vỗ vỗ trên người mưa:” Khanh khách, thống lĩnh còn tại bên ngoài.”

” Khanh khách, nếu không, làm cho thống lĩnh tiến vào tránh mưa đi.” Tiểu cây mơ có chút không đành lòng.

” Đúng vậy, hội cảm lạnh.” Tiểu gậy trúc giúp đỡ nói.

Tâm di tà tựa vào trên giường, kiên quyết địa nói:” Không được, vô luận như thế nào cũng không có thể làm cho người ta hạ xuống đầu để câu chuyện, rơi vũ không có việc gì.”

Tiểu quả cam nhện không được nói:” Khanh khách, ngài tâm địa cứng quá a!”

Tâm di nhìn nàng một cái, ” Các người đã cho ta nguyện ý nha! Làm người có đôi khi là không phải do chính mình! Thấy đủ đi, Hoàng Thượng đã muốn thực khoan hồng độ lượng! Hiện tại ta muốn là tái cùng hấn có cái gì dây dưa, không hay ho, là hấn!”

Nạp Lan đức duật vẫn đứng ở cả người ướt đầm, mới lắc đầu trên mưa, ly khai di uyển. Tâm di đoán được một chút cũng không sai, Khang Hi là nhìn chăm chăm Nạp Lan đức duật đâu, hấn một cử một động cũng chưa tránh được Khang Hi hiểu biết.

” Vạn tuế gia, khanh khách cũng thật có thể ngoan đắc quyết tâm, Nạp Lan đức duật ở trong mưa lâm đắc tượng cái ướt sũng dường như, khanh khách chính là không ra cánh cửa.” Lý đức toàn bộ từ bên ngoài trở về bẩm báo, cảm tình là hấn tự mình đi giám thị. ” Trẫm chính là thưởng thức tâm di, thay đổi khác khanh khách, ai có thể làm được đến? Kỳ thật nàng trong lòng so với ai khác đều đau a! Nạp Lan đức duật tiểu tử này, ánh mắt không tồi, thật đúng là hội chọn.”

Lý đức toàn bộ nghe ra Khang Hi có tán thưởng địa ý tứ, nhân tiện nói:” Chủ tử, ngài không nào hần?”

” Trẫm là như vậy bất cận nhân tình sao? Kỳ thật, hiện tại xem ra, hần vẫn là không tồi, trẫm nhìn ra được, hần là thiết tình đối tâm di, không phải bởi vì tâm di thân phận, chính là đâu, chức vị thấp chút, cũng không phải danh môn hiển hách, trẫm tổng cảm thấy được có điểm ủy khuất tâm di.”

“Gia, này chức vị cao thấp còn không phải ngài định đoạt, hần lần này cứu giá, ngài trước hết làm cho hần thăng mấy cấp, về sau tái từ từ sẽ đến.” Lý đức toàn bộ tự nhận chính mình chủ ý không tồi.

Không ngờ Khang Hi trừng mắt nhìn hần liếc mắt một cái:” Câm miệng! Tổ huấn hoạn quan không được tham gia vào chính sự, đã quên sao?”

” Là! Nô tài lẩm miệng, vạn tuế gia thứ tội!”

Khang Hi nói tới nói rút, nhưng vẫn là đem lý đức toàn bộ trong lời nói nghe lọt được, đi ngủ tiên, giao (ngoại ô) cho lý đức toàn bộ một đạo thánh chỉ, làm cho hần lập tức đi Nạp Lan gia truyền chỉ.

Nạp Lan đức duật đang ngủ, chợt nghe ngoài cửa truyền đến dồn dập tiếng đập cửa.

” Ai nha?” Hần có điểm cảm tức hỏi. Gần đây hần tâm tình không tốt, có thể lý giải.

“Duật nhi, mở cửa nhanh!”

Nghe được là phụ thân thanh âm, hần vội đứng dậy mở cửa, Nạp Lan hoành vội vàng địa tiến vào, “Duật nhi, mau, nhanh đi tiếp thánh chỉ.”

“A mã, người đang nằm mơ đi, khuya khoắt, Hoàng Thượng cũng muốn ngủ.”

” Người mới nằm mơ đâu, mau mặc quần áo, lý đức tất cả đại sảnh hậu rất!” Nạp Lan hoành thúc giục.

Nạp Lan đức duật lúc này mới thanh tỉnh, “Lý đức toàn bộ! Thật sự có thánh chỉ?”

” Này còn có thể giả bộ, duật nhi, người mấy ngày hôm trước cứu giá có phải hay không đi đã muện mới lệnh khanh khách bị thương?” Nạp Lan hoành nghĩ tới mấy ngày trước đây tiền chuyện.

Nạp Lan đức duật một bên mặc y bên trả lời:” Là đã muện chút.”

” Kia này thánh chỉ...?” Nạp Lan hoành là đứa con bắt đầu lo lắng.

” Là họa tránh không khỏi, đi thôi!”

” Phụng thiên thừa vận, hoàng đế chiêu viết, Nạp Lan đức duật luôn luôn tận trung cương vị công tác, ngày trước lực cầm thích khách, cứu giá có công, đặc biệt tấn là chính nhị phẩm. Khâm thử!” Lý đức toàn bộ niệm xong thánh chỉ, chờ Nạp Lan đức duật tạ ơn.

Nạp Lan đức duật một thời còn chưa phản ứng lại đây, ngơ ngác địa nhìn lý đức toàn bộ, Nạp Lan hoành cũng là thần tình cao hứng.

” Nạp Lan đức duật, còn không tạ ơn?”

“Thần linh chỉ tạ ơn.” Nạp Lan đức duật lúc này mới tiếp nhận thánh chỉ.

Công sự xong xuôi, lý đức toàn bộ thay đổi khuôn mặt tươi cười nói: “Nhiều thống lĩnh Thanh Mộng.”

” Công công vất vả, ngồi xuống uống chén trà đi!”

” Kia chúng ta sẽ không khách khí.”

” Công công, Hoàng Thượng như thế nào nửa đêm làm cho ngài đến tuyên chỉ a?” Nạp Lan hoành tối không nghĩ ra này.

” Này ta nào biết nói, vạn tuế gia sai phái, chúng ta chỉ có phụng mệnh, vác đốc đại nhân có phải hay không hoảng sợ a?”

” Như thế nào không phải!”

Lý đức toàn bộ cười nói:” Đừng nói là người, ngay cả ta giết nấy mình, vạn tuế gia đi ngủ tiền cho chúng ta đạo thánh chỉ này, muốn ta tức khắc đến tuyên, ta còn chưa bao giờ khuya khoắt trên mặt đất người ta phủ đệ đi tuyên chỉ đâu, cũng chính là thống lĩnh, đầu một tao a!” ” Nghe nói khanh khách bị thương đĩnh trọng, lúc trước ta còn lo lắng Hoàng Thượng có phải hay không trách tội hần cứu giá đi đã muộn, không nghĩ tới Hoàng Thượng nếu không không giáng tội, còn tấn chức cho hần.” Nạp Lan hoành pha giác ngoài ý muốn.

” Vác đốc đại nhân, ngài nghĩ đến Hoàng Thượng không tức giận sao?”

Nạp Lan hoành lại càng không đã hiểu,” Hoàng Thượng tức giận còn thăng hần quan?”

” Thống lĩnh là ngôi sao may mắn cao chiếu, có người ở vạn tuế gia trước mặt nói tốt đâu!” Lý đức toàn bộ xem xét xem xét Nạp Lan đức duật.

” Chẳng lẽ là công công ngài...” Nạp Lan hoành hiểu lầm,

” Ta nào có này phân lượng.” Lý đức toàn bộ vội lắc đầu.

” Nan phải không là cách... Cách?” Nạp Lan hoành không quá khẳng định địa nói.

” Đúng là.”

” Chính là, khanh khách là bởi vì vì hần đi đã muộn mới bị thương, vì cái gì còn thay hần nói chuyện?”

” Thay đổi người khác một định là quái thống lĩnh đi đã muộn, khanh khách lại cho rằng hoàn hảo thống lĩnh đúng lúc đuổi tới, bằng không ngay cả mạng sống cũng không còn, bị thương cùng không có mệnh so sánh với, người nào càng tao?” Lý đức toàn bộ cảm thấy được Nạp Lan hoành thực sự điểm linh không rõ, hỏi tam hỏi tứ hỏi nhiều như vậy.

Nạp Lan hoành thở dài:” Khó được khanh khách có thể như vậy áo phong, thật sự là chúng ta duật nhi tạo hóa, chính là không biết hần có hay không này có phúc, có thể âu yếm.”

Nạp Lan đức duật trắng hăn lão cha liếc mắt một cái, thâm nghĩ,” Thân quá lạp, thiếu chút nữa đem đầu thân không có.”

Lý đức toàn bộ cũng hoành Nạp Lan hoành liếc mắt một cái, trong lòng âm thầm buồn cười,” Một thân! Có thể tam thân tứ thân đều có qua, người còn giấu diếm ở cổ lý, ai nha, câu kia tối quan trọng hơn trong lời nói ta còn chưa nói đâu!” Nghĩ vậy, nhân tiện nói:” Vác đốc đại nhân, nhân duyên đâu, lên trời đã sớm an bài tốt lắm, người cấp cũng vô dụng, chỉ cần thống lĩnh ở chọn rể đại tái trên công bình địa thắng được, tự nhiên hết thảy như nguyện lấy thường.” Lý đức tất cả công bình hai chữ càng thêm trọng ngữ khí, cũng ý vị thâm trường địa nhìn Nạp Lan đức duật.

Nạp Lan đức duật lập tức hiểu được,” Nguyên lai, nửa đêm tuyên chỉ là vì những lời này.”

Tâm di bị thương, đại tái liền hướng sau na(vậy), mọi người nên làm gì còn làm gì, ngày một ngày thiên địa trôi qua, Nạp Lan đức duật tuy rằng thăng quan, nhưng chức vụ không có biến hóa, hơn nữa bởi vì gần đây cùng dân đi được có điều gần, ngược lại khiến ột ít nhân nghị luận cùng xa lánh, này trong đó tự nhiên chính là bát gia bọn họ.

Ngày đó, dân tự nhìn thấy Nạp Lan đức duật, hắc hắc địa hướng hần cười cười, kia tươi cười làm cho Nạp Lan đức duật đồn khởi một tầng nổi da gà, không đợi hần phản ứng lại đây, chợt nghe dân tự nói:” Nạp Lan đức duật, không thể tưởng được a, nguyên lai người cũng đầu hướng về phía lão Tứ, thật sự là làm cho chúng ta nhìn với cặp mắt khác xưa a!”

” Vương gia lời này làm cho người ta khó hiểu, thứ ty chức ngu dốt!”

“Cáp, ha ha, người là quá thông minh, người này nhị phẩm quan như thế nào tới, người thực tưởng bởi vì cứu khanh khách sao? Không phải, đó là của ta từ ca hướng Hoàng thượng cầu tới, khanh khách gặp chuyện không may lúc sau bị hần Hoàng Thượng triệu kiến, mỗi ngày gặp, lúc sau không vài ngày, người liền thăng, ha hã, nếu nói người không phải từ gia đẳng, chỉ sợ hiện tại ai cũng không sẽ tin!” Nạp Lan đức duật không nghĩ tới này nhị phẩm quan hội đưa tới lớn như vậy phiền toái, chính mình đứng ở dân bên này, là rơi vào đường cùng lựa chọn, hiện tại lại bị trong triều vương công đại thần” Vài phần kính trọng“, hần là đây

bụng chua xót không chỗ tỏ,” Nếu Vương gia đã muốn nghĩ như vậy, ty chúc cũng không thể nói gì hơn, nếu Vương gia cảm thấy được ty chúc này nhị phẩm tới bất chính, đại khả hướng Hoàng thượng trên tấu chương, sẽ đem ty chúc hàng trở về.”

Dận tự không nghĩ tới Nạp Lan đức duật cư nhiên cho hắn đến này một chiêu, ngược lại làm cho hắn nói cũng không được gì, đành phải cười khan vài tiếng,” Ha hả, đi, người đi!” Theo sau liền bước đi thông thả bước ly khai.

58. Chương 58: Hình Bộ Đại Lao

Nhìn liêm Vương gia rời đi bóng dáng, Nạp Lan đức duật trong lòng một mảnh hỗn loạn, hắn đột nhiên cảm thấy được chính mình đứng ở một cái đảo đơn độc trên, tứ phía đều là thủy, chính mình tứ cố vô thân.

” Nạp Lan, suy nghĩ cái gì?” Phía sau một thanh âm hỏi.

Không cần quay đầu lại, Nạp Lan đức duật cũng nghe ra là dận thanh âm, thầm nghĩ,” Mới vừa đi một cái lại đây một cái, ta mau bị này đó Vương gia cấp phiền đã chết.” Vừa nghĩ liền xoay người, đợi hắn đối mặt dận thời điểm đã muốn là mặt mang mỉm cười,” Vương gia!”

” Có phải hay không vừa rồi dận tự cho ngươi nan kham?”

” Không có, bát gia chính là ở chúc mừng ty chúc.”

” Chúc mừng? Chỉ sợ hắn chúc mừng không tốt như vậy hưởng thụ đi!” Dận biết rõ chính mình đệ đệ là ai,” Nạp Lan, có chút nói tới rồi hiện tại đã muốn không cần hơn nữa, ngươi đã muốn đã biết Tâm nhi là ai, liền càng hắn là biết ngươi không đường rút.”

” Là!” Nạp Lan đức duật gật gật đầu,” Hết thủy đều hiểu được!”

Dận chấp tay sau dít về phía trước đi rồi vài bước, Nạp Lan đức duật đi theo hắn phía sau,” Nạp Lan a, ngươi trước ủy khuất chút, tùy vào bọn họ đi, đừng để ý tới là được, mọi sự nhần là trên.” Dận dừng một chút còn nói,” Chờ một chút ta đi thăm khanh khách, ngươi có cái gì nói phải bẩm vương chuyển đạt?”

Lời này thật làm cho Nạp Lan đức duật giật mình, dận như thế nào đột nhiên trở nên như vậy thông nhân tình,” Tạ ơn Vương gia, không có!”

” Thực không có?”

” Không có! Tựa như Vương gia vừa rồi theo như lời, có chút nói đã muốn không cần hơn nữa, nói cũng uổng công!”

” Ha hả!” Dận vừa lòng địa cười cười,” Tốt lắm, Nạp Lan, bẩm vương không có nhìn lầm ngươi, khanh khách cũng không có nhìn lầm ngươi! Tốt lắm, bẩm vương hiện tại đi di uyển!” Nạp Lan đức duật trạm ngừng cước bộ, nhìn dận dần dần đi xa.

Nạp Lan đức duật có đầy bụng chua xót, cho khiếu tuyền còn lại là đầy côi lòng lo âu, lâm tây hào bị nắm hắn là ngày hôm sau biết đến, khi đó hắn cùng Tần Phong lữ tứ nương đang định đi bên trong thành tìm kiếm lâm tây hào, thiên địa sẽ ở bên trong thành huynh đệ mang đến tin tức, nói là hoàng cung thiếp ra bằng cáo thị, bắt được thích khách một gã.

Cho khiếu tuyền lúc ấy liền buồn,” Thích khách! Chẳng lẽ tây hào thật sự đi ám sát?”

” Đà chủ, trong cung ngày hôm qua quả thật đã xảy ra sự tình, hôm nay trong thành không khí không đúng, nghe nói, ngày hôm qua thích khách giao (ngoại ô) trái tim đi khanh khách cấp bị thương, dường như còn bị thương đỉnh trọng, cho nên chọn rể đại tái duyên sau.”

” Kia có hay không hỏi thăm ra thích khách tính danh?” Cho khiếu tuyền tới muốn biết chính là này. ” Không có! Chính nghe được thích khách bị nhốt tại hình bộ đại lao.”

” Mặc kệ thích khách có phải hay không Lâm đại ca, hần đều là phản quả niệm, phản quả niệm liền là bằng hữu của chúng ta, đà chủ, chúng ta đi cướp ngục đi! Không phải Lâm đại ca tốt một, nếu là vừa lúc đem hần cứu ra.” Tần Phong đề nghị nói.

Lữ tứ nương tỏ vẻ phản đối, ” Người chỉ biết đánh, đó là hình bộ đại lao không phải bình thường nhà tù, ám sát Khang Hi đó là mất đầu tội, khẳng định là trọng binh trông coi, người khác không cứu ra, thì đáp đi vào một đám huynh đệ.”

” Ý tứ của người chính là không cần cứu? Khiến cho Lâm nhị ca bị giết đầu?” Tần Phong hỏi.

” Ta chưa nói không cứu Lâm đại ca a!” Lữ tứ nương trả lời, nàng đối lâm tây hào xưng hô cùng Tần Phong bất đồng.

Lâm gia hai huynh đệ phân biệt kêu lâm đông hào cùng lâm tây hào, tây hào là đệ đệ, Tần Phong cùng Lâm gia đã sớm nhận thức, tự nhiên là Lâm đại ca Lâm nhị ca địa kêu, mà lữ tứ nương tiến thiên địa hội thời điểm, lâm đông hào đã sớm đã chết, cho nên hần vẫn xưng hô lâm tây hào là Lâm đại ca.

” Vậy người có ý tứ gì đâu? Nói rõ điểm!” Tần Phong thực sốt ruột.

” Chúng ta đầu tiên phải xác nhận thích khách có phải hay không Lâm đại ca, sau đó điều tra hình bộ đại lao địa hình là thế nào, có bao nhiêu thủ vệ, bọn họ thay quân có cái gì quy luật.”

Cho khiêu tuyền liên tục gật đầu, ” Đối, tứ nương lo lắng thật sự chu đáo! Trừ lần đó ra, chúng ta còn muốn nghĩ muốn hảo cứu ra nhân sau nên đi như thế nào, phân mấy đường đi, cứu người khẳng định là nửa đêm lý, khi đó cửa thành đã đóng, chúng ta là ra khỏi thành vẫn là giấu kín ở trong thành, nếu là ra khỏi thành, như thế nào ra? Nếu là giấu kín, dấu ở nơi nào an toàn một?”

” Đây đó đều phải bàn bạc kỹ hơn, mặt khác, chúng ta là trà trộn vào lao lý đi cứu vẫn là trực tiếp đánh bất tỉnh thủ vệ đi cứu? Có phải hay không có thể không đi đại lao mà lựa chọn đạo trường cứu người?”

Tần Phong càng không ngừng phe phẩy đầu, ” Hao tổn tâm trí a hao tổn tâm trí, nhiều như vậy vẫn đề!” Hần quay đầu đối báo tin người ta nói: ” Vậy người nhóm đi trước hỏi thăm, rốt cuộc có phải hay không Lâm nhị ca a!”

” Hảo, ta cái này đi!” Báo tin xoay người muốn đi, bị cho khiêu tuyền gọi lại, ” Người đừng đi, ta đi, ta đi tìm Nạp Lan đức duật hỏi thăm!”

” A! Đà chủ, ngài đi tìm hần hỏi thăm a? Chính là Nạp Lan đức duật bắt thích khách, nghe nói a, Khang Hi bởi vì hần cứu giá có công còn thăng hần quan!” Báo tin nói.

” Ta đây càng muốn tìm hần đi hỏi thăm.” Cho khiêu tuyền mang theo vài phần bất đắc dĩ, ” Ta cùng hần là bằng hữu! Ta hiện tại liền vào thành đi.”

Lữ tứ nương thì ngăn cản, ” Không, Vu đại ca, người hoãn hai ngày lại đi, ngày hôm qua ra chuyện, người hôm nay phải đi hỏi thăm, sẽ làm hần khả nghi tâm, vẫn là làm cho trong thành các huynh đệ đi trước thám thính đi!”

Cho khiêu tuyền ngẫm lại với, như vậy đến hỏi, khẳng định sẽ khiến cho hoài nghi, hần còn không nghĩ muốn lập tức liền đối Nạp Lan đức duật xuống tay, còn muốn lợi dụng một chút Nạp Lan đức duật, vì thế liền tiếp nhận rồi lữ tứ mệ ôi đề nghị.

Lâm tây hào tử cũng không lộ khẩu phong, hần không nói ra bản thân thân phận, tự nhiên, bên ngoài nhân cũng hỏi thăm không đến hần đích thực tình hình thực tế hướng, nhưng là, người khác chậm chậm không có xuất hiện, cũng là không tranh chuyện thực, thiên địa hội trên cơ bản đã muốn nhận định bị nắm chính là lâm tây hào, cho khiêu tuyền rốt cuộc ngồi không yên. Hôm nay chạng vạng, cho khiêu tuyền rốt cục đi tới Nạp Lan đức duật cửa nhà, hần đứng ở cửa do dự luôn mãi, dù sao đây là cừ địch gia, chính là vì lâm tây hào, hần phải muốn vào này cánh cửa, hoài một loại phức tạp tâm tình, hần khẩu vang kẻ đập cửa, nhưng bị cáo chi Nạp Lan đức duật còn không có trở về, hần cũng không nghĩ muốn vào cửa chờ, vì thế liền rời đi.

Nói đến cũng khéo, đi ra ngoài không xa, nghênh diện liền gặp Nạp Lan đức duật.

” Cho huynh!” Nạp Lan đức duật liếc mắt một cái liền thấy hần, đầu tiên tiếp đón.

Đồng dạng nhân, giờ phút này Nạp Lan đức duật ở chỗ khiêu tuyến trong lòng đã muốn không giống với, đây là hấn địch nhân, hấn dục trừ chi rồi sau đó mau cừu nhân, khả hiện tại lại phải tiếp tục đi cùng hấn xưng huynh gọi đệ, cho khiêu tuyến cảm thấy được chính mình thật sự là đối trá, khả vì lâm tây hào chỉ có thể cười đáp lại,” Nạp Lan huynh!”

Nạp Lan đức duật nhìn nhìn cho khiêu tuyến, thì nhìn nhìn chính mình cách đó không xa gia môn, hỏi:” Người đi quá nhà của ta?”

” Đúng vậy, hôm nay vừa lúc vào thành đến xem bằng hữu, cho nên liền tiện đường lại đây bái phỏng.”

” Đi, về đến nhà lý đi nói chuyện.” Nạp Lan đức duật thực nhiệt tình.

Nhưng cho khiêu tuyến không nghĩ tiến hấn gia cánh cửa, vì thế liền tìm cái lý do nói:” Người thắng quan, hấn là mời khách, đừng nghĩ dùng cơm thường đến phái ta.”

” Người như thế nào biết ta thắng quan?”

” Tự nhiên là nghe bằng hữu nói.”

” Ha hả!” Nạp Lan đức duật cười cười,” Thật sự là chuyện tốt không ngoài cánh cửa, chuyện xấu truyền ngàn dặm a!”

” Thắng quan là chuyện tốt, như thế nào sao nói là chuyện xấu đâu?”

Nạp Lan đức duật lắc đầu cười khỏ,” Người khác đều cho rằng là chuyện tốt, ta lại cho rằng là xấu sự.” Hấn lôi kéo cho khiêu tuyến,” Đi, người đã muốn ta mời khách ta xin mời, người nói đi, đi nơi nào?”

” Tự nhiên là tốt một tửu lâu lap!”

” Không thành vấn đề! Chờ ta trở về đem quần áo thay đổi.” Nạp Lan đức duật trên người vẫn là quan phục.

Thay đổi quần áo, hai người đi tửu lâu, Nạp Lan đức duật vừa lên đến trước hết kính cho khiêu tuyến tam chén, tạ ơn quá lần trước ân cứu mạng, khả cho khiêu tuyến cũng là đầy cõi lòng tâm sự, nào có tâm tình uống rượu a, miễn cưỡng cùng hấn hét lên mấy chén, liền buông xuống chiếc đĩa, mặt lộ khuôn mặt u sầu.

” Làm sao?” Nạp Lan đức duật đã nhìn ra.

” Nạp Lan huynh, có chuyện, ta nghĩ mời người hỗ trợ.”

” Cho huynh, chỉ cần ta làm được đến, người cứ việc nói.”

Cho khiêu tuyến trầm ngâm một chút,” Quên đi, thật sự là đỉnh làm khó dễ người.”

” Không quan hệ, người nói đi!”

” Là như vậy, ta bằng hữu thúc thúc phạm vào sự, bị nhốt tại hình bộ đại lao, chính là trọng hình phạm là không thể thăm tù, ta kia bằng hữu từ nhỏ chính là thúc thúc nuôi nấng đại, cho nên...”

Hấn còn chưa nói hoàn, Nạp Lan đức duật liền hiểu được,” Người nghĩ muốn thăm tù?”

Cho khiêu tuyến ngượng ngừng địa điểm gật đầu,” Đúng vậy!”

Nạp Lan đức duật nghĩ nghĩ,” Ta có thể mang bọn người đi vào, tuy vậy, nhiều một chỉ có thể hai người đi.”

” Theo ta cùng ta bằng hữu!”

” Ân, người nghĩ muốn khi nào thì đi đâu, ta hảo an bài.”

” Khi nào thì đều có thể, người an bài đi!”

” Tốt lắm, hậu thiên đi, người vừa lúc có thể cho người bằng hữu chuẩn bị một chút, ta mang bọn người đi vào là không thành vấn đề, nhưng cửa này thủ vệ còn có lao đầu và vân vân cần chuẩn bị.” ” Ta hiểu được!” Cho khiêu tuyến không nghĩ tới sự tình như vậy thuận lợi, Nạp Lan đức duật như vậy sáng khoái đáp ứng, vì thế là Nạp Lan đức duật thật trên rượu,” Nạp Lan huynh, nga không, Nạp Lan đại nhân, ta kính người!”

” Uy, người chừng nào thì trở nên như vậy tục khí, nơi này không có gì Nạp Lan đại nhân, người còn làm không lo ta là bằng hữu a! Làm bằng hữu sẽ không hứa như vậy xưng hô, bằng không ta khả trở mặt a!”

” Tiểu đệ tuân mệnh!” Có thể đi vào đại lao, cho khiêu tuyền tâm buông xuống, tùy ý địa cùng Nạp Lan đức duật ăn uống trò chuyện, cũng quanh co lòng vòng hỏi ngày đó đích tình huống.

Nạp Lan đức duật cũng không giấu diếm, đem ngay lúc đó tình huống nói một lần, còn nói tên kia thích khách võ công không tồi, nghe hắn nói chuyện khởi võ công con đường, cho khiêu tuyền đã muốn khẳng định vào cung ám sát chính là lâm tây hào.

Lâm tây hào cùng lâm đông hào tuy là huynh đệ, nhưng hai người sở tập võ công là không đồng dạng như vậy, Nạp Lan đức duật cùng lâm đông hào đã giao (ngoại ô) thủ, cho nên lúc trước mới có thể cảm thấy được lý ngọc thiên võ công giống như đã từng quen biết. Nếu lâm tây hào võ công cùng lâm đông hào xuất từ một mạch, Nạp Lan đức duật khẳng định có thể đoán ra thích khách thân phận.

Bất tri bất giác, hai người nói tới đã khuya, ngay từ đầu, cho khiêu tuyền vẫn là ở ứng phó, khả trò chuyện trò chuyện, đem cảnh giác đều phao rớt, thì giống dĩ vãng như vậy, trò chuyện với nhau thật vui. Thẳng đến chia tay sau, hắn mới phát hiện chính mình cư nhiên vẫn là đem Nạp Lan đức duật cho rằng bằng hữu, này không khởi làm hắn có điểm hoang mang,” Ai! Vì cái gì người là Nạp Lan đức duật a, nếu người không phải, chúng ta đây một định là tâm đầu ý hợp chi giao (ngoại ô).”

Trở lại sơn trang, Tần Phong cùng lỗ tứ nương lập tức liền hỏi han, cho khiêu tuyền một một giải đáp.

” Nói như vậy, ám sát nhân khẳng định là Lâm đại ca, Nạp Lan đức duật đáp ứng làm cho chúng ta tiến đại lao?” Lỗ tứ nương hỏi.

” Ân, tuy vậy, chỉ có thể ta và người đi.”

” Vì cái gì ta không thể đi?” Tần Phong lập tức kháng nghị.

” Nạp Lan đức duật nhận thức người, hơn nữa hắn chỉ cho hai người đi vào.” Cho khiêu tuyền nhìn lỗ tứ nương,” Ta đổi hắn nói là của người thúc thúc phạm vào sự.”

Lỗ tứ nương gật gật đầu,” Ta hiểu được, chính là vào lao thì làm sao bây giờ đâu, chúng ta đi thăm người nào a?”

Cho khiêu tuyền cười cười,” Yên tâm, hình bộ có chúng ta huynh đệ, tuy rằng hắn chính là một cái dây tở nhà quan, cũng là hình bộ thượng thư tối thân tín nhân, có thể tiếp xúc đến các loại văn án. Hôm nay ta ở đi gặp Nạp Lan đức duật phía trước, đi trước tìm hắn, chọn một cái phạm nhân đảm đương người lâm thời thúc thúc.”

” Ha hã, Vu đại ca, người thật giỏi, đem hết thấy đều lo lắng ở bên trong.”

” Một khi đã như vậy vì cái gì không cho vị này huynh đệ nghĩ biện pháp đi hỏi thăm tin tức đâu?” Tần Phong hỏi.

” Hỏi thăm không đến, Nạp Lan đức duật chiếm hữu thánh chỉ, thích khách từ hắn toàn quyền phụ trách, hình bộ không nhúng tay. Vị này huynh đệ cũng muốn tiến lao đi xem, chính là hiện tại tiến đại lao, một định phải có Nạp Lan đức duật phê chỉ thị, liền ngay cả hình bộ thẩm vấn phạm nhân cũng muốn đi trước cùng hắn chào hỏi.”

Tần Phong vừa phun đầu lưỡi,” Cửa ta má ơi, Nạp Lan đức duật quyền lực lớn như vậy?”

” Đúng vậy, thẳng nhị phẩm, mặt sau lại có dận ở chỗ dựa!”

Lỗ tứ nương giật mình,” Nguyên lai hắn là tứ gia đẳng. Tuy vậy, chúng ta chiêu này hiểm kỳ vẫn là đi đúng rồi.”

” Đãi tây hào cứu ra sau, chúng ta sẽ không có thể tái lưu hắn, bằng không ngày sau, hắn quyền thế càng lúc càng lớn, chúng ta diệt trừ hắn chính là nan càng thêm khó khăn.”

” Đối!” Lỗ tứ nương đồng ý.

” Có hay không này có thể, các người trực tiếp đem Lâm nhị ca cứu ra?” Tần Phong tính tình cấp.

Vấn đề này cho khiêu tuyến đã sớm nghĩ tới, hấn phỏng chừng đến lúc đó Nạp Lan đức duật sẽ không ở bên cạnh nhìn, khi đó bọn họ là có thể quan sát lộ tuyến cấp lao lý đích tình huống. Chính là trực tiếp cứu người, đó là không có khả năng, hấn không có cùng Nạp Lan đức duật đã giao (ngoại ô) thủ, từ bình thường nói chuyện với nhau cùng với đối Nạp Lan đức duật quan sát, hấn cảm giác Nạp Lan đức duật cùng chính mình ở sần sần như nhau trong lúc đó, hấn không nắm chắc một định có thể thắng, cho dù có thể thắng, cũng là cần rất dài thời gian, khi đó, sớm đã có đại lượng quan binh tiến đến, đến lúc đó hấn cùng lữ tứ nương cũng đi không thoát, hơn nữa, bởi vậy, Nạp Lan đức duật sẽ biết thân phận của hấn, về sau muốn âm thầm đối Nạp Lan đức duật xuống tay liền bằng suy nghĩ, đây là mất nhiều hơn được chuyện tình.

Cho nên, hấn đem này trong đó đạo lý cùng Tần Phong tình tế nói, mới làm cho Tần Phong đánh mất trực tiếp cứu người ý niệm trong đầu.

Một ngày thời gian rất nhanh liền trôi qua, tới rồi ước tốt thời gian, sáng sớm, cho khiêu tuyến cùng lữ tứ nương sẽ đến hình bộ đại lao cửa chờ. Không trong chốc lát, Nạp Lan đức duật cũng đến đây, lữ tứ nương hướng tới vị này lâu nghe thấy đại danh nhân cẩn thận đánh giá một phen, khởi hoa san hô mũ miện, sư tử bổ phục, tuần lẫm uy vũ, trong lòng không khỏi âm thầm tán thưởng,” Quả thật là người vật!”

Nạp Lan đức duật đi vào bọn họ trước mặt, hướng cho khiêu tuyến vừa chấp tay,” Cho huynh, đợi lâu!”

” Không ý kiến sự!” Cho khiêu tuyến cười nói, sau đó chỉ chỉ bên cạnh lữ tứ nương,” Ta nói bằng hữu chính là nàng.”

Nạp Lan đức duật hướng lữ tứ nương nhìn lại, hấn hiểu lầm, còn tưởng rằng lữ tứ nương là cho khiêu tuyến người nào, vì thế giễu cợt,” Cho huynh, ta nói đâu, người như thế nào như vậy khó xử, nguyên lai là vì hồng nhan tri kỷ a!”

Cho khiêu tuyến nghe ra hấn trong miệng chế nhạo ý tứ, vì thế biết thời biết thế,” Ha hã, Nạp Lan huynh thật sự là hảo ánh mắt.”

Bọn họ hai cái vấn đáp làm cho lữ tứ nương bất giác đỏ mặt, nàng bộ dáng này, càng làm cho Nạp Lan đức duật tin tưởng chính mình phán đoán không có sai, vì thế cười nói,” Đừng ở ngoài cửa, vào đi thôi!”

Hấn đi vào cửa lao khẩu, thủ vệ nhìn thấy hấn, lập tức giữ cửa mở ra, cho khiêu tuyến cũng thực hiểu được, hướng thủ vệ trong tay tắc bạc,” Đa tạ!”

Có người lãnh đạo trực tiếp dẫn dắt, lại có bạc khả lấy, thủ vệ tự nhiên không có ý kiến, cho khiêu tuyến cùng lữ tứ nương liền vào đại lao, đồng dạng đối lao đầu cũng tắc bạc, cáo chi phạm nhân tên, lao đầu mang theo bọn họ đi trước.

Cùng cho khiêu tuyến đoán trước giống nhau, Nạp Lan đức duật chưa cùng bọn họ, mà là thẳng đi đại lao cuối kia một gian, cho khiêu tuyến kết luận kia gian trong phòng giam liền giam giữ lâm tây hào.

Nạp Lan đức duật vào giam giữ lâm tây hào phòng, nhìn nhìn lâm tây hào, hấn đã muốn không cột vào cọc gỗ trên, nhưng vẫn đang là xiềng xích thêm thân, nằm trên mặt đất, hấp hối, Nạp Lan đức duật đi vào, đi vào trước mặt hấn, ngồi xổm xuống thân, nâng lên đầu của hấn,” Như thế nào, nghĩ muốn hiểu chưa, tội gì mỗi ngày chịu này phân tội?” ” Người giết ta đi!”

” Ta sẽ không giết của ngươi, xem qua miêu tróc chuột sao, miêu bắt được chuột là sẽ không lập tức cắn chết, mà là phải chậm rãi ngoạn, hiện tại ngươi chính là chuột, ta là miêu.”

” Nạp Lan đức duật, ngươi làm như vậy sẽ không sợ bị người trong giang hồ thóa mạ?”

” Mỗi người đều có chính mình thân nhân, ngươi vì báo thù đến ám sát Hoàng Thượng, ta vì lòng ta yêu nhân tra tấn ngươi, lại nói tiếp đều là giống nhau đạo lý, chính là, rất không hạnh địa, ngươi hiện tại là tù nhân, này chỉ có thể oán ngươi học nghệ không tinh, trách không được ta xuống tay độc ác.”

Lâm tây hào bất đắc dĩ địa thán,” Ngươi nói đắc với, người thắng làm vua bại giả khấu, nếu đã rơi vào ngươi thủ, ta cũng không nghĩ muốn sống thêm, ngươi vĩnh viễn cũng đừng muốn biết ta là ai.” Nói xong, dục cắn lưỡi tự sát.

=====

59. Chương 59: Do Thám Nhà Lao

Hắn mới vừa hé ra miệng, Nạp Lan đức duật chỉ biết hắn muốn làm gì, bay nhanh địa thân thủ điểm hắc huyết, lâm tây hào lập tức liền miệng không thể nói, thân không thể động.

” Muốn chết a, không dễ dàng như vậy, ta đã nói rồi, ta không ngoạn đủ!” Nạp Lan đức duật cười lạnh, ” Đây là người tự tìm!” Nói xong, phân cân thác cốt thủ pháp tái lâm tây hào trên người lại trình diễn, lâm tây hào thân thể run rẩy, bởi vì bị điểm huyết mà căn bản nhúc nhích không được, thấy hắn mau không chịu nổi, Nạp Lan đức duật lúc này mới ở thủ, ” Gì chứ đâu, thế nào cũng phải cùng chính mình không qua được, hôm nay người cũng không khí lực tự sát, ta cũng ngoạn cú liễu, người yêu nói hay không đi, ngày mai ta đúng giờ lại đến.” Nói xong, không bao giờ... nữa để ý tới lâm tây hào, đi ra phòng.

Lao đầu nhìn hắn xanh mặt đi ra, biết bên trong vị kia không sai biệt lắm vừa muốn cả ngày mới có thể hoãn lại đây.” Nạp Lan đại nhân, tiểu nhân nhìn hắn dường như không được bộ dáng.”

” Yên tâm đi, không chết được, hắn luyện qua võ, có thể chịu đựng được.”

” Vẫn là cái gì cũng không nói sao?”

” Đúng vậy, khẩu cứng rắn thật sự, theo hắn đi thôi, nhìn hắn có thể đỉnh tới khi nào.” Nạp Lan đức duật nhớ tới cho khiêu tuyên, vì thế hỏi:” Ta kia hai cái bằng hữu đâu?”

” Còn tại đâu!”

Đang nói, thấy cho khiêu tuyên cùng lữ tứ nương chính hướng bên này đi tới, vội nghênh liễu thượng khứ, ” Nói xong?”

” Ân!” Lữ tứ nương đốt đầu, hốc mắt có điểm hồng bộ dáng.

Nạp Lan đức duật an ủi nói:” Cũng đừng quá khó khăn qua, vào hình bộ trên cơ bản người cũng đừng trông cậy vào có thể đi ra ngoài, trừ phi ngày nào đó đại xá thiên hạ. Đi thôi!” Lữ tứ nương đành phải hướng tới cửa đi đến, Nạp Lan đức duật đi rồi vài bước, phát hiện cho khiêu tuyên chưa cùng trên, vì thế quay đầu lại nhìn, thấy hắn đang ở giam giữ lâm tây hào cửa nhìn xung quanh, liền kêu một tiếng, ” Cho huynh!”

” A!” Cho khiêu tuyên quay đầu lại, ” Nạp Lan huynh!”

” Cần phải đi!”

Cho khiêu tuyên lập tức từ cửa chạy đến Nạp Lan đức duật bên này, ” Phương diện này quan là ai a, vì cái gì cùng người khác không giống với đâu?”

Nạp Lan đức duật lắc lắc đầu, ” Hắn không chịu nói, chỉ biết là là ám sát Hoàng Thượng trọng phạm.”

” Đó là tử tội!”

” Đúng vậy! Cho huynh, đừng hỏi nhiều như vậy, ta mỗi ngày nhìn đến người này liền nhức đầu, tử không mở miệng, ta cũng lấy hắn không có cách!” Nói xong, ba người đi ra đại lao.

Đi vào lao ngoại, chói mắt dương quang cùng lao lý không có thiên lý hình thành tiên minh rất đúng so với, Nạp Lan đức duật thật sâu hô hấp một chút, ” Cho huynh, ta còn có việc, không thể cùng các người.”

” Không quan hệ, người đi vội đi!”

” Có việc cứ việc tới tìm ta!” Nạp Lan đức duật hướng tới bọn họ bế ôm quyền, ” Xin lỗi không tiếp được!” Nói xong, kỵ lên ngựa ly khai.

Nạp Lan đức duật đi rồi, cho khiêu tuyên cùng lữ tứ nương chậm rãi hướng về nhà trên đường đi đến. Hai người cũng không nói chuyện, đi rồi rất dài một đoạn đường, lữ tứ nương mới mở miệng:” Vu đại ca, xem ra Lâm đại ca mỗi ngày đều ở chịu tội.”

Cho khiêu tuyến cũng không mở miệng, chính là yên lặng địa gật gật đầu, hẩn trong lòng phi thường trầm trọng, từ Nạp Lan đức duật trong lời nói trung hẩn đã muốn đoán được Nạp Lan đức duật mỗi ngày đều ở tra tấn lâm tây hào, vừa rồi ở giam giữ lâm tây hào cửa, hẩn cơ hồ có cùng Nạp Lan đức duật động thủ xúc động, sau đó đem kia phiến cánh cửa cấp tạp, cứu ra lâm tây hào, khả hẩn cuối cùng vẫn là nhịn.

”Vu đại ca, ngươi suy nghĩ cái gì?” Thấy ở khiêu tuyến không nói lời nào, lữ tứ nương hỏi.

”Đại lao địa hình cũng không phức tạp, khả cửa thủ vệ rất nhiều, vừa rồi đang đợi hậu thời điểm ta quan sát một chút, mỗi cách nửa canh giờ mới có một cái khe hở, ta ở trong lòng yên lặng sổ sổ, đếm tới năm mươi, liền lại có người, khe hở thời gian phi thường đoản, giam giữ tây hào phòng kia phiến cánh cửa là đồng chú, thế nào cũng phải có cái chìa khóa mới được, cái chìa khóa ở Nạp Lan đức duật trong tay, ngục tốt đưa cơm đều là từ một bên lỗ nhỏ lý nhét vào đi, cái kia động căn bản không có cách nào khác chui.”

”Nói như vậy, là không có cách nào khác đến cướp ngục?”

”Thực khó khăn!”

Hai người vô kế khả thi địa về tới sơn trang, Tần Phong đã sớm chờ đắc không kiên nhẫn, nhìn thấy bọn họ trở về, quan trọng hơn hỏi tình huống. Lữ tứ nương đơn giản mà đem trải qua nói một lần, Tần Phong cũng trợn tròn mắt.

”Làm cho ta hảo hảo ngẫm lại, nên làm như thế nào.” Cho khiêu tuyến cảm thấy được một cực kỳ,”Ta về trước phòng đi nghỉ một lát nhi.” Hẩn đây là tâm mệt.

Tâm mệt không phải hẩn một cái, Nạp Lan đức duật đồng dạng tâm mệt, phải chịu tương tự nỗi khổ dày vò, còn muốn chịu một ít nhân khí, này không, lại có nhân tìm tra.

Hôm nay, Nạp Lan đức duật chính cúi đầu, không yên lòng địa ở trong hoàng cung đi tới, trải qua một đội tuần tra thị vệ bên cạnh, bọn thị vệ dừng lại hướng hẩn chào hỏi, hẩn cũng không có nghe đến, vẫn đang cúi đầu tiếp tục về phía trước đi.

Bọn thị vệ một tề oai quá... nhìn hẩn đi qua, sau đó cho nhau xem xét xem xét, tiếp tục tuần tra.

Như vậy đi đường, phi gặp chuyện không may không thể, nhạ, Nạp Lan đức duật mới vừa đi quá góc, liền cùng người đánh vào cùng nhau, ngẩng đầu vừa thấy, đang cùng kỳ duệ đụng phải cái dây cỏi lòng, đồng hành còn có phát dục chờ năm sáu cái hoàng thân quốc thích.

Nạp Lan đức duật vội chào hỏi,”Thực xin lỗi, kỳ bối lặc.”

”Ta tưởng là ai đâu, nguyên lai là tương lai ngạch phụ đại nhân, thật sự là thất kính a thất kính!” Kỳ duệ mở miệng còn có mùi thuốc súng.

“Kỳ bối lặc nói quá lời.” Nạp Lan đức duật không muốn cùng bọn họ Đa La sách, nói câu này, liền tính toán nhiều khai bọn họ.

Kỳ duệ duỗi ra thủ, ngăn lại,”Ta không nói quá lời, ngươi là kinh thành tam đại thần tượng đứng đầu, đem chúng ta đều so không bằng, chúng ta vài cái đương nhiên không dám cùng ngươi một tranh cao thấp a!” “Kỳ bối lặc, này thần tượng nói đến chính là dân chúng nhóm trà dư tửu hậu nói xong đùa, đảm đương không nổi thực.” Nạp Lan đức duật thản nhiên địa trả lời.

”Nếu biết đảm đương không nổi thực, tốt một sớm làm rời khỏi đại tái, ngạch phụ vị trí này, chỗ nào luân được đến ngươi nha!” Kỳ duệ khinh miệt địa nói.

”Cũng không suy nghĩ suy nghĩ chính mình, nho nhỏ ngự tiền thị vệ thống lĩnh cũng muốn thấy người sang bắt quàng làm họ.” Cũng không biết là người nào hoàng thân phụ họa nói.

Nạp Lan đức duật hiểu được bọn họ là cố ý gây chuyện, không kiêu ngạo không siểm nịnh địa nói:”Hoàng Thượng là hướng thiên hạ thiếp ra hoàng băng, phù hợp điều kiện đều có thể dự thi, công bình cạnh tranh, vô luận bình thường dân chúng vẫn là hoàng thân quốc thích đều ở cùng điều hàng bắt đầu trên.”

”Nạp Lan đức duật, ngươi ít đem Hoàng Thượng nâng đi ra, đều biết nói ngươi trước đó vài ngày cứu giá có công.” Phát dục toan không kéo cơ địa nói.

Kỳ duệ lại nói:” Có công sao? Ta như thế nào nghe nói Hoàng Thượng thiếu chút nữa giáng tội cho hần, nếu không tâm di khanh khách nhìn hần đáng thương, hướng Hoàng thượng cầu tình, này một chút hần còn có thể đứng ở người này cùng chúng ta nói chuyện sao?”

” Nga, hiểu được, hần chuẩn này đây là khanh khách coi trọng hần mới thay hần cầu tình.” Phát dục trào phúng nói.

Mọi người một trận cười to.

Kỳ duệ vỗ vỗ Nạp Lan đức duật ngực,” Nạp Lan đức duật, đừng tự làm đa tình lạp, khanh khách hội coi trọng ngươi? Trở về hảo hảo chiếu chiếu gương đi!”

“Kỳ bối lặc, thỉnh ngài nói chuyện tôn trọng điểm.” Nạp Lan đức duật cơn tức cũng đến đây.

” Tôn trọng? Ngươi là ai, yêu tân giác La gia cầu, một cái nô tài mà thôi, cũng xứng đàm tôn trọng, cấp...” Kỳ duệ đắc ý cười.

Nạp Lan đức duật nắm chặt nắm tay trừng mắt hần, cố gắng áp chế lửa giận. Kỳ duệ vẻ mặt chẳng hề để ý.

Xa xa, bát đại ca dặn tự chờ hướng bên này đi tới.

Kỳ duệ nhìn thấy, cố ý nói:” Như thế nào, không phục? Muốn động thủ có phải hay không? Hảo, hôm nay ta liền lĩnh giáo lĩnh giáo ngươi này đại nội đệ Trường Số 1 thủ võ công.” Nói xong, bạt quyền liền hướng Nạp Lan đức duật mặt đánh đi.

Nạp Lan đức duật không có hoàn thủ, chính là một mặt tránh né.

Kỳ duệ biên đánh biên nói:” Hoàn thủ a, như thế nào không hoàn thủ, ngươi này người nhát gan.”

Lúc này, dặn cùng long khoa nhiều từ một cái phương hướng cũng hướng bên này đi tới,” Tứ gia, ngài tiểu, kỳ duệ ở cùng Nạp Lan đức duật đánh nhau.” Long khoa nhiều đối dặn nói.

Dặn cũng nhìn đến dặn tự dám người,” Đến già bát bọn họ sao? Một bộ liếc diễn bộ đáng.”

” Chúng ta đây...”

” Vân vân nói sau.” Dặn nếu nói đến ai khác là liếc diễn, chính mình cũng là tọa sơn quan hổ đấu, một bộ sự không liên quan mình bộ đáng nhìn hai người đánh nhau.

Nạp Lan đức duật rốt cục bị kỳ duệ cấp chọc giận, nhưng e ngại là ở trong cung, hần cũng không hảo quá phạm, chích chọn dùng thủ chiêu, cũng không phản công, thiên là kỳ duệ còn không bãi không ngớt địa, một mặt triển đấu.

Nhìn trong chốc lát, mắt sắc dặn nhìn thấy Nạp Lan đức duật từ kỳ duệ bên hông gỡ xuống một vật, không khỏi thở dài:” Nạp Lan đức duật võ công quả thật rất cao, kỳ duệ thật sự là không biết tốt xấu.”

Đột nhiên, mọi người nghe được một cái đồng âm hô:” Đều dừng tay!”

Mọi người vừa thấy, là hoẵng lịch.

Nạp Lan đức duật trước dừng tay, kỳ duệ trang làm không thể thu tay lại, còn tại Nạp Lan đức duật trên vai đánh một chưởng mới bỏ qua. ” Nơi này đúng vậy phương nào, còn có không có quý củ?” Tiếng nói mặc dù nộn, nhưng lộ ra uy nghiêm.

“Hoẵng lịch, đối với ngươi chuyện gì.” Kỳ duệ xem thường địa nói.

Hoẵng lịch ra mặt, dặn không thể không ra mặt, dặn , dặn tự bọn người đã đi tới.

“Hoẵng lịch gặp qua a mã cùng vài vị thúc thúc.”

“Hoẵng lịch, ngươi như thế nào lại ở chỗ này?” Dặn hỏi.

” Đứa con phụng hoàng ông nội chi mệnh, tiến đến thăm tâm di khanh khách.” Hoẵng lịch cung kính địa trả lời.

” Kia còn không mau đi.”

” Là, đứa con cái này đi.”

Dận chờ đứa con rời đi, nói:” Nạp Lan đức duật, người cũng quá làm càn, thân là quan lớn kiêm thị vệ thống lĩnh, thế nhưng ở trong cung cùng nhân đánh nhau, muốn đánh cũng phải nhìn xem nhân, Hắc là ai vậy, kỳ duệ kỳ bối lạc, hòa thân vương đơn độc cái dòng độc đình, bảo bối tôn tử, người có thể cùng hắc đánh sao? Còn không mau đem đồ vật này nọ trả lại cho kỳ bối lạc.” Hắc minh nếu chỉ trích Nạp Lan đức duật, ngằm trong lời nói mỗi người đều nghe hiểu được.

Nạp Lan đức duật cầm trong tay dây chuyền đưa cho kỳ duệ,“Kỳ bối lạc, đắc tội.”

Kỳ duệ nhìn thấy Nạp Lan đức duật trong tay dây chuyền, cả kinh, vội nhìn chính mình bên hông, sau đó một phen đoạt quá dây chuyền, oán hận địa trừng mắt nhìn Nạp Lan đức duật liếc mắt một cái..

Dận lại nói:” Lão Bát, người liền như vậy nhìn bọn họ đánh, cũng không khuyên điểm nhi, không sợ quấy nhiễu Hoàng Thượng?”

” Tứ ca, ta cũng mới đến, còn không có muốn làm rõ ràng là cái gì trạng huống đâu! Kỳ duệ, về sau đánh nhau phía trước trước biết rõ ràng đối thủ bối cảnh, miễn cho cật liễu khuy còn không biết, hiện tại người ta mới vừa thắng nhị phẩm, thánh quyền chính long! Tứ ca, ta còn muốn đi gặp hoàng a mã, thứ không phụng bồi. Kỳ duệ, người đi trước ta trong phủ chờ.” Dận tự cũng trong lời nói có chuyện địa đáp lại hắc tứ ca.

Chỉ chốc lát sau, đi được sạch sẽ.

” Nạp Lan, này một chút cùng bọn họ có cái gì khả đấu, phải đấu, ở chọn chỗ đại tái trên, chỉ cần người thắng, tức giận cái gì đều ra, tiểu vương đối với người ôm để vọng, tin tưởng khanh khách với người ôm để vọng a!” Dận nói xong, vỗ vỗ Nạp Lan đức duật bả vai, cũng lỵ khai.

” Chọn chỗ đại tái thì thành Vương gia nhóm tranh giành chiến trường.” Nạp Lan đức duật ngốc lập trong chốc lát, xoay người, không khỏi thì ngây dại. Hoàng lịch bạn tâm di đang đứng ở một thân cây hạ nhìn hắc.

Tâm di như thế nào sẽ đến, bị hoàng lịch xúi giục tới.

Hoàng lịch vừa đến di uyển, đã bị nhiệt tình chiêu đãi,“Yêu, hoàng lịch, người hôm nay như thế nào có rảnh đến, mau tọa!” Tâm di tiếp đón hắc.

“Hoàng ông nội làm cho hoàng từ trước thăm bác, thuận tiện đưa chút thuốc bổ đến, bác thân mình được chút? Hoàng lịch vẫn không rảnh tới thăm, vừa ý lý vẫn là nhớ thương.” Tiểu gia hỏa này còn nhỏ nói ngọt, vừa nói vừa xem xét một bên tú nhi.

Tú nhi bị hắc nhìn xem gương gương đắc cúi thấp đầu xuống, tâm di xem ở trong mắt, âm thầm lắc đầu,“ Hắc còn không có quên tú nhi a!” Vì thế liền đánh gãy hoàng lịch suy nghĩ,“ Đã muốn không ý kiến sự! Đến, lại đây làm cho bác nhìn một cái, thì dài cao không ít! Thư niệm đắc được, có hay không tiến bộ a?”

Nàng này vừa nói, hoàng lịch đành phải đối mặt tâm di đứng thẳng, quay về nói,“Hoàng lịch không dám không cần công.” ” Bác biết, tương lai người chính là tốt... Hảo có tiền đồ đứa nhỏ. Đúng rồi, Hoàng Thượng còn có cái gì nói phải người chuyển đạt sao?” Tâm di hỏi.

Hoàng lịch phe phẩy đầu,“ Đã không có, chính là, hoàng lịch có một việc không biết nên không nên nói cho bác.”

“Nam đứa nhỏ làm việc phải rõ ràng lưu loát điểm.”

Hoàng lịch xem xét xem xét trong phòng những người khác, tâm di cười cười nói:” Nói đi, không ý kiến sự!”

“Hoàng lịch ở tới trên đường thấy Nạp Lan đức duật cùng kỳ duệ ở đánh nhau.”

Tâm di ngây người ngẩn ngơ, sau đó dường như không có việc gì nói:” Bọn họ đánh nhau cùng ta có cái gì quan hệ.”

Hoàng lịch giả hoạt cười,“ Bác, người thật sự không muốn đi xem?”

” Xú tiểu tử, người đều biết nói chút cái gì?” Tâm di sáng giọng.

“Hoàng lịch cái gì cũng không biết, cũng cái gì đều biết nói.”

” Thành thành thật thật địa đưa tới.”

Hoàng lịch cười cười,” Hoàng Thượng đem tiểu cây mơ cùng tiểu quả cam kê đến hỏi nói, ta ở bên cạnh đều nghe được.”

Tâm di trạc một chút hoàng lịch ót,” Trưởng thành sớm! Việc này cũng không thể tái truyền ra đi.”

” Yên tâm đi, bác, hoàng ông nội đã sớm huấn qua, cho dù hoàng ông nội không nói, hoàng lịch cũng biết trong đó lợi hại.” Hoàng lịch nhàn châu - xoay động,” Bác, ta bồi ngài đi một lần đi, bằng không ngài có thể An Tâm sao?”

” Ta không đi!”

” Có hoàng lịch cùng ngài shopping vườn, ai còn dám nói cái gì! Bác, đi thôi!” Hoàng lịch bán bức nửa tâm đi đi tới sự phát địa.

Nạp Lan đức duật nhìn tâm di, hơn nửa ngày mới phản ứng lại đây,” Đây chính là ở trong cung.” Chạy nhanh hướng tâm di khom người thi lễ,” Gặp qua khanh khách, tiểu đại ca!”

Tâm di một câu đều nói không ngoài, vẫn là hoàng lịch nói câu.” Miễn lễ!”

Nạp Lan đức duật ngẩng đầu thật sâu dừng ở tâm di.

Hai người liền như vậy hồ thị.

” Vài bước lộ khoảng cách, lại như thế xa xôi.” Nạp Lan đức duật trong lòng trầm trọng.

Tâm di nhìn hẩn hảo một trận, sau đó sâu kín địa thở dài một tiếng, chậm rãi xoay người, hoàng lịch hướng về phía Nạp Lan đức duật giả trang cái mặt quý, sau đó bặt tâm di trở về di uyển.

Trở về di uyển, hoàng lịch còn lại không chịu đi, trong chốc lát làm cho tú nhi cho hẩn lấy điểm tâm, còn muốn tú nhi ụy mới ăn,“Tú nhi, người ụy ta!”

“Hoàng lịch a, người nhiều, còn muốn nhân ụy!”

” Người này không phải trong nhà, bác người khiến cho ta tự do chút đi, cũng chỉ có người nơi này cũng tới tự tại.” Xem ra vị này tiểu đại ca cũng đỉnh chịu không nổi trời buộc.

Tâm di cũng không có cách nào khác tử, nghĩ dù sao hiện tại hoàng lịch vẫn là cái tiểu hài tử, cũng nháo cũng không được gì, vì thế cũng liền từ hẩn,” Được rồi, đến lúc đó người a mã cần phải trách ta đem người quán hồng rồi.”

” Ha hã! Vẫn là bác hảo!” Tâm di không phản đối ý kiến, hoàng lịch liền càng làm càn, lôi kéo tú nhi,“Tú nhi, chơi với ta trong chốc lát!”

“Tiểu đại ca, người nghĩ muốn ngoạn cái gì?”

” Chúng ta đến bên ngoài đi, đừng ở chỗ này lý sảo khanh khách nghỉ ngơi!” Nói xong, hẩn trước khởi bước đi tới cửa, gặp tú nhi không dịch bước, liền thì tiếp đón,” Nhanh lên a!”

Tú nhi không nhúc nhích đạ, nhìn nhìn tâm di, tâm di hướng nàng huy phát tay,” Đi thôi, đừng làm cho hẩn mệt.” Có tâm di dẫn, tú nhi lúc này mới cùng hoàng lịch ra cửa.

Vừa ra khỏi cửa, hoàng lịch liền hỏi:“Tú nhi, người nghỉ ngơi ở đâu, ta trên người ốc đi nhìn một cái.”

” Đại ca, ngài như thế nào có thể đi nô tỳ trong phòng, rất không ra thể thống gì!”

” Ta nghĩ đi! Dẫn đường a!” Hoàng lịch phát ra tiểu tính tình,” Người không nghe của ta có phải hay không?”

” Không phải a!”

” Không phải còn không đi!”

Tú nhi bất đắc dĩ mà đem hoàng lịch đưa chính mình trụ phòng ở, phòng ở tuy nhỏ, nhưng dù sao cũng là con gái gia trụ, thu thập đắc sạch sẽ sạch sẽ, mang theo thần nhiên địa mùi.

60. Chương 60: Hoàng Lịch

Hoàng lịch hút hấp cái mũi, "Dễ ngủ! Vì cái gì các người con gái gia phòng đều có tốt như vậy nghe thấy mùi! Bác cũng là, của nàng hương tối đặc biệt."

"Khanh khách hương là nàng từ bên kia mang đến, nơi này là không có, nô tỳ chính là chút bình thường huân hương."

"Lại đây tọa!" Hoàng lịch có ghế dựa không tọa, ngồi xuống tú nhi trên giường, vỗ vỗ mép giường.

Tú nhi phe phẩy đầu, đứng ở một bên, "Nô tỳ cũng không dám cùng tiểu đại ca tọa cùng nơi."

"Các người di uyển không phải tối không nói quy củ thôi, như thế nào người nhiều như vậy quy củ?"

"Ở khanh khách trước mặt là không cần giảng, chính là hiện tại..."

"Ta cũng không phải người giảng, ngồi xuống!" Hoàng lịch mệnh lệnh. Hắn trong giọng nói có không để cho phản kháng uy nghiêm, tú nhi đành phải lần lượt hoàng lịch ngồi xuống.

Nàng ngồi xuống hạ, hoàng lịch liền đem đầu tựa vào thân thể của nàng trên, "Tú nhi, người đừng lập gia đình, được không? Người chờ ta lớn lên." Lời này phía trước hắn đã muốn nói qua vài lần, tú nhi mỗi lần cũng không hé răng, hoàng lịch mỗi lần đều buộc nàng đáp ứng, lần này vẫn là diễn lại trò cũ, "Nói chuyện a! Thì không nói lời nào."

"Tiểu đại ca, về sau khả ngàn vạn lần đừng nói lời này, nơi này không ai, nếu là bị những người khác nghe được, nô tỳ chính là tánh mạng khó giữ được, rơi vào tay ung Vương gia cái lỗ tai lý, một định cho rằng nô tỳ ở câu dẫn đại ca."

"Ta thích người, ta chính là thích người!" Hoàng lịch không chút nào cố kỵ địa nhìn tú nhi nói.

Tú nhi đỏ mặt bưng kín hoàng lịch miệng, "Cầu ngài, đừng nói nữa!"

Hoàng lịch bắt lấy tú nhi thủ, hôn một cái, sau đó thì được một tác lại muốn tiến một thước địa ôm lấy tú nhi, "Tú nhi, đừng đem ta làm tiểu hài tử, ta không phải, nếu người dám gả cho người khác, ta sẽ đem người nọ cấp giết."

Lời này làm cho tú nhi một trận hoảng hốt, "Tiểu đại ca, ngàn vạn lần đừng nói lung tung!" Tú nhi dù sao đã muốn mười bảy tuổi, đối nam nữ việc có điều hiểu biết, nàng từ hoàng lịch hành động trung đã muốn khuy xuất vị này tiểu đại ca không phải ở hay nói giỡn, khả nàng vẫn là không phân Tín Một cái mười tuổi tiểu nam hài hội đồng cảm tình lúc này sự.

Kỳ thật mẫn nhân đại bộ phận đều tảo hôn, hoàng thất đưa nhỏ mười ba tứ tuổi kết hôn là thực phổ biến, cho dù không trước thú chính thất, cũng sẽ trước thu cái thị tì. Hoàng lịch năm nay đã muốn đầy mười một tuổi, hơn nữa bộ dạng cũng cao, tuy rằng nói chuyện còn mang theo đồng âm, khả đã muốn có đại đứa nhỏ bộ dáng. Ở trong vương phủ, dẫn bọn hắn mấy huynh đệ phó dong lão mục tử nhằm chán khi giảng một ít lời nói thô tục thường thường cũng không kiêng dè này vài cái tiểu hài tử, có chút nhân trong phòng còn có chút đồng cung đồ cùng sách cấm, tiểu hài tử tò mò, vụng trộm địa nhìn quá vài lần, cứ việc là cái hiểu cái không, nhưng là đã muốn đã biết một ít.

Thích chung diện chi tâm, nhân đều có biết, ấn tượng đầu tiên thường thường là rất trọng yếu, hoàng lịch đối tú nhi hẳn là coi như là một kiến chung tình đi, đang ở hoàng thất, biết rõ chính mình tương lai chính phúc tấn là từ Hoàng Thượng làm chủ, một định sẽ không là tú nhi, nhưng này lại có cái gì quan hệ đâu, chỉ cần tú nhi không ngoài đó là được!

Tú nhi gặp hoàng lịch như thế, trong lòng không nghĩ pháp là không có khả năng, nàng cũng đành thích hoàng lịch, nhưng loại này thích trước mắt vẫn là đem hoàng lịch làm tiểu hài tử đau cái loại này thích, dù sao hai người trong lúc đó có quá lớn chênh lệch, không nói đến tuổi chiều ngang có lục bảy tuổi, là tối trọng yếu là thân phận cách xa, hoàng lịch chính là ung Vương gia tứ đại ca, Hoàng Thượng hiểu rõ một hoàng tôn, chính mình tính cái gì nha, xuất thân đệ tiện nô tài, cho dù hoàng lịch tương lai nguyện ý, ung Vương gia chỉ sợ cũng không chịu.

” Suy nghĩ cái gì nha?” Hoàng lịch gặp tú nhi ngơ ngác địa sợ run, liền đẩy thôi nàng.

” A!” Tú nhi lấy lại tinh thần,” Không có gì! Thời điểm không còn sớm, đại ca cần phải trở về, bằng không Vương gia hội lo lắng!”

” Còn sớm đâu, ta a mã biết ta trên người này đến, hắc hắc, hiện tại, bác là ta tốt một tấm mộc.” Hoàng lịch đắc ý nói, vừa nói vừa hướng tú nhi trên người niêm,” Làm cho ta nghe thấy nghe thấy của người hương!”

” Đại ca...” Tú nhi thì không dám cự tuyệt hẳn, đành phải hướng giữ na(vậy) đi, hoàng lịch không chịu buông tha, đem tú nhi bế tới rồi bên giường, tú nhi rốt cuộc không có cách nào khác tử, chỉ có thể từ hoàng lịch oa ở chính mình trước ngực.

Hai người chính dính vào một khối, cửa một tiếng ho khan, hoảng đắc tú nhi vội đẩy ra hoàng lịch, giương mắt nhìn lên, là nhỏ quả cam, một thời mặt đỏ tới mang tai, nàng e lệ, tiểu quả cam cũng xấu hổ đến không được, quay sang, “Tiểu đại ca, ngài nên trở về, Vương gia vừa rồi truyền lời mà nói, làm cho ngài đi nam thư phòng.”

A mã gọi về, không thể không đi, hoàng lịch phiết một chút miệng, sửa sang lại một chút quần áo, đối tú nhi nói:” Đưa ta đi ra ngoài.” Tú nhi đỏ mặt cùng hoàng lịch đi ra ngoài.

Buổi chiều, tiểu quả cam đi vào tâm di phòng,” Khanh khách!” Há miệng thở dốc, muốn nói lại thôi, theo sau chạy đến gian ngoài nhìn xem, lúc này mới thì đi trở về đến,” Khanh khách, ta coi gặp tú nhi cùng...” Tiểu quả cam nói còn chưa nói, liền ửng hồng mặt.

” Nhìn thấy cái gì?” Tâm di xem của nàng bộ dáng cũng đoán được thất chữ bát phân,” Có phải hay không buổi chiều hoàng lịch cùng tú nhi ấp ấp ôm một cái?”

” Ân, khanh khách, tuy nói hẳn vẫn là cái tiểu hài tử, nhưng này dạng cũng không ra cái gì a!”

Tâm di cũng không có cách,” Người làm cho ta làm như thế nào đâu, đem tú nhi đó đi ra ngoài? Gả cho ai nha? Cũng phải có người muốn kết hôn a, hơn nữa, tú nhi nhạc không vui ý đâu? Đắc hai bên đều tình nguyện!”

” Có cái có sẵn.”

” Ai nha?” Tâm di căn bản là không trông cậy vào này trong cung có ai có thể cùng tú nhi xứng đôi.

“Đại hổ!”

” Hắc? Ta còn nghĩ đến người cùng hẳn là một đôi đâu!”

” Khanh khách!” Tiểu quả cam mặt thì đỏ,” Không lúc này chuyện này, là nhỏ cây mơ nói cho ta biết, nói đại hổ thích tú nhi.”

Tâm di cũng cười,” Gần một ta có điểm trì độn, như thế nào không thấy đi ra.”

“Đại hổ đem tú nhi yên tâm lý, không dám nói, vẫn là cấp nhị hổ bộ đi ra trong lời nói.” Hắc hắc, bọn họ vài cái trong lúc đó không có bí mật, nhị hổ nói cho tiểu cây mơ, tiểu cây mơ một định thì cùng tiểu quả cam nói.

“Đại hổ thích tú nhi, khà tú nhi đâu, ta còn là câu nói kia, phải hai bên đều tình nguyện, thế đầu trọng trách một đầu nhiệt chuyện, kết quả là là không hảo kết quả, làm cho ta trước quan sát một chút bọn họ đích tình huống nói sau.”

Đây là tâm di lý do, nàng cũng không xem trọng đại hổ, này cũng không phải nói đại hổ nhân không tốt, đại hổ hàm hậu thành thật, có nghĩa khí, người ngoài thiệt tình, đó như vậy nam nhân là thực tin cậy. Nhưng

từ tú nhi đi vào di uyển sau, tâm di chưa từng thấy quá tú nhi đối đại hủ có cái gì đặc biệt, không giống tiểu cây mơ, rất nhiều sự trên liền rõ ràng địa nhìn ra nàng đối nhị hủ hữu tình. Trên thực tế, tâm di nhiều ít cũng có thể đoán được tú nhi trong lòng một ít ý tưởng, cho nên có điểm khó xử, từ hoàng lịch đi, sợ tú nhi tương lai muốn ăn một chịu ủy khuất, không chính xác tú nhi tái cùng hoàng lịch có cái gì liên quan đi, lại sợ tú nhi tương lai oán hận chính mình.

Luôn luôn thông minh có quyết đoán tâm di ở hoàng lịch cùng tú nhi chuyện này trên lại lấy không chừng chủ ý. Nghĩ tú nhi cảnh ngộ, còn muốn chính mình, trên thế giới tình này tự có bao nhiêu nhân có thể thoát được quá, tâm khó một nạn chính là mong muốn mà không thể thành tình yêu. Khẽ vượt chính mình cánh tay, đao tổn thương còn chưa khỏi hẳn, thường thường còn tại ẩn ẩn làm đau,” Đây một đao, cùng với nói là là Khang Hi ai, còn không bằng nói là cho người Nạp Lan đức duật ai, phải không có này một đao, người thì như thế nào biết của ta một phen khổ tâm, phải không có này một đao, Khang Hi làm sao dễ dàng như vậy hãy bỏ qua người!”

Tâm di dựa cửa sổ nhìn phía không trung, không trung không có một mảnh vân, một vòng trăng tròn bắt tại trung thiên, đem nhu hòa trong suốt ngân quang đầu hướng nhân gian,” Ông trời, người là không phải cảm thấy được cướp đi tử tiện, rất đúng không dậy nổi ta, cho nên đem ta đưa thanh hương đến, còn một cái Nạp Lan đức duật cho ta làm bồi thường? Nếu thực là như vậy nói, kia mời người phù hộ hẳn, làm cho hẳn ở chọn rể đại tái trên thắng được, ta thương hẳn, ta hy vọng có thể cùng hẳn làm bạn cả đời.”

Cùng lúc đó, Nạp Lan đức duật đã ở hoa viên lý, chấp tay sau dít nhìn thiên, lẩm bẩm nói:” Tình nhân oán xa đêm, nhưng lại tịch khởi tương tư! Ông trời, người giao (ngoại ô) trái tim di đưa thanh hương đến, chính là vì thành tựu chúng ta này đoạn vượt qua ba trăm năm nhân duyên, có phải hay không? Nếu là, mời người làm cho ta ở chọn rể đại tái trên thắng được, ta yêu nàng, ta muốn nàng, cả đời một đời.”

Nạp Lan hoành đi vào hẳn phía sau, Nạp Lan đức duật lập tức phát hiện, quay đầu.

“Duật nhi, gần một nhĩ hảo tượng tâm sự thật mạnh a!” Phụ thân đối đứa con vẫn là chú ý.

” Không có gì, sự tình nhiều lắm.”

” Người hôm nay ở trong cung cùng kỳ duệ đánh nhau?”

” Là hẳn trước khiêu khích ta.”

” Nói như thế nào hẳn đều là cái bối lặc, người nhện một chút thôi!” Nạp Lan hoành khuyên nhủ.

” Ta đã muốn nhện, hẳn nói năng lỗ mãng, còn đối ta vung tay, chẳng lẽ ta nên đứng bất động bị hẳn đánh sao?”

” Ta còn không phải sợ người ra tay quá nặng, làm bị thương hẳn liền phiền toái.”

” Yên tâm lạ, a mã, điểm ấy đúng mực ta vẫn phải có, ta chỉ thủ chứ không tấn công, hẳn một cây tóc cũng chưa tổn thương đến.” Nạp Lan đức duật đối chính mình võ công luôn luôn là thực tự phụ.

Nạp Lan hoành thật mạnh hít một tiếng,” Ai! Hiện tại xem ra, chúng ta dường như không có đường rút, bát gia bọn họ đã muốn đem người coi là đối thủ.”

” Tên đã trên dây, không thể không phát ra, ta chỉ có thể thắng, không thể thua.” Nạp Lan đức duật trong lòng áp lực so với bất luận kẻ nào đều đại.

Nạp Lan hoành không biết tình này trong đó có khác ẩn tình,” Đứa con, thật sự là làm khó người, hiện tại người quần vào đoạt đích phân tranh trung, a mã chỉ hy vọng người có thể tận lực toàn thân trở ra.”

Nạp Lan đức duật lắc lắc đầu,” Không có khả năng toàn thân trở ra, chúng ta hiện tại là tứ gia đẳng, trừ phi Hoàng Thượng truyền ngôi cấp ung Vương gia, bằng không... Nếu đã muốn đứng ở hẳn kia một bên, hẳn tự nhiên sẽ ở đại tái trên âm thầm trợ ta.”

” Người tin tưởng hẳn trong lời nói?”

” Ta tin tưởng, bởi vì ta là hẳn trong tay duy một lợi thế, hẳn tìm không thấy so với ta rất tốt người đi đối phó kỳ duệ.” Nạp Lan đức duật rất rõ ràng hiện tại chính mình ly không được dận , mà dận cũng muốn

dựa vào hấn đi đả kích bát đại ca. Nhưng hấn không nghĩ làm cho phụ thân rất lo âu, vì thế nói: “A mã, người yên tâm, ta không có việc gì, canh giờ còn sớm, ta đi ra ngoài đi một chút, người trước ngủ.”

Ban đêm ngã tư đường trên im ắng, ngẫu nhiên đi qua một cái người qua đường, Nạp Lan đức duật mạn vô mục đích địa đi tới, trải qua một nhà tiểu khách sạn, nhớ tới đây là cùng cho khiêu tuyến cùng nhau uống rượu địa phương, liền đạp đi vào.

Nhìn quét liếc mắt một cái, điểm tiểu nhị ở tối góc trên bàn đánh buồn ngủ, trong điểm chỉ có một khách hàng ở tự châm tự ẩm, không phải người khác, đúng là cho khiêu tuyến.

Cho khiêu tuyến thật không phải không cố ý địa đang đợi ai, hấn cũng là đầy bụng tâm sự không chỗ giải sầu, cho nên đến nơi đây đến giải sầu, phát hiện có người đi vào đến, liền theo bản năng địa ngẩng đầu nhìn đi, gặp là Nạp Lan đức duật, trong lòng lộ bộ một chút, “Thật sự là oan gia ngõ hẹp!”

Nạp Lan đức duật thấy cho khiêu tuyến nhưng thật ra thật cao hứng, “Cho huynh! Cùng với một người độc tọa, không bằng hai người nâng cốc cộng tụy.” Hấn cũng không đi tiếp đón điểm tiểu nhị, chính mình đến quầy trên cầm rượu ngồi xuống cho khiêu tuyến rất đúng mặt.

Thấy hấn như thế, cho khiêu tuyến liền ngã hai chén rượu, thứ nhất ly cấp Nạp Lan đức duật, “Đến, làm!”

”Làm!” Hai người huych chén, uống một hơi cạn sạch.

Hai người cùng nhau ẩm vài chén sau, cho khiêu tuyến mới mở miệng hỏi: “Người vào thời điểm rầu rĩ không vui, có tâm sự a!”

”Nếu vô tâm sự, sẽ không hội một người chạy đến uống rượu.”

”Vẫn là vì cảm tình?”

Nạp Lan đức duật gật gật đầu, “Hiện tại không chỉ có là cảm tình, còn có ta thân gia tánh mạng!”

”Rốt cuộc vì chuyện gì?” Cho khiêu tuyến điều tra nói.

Rầu rĩ địa uống xong một chén rượu, thì trầm mặc trong chốc lát, Nạp Lan đức duật nói một câu, “Ta cuốn vào đoạt đích chi tranh.”

Cửu vương đoạt đích, cơ hồ là thế nhân đều biết nói chuyện, cho khiêu tuyến là phản quả niệm, tự nhiên là hy vọng bọn họ hoàng thất bên trong chi tranh càng hỗn loạn càng tốt, liền hỏi: “Người đầu hướng về phía na(vậy) một đảng?”

Nạp Lan đức duật vươn bốn ngón tay.

Cho khiêu tuyến nở nụ cười, “Nếu đầu sai lầm rồi, người quả thật là có tánh mạng chi nguy!”

”Người nghĩ rằng ta nguyện ý? Ta là không có biện pháp, hiện tại nếu đã muốn là như vậy trạng huống, cũng chỉ hảo nhận mệnh,” Nạp Lan đức duật dừng một chút, mang theo vô hạn thương cảm còn nói, “Nếu mất đi nàng, này mệnh không được cũng thế.”

”Ta thật muốn biết là ai có thể cho người Nạp Lan đức duật như thế thất hồn lạc phách, như thế tinh thần sa sút, không có ý chí chiến đấu! Nàng có cái gì đặc biệt?”

”Người nói đúng rồi! Nàng chính là đặc biệt, nàng là thế giới này trên độc một vô nhị, ta may mắn gặp nàng.” Nạp Lan đức duật lộ ra thỏa mãn mỉm cười.

Thấy hấn như thế, cho khiêu tuyến cố ý kích thích hấn, “Ta cũng nhận thức một cái cô gái, ta cảm thấy được nàng mới đặc biệt đâu, ta cho tới bây giờ chưa thấy qua lá gan lớn như vậy, thì như vậy thông minh cô gái, nàng mỗi lần đều đem ta tức giận đến không nói đâu có.” Cho khiêu tuyến đã muốn ở bất tri bất giác trung đối tâm di có vi diệu đích tình cảm, chính là chính hấn còn không có ý thức được.

”Khả người lại lấy nàng không có biện pháp, có phải hay không?”

”Người như thế nào biết?” Cho khiêu tuyến hỏi lại.

”Ha hã, người xong rồi!” Nạp Lan đức duật cười đến thực tới, “Người rơi vào đi, người thích nàng!”

Cho khiêu tuyền không khỏi ngẩn ra, "Ta thích nàng?" Trong lòng như vậy tưởng tượng, tâm di giọng nói và dáng điệu nụ cười một thời ở trước mặt hần thoáng hiện, hần không tự giác địa khoe miệng hướng về phía trước hơi hơi nhếch lên, "Nha đầu kia!"

Nạp Lan đức duật chú ý tới hần mặt bộ biến hóa, "Còn nói không phải, nhắc tới đến nàng người liền ngây ngốc địa cười!" Nói xong, thật trên rượu, "Cho người yêu làm một ly."

"Đây là yêu? Yêu liền đơn giản như vậy a?" Cho khiêu tuyền phủ nhận.

Hần không chịu thừa nhận, Nạp Lan đức duật càng muốn hần thừa nhận, "Yêu vốn chính là rất đơn giản, ta hỏi người, vừa rồi nhắc tới nàng, người là không phải lập tức đã nghĩ nổi lên cùng nàng cùng một chỗ chuyện?"

"Ân!"

"Nàng khí người, người ở mặt ngoài thực tức giận, kỳ thật trong lòng cũng."

"Ân!"

"Người hiện tại muốn gặp nàng sao?"

"Ân!"

"Người nhìn thấy nàng, có thể hay không muốn cùng nàng nhiều ngốc trong chốc lát?"

"Ân!"

"Nàng đi rồi, người có thể hay không như có điều thất cảm giác, chờ mong lần sau gặp mặt?"

"Ân!"

Nạp Lan đức duật cười lớn, "Ha ha, này không phải đúng rồi, còn không thừa nhận! Đến, phạt rượu!"

Nạp Lan đức duật hiện tại là cười đến vui vẻ a, chờ hần đã biết cho khiêu tuyền cùng hần yêu trên chính là cùng người, nhìn hần còn cười không cười cho ra.

Cho khiêu tuyền bắt đầu dĩ địa cùng hần phạm một ly, buông chén rượu đối Nạp Lan đức duật đánh giá một phen nói: "Nạp Lan huynh, ta có cái yêu cầu, không biết người có đáp ứng hay không."

"Ta biết người muốn làm gì." Nạp Lan đức duật trong lòng cũng có ý này, "Từ đầu tiên mắt nhìn thấy người khởi, ta liền nhìn ra người là cao thủ."

"Cũng vậy!"

"Cho nên, ta một định đáp ứng của người yêu cầu, chúng ta tìm một chỗ đi!"

"Ta dẫn đường." Cho khiêu tuyền nói xong, thi khinh công chạy đi ra ngoài.

Nạp Lan đức duật tán thưởng một tiếng, "Hảo công phu!" Ném tiền thưởng, cũng theo sau gắt gao đi theo.

Bọn họ bỗng nhiên ở đất bằng phẳng, bỗng nhiên trên nóc nhà, bỗng nhiên ở trên ngọn cây phóng qua, Nạp Lan đức duật thủy chung cùng cho khiêu tuyền vẫn duy trì tam tứ bước lộ khoảng cách.

Hai người vẫn chạy trốn đến một trong rừng cây trống trải nơi, mới dừng cước bộ.

"Hảo khinh công!" Cho khiêu tuyền khen nói.

"Đa tạ!"

Cho khiêu tuyền liền ôm quyền, "Ta không khách khí!"

"Ta cũng sẽ không khách khí." Nạp Lan đức duật nổi lên hiếu thắng tâm, vừa dứt lời, cho khiêu tuyền liền hướng hần phát chiêu.

Hai người người một chiêu, ta một thức tỷ thí đứng lên, chưởng phong lướt qua, bị bám trên mặt đất lá rụng, lá rụng bay múa, giống như vũ điệu chỉ có. Một cái là hồi thông bách gia, một cái là Thiếu Lâm đệ tử; một cái là công lực thâm hậu, một cái là bác đại tinh thâm, bọn họ ở trong khi giao (ngoại ô) chiến cảm

nhận được võ học khoái hoạt cùng mê người, đáng tiếc không ai nhìn đến trận này hai đại ca thủ kỹ càng tuyệt luân đại bỉ thí. Cuối cùng, hết thấy đều yên lặng, lá rụng thì rơi xuống mặt đất. Hai người bàn tay các nhắm ngay đối phương yếu hại, bọn họ nhìn nhau cười, đồng thời thu chiêu.

” Bội phục! Cho huynh công phu dường như xuất từ Thiếu Lâm?” Nạp Lan đức duật hỏi.

” Đúng là!” Cho khiêu tuyền thâm hít sâu một hơi, ” Người không hổ là đại nội đệ Trường Số 1 thủ, có thể gặp được người, là ta tam sinh hữu hạnh!”

61. Chương 61: Nội Tâm Tranh Đấu

Nạp Lan đức duật không có nghe được cho khiêu tuyền trong lời nói chỉ nói, nghe được xa xa truyền đến xao càng thanh, mới biết đã muốn là canh ba thiên, nhân tiện nói:” Người lần trước nói người nghỉ ngơi ở đâu, hôm nào ta tới tìm người, chúng ta tái hảo hảo tâm sự,”

” Mấy ngày nay ta ở trong thành, phúc thăng khách điểm, chữ thiên số 2 phòng, ta sẽ vẫn trụ đến lớn tái chấm dứt,”

Nhìn Nạp Lan đức duật bóng dáng, cho khiêu tuyền nội tâm hoang mang không thôi,” Vì cái gì vừa rồi ta đối hấn một chút sát ý cũng không có, vì cái gì cùng hấn tỷ thí thời điểm hội như vậy thưởng thức hấn, vì cái gì biết rõ hấn là của ta địch nhân, ta lại hận không đứng dậy, vì cái gì ta còn hội đem chính mình trong lòng nói nói cho hấn? Đây là vì cái gì? Cho khiêu tuyền, người làm sao?”

Một đường nghĩ trở lại phúc thăng khách điểm, một bước vào phòng gian, trong phòng mấy người đều đứng lên,

” Đà chủ, người khả đã trở lại, chúng ta đều lo lắng gần chết,” Tần Phong nói,

Cho khiêu tuyền cười nói:” Lo lắng ta cũng giống tây hào như vậy đi sấm hoàng cung?”

” Đúng vậy!”

” Sẽ không,”

” Vậy người như thế nào như vậy vẫn?” Tần Phong hỏi,

” Ta đến hoàng cung chung quanh nhìn xem, thủ vệ thập phần sâm nghiêm, cũng không biết ngày đó tây hào là như thế nào trà trộn vào đi,” Cho khiêu tuyền tiếp nhận lỗ tứ nương thật trên trà,

” Vu đại ca, tần hương chủ nghĩ đến một cái chủ ý, có thể đem Lâm đại ca cứu ra,” Lỗ tứ nương chậm rãi nói đến,

” Nga? Nói đến nghe một chút!” Cho khiêu tuyền lập tức tinh thần tỉnh táo,

” Hiện tại Lâm đại ca rơi vào cẩu hoàng đế trong tay, vậy dùng cẩu hoàng đế tới bảo bối người đi đổi,” Tần Phong chủ ý vẫn là không tồi,

Cho khiêu tuyền vừa chuyển ý niệm trong đầu,” Khang Hi tới bảo bối nhân?,, Tâm di khanh khách!”

” Đúng vậy,”

” Chủ ý là không tồi, nan liên nan ở như thế nào mới có thể giao (ngoại ô) trái tim di khanh khách cho tới thủ,”

Lỗ tứ nương nói:” Vu đại ca, người không phải đi tham gia chọn rể đại tái sao, nàng có cái phỏng vấn, kia chính là cùng tâm di khanh khách mặt đối mặt,”

” Đối! Ta như thế nào đem này cấp đã quên, đáng tiếc, các người còn không thể nào vào được,” Cho khiêu tuyền tiếc nuối địa nói,

Tần Phong thì ra chủ ý:” Chúng ta ý tưởng trà trộn vào sàn vật,”

Cho khiêu tuyến phe phẩy đầu,“Hỗn không đi vào, có thể đi vào sàn vật quan khán, phi phú tức quý, cho dù ở ngoại vi, cũng là có chút diện mạo, hơn nữa đều phải kiểm giữ cánh cửa khoán, ngay cả dự thi tuyển thủ thân thuộc cũng không ngoại lệ, một người hé ra, bằng khoán vào bàn,”

” Con mẹ nó, ai vậy nghĩ ra được?” Tần Phong mắng câu lời thô tục,

” Nạp Lan đức duật,” Cho khiêu tuyến nói,

” Vậy giá cả thu mua, ngày mai ta phải vài cái huynh đệ đi,” Tần Phong đinh hội nghĩ muốn,

” Ha hả, tốt, vậy người phải đi thử xem đi!”

Nhắc tới Nạp Lan đức duật Tần Phong sẽ khí,” Lại là tên hỗn đản này tên! Không nghĩ tới hần trừ bỏ võ công cao, tâm tư cũng rất nhỏ,” Tạm dừng một chút còn nói,” Đà chủ, người cùng hần so sánh với, không biết ai phần thắng ột chút,”

” Ta vừa mới cùng hần so qua, hần võ công cùng ta tương xứng,”

” Vừa mới so qua? Vu đại ca, người vì cái gì không mượn cơ hội,,,” Lữ tứ nương cũng không nói gì đi xuống,

” Ta cũng không biết, giao (ngoại ô) thủ thời điểm căn bản không này ý tưởng, chính là muốn cùng hần luận bàn, đem khác đều đã quên,” Cho khiêu tuyến chính mình đều muốn làm không rõ vì cái gì đối Nạp Lan đức duật không có hận,

Hàn huyền sau một lúc, cho khiêu tuyến gặp mọi người cũng mệt mỏi, liền phái mọi người đi nghỉ ngơi,” Đã khuya, đi nghỉ ngơi đi, về phần như thế nào trà trộn vào sàn vật, chúng ta chậm rãi bàn bạc kỹ hơn,”

Nạp Lan đức duật cùng cho khiêu tuyến gặp nhau, là một cái ngoài ý muốn, cũng là một loại duyên phận, vài lần kết giao (ngoại ô), hần đã muốn đem cho khiêu tuyến trở thành hiểu nhau nhiều năm thật là tốt hữu, đặc biệt ở hiện tại loại này cô độc tịch tịch, cần an ủi thời điểm, bằng hữu lại trọng yếu, Lúc sau một trận tử, Nạp Lan đức duật đều vội vàng, không có không đi tìm cho khiêu tuyến, thẳng đến chọn rể đại tái tiền một ngày, rốt cục rồi rãnh, vì thế liền đi trước phúc thắng khách điểm,

Đi ở trên đường, nhìn thấy có mấy người giơ một khối mộc bài, mặt trên viết” Giá cả thu mua chọn rể đại tái cánh cửa khoán“, một đường đi còn một đường hô,” Thu mua cánh cửa khoán lạp, giá cả thu mua a!”

Cư nhiên cũng có dân chúng hỏi,” Như thế nào cái thu mua pháp?”

” Mười hai hé ra, vị này lão huynh, người có bao nhiêu dư sao?”

” Ta cũng muốn nhìn, đều lộng không đến phiếu, na(vậy) còn có dư thừa cho người,”

Một bên lại có người ta nói:” Các người cũng đừng phí này sức lực, căn bản không có khả năng có bao nhiêu dư, này cánh cửa khoán nha, đều là cấp này có uy tín danh dự nhân, na(vậy) luân được đến chúng ta này đó bình thường dân chúng nha!”

” Sẽ không ngay cả hé ra đều không có đi?” Thu mua nhân hỏi,

” Cho dù có, người ta cũng sẽ không bán, Hiện tại thác nhân làm việc, đi cái phương pháp, dùng cánh cửa khoán, chuẩn thành!”

Thu mua nhân dường như còn không rất tin tưởng, nói:” Ta cũng không tin, hội không ai bán, lại đi nơi khác hỏi một chút,” Bọn họ một đường hét to đi rồi quá khứ,

Nạp Lan đức duật nhìn, thầm nghĩ:” Ta nghĩ ra dùng cánh cửa khoán đến hạn chế quan khán nhân số là vì tránh cho hỗn loạn, không nghĩ tới bọn họ cư nhiên giữ cửa khoán làm như kiểm tiền phương pháp đến sao bán, một bọn họ nghĩ đến ra!” Hần âm thầm lắc đầu thán khí về phía trước đi đến,

Đi vào khách điểm, trực tiếp đi chữ thiên số 2 phòng, hần ở ngoài cửa xao cánh cửa,” Có người sao? Cho huynh!”

Không ai lên tiếng trả lời,

Điểm tiểu nhị vừa lúc trải qua, Nạp Lan đức duật vội vàng kéo hỏi:” Tiểu nhị, nơi này khách nhân đâu?”

” Mới ra cánh cửa, cùng ngài chân trước sau lưng,”

” Có biết hay không hẳn đi nơi nào?”

” Hẳn cùng vài cái bằng hữu đường như hướng phía đông đi,”

Nạp Lan đức duật y điểm tiểu nhị nói, đi vào trên đường vừa đi vừa tìm, gặp đằng trước một người thân ảnh rất giống cho khiêu tuyến, vì thế vội vàng vượt qua tiến đến, lướt qua người này, đi vào một cái đồ sứ quầy hàng tiền, làm bộ cầm lấy một cái bình hoa xem xét, kỳ thật mắt lé nhìn nhìn người nọ, đúng là cho khiêu tuyến,

Nạp Lan đức duật dãi cho khiêu tuyến đi đến phụ cận, cố ý đem bình hoa thất thủ hạ xuống, cho khiêu tuyến nhanh tay lẹ mắt, một phen tiếp được, ngẩng đầu vừa thấy,” Cố ý?”

” Cao thủ!” Nạp Lan đức duật cười cười,

” Vạn một ta không tiếp được đâu?” Cho khiêu tuyến nói,

Nạp Lan đức duật dẫn theo điểm nghịch ngợm dạng,” Không thể nào, người không tiếp được còn có ta a!”

Cho khiêu tuyến bắt đắc dĩ địa chĩa chĩa hẳn,

” Đi nơi nào uống một chén?” Nạp Lan đức duật hưng trí tốt lắm nói,

” Đi, người làm ông chủ!” Cho khiêu tuyến cũng không phản đối,” Đi vui sướng đình đình!”

Vui sướng đình đình bờ sông, hai người ngồi dưới đất uống xoàng, vài cái chỉ bao quán trên mặt đất, nội có một chút huân tổ ăn sáng, ánh sáng mặt trời chiếu ở giữa sông, vàng óng một mảnh, bọn họ vừa uống vừa trò chuyện thiên,

” Cho huynh, người như thế nào hội nghị đến tới nơi này?”

” Ta thích này địa phương, hơn nữa, nàng cũng thích,” Cho khiêu tuyến trong miệng nàng tự nhiên là tâm di,

Nạp Lan đức duật cười cười,” Ha hử, xem ra chúng ta ánh mắt một trí,”

” Ngày mai sẽ trận đấu, người có cái gì ý tưởng?” Cho khiêu tuyến hỏi,

Nạp Lan đức duật cười khở,” Ta không nghĩ thú khanh khách, ta nghĩ thú chính là lòng ta yêu nhân,”

” Nhìn ra được người là cái chí tình chí nghĩa nhân, nghĩ đến người cũng là thân bất do kỷ đi!”

” Nhân sống ở trên thế giới, rất nhiều chuyện đều là thân bất do kỷ,”

Cho khiêu tuyến vỗ vỗ Nạp Lan đức duật bả vai,” Ta tin tưởng hữu tình nhân sẽ thành thân thuộc,”

” Người cũng tham gia, chúng ta mới có thể là đúng thủ nga!” Nạp Lan đức duật hỏi cho khiêu tuyến,” Người là nhiều ít hào?”

Cho khiêu tuyến từ đầu lý xuất ra dây số bài, mặt trên là 555 hào, Nạp Lan đức duật xem xét liếc mắt một cái, cười cười,” Ta là thệ ở một định phải, cho huynh, nếu như chúng ta đến cuối cùng gặp nhau, người có thể giơ cao đánh khê sao?”

” Ta tham gia cũng là bất đắc dĩ cử chỉ, nhưng là, nếu chúng ta gặp nhau,,,” Cho khiêu tuyến mang theo một tia tiếc nuối nói,” Nếu ta và người một định phải quyết một thắng bại trong lời nói, chúng ta đây khẳng định là muốn đầu cái người chết ta sống,”

” Về phần sao?” Nạp Lan đức duật lơ đễnh,” Người chết ta sống, không như vậy nghiêm trọng,” Có lẽ là vì dụ đi không khí, hẳn dời đi đề tài,” Không nói này, cho huynh, của người cái kia, cái kia đâu?”

” Người chỉ tân cô nương?”

Tân cô nương này ba chữ đối Nạp Lan đức duật mà nói quá nhạy cảm, hẳn ngẩn ra,”Tân cô nương?”

” Là nha, ta chỉ biết nàng họ tân, là cái quan gia tiểu thư,” Cho khiêu tuyến nói tới tâm di, không khỏi trong mắt tỏa ánh sáng, nhưng rất nhanh thì tối sầm đi xuống,” Tuy vậy, ta là một giới bình dân a, cùng nàng chỉ sợ là không có kết quả,”

Nạp Lan đức duật nghe được cho khiêu tuyến nói đến tân cô nương, trong lòng liền đột nhiên nhảy dựng, nhắc tới quan gia tiểu thư, trong lòng thì đột nhiên nhảy dựng,” Đây là là trùng hợp, họ tân rất nhiều, quan gia tiểu thư cũng rất nhiều,” vì xác thực chứng này tân cô nương có phải hay không tâm di, hần nghĩ muốn hỏi lại hỏi rõ,

Không đợi hần hỏi, cho khiêu tuyến trước mở miệng,” Người ở kinh thành thực, có thể hay không giúp ta tìm hiểu một chút nàng nghỉ ngơi ở đâu? Nga, đúng rồi, bên người nàng còn có hai cái nha hoàn, hai cái gã sai vặt, hai cái hộ vệ,”

Thốt ra lời này hoàn, Nạp Lan đức duật tâm không phải nhảy dựng, mà là ở trong phút chốc trầm tới rồi để, hần vô luận như thế nào cũng không nghĩ tới chính mình dẫn là người tri kỷ cư nhiên là tình địch, trong lúc một thời, hần nói cái gì đều nói không ngoài,

Cho khiêu tuyến nào biết đâu rằng này đó, còn tại một bên tiếp tục nói xong,” Ta cũng không cầu khác, thăm nghĩ trông thấy nàng, nhiều ngày không nàng, thật là có điểm quả niệm,”

” Nàng thích người sao?” Nạp Lan đức duật khô khốc địa từ cổ họng mất bài trừ vài,

” Ta không biết, của nàng tính cách rất đặc biệt, ta đoán không đến của nàng ý tưởng,”

” Ta đã biết,” Nạp Lan đức duật có lối suy nghĩ đã muốn không thuộc loại chính mình, máy móc thức địa trả lời,” Ta sẽ nói cho người nàng là ai,”

Gặp Nạp Lan đức duật đáp ứng rồi, cho khiêu tuyến còn muốn nói cái gì nữa, đột nhiên nhìn thấy cách đó không xa lữ tứ nương cùng Tần Phong, vội đứng dậy,” Nạp Lan huynh, ta đột nhiên nhớ tới còn có một việc phải làm, đi trước một bước, chúng ta ngày mai tái tràng gặp,” Nói xong, cũng không chờ Nạp Lan đức duật nói tiếp, lập tức vội vàng rời đi,

Trên thực tế, Nạp Lan đức duật áp cái không có nghe đến cho khiêu tuyến sau lại trong lời nói, chính là chờ dẫn địa ngồi, đã lâu lúc sau, mới thanh tỉnh lại,” Ông trời, người rất hội hay nói giỡn đi, hần cư nhiên cũng thích để bụng di, hần cùng tâm di khi nào thì chạm qua mặt, ta như thế nào một chút cũng không biết,” Nạp Lan đức duật đột nhiên một chút tự tin đều không có,” Ta không sợ kỳ duệ phát dục, đối mặt bọn họ, ta có nắm chắc, chính là, nếu cuối cùng là cho huynh đâu?” Hần vỗ ốt,” Một cái là ta âu yếm nhân, một cái là ta tốt một bằng hữu, này, này cũng quá hí kịch hóa đi! Xem ra thật sự phải người chết ta sống!”

Lung tung địa suy nghĩ nửa ngày, cũng không biết nên làm gì bây giờ, nhìn sắc trời dần dần tối sầm xuống dưới, hần cũng tính toán về nhà, xem xét một chút trên mặt đất thặng đồ ăn tàn rượu, liền nhớ tới thân, bỗng nhiên gặp được hé ra dây số bài, mặt trên đúng là 555 hào,” Đây là cho huynh, không có dây số bài, hần vào không được tái tràng, ta phải cho hần đưa đi,”

Cầm dây số bài đi rồi vài bước, thì dừng lại,” Ta vì cái gì cấp cho hần đưa đi, hần đi không được, không phải rất tốt! Chính là, làm như vậy, có phải hay không có điểm đề tiện a?” Hần do dự một chút,” Thắng muốn thắng đắc quang minh chính đại một chút! Vẫn là cho hần đưa đi đi!” Nghĩ lại thì tưởng tượng,” Không được, ta cũng không muốn cho hần trở thành gạch phụ, hần nếu là thắng, ta đây còn không bằng một đầu đâm chết,”

Rốt cuộc muốn hay không đem dây số bài trả lại cho cho khiêu tuyến đâu? Hần nội tâm đấu tranh phi thường địa kịch liệt, trong lòng một thanh âm nói phải còn, khác một thanh âm nói không được còn, hai phương diện tranh đấu,

Màn đêm buông xuống, tối nay ánh trăng âm đạm, vui sướng đình hà diện trên phiến phiến chỉ tiết tùy ba phiêu xuống phía dưới du, này không thể trách Nạp Lan đức duật, tâm di đối nàng mà nói so với cái gì đều trọng yếu, nếu không biết cho khiêu tuyến thích tâm di, hần là một định sẽ đi còn, nhưng là hiện tại, hần ích kỷ,

Hần không nghĩ tới đã biết một ích kỷ, lại một lần nữa hóa giải tâm di nguy cơ,

Cho khiêu tuyến vẫn không có phát giác chính mình dây số bài rút, thẳng đến ngày hôm sau sáng sớm, phải chuẩn bị đi tham gia trận đấu, mới phát hiện,

Thiên tờ mờ sáng, cho khiêu tuyến liền rời khỏi giường, thay đổi một thân bộ đồ mới, chuẩn bị xuất phát đi trước sân vật, Tần Phong cùng lũ tứ nương ở một bên vội vàng vì hấn chuẩn bị,”

Đà chủ, người không thể so Nạp Lan đức duật kém, theo ta thấy, nếu người chân chính đi tham gia trận đấu, này ngạch phụ chỉ sợ cũng chính là của người,”

” Ta sẽ hiếm lạ cái kia cái gì ngạch phụ sao?” Cho khiêu tuyến đem mái tóc sậy đến sau đầu,” Các người sẽ chờ của ta tin tức tốt đi! Chỉ cần khanh khách đi đến ta trước mặt, khẳng định dễ như trở bàn tay,”

” Đà chủ, người yên tâm, chúng ta sẽ ở sân vật ngoại tiếp ứng của người, chỉ cần người kèm hai bên khanh khách, bất luận kẻ nào cũng không dám bắt người thế nào,” Tần Phong cấp cho khiêu tuyến bơm hơi,

” Hấn là yên tâm chính là người nhóm!” Cho khiêu tuyến rất có nắm chắc địa nói xong liền hướng ngoài cửa đi.

62. Chương 62: Phỏng Vấn

Vì không có thể bài nên tự nhiên không vào đc sân vật, kế hoạch kèm 2 bên Tâm Di đã rơi vào vô vọng.

Mà hiện tại sân đấu,náo nhiệt phi phàm.Trời tỏa nắng ấm, dương quang chiếu qua mặt mọi người, mọi người hưng phấn như tết.

Phía bên trái, người chật như nêm, người có thể vào sân quan sát cũng chỉ có đứng, cứ như thế mọi người hừng trí từng bình.

Giữa sân, tại giữa khán đài có 1 cái bàn có 2 chỗ người, khán đài hữu ngạn dành cho hậu cung __ phi tần và các cách cách chưa kết hôn, tả ngạn là các vị vương gia __ a ca __ hoàng tôn.

Phía dưới khán đài, 2 bên là chỗ của văn võ bá quan đc ấn định theo thứ tự lớn nhỏ an vị.

Phần đông các tuyển thủ tinh thần rất hưng phấn, theo thứ tự xếp hàng chỉnh tề đối mặt vs khán đài chuẩn bị lâm trận.

Nhóm dân chúng thì nghị luận xem vị nương nương nào đẹp, soi mói các tuyển thủ, toàn bộ nội 1 mảnh ồn ào.” Các người xem vị nương nương ấy đẹp a ... Quá xa thấy không rõ a ...Hôm nay cũng không phải tới để xem nương nương, các người thấy đc tuyển thủ nào đẹp zai a ... Cũng không sai ...”

3 tỉ muội Tiết gia ở trong đám người nhìn xung quanh,” Nạp Lan đại ca đâu? ” Thu Yến hỏi.

Sở Cẩm nhìn giữa sân: “không biết nha, nhiều người như vậy chỗ nào tìm thấy”

Hồng Dao nói tiếp: ” Hấn số 27 hấn là xếp ở trước”

Các đại thần đàm luận, chỉ điểm,“Nhìn 1 cái, tất cả đều có tinh thần, Phòng chính đại nhân, ngài thấy ai có hy vọng a?”

Trương Đình Ngọc vững chắc nói: “này khó nói, ta biết các người đều hy vọng binh sĩ nhà mình thắng lợi, chính là ngạch phụ chỉ có 1, không tới phút cuối không ai biết trước kết quả.”

(ngạch phụ = ox của cách cách)

Một bên Tiết Ngôn cùng Nạp Lan Hoành nói chuyện: ” người đừng khản trương, thả lỏng a, còn chưa bắt đầu đâu!”

Nạp Lan Hoành xem xét 2 bên trả lời:” không phải con người, người đương nhiên không khản trương! Nếu vòng 1 đã loại thì thật mất mặt!”

“khụ, sẽ không, người thật là lo vô có, chất nhi đã cứu cách cách, làm sao vòng 1 đã thua.”

Đang nói, đột nhiên tiếng la vang, lập tức an tĩnh lại, chỉ nghe Lý Đức Toàn lớn tiếng: ” Vạn tuế gia giá lâm, Tâm Di cách cách đến”

Mọi người lập tức quỳ xuống hô vạn tuế, Lý Đức Toàn đỡ Khang Hy, Tâm Di vận trang phục phụ nữ Mãn Thanh đi theo phía sau, đi lên khán đài an vị, Lý Đức Toàn cùng Tiểu Mai Tử, Tiểu

Trúc Tử (4 cái tên người hầu của Tâm Di ta koh chắc nha’) đứng phía sau.

“Bình thân!” Kang Hy ngồi xuống nói tiếp: ” Lần này công khai theo đúng nguyên tắc, là Tâm Di cách cách chọn lựa 1 ngạch phu văn võ toàn tài, hy vọng các tuyển thủ phát huy hết tiềm năng. Trẫm tuyên bố, đại lễ chọn rể bắt đầu”

Ngô Phủ Tề gõ 1 tiếng la, lớn tiếng nói: ” Vòng 1 phỏng vấn, Tâm Di cách cách tự mình khảo hạch, lưu lại mới có thể tham gia vòng tiếp theo, các tuyển thủ theo dãy 10 người 1 tổ lên sân đấu.”

Lúc sau, tuyển thủ theo hàng lên sân, mỗi hàng 10 người.

” mời Tâm Di cách cách”, Ngô Phủ Tề hướng lên khán đài.

Tâm Di từ khán đài đi xuống, đi đến trước mặt các tuyển thủ, bắt đầu xem từ số 1, 2 thái giám đi bên cạnh Tâm Di, 1 người cầm bản danh sách, chỉ cần Tâm Di ở trước mặt tuyển thủ phát tay hay lắc đầu, cầm danh sách liền đem người này tên vạch tới, 1 người đem người này đưa ra trường thi.

3 tỉ muội Tiết gia nhìn thấy Tâm Di không khỏi kinh hãi.

Thu Yến kinh hô: ” trời ạ! Ta là không phải hoa mắt!”

Sở Cẩm còn có vẻ ổn: ” không có, nàng là Tâm cô nương”

Hồng Dao thở dài: ” Nạp Lan đại ca cư nhiên yêu phải... ông trời phù hộ, Nạp Lan đại ca nhất định thắng”

“ta vẫn cảm thấy Tâm cô Nương có điểm thần bí khó lường, h rất cục hiểu đc” Sở Cẩm giật mình nói.

Hồng Dao thấy Nạp Lan Đức Duật: “các người xem,Nạp Lan đại ca thần sắc tự nhiên hẳn đã biết”

Sở Cẩm vội dặn dò Thu Yến: ” Thu Yến, việc này không thể để truyền ra ngoài, bằng không đầu ta khó giữ.”

” sư tử, ta không phải ngốc, biết lợi hại!” Thu Yến biết việc này không thể lộ ra = không hội liên lụy Tiết gia.

Tâm Di đứng trc 1 gã tuyển thủ, người này cao, khoảng 1 thước 9, Tâm Di ngẩng cổ mới thấy mặt,” Oa, cao a, cũng không phải lựa chọn quán quân bóng rổ”

Tâm Di phát tay, người này dc đưa ra ngoài, người bên cạnh còn thấp hơn Tâm Di 1 cái đầu, Tâm Di khoa chân múa tay 1 chút, người nọ thấy ánh mắt Tâm Di, Tâm Di lắc đầu.

Qua mấy hồi, Tâm Di dính 1 ít tóc trắng của tuyển thủ, tiều tiều đầu của hắn phát, nói:” người thực là tiền vệ thôi, cư nhiên cái đầu nhuộm màu trắng.”

Tuyển thủ tóc trắng nói: ” hồi cách cách, tiểu nhân không co nhuộm tóc, từ nhỏ chính là vậy.”

Tâm Di cười “Vậy người oán cha, nương người đi!”

Thái giám đem người này thỉnh ra ngoài. Đội cuối, 1 tuyển thủ thấy Tâm Di lại gần vội lau điểm phấn trên mặt, Tâm Di sờ sờ cánh tay mình, xoa tay lắc đầu: ” ta nổi cả 1 lớp da gà”

Lại 1 tổ, để ý thấy Tâm Di đi đến, chỉ thấy tay chân 1 tuyển thủ không ngừng đầu(chắc là cam mơ run), Tâm di hỏi: ” người bệnh sao, lắc đầu lợi hại vậy?”

“hồi... hồi cách... cách, tiểu nhân... không... không bệnh, tiểu nhân... sợ”

Tâm Di thở dài lắc đầu: ” người sợ cái gì a, ta không 3 đầu 6 tay, chẳng lẽ còn hội ăn người, lá gan nhỏ vậy, về nhà luyện lá gan đi!”

Thì xem qua mấy người, đến phiên Phát Dực, hần tiêu sái phe phẩy quạt, hướng Tâm Di chào: "tham kiến cách cách"

Tâm Di cố ý nói: "ngươi không sợ ta đem ngươi đùa cợt sao?"

Phát Dực cười mỉa: "cách cách, tốt xấu gì chúng ta cũng trc lạ sau quen"

Tâm Di cười cười. nói xong, từ trc mặt hần đi qua, Phát Dực đặc ý nhìn các tuyển thủ bên cạnh.

Rốt cục, xem xong, đào thải không sai biệt lắm chỉ có ½.

Ngô Phủ Tề lại gõ 1 tiếng la: "vòng 1 phỏng vấn kết thúc, thỉnh các tuyển thủ nhập vây chuẩn bị ngựa, tiếp theo là vòng cưỡi ngựa"

Đang chờ đợi, Khang Hy hỏi: "Tâm Di, trầm nhìn có chút cũng không tệ lắm, tên kia vóc dáng, tướng mạo đường đường a!"

"Hoàng thượng, hần không có việc gì lại cao như vậy, cùng hần nói chuyện, ta còn phải tìm ghế đứng lên mới đc, nếu không 2 ngày, cổ ta sẽ đứt."

Dư phi nghe đc, che miệng cười: "hì hì... nếu hần biết vì bộ dáng rất cao bị đào thải, kia hần nhất định hối hận không sớm chút đem chân cứ đoản" (cái đó = chặt chân ấy)

"tên kia thì sao?" Khang Hy hỏi.

"rất không đc, ta không cao, cùng hần 1 chỗ, người khác còn tưởng ta mang theo đệ đệ. Tên kia thì béo, rõ ràng thiếu vận động, nên đi giảm béo, gầy thì rất gầy, tay chân như cái gậy trúc, gió thổi qua, ta hoài nghi không biết thất lưng có thể hay không đứt, toàn bộ toàn bất lương." Tâm Di thì thầm nói, bên cạnh mọi người nghe đc cười ha hả.

Khang Hy cười chỉ Tâm Di nói:" nha đầu ngươi a, người này há mồm... cấp..."

"dù sao xem không vừa mắt ta đều đá " Tâm Di thoải mái nói.

Khang Hy tiến đến bên tai, dùng âm lượng chỉ có nàng nghe đc nói: "ngươi xem ai thuận mắt, Nạp Lan Đức Duật tối thuận mắt"

Tâm Di tiến bên tai Khang Hy:" hần không vừa mắt sao?"

Dận Chân không biết bọn họ nói gì, theo Tâm Di nói: "hoang a mã, cách cách nói đc cũng không phải không có lý, xem không vừa mắt thì sao sống chung đc cả đời!"

"hảo, trầm liền nhìn người này xem người thuận mắt như thế nào thể hiện."

Khu chờ, các tuyển thủ quen biết liền cùng nhau nói chuyện, cũng có người 1 mình chải sợi ky. Mao, còn có ít người khoe nhau ngựa.

"ngựa ta mua 12 bạc, ngày đi nghìn dặm"

"này có gì ngạc nhiên,nhìn đây, hần huyết bảo mã, có nó, ta có thể ra biên"

Có người chen vào: "nào có nhiều bảo mã như vậy, thiên lý mã, đây đều là buôn lậu a!" mọi người thất chủ bất thiết???(7 giả 8 thật) địa nghị luận.

Kỳ Duệ, Phát Dực bọn họ tự nhiên nắm con ngựa cao to, mao màu tỏa sáng, tứ vó hữu lực, vừa nhìn là biết ngựa tốt, cùng xung quanh so sánh, đặc biệt thấy đc. Hai người bọn họ nhìn nhau, không nói lời nào, trong ánh mắt trừ bỏ đáng về bề vẻ bên ngoài chính là căm thù."

Quán trà bên trong thành, già trẻ ngồi kín, mọi người vừa uống trà vừa nghị luận: "ai... không biết trận đấu đã bắt đầu chưa thật muốn vào xem"

"ta không có mệnh này, có thể vào nhìn cũng có điểm giá trị, có điểm công danh... đừng nóng, người tìm hiểu cũng sắp về báo tin"

Đám người Vu Khiếu Tuyền đã ngồi trong quán trà, 1 chữ cũng không sót, chính là vừa nghe nói xong thì quán trà xuất hiện thêm 5 người." đến đây, đến đây, ai... bên trong có tin gì không?"

Trong đó có 1 gã gầy chính là thám tử, hấn chĩa chĩa cùng vài người,” nha, hỏi bọn hấn đi, đều là bị đào thải đó”

Một đại bàn tử thở dài: “ai, nói ra, cũng không biết tiêu chuẩn là gì, ta thôi, có thể là rất béo”, hấn chỉ 1 người bên cạnh,” hấn không mập không gầy, không cao không thấp, như thế nào cũng là dễ nhìn, cũng bị cho xuống, không thể hỏi nguyên nhân, ai...”

Mọi người đem ánh mắt hướng người kia, thấy hấn quả thật 1 biểu nhân tài, chính là vẻ mặt có nhiều đậu thanh xuân (mụn nhọt nhiều ấy mà)

“úc, ta hiểu, trên mặt ngươi nhiều đậu lắm”

Mặt dễ nhìn nói: ” này cũng coi là lý do?”

Mọi người thở dài: “đáng tiếc, ai, thật đáng tiếc...”

Thám tử bổ sung: “1 vòng phỏng vấn kém không nhiều lắm đem 1 nửa số người đá đi, kế tiếp tỉ thí còn không biết sao đâu, nghĩ đến cũng không dễ dàng”

Có người mong đợi, vội nói vs thám tử: ” ngươi đừng đứng ở đây chơi nữa, mau đi hỏi thăm đi!”

Trên sân đấu, mọi người chờ 1 lúc, chỉ nghe Ngô Phủ Tề gõ la: ” đợt thứ 2 tỉ võ bắt đầu, hạng mục thứ nhất là cưỡi ngựa. Hiện tại tuyên đọc quy tắc trận đấu, thứ nhất, tuyển thủ chỉ có thể cưỡi ngựa trên đường băng của mình, nếu tiến vào đường băng của người khác coi như phạm quy, đem hủy bỏ tư cách đấu ở hạng mục này; thứ 2, trên mỗi đường băng đều có lan can làm chướng ngại vật, tuyển thủ phải cưỡi ngựa vượt qua lan can, nếu đá ngã lan can mà không ngã thì có thể tiếp tục, nếu bị ngã trên đất coi như đào thải; thứ 3, các tuyển thủ phải chạy đủ 5 vòng mới tính là hoàn thành.”

Nghe xong quy tắc đám tuyển thủ giống như những đứa trẻ mở nghị luận.

” đây là quy tắc gì, chưa từng nghe nói đua ngựa như vậy”

” sợ cái gì, chỉ là khóa vài cái lan can thôi!”

“cái này mệt, chúng ta dùng 1 đồng tiền mua ngựa, ai ngờ lại vượt rào cản ah!”

Trên khán đài, Khang Hy cũng ngạc nhiên: “Tâm Di, ngươi cũng thật lắm trò”

“hoàng thượng, đua ngựa đơn thuần thì có gì hay, thắng nhìn cũng không thấy gì, bỏ thêm điều kiện, tuyển thủ nhất định phải cùng ngựa của mình phối hợp mới có thể hoàn thành.”

“như vậy, chỉ sợ số người thắng không nhiều lắm a!” Dận Chân cũng nói.

“có thể có 1/3 số người thắng chắc không sai rồi” Tâm Di đánh giá.

63. Chương 63: Đua Ngựa

Ánh mắt mọi người đều dính lên đường băng, trên đường băng, 5 tuyển thủ ngồi trên lưng ngựa, vận sức chờ xuất phát. Bên cạnh thái giám giờ là cờ vung lên hạ xuống, 5 con ngựa cùng lao ra, 5 người kẻ truy ta đuổi chạy rất xa, có tuyển thủ lệch khỏi đường băng, chạy sang băng của người khác.

ở đường băng giám sát, thị vệ nhanh chóng thúc ngựa đuổi theo, đem người phạm quy cùng ngựa ném ra khỏi đường băng.

Nhóm Tần phi rất không đành lòng: ” oa, ác quá đi!”

“đây là kết cục của việc không tuân thủ quy tắc!” Tâm Di nhìn tuyển thủ cùng ngựa bị rơi không đứng dậy dc, mặt không chút thay đổi nói.

Phải vượt rào cản, có tuyển thủ ngựa chạy đến trước lan can thì đứng lại không đi nữa, mặc cho tuyển thủ quát lớn cũng không đi, cuối cùng quay lại chạy, khán giả cười ha hả, mà những con ngựa còn lại cũng bị lan can liên tiếp làm ngã.

Tổ thứ nhất thi xong, 1 tiểu thái giám hướng về khán đài: ” bẩm hoàng thượng, cách cách, tổ thứ nhất không có người thắng.”

Khang Hy khoát tay, tiểu thái giám lui ra, Khang Hy lắc đầu, ” đây không phải đua ngựa a!”

Phía dưới 1 lần nữa lại có người phóng qua lan can, tổ thứ 2 bắt đầu trận đấu.

“không biết tổ này có thể hay không có người thắng đc” Khang Hy tự hỏi.

“cũng không có” Tâm Di nói.

“Mới bắt đầu, người đã biết không có” Khang Hy kỳ quái hỏi.

“hoàng thượng, bọn họ đều phạm 1 tật xấu, dục tốc bất đạt”

“đua ngựa chính là so vs người khác nhanh hơn ah!” Dận Chân không lý giải đc nói.

Tâm Di xem hấn: ” vương gia như thế nào đã quên còn có rất nhiều lan can!”

“thế nào mới có thể thắng?” Dận Chân hỏi.

“loại đua ngựa này cái cần chú ý chính là ổn tự, thông minh hấn là ổn trung cầu thắng, hơn nữa, người và ngựa phải phối hợp vs nhau mới là trọng yếu. theo ta đc biết, rất nhiều cưỡi ngựa đều là ngựa mới mua, không có cưỡi quá vài lần, như thế nào có thể làm người ngựa cùng phối hợp ăn ý? Như vậy, ngay cả 1 vòng cũng chạy không xong, càng miễn bàn chạy hết vòng.”

Khang Hy phe phẩy đầu: ” quá khó!” (lắc đầu đây mà)

“khó khăn mới có thể biểu hiện ra năng lực của người thắng”

Lúc này, tiểu thái giám chạy đến khán đài: ” bẩm hoàng thượng, cách cách, tổ thứ 2 không có người thắng”

Tâm Di cười “xem tổ thứ 3 đi”

“cho dù có 1 người thắng cũng tốt a!” Khang Hy yêu cầu không cao.

Vs 2 tổ đều gặp nạn, mọi người vây quanh bắt đầu nghị luận, ” 2 tổ đều không có người thắng, tổ này hội không biết thế nào... ta xem , làm không tốt là toàn quân bị diệt... loại quy tắc này là muốn làm khó người thôi, ta xem là đừng hy vọng có người hoàn thành vòng đua...”

Văn võ bá quan cũng châu đầu ghé tai,

“đại thanh là ở trên lưng ngựa lập nên, hiện tại ngay cả ngựa cưỡi cũng không đc, thật sự mất mặt vs tổ tông”

“cũng không thể nói như vậy, cách cách đặt ra quy định cổ quái”

“hạ quan không cho là vậy, quy tắc là tử, nhân là sống(ý nói quy tắc là thứ koh có sự sống còn con người là thứ có sự sống), nếu không động não thì sao có thể vượt qua lan can. Các người xem tuyển thủ đó, chỉ biết hùng hực phóng về phía trước, tới lan can mới nghĩ đến có lan can, như thế nào mới không ngã?”

Rất nhanh, tổ 3 đã thi xong, tiểu thái giám chạy đến khán đài bẩm báo: ” bẩm hoàng thượng. cách cách tổ thứ 3 không có người thắng”

Khang Hy ủ rũ nói: ” trăm xem, rất khó có người hoàng thành đc vòng đua, Tâm Di, người đặt quy tắc...ai!”

“hoàng thượng, vấn đề không phải ở quy tắc”

Dận Chân khuyên nhủ: ” hoàng a mã cũng không cần nổi giận, nhi thần thấy, hảo tuyển thủ ở phía sau không xa đâu!”

Tổ thứ 4 chuẩn bị.

Nạp Lan Đức Duật ở đạo thứ 4, hần vuốt ve tọa kỵ của mình, cúi đầu tiến đến tai ngựa giữ: "lão huynh, chúng ta ở cùng nhau đã lâu, lần này toàn bộ đều nhờ vào ngươi, đừng để thua kém nha"

Con ngựa mặc dù không nói, nhưng trong lòng hiểu đc, nó vẫy vẫy tai "yên tâm, ta cho ngươi mắt bao h chưa?"

Đạo tuyển thủ thứ 3 nhìn thấy, giễu cợt nói: "ta nói, ngươi cùng ngựa nói chuyện cái gì, nó nghe có hiểu không"

"ngươi như thế nào biết nó nghe không hiểu, ngựa cũng có linh tính, ngươi đối vs nó thế nào nó biết, ngựa này theo ta 10 năm, chúng ta rất ăn ý" Nạp Lan Đức Duật cầm 1 khối đường cấp cho ngựa ăn.

Mọi người chuẩn bị sắp xếp, bên cạnh thái giám giờ lên lá cờ hiệu, nhóm tuyển thủ cùng nhau lao ra ngoài.

Biết Nạp Lan Đức Duật ở tổ này, Tâm Di liền phá lệ chú ý, giờ kính viễn vọng lên. Hiện tại, Nạp Lan Đức Duật chạy ở vị trí thứ 3, chạy ở số 2 chính là tuyển thủ số 3, chậm rãi, ngựa hần chạy lệch, chạy tới đường băng của Đức Duật.

2 con ngựa trong lúc chạy đối thoại. Ngựa của Nạp Lan Đức Duật nói: "ai... như thế nào chạy a, có hiểu quy củ hay không vậy, đây là đường băng của ta"

Ngựa của tuyển thủ số 3 nói: "lão ca, ta cũng không có cách nào khác, chủ nhân của ta hướng ta chạy bên này"

"ngươi còn không mau trở về, cẩn thận đem ngươi đá văng ra" ngựa của Nạp Lan Đức Duật nói.

Quả nhiên, thị vệ giám sát đem bộ mã tác bộ ở số 3 ném ra ngoài.

Ngựa của Nạp Lan Đức Duật thở dài: "không nghe lão mã nói, chỉ thiệt ngay trước mắt" mắt thấy tiếp cận lan can, ngựa của Nạp Lan Đức Duật nhắc tới tinh thần: "ôi, quả này biểu diễn, ngài tiêu đc rồi, 1/3, qua"(ý nói ngài chắc là đc 1/3 rồi, mình đoán vậy)

Tuyển thủ cuối cùng bị ngã.

Tâm Di nhìn thật cao hứng, vì thế đưa kính viễn vọng cho Khang Hy.

"trẫm không nên nhìn"

"người xem 1 chút đi, xem 1 chút thôi!"

Khang Hy nhận kính viễn vọng, nhìn về phía đường băng, trên đường băng, chỉ còn Nạp Lan Đức Duật cùng 1 tuyển thủ, Nạp Lan Đức Duật tạm thời dẫn đầu, mà số 1 đuổi sát ngày càng gần, dần dần 2 người như đi song song.

Ngựa của Nạp Lan Đức Duật nói: "yêu a, trình cước của ngươi rất nhanh!"

Ngựa của tuyển thủ số 1 nói: "ngươi là lão già, ta còn trẻ sức lực cường tráng, đương nhiên cước bộ so vs ngươi mau"

"ngựa trẻ, lấy kiếm chế làm điểm" ngựa của Nạp Lan Đức Duật không nhanh không chậm nói.

"lão ngài cũng chậm chậm kiếm chế đi, gấp lại sau!" ngựa của tuyển thủ số 1 siêu càn nói

"nóng vội ăn không hết nhiệt đậu hủ!" ngựa của Nạp Lan Đức Duật cũng phi nhanh hơn

Khang Hy nhìn thấy, hưng phấn nói: "đuổi theo đi, thật tốt quá"

"hoàng thượng, đừng quá cao hứng, lúc này mới vòng thứ 2" Tâm Di biết Khang Hy có ý cùng nàng giận dỗi.

Khang Hy vui sướng khi người gặp họa: "a... đã kém 1 đoạn lớn, đuổi không kịp.

Khán giả h phút này cũng cao hứng, trẫm trò khen ngợi: "cố lên Nạp Lan Đức Duật, cố lên, đuổi theo đi, mau a, mau đuổi theo a..."

Tuyển thủ số 1 dẫn đầu đi 1 đoạn xa, hần liên tiếp quay đầu, không chú ý lan can phía trước, kết quả tới lan can rồi mới vội vàng kéo dây cương thì đã chậm, con ngựa ngã trên mặt đất.

Hoàng thượng, chẳng lẽ người không hy vọng thống lĩnh ngự tiền thị vệ của người mở mày mở mặt.

Khang Hy liếc mắt 1 cái: " cũng không biết là cho ai mở mày mở mặt a". càng nói càng làm cho ánh mắt hướng về đường băng.

Nạp Lan Đức Duật cười ngựa vững vàng vượt qua từng lan can, nhanh chóng tiến đến vòng cuối cùng cái lan can cuối cùng. Ánh mắt mọi người đều hướng đến đường băng.

Tâm Di cùng Mai tử và Trúc tử thập phần khấn trương, Khang Hy cầm kính viễn vọng hết sức chăm chú nhìn, Dận Chân 1 bên nhìn đường băng, 1 bên xem xét Tâm Di.

Nạp Lan Đức Duật tiếp cận lan can, con ngựa nâng 2 chân trước phóng qua, chân sau đến lan can không khỏi 1 cái lảo đảo, "ai nha, không tốt, lão mã thất đề"

Chung quanh phát ra tiếng kinh hô, Nạp Lan Đức Duật nhanh chóng nhắm mắt lại.

Nạp Lan Đức Duật khởi dây cương: "ngươi đừng làm ta thất bại trong gang tấc" con ngựa dùng sức nhảy về phía trước. rốt cục, Nạp Lan Đức Duật thuận lợi hoàn thành vòng đua.

Trong đám người phát ra tiếng hoan hô cùng nhiệt liệt vỗ tay.

Tâm Di cười sáng lạn vô cùng, Mai Tử cùng Trúc Tử nhìn không được hoan hô nhảy nhót, vỗ tay hoan nghênh, " nga, hảo nga, thật tốt quá, thật tốt quá" Lý Đức Toàn cũng cười thẳng gật đầu

Khang Hy quay đầu nhìn bọn họ: "các người cao hứng làm gì vậy, thật hăng say!"

Tiểu thái giám chạy lên khán đài bẩm báo: "bẩm hoàng thượng, cách cách, tổ thứ 4 Nạp Lan Đức Duật ra biên"

Các quan viên bên cạnh Nạp Lan Hoành liên tục chúc mừng: " Nạp Lan đại nhân, chúc mừng a... Nạp Lan đô đốc, lệnh lang thật sự còn trẻ hữu vi a..."

Nạp Lan Hoành cao hứng mở miệng cười, khiêm tốn nói: " nào có cái gì hỉ a, trận đấu chưa xong đâu!"

" ngươi cũng không cần khiêm tốn, lệnh lang đã thuận lợi tiến vào vòng 3" Tiết Ngôn cũng cười khúc khích chúc mừng.

Có người còn không hiểu ý hỏi: " thế là sao"

Tiết Ngôn cũng không trả lời: " ngươi nói, thí võ vòng thứ 3 là cái gì?"

"song nhân đối bác" (cái này là 2 người đối đáp ah)

"này không phải đúng rồi sao, ngươi lo xa, Nạp Lan đại nhân, xem ra lệnh lang cơ hội trở thành ngạch phụ rất cao a!"

"về sau chúng ta còn cần nhờ Nạp Lan đại nhân chiếu cố nhiều a!" lập tức có người thấy người sang bắt quàng làm họ.

"làm sao làm sao, thắng trận này chính là may mắn, núi cao còn có núi cao hơn a!" Nạp Lan Hoành thật cao hứng nhưng còn lo lắng mặt sau của sự việc

Bên ngoài sân đấu, Nạp Lan Đức Duật vỗ đầu tọa kỵ: " cảm ơn người, lão huynh"

Con ngựa vẫy vẫy lỗ tai, ý tứ là: " hổ thẹn, thiếu chút nữa là hỏng đại sự của ngươi rồi, nếu ngươi không cười được vợ, ta chính là thiên cổ tội mã nha!"

3 chị em Tiết gia cũng chạy tới.

"Nạp Lan đại ca, chúc mừng a!" Hồng Dao đầu tiên mở miệng chúc mừng

Thu Yến vỗ ngực: " vừa rồi làm ta gần chết, còn kém 1 chút, tuy vậy hoàn hảo hoàn hảo, rốt cục thắng"

Sở Cẩm cũng cười nói: " tốt lắm, hiện tại có thể giải phóng chút tâm tư, chờ ngày mai thử văn"

“còn có 2 vòng nữa” Nạp Lan Đức Duật không dám lơ lửng

Thu Yến ha hả cười: “người hồ đồ rồi, luận đánh nhau thì ai thắng đc người”

Nạp Lan Đức Duật cười cười, nhìn về phía khán đài, 3 tỉ muội liếc mắt 1 cái, bắt đầu giễu cợt hắn,: “xa như vậy, cho dù người thấy đc nàng, nàng cũng không nhìn thấy người nha!”

“chờ thêm ngày mai, có thể xem cả đời!” Sở Cẩm chế nhạo

Lúc này, Nạp Lan Đức Duật cũng chỉ có thể nhìn các nàng nói: “rốt cục là bị các người giễu cợt”

3 nữ tử cười khanh khách

Trong quán trà, mọi người chờ thám tử về báo tin tức

“Vu đại ca, không biết bên trong thế nào” Lã Tứ Nương thấp giọng nói

Vu Khiếu Tuyền không hé răng chỉ uống trà.

Một bên tiếp tục hét lớn: “mua nhanh, mua nhanh, cơ hội cuối cùng a buổi trưa là hạn cuối cùng, nếu không mua sẽ hết cơ hội!”(cá độ rồi)

Vu Khiếu Tuyền nhìn hắn: “ta nói, người đừng kêu nữa, nên nghỉ sớm đi”

“hiện tại những người nào mua còn đổi ý được” nhà cái hỏi Khiếu Tuyền, “người mua không?”

“không!”

“kia chạy nhanh mua a!”

1 bên có người vọng lại: “ta xem trọng Kỳ Duệ bồi lạc, người ta vẫn vô toàn tài”

Tên còn lại tỏ vẻ phản đối: “liền hắn đi a, có hạng 2, xếp hạng thứ nhất chính là Nạp Lan Đức Duật”

Có người cười: “này người chẳng lẽ không hiểu, Nạp Lan Đức Duật thật không tồi, hắn gia cảnh thế nào, không giống Kỳ Duệ, người ta là bồi lạc gia, tôn tử hòa thân vương , phía sau còn có bát gia làm chỗ dựa, người nói, chức vị ngạch phụ này trừ bỏ hắn còn có ai?”

Vu Khiếu Tuyền nhin không đc nói: “không phải cạnh tranh công bằng sao?”

“đây là làm cho dân chúng xem, người cho là thật sao”

“kia còn có Phát Dực?” Tần Phong mở miệng.

“hắn tuy là đệ đệ của Dư phi nương nương, nhưng hoàng thượng không thích nha, nói cho các người biết, hoàng thượng đã sớm muốn Kỳ Duệ bồi lạc là ngạch phụ, các người hiện tại hắn là mua Kỳ Duệ”

Người xung quanh lập tức hỏi: “tin này có đáng tin không?”

“tôi tin cậy, ta đây lấy tin tức từ bên trong”

Lập tức có người chạy đến trước mặt nhà cái, “ta mua, ta mua trăm hai đồ Kỳ Duệ bồi lạc thắng... ta cũng theo trăm hai... ta hạ năm trăm hai... ta hạ...”

Người nói tin tức bên trong hỏi Khiếu Tuyền: “vị huynh đệ này, người không mua?”

“ta mua, ta mua Nạp Lan Đức Duật” Khiếu Tuyền đồ khí, cấp nhà cái 100 lượng bạc(giận rồi)

“không phải đâu, người mua hắn, đến lúc đó đừng trách ta không nhắc người!”

Đang nói, thám tử chạy vào quán trà thở hồng hộc: “thắng, thắng”

“ai thắng, thắng cái gì?” mọi người đi lên hỏi thăm.

Thám tử mang bát trà lên uống 1 hơi, xoa xoa miệng: “Nạp Lan Đức Duật thắng mục cười ngựa, hắn là người đầu tiên chạy hết vòng”

Khiếu Tuyền nở nụ cười: “ta nhìn không nhầm người mà, Nạp Lan Đức Duật chính là lợi hại!” hắn như vậy làm cho Tần Phong cùng Tứ Nương không biết nói gì cho phải, chỉ có thể nhìn đà chủ bọn họ.

“đừng như vậy nhìn ta!” Khiếu Tuyền phát hiện biểu tình của 2 người, ” nếu vào không đc liền giải trí 1 chút. Nạp Lan Đức Duật thắng kha khá người, tuy rằng là cừu thù nhưng cừu thù cùng bằng hữu không khác là bao” Khiếu Tuyền tâm tính không giống người bình thường.

Thắng trận này Nạp Lan Đức Duật quả thật thoải mái hơn, biết mình đã yên ổn tiến vào buổi thi văn ngày mai, hẳn cảm thấy đc mình cùng Tâm Di khoảng cách ngày càng gần, về sau có bao nhiêu người hoàn thành vòng đua, hẳn cần bản không chú ý.

“cư nhiên chỉ có 7 người thắng, thăm quá đi!” Khang Hy không vừa lòng nói.

Tâm Di cũng đồng đạo: ” so vs dự tính thì ít đi nhiều”

Khang Hy chuyển hứng Dư phi: “Dư phi, Phát Dực như thế nào cũng không thắng đc a, người không phải luôn khen hẳn văn võ toàn tài sao?”

” hoàng thượng, mã có thất đề(ngựa có lúc sảy chân), sau 2 vòng 1 thua không thành vấn đề, nói lại, Kỳ bối lạc cũng không có tên sao?” Dư phi thay đề đề biện giải

Dận Chân chú ý biểu tình bát a ca , Dận Tự vẫn cau mày, sau đó hẳn đứng dậy đi ra ngoài.

Bên ngoài sân đấu, Dận Tự giáo huấn Kỳ Duệ: “người muốn thế nào? Bốn vương cố ý gọi người Tây Vực chọn hảo mã cho người, kết quả người vẫn thua”

” vương gia, cái này cũng không thể toàn bộ trách ta, có ai nghĩ cách cách hội định quy tắc như vậy”

” đừng tìm lý do, người ta Nạp Lan Đức Duật thế nào không có thua?” Dận Tự khiển trách, “song nhân đối bác không có ai là đối thủ của hẳn, hẳn đã đường đường tiến vào vòng 3, nếu người bắn cung cũng thất bại, cũng chỉ có thể nhìn Nạp Lan Đức Duật làm ngạch phụ”

Kỳ Duệ cũng biết lợi hại, nghiêm mặt nói: ” ta sẽ không thất bại”

” vương gia, cái này cũng không thể toàn bộ trách ta, có ai nghĩ cách cách hội định quy tắc như vậy”

” đừng tìm lý do, người ta Nạp Lan Đức Duật thế nào không có thua?” Dận Tự khiển trách, “song nhân đối bác không có ai là đối thủ của hẳn, hẳn đã đường đường tiến vào vòng 3, nếu người bắn cung cũng thất bại, cũng chỉ có thể nhìn Nạp Lan Đức Duật làm ngạch phụ”

Kỳ Duệ cũng biết lợi hại, nghiêm mặt nói: ” ta sẽ không thất bại”

Bên trong sân đấu, Ngô Phủ Tề la: ” hạng mục thứ 2, bắn cung. Hiện tại tuyên bố quy tắc trận đấu, cách tuyển thủ trăm mét trên bàn có 3 mũi tên cùng 1 trái táo, yêu cầu tuyển thủ bắn hạ, nhưng không được làm rơi táo, nếu không tức đào thải”

Nghe xong Dư phi thoải mái nói: ” cái này so vs vừa rồi dễ dàng hơn”

” dễ dàng? Trẫm nhìn sợ là không dễ” Khang Hy biết Tâm Di không để cho các tuyển thủ dễ dàng qua cửa.

64. Chương 64: Lo Lắng Về Đề Thi

Trên bàn điệp 3 cây táo, 1 gã tuyển thủ kéo cung nhắm mục tiêu, bắn tên. Tiễn bắn ra ngoài, bắn trúng cây táo, nhưng đồng thời phía dưới 2 trái táo cũng lăn xuống bàn, tuyển thủ nản địa đi ra ngoài

1 tuyển thủ khác kéo cung nhắm mục tiêu, kết quả cả 3 trái táo cùng rơi

Khang Hy lắc đầu, xoay mặt nhìn Tâm Di, Tâm Di thần nhiên nhắm mắt dưỡng thần.

” nha đầu, như thế nào không xem?” Khang Hy hỏi

Tâm Di mở mắt: ” không có gì hay để xem, ta còn cần tinh thần để buổi tối ra đề mục!”

Khang Hy hỏi lại: “hạng mục này xác suất thắng cao không?”

” không cao, nhưng không phải không đc, ta đã cho Đại Hổ, Nhị Hổ thí nghiệm qua”

“úc, nguyên lai người đã thử trước làm cho ngự thiện phòng đưa 1 khuôn cây táo lớn chính là này a? quá lãng phí đi?”

” như thế nào là lãng phí đâu? Táo này chúng ta đều ăn” tâm Di có thể không lãng phí thì sẽ không lãng phí

Khang Hy không tin nói: ” nơi đó có bao nhiêu nguowifa, nhiều như vậy sao ăn?”

” mỗi người mỗi bữa đều có thêm 1 trái táo, không có việc gì liền đem táo ra ăn vặt, táo có thể tối thái, bặt ti táo, táo xào thịt bò, canh cá với táo tuyết lê, bánh táo, táo làm nước uống...”

Tiểu Trúc Tử sắp 1 câu: ” hoàng thượng, nô tài hiện nhìn thấy táo là sợ”

Khang Hy cười ha ha: ” cách cách các người tối tinh quái, các người là sợ nàng gây sức ép đi! Ha ha, trẫm xem không phải sợ ăn táo mà là sợ cách cách”

Tâm Di cũng cười: “bọn họ mới không sợ ta!”, sau đó tiếp tục nói: ” trừ bỏ ăn, còn đem táo cắt thành miếng, phủ ở trên mặt. táo có tác dụng tốt, dưỡng dung nhan, đào thải độc tố trong người, hoàng thượng, người xem người của Di Uyển, mỗi người sắc mặt cùng táo giống nhau đều hồng nhuận nhuận, còn không có mụn, so vs đồ cái gì cao a sương a đều dùng đc, trong suốt, sáng bóng, nộn như trứng bóc vỏ”

Dư phi nghe đc bảo dưỡng dung nhan tối hăng say: ” thật vậy sao, trở về ta cũng muốn thử”

“người vẫn là chú ý đệ đệ đi!” Khang Hy thấy Phát Dực trên sân đấu liền nói.

Phát Dực nhắm mục tiêu, dương cung, nhắm bắn. mặt tối trên cây táo rơi xuống. phía dưới không nhúc nhích, hấn hưng phấn giật mình nắm tay.

Dư phi vui vẻ nói: “hoàng thượng, thần thiếp nói không sai chứ, Phát Dực nhất định làm đc”

Khang Hy hơi vuốt cằm: “ngô, coi như không tồi, không làm người mất mặt”

Dận Chân liếc mắt nhìn Dận Tự chỉ thấy hấn nghiêm mặt, nhìn không thấy vẻ cười

Đến phiên Kỳ Duệ dương cung, tay có chút chiến, hấn buông cung, hít thở 1 hơi sâu,lại thử cung, chậm rãi đem cung rút ra, nhắm, bắn tên, mặt tối trên cây táo rơi xuống, phía dưới hơi hơi lung lay 1 chút, rốt cục không có gì rơi xuống, Kỳ Duệ thở phào nhẹ nhõm, xoa xoa mồ hôi trên trán.

Hoàn thân Vương nâng chung trà lên, đem trà uống hết. Dận Tự khước miệng nhếch lên, điểm 1 viên nho trên đĩa đưa vào miệng

Rất nhanh, hạng mục đã xong, Nạp Lan Đức Duật qua cửa.

” hạng mục thứ 3, song nhân vật lộn. không đc dùng vũ khí, ám khí, 2 người ở trong vòng tròn quy định tỷ thí, ai ra ngoài vòng tròn trước lập tức bị đào thải” vẫn là Ngô Phủ Tề la

Khang Hy vs hạng mục này hứng thú ngày càng ít, ” Tâm Di a, trẫm rất muốn biết ngày mai người ra đề gì?”

” hoàng thượng, ta đối xử rất công bằng a, người cũng không có ngoại lệ, nếu muốn khảo đề thì chờ ngày mai đi, dù sao, không có trung thi khoa kì phát sinh tình huống làm rối kỉ cương”

” người ngụ ý khoa kỳ của trẫm thập phần hắc ám?”

“hoàng thượng, tự người đăng cơ đến nay, những trung thi khoa kì trước đây có mấy lần không làm rối kỉ cương, chỉ cần người đem khảo đề viết xuống, không đc bao lâu đã có người biết, cho nên, phương pháp giữ bí mật tốt nhất chính là đem đề cất trong đầu, không đối hoàng thượng, này khảo đề, ta muốn chờ tới tối nay mới mở ra, ta cũng không tin còn có người dám đến đầu đề” câu cuối Tâm Di có ý nói lớn ngư muốn dụ dỗ.

Dận Tự chút biểu tình cũng không có, ý trí ở hành động. cho dù Tâm Di không dụ dỗ, hấn cũng nổi ý niệm này trong đầu.

Làm mọi người đem ánh mắt nhìn về phía sân giữa, chỉ thấy trên mặt đất rất nhiều vòng, trong mỗi vòng có 2 tuyến thủ đang tương đối.

Nạp Lan Đức Duật nhìn thấy đối thủ không khỏi sửng sốt: “Đại Hổ!”

Đại Hổ nhếch miệng cười: ” thống lĩnh nhất định không nghĩ tới đi ”

Nạp Lan Đức Duật dở khóc dở cười: ” người tới xem nào nhiệt sao? ”

” ta chính là đến góp vui ”

“cách cách rất sùng các người, làm các người tính tình hồ nháo” Nạp Lan Đức Duật biết bọn họ đều bị Tâm Di làm hỏng rồi.

Đại Hổ cười hắc hắc: “không phải, ta cùng đệ đệ vẫn muốn hướng thống lĩnh lãnh giáo, khả lão cũng không có cơ hội, lần này muốn thử thời vận, thời điểm rút thăm chúng ta liền vận địa niệm bồ tát phù hộ, vận khí ta không tồi, bồ tát phù hộ ta!”

Nạp Lan Đức Duật bất đắc dĩ cười cười: ” 2 anh em các người a, bảo ta nói cái gì cho phải, bắt đầu đi!”

“chúng ta trước tiên cũng tốt, đánh đâu, ta khẳng định đánh không lại thống lĩnh, tuy vậy, nếu ta có thể đánh quá 30 chiêu , thống lĩnh phải đáp ứng tương lai làm sư phụ ta”

” 30 chiêu? Có thể quá ½ chắc không sai!” Nạp Lan Đức Duật xem qua thân thủ Đại Hổ liền biết hẳn có mấy lượng”

“ta không tin, tiếp chiêu” Đại Hổ dẫn đầu triển khai thế công. Nạp Lan Đức Duật nghiêng người né qua, 2 người ở trong vòng tỉ thí phi lên.

Trên khán đài, Tâm Di giờ kính viễn vọng, trong chốc lát buông 1 câu: ” Đại Hổ rất cực cũng đc đền bù như mong muốn”

Tiểu Mai Tử pha giác ngoài ý muốn: ” cách cách, đối thủ của Đại Hổ thật là...?”

” đúng vậy, quay lại ta hỏi hẳn 1 chút, bao nhiêu chiêu rồi?” Tâm Di giờ kính viễn vọng lên, vừa vận thấy Đại Hổ đã xông ra ngoài vòng trong.

Nạp Lan Đức Duật thu tay kéo hẳn, cười nói: ” 13 chiêu, ta cong nhường người 1 chiêu”

Đại Hổ đứng lên, ” thống lĩnh, người chừng nào mới dậy ta vài chiêu đây? ”

” nếu ta có thể lấy cách cách nhà ngươi, ta sẽ dậy ngươi ”, Nạp Lan Đức Duật không nắm chắc phần thắng nên đành nói vậy.

Thí võ liền như vậy trôi qua, đoàn người rời đi, vừa đi vừa nghị luận về trận đấu, nhưng nhiều nhất chính là thảo luận ngày mai thi văn.

Trong quán trà, mọi người cũng thu đc tin tức, :” vẫn là Nạp Lan Đức Duật phần thắng cao”

“thông qua nhị hạng cùng tam hạng có gì khác nhau, mấu chốt, vẫn là xem ngày mai Kỳ bối lạc có thể thắng” người tự xưng là có tin từ bên trong vẫn hướng về Kỳ Duệ

Khiếu Tuyền cùng người này đọ sức: ” người thế nào biết ngày mai Kỳ Duệ nhất định thắng? khảo đề do Tâm Di cách cách tự mình ra, nghe nói cả hoàng thượng cũng không biết!”

” người không tin tin tức của ta từ bên trong, ta mua Kỳ Duệ 3k2, chính là tất cả gia sản của ta. Nếu không chắc thắng 10 phần, ta dám sao?” ha ha, người này cùng người hiện đại chơi xổ số cũng không sai biệt là bao

” ha ha, ta xem a, người là muốn đem người nhà bồi hết” Khiếu Tuyền đứng dậy rời quán trà.

Đi ra ngoài cửa, Tần Phong vẽ mặt không nghĩ ra, “đà chủ, người cần gì cùng loại người này, bọn họ muốn mua ai thì mua đi a! thân hết mới tốt!”

” ta cũng mua, ta không nghĩ muốn thân!” Khiếu Tuyền hiện cũng nổi lên tính hiếu thắng, phi thường hy vọng Nạp Lan Đức Duật thắng, dường như Nạp Lan Đức Duật thua thì hẳn cũng thua.

Tâm Di hồi Di Uyển, liền kêu vài tùy tùng dẫn dò 1 phen, sau đó bọn họ liền ẩn Tâm Di nói đi làm việc.

Tâm Di cùng Tiểu Cúc Tử mang bao tay thật dày, cầm kéo đi đến ngự hoa viên.

” Tiểu Cúc ngươi cẩn thận”

” không có việc gì, bao tay dày như vậy. Cách cách, chiêu này thật lợi hại!”

“hắc hắc, muốn đánh nhau, bọn họ sẽ thật tốt” Tối nay xem ra có trò hay để xem a

Những người khác không rảnh, Tiểu Trúc Tử ở trên tường hạ xuống đất 1 lớp nhựa cao su. Tiểu Lan Tử ở cửa phòng đỡ lại. Đại Hồ ở trên nóc nhà quan sát. Tú Nhi cùng Tiểu Mai Tử ở sau cửa sổ viết tự

Tú Nhi viết chữ “không”, sau đó hỏi Tiểu Mai: “Mai tỷ tỷ, ngươi xem đủ lớn chưa?”

Tiểu Mai lùi lại mấy bước nhìn: “không sai biệt lắm, chữ phía dưới phải nhỏ 1 chút”

Đến giờ nghỉ sau bữa chiều, bọn họ lập tức báo cáo công tác.

“thật tốt, chúng ta sẽ ở đây chờ xem trò hay!” Tâm Di vừa lòng nói: “đúng rồi, nói vs mọi người trong Di Uyển nếu tối nay nghe thấy gì cũng không được ra xem”

Tiểu Trúc không nín được hỏi: “cách cách, thật sẽ có người đến thâu đề?”

Tâm Di cười cười không trả lời hẳn, tiếp mà mặc từ Tiểu Lan, sau đó cầm bút lông cắn

Người bên ngoài đều nghĩ đến lúc Tâm Di ra đề, nào biết nàng vác bút lông lên vẽ cái rổ, đem cấp cho Tiểu Trúc: “chờ mực khô rồi cuộn lại, làm kí hiệu đặt ở 1 bên, đây chính là khảo đề”

Tiểu Trúc dùng 2 tay đỡ lấy, hỏi: “đây là ý gì?”

Tiểu Mai giễu hân: “nếu ngươi cũng đoán được thì mọi người cũng đoán được!”

Tâm Di trên tờ giấy khác vẽ mấy cái gậy trúc.

Tiểu Mai chỉ tay: ” ừ, Tiểu Trúc, ngươi cũng có trên khảo đề”

“cách cách là muốn đem 6 chúng ta ra làm khảo đề” Tiểu Lan đoán(tên của Tiểu Trúc đồng âm vs cái gậy, tên của Tiểu Lan (Tiểu Lam) đồng âm vs cái giỏ)

Tâm Di cũng không phản ứng, trên giấy vẽ 1 con chuột, sau đó hỏi mọi người: “giống cái gì?”

“là con chuột sao? Hảo đáng yêu!” Tiểu Cúc nói

“con chuột của chúng ta chưa hết đâu, cùng nó còn có...” Tâm Di nói 1 nửa, “chờ ta hoàn thành bức tranh”. Không bao lâu bức tranh hoàn thành, Tâm Di giơ lên chỉ, trên còn có 1chích đường lão áp

“ta xem cũng là khảo đề?” Tiểu Trúc hồ nghi

“còn thật nhiều phim hoạt họa động vật, ta thật lâu không vẽ, hôm nay vẽ 1 cái đã nghiền, dù sao thì mặc kệ ta vẽ gì, người khác đều đến thưởng, làm cho bọn họ đoán không được!”

Không nói đến bức tranh của Tâm Di, đèn coi xem những người khác đang làm gì

Liêm vương phủ, trong đại sảnh bữa bãi, khắp nơi đều là thư, ngay cả chỗ để chân cũng không có. 4 5 sư gia đang lật xem các loại sách, rồi thì thoáng lại viết viết cái gì lên giấy. Bát a ca, Cửu a ca, thập a ca cùng Hòa thân vương, Kỳ bối lạc ngồi ghế uống trà.

“Kỳ Duệ, ngươi hôm nay hiểm thật a, thiếu chút nữa không vào được vòng 3” Dận Tự trong lòng còn sợ hãi

Khả Kỳ Duệ không nghĩ như vậy: “vương gia yên tâm, nếu ta vào vòng 3, ngạch phụ liền là của ta”

“Duệ nhi, ngàn vạn lần không thể khinh thường Nạp Lan Đức Duật, hân hôm nay rất nổi bật” Hòa thân vương nhắc nhở tôn nhi

“Hòa thân vương, Nạp Lan Đức Duật chính là dũng của thất phu, luận tài trí, hân không bì kịp Kỳ Duệ, huống chi, nơi này còn có người vì Kỳ Duệ bày kế” thập a ca xem thường Nạp Lan Đức Duật.

“các người là ‘Tam đại thần tượng’ đều đã vào vòng 3, ngày mai mọi người chính là xem 3 người thi đấu, đối thủ của người không phải Phát Dực mà là Nạp Lan Đức Duật” Cửu a ca nói.

Thập a ca có điểm ngay thơ: “không thể nào!”

Dận Tự đồng ý nói: “lão cửu nói đúng, Phát Dực ngày thường chỉ là tiểu thông minh, mà Nạp Lan Đức Duật hôm nay biểu hiện chính là ngoài dự đoán của mọi người, từ đua ngựa đã thấy được hần động não thể nào, từ kia thể nào không phát hiện ra hần thông minh như thế, Kỳ Duệ ngày mai người phải tranh vs hần, làm hần không có cơ hội.

“không biết ngày mai sẽ ra đề mục gì?” Hòa thân vương luôn tự hỏi vấn đề này

“quỷ nha đầu nghĩ nhất định là 1 đề cổ quái, hôm nay chướng ngại vật trong màn đua ngựa đã được lĩnh giáo rồi” Dận Tự đối vs Tâm Di cũng coi như hiểu biết vài phần

“thì phải nói là , đề càng cổ quái càng có khả năng thi” Thập a ca hiểu ý, hần nhanh chân chạy đi chỉ huy nhóm gia sư: “ai... ta nói, các người tìm xem có quái đề, đề hiếm, càng quái càng tốt”. đột nhiên hần hỏi: ” có hay không sách dạy nấu ăn?”

Cửu a ca kỳ quái: ” sách dạy nấu ăn làm gì? Nan đề không phải có kì thi nào nấu ăn?”

“rất khó nói a, nói không chừng nha đầu kia tâm huyết dân trào hỏi a? bọn họ toàn cậu ấm, ăn thì giỏi, làm thì...” bát a ca lắc đầu

“nếu biết được cách cách ra đề gì thì tốt” Hoàn thân vương nói.

” sợ là mọi người đều nghĩ vậy a!” bát a ca đã sớm có suy nghĩ, chính là không nói ra

Cửu a ca tiếp lời ca ca: “vậy chạy trước người khác đi”

Dận tự nhìn hần, nén giận: ” người ra sự ý, lần trước cũng vậy, kết quả thì sao, hoàng a mã biết chúng ta thâm làm việc này,may ta ứng biến nhanh”

“lần này khác a, người sẽ không trở mặt nhìn người khác chiếm tiện nghi đi?” Cửu a ca nói

Thập a ca phụ họa: “đúng, chuyện này không thể để người khác chiếm tiện cơ”

“hảo, ta đi chọn ra 2 người đi” Dận Tự cũng muốn khảo đề

Vương bản khảo đề không chỉ có bọn họ, Khang Hy cũng rất nhớ thương, tuy vậy cũng có ý tưởng khác: “trẫm thực do dự, có nên hay không phái người đi giám thị Nạp Lan Đức Duật... còn có tiểu nha đầu kia nữa, không phải trẫm không nên quan sát bọn chúng không buông, thật sự là làm trẫm không thể buông được mà”

“gia, cách cách luôn rất đúng mực, sau khi biết ngài biết chuyện bọn họ, cách cách không hề gặp qua Nạp Lan Đức Duật, ngay cả nô tài cũng không xuất môn” Lý Đức Toàn đỡ Khang Hy ngồi vào nhuyễn塌.

“trẫm biết rõ thái độ làm người của Tâm Di a!” không ai có thể thoát, nha đầu kia tâm niệm trong đầu mong Nạp Lan Đức Duật thắng, nhìn thấy hôm nay đua ngựa, Nạp Lan Đức Duật chạy hết vòng đua, trên mặt tiểu nha đầu như nở hoa, làm trẫm không giúp thành toàn không được, trẫm sợ vạn nhất, vẫn là câu nói đấy, không thể bí mật, chỉ cần bọn họ không liên hệ, ngày mai trẫm hội ý làm cho hữu tình nhân thành thân nhân”

65. Chương 65: Cơ Quan

Lý Đức Toàn cao hứng quỳ xuống dập đầu: “vạn tuế gia, nô tài thay Tâm Di cách cách tạ ơn ngài, cũng thay Nạp Lan thống lĩnh tạ ơn chủ tử ân điển”

“tiểu nha đầu cho người ưu đãi gì, người hội như vậy giúp đỡ chúng?” Khang Hy chỉ vào mặt Lý Đức Toàn hỏi

“chủ tử, chỉ sợ trong cung không có mấy người nói cách cách không tốt!”

“đương nhiên rồi, trẫm cấp nàng chỗ dựa, còn lấy bạc thu mua lòng người”

“gia, không thể dùng bạc để mua đc lòng người, nô tài thấy, cách cách chính là chân tình đổi chân tình”

Khang Hy cảm thán nói: “ohm, lấy chân tình đổi chân tình, biết trẫm vì gì thích nàng? Trừ bỏ bên ngoài nàng thông minh, nàng là người duy nhất không xem trẫm là vua mà xem trẫm là người, nàng hướng trẫm làm nũng, đùa giỡn tính tình nóng nảy, phát giận đều rất thật tình. Hoàng đế cũng là người, nàng làm trẫm cảm nhận đc tình cảm gia đình người bình thường”

“chủ tử liền phái người đi!”

“cho trẫm ngẫm lại” Khang Hy do dự

Tiếp nhận chén trà Lý Đức Toàn đưa, uống mấy hớp, tự hỏi trong chốc lát: “vẫn là không đc, người gọi Trương Đình Ngọc tới đây”

Trương Đình Ngọc nhận đc mệnh lệnh của Khang Hy, rất là bất ngờ, giám thị Nạp Lan Đức Duật cũng đc, khả giám thị Tâm Di là sao? Trong 1 lúc hần cần nhắc đi ra, nhưng còn chưa đến ngự hoa viên, hần đã nghĩ thông, nghĩ thông không khỏi mồ hôi lạnh toàn thân. Trong lòng biết việc này quan trọng vạn phần, tuyệt không thể phớt lờ, chạy nhanh đi an bài thân tín đi giám thị 2 người.

Tâm Di cũng muốn Khang Hy tới giám thị mình, cây ngay không sợ chết đứng, nàng vẽ lên giấy 1 phim hoạt họa, cuối cùng nàng ném bút: “nhàm chán!”. Nhìn bên kia cái người đã nhanh ngủ gật vội nhắc: “ai... đừng ngủ!”

Trúc Tử còn buồn ngủ: ” cách cách, không phải nói sẽ có người đến thâu đề sao, thế nào không có động tĩnh gì vậy?”

“nhất định sẽ đến, người đem những thứ liên quan đến thi từ đến đây” Tâm Di dặn dò

Trúc Tử từ trên giá sách lấy thư đưa cho Tâm Di

“tùy tiện chọn 1 quyển, người niệm, ta viết, Tiểu Lan, Ma Mặc”

Tiểu Trúc mở thư ra, giống như tiểu hòa thượng đọc kinh: “đối tửu thi ca, nhân sinh là bao...” đc Tâm Di giáo dục, Tiểu Trúc học vẫn cũng tiến bộ không ít. Hần nhớ kĩ, Tâm di chậm rãi ra sao.

Giờ phút này, trên nóc nhà bọn họ đương có thêm người như mèo điểm chân hành tẩu, không cần thận đập vỡ 1 mảnh ngói, chỉ nghe răng rắc 1 tiếng, hần nhanh ngồi xuống.

Đêm dài nhân tĩnh(đêm dài yên ắng), trong phòng mọi người đều nghe đc, không hện mà tất cả cùng ngừng đầu hướng về phía trc

Tâm Di hạ bút, hướng bọn họ thở dài, nhẹ giọng nói: “đến đây, trò hay đã đến lúc đc gạt hái. Nhị Hổ, đem cái này quăng ra”

Nhị Hổ từ góc sáng đưa ra 1 bao tròn tròn, mở cửa sổ, dùng sức hướng nóc nhà ném, rồi lập tức đóng cửa sổ. thứ Nhị Hổ quăng ra tuyệt không là thứ gì tốt.

“ba!” chỉ bao dừm ở trên nóc nhà , từ trong bao bay ra vô số ong mật

Ong hướng dạ hành nhân, dạ hành nhân cuống quýt chạy trốn, trên nóc nhà tiếng răng rắc không ngừng phát ra

Tất cả mọi người hướng trần nhà nhìn. “xem ra, ngày mai phải gọi người đến tu nóc nhà” Tâm Di nói; mọi người che miệng không dám cười lớn.

“nhiều cơ quan như vậy, địch nhân tối thâm” Nhị Hổ càng nghĩ càng thấy thú vị

Tiểu Mai không rõ hỏi: “vì cái gì? Trong bao là cái gì?”

Đại Hổ trả lời: “trong bao chính là tổ ong”

Nhị Hổ tiếp lời: “trên nóc nhà còn có mật”

Tiểu Trúc không nhịn được cười to: “a? người kia chẳng phải là... ha ha...”

“hư!” Tâm Di bảo mọi người im lặng

Trong phòng an tĩnh lại, Tâm Di nghiêng tai cẩn thận nghe ngóng, sau đó đếm: “nhất, nhị, tam...” không đợi nàng đếm đến mười, ngoài cửa truyền đến 1 âm thanh “rầm”

Đêm đó, kẻ dính đòn là người qua đường đặt mông ngã xuống đất, đau đớn trợn mắt không dám kêu. Hắn dùng 1 tay chống đỡ, đột nhiên nhảy lên, chỉ thấy 2 bàn tay đầy gai xương rồng, mông cũng bị đâm vài cái, hắn nghĩ muốn tháo xuống, khả 1 thời không xong, gấp đến độ dùng sức. Lúc này, ong hướng hắn bay tới, rất cục hấn bất chấp đau đớn chạy còn nhanh hơn thỏ.

Không nghe thấy âm thanh nữa, Tâm Di mở cửa sổ, hướng ra ngoài nhìn rồi đóng cửa sổ “ta xem hắn mai có thể hoạt động được không”

Tiểu Cúc cười nói: “cách cách thật tuyệt, nghĩ ra biện pháp hay như vậy”

“tuy vậy ta không biết kia là người qua đường” Tâm Di nói có vẻ mất mát

“Chẳng lẽ còn có mấy lộ sao?” Đại Hổ không rõ hỏi

Tâm Di nói: “1 đường là tới thâu, 1 đường là tới... giám thị”

“giám thị? Ai giám thị?” mọi người đều không ngờ

Tâm Di liếc mắt nhìn họ: “hoàng thượng!”

Mọi người nhìn nhau, không ai lên tiếng. lúc sau, Tiểu Cúc mới nói: “hoàng thượng vẫn là không tin cách cách, ai! Ngay cả cách cách người cũng không tin, kia, Nạp Lan thống lĩnh càng

không tin”

“chính thế, mọi việc ổn thỏa, không cần lo lắng. ta sẽ không để kẻ nào bắt được nhược điểm”

Giờ phút này, Nạp Lan Đức Duật hứng trí ở trong phòng gầy đàn, Nạp Lan Hoành đẩy cửa tiến vào.

“a mã còn chưa ngủ a?” Nạp Lan Đức Duật ngẩng đầu nhìn phụ thân nói.

“na, người thế nào còn có tâm tình gầy đàn?” Nạp Lan Hoành khó hiểu hỏi

“làm sao?”

“làm sao! Ngày mai tối quan trọng, người nên đến thư phòng đọc sách đi”

” nước tới chân mới nhảy có ích gì?”

“nước tới chân mới nhảy còn hơn là không nhảy, đi đi đi, đến thư phòng đi!” Nạp Lan Đức Duật bị Nạp Lan Hoành kéo xuất môn

Trên bàn trong thư phòng, sách đều đã được mở ra

“a mã người làm gì thế?” Nạp Lan Đức Duật hỏi

“Duật nhi, a mã nghĩ kĩ rồi, nghĩ ra được đề mục, người tới xem đi” Nạp Lan Hoành từ bàn lấy ra 1 đề đưa cho Nạp Lan Đức Duật xem, Nạp Lan Hoành cũng không giấu lại, hắn là võ tướng, có thể nghĩ được hạo đề mục gì

Nạp Lan Đức Duật tiếp nhận, lật lại xem rồi lại nhét vào tay Nạp Lan Hoành, “a mã người cho là thi trạng nguyên sao?”

“ai, rất khó nói, vạn nhất đoán được thì sao?”

“không có vạn nhất, nàng ra đề, lão thiên đoán chưa chắc đã được, sớm chút về phòng ngủ thôi” Nạp Lan Đức Duật hiểu rõ Tâm Di

” chính là...”

“không có chính là gì cả, nha đầu kia làm gì không đoán được đâu”

“Duật nhi sao có thể nói cách cách như thế”

Nạp Lan Đức Duật lúc này mới để ý chính mình chút nữa nói lộ hết, vì thế nhanh hướng phụ thân: “đc rồi, đc rồi, tin tưởng con không có sai đâu, trở về ngủ đi thôi!” nói xong vội kéo phụ thân về phòng

Trên đg về phòng, hần vô cùng cảm thấy trên cây bên ngoài cùng trên nóc nhà có người, “hoàng thượng vẫn là lo lắng ta”, hần thở dài, trở về phòng

Nạp Lan Đức Duật liệu như thần, bên ngoài tường viên là người đc Trương Đình Ngọc an bài có nhiệm vụ giám sát hành động của Nạp Lan Đức Duật. trên thực tế, Nạp Lan Đức Duật thật muốn làm bừa có rất nhiều cách chỉ là hần không làm cũng không thiết làm.

Trong hoàng cung, Khang Hy nằm trên nhuyến tháp đợi Trương Đình Ngọc hồi âm, dù sao tuổi cũng đã lớn, chờ chờ rồi ngủ thiếp đi, Trương Đình Ngọc vào phòng, nhìn thấy đàn đứng bên chờ. May mắn là Khang Hy chỉ chớp mắt, liền rất nhanh tỉnh, “Hành Thần, thế nào, có chuyện gì không?”

“hồi hoàng thượng, thần đã bố trí thỏa đáng, rất nhanh liền có hồi báo”

“thế nào?”

“Nạp Lan Đức Duật không có động tĩnh gì, nhưng bên cách cách rất náo nhiệt”

“nói nhanh lên, có chuyện gì náo nhiệt?”

“cách cách thiết lập cơ quan, chặt vật vô cùng, thần đã kêu thái y cho hần điều trị rồi”

“cơ quan? Thái y? rốt cục là sao?”

“hoàng thượng, dung thần làm càn chút, thần cười đã”

Trương Đình Ngọc không nhin đc vừa nói vừa cười, Khang Hy nghe không hiểu, nhìn chăm chăm vào vị đại thần sưa nay trầm ổn. Lý Đức Toàn cũng nhìn Trương Đình Ngọc cười không ngừng, Khang Hy cùng Lý Đức Toàn nhìn về phía Trương Đình Ngọc vẻ mặt khó hiểu

Trương Đình Ngọc rốt cục ngừng cười: ” hoàng thượng thứ tội thần nhin không đc”

Khang Hy vội la lên: “rốt cục có cái gì đáng cười, người cũng làm trẫm cười coi!”

“vâng, thần chậm rãi nói tỉ mỉ cho hoàng thượng nghe”

Mặt kệ nói thế nào, bọn họ quyết định đến Di Uyển xem xét tình hình

Trong phong, người tựa đầu vào ghế ngủ gà ngủ gật, có người ghé mặt lên trên bàn, có người đứng ở góc tường nhắm mắt dưỡng thần

Tâm Di lắc ghế không ngừng nói thầm: ” đến a, mau tới thôi, nếu không đến ta ngủ mất!”

Tiểu Mai còn tỉnh táo nghe Tâm Di nói không nhin đc cười: ” cách cách, người thế nào lại mong có người tới thôi?”

“làm cơ quan tốt như vậy mà không có người đến thử thật phí công a!” Tâm Di hy vọng có người đến thôi, đến đây! Hơn nữa đã tới cửa rồi

2 người rón rén hướng phòng Tâm Di đến, vừa đi vừa nhìn đồng nhìn tây, bọn họ tới cửa, không nhìn thấy trên đất trải cực nhiều mộc phiến, 2 đầu mộc phiến buộc bằng dây thừng phía trên còn có vài cái ống trúc

2 người 1 cước dẫm nát mộc phiến, mộc phiến mỏng manh sao có thể chịu được sức nặng của cả 2 người nam nhân lực lưỡng, 1 tiếng gãy vang lên

“ba”

Mộc phiến vỡ ra, dây thừng đứt, ống trúc nghiêng, bên trong thuốc màu không ngừng đổ xuống. đồng thời, mười mấy ống trúc sinh ra hiệu ứng tựa như quân bài domino, thuốc màu không ngừng đổ lên 2 người

Trong phòng, mọi người bị tiếng nước đổ ào ào đánh thức

Đại Hổ hỏi: ” trời mưa sao?”

Tâm Di cười: ” đúng vậy, mưa sắc màu”

2 tiểu tặc toàn thân sắc sỡ đứng ở đại sảnh Liêm Vương phủ làm tất cả mọi người sửng sốt

Dận Tự cả giận nói: “tiểu vương là cho các người đi Di Uyển, không kêu các người đi phường nhuộm, như thế nào thành ra như vậy?”

“hồi vương gia, cách cách ở cửa đặt cơ quan”

“đáng chết, là các người không cẩn thận!”

“dạ, là tiểu nhân vô dụng, tiểu nhân lần tới nhất định không bị lừa”

“lần tới chỉ sợ làm theo hội mắc mưu” Dận Tự ngấm lại cũng không thể toàn bộ trách họ, bọn họ sao là đối thủ của Tâm Di được

“thay quần áo đi, đi 1 lần nữa, dùng đầu óc 1 chút!” Dận Tự gào thét

2 người bọn họ lại tới Di Uyển, lúc này thông minh hơn, không cùng nhau tiến vào, 1 người theo dọc tường vào Di Uyển, nhìn xung quanh rồi nhảy qua tường đi vào

Hắn lặng yên không 1 tiếng động khi nhảy vào, tin rằng không có ai phát hiện, nhắc chân tính toán hướng đi, nào biết tả nâng hữu nâng nhưng không thể nâng, 2 chân như bị đóng đinh, dùng sức 1 chút, tháo hài ra thành Kim Kê Độc Lập. vì dùng sức nên không giữ được trọng tâm, lắc lư liên hồi như đứng không vững.

Vừa vặn bên cạnh có cái cọc, hắn cũng không ngấm lại, mấy cái cọc này sao lại dựng ngay bên cạnh hắn, khẳng định là có vấn đề. Tuy vậy hiện hắn cũng không có thời gian suy nghĩ, quan trọng là giữ lấy, vừa mới giữ lấy, đang định nghiên cứu xem nên làm thế nào đi tiếp, đột nhiên buông lỏng tay, dùng tay trái gãi tay phải. thân thể mất thăng bằng, vì thế chạy nhanh tái giữ lấy cọc gỗ

Cứ thế tới tới lui lui vài lần, rốt cục không nhịn dc nữa, hắn nhanh tay cởi quần áo trải lên đất, chân dẫm lên quần áo nhảy ra khỏi tường

Người đi sau so vs người trước có vận khí tốt hơn, hắn đi dc tới bên cửa sổ. vừa mới mở cửa sổ thì trên cửa có 1 chữ “Vô”(vô = không) rất lớn, vị lão huynh này thật biết quan tâm: “nơi này sao lại có chữ, không cái gì?”

Hắn tò mò cúi đầu xuống xem, lần này lại thấy 1 tiểu tự(chữ bé) “hữu” (hữu = có, phải)

Người thứ 3 so với người thứ 2 tìm dc 1 chữ bé hơn, chữ “hướng”, xuống phía dưới là 1 dòng chữ bé hơn: “không được đi xuống dưới, nếu không...”, “tắc” sau đó không thấy rõ lắm

“nếu không thế nào, càng viết càng nhỏ” hắn thấp giọng nói thầm, tiến đến bên tường nhìn. Hắn muốn nhìn chữ trên tường, không cần thận đem ngòi nổ trên vách tường châm (bây h là đêm nên muốn nhìn dc phải có lửa)

Đoạn sau chính là: “người hội thực không hay ho...”, này chữ “môi” viết thật nhỏ, hơn nữa đã viết tới chân tường. Người nọ đã quỳ trên đất nhìn, tóc tha trên đất, miệng còn nhắm chữ trên tường: “... thực... thật... môi...”

Chờ hắn niệm xong, ngòi nổ cũng đã đốt hết, chỉ nghe “thình thịch” 1 tiếng, trước mắt 1 quang sáng lóe lên

Nghe được âm thanh, mọi người trong phòng chạy đến bên cửa sổ, Tâm Di cười loạn, Tiểu Mai mở cửa sổ, mọi người thấy 1 bóng người, sau lưng còn có đốm lửa vì thế đều cười vang

Tiểu Mai vừa cười vừa nói: “sẽ không cháy sạch đến nghiêm trọng đi?”

“sẽ không, nhiều nhất thành mặt bao công thôi”

“cách cách, nếu hắn không tới nhìn chữ, không phải không có trò hay sao?” Đại Hồ đột nhiên nghĩ tới

“Lòng người rất kỳ quái, ta càng không muốn cho thấy thì càng muốn thấy”

Tiểu Cúc nói: “hơn nữa chữ viết càng nhỏ, hắn càng quan tâm”

Nhị Hồ thán phục: “cách cách nhìn thấu lòng người!”

“chiêu này không phải ta độc quyền, ta hướng Khổng Minh tiên sinh học” đối vs Tam Quốc, Tâm Di cũng có chút nghiên cứu

2 người tự nhiên không thoát đc giáo huấn của bát a ca, “phế vật! thùng cơm! Bồn vương nuôi không các người, ăn uống phiêu đồ mọi thứ lành nghề, kêu các người thâu 1 cái đề khó vậy sao? Di Uyển cũng không phải đâm rỗng hang hổ gì, như thế nào mỗi lần đều biến thành như vậy?” Dận Tự đem bọn họ thóa mạ

Bị mắng 1 bên, 1 bên không ngừng trảo ngứa. người thảm hơn, lông mi đốt hết, mặt tối như mực, tóc tản ra, chảy thành đoạn ngắn ngủi

“kia nha đầu quỷ kế đa đoan, khó trách bọn chúng hội chúng chiêu” cửu a ca khuyên Dận Tự

“ta coi, đêm nay không biết có bao nhiêu người có chủ ý khảo đề đâu! Cơ quan này không phải vì chúng ta thiết” Hòa thân vương nói

“người khác cũng không đc hảo, quả đắng mọi người cùng ăn” thập a ca nói

“sức của ta không tin không khảo đc đề, sẽ tìm 2 người khác đi” Dận Tự không bỏ qua nói

66. Chương 66: Tái Đề

Gây sức ép 1 trận, Di Uyển yên lặng, nhưng không đc bao lâu, “tiêu”, cửa sổ bị chọc 1 lỗ, 1 con mắt ghé vào cái lỗ hướng bên trong xem động tĩnh

Người trong phòng giống như đã lâu không đc ngủ, ngả trái, ngả phải, trong tay Đại Hổ cầm mấy sợi chỉ, Tâm Di ở trên ghế lắc lư ngủ

Cửa sổ nhẹ nhàng đẩy ra, hắc y nhân tiến vào, hẩn đi đến trước bàn xem, Tâm Di căn bản không có ngủ, mở 1 con mắt xem hẩn hành động

Chỉ thấy hẩn đem chỉ trên bàn nhét vào lòng ngực. có tờ giấy bị Tiểu Mai chặn, hẩn nghĩ muốn rút ra lại sợ Tiểu Mai tỉnh, vẫn là buông, xoay người đến trước Đại Hổ muốn lấy chỉ trong người

Đại Hổ, vừa mới ra tay thì chợt thấy 1 bàn tay giành cuốn chỉ rời đi

“a! người nào?” Đại Hổ bừng tỉnh, ngửa đầu thấy 1 người áo xanh

Hắc y nhân cùng người áo xanh liếc Đại Hổ 1 cái, cùng tiến đến muốn giết Đại Hổ

“có kẻ trộm a!” Tâm Di từ từ nhắm 2 mắt kêu to

Mọi người trong phòng tỉnh lại, mọi người thân mình bất động, hữu khí vô lực kêu: “có kẻ trộm, có kẻ trộm”

Đại Hổ cùng Nhị Hổ vs 2 tên trộm đứng lên đánh nhau

Lúc này, từ cửa sổ nhảy vào 1 người, bay nhanh đến chỗ Đại Hổ đặt cuốn chỉ. 2 người thấy có kẻ thứ 3, buông tha Đại Hổ và Nhị Hổ, quay đầu hướng người thứ 3 công kích

Sớm vào nhà là 1 hắc y nhân đánh lén, chậm rãi hướng cửa rút, tiện đà hướng cửa chạy trốn. mặt khác 2 người cũng có lòng tham chiến, cũng hướng cửa sổ chạy

“đứng lại, đừng nghĩ lưu” Đại hổ thân mình không nhúc nhích kêu

“được rồi, đừng hô, mọi người chạy” Tâm Di ý bảo buổi diễn đã kết thúc

Tiểu Trúc hướng trên bàn: “oa, té ra cũng không xem, toàn bộ đều đem đi”

“cư nhiên ngay cả thực đơn ta cấp trù phòng cũng đem đi, không biết bọn họ có thể đoán ra cái gì, ha ha, nghĩ muốn đau đầu” Tâm Di càng nghĩ càng buồn cười

“giờ có thể ngủ?” Tiểu Trúc liên tục gấp

“ngủ đi, ngủ đi, cũng không còn mấy canh giờ để ngủ”

Mọi người ly khai khỏi phòng, Tâm Di tới giường ngả đầu liền ngủ

Liêm vương nội phủ, 3 vị a ca cùng Hòa thân vương, hưng phấn mà nhìn chỉ

Kỳ Duệ hoài nghi: “đây là khảo đề sao? Bức tranh gì đây?”

“hình như là 1 con chuột” Hòa thân vương nói

1 gã sư gia vội hỏi: “Kinh Thi sao” (chỗ này su cũng không hiểu nên dịch đại)

“này là gì? Bức tranh toàn gây trúc” cửu a ca không hiểu

“có nhiều thứ liên quan đến gây trúc lắm” sư gia trả lời

Dận Tự trong tay cầm thực đơn của Tâm Di nói: ” thập đệ, người nói thi nấu ăn toàn quốc, trong này có tên nhiều đồ ăn, cá hấp quế, tinh tiểu bạch thái, tổ yến hấp đường phèn”

Thập a ca vội chỉ huy: “mau, nhanh kiểm tra sư đến đây, kêu họ đem phương pháp viết ra”

Tất cả những đề thi đề thâu đề trở thành bảo bối

Trời tờ mờ sáng, Tâm Di đẩy cửa sổ, hít lấy không khí mới, xoay người, “náo loạn cả đêm hại ta không ngủ ngon, thâm mất luôn”

Mặt trời chiếu vào trong nhà, Tâm Di ngồi vào bàn bắt đầu viết đề thi

Ngày quan trọng đã đến

Sáng sớm, trên sân đấu đã có rất nhiều người. giữa sân, đám thái giám đang chuẩn bị. các tuyển thủ nhập sân, ngồi ngay ngắn trên sân đấu vs những vẻ mặt khác nhau: có bình tĩnh, có đặc ý, có khẩn trương đặc thẳng.

Ngô Phủ Tề vang la: “chư vị tuyển thủ, hôm nay là cửa cuối cùng: tài trí quan. Vòng thứ nhất là đáp đề, tổng cộng có 10 đề. Hiện tại mời Tâm Di cách cách ra đề mục”

Tâm Di cầm trong tay cuốn chỉ dài giao cho Dận Tự: “Ung vương gia, ta nghĩ mời ngài làm giám thị quan”

Dận Tự tiếp nhận: “tiểu vương rất vui lòng”

Bài thi được cột lên cột cờ, mọi người mở to 2 mắt xem thập đạo đề thi:

1, một cây cầu chỉ có thể có một người đi ở trên, một người bán hàng rong xe từ nam hướng bắc mà đến, một tiểu phu từ bắc hướng nam mà đi, bọn họ thế nào qua cầu?

2, một lão niên đang kéo xe, một đứa trẻ tuổi đầy đặn sau. Bên cạnh có người hỏi đứa trẻ: người kéo xe phía trước là phụ thân ngươi sao? Đứa trẻ đáp: đúng vậy. người nọ lại hỏi lão niên phía trước: người đẩy xe đằng sau chính là con lão? Lão nhân đáp: không phải. hỏi quan hệ của hai người là gì?

3, gà trống năm quan một con, gà mái ba quan một con, gà con một quan ba con. Một trăm quan mua một trăm con gà: gà trống, gà mái, gà con đều có. Hiện tại yêu cầu ba trăm quan mua làm ba lượt, mỗi lần mua thì số gà trống, gà mái, gà con phải khác nhau. Hỏi mua thế nào?

4,” Tường lý thu thiên, tường ngoại đạo,

Tường ngoại hành nhân,

Tường lý giai nhân tiểu.”

Đây là tác phẩm của ai?(*)(3 câu thơ trên su dựa theo bản QT và trí nhớ nên hem bít có đúng hem nữa)

5, một nhà sáu người đang chờ đưa đồ, trong đó có 4 người lớn, 2 tiểu hài tử. giữa sông chỉ có một cái thúng không có thuyền, mỗi lần chỉ có thể đưa 1 người lớn hoặc 2 tiểu hài tử. tiểu hài tử cùng người lớn có khả năng chèo thuyền như nhau. Hỏi sáu người ngày làm thế nào qua?

6, một thêm một được gì?

7, từ một thêm đến một trăm là bao nhiêu?

8, lão nhân bán hạnh, giá từng hạnh là tam quan, hơn nữa ba cái hạnh hạnh có thể đổi một hạnh. Có ba huynh đệ trên người có ba mươi quan, bọn họ ăn tới 15 hạnh, bọn họ làm thế nào?

9, trong hòm có hai mươi chiếc tất để cùng nhau, mười chiếc hồng, mười chiếc trắng. trong đêm, lấy tất, cần lấy tối thiểu là bao nhiêu tất mới có thể chắc chắn có một đôi cùng màu?

10, Triệu tiên tôn Lý Trần Ngũ đối vợ chồng là hàng xóm, từng cái trượng phu dưỡng kim ngư, từng cái thê tử dưỡng chích miêu. Có một ngày, mèo của Triệu thái thái ăn kim ngư của Mỗ tiên sinh, vị tiên sinh này cùng chủ nhân của con mèo đã ăn kim ngư của Trần tiên sinh là vợ chồng. Kim ngư của Triệu tiên sinh bị mèo của Tiên thái thái ăn luôn. Kim ngư của Lý tiên sinh bị mèo của Mỗ thái thái ăn, mà vị thái thái này cùng chủ con kim ngư bị Tôn thái thái ăn là vợ chồng. hỏi mèo của Lý thái thái ăn kim ngư của ai? (dịch câu 10 này khổ thấy ớn, đau hết cả đầu)

Dận Tự châm hương xong, Ngô Phủ Tề la 1 tiếng: "bắt đầu đáp đề. Nhóm tuyển thủ không nghĩ tới khảo đề như vậy, có người giật mình, có người tức giận, có người bình tĩnh, có người thâm trầm, có người không biết thế nào viết, các loại biểu tình đều có

Người xem khảo đề nghị luận: "dường như rất khó!... cũng có câu đơn giản, một thêm một... không... tương đương hai sao?... Cách cách như thế nào ra đề đơn giản vậy? dùng đầu óc ngẫm lại, nhất định là có thâm ý... từ một thêm đến một trăm đã đi phân nửa thời gian, một nén hương với những câu còn lại sao đủ?... còn có kim ngư a, chích miêu a, nhìn đã thất điên bát đảo, đầu óc hôn mê... cái kia qua sông, nếu là ta a, nhảy bùm xuống sông, bơi qua bờ bên kia!" người bên cạnh cười ha ha

Tất cả văn võ bá quan chỉ trở thảo luận

"phòng chính, cách cách ra đề thế này ngài có đoán trước được không?" 1 viên quan hỏi

Trương Đình Ngọc lắc đầu: "cách xa ngàn dặm"

"cách cách thật bí hiểm, hạ quan còn tưởng không khác khoa cử!... hạ quan cũng nghĩ thế, nghĩ cho tôn tử chút đề thi, hần hần oán ta... Nạp Lan đô đốc, lệnh công tử tới qua hần là lâm trận mới mài gươm đi?"

Nạp Lan Hoàn nhìn đề mục cũng sưng sốt, hần nghĩ hoàn toàn không có chút liên quan tới khoa cử, tuy vậy cũng có chút may mắn, may mắn hôm qua không gay sức ép, nghe người bên cạnh hỏi, vì thế cũng hỏi đáp: "hần nước tới chân mới nhảy vô dụng, nói sao cũng không vào thư phòng, ở phòng gảy đàn tiêu khiển, ta buộc hần đọc sách hần cũng không chịu"

"Nạp Lan đại nhân, tới qua ta đi ngang qua phủ ngài, nghe được tiếng đàn, còn tưởng ai ở trong gảy, nguyên lai là lệnh lang" Trương Đình Ngọc hôm nay có tình ngồi bên cạnh Nạp Lan Hoàn.

"phòng chính chê cười rồi, hần hoàn toàn không nghe ta nói, nếu không lâm trận mới mài gươm, mà mài cũng vô dụng, đề này, không biết có đáp được đến 6 câu không?" Nạp Lan Hoàn lo lắng nói

"như thế nào, ngài với con trai lại không tin tưởng vậy?"

"nhìn đề khó thế này, chạy đến oa quốc cũng không giải được" Nạp Lan Hoàn lo lắng

Thập a ca nhìn đề, thốt ra: "thế nào lại không có giống a? không có tổ yến hấp đường phèn"

"nói nhỏ thôi" cữu a ca bảo

Cữu a ca tuy là nói rất nhỏ nhưng Tâm Di vẫn nghe thấy, liếc bọn họ 1 cái, quay đầu lớn tiếng hỏi: "tiểu Mai, người hôm nay có phân phó trừ phòng chuẩn bị tổ yến hấp đường phèn không?"

"cách cách yên tâm, sớm phân phó rồi, chờ tỳ thí kết thúc, trở về vừa vặn dùng"

Nghe vậy, bát a ca hướng Tâm Di nhìn, Tâm Di hướng dặn tự ý vị thâm trường cười cười, Dận Tự buồn bực: "thì ra bị nàng đùa giỡn"

Khang Hy cũng nói: "Tâm Di, chẳng còn tưởng người ra ca phú hoặc văn thơ đối đáp v.v..."

“hoàng thượng, đây không phải thi trạng nguyên, hội viết chút văn vẻ có năng lực thì chứng minh đc gì, huống chi không có đáp án làm chuẩn”

“trẫm nhìn có mấy đề hảo hảo tính theo công thức là được”

“kỳ này đề không khó, cẩn thận cân nhắc là có thể trả lời” Tâm Di nói

Dận Chân trên khán đài hướng Khang Hy nói: ” hoàng a mã, nhi thần thấy nhóm dân chúng khảo đề nghị luận, đột nhiên nghĩ đến chủ ý, không biết được không?”

“nói nghe xem”

“nhi thần đề nghị, làm cho tất cả mọi người tham gia giải đề. Thứ nhất, có thể làm không khí thêm náo nhiệt, ít nhất không đến mức lạnh tanh; thứ 2, cho nhóm dân chúng tham gia có cảm giác”

“không tồi, truyền khẩu dụ của trẫm, cho tất cả mọi người tham gia giải đề, phàm ai đáp đúng 4 đề trở lên, trẫm đều có thưởng” Khang Hy xoay người về phía phi tần, “các người cũng động não, đúng trẫm có thưởng”. phía sau Lý Đức Toàn nói: “người, còn có các cung nữ cũng không phải ngốc, cũng nghĩ đi”

Hoàng Lịch mở miệng hỏi: ” hoàng gia gia, tôn nhi có được đáp đề không?”

“đương nhiên”

“hoàng lịch, người có thể đáp đề 5 không?” Tâm Di hỏi

“cô cô, đề 5 đơn giản, 1 thêm 1 bằng 2” Hoàng Lịch không cần phải nghĩ mà đáp

“Hoàng Lịch, người hảo hảo ngẫm lại, 1 thêm 1 bằng 2, thật sự đơn giản vậy?” cửu a ca có điểm châm chọc

Thập a ca nói: “hoàng thượng thường khen người thông minh lanh lợi, ta thấy cũng là bình thường a!”

Tâm Di cười lạnh 1 tiếng: “cửu a ca, thập a ca, vậy 2 người cho rằng 1 thêm 1 tương đương mấy?”

Thập a ca trả lời: “tương đương... tương đương...”

Tâm Di ép sát nói: “rốt cục tương đương mấy a?”

“đường như là tương đương nhị” thập a ca nói

Hoàng Lịch lớn tiếng nói: “chính là tương đương nhị”

“có đôi khi sự việc rõ ràng ngay trước mặt, không nên suy nghĩ quá phức tạp, một thêm một chính là hai, đại nhân a, ngay cả 1 tiểu hài tử cũng không bằng”

Khang Hy nghe bọn họ nói rất đúng nói: “trẫm không rõ, nếu đơn giản như thế, người vì sao muốn ra?”

Tâm Di không trả lời, lại hỏi: “Hoàng Lịch, người nói xem?”

“Hoàng Lịch cho rằng càng đơn giản càng dễ đáp sai, Tâm Di cô cô là cố ý mê hoặc tuyển thủ, mọi người trả lời càng nghĩ phức tạp, kết quả càng nghĩ càng sai”

Tâm Di gật đầu: “hoàng thượng, người tin không, đáp án nhất định là đủ loại”

“cáp... trẫm thật muốn thấy đề 1 thêm 1 còn có thể cho ra những đáp án nào” Khang Hy nghĩ liền cảm thấy buồn cười

Không lâu sau, Hoàng Lịch đưa ra đáp án: “hoàng gia gia, đây là tôn nhi đáp án”

“trẫm không biết đáp án, người hỏi Tâm Di cô cô đi”

Tâm Di tiếp nhận đáp án, sau khi xem hôn lên mặt Hoàng Lịch 1 cái: “hảo Hoàng Lịch, thật thông minh!”

“Hoàng Lịch trả lời được mấy đề?”

” 1, 3, 5, 6, 7, 9”

Khang Hy cao hứng nói: “có tiền đề, nhiều người lớn như vậy mà không bằng người”, nói xong cỡi xuống miêng ngọc bội bên hông, “phần thưởng cho người”

“tôn nhi ta ơn hoàng gia gia tặng thưởng, hoàng gia gia, nếu tôn nhi đem trả lời hết, có hay không còn phần thưởng a?” tiểu gia hỏa này được 1 bước lại muốn 1 thước (được voi đòi tiên)

“có, tất nhiên có”

Dận Chân ngoài miệng không nói gì, nhưng trên mặt không giấu được nụ cười

Trong quán trà, mọi người lại tụ tập, thảo luận, Khiếu Tuyền cũng đã ở trong đám người đó nghe. Có người hỏi: “người đoán cách cách khảo đề thế nào?”

Có thư sinh nói: ”tương lai người đến đây đọc đề hẳn là không sai biệt lắm, ra đề cũng không thoát được bách gia chư tử(*)

“người thì biết gì, làm như chính mắt thấy không bằng” người tự xưng là có tin tức bên trong nói

“lại không, ngoại trừ thế còn có thể ra cái gì nữa?” thư sinh trả lời. người bên ngoài cũng gật đầu đồng ý. Lúc này, người đưa tin đầu chảy đầy mồ hôi chạy đến, cầm đề trong tay

Lập tức có người sốt ruột hỏi: “mau, nói nhanh lên, đề thế nào?”

Thám tử đưa đề ra: “tự mình xem đi”. Sau đó đến bên châm trà uống. người nhận đề thoát nhìn, thư sinh lúc này giục: “ai, không cần xem lâu vậy đi”

“lão huynh, người sai rồi, cái gì bách gia chư tử, nhìn cách cách ra đề, người nghĩ võ đầu cũng không ra”

Khiếu Tuyền đứng bên tò mò, đoạt lấy trang giấy đứng lên, Tần Phong cùng Tứ Nương ghé vào bên cạnh xem

Bên cạnh nhìn không thấy tạo ra âm thanh ồn ào: “niệm ra đi a, rốt cục là cái gì?”

Khiếu Tuyền nhìn, cười ha ha: “cao, thật là cao, Tâm Di cách cách tâm tư thật khác người thường”. nói xong đưa cho người có tin tức từ bên trong nhìn, người nọ vẻ mặt cực kì xấu hổ,

“này, đây là cái đề gì a?”

“cái này, Kỳ Duệ bối lạc thế nào làm phò mã? Còn nói điều động nội bộ, đáp án này là chết, đến lúc đó giấy trắng mực đen viết xuống, đúng là đúng, sai là sai, không có cách nào giống như làm văn có thể ‘chém gió’” Khiếu Tuyền cười nói

Người nọ không phục nói: “Kỳ bối lạc nhất định có để đáp được”

Thám tử ở bên uống đủ nước rồi mới nói: “đây là tất cả các đề, phải trả lời được hơn 6 đề mới có tư cách trả lời nhận thưởng”

“ôi, lần này có thể đùa cợt rất nhiều người” thư sinh tiếc hận nói

“ai, người ở sàn đấu trừ bỏ phúc nhãn, nói không chừng còn có thể được vạn tuế gia ban thưởng, hoàng thượng có chỉ, trong sàn đấu, người có thể trả lời hơn 4 đề đều có thưởng!” thám tử nói vs mọi người vs giọng nói đầy hâm mộ.

“oa, thật sự a? ai nha, chúng ta đúng là không có phúc khí... cho dù có phúc khí đi vào, cũng không có phúc khí trả lời... hắc, đừng khinh người, người có thể đáp được bao nhiêu?”

Khiếu Tuyền cũng không biết sao hứng trí, lớn tiếng nói: “không bằng chính mình tạo trận đấu đi, các vị ngồi đây, ai có thể đáp được 4 đề, hôm nay tiền trà ta trả”

Mọi người hưởng ứng: “tốt.. tốt...”

67. Chương 67: Đáp Đề

Một nén hương đã nhanh hết, “đã đến giờ!” Ngô Phủ Tề la

Các tuyển thủ hạ bút xuống, tiểu thái giám đem các bài trả lời thu lại

Khang Hy nhanh chóng mở miệng nói: “Tâm Di, công bố đáp án đi”

Tâm Di lấy đáp án trong tay tiểu Mai giao cho Dận Chân, “Ung vương gia, đây là đáp án, để công bằng, ta mời người cùng Trương đại nhân cùng nhau thẩm tra bài thi”

Đáp án cũng được thay để đề bài treo lên cột cờ

1, hai người theo lời nói mà đi

2, hai người có cùng quan hệ với một người phụ nữ

3, Lần đầu: 4 gà trống, 18 gà mái, 78 gà con

Lần 2: 8 gà trống, 11 gà mái, 81 gà con

Lần 3: 12 gà trống, 4 gà mái, 84 gà con

4, Tô Thức

5, đầu tiên hai tiểu hài tử chèo thuyền sang tây ngạn, sau đó một trong hai tiểu hài tử ở lại tây ngạn, tiểu hài tử đem thuyền trở lại đông ngạn. tiếp theo, một người lớn đem thuyền đến tây ngạn lưu lại, tiểu hài tử đem thuyền trở lại đông ngạn. tiếp tục, hai tiểu hài tử lại qua tây ngạn, lặp lại qua trình như trên, tất cả mọi người đều qua được tây ngạn

6, tương đương hai

7, $(1+99)+(2+98)+(3+97)+\dots+(49+51)+50+100=50*100+50=5050$ (dùng cấp số cộng là được luôn mà $(1+100)*50=5050$)

8, trước hết dùng ba mươi quan mua mười hạnh, sau khi ăn được chín hạnh dùng chín hạch hạnh đổi được ba hạnh, ăn ba hạnh sau đó đổi được một hạnh. Lúc này họ ăn tổng cộng mười bốn hạnh và còn hai hạch hạnh. Họ hướng ông lão mượn một hạnh, ăn xong đem ba hạch hạnh đưa cho ông lão tương đương một hạnh. Cho nên lão nhân không bị thiệt mà ba huynh đệ mỗi người ăn năm hạnh

9, ba chiếc

10, mèo của Lý thái thái ăn kim ngư của Tiễn tiên sinh

Thấy đáp án, mọi người tức thì nghị luận, “1 thêm 1 thật tương đương 2!... nguyên lai 1 thêm đến 100 là thế này tính... ta vẫn nghĩ 2 người đối mặt thế nào qua cầu, không nghĩ muốn bọn họ theo lời nói mà đi (giống kiểu 1 người nhìn hướng bắc 1 người nhìn hướng nam cần mấy cái gương để nhìn thấy nhau)... kỳ thật đề cũng không phải quá khó khăn... biết đáp án đều thấy không khó”

Tiểu thái giám cầm bài thi đứng bên cạnh Trương Đình Ngọc. Trương Đình Ngọc thẩm tra đối chiếu, viết lên mấy bài thi rồi giao cho Dận Chân

Dận Chân lớn tiếng niệm: “Vương Hiếu Nghĩa, 4 đề... Tô Chính Thiên, 5 đề... Thượng Quan Châu Phong, 4 đề... Kỳ Duệ, 7 đề...”

Kỳ Duệ ngẩng cao đầu, vẻ mặt đầy đắc ý, bát a ca rất vừa ý, nhìn ra đc bọn họ rất vừa lòng vs kết quả này

Thập a ca khen: “Kỳ Duệ làm được, đúng 7 đề, không dễ dàng”

“sớm biết, tối qua sẽ không hao tốn nhiều công sức như vậy, làm ta 1 tối không ngủ được” cửu a ca nói

Dận Tự ý bảo họ đừng loạn: “tiếp tục nghe đi, còn không biết thế nào đâu!”

Dận Chân tiếp tục: “Châu Chí Bằng, 6 đề...Đường Minh Lê, 6 đề... Phất Dực, 7 đề...”

Dư phi vui vẻ vỗ tay: “tốt, Phất Dực đúng 7 đề, có thể tiếp tục”

“chúc mừng nường nường!” Tiểu Lộ bên cạnh vội mở miệng

”ai, đừng gấp thế, chờ hần lên làm gạch phu tái chúc mừng cũng không muộn!ư phi lòng tràn đầy vui mừng

Phi tử bên cạnh châm chọc nói: “cũng không biết có thể thành hay không... chính là, cũng không hần chỉ có 1 người qua cửa”

Dư phi trong lòng cao hứng, cũng không cùng nàng cãi cọ, “các nguwoi ghen tị ta có đệ đệ tốt, tuy vậy ta cũng không cùng các người so đo”

Dận Chân tiếp tục đọc: “Hoàng Gia Nhạc, 8 đề... Nạp Lan Đức Duật...” đến đây, hần ngưng lại, Nạp Lan Hoàn mới nâng chén trà lên, nghe thấy tên con trai liền bất động, chú ý lắng nghe xem câu tiếp là gì

Khang Hy ngồi thẳng lại, Tâm Di nắm chặt khăn tay, phía sau Tiểu Mai cùng Tiểu Lan nắm chặt tay

Chỉ nghe Dận Chân nói: “1 đề...” Nạp Lan Hoàn buông tay, chén trà rơi trên mặt đất, “... sai, đúng 9 đề” (thót tim con nhà người ta)

Khang Hy thở dài, Tâm Di buông lỏng người tựa vào ghế

Tiểu Mai cùng Tiểu Lan nhảy nhót: “da!” Lý Đức Toàn cười gật gù

“làm gì mà nói to thế!” thập a ca tức giận nói

“làm ta mừng hụt!” cửu a ca nén giận

Dận Tự lại không có biểu tình gì, “đều qua vòng, trò hay còn phía sau a!”

Nạp Lan Hoàn vỗ ngực, “ta bị Ung vương gia dọa phát khiếp”. lập tức có thái giám đem trà lên cho hần

Tiết Ngôn nói: “Nạp Lan huynh hiện tại có thể bình tâm uống trà rồi”

“lại càng không thành thời, càng đến cuối càng lo”

“đô đốc hận không thể thay con đi đáp đề” Trương Đình Ngọc giấu cợt hần

Nạp Lan Hoàn tiếp tục xua tay: “không được, nếu là ta thì đã sớm bị đào thải”

“Nạp Lan huynh thật phóng khoáng, lệnh lang sắp đến nơi chốn, không còn có nhiều nhân tài lắm đâu!” Tiết Ngôn an ủi

“nói thì như vậy, phía sau có chuyện gì cũng chưa biết đâu!” Nạp Lan Hoàn trong lòng bất an

Phụ thân khẩn trương, 3 cô gái cũng khẩn trương, nghe xong kết quả liền nén giận Dận Chân, “hần sao lại nói như thế, người khác đều là trực tiếp đúng mấy đề, tới phiên Nạp Lan đại ca liền thay đổi, đem người ta hù chết!” Thu Yến thì thầm

“chính là, ta nói, Nạp Lan đại ca sẽ không kém như vậy!” Hồng Dao bất mãn lắc đầu, “Ung vương gia là cố ý dọa người!”

Tốt lắm, các người nhanh lên, phía trên sợ là có người càng khẩn trương! Chúng ta tiếp tục xem là được!” Sở Cẩm vừa rồi cũng bị dọa cho hoảng sợ

Trong quán trà, mọi người cũng đã đáp xong đề mục, lẳng lặng chờ thám tử đến, rất nhanh, thám tử thở phì phò tiến vào quán trà, lập tức có người bưng trà ngon đem đến, thám tử lấy đáp án đưa ọi người

Hiện tại Khiếu Tuyên so vs những người khác đều rất hăng say, giành lên nhận đáp án, “công bố đáp án”. Người xung quanh cũng lên phía trước xem

Người có tin tức từ bên trong bàn quan, lạnh lùng nói: “chỉ là giúp vui, quan trọng hơn chính là ai ra biên”

“Nạp Lan Đức Duật đúng 9 đề” thám tử nói

“không tồi, ta thực không tin sai người” Khiếu Tuyên vừa lòng, hần nhìn đáp án, cầm đáp án của mình đối chiếu, đúng 9 đề

Lã Tứ Nương cũng nhìn đáp án: “Vu đại ca, người cùng Nạp Lan Đức Duật thực là ngang nhau a!”

“Kỳ Duệ đâu?” Tần Phong hỏi người có tin tức bên trong

“hắn cùng Phát Dực như nhau, đúng 7 đề” thám tử đáp

“còn kém 2 đề!” Tần Phong trả lời

Người có tin tức bên trong tỏ vẻ đắc ý: “có quan hệ gì, chẳng phải cùng tiến vào vòng trong sao?”

Lã Tứ Nương ở bên khuyen: “các người đừng tranh cãi nữa, cãi mấy thì kết quả cũng không khác được, theo sự thật mà nói”

Cuối cùng kết quả được công bố, có 6 tuyển thủ được vào vòng chung kết. 6 người là: Nạp Lan Đức Duật, Kỳ Duệ, Phát Dực, Châu Chí Bằng, Đường Minh Lê, Hoàng Gia Nhạc.

Nhìn qua thì 6 người đều có phong thái làm người xem một phen nghị luận, mà bọn họ cũng đánh giá lẫn nhau, đặc biệt Kỳ Duệ và Phát Dực đều xem Nạp Lan Đức Duật là kinh địch lớn

Ngô Phủ Tề tuyên đọc quy tắc: “vòng thứ 2, đáp đề, tổng cộng 10 đề, loại trực tiếp, đạt được 3 tuyển thủ đem tiến vào vòng cuối”. Ngô Phủ Tề quay người hướng Tâm Di nói: “tĩnh cách cách ra đề”

Đề thứ nhất: “1 con ếch từ đáy giếng cách 16 trượng hướng về phía trước leo, mỗi ngày leo được 7 trượng, đến đêm trượt xuống 4 trượng. hỏi ếch cần bao lâu để nhảy ra khỏi giếng?”

Vài tuyển thủ bắt đầu tính toán theo công thức

Khang Hy hỏi: “sao đề của người toàn mèo, cá vs ếch thế?”

“thông tục dễ hiểu a!” Tâm di cười nói

Rất nhanh, Nạp Lan Đức Duật dùng tiểu bổng xao vang(dạng cái la nhỏ ấy mà)

“Nạp Lan Đức Duật, thỉnh đáp” Ngô Phủ Tề hô

“4 ngày” Nạp Lan Đức Duật đáp

Ngô Phủ Tề nhìn về phía Tâm Di

Tiểu Mai cầm trong tay 1 cái mâm nhỏ, đĩa bên trong có 10 đóa hoa hồng, Tâm di cầm 1 bông đưa cho Tiểu Cúc, Tiểu Cúc cầm hoa đi xuống khán đài, hướng Nạp Lan Đức Duật cười, đem hoa đặt lên bàn

Đề thứ 2, Đại Hổ cùng Nhị hổ khiên lên bàn 1 khối ván gỗ lớn bên trên có mấy cái mộc điều đáp thành 1 cái ngư đồ án, “thỉnh di động 2 cái mộc bổng, đem cá đổi hướng bơi, ngư hình không đổi”

Nạp Lan Đức Duật thoáng suy tư 1 chút rồi xin trả lời

“Nạp Lan Đức Duật thỉnh đáp!”

Nạp Lan Đức Duật đi đến bên ván gỗ rồi di chuyển 2 cái mộc bổng

Khán giả bắt đầu lú lú. “a, thật thay đổi phương hướng... oa, thật thông minh...”

Đề thứ 3,...

.....

.....

.....

Thỉnh đem 1 tới 9 điền vào ô trống, khiến cho trở thành 1 đẳng thức (sudoku ah)

Nhóm tuyển thủ bắt đầu tính toán

Phát Dực 1 bên tính, 1 bên suy xét nhất cử nhất động của Nạp Lan Đức Duật, thấy Nạp Lan Đức Duật bắt đầu đi lấy tiểu bổng, nhanh chóng ném bút, giành quyền trả lời

“Phát Dực thỉnh đáp!”

Phát Dực đi đến trước đề bài, giữ bút do dự

“Phất Dực, người rốt cục có đáp án không?” Khang Hy có điểm không nhẫn nại

Cứ vậy đứng không phải là cách đành nói: “hồi hoàng thượng, thần nghĩ có thể là sai rồi”

“vậy người phí sức làm gì?” thập a ca cười nhạo

Phất Dực chán nản trở về giữa sân, Kỳ Duệ không ngừng hướng lên khán đài nhìn bát a ca vs đôi mắt đầy ẩn ý. Dân Tự hiểu ý khẽ gật đầu, hướng Tâm di hỏi: “cách cách, nếu Phất Dực không trả lời được, có thể cho người khác trả lời?”

Tâm Di nghĩ nghĩ nói: “có thể, ai trả lời cũng coi như đúng”

Kỳ Duệ đã sớm chuẩn bị tốt, Tâm Di chưa nói dứt, hún đã giành quyền trả lời

“Kỳ Duệ thỉnh đáp!”

Kỳ Duệ đến trước đề, nhanh chóng đem các con số nhập vào, $367+128=495$, $735+129=864$, $234+657=891$

Hoàn thân vương tươi cười, thập a ca vỗ đùi: “hảo, thông minh!” Kỳ Duệ trên bàn cũng có 1 bông hoa

Tiếp theo, Tiểu Trúc cùng Tiểu Lan công bố đề thứ 4, “trên lầu cao 10 trượng, 1 thiết cầu(cầu sắt) nặng 3 cân cùng 1 túi bông nặng 3 cân đồng thời hạ xuống, cái nào rơi xuống đất trước?”

Kỳ Duệ giành quyền trả lời, lớn tiếng đáp: “đồng thời!”

Tâm Di không nhúc nhích, Phất Dực cũng xao la nói: “bông, úc, không đúng, là thiết cầu”

Tâm Di không tức giận nói: “rốt cục là cái gì? Nghĩ cho tốt rồi hãy đáp”

“thiết cầu!” Phất Dực nói

Dận Chân lên tiếng: “Phất Dực, có người nào đoán như vậy? liền 2 đáp án, không phải bông đương nhiên là thiết cầu”

Lời này làm cho Dư phi không vui, hướng Dận Chân nói: “Ung vương gia, người quản được hần đáp sao, đoán đúng là được”

“hừ, chỉ có 2 lựa chọn, nếu là số, có phải hay không là 1 đồng a? số nhỏ mọi người còn kiên nhẫn đợi, nếu là mây ngàn, mấy vạn sợ là đến khi trời tối cũng không xong” Dận Chân đáp lễ

Dư phi luôn vì đệ đệ: “nói như vậy, Phất Dực sai sao? Phải đúng thì hần đứng đây được sao?”

“sao biện! Dận Chân nói không phải không có đạo lý, quả thực không được đáp như thế, lần này thôi...” Khang Hy nhìn Tâm di, Tâm Di phụng phịu cầm lấy hoa

Giữa sân, 3 tuyển thủ ghé tai nhau, “nhìn không ra, kia là ý gì?” Châu Chí Bằng nói

Đường Minh Lê cũng nói: “phương thức xấu không ai hội!”

“ta tình nguyện thành toàn Nạp Lan Đức Duật cũng không muốn cách cách gả cho hần” Hoàng Gia Nhạc với Kỳ Duệ và Phất Dực không hài lòng

“đúng, ít nhất Nạp Lan Đức Duật cũng không vô lại như thế” Châu Chí Bằng gật đầu

“3 người chúng ta chơi 2 người họ 1 chút a!” Đường Minh Lê đề nghị

Hoàng Gia Nhạc đáp ứng: “hảo!”

Nạp Lan Đức Duật nghe được bọn họ nói chuyện, đáp: “đa tạ ý tốt của mọi người nhưng như vậy tại hạ thắng không công bằng”

Đường Minh Lê cười: “đừng choáng, Nạp Lan Đức Duật, người nghĩ muốn công bằng nhưng 2 người họ không muốn công bằng”

“chờ coi, chúng ta cùng bọn họ ngoạn” Hoàng Gia Nhạc tính toán mấy chuyện xấu

Đề được tiếp tục, bọn Hoàng Gia Nhạc thủy chung không có cơ hội đáp. Giờ đây, trên bàn của Kỳ Duệ có 3 bông hoa, Phất Dực 3 bông hoa, mà Nạp Lan Đức Duật chỉ có 2 bông hoa

“Đề thứ 9” Ngô Phủ Tề hô

“số nào lấy 9 dư 8, lấy 8 dư 7, lấy 7 dư 6, lấy 6 dư 5”

Cơ hội tới, 3 người bọn họ liền xao la, Kỳ Duệ hung hăng nhìn bọn họ

“100!” Hoàng Gia Nhạc mở miệng tùy tiện nói

“200!” Đường Minh Lê nói theo

“300!” Châu Chí Bằng cũng thông suốt

Phất Dực nhìn về phía bọn họ quát: “các người đầu giá a?”

Hoàng Gia Nhạc không để ý tới hắn, tiếp tục kêu: “400!”

“như thế nào có thể như vậy đoán!” Dư phi bất mãn

Dận Chân đang lo không biết làm cách nào giúp đỡ Nạp Lan Đức Duật, hiện tại cơ hội đến liền cố ý cùng Dư phi tranh cãi: “Phất Dực nhà các người có thể sao họ lại không?”

Dư phi giận: “kia mọi người cùng nhau đoán rồi, Phất Dực người cũng đoán đi”

“này vẫn là tỉ thí sao?” Dận Tự cảm thấy lộn xộn

“lão bát, người vừa rồi đề nghị ai đáp sai người khác tiếp tục đoán” Dận Tự muốn đem nước ao quấy đục

“vừa rồi Kỳ Duệ cũng không có đoán, đoán là Phất Dực” Dận Tự nói

Thấy Dận Tự nói vậy, Dư phi lập tức hướng hắn: “hắc, ta nói bát gia, nếu không phải Phất Dực đáp sai thì Kỳ Duệ có cơ hội sao”

Hoà thân vương che chở cho tôn tử: “này cũng là lý do sao, Kỳ Duệ có nhân tính nên mới cho Phất Dực các người đáp”

Dận Chân chen vào nói: “Hoà thân vương, đây là tỉ thí, không phải buôn bán, các người không thấy đòi vs các tuyển thủ khác là không công bằng hay sao?”

Hòa thân vương mau chóng đáp: “là không không bằng, Hoàng Gia Nhạc đoán như vậy là không công bằng”

Thấy bọn họ cãi nhau thành chợ, Khang Hy tức giận, vỗ mạnh vào bàn, “nếu ai tái đoán 1 mạch, trăm liền hủy bỏ tư cách thi đấu” thấy Khang Hy tức giận mọi người đều không lên tiếng,

“tiếp tục tỉ thí” Khang Hy nói

Tiếng nói vừa dứt, tiếng la thanh tú vang lên

Là Nạp Lan Đức Duật, Khang Hy không khách khí, lạnh lùng nói: “Nạp Lan Đức Duật, trăm nói người nghe rõ rồi chứ?”

“thần nghe rõ, đáp án là 503” Nạp Lan Đức Duật lớn tiếng đáp

“Khang Hy cầm bút tính toán sau đó nói: ”tốt lắm! còn 1 đề, nếu người trả lời được liền thắng, tỉ thí như vậy chấm dứt” Khang Hy muốn tốc chiến tốc thắng.

68. Chương 68: Câu Đối

Khang Hy tỏ ý muốn giúp đỡ Nạp Lan Đức Duật, Dận Tự liền nói: “hoàng a mã, còn 3 tuyển thủ tiến vào cuộc đua cuối”

Hắn vừa nói làm Khang Hy có điểm khó xử, định hảo quy tắc, chính mình phá hủy, cho nên nhìn Tâm Di, “nha đầu, người nói sao?” nếu Tâm Di đồng ý, dù vs bất kì giá nào, Nạp Lan Đức Duật cũng 1 đường tiến thẳng

Không nghĩ Tâm Di lại không đồng ý, “bát gia nói đúng, đã sớm định hảo quy tắc, không nên tùy ý thay đổi”

Đề thứ 10, buổi sáng 4 chân, buổi trưa 2 chân, buổi tối 3 chân. Đây là gì? (ách, câu này I zì quá)

Mọi người lại thêm 1 dịp nghị luận

“di, có loại đồ vật này ah?... này là quái vật!... chưa thấy bao h!...đáp án là gì, nhanh đáp!”

Cái này không có biện pháp đoán, các tuyển thủ suy tư

Khang Hy nhỏ giọng nói vs Tâm Di: “người vừa rồi sao không đồng ý vs ý kiến của trẫm, trẫm cho người suy nghĩ”

Tâm Di cũng thấp giọng đáp: “tạ ơn hoàng thượng, hần sẽ không thua”

Nạp Lan Đức Duật thầm nghĩ: “này rốt cục là cái gì a, trong vòng 1 ngày liền có 3 lần biến hóa”. Hần hô 1 hơi, nhìn 4 phía, những người khác cũng đang trầm tư suy nghĩ

Trong đám người, có vài lão nhân chống gậy đứng

Nạp Lan Đức Duật nhìn chăm chăm, đột nhiên linh quang xuất hiện “3 chân... 2 chân... buổi sáng... giữa trưa...buổi tối... ta hiểu rồi”

Tiếng chuông thanh túy vang lên

Lần này không phải Ngô Phủ Tề mà là Khang Hy nói: “Nạp Lan Đức Duật, đáp án là gì?”

“hồi hoàng thượng, đáp án là ‘người’ ”

Thập a ca vội cười: “Nạp Lan Đức Duật, người có 4 chân a?” lời này khiến cho rất nhiều người cười vang

Tâm Di liếc hần 1 cái: “thập a ca, người cũng có 4 chân, chính là người không nhớ thôi”

“hoàng a mã, nhi thần có 4 chân sao?” thập a ca vẽ mặt nghi hoặc

“Nạp Lan Đức Duật, người đáp thập a ca nghe, miễn cho hần còn tưởng người đem chân chặt đi” trong số các a ca, Tâm Di khinh thường nhất chính là thập a ca

Nạp Lan Đức Duật cười cười,nói: “thập a ca, cái này kì thật không phải 1 ngày, mà là 3 giai đoạn của đời người, buổi sáng tức là khi còn bé, trẻ sẽ không đi mà là bò nên có 4 chân; giữa trưa tức là khi trưởng thành, tự nhiên chỉ đi = 2 chân; buổi tối là khi đã về già, tuổi già thể nhược, cần có vật chống đỡ nên là 3 chân”

Khang Hy liền tiếp gật đầu

“khó trách Tâm Di hướng Nạp Lan Đức Duật có chú ý” Dân Chân trong lòng tán thưởng Nạp Lan Đức Duật không thôi

10 đạo đề đã hoàn, Nạp Lan Đức Duật, Kỳ Duệ, Phát Dực tiến hành cuộc đua cuối

Chỉ thấy mặt đất có 1 khối hồng thắm, giữa thắm có 1 viên trân châu cực lớn

“vòng cuối cùng, 1 đề định thắng bại.3 vị đều thấy viên trân châu kia, cách cách yêu cầu không dùng võ công, công cụ, không được tiến vại thắm, đem trân châu lấy lên, ai lấy được liền thắng. 3 vị hiểu chưa?” Ngô Phủ Tề nói rõ ràng

3 người tỏ vẻ đã hiểu

“hảo, bắt đầu!”Ngô Phủ Tề vừa dứt lời, Nạp Lan Đức Duật cùng Kỳ Duệ đi đến 2 đầu thắm, bắt đầu cuộn cuộn 2 đầu thắm, mà Phát Dực vẫn không hiểu, ngây ngốc đứng tại chỗ

Kỳ Duệ nhìn Nạp Lan Đức Duật, đem thắm rung lên, trân châu bay giữa không trung, sau đó nhảy người lên. Nạp Lan Đức Duật cũng nhảy lên, 2 người ở giữa không trung cứ người tới ta đi

Di, không phải nói không dùng võ công sao! 2 người đều trái quy tắc. trân châu rớt xuống, Nạp Lan Đức Duật 1 cước đá lên

Tất cả mọi người ngửa cổ xem, trân châu rơi xuống, Kỳ Duệ lập tức đá lên

Võ công của Kỳ Duệ vốn không phải giỏi, Nạp Lan Đức Duật cũng không chịu nhường, 3 phiên, Kỳ Duệ có chút rối loạn. trên châu lại rơi xuống, Kỳ Duệ đã có chút sai lệch, trên châu hướng

Phất Dực mà đến, Nạp Lan Đức Duật uốn éo thân rồi vội đi ngăn đón Châm. trên châu ngay trước mặt Phất Dực rơi xuống, tốt như vậy sao có thể bỏ qua, duỗi tay ra, vừa vịn tiếp được trên châu

Phất Dực nhìn trên châu trong tay, ngẩn người, đột nhiên hô lớn: “ta lấy được trên châu”

Nạp Lan Đức Duật ngây dại, Kỳ Duệ cũng sợ

Nạp Lan Đức Duật lẩm bẩm: “sao lại thế?”

“tại sao lại có thể như vậy?” Dận Chân choáng váng

Dư phi trên mặt nở hoa, “ta nói rồi, Phất Dực nhà ta nhất định đoạt giải nhất, hoàng thượng ngài nên tuyên bố Phất Dực là ngạch phụ đi”

“khoan đã, hoàng thượng, thần không phục” Nạp Lan Đức Duật nóng nảy

Kỳ Duệ cũng nói theo: “thần cũng không phục, trên châu chỉ là đúng dịp rơi xuống tay Phất Dực thôi

“không phải nói trên châu đến tay ai là người đó thắng sao? Hiện tại trên châu trên tay ta, ta tự nhiên là người thắng” phất dực mặt mày hơn hớn

Dận Tự thấy thế nào cũng làm cho Phất Dực được chuyện tốt, cười lạnh nói: “nếu trên châu rơi vào tay 1 tiểu oa nhi, có phải cách cách phải gả cho tiểu oa nhi?”

“chính là Phất Dực chiếm được tiện nghi có sẵn” Hòa thân vương cũng không vui

Dận Chân tiếp tục tỏ vẻ phản đối: “hoàng a mã, nhi thần cho rằng Phất Dực koh thể tính là người thắng, nếu Phất Dực trở thành ngạch phụ, so vs ước nguyện ban đầu, dân chúng hội nghị luận, nhạo báng, hoàng thượng cũng koh hi vọng cách cách lấy sai người đi!”

Dư phi trở mặt: “vương gia trong lời nói có ý gì? Cách cách gả cho Phất Dực thế nào là sai”

“tiểu vương ý là Phất Dực không xứng làm ngạch phụ, nếu vừa rồi cách cách đồng ý vs đề nghị của hoàng thượng thì Nạp Lan Đức Duật đã sớm là ngạch phụ, vì koh có công bằng nên mới tiếp tục tỉ thí, vài vị đệ đệ, các người thấy đúng không?” Dận Chân đến lúc này đành mượn sức bọn đệ đệ

“hoàng a mã, nhi thần đồng ý vs tứ ca” đối vs chính mình có lợi, bát a ca tự nhiên đồng ý

Vài vị hoàng thất cùng hạ nhân khắc khẩu(cái này không hiểu lắm). Kỳ Duệ bước đến trước mặt Phất Dực, “đem trên châu giao ra đây, người không có tư cách thú cách cách, trên châu cũng koh phải để người lấy”

“dựa vào cái gì muốn ta giao, cách cách chỉ nói ai lấy được trên châu liền thắng, hiện tại ta lấy đến!”

“người thực hội có sẵn tiện nghi” Nạp Lan Đức Duật nói, “vừa rồi chúng ta động thủ lấy trên châu, người bên cạnh làm gì?”

“Nạp Lan Đức Duật, lấy giao tình của chúng ta, người còn không giúp ta” Phất Dực ám chỉ

“ta và người có giao tình gì?” Nạp Lan Đức Duật biết rõ hấn ám chỉ cái gì nhưng lại làm bộ như không biết” ta thật không nghĩ chúng ta khi nào có giao tình, hơn nữa, cho dù có, so vs ngạch phụ có lực hấp dẫn lớn hơn! Đúng không Kỳ bối lạc?” Nạp Lan Đức Duật đem hỏa dẫn đến cho Kỳ Duệ

Phất Dực trong lòng không vui, lại koh nói lên lời, đành trừng mắt nhìn Nạp Lan Đức Duật, Nạp Lan Đức Duật nào chịu yếu thế, trừng mắt nhìn hấn, cũng cố khiêu khích: “nhà người lý có thể so sánh được vs cách cách, không ngại đến 1 lần, ai đến ta cũng không cự tuyệt!”

Lời này thiếu chút làm cho Phất Dực học máu, hấn h mới hiểu được Nạp Lan Đức Duật thật không phải du đăng (“quách tỉnh”)

Kỳ Duệ công phu không bằng Nạp Lan Đức Duật, đã sớm koh muốn cùng Phất Dực dài dòng. Rõ ràng là trên châu trong tay, Phất Dực tự nhiên không chịu, 2 người từ tranh cãi đã dẫn vung tay, bên cạnh không

ai dám khuyên can. Nạp Lan Đức Duật vốn định khuyên can, nghĩ lại cũng không có liên quan, cần gì phải phí sức đi khuyên can nên liền đứng ở bên xem

Thấy Kỳ Duệ cùn Phất Dực cứ nhiên đánh nhau, Khang Hy tức giận đến độ không thể đem 2 tiểu tử kia mỗi người 1 cước, “Dư phi, nhìn xem đệ đệ bảo bối, còn không có chút phong độ quân tử, giống bộ dáng gì? Hòa thân vương, Kỳ Duệ tốt xấu gì cũng là hậu duệ quý tộc, nhìn hiện tại còn ra thể thống gì?”

“vâng, cừu thần biết tội, Kỳ Duệ dừng tay!”

Dư phi cũng hiểu là không ra dáng, vội gọi thái giám: “mau, mau đưa bọn họ tách ra”

“kéo cái gì, cho bọn chúng đánh đến chết” Khang Hy thật sự tức giận

Dận Chân thì mới thật sự mặc kệ bọn họ đánh nhau, quan trọng là khuyên Khang Hy: “hoàng a mã, hay là kéo ra đi, đừng làm cho dân chúng chê cười hoàng gia không giáo dục”

“này còn chưa đủ chê cười sao, muốn thế nào mới là đủ chê cười?” Khang Hy ra lệnh: “Nạp Lan Đức Duật đem bọn họ tách ra”

Nạp Lan Đức Duật thầm nghĩ “phụng chỉ đánh nhau, tốt, lúc này tính đi, đừng trách ta mạnh tay!” có thánh chỉ, hẳn sẽ không khách khí, ba ba ba xuống tay không lưu tình hướng bọn họ đánh tới, không đến 20 chiêu liền đem bọn họ tách ra

Kỳ Duệ từ mặt đất đứng lên, la hét: “Nạp Lan Đức Duật, ngươi cứ nhiên dám suất ta?”

“thật có lỗi, tại hạ là phụng chỉ khuyên can, koh dùng lực 2 vị không chịu dừng tay a!” Nạp Lan Đức Duật trang nghiêm trả lời, Kỳ Duệ thật không biết chính mình có vận khí, Phất Dực kia mới thăm. hẳn công phu thua Kỳ Duệ, Nạp Lan Đức Duật hận hẳn trước hãm hại chính mình, xuống tay vs hẳn còn nặng hơn so vs Kỳ Duệ, nhưng mặt ngoài không nhìn ra, trên thực tế đã nội thương

Hòa thân vương koh hy vọng tôn tử tái nháo, vì thế nói: “Kỳ Duệ, ngươi nháo thế đủ chưa, đây là đấu trường cùng hạng vô lại so đo cái gì, đừng quên thân phận của mình, hết thấy có hoàng thượng làm chủ”

Dư phi nghe hòa thân vương nói liền đáp lại: “hòa thân vương, người nói ai vô lại?”

“ai thừa nhận chính là người đó”

Khang Hy trừng mắt vs Dư phi “dư phi, ngươi còn nhiều lời, trầm phé ngươi”, gặp Khang Hy trong mắt lửa giận thiêu đốt, Dư phi sợ đến mức không dám nói nữa

“Tâm Di, hiện tại làm sao đây, có phải hay không người ra đề khác đi?” Khang hy cảm thấy như thế không xong đành quay sang hỏi Tâm Di

Tâm Di cũng không khác Khang Hy, nói: “ta muốn ra ngoài 1 lát, như vậy, hoàng thượng, không phải thích kỳ, thi, chi, hồ, giả, dã, câu đối, ..., vậy hoàng thượng chọn vài người ra về trên, cho bọn họ đối về dưới, chờ đối xong ta cũng nghĩ ra đề”

“hảo! tuy vậy phất dực vừa rồi chiếm đc trên châu ngoài ý muốn, không phải do hẳn nghĩ ra biện pháp, cho nên, hẳn bị đào thải” Khang Hy vốn không thích Phất Dực, vừa đúng lúc có cơ hội đào thải hẳn, cũng là cho Nạp Lan Đức Duật thêm cơ hội

Dư phi còn muốn nói, nghĩ tới lời nói của Khang hy, chỉ có thể ủy khuất ngậm miệng

“Nạp Lan Đức Duật, nghe về trên: sơn sơn hải hải sơn hải quan, hùng quan chấn sơn hải” Khang Hy nghĩ Nạp Lan Đức Duật là võ quan, có thể thi từ không được tốt lắm, vì thế ra về đôi đơn giản

Nạp Lan Đức Duật trả lời: “về dưới của thần là: nhật nhật nguyệt nguyệt nhật nguyệt đàm, tú thủy ánh nhật nguyệt”

Khang Hy gật đầu: “không tồi, Dận Chân, ngươi ra 1 cái”

“về trên của nhi thần là: anh hùng hào kiệt cổ kim, thánh đế hiền vương, công danh thành tựu kinh thiên động địa, sau không cửu trọng, tư hưởng ngọc ngà tư lựa” Dận Chân cố ý ra nan đề

“Kỳ Duệ đến phiên ngươi” Khang Hy chia chia Kỳ Duệ

Dận Chân ra vẻ trên có nhiều điểm khó, Kỳ Duệ suy nghĩ rồi mới nói: ” quan lại lão gia tướng công, phu nhân tiểu thư, bố thí đồ ăn, cứu người, tạo thất cấp phạt”

“này cái gì?” Khang Hy nghe được sững sốt

Hòa thân vương thở dài, các đại thần nghe được che miệng cười, Trương Đình Ngọc hậm trà mới đến miệng thì phun ra

Tâm Di cười run cả người: “Kỳ bối lạc, trước kia ngươi hẳn là tên khát cái, nếu không, chính là có bằng hữu là khát cái, ngươi học xin cơm cũng thật hay, tứ gia về trên khí thế bàng bạc, ngươi về dưới....., ôi, cười chết ta”

“Kỳ Duệ, mặt mũi hoàng ra vì ngươi mất hết” Dận Chân cười lạnh nói

Vì vân hồi mặt mũi, Dận Tự lập tức nói: “ta ra 1 cái: hoa sen hành ngẫu đài sen khổ, Nạp Lan Đức Duật đổi đi!”

“về trên đều là tên, về dưới cũng phải giống nhau” có quan văn bình luận

Nạp Lan Hoàn lo lắng nhìn con

Trương Đình Ngọc cười trấn an: “Nạp Lan đại nhân, thả lỏng, lệnh lang học sâu hiểu rộng!”

Nạp Lan Đức Duật suy tư rồi đáp: “phù dung cây thực được nhị thơm”

“diệu a, lấy hoa đổi hoa” Dận chân như kẻ lừa gạt liên tục kêu hay

Cửu a ca ngay sau đó cũng ra vẻ đối: “ngô đông chi hoành dương liễu thụ, Kỳ Duệ, ngươi tiếp đi”

“Phần hà lãng kích tứ chân than” lúc này Kỳ Duệ tiếp rất nhanh

“thủy đối mộc, đối đắc hảo” cửu a ca tán thưởng

“chung quy không thể so vs vừa rồi” Dận Chân tự nhiên là ủng hộ Nạp Lan Đức Duật

Thập a ca cũng đến giúp vui: “nghe ta, phách phách bạch bạch ào ào lạp lạp rầm rầm ù ù náo nhiệt vô cùng, nữ nữ nam nam già trẻ lớn bé mỗi người vui mừng hoan hỉ”

“lão thập, này cũng là về trên?” Dận Chân thấy đối với đệ đệ hồ đồ thật không có cách

“thế nào không phải? Nạp Lan Đức Duật đối không được liền nói sớm 1 chút”

Nạp Lan Đức Duật bắt đầu biểu lộ tài văn chương: “lòe lòe lượng lượng hồng hồng lục lục dương dương tự đắc đều đều trống trơn rõ ràng phổ phổ hạng hạng hộ hộ thôn thôn nơi chốn huy huy hoàng hoàng”

“lão thập, ngươi có thanh âm, hẳn có nhan sắc, vừa đúng ha” Dận Chân thấy Nạp Lan Đức Duật đối có phần ngạc nhiên

Khang Hy thâm thưởng thức, “không dễ dàng” quay đầu nói vs Trương Đình Ngọc: “vừa rồi mỗi người 1 vẻ rồi, hiện tại, ngươi cũng ra 1 cái đi, xem ai đối hảo”

Trương Đình Ngọc suy tư 1 chút, nói: “vô khách vô hạc vô tửu vô ngư vô Xích Bích”

“phòng chính về trên thật độc đáo! Các người ai đối trước?” Dận Chân hỏi

“Kỳ bối lạc, mời ngài”

“cũng là ngươi trước đi”

“cũng không phải mời khách ăn cơm, ngươi trước ta trước, ai nghĩ được rồi thì trả lời đi” Dận Chân nói

69. Chương 69: Đoạt Quán Quân

Đúng vậy, việc này không cần khách khí, “ta trước tiên đáp: hữu giang hữu phong hữu nguyệt hữu đông sườn núi” Nạp Lan Đức Duật nói xong, ý bảo Kỳ Duệ: “Kỳ bối lạc, đến phiên ngài”

Kỳ Duệ quanh co nửa ngày cũng không nghĩ ra

“không được, lại đi!” Dận Chân nhìn ra

“hắn còn phải nghĩ” Hòa than vương đạo

Khang Hy lên tiếng: “suy nghĩ lâu quá, cũng không biết bình thường có chịu đọc sách không, Trương Đình Ngọc về trên liên quan đến Xích Bích, Nạp Lan Đức Duật về dưới cũng liên quan đến Xích Bích, trầm cảm thấy về dưới rất tốt”, quay đầu lại nhìn thoáng qua những người phía sau: “Lý Đức Toàn, người cũng ra 1 cái đi”

“vạn tuế gia, nô tài đọc sách không nhiều, hay miễn đi!” Lý Đức Toàn vội từ chối

“koh sao, nói đi”

Lý Đức Toàn bắt đắc dĩ nghĩ nghĩ, nói: “nô tài ra về trên là: nam quân bắc quan, bắc quân nam quan, nhắt qua tay, liên qua thủ, nhận hết tứ phương bát diện thương thương nhân cổ nhọc đồ”

“rất được! các người ai tiếp liên?” Khang Hy hỏi (tiếp liên có nghĩa là đối tiếp, ra về dưới của câu đối)

Lần này, Nạp Lan Đức Duật không khiêm nhường, “lý công công, đắc tội, về dưới của ta là: tiền chưởng hậu môn(cửa sau), hậu chưởng tiền môn, thiên khẩu đầu, vạn khẩu đầu, hô cài tiếng vạn tuế gia gia nãi nãi đứng thẳng tả hữu”

“ha ha... đối đắc hảo!” Khang Hy cười nói: “Kỳ Duệ, người đối không lại”

“thần...”

“đừng tìm lý do”,Khang Hy koh muốn nghe lý do của hắn

Hoàng Gia Nhạc đứng ra, hướng Khang Hy quỳ xuống: “hoàng thượng, thảo dân cũng có 1 liên, không biết có thể giảng?”

“giảng!” Khang Hy hứng trí

“lạc tươi mộng nước quy nhị trình tường, âm đắc cử, dương đắc cử, cử cử bát thập nhất sổ, sổ sổ hồi thuyết, thuyết xưng thiên tôn bách thần đệ nhất”

“phòng chính, câu đối này sợ là không tốt đúng không?” Nạp Lan Đức Duật hướng Trương Đình Ngọc nói

“về trên hàm chứa địa phương, động vật, con số, bát quái, thậm chí là thiên tôn, nan, nan đối!” Trương Đình Ngọc cũng cân nhắc xem nên đối thế nào

Có thể nghĩ ra về đối như vậy hẳn học không tồi, “người học không tồi! khả kỳ thi khoa cử?” Khang Hy hỏi

“hồi hoàng thượng, đã thi qua”

“thi rớt?”

“đúng vậy”

Như vậy mà thi rớt, làm cho Khang Hy thấy kì quái, “không nên đi!”

Hoàng Gia Nhạc nói: “hồi hoàng thượng, thảo dân không phải sợ tài sơ học thiển, mà vì ngân lượng ít, cho nên, 3 lần thi đều trượt, bằng thượng vô danh!”

khang hy quay sang Tâm Di: “Tâm Di, trầm xem, lần này khoa thi phải để người chủ khảo”

“hoàng thượng, hẳn có thể vào được vòng này, rất không dễ, là người tài”

“người tên gì?”

“thảo dân tên hoàng gia nhạc”

“hảo, trăm nhớ kĩ, ngô, người này ra về trên nan, giữa sân có ai có thể đáp lại, trăm có thưởng!”

Mới nói xong, Nạp Lan Đức Duật liền tiến lên: “hoàng thượng, thần bêu xấu: kỳ sơn màu phượng song hiển thụy, hùng minh lục, thur minh lục, lục lục tam thập lục thanh, thanh thanh thính thiên, thiên sinh hoàng đế vạn vật đề cương”

“hảo! đối đắc hảo! Nạp Lan Đức Duật, người làm thống lĩnh thị vệ thật ủy khuất người rồi, trăm nên thưởng gì cho người đây? Để trăm nghĩ lại”

Hòa thân vương ở bên nói thầm: “không nghĩ tới Nạp Lan Đức Duật cũng hội nịnh hót”

“siêu cấp mã thí tinh”(con ngựa thí siêu tinh quái) thập a ca cũng nói

” ngựa thí mỗi con đều phá phách, người như thế nào nói vậy, Nạp Lan Đức Duật ngựa thí không hiện trong sương sớm, làm người ta thấy được hần học hơn người, mà Kỳ Duệ nhà các người thế nào soa không đối được về dưới? Dận Tự nói

Cửu a ca cũng thêm vào: “mã thí này làm cho hoàng a mã hết uất ức, cái về trên cũng thấy được, cổ thủ đến đây, bông nhiên nổi tiếng”

Chính phòng nhỏ giọng nghị luận, chợt nghe Khang Hy hô: “Nạp Lan Hoành!”

Nạp Lan Hoành không nghĩ mình bị gọi, cuống quýt đứng dậy bước tới: “có vi thần!”

“phần thưởng của hải tử lão tử nhận, trăm ban người 1 kiện hoàng mã quái!”

Áo khoác ngoài là 1 loại chính phủ phục sức, là mãn thanh quan viên chế phục, màu sắc cùng giai cấp người mặc có liên quan, màu vàng là đồ hoàng đế chuyên dụng, chỉ có hoàng đế cùng thị vệ thân cận được dùng, hoặc là được hoàng đế ban ới có thể mặc, người được thưởng cũng tùy thời mà mặc, hơn nữa chỉ có tâm phúc thân cận, bởi vậy, có thể được ban thưởng mặc hoàng mã quái biểu thị cho người được hoàng đế tin dụng là 1 loại vinh quang

Nạp Lan Hoành trên mặt nở hoa: “khẩu tạ hoàng thượng thiên ân”

Nạp Lan Hoành quỳ xuống dập đầu, Nạp Lan Đức Duật cũng vội quỳ xuống, “đa tạ hoàng thượng!”

“Tâm Di, người nghĩ ra chưa?”

“sớm đã nghĩ tốt” Tâm Di nói: “đề mục rất đơn giản: nếu các người truy ngựa trên đường, phía trước xuất hiện 1 lão nhân, 1 hải tử, 1 con chó, các người lựa chọn ai?”(ở đây là đâm vào ai, đâm ai người đó chết ó)

“đây là đề mục gì? Mỗi người 1 đáp án” thập a ca nói

Kỳ Duệ không cần suy nghĩ, giành nói trước: “tự nhiên là cầu”

Khang Hy đánh giá thấy là Tâm Di có tâm ý khác, vì thế hỏi Nạp Lan Đức Duật: “Nạp Lan Đức Duật, người cũng đồng dạng đáp án?”

Nạp Lan Đức Duật biết Tâm Di sẽ không cho đáp án đơn giản như thế, nhớ tới việc nàng bán đấu giá giúp người bị thiên tai, liền ngẫm vài phần, vì thế nói: “thần hội lạc ngựa(dùng ngựa). vừa rồi Kỳ bối lạc chọn cầu, thần cho rằng người cùng vật cùng tồn tại trong trời đất, đều có sinh mệnh, chỉ là hình dáng bất đồng, không thể vì ngoại tộc mà không coi trọng. phật viết, chúng sinh ngang hàng, chính là đạo lý này”

Khang Hy vừa lòng, gật đầu, “kỳ Duệ, Nạp Lan Đức Duật trả lời cao hơn người 1 bậc, xem ra, thắng thua đã rõ”, Hòa thân vương mắt thấy Khang Hy hạ quyết định, cấp bát a ca ánh mắt, bát a ca liền cấp Kỳ Duệ ánh mắt

Kỳ Duệ lĩnh hội: “hoàng thượng, cái này căn bản không phải là khảo sát trí tuệ, thần không phục”

“Kỳ Duệ, người không phục cái gì, phật học cũng là 1 loại học, cao tăng biện kinh không phải là xem ai lĩnh ngộ càng sâu sao? Nói lai, từ đầu đến giờ, vô luận văn vô, Nạp Lan Đức Duật đều hơn người, vô thí tam quan, chỉ có hần 1 người thắng cả 3, văn thí mọi người không đáp được, hần đáp 9 đề, thưởng đáp đề cũng

đắc hảo so vs người hơn nhiều, vừa rồi, càng không phải nói, người còn gì không phục?” Dận Chân quả nhiên bắt đầu hướng Nạp Lan Đức Duật

“Ung vương gia, tuy Nạp Lan Đức Duật đều dẫn đầu, khó tránh khỏi có phần may mắn bên trong, Kỳ Duệ tài trí chưa phát huy hết, hoàng thượng, cách cách, cật lực hy vọng có thêm 1 đề” Hòa thân vương cực lực tranh thủ

Mắt thấy bọn họ hết lần này đến lần khác chèn ép con mình, Nạp Lan Hoàn nhin không được: “Hòa thân vương, ngài đừng áp người quá đáng, tiểu nhi 1 đường quá quan đều nhờ thực học, làm gì có may mắn nào ở đây”

Dận Tự bắt lấy lời Nạp Lan Hoàn nói: “Nạp Lan Hoàn, nếu Nạp Lan Đức Duật đều là thực học, tái thêm 1 đề có gì ngại”

“hoàng thượng, Nạp Lan Đức Duật tại chí làm người khác theo không kịp, không bằng cho chúng ta tái thưởng thức sự thông minh của hắn, cũng làm cho Kỳ bối lạc tâm phục khẩu phục”

Phất dực ở bên đổ thêm dầu vào lửa

“Phất Dực, nơi này không có việc của người” Dận Chân thấy Phất Dực bắt đầu rục rịch, vội quát lớn

“tứ gia, Phất Dực ăn ngay nói thẳng, Nạp Lan Đức Duật chức quan nhỏ, hắn là ngạch phụ , sợ ủy khuất cách cách” Dư phi thật không thoải mái

Tâm Di liếc Dư phi 1 cái, lạnh như băng nói: “ta chọn ngạch phụ, không phải chọn chức quan, so chính là tài trí, không phải cái dù phía sau”

Khang Hy cũng nhìn ra cơn tức của Tâm Di, “Dư phi, vừa rồi trẫm đã nói gì, người coi là gió thoảng qua tại sao?”

Tâm Di đã sớm có cơn tức, này là mọi người ép nàng chết, cho nên phải cho đòn sát thủ (headshot), mọi người bàn tán, cũng không chú ý thấy Tâm Di thì thâm vài câu vs Tiểu Mai rồi rời đi

“hoàng a mã, Nạp Lan Đức Duật văn thao võ lược đều trác tuyệt phi phạm, nhi thần cho rằng không cần phải... ra lại đề, không nên làm điều dư thừa” Dận Chân tiếp tục nói

“hoàng thượng, cật lực cho rằng đây là việc tất ịếu, đã có người dị nghị thì nên thử lại.” Hòa thân vương 1 chút cũng koh ngưỡng bộ

“nếu thử lại vẫn có người không phục thid sao, chẳng lẽ mãi không dứt? Hòa thân vương, có phải hay không nếu Kỳ Duệ không là ngạch phụ, người vĩnh viễn không phục?” Dận Chân nói

“tứ a ca, Hòa thân vương khởi lai ý kiến này là không có ý đó” Dận Chân thay Hòa thân vương giải vây

“Kỳ Duệ là tôn tử của hắn, như thế nào không che chở?”

Dận Tự cũng koh khách khí: “kia tứ a ca sao giúp đỡ Nạp Lan Đức Duật nói chuyện?”

Dận Chân đứng lý hợp tình nói: “ta nói chính là, Nạp Lan Đức Duật rõ ràng kĩ năng cao hơn, có người lại tìm ra lý do, cần quấy, mục đích chính là hy vọng hắn không trở thành ngạch phụ, bởi nếu hắn trở thành ngạch phụ thì mọi tính toán của ai đó sẽ đổ xuống sông xuống biển”

“tứ a ca nói ai vậy?”

“ta nói chính là người có tính toán” Dận Chân nói

Các đại thần châu đầu vào nghe, ”này vẫn là chọn rể sao, sao 1 hồi thành thế này ... Cũng không có gì, tứ gia cùng bát gia là mượn đề tài để nói chuyện mình... Tứ gia giúp Nạp Lan Đức

Duật là có ý gì? Nạp Lan Hoàn không phải luôn trung lập sao?... người còn không biết sao, Nạp Lan gia đã sớm hướng tứ gia... Úc, khó trách a... mình bạch chưa, không chỉ có Nạp Lan gia, nói không chừng còn có Tâm Di cách cách... ta xem, đều vì 1 mục đích, di chiếu!”

Khang Hy rốt cục phát hỏa, lớn tiếng quát: “các người đủ chưa? Trong mắt các người còn có trẫm không?”

“nhi thần không dám”

“đây là Tâm Di cách cách chung thân đại sự, sẽ do cách cách quyết định” Khang Hy quay đầu sang, “Tâm Di, di, người đâu?”

“hoàng thượng, cách cách nói nàng đi 1 chút sẽ trở lại” Tiểu Mai trả lời

Đang nói, mọi người bỗng xông xáo

Trước mắt bỗng xuất hiện 6 cô nương mặc y phục giống nhau che mặt nổi đuôi nhau đi vào, các nàng trang phục giống nhau, kiểu tóc giống nhau, dáng người cũng không kém nhau là bao,

6 người tiến vào giữa sân đối mặt vs khán đài

“đây là...?”

Tiểu Mai đáp: “hoàng thượng, các vị vương gia, cách cách hiện là 1 trong 6 vị cô nương đây. Cách cách nói, rốt cục dù muốn hay không hãy để cho ông trời quyết định, nếu Kỳ bối lạc có thể tìm được cách cách, như vậy cách cách sẽ ra 1 đề, nếu không ngạch phụ chính là Nạp Lan Đức Duật”

“Nha đầu này lợi hại, Kỳ Duệ nhất định đoán huyệt” Khang Hy trong lòng nghĩ

Tiểu Mai lại hỏi: “hoàng thượng, người xem như vậy được không?”

“tốt lắm, hết thấy nghe thiên ý”

“chư vị vương gia có ý kiến gì không?”

Mọi người lắc đầu

“kỳ bối lạc, ngài có ý gì không?”

“kôh có”

Hết thấy không có ý kiến, cái này hảo, bây giờ đã đâm lao thì phải theo lao, chờ lát muốn đổi ý cũng không được

“nếu không ai có ý kiến thì h bắt đầu, Kỳ bối lạc, ngài chỉ có duy nhất cơ hội này”

Kỳ Duệ đi đến trước mặt 6 người, cẩn thận coi. 6 người không sai biệt lắm, như thế nào nhận, đột nhiên, nhân châu hấn di động, lớn tiếng nói: “ai nha, cách cách, trên mặt ngài có ô uest”

Bổn, thực bổn, người nghĩ đến biện pháp này, Tâm Di hội không nghĩ sao, sớm đã có chuẩn bị. chỉ thấy 5 nữ tử bên trái nhất loạt nhìn về bên phải

Kỳ Duệ đắc ý, đem nữ tử này ra khỏi hàng, “hoàng thượng, đây là cách cách”. Sau đó nhanh chóng lấy khăn che mặt, khăn che mặt vừa rơi xuống, Kỳ Duệ cứng họng

“kỳ bối lạc đoán sai” Tiểu Mai nói

“hoàng a mã, Nạp Lan Đức Duật cũng nên đoán mới công bằng” Dận Tự tìm được cơ hội, nghĩ Nạp Lan Đức Duật cũng không thể đoán được, chờ Nạp Lan Đức Duật đoán sai hẳn có thể lật lại

Dận Chân cũng đã biết ý của Dận Tự, sợ Nạp Lan Đức Duật đoán sai liên nguy, vội nói: “hoàng a mã, không thể!”

“có gì không thể?” bát a ca nói

“cách cách là làm cho Kỳ Duệ đoán, cũng không làm cho Nạp Lan Đức Duật đoán” Dận Chân nói

“nếu Nạp Lan Đức Duật không đoán sao làm cho người ta tâm phục khẩu phục” Dận Tự kiên trì

“mỗi việc đều phải sảo, các người không mệt sao?” Khang Hy thực không chịu nổi, “Nạp Lan Đức Duật thử xem!”

Tâm Di cũng không hẳn là làm bừa, nàng cùng Nạp Lan Đức Duật dù sao cũng quen thuộc, cho dù che mặt cũng có thể nhận ra nhau. Nàng vốn nghĩ không dùng chiêu này, cái này ngứa vạ nhất, không tới được kết quả là dùng tới rồi.

Nạp Lan Đức Duật từ trước mặt nàng đi xem, sau đó trở lại, đứng trước mặt nàng chậm rãi tháo khăn che mặt, hướng Tâm Di cười

Mọi người cười vang như sấm

Khang Hy cười to: "thiên ý là vậy, Nạp Lan Đức Duật văn võ toàn tài, phù hợp vs tiêu chuẩn chọn rể của Tâm Di cách cách. Hiện trẫm tuyên bố, đem Tâm Di cách cách chỉ hôn cho Nạp Lan

Đức Duật, 2 người tùy ý thành hôn"

Nạp Lan Đức Duật hưng phấn tạ ơn: "Nạp Lan Đức Duật khấu tạ, ngô hoàng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế"

"thần khấu tạ hoàng thượng!" Nạp Lan Hoàn cũng khấu tạ

"Kỳ Duệ, ngươi cũng không cần thất vọng, trẫm cũng chỉ hôn cho ngươi" Khang Hy hướng vài vị khuê nữ nhìn lại

Khang Hy dừng lại trên người Uyển Nhi cách cách, "trẫm đem Uyển Nhi cách cách chỉ hôn cho ngươi, Uyển Nhi là cách cách xinh đẹp nhất, ngươi không thiệt"

"Kỳ Duệ về mặt không tình nguyện quỳ xuống tạ ơn: "tạ ơn hoàng thượng"

Chọn rể đã xong, tự nhiên có người cười, cũng có người náo nức, cái người có tin tức bên trong tự nhiên cũng phải bồi 1 nhà

Khiếu Tuyền sau khi biết kết quả, lập tức cùng mọi người trở về sơn trang mưu đồ bước tiếp theo

Nạp Lan Đức Duật đoạt giải nhất, Di Uyển 1 mảnh vui mừng, mọi người cực kỳ vui vẻ, mọi người vây quanh Tâm Di nói cười ríu rít làm Tâm Di không chịu được

"được rồi, thấy các người hưng phấn, dường như là cách người muốn thành thân" kì thật Tâm Di cao hứng cũng không thể che dấu được

"chúc mừng cách cách được như ý nguyện, chúng ta đều vì cách cách cao hứng! hữu tình nhân trở thành người thân" tiểu Cúc cùng Tiểu Mai lăm bắm 1 tràng

"không phải đâu, nơi này kết hôn có nhiều quy củ! các ngươi đừng nói nữa ta đi gặp hoàng thượng"

Khang Hy sau khi chấm dứt liền đem phụ tử Nạp Lan Đức Duật tìm đến

"Nạp Lan Hoàn, ngươi biết sao trẫm muốn gặp ngươi không?"

"thần không biết"

"Nạp Lan Hoàn, con ngươi thật tốt, thật hảo a!" Khang Hy ngữ khí mang theo cổ quái, nhưng Nạp Lan Hoàn không biết, còn đáp: "đa tạ hoàng thượng khích lệ"

Hắn không nghe ra còn có Nạp Lan Đức Duật nghe ra, hắn liếc phụ thân 1 cái, âm thầm lắc đầu, "lão nhân cao hứng quá rồi!"

70. Chương 70: Ân Sủng

Quả nhiên Khang Hy tức giận nói: "ngươi cho là trẫm khen ngươi sao?"

Nạp Lan Hoàn lúc này mới nghe ra chút ý vị: "a? ách, hoàng thượng, koh biết Đức Duật đã đắc tội gì vs hoàng thượng?"

“ngươi còn không biết?” Khang Hy hoàn toàn không ngờ tới, quay sang nhìn Nạp Lan Đức Duật, “Nạp Lan Đức Duật, ngươi thật giỏi giấu diếm a!”

“Duật nhi, ngươi rốt cục đã làm gì?”

“trẫm nói cho ngươi biết, vụ án giết người ở phủ thuận thiên ngươi biết?”

“thần có biết chút ít”

“huệ tử của ngươi cùng Tâm cô nương gì đó lén lút, lưỡng tình tương duyệt”

Vừa nghe lời này, Nạp Lan Hoành đầu đổ mồ hôi, vội quỳ xuống, “thần đáng chết, thần dạy con không nghiêm, thỉnh hoàng thượng thứ tội, thần nhất định sẽ giáo huấn thêm, sẽ không cùng nữ tử kia lén lút”

Khang Hy âm thầm buồn cười, “hừ, ngươi hiện tại mới biết dạy con thì đã muộn!”

Phụ thân quỳ xuống, Nạp Lan Đức Duật không thể đứng, vì thế cũng quỳ xuống: “hoàng thượng, ngài mắng liền mắng thần, phụ thân hoàn toàn không biết gì cả”

“ngươi còn cùng trẫm cò kè mặc cả, trẫm xem, cả triều văn võ, hậu thuẫn tốt không phải Kỳ Duệ, càng không phải Phất Dực, mà là ngươi Nạp Lan Đức Duật” Khang Hy trong giọng nói có chút không vui

“thần không dám” Nạp Lan Đức Duật nói

“ngươi đã muốn dám”

Nạp Lan Hoành liên tục dập đầu: “hoàng thượng bớt giận”

Khang Hy cũng không để ý đến hắn, “Nạp Lan Đức Duật, trẫm cho ngươi biết, ngươi nếu làm Tâm Di chịu 1 điểm ủy khuất, trẫm tuyệt không tha”

Đang nói, Tâm Di tiến vào, “hoàng thượng, ta đến đây”

“a, tới thật đúng lúc!” Khang Hy thấy Tâm Di mặt mày liền hớn hở

Tâm Di nghe được câu cuối của Khang Hy liền nói: “hoàng thượng yên tâm, chỉ có ta khi dễ hắn, hắn sao dám ủy khuất ta”

Khang Hy gật đầu cười: “ai, cũng đúng, ngươi không khi dễ người khác đã hảo”

Gặp phụ tử Nạp Lan Đức Duật còn quỳ, Tâm Di giật nhẹ tay áo Khang Hy, chỉ chỉ phụ tử Nạp Lan Đức Duật, “hoàng thượng, còn quỳ kia!”

“ai! Nữ nhi hướng ngoại, còn chưa xuất giá mà đã che chở hắn, đứng lên đi!”

Khang Hy đối vs Nạp Lan Hoành cảm thán: “Nạp Lan Hoành a Nạp Lan Hoành, trẫm có điểm ghen tị vs ngươi, như thế nào liền sinh được đứa con tốt như vậy a!”

“hoàng thượng, người không cần ghen tị, người ta tối che chở là người a!” Tâm Di bên tai Khang Hy nhỏ giọng: “không cho người khó xử, không cho người mất mặt đi!”

“ngươi nha ngươi nha” Khang Hy hướng Tâm Di khẽ lắc đầu, hướng về Nạp Lan Hoành nói: “Nạp Lan Hoành, ngươi quy an đi, trở về hảo hảo chuẩn bị hôn sự, Nạp Lan Đức Duật ngươi lưu lại”

Nạp Lan Hoành không biết Khang Hy lưu lại Nạp Lan Đức Duật làm gì, trong lòng bất an không yên. Về đến nhà cũng nghe hạ nhân chúc, chính là chờ con về, chính là qua bữa cơm chiều mà vẫn chưa thấy Nạp Lan Đức Duật trở về, nghĩ Khang Hy muốn giáo huấn đứa con, không khỏi lo lắng, bất an

Ước chừng nửa canh giờ sau, Nạp Lan Đức Duật cuối cùng cũng trở về. Nạp Lan Đức Duật vội đi tìm phụ thân, “a mã tìm con?”

Thấy con trở về, Nạp Lan Hoành rốt cục cũng thả lỏng, nhanh chân đến hỏi: “Duật nhi, hoàng thượng thế nào?”

“không có!” Nạp Lan Đức Duật cấp chính mình chén trà

“kia như thế nào? Hoàng thượng cùng người nói cái gì?”

“cũng không có gì, hoàng thượng dùng bữa tối, sau đó tâm sự việc nhà”

Nạp Lan Hoàn mở to 2 mắt nhìn, quả thực không tin, ngây ngốc nhìn con. Nạp Lan Đức Duật cười: “a mã, sao vậy?”

“không có gì, trước không tin cách cách được sủng ái, nay thì biết rồi” Nạp Lan Hoàn lấy lại tinh thần, đột nhiên nghĩ tới cái gì, chạy nhanh tới hỏi Nạp Lan Đức Duật: “Duật nhi, a mã nói không sai, lấy được cách cách chính là được liệt tổ liệt tông phù hộ. a, còn cái Tâm cô nương người tính sao đây? Hôm nay hoàng thượng không truy cứu, nếu cách cách biết con liên thẩm”

Nạp Lan Đức Duật cố ý nói: “Tâm cô nương? Đương nhiên thú nàng! Con chỉ yêu nàng”

“ta biết con yêu nàng, bằng không cũng không bị Ung vương gia kéo qua. Chính là cưới cách cách, nghĩ muốn 3 vợ 4 nàng hầu, cho dù cách cách khăng, hoàng thượng khăng sao? Cho dù tất cả đều khăng, cách cách có hoàng thượng là chỗ dựa, Tâm cô nương có thể cùng cách cách tranh sao? Hội thiệt thòi lớn, đến lúc đó con muốn che chở cũng không được” Nạp Lan

Hoàn sợ là đến lúc đó cả nhà hội cãi nhau

” con không cưới Tâm cô nương, cũng không thú cách cách!” Nạp Lan Đức Duật còn thừa nước đục thả câu “người muốn tức chết ta?”

Nạp Lan Đức Duật gặp phụ thân sinh khí, không nghĩ tái đùa, vì thế nói: “a mã, người có biết Tâm cô nương là ai chẳng? Chính là Tâm Di cách cách”

Nạp Lan Hoàn chấn động, “a... ừ, ta hiện tại hiểu rồi, hoàng thượng trong lời nói có ý tứ, hoàng thượng đã sớm biết chuyện tình của người” Nạp Lan Hoàn lập tức sợ hãi: “Duật nhi, hảo lớn mặt a, dám câu dẫn cách cách”

“a mã, thế nào nói khó nghe vậy, ta là con người nha, hơn nữa, hơn nữa ta không lớn gan như thế, câu dẫn cách cách tội danh gì a, con dám đắc sao? Trên thực tế, là nàng đem hồn con câu đi rồi”

“... ta nhớ rồi, buổi tối hôm đó, cách cách có hay không trong phòng người? Ha ha, không trách người sống chết không cho ta lên giường, xem ra chân giường do người cố ý lộng đoạn, tiểu tử, người giỏi a!”

Nạp Lan Đức Duật biết phụ thân hiểu sai, lập tức giải thích: “a mã, con chưa chạm qua nàng, ngày đó, nàng trèo tường vào xem con, cả 2 chưa có làm gì”

“nói sâu ra thì cách cách đến từ tương lai, cùng chúng ta không giống với, a mã cũng không phải lão hủ, có thể hiểu được”

“a mã, sao lại nói vậy, không có a! a mã thế nào không tin con mình vậy?”

“hảo... không có thì không có, không cần trừng mắt lớn vậy”

“tại mắt con lớn, tuy vậy, a mã không tin con”

“ta khi nào không tin con?”

“người tin ta, thế nào đem chén trà suất đi?”

“ta thế nào biết Ung vương gia niệm đến tên người thì hội đảo lại, đang nói còn tạm dừng”

“người cũng không giấu lại, con của người bốn vậy sao?”

“được, người thông minh, ai, có phải người sớm biết câu hỏi của cách cách?”

”con không có, a mã, nếu Tâm Di lộ bí mật, con liền không phải ngạch phu, không những thế còn mang họa sát thân. Hôm thích khách vào cung, hoàng thượng đã biết chuyện của con vs

Tâm Di, còn giết tâm con. Đêm qua, hoàng thượng cho người giám thị nhà ta”

“cái gì, sao người không nói cho ta?”

“con nói người sẽ hội lo lắng, có sao đâu, con là người chịu trách nhiệm đến nơi đến chốn”

“con... ”Nạp Lan Hoàn miên cưỡng nói: “Duật nhi, a mã có được đứa con như con thật tốt”

“a mã!” phụ tử Nạp Lan Đức Duật đồng tháp mà miên(miên cùng 1 giường), 2 người liên miên nói cả đêm

Phụ tử bọn họ ở nhà đàm đạo, trong cung, Khang Hy cùng Tâm Di cũng trò chuyện: “thế nào, có gì bêu môi, trăm đã cho người thỏa lòng”

“còn nói, người có hay không phải người giám thị ta?”

“Ta công bằng mà” Khang Hy không phủ nhận

“không công bằng, là người sợ ta cấp cho Nạp Lan Đức Duật, những người khác người không đề phòng, phải người tới thăm đề người cũng không giáo huấn họ” Tâm Di 1 bộ ủy khuất

Khang Hy cười: “còn cần trăm giáo huấn sao? Người không phải đã thiết lập cơ quan sao?”

“hoàng thượng, người được phái đi có rơi vào cơ quan không?”

“có cấp thái y cho 1 tên ngu ngốc mất vài canh giờ”

“ta vẫn nghĩ xem là ai, ai ngờ... hần thế nào bỗng vậy a, cứ nhiên muốn lên nóc nhà a? đây là cơ quan lợi hại nhất!”

“cây xương rồng trong vườn của trăm có phải đều bị người cấp... cấp...”

“ôi, ôi, hoàng thượng, bụng của ta, cười đau bụng quá”

Nạp Lan Đức Duật đoạt giải nhất đương nhiên người đến chúc mừng không ít, phụ tử Nạp Lan Đức Duật xã giao cũng thập phần vất vả

Hôm nay lại có người tới cửa, phụ tử 2 người đành phải khởi lai tinh thần ứng phó, đang nói chuyện ngoài cửa truyền đến âm thanh: “Ung vương gia đến”

“vương gia, hạ quan koh biết vương gia đến, không nghênh tiếp từ xa, mong vương gia thứ tội”

“tiểu vương cố ý không cho thông báo”

“vương gia mời vào trong ốc nói chuyện”(ốc = phòng)

Dận Chân tiến vào trong ốc, trong phong quan viên lớn nhỏ đều đứng lên hành lễ, hần không chú ý đến ai, chỉ hướng phụ tử Nạp Lan Đức Duật nói: “phụ tử Nạp Lan Đức Duật tiếp chỉ”

Phụ tử Nạp Lan Đức Duật cuống quýt quỳ xuống, “thần tiếp chỉ”

“hoàng thượng khải dụ, phụ tử Nạp Lan miên quỳ nghe chỉ” Dận Chân tươi cười nói

“hoàng thượng nói: nhà của Nạp Lan Đức Duật quá nhỏ, cách cách vào cửa sợ không quen, ngoài cửa tây hoa có 1 chỗ tốt, cho hộ bộ sửa chữa, như vậy cách hoàng cung cũng không xa, tiện cho cách cách tùy thời tiến cung”

Trở thành Tâm Di ngạch phu cũng thật tốt, ngay cả chỗ ở cũng được đổi lại, lại không cần bỏ tiền tu sửa, điều này làm quan viên lớn nhỏ hân mộ không thôi

Sau khi nhần xong, Dận Chân mới vui vẻ cười: “chúc mừng a!”

“vương gia ít nhiều cũng đã trợ giúp, Nạp Lan Hoàn khắc cốt ghi tâm”

“không cần câu nệ”

“vương gia mời ngồi”

Mọi người vừa ngồi vừa nói chuyện, 1 hạ nhân vào bẩm báo: “đại nhân, Tâm Di cách cách đến”

Nạp Lan Hoàn lập tức đứng lên, “mau, mau nghênh đón” vừa dứt lời mọi người chợt nghe tiếng Tâm Di: “Nạp Lan Đức Duật!”, trong chốc lát Tâm Di đã tiến vào, “Nạp Lan Đức Duật, mọi người nói người ở trong này”. Thoáng nhìn thấy mọi người, Tâm Di mới miệng: “mọi người hảo”. trừ bỏ Dận Chân đang ngồi, mọi người đều đứng lên chào

“miễn miễn!”, thấy Nạp Lan Hoành vội tới đỡ, “đồ đốc đại nhân, không cần đa lễ”. Công công tương lai (lão công thì chắc mọi người cũng hiểu, còn công công thì cũng tương tự nhưng cấp cao hơn) hướng mình hành lễ làm Tâm Di cảm thấy mất tự nhiên

“cách cách, lễ nghi quân thần không thể phế”

Tâm Di hướng Dận Chân: “di, vương gia cũng ở đây”

“bổn vương tới tuyên chỉ”

“tuyên chỉ? Sao ta không biết?”

“hoàng thượng ở tây hoa cấp phủ đệ cho Nạp Lan Đức Duật, cách cách không biết sao?”

“úc, việc này a, ta biết. Lại đây, ta có việc muốn hỏi” Tâm Di kéo Dận Chân lại 1 bên, thấp giọng hỏi: “ngày đó ngươi có giúp đỡ hần?”

“bọn họ khi dễ người, ta xem không vừa mắt, cách cách được lang quan như ý, nên thế nào tạ ơn bổn vương?” việc tốt thì không làm không công

“được rồi, ân tình này tạm thời ghi nhớ, về sau chậm rãi trả” nói xong, quay ra đến trước mặt Nạp Lan Đức Duật, “uy, theo ta ra ngoài ngoạn a!”

“ta không gọi là uy” Nạp Lan Đức Duật nghiêm túc nói

Tâm Di cũng nghiêm túc nói: “được, ngươi họ Nạp, kêu Lan Đức Duật”

Nghe nàng nói vậy, Nạp Lan Đức Duật nhớ tới lần đầu tiên gặp nàng nhin không được thu thu nàng bím tóc

Tâm Di cười: “có đi hay không, bên ngoài thái dương hảo vô cùng, ngồi ở nhà mốc meo”

“cách cách có lệnh, tại hạ sao dám không tuân”

“đi mau a!”

2 người vừa ra cửa, Nạp Lan Hoành ở phía sau dặn dò: “Duật nhi, bảo hộ cách cách”

Vừa ra đến ngoài, vừa vặn gặp ngay 3 chị em Tiết gia

“Tâm tỷ tỷ!” Hồng Dao kêu

Sở Cẩm vội sửa: “hần kêu cách cách!”

Tâm Di hướng các nàng cười: “không sao cả, trước kêu thế nào giờ vẫn kêu thế đi”

Đang nói nhìn thấy Hoàng Gia Nhạc đến bái kiến, hần hiện tại mặc chiều phục, thấy Tâm Di cùng Nạp Lan Đức Duật vội khom lưng hành lễ: “tham kiến cách cách, ngạch phu!”

Nạp Lan Đức Duật cười đáp lễ, “chúc mừng Hoàng huynh, vừa lên đã là ngũ phẩm!”

“cùng vui cùng vui, là nhờ cách cách hồng phúc!”

“ngươi hiện ở đâu?”

“hạ quan hiện tại Hàn Lâm Viện”

“theo ta nói chuyện đừng có thượng quan hạ quan, HLV cũng rất tốt! chính là đừng học người ta cổ hủ, làm người khác chịu không nổi”

“ạ” HGN cung kính trả lời, “vốn là tới bái phỏng Nạp Lan ngạch phu, nếu cách cách cùng ngạch phu có việc hạ quan không làm phiền”

“ân, dù sao cùng làm quan, còn có cơ hội gặp nhau” hiện Nạp Lan Đức Duật chỉ muốn 1 mình ở cạnh Tâm Di

“hạ quan cáo từ” (a này thật tức thời)

Tâm Di nhìn HGN : “ta nói HGN, người cũng không có việc gì quan trọng, đây có 3 mỹ nữ, người bồi các nàng đi!”

HGN mặt liền đỏ, nhưng là lời của Tâm Di hẳn không dám không tuân, đành đáp ứng. Tâm Di thấy thế, hướng Nạp Lan Đức Duật làm mặt quỷ, sau đó kéo Nạp Lan Đức Duật đi mất

Nạp Lan Đức Duật thế nào hội không rõ tâm tư Tâm Di, cảm thấy HGN nếu có thể thứ 3 chị em Tiết gia cũng không tồi

71. Chương 71: Yêu Cùng Hận

i vào Lạc đình bên hồ, 2 người tìm mượn 1 chiếc thuyền, đăng thuyền vào giữa hồ, làm thuyền theo gió phiêu lãng, cầm tay đối phương, tình ý tràn ngập trong mắt

“rốt cục chúng ta cũng có thể quang minh chính đại ở cạnh nhau”

“chúng ta khi nào không quang minh chính đại chứ? Chẳng qua khi đó chàng không biết ta là ai thôi”

“may là không biết nàng là ai, bằng không, ta đã ly rất xa”

“ngạch phu tất là chàng”

“không ta còn có ai?”

“ta thế nào biết?”

“nàng còn muốn khí ta, ngày đó, tại hồ này, ta giận đến mức chút nữa hộc máu”

“còn nói, chàng cũng không đánh ta, lớn như vậy rồi, ta còn chưa bị người khác đánh qua đâu!”

“thực xin lỗi, nàng có biết ta rất hối hận, ở trong hoàng cung nhìn thấy nàng nháy mắt, ta mới hiểu được nàng khổ tâm, mà nàng tay đầy máu, cười suy yếu, ta cả đời không quên!”

“ta từng lo chàng không lý giải sao ta làm thế, kỳ thật, lúc ấy nếu chàng đáp ứng đi dự thi, vào lễ đài, nhìn thấy ta, cũng không hiểu, ai ngang như vậy, không chịu đi, làm ta phải dùng cách khích tướng!”

“ta không chịu đi, còn không vì nàng thì vì ai”

“thật vậy chẳng, chứ không phải sợ mình thua?”

Nạp Lan Đức Duật 1 tay kéo Tâm Di bên người, thân thuyền loạn choạng, mái chèo rơi xuống chôi đi

“ai nha, mái chèo rơi rồi, ta không biết bơi a!”

“sợ cái gì, có ta ở đây, nàng còn sợ không qua được sông?”

“chuồn chuồn lướt nước, lãng không phi độ”

“nói đến lãng không phi độ ta lại nghĩ đến hại tuyệt thiên kia”

Tâm Di muốn giải thích tình cảnh ngày đó, do dự 1 chút rồi nói: “Đức Duật, ta nói cho chàng biết 1 chuyện, ở trong sơn động ngày đó, ta không phải nghĩ về chàng, chàng cùng Tử Kiện giống nhau như đúc”

“bởi vì giống nhau nên nàng yêu ta?” Nạp Lan Đức Duật phi thường không muốn như thế

“không phải, tuy rằng 2 người bên ngoài giống nhau nhưng bên trong là bất đồng, ta thừa nhận ban đầu ta đem chàng thành Tử Kiện, là ta kí thác tình cảm, sau lại có điểm mơ hồ, rốt cục đâu là chàng, đâu là Tử Kiện. ngày đó ta giận chàng, chính mình trong lòng cũng đau muốn chết, rốt cục ta hiểu Tử Kiện là 1 phần qua khứ của ta, hẳn đã mất, vĩnh viễn mất, hiện tại ta yêu chính là người: Nạp Lan Đức Duật”

“vì cái gì nói cho ta, nàng có thể không nói mà”

“trước kia chàng chỉ nhận thức được 1 phần của ta, còn rất nhiều thứ chàng không biết, dù sao ta và chàng cách nhau 300 năm, cho nên ta đem quá khứ của ta cho chàng biết, như thế chàng mới hiểu được tư tưởng của ta, quan niệm của ta, ý nghĩ của ta, như vậy chúng ta mới có thể yêu nhau, mới có thể bên nhau cả đời”

“Tâm Di, cảm ơn nàng đã thẳng thắn”

“chàng hay không có cảm thấy ta là ‘di tình đường luyện’ a?”

“người không nên sống trong thống khổ nhớ nhung, quên quá khứ, như thế mới có thể đối mặt vs hiện tại. ta nghĩ khi ấy hẳn đem nàng đưa lên mặt đất là hi vọng nàng có thể hảo hảo sống, khoái hoạt sống, đối là ta, ta cũng sẽ làm như thế, có thể cho người mình yêu sống thoải mái, tâm luôn vui vẻ chính là ta hạnh phúc”

Tâm Di mỉm cười, chỉ cảm thấy 1 loại hạnh phúc đang bao phủ. Đột nhiên Tâm Di nói: “nha, ta và chàng cách nhau 300 tuổi, h sao tính a?”

“đúng thế, nên tính sao a, ta chẳng phải là nàng ông nội của ông nội ...”

“không được!” Tâm Di che miệng Nạp Lan Đức Duật

Nạp Lan Đức Duật cầm tay Tâm Di, “yêu có thể xuyên qua hết thấy, chính là thời không!”

“Đức Duật, ta yêu chàng!”

Nạp Lan Đức Duật ôm thắt lưng Tâm Di, Tâm Di tựa đầu vào vai Nạp Lan Đức Duật

Mặt trời rực rỡ trên mặt hồ, chiếu rọi vào người bọn họ

2 người chìm đắm trong tình yêu, nhưng có người hạnh phúc, có người thương tâm 1 mình rơi lệ. Khang Hy đem Uyển Nhi gả cho Kỳ Duệ, Uyển Nhi mỗi ngày đều ngồi trong phòng, không thể xuất môn

Hôm nay, Tiểu Thảo khuyên Uyển Nhi ra cửa, ở trong vườn gảy đàn, tiếng đàn thống khổ. Kết thúc 1 khúc, ngẩng đầu lên, nhìn thấy Tâm Di đứng ở đình ngoại, Uyển Nhi nhìn Tâm Di, lệ dần dần tuôn

“Tâm Di cách cách, ngài tới làm gì, là tới khoe thành công của ngài hay tới xem cách cách ta thống khổ” Tiểu Thảo cừu thị nói

Tâm Di không để ý tới nàng: “Uyển Nhi, người không phải hận ta chết?”

“hiện tại đã thế này rồi, còn có gì có ý nghĩa đâu” Uyển Nhi thản nhiên nói

“ta không phải cố ý, tình yêu là 2 trái tim không ngừng trao nhau, này chỉ là, ta cùng Nạp Lan Đức Duật phát sinh còn hẳn thì không có người”

“2 trái tim không ngừng trao nhau” Uyển Nhi lặp lại, lặng im 1 lúc lâu sau đó nói: “cho tới bây giờ đều là hẳn hấp dẫn ta, ta lại chưa từng làm hẳn động tâm, ngày đó tại buổi đấu giá, mọi người đều bị dung nhan của ta hấp dẫn, duy có hẳn nhìn như không thấy, hiện tại nghĩ lại, hẳn không nhìn thấy ta, trong lòng hẳn chỉ thấy người, buồn cười ta lại còn cầu người”

“chuyện này không phải ta cố ý gạt người, bởi vì ta biết lấy thân phận của chúng ta là không cho phép nói chuyện yêu thương, này là của chúng ta bị, cho nên, ta hy vọng người có thể giải”

“đưa hái xanh thì không ngọt, này là hẳn trong lòng không có ta, hoàng thượng đem ta cho hẳn, ta cũng không khoái hoạt”

“người hiểu được là tốt rồi, Uyển Nhi, ta không hy vọng bởi vì Nạp Lan Đức Duật, tình cảm của chúng ta bị tổn thương” Tâm Di vẫn muốn cùng Uyển Nhi làm bằng hữu

“ta không oán người, nhưng người thắng làm vua, người thua làm giặc, vương (vua) cùng khấu(giặc) trong đó không có bằng hữu”

“Uyển Nhi, chúng ta từ trước đến giờ vốn không có chiến tranh a!” Tâm Di thực không nghĩ ra là có chuyện gì

“làm người cùng thích Nạp Lan Đức Duật, hết thấy tất cả đều là nhất định”

“người sao lại có loại ý nghĩ này?” Tâm Di không chịu được nữ nhân cổ đại

“đổi lại là người, người hội nghĩ sao?”

“lòng ta hội không thoải mái nhưng cũng hội chúc phúc”

“tốt lắm, ta chúc phúc các người” Uyển Nhi cười khỏ rồi đứng lên đi trước người Tâm Di

Tiểu Thảo đến trước mặt Tâm Di : “vừa muốn có Nạp Lan Đức Duật, vừa muốn có cách cách chúng ta, đầu ra chuyện tốt như thế, ngài về sau đừng đến gần chúng ta” Tiểu Thảo oán giận liếc mắt nhìn Tâm Di

Tâm Di thất vọng ngắt xuống 1 đóa hoa, vò nát đóa hoa, đang lúc ủ rũ muốn trở về thì bất chợt từ đằng sau vang lên tiếng âm nhu: “là ta sai!”

“cùng người không quan hệ” Tâm Di nghe ra là Nạp Lan Đức Duật, xoay người, ôm lấy Nạp Lan Đức Duật, “ta chỉ là cảm thấy đáng tiếc”

“mau buông tay, có người nha!” Nạp Lan Đức Duật mặc dù không thấy ai nhưng đã cảm giác được có người, không chỉ 1 mà là 2 người

Tâm Di cuống quýt buông tay, quả thực thấy 2 người, Dận Chân cùng Hoàng Lịch, bọn họ nhìn Tâm Di cười cười, Tâm Di liền đỏ mặt, thấp giọng nói: “ta đi về trước”

“cô cô, ta đến chỗ cô cô ngồi” Hoàng Lịch lợi dụng sơ hở, nói xong hướng Dận Chân đánh thanh rồi cùng Tâm Di về Di Uyển, hẳn đi Di Uyển còn không phải vì ở đó có Tú Nhi sao

Dận Chân hướng Nạp Lan Đức Duật cười cười: “hiện tại còn hồi hận dự thi đi!”

Nạp Lan Đức Duật có chút ngượng ngùng: “đa tạ vương gia khi đó chỉ điểm!”

”ha ha, quân tử giúp người không cần báo đáp, tiểu vương tiếc nhất chính là hữu nhân không thể cùng ở 1 chỗ

“vương gia đại ơn, Nạp Lan Đức Duật sẽ không quên, vương gia nếu có chuyện gì thỉnh phân phó”

Dận Chân cũng không sốt ruột, Nạp Lan Đức Duật đã sớm đầu quân, ngày sau hẳn hội hữu dụng, cho nên lạnh nhạt cười: “nhìn người, có gì gấp, còn nhiều thời gian, hiện tại tiểu vương chỉ tính uống rượu mừng của người, ha ha...” hẳn cười rồi bước đi

Uyển Nhi về đến phòng liền ghé vào giường khóc

Tiểu Thảo khuyên nhủ: “cách cách, ngài đừng thế, Kỳ Duệ bối lạc so vs Nạp Lan Đức Duật có gì kém, tốt xấu người ta cũng là bối lạc”

“bối lạc thì sao, ta không thích hẳn”

“Nạp Lan Đức Duật cũng không thích cách cách, cách cách, hoàng thượng ban hôn không thể vi phạm, ngài liền nhận mệnh đi!”

“ta không thụ mệnh liền biết làm sao?” uyển Nhi ngẩng đầu nhìn chữ ‘Ái’ trên tường, lẳng lặng cúi đầu, nói: “đem chữ ‘Ái’ kia gỡ xuống”

“phó tự kia có làm gì đâu?” Tiểu Thảo hỏi

“đến người cũng quản ta, đi đi!” Uyển Nhi kêu

Tiểu Thảo bất đắc dĩ đành đem chữ gỡ xuống. Uyển Nhi nhận lấy, nước mắt rơi xuống làm mờ nứt mực. Uyển Nhi lấy ta ngọn nến

“cách cách, ngài đốt nó?”

“cái này không rành cho ta, ta giữ làm gì?” nói xong liền đem đốt, Tiểu Thảo cắn răng

Đêm đến, 1 bóng đen tiến vào Di Uyển, cẩn thận nhìn xung quanh rồi tiến thẳng vào bếp. mở lồng hấp ra, điểm vào điểm tâm 1 thứ gì đó. Vừa định đi, miêu mẽ tiến vào phòng bếp(miêu mẽ = mèo mẹ), kêu 1 tiếng, bóng đen bị dọa thấp giọng mắng: “con mèo chết tiệt, lần trước cũng chính người làm hỏng việc, hôm nay lại tới nữa”, nắm cổ mèo, dùng lực vắn cổ mèo(vắn mọi người đoán ra ai rồi chứ, con này ác thật)

Miêu mẽ phát ra 1 âm thanh thảm thiết

“oa, miêu mẽ thế nào kêu thảm vậy?” Tiểu Cúc rụt cổ

Tiểu Mai nói: “đúng vậy, làm da đầu ta cũng run lên, các người đi nhìn xem”

“mèo kêu cũng sợ, thật là nhát quá đi” Tiểu Trúc lười biếng cười

“ta cũng sợ!” Tú Nhi sợ hãi nói

“quên đi, ta đi xem” Tiểu Lan nhận việc

Tiểu Lan vừa ra khỏi cửa, vừa lúc đụng phải bóng đen, Tiểu Lan ngẩn ngơ, bóng đen hướng phía cửa chạy, Tiểu Lan lúc này mới phản ứng lại, kêu to: “người nào? Hổ ca mau tới!”

Đại Hổ, Nhị Hổ nghe thấy liền chạy ra: “có chuyện gì?” những người khác cũng từ trong phòng đi ra

“có người lạ mặt vừa chạy đi” Tiểu Lan chỉ vào cánh cửa mở rộng

“truy” Đại Hổ hô rồi đuổi theo

Tiểu Trúc trách: “Tiểu Lan, người chạy người mới kêu là sao?”

“tự nhiên có người bịp mặt”

“sẽ không phải ngạch phu đi!”

“ngạch phu mà lén lút thế sao?”

“nhìn giống nữ nhi lắm”

“chúng ta đi quanh xem đi”

Mọi người phân công nhau đi, tiểu Mai ở trong phòng bếp thất mèo chết phát ra 1 tiếng hét chói tai, mọi người hội khứ qua

Nhị Hổ khở miêu mẽ(hiểu là khám nghiệm tử thi eo cũng được), nhìn nhìn nói: “là bị người vắn gãy cổ, tuy nhiên không có khí lực, hẳn là nữ”

“vì cái gì xuống tay vs cả mèo?”

Tiểu Cúc hướng trù phòng nhìn, sau đó rồi đi vào, bưng ra cái bát, đổ vào 1 chậu hoa. 1 lúc sau, lá cây cháy khô, hoa rơi lả tả

“có độc!”

“ra đến cửa không thấy ai cả” Đại Hổ vừa chạy vào

“quen đường như thế hẳn là cung nhân”

Tiểu Mai khẩn trương: “cách cách chuyện này phải cho hoàng thượng biết”

Tâm Di không nói gì, hiện mở miệng nói: “không được cho hoàng thượng biết, không thể vì ta mà làm hoàng cung mất đi thái bình”

“ai lại hại cách cách? Cách cách trong cung thật sự hảo a!”

“Uyển cách cách”

“Nhị Hổ đừng nói lung tung” tiểu Mai che miệng hẳn

“Dư phi cũng có thể” Tú Nhi lên tiếng

Tâm Di chặn lại: “đừng đoán nữa, truyện hôm nay không được truyền ra bên ngoài, về sau cẩn thận là được” để phòng được người trong cung cũng không phòng được người ngoài

Trong đại sảnh của Thiên Địa hội, mọi người đang bàn xem làm cách nào để bắt Tâm Di đổi lấy phó đà chủ

“chúng ta phải nhanh chóng tiến hành kế hoạch, mọi người xem nên làm cách nào để trả Tâm Di cách cách?” Khiếu Tuyền bắt đầu trưng cầu ý kiến

“vấn đề là chúng ta chưa gặp qua Tâm Di cách cách, cũng không ai biết hành tung của nàng, nếu nàng cứ ở trong cung chúng ta cũng không thể làm gì!”

“chờ ngày thành thân là được” Lã Tứ Nương lên tiếng

“không thể chờ quá lâu, càng lâu thì Tây Hào càng khổ” Khiếu Tuyền không đồng ý

“đúng vậy, không biết cầu hoàng đế thế nào tra tấn Lâm đại ca!” Tần Phong đồng ý

Khiếu Tuyền suy tư rồi nói: “muốn gặp Tâm Di cách cách cũng không nan, lợi dụng bằng hữu tốt chút a!”

“ý đồ chủ là Nạp Lan Đức Duật?” Tứ Nương hỏi

“không tồi, ta ngày mai đi tìm hắn, kêu hắn giới thiệu cách cách!”

Thật tốt, hiện hắn nghĩ muốn bắt Tâm Di cách cách đổi Lâm Tây Hào, nhưng hắn không biết Tâm Di cách cách chính là Tâm cô nương mà hắn ngày ngày đâm chiêu

Ngày hôm sau, Khiếu Tuyền mang theo Tần Phong và Tứ Nương đến kinh thành, Khiếu Tuyền hướng nhà Nạp Lan Đức Duật đến, không ngờ khi vừa đến thì biết Nạp Lan Đức Duật cùng cách cách mới ra cửa, phỏng chừng là đến Lạc đình

Nghe được 2 người họ ở cùng 1 chỗ, Khiếu Tuyền thấy được bớt việc, không cần phải thuyết phục Nạp Lan Đức Duật, chỉ cần đến xem dung mạo của cách cách và ghi nhớ, sau đó sẽ dễ dàng động thủ hơn

Sau khi kết thúc chọn rể, Tâm Di cùng Nạp Lan Đức Duật danh phận đã định, hôn sự đều vì bọn họ chuẩn bị. Nạp Lan Hoàn so vs Nạp Lan Đức Duật còn hãnh, thu thu xếp xếp, đến tận gia giám sát người trang trí, hôn lễ phải chuẩn bị những gì đều rất cẩn thận, không sợ rất hảo, chỉ sợ không tốt, cả ngày đi đi lại lại. mà Nạp Lan Đức Duật so ra thì như người ngoài, chỉ đến tận ra xem 1 2 lần, chỉ cần có cơ hội liền đem Tâm Di đi du ngoạn, đương nhiên không cho phép người khác theo

72. Chương 72: Người Chết Ta Sống

Hôm nay, 2 người lại đến Lạc đình, cuối xuân đầu hạ, cành lá sum suê xanh um tùm, muôn hoa khoe sắc, hoàng hôn, khoảng không là một mảnh xanh nhạt điểm ở phía trên là những rặng mây đỏ, tiếng chim kêu thanh tú, đàn bướm tung tăng – một mùa tình yêu

“ta và chàng 1 mình ra ngoài, vài cái tiểu quỷ kia có thể có ý kiến gì đâu!” Tâm Di nghĩ đến bộ mặt không vui của họ là buồn cười

“ta đoạt đi cách cách của chúng, chúng hội mắng ta”

“chàng chính là thần tượng ngạch phụ của bọn họ!”

2 người cười cười nói nói, xa xa, Nạp Lan Đức Duật nhìn thấy Khiếu Tuyền, “phía trước là bằng hữu của ta, ta và hắn rất hợp ý nhau, để ta cho 2 người nhận thức”

“hảo a” Tâm Di còn chưa nhận ra là ai

Nạp Lan Đức Duật nắm tay Tâm Di, đi được mấy bước thì giáp mặt Khiếu Tuyền. thấy mặt Khiếu Tuyền Tâm Di không khỏi giật mình, người cùng Nạp Lan Đức Duật vô cùng hợp nhau đây sao?

“Nạp Lan Đức Duật huynh!” , đảo mắt thấy Tâm Di, hắn ngây người, “Tâm cô nương!”. Khiếu Tuyền đã sớm dự cảm Tâm cô nương chính là Tâm Di cách cách nhưng vẫn ôm 1 tia hy vọng là không phải”

“Vu đại ca! Biệt lai vô dạng!” Tâm Di khôi phục bình thường hướng Khiếu Tuyền tiếp đòn. Trong 1 lúc, Khiếu Tuyền không biết nói cái gì, chính là hướng Tâm Di nhìn, do dự, khuôn mặt quen thuộc, hấn tưởng niệm, hấn từng nghĩ tới những điều muốn nói vs nàng, hiện tại, những lời này đành phải giữ ở trong lòng

Nạp Lan Đức Duật nhìn Khiếu Tuyền đứng ngậy ngất nhìn Tâm Di, nhớ tới trước kia đã từng nói qua, Nạp Lan Đức Duật có ít nhiều không thoải mái vì thế hoán 1 câu: “Khiếu Tuyền huynh”

Khiếu Tuyền phục hồi lại tinh thần

Nạp Lan Đức Duật chỉ chỉ Tâm Di: “ta giới thiệu 1 chút, đây là hôn thê của ta, ta nghĩ huynh cũng đoán được, Tâm Di cách cách”

Nạp Lan Đức Duật chứng thực nàng chính là Tâm Di cách cách làm Khiếu Tuyền đầu óc trống rỗng, mắt không nhìn thấy gì. Nhìn Nạp Lan Đức Duật cùng Tâm Di tay trong tay không khỏi đau xót, cố gắng tươi cười, hướng Tâm Di giơ quyền, “gặp qua cách cách”

“không cần khách khí như thế, vẫn gọi ta là Tâm cô nương đi” Tâm Di mỉm cười nói, trong lòng lại thai Nạp Lan Đức Duật lo lắng, Vu Túc Thủy cùng Nạp Lan Đức Duật là huynh đệ tương xứng là ý gì

“chúng ta đã gặp qua nhiều lần, thật không ngờ người chính là Tâm Di cách cách, thật là thất lễ!” Khiếu Tuyền đau đớn, 2 tay lạnh như băng, nhưng mặt thì tươi cười vs Nạp Lan Đức Duật:

“Nạp Lan Đức Duật huynh, thật chúc mừng, ai, đáng tiếc thể bài ta làm mất, bằng không, chức vị ngạch phu này chưa chắc à nha!”

Nhắc tới chuyện này, Nạp Lan Đức Duật có điểm áy náy, vì thế nên hỏi: “Khiếu Tuyền huynh sao lại đi ngang nơi này?”

Nạp Lan Đức Duật vừa hỏi làm Khiếu Tuyền nhớ đến mục đích, lập tức nói: “ta đi qua nhà huynh, mọi người nói huynh ở đây nên cố ý đến, Nạp Lan huynh, ta có việc muốn nhờ huynh tương trợ, nếu huynh không tiện, mai chúng ta gặp nhau nói chuyện”

“hảo!” Nạp Lan Đức Duật không cần suy nghĩ đã đáp ứng làm Tâm Di muốn ngăn cản cũng không kịp

“hảo, ta còn có việc, đi trước, mai gặp”

Khiếu Tuyền liếc mắt Tâm Di 1 cái rồi nhanh chóng rời đi

Hấn vừa đi Tâm Di vội hỏi: “chàng thế nào nhận thức hấn?”

“ta cũng muốn biết nàng thế nào nhận thức hấn?”

“ở trên chùa, ngọc bội của ta bị người giật, là hấn lấy về cho ta. Đến lượt chàng”

“ở tiết nguyên tiêu, chúng ta vô tình nhận thức” Nạp Lan Đức Duật dừng 1 chút rồi nói: “ta nhìn hấn vô cùng quen mắt”

“chàng nghĩ gì vậy? Nạp Lan Đức Duật, ta hỏi chàng, chàng đối vs hấn hiểu biết được bao nhiêu, có hay không nói qua hấn làm gì, nhà ở đâu?”

“cái này trọng yếu sao?”

“ta không nói có trọng yếu hay không, chỉ là cảm thấy hấn có điểm thần bí, cảm giác không phải người đồng đạo” Tâm Di vs Khiếu Tuyền còn chưa chắc chắn không thể nói tùy tiện, nói ra miệng hậu quả nghiêm trọng vô cùng, Tâm Di còn muốn xác minh thân phận của Khiếu Tuyền trước khi nói cho Nạp Lan Đức Duật

Nạp Lan Đức Duật cùng Tâm Di hoàn toàn khác nhau, việc Khiếu Tuyền làm Nạp Lan Đức Duật ăn 1 chút dấm chua nhưng cũng không làm xấu đi hình tượng trong lòng Nạp Lan Đức Duật,

“ta không rõ lắm, nhưng cảm thấy thái độ làm người không tồi, công phu cũng tốt, có thể làm bằng hữu! hấn có 1 trang viên ở gần kinh thành, có cơ hội chúng ta đi xem!”

2 người trên đường trở về, Tâm Di thuận miệng hỏi 1 câu: “2 người ở đâu uống rượu?” Nạp Lan Đức Duật thuận miệng đáp, nhờ vậy ngày hôm sau Tâm Di mới có thể tìm được

Khiếu Tuyền đến khách điểm, giữ yên lặng ngồi trên ghế, không nói 1 câu, hần chỉ cảm thấy tường a, trần a, trời a, đất a đều đối vs hần chằm chọc cười, giống như đang nói: “ngươi thật buồn a!”

Tần Phong cùng Tứ Nương chăm chú nhìn hần, rốt cục nhin không được hỏi: “đà chủ, ngươi nghĩ gì vậy?”

“ta thỉnh Nạp Lan Đức Duật ngày mai ra tửu quán chạm mặt”

“hảo kế hoạch a, mai có thể đánh lén hần!”

“âm thầm đánh lén, giang hồ đạo nghĩa, ta e anh hùng thiên hạ sẽ nhạo báng” Khiếu Tuyền có điểm lo lắng nói

“đối vs hần không cần nói đạo nghĩa giang hồ, chúng ta vì nghiệp lớn, nhất định phải diệt trừ Nạp Lan Đức Duật” Tần Phong quả quyết nói

Lã Tứ Nương cũng nói: “quân tử có cái nên làm, cũng có cái không nên làm, người là vì Thiên Địa hội, anh hùng thiên hạ cũng chỉ nói Vu đại ca là người có quyết đoán, không câu nệ tiểu tiết”

“đà chủ, hôm nay buông tha hần, tương lai liệu hần có buông tha cho chúng ta. Ngẫm lại Tây Hào, ngẫm lại các huynh đệ đã chết như thế nào đi!” Tần Phong thấy cảnh tượng năm đó lại tái hiện

Hần vừa nói những lời này đã làm Khiếu Tuyền quyết tâm: “hảo, chúng ta chuẩn bị kế hoạch, gây ông đập lưng ông!”

Bọn họ chuẩn bị kế hoạch, Tâm Di cố gắng ngăn cản Nạp Lan Đức Duật đi gặp bọn họ, nếu không ngăn cản, nàng bất an, phải tìm được 1 lý do sắc đáng. Suy nghĩ đã 1 ngày mà Tâm Di vẫn chưa tìm được lý do, tới tối ngày hôm sau, Tâm Di ngày càng hoảng hốt, không nhin được, Tâm Di kêu Đại Hồ Nhị Hồ cùng xuất cung

Tới Nạp Lan gia, người trong phủ nói Nạp Lan Đức Duật đã xuất môn từ lâu, Tâm Di vội cùng 2 người đuổi tới tiểu điểm

Bên trong tiểu điểm, Tần Phong vội chạy vào gọi Khiếu Tuyền: “đà chủ, Nạp Lan Đức Duật đến rồi!”

“hảo, Tần hương chủ, đánh ta 2 chưởng”

“đà chủ, người tìm người khác đi”

“không lẽ mè, nhanh lên!” Khiếu Tuyền đã ra mệnh lệnh, Tần Phong đành phải đánh Khiếu Tuyền 1 chưởng, Khiếu Tuyền căn bản không có cảm giác gì, “không được, toàn lực!”

Tần Phong khê cắn môi, xuất ra toàn lực đánh Khiếu Tuyền 1 chưởng, Khiếu Tuyền thối lui 2 bước, miệng ra máu

“đà chủ, ngươi thế nào lại...”

“nếu là khổ nhục kế, phải cho giống thật, đến, thêm 2 nhát đao nữa”

Tần Phong không hạ thủ được, liên tục lắc đầu, “Tứ Nương, ngươi tới đi!”

“Vu đại ca, đắc tội” Tứ Nương nói xong, hướng Khiếu Tuyền đâm mấy kiếm, lại cùng Tần Phong chém 2 đao, máu tươi chảy lên đất

“đủ rồi, đủ rồi” Tần Phong mềm lòng

“như vậy đi, chúng ta cứ làm theo kế hoạch” Khiếu Tuyền băng bó vết thương rồi chạy ra, mấy người còn lại đem bàn ghế đập phá tán loạn sau đó mới ly khai

Không bao lâu, Nạp Lan Đức Duật đến, đi vào trong tửu quan, chỉ thấy 1 mảnh bừa bãi

“tại sao lại như vậy?” Nạp Lan Đức Duật kì quái, “hay hần có chuyện gì rồi?” trong lòng lập tức khẩn trương, dọc theo vết máu đi xuống

Chạy tới rừng cây liền nghe thấy tiếng đánh nhau, theo tiếng binh khí, chỉ thấy 1 đám người bịt mặt đang công kích Khiếu Tuyền

Nạp Lan Đức Duật xông lên thay Khiếu Tuyền giải vây, vừa đánh vừa hỏi: “bọn họ là ai, thế nào làm người bị thương thế này?”

“đợi lát ta cùng người giải thích, việc này cùng người không quan hệ, chạy vào trong đi” Khiếu Tuyền suy yếu đáp

“nói nhảm, ta vs người là bằng hữu, người qua bên nghỉ đi, để ta đối phó”

Khiếu Tuyền rời khỏi vòng chiến, dựa vào 1 thân cây nhìn Nạp Lan Đức Duật, “hảo thân thủ, đáng tiếc, như thế nào ta vs người lại là địch thủ, nếu người không phải thì thật tốt!”

Đánh 1 trận người bị mặt bị thương nên nhanh chóng thoát đi, Nạp Lan Đức Duật muốn đuổi theo bị Khiếu Tuyền ngăn lại: “Nạp Lan huynh, giặc cùng đường đừng truy!”

Nạp Lan Đức Duật ngẫm lại thấy đúng, hướng chỉ 1 mình Khiếu Tuyền ở đây cũng không yên tâm, vì thế đến trước mặt hấn nhìn miệng vết thương nói: “người bị thương rất nặng, đi, đi tìm chỗ chữa thương”

Giúp đỡ Khiếu Tuyền 1 trận, 2 người tìm được 1 miếu bỏ hoang, trong ngôi miếu chỉ có bãi đất trống phủ kín bụi, mạng nhện dày đặc, ngoài miếu cỏ dại 1 mảnh. 2 người tìm 1 chỗ sạch sẽ ngồi xuống, Nạp Lan Đức Duật bắt đầu giúp Khiếu Tuyền chữa thương

Sau 2 canh giờ, 2 người mở mắt ra, “đa tạ Nạp Lan huynh, huynh vì ta đã hao tổn nhiều nội lực, thật làm ta áy náy”

“koh có gì, ta điều tức 1 chút là được”

“ân, ta thay người thủ”

Nạp Lan Đức Duật thả lỏng người, nhắm mắt điều tức, Khiếu Tuyền đứng đằng sau, chậm rãi gơ chưởng lên: “Nạp Lan Đức Duật, người nhận mệnh đi!”. Chưởng đến đỉnh đầu, bên tai lại văng vẳng tiếng của Nạp Lan Đức Duật: “chúng ta là bằng hữu”

“hấn coi ta là bằng hữu, 1 chưởng này đánh xuống hấn chết là không nghi ngờ, chính là, ta thật có lỗi vs bằng hữu” Khiếu Tuyền chậm rãi buông tay, nhìn Nạp Lan Đức Duật, trong lòng cảm thấy mâu thuẫn, “không, hấn koh phải bằng hữu của người, hấn là cừ địch, là địch nhân của Thiên Địa hội, giết hấn!”

Khiếu Tuyền gơ chưởng lên, mãi không hạ xuống, “là anh hùng thì nên đôi mắt quyết 1 trận, đánh lên sau lưng, thật dễ tiện!” hấn buông chưởng, “Khiếu Tuyền, người thật là vô dụng!” Quay đi vài bước, vẫn là quyết định động thủ, “qua thôn này sẽ koh có điểm, bỏ qua cơ hội này thì sẽ koh có còn cơ hội nữa”, hấn lại gơ chưởng, đến cuối dùng thì do dự, “hấn mới cứu người, người lại lấy oán báo ơn, người không phải người”

Hấn tự gây sức ép chính mình, vẫn là buông tha cho Nạp Lan Đức Duật. Tâm Di vừa vặn vào cửa, động tác này vừa lúc rơi vào mắt Tâm Di, nhưng Khiếu Tuyền không biết, hấn nhìn thấy biểu tình của Tâm Di, tưởng nàng vì Nạp Lan Đức Duật mà lo lắng

Tâm Di như thế nào đến, tất nhiên là theo vết máu đến, đến cửa miếu, vừa lúc thấy hành động của Khiếu Tuyền, sợ tới mức tim muốn nhảy ra, muốn gọi nhưng lại không ra thanh, nghĩ muốn xông lên nhưng 2 chân lại vô lực. lúc này, Đại Hổ, Nhị Hổ cũng đã theo tới, “A, ngạch phu!”

“ngạch phu các người đang điều tức, đừng kinh động hấn!”

Khiếu Tuyền vội nói

Đang nói, Nạp Lan Đức Duật thu công, mở mắt ra, thấy hội Tâm Di vội hỏi: “các người thế nào lại đến đây?”

“cách cách lo lắng, cho nên chúng ta đi tìm”

“ta không sao!” Nạp Lan Đức Duật hướng Tâm Di, chỉ thấy mặt nàng tái nhợt, bộ dạng kinh hãi, vội an ủi: “Tâm Di, không cần sợ, ta không sao!”

“đưa ta về!” Tâm Di suy yếu nói

“hảo!” Nạp Lan Đức Duật quay đầu nói với Khiếu Tuyền: “ chúng ta đi thôi!”

Khiếu Tuyền gật đầu, giờ phút này hẳn biết mình vs Nạp Lan Đức Duật tương lai nhất định là địch, nhưng hẳn không hối hận

Mọi người yên lặng rời đi, có lẽ vì có Nạp Lan Đức Duật ở bên nên Tâm Di dần bình tĩnh, nàng hướng Khiếu Tuyền liếc mắt 1 cái, hướng Nạp Lan Đức Duật nói: “Nạp Lan Đức Duật, ta hỏi chàng, chàng thế nào lại tin tưởng Vu đại ca, sẽ không sợ hắn thừa dịp người điều tức, đến gần người”

“nàng thế nào lại nghĩ thế, huynh ấy không phải loại lấy oán báo ơn, nếu không ta cũng không đem hắn làm bằng hữu”

Tâm Di nhìn Khiếu Tuyền làm hẳn không được tự nhiên, hẳn đảo mắt nhìn về phía Nạp Lan Đức Duật, mắt Nạp Lan Đức Duật tràn đầy tín nhiệm. Khiếu Tuyền trong lòng nổi lên 1 tia hổ thẹn

“vạn nhất chúng ta là cừu địch?” Khiếu Tuyền khô khốc hỏi

“người đừng nói lúc này người muốn giết ta” Nạp Lan Đức Duật cho là đùa giỡn

“nếu vừa rồi ta giết người, ta liền mất 1 bằng hữu tốt” những lời này là Khiếu Tuyền hướng Tâm Di nói, nói xong thì hướng Nạp Lan Đức Duật nói: “mặc kệ chúng ta tương lai thế nào, trong lòng ta, người vĩnh viễn là hảo bằng hữu. tốt lắm, người đưa cách cách về trước đi” Khiếu Tuyền không thể đối mặt vs hắn, “cảm ơn người hôm nay đã cứu ta, cáo từ!” nói xong xoay người ly khai

“này người nói là có ý gì?” Nạp Lan Đức Duật bị lời nói của Khiếu Tuyền làm hồ đồ, cảm thấy lời hắn có chút kì quái

“bởi vì hắn là ‘Phản Thanh phục Minh!’” Tâm Di khẳng định

73. Chương 73: Tâm Di Bị Bắt

âu này vừa nói ra khỏi miệng, những người bên cạnh giật mình, Nạp Lan Đức Duật đứng lại, “Tâm Di, cái này vạn lần không được nói lung tung”

“vậy coi như ta chưa nói gì”

“người biết cái gì rồi?” Nạp Lan Đức Duật biết Tâm Di sẽ không nói tùy tiện, trong lòng đột nhiên sợ hãi

Giờ đây, trong đầu Tâm Di đầy hỗn loạn, hiện tại nàng chỉ có thể chắc chắn là mình đúng, nhưng muốn nàng nói ra thì không thể, Tâm Di ra sức lắc đầu, “ta koh biết, chính là cảm giác này, ta cảm thấy hẳn không bình thường, khổng bình thường chính ở các hành vi”

“ngạch phu, cách cách không nói bừa, ta nhớ nguyên tiêu hôm đó, chúng ta thấy hắn...” Nhị Hổ nói 1 nửa, Tâm Di hướng hắn lắc đầu

Nạp Lan Đức Duật nghe đến đây, vì thế truy vấn: “nói tiếp, hắn thế nào?”

“thấy hắn khuôn vác 1 ít vật phẩm, dường như giống tang vật” Tâm Di nói băng quơ, “có thể là ta lo lắng nhiều, tốt lắm, đừng suy nghĩ nữa, về thôi!”

Nạp Lan Đức Duật cũng không hỏi lại, đưa Tâm Di về cung, bản thân thì về nhà, lời nói của Tâm Di cứ như bóng ma trong đầu Nạp Lan Đức Duật

Khiếu Tuyền trở lại tổng đà, gặp ánh mắt đầy ngóng đợi của mọi người, hẳn áy náy không mỗi lời được

Lã Tứ Nương thăm thỏ dài: “bỏ lỡ cơ hội tốt”

Trầm mặc lâu, Khiếu Tuyền mở miệng: “là ta sai, ta không xứng làm tổng đà của các người, các người tuyển người tài khác đi!”

“luận tư chất, võ công, năng lực không ai hơn được người” Tần Phong tuy là không nghĩ được nhiều nhưng cũng hiểu được lý lẽ

Lã Tứ Nương cũng nói: “Vu đại ca trạch tâm nhân hậu, không hạ thủ được cũng là do có tình cảm, nếu không hạ thủ được Nạp Lan Đức Duật, có hay không đối phó Tâm Di cách cách?”

“Ân, trên đường về ta đã nghĩ, chúng ta như vậy...” Khiếu Tuyền cũng không dám vì tư tình mà hủy đi đại sự

2 ngày sau trong hoàng cung, Nạp Lan Đức Duật vội vàng đi nhanh, hôm nay hẳn không có việc gì, hẹn Tâm Di đến nhà chơi, đợi đến chính Ngọ cũng không thấy người, chính là lo lắng, trong cung truyền tin hẳn tiến cung diện thánh, hẳn liền cảm thấy không ổn, dọc đường miên man suy nghĩ. Tới Đường Tâm điện, sắc mặt mọi người phi thường bất an, Khang Hy xanh mặt,

Dận Chân cau mày, Tiểu Cúc đứng không ngừng vò khăn, cả Lý Đức Toàn cũng 1 mảnh lo âu

“khẩu kiến...”

“miễn, miễn” Khang Hy koh đợi hẳn nói xong, liền phát tay, từ trên thư án lấy ra 1 phong thư đưa cho hẳn: “nhìn xem!”

Nạp Lan Đức Duật tiếp nhận tín quát 1 lần, trong lòng kinh hoàng, vội hỏi: “hoàng thượng, Tâm Di thế nào lại bị bắt?”

Khang Hy kêu Tiểu Cúc: “ngươi kể lại lần nữa”

“vâng, sự tình là vậy: nô tì cùng cách cách trên đường đến nhà ngạch phu, nửa đường bị người ta đánh hôn mê, nô tì bị ném tới ngoại ô phía tây kinh thành, tỉnh lại thấy trong tay có phong thư...” Tiểu Cúc vẫn tất 1 lần, “hoàng thượng, cách cách bị người ta bắt đi, là nô tì có tội” Tiểu Cúc 2 mắt đầm lệ

“bọn chúng đến ngươi cũng không phòng được” Khang Hy nói

“đúng, cho dù thoát lần này, bọn họ vẫn nghĩ biện pháp khác để bắt người” Nạp Lan Đức Duật không phải lần đầu tiếp xúc Thiên Địa hội

“các ngươi nói làm sao bây giờ?”

“theo nhi thần, bọn chúng muốn đưa thích khách kia về, tạm thời sẽ không thương tổn cách cách”

“Nạp Lan Đức Duật, thích khách kia rốt cục là ai?” Khang Hy đem cách cách giao cho Nạp Lan Đức Duật sau thì không hỏi nữa, bởi chỉ chăm nhìn Nạp Lan Đức Duật vs Tâm Di, nay mới nghĩ tới

“hồi hoàng thượng, hẳn thủy chung không chịu nói, tuy vậy, bọn họ tìm cách bắt Tâm Di, xem ra thích khách có thân phận cao trong hội Thiên Địa”

“cách ngươi tìm cách, phải đem Tâm Di bình an trở về” Khang Hy ra lệnh

“Nạp Lan Đức Duật nghe lời này vội bẩm báo: ”hoàng thượng, thích khách kia, đã chết” nói nhảm, hẳn thường xuyên bị điểm huyết như vậy, không chết mới lạ!

“đã chết! thế lấy gì để đổi cách cách?” Dận Chân hỏi

“vương gia, cái này đơn giản, tìm 1 tử tù giống hẳn, lấy đao thay mệnh, sau đó đem đi đổ, tạm thời không thể phát hiện” Nạp Lan Đức Duật 1 chút cũng không lo lắng

“đầu tiên là ám sát sau là bắt cóc, 2 lần, hướng bọn họ hảo hảo tính” Khang Hy nào

“2 năm không gặp Khiếu Tuyền, thật là tiếc nuối, lần này nhất định phải cùng hẳn so cao thấp” Nạp Lan Đức Duật tự phụ, đối vs Khiếu Tuyền danh đã nghe từ lâu, đương nhiên muốn đối mặt so cao thấp. nhắc đến hẳn, Nạp Lan Đức Duật nhớ tới lời nói của Tâm Di, 1 thời sắc mặt trắng bệch, môi run run: “chẳng lẽ huynh ấy...”

Lúc này, Dận Chân đưa ra chủ ý: “tiểu Cúc bị ném ở ngoại ô phía tây, cách cách không biết bị giấu ở đâu, hoàng a mã, dù sao cũng còn 3 ngày, nhi thần nghĩ vừa chuẩn bị người vừa đi tìm cách cách cùng lúc” Dận Chân đề nghị căn bản là lãng phí nhân lực, cho dù đem đồ giấu trong nhà còn chưa chắc tìm được huống chi kinh thành rộng lớn như vậy, giấu 1 người sao có thể dễ dàng tìm được?

Nếu muốn tìm, vậy tìm đi, bọn họ không phải dân chúng bình thường, Nạp Lan Đức Duật cùng Nạp Lan Hoàn điều động binh mã truy lùng toàn thành, các cửa kiểm soát, người qua lại đều bị kiểm tra không bỏ sót ai

Bên trong khách điểm, quan binh kiểm tra từng phòng

“quan gia, chúng ta nơi này đều an phận thủ thường a, không có người của Thiên Địa hội a” chưởng quầy lo lắng

“bọn chúng trên mặt có khắc chữ sao?”

“đây là hiệu kính các ngài, cầm uống tra” chưởng quầy lên lút nhét bạc

“ta nói thẳng cho người biết, bình thường là cho qua, cho có lệ vs bên trên, nhưng là này là khác, Tâm Di cách cách bị Thiên Địa hội bắt đi, Nạp Lan ngạch phu rất tức giận, ta còn muốn bảo trụ bát cơm”

Đang nói vài tên lính đi ra báo cáo: “không có gì khả nghi”

“điều tra hết chưa?”

“đã điều tra hết”

“nhà tiếp theo, chưởng quầy, thấy ai khả nghi thì lập tức báo cáo”

“vâng”

Chờ quan binh ly khai, 1 khách nhân nói: “chưởng quầy, mặt trời mọc phía tây rồi, bọn chúng tự nhiên không lấy bạc của người”

“ta tình nguyện để bọn họ thu bạc, hôm nay tra xét như vậy, ta còn làm sinh ý thế nào(sinh ý = buôn bán sinh lời)” chưởng quầy kêu khổ

Tiểu nhị cũng nói theo: “cũng khó trách, Tâm Di cách cách mất tích, Nạp Lan Đức Duật hội thế nào không nóng nảy”

“hôm nay làm loạn gây sức ép cái gì, chỉ hại chúng ta!” 1 khách nhân khác nói

“chính là bày đặt, thái bình như vậy, phục Minh làm gì!” tiểu nhị nói thầm

Chưởng quầy sợ phiền phức vội ngăn cản tiểu nhị: “hu! Mạc đàm quốc sự, người nhanh đi làm việc đi, đừng ở đây luyên thuyên, cẩn thận đem người thành người Thiên Địa hội bây giờ”

Nạp Lan Đức Duật cước bộ nhanh như lửa cháy, nhưng trong người lại âm thầm cao hứng

Trong Liêm vương phủ

“2 ngày nay, hoàng a mã tính tình dường như rất đặc biệt, gặp ai cũng không thuận mắt” Thập a ca 2 ngày chạm qua cái đình

Cửu a ca cũng nói: “ta vẫn là khôn hiểu, nha đầu kia có ma lực gì có thể khiến hoàng a mã tả hỉ hữu giận. mới không thấy nàng 1 chút,hoàng a mã liền hướng chúng ta phát giận, như là chúng ta đem nàng về trời không bằng!”

“ta hy vọng nàng đừng có về sớm, để Nạp Lan Đức Duật 1 khoảng lo lắng” Kỳ Duệ tối vui mừng

Dận Tự nói: “người cũng thật là, nói thế nào Uyển Nhi của người cũng là chính bất kì cách cách, so vs Tâm Di thì xinh đẹp hơn, tính tình cũng hảo hơn”

Kỳ Duệ hừ 1 tiếng: “cách cách chính bất kì so ra thì kém xa cách cách từ trên trời rơi xuống. xinh đẹp thì có ích gì, nữ nhân xinh đẹp thiếu gì, chính là tính tình không có chủ kiến, cùng Tâm Di không giống nhau. Đừng cho là ta không biết, Uyển Nhi luôn thích Nạp Lan Đức Duật, hoàng thượng từng đề cập qua đem Uyển Nhi cấp Nạp Lan Đức Duật, người ta không được mới ném qua cho ta”

“người xem Nạp Lan Đức Duật là kẻ ngốc sao, rất tinh a, thế nào trước kia không biết a!” cửu a ca vs Nạp Lan Đức Duật bất mãn

Kỳ Duệ lại khí: “các người không thấy a, mấy ngày nay Nạp Lan Đức Duật có bao nhiêu kiêu ngạo”

“là hần lão bà, hần đương nhiên” thập a ca thối bọt trà nói

“hần chính là sợ mất đi danh hiệu ngạch phụ, không có Tâm Di, hần liền không phải”

“hoàng thượng cũng thật bất công, cùng là ngạch phụ, hoàng thượng cho hần kiến phủ đệ, tự mình đi hỏi hôn sự, còn ta, tốt xấu cũng là bối lạc, hoàng thượng hay không nhớ đến ta nữa điểm?” Kỳ Duệ bụng đầy tức giận

Dận Tự tiếp lời: “người hiện tại nén giận không biết là muộn sao, người nói sớm, có Tâm Di, người muốn cái gì chẳng có, thiên hạ trong bàn tay, sự tình đều là người làm hỏng, hoàn hảo nén giận”

Kỳ Duệ nói không ra lời, Dận Tự chốc lát lại nói: “ai nha, nha đầu kia, nàng có gì hảo đâu, nói nàng can thiệp triều chính, cho tới giờ cũng chưa từng cùng quan lại giao tiếp, nói nàng mặc kệ, nàng ra đề nghị, nói đạo lý, cũng rất thực tình, cũng khó trách hoàng a mã đau nàng, vài lần, ta cùng nàng nói chuyện... chẳng thu được gì” Dận Tự là người có chí lớn, chỉ là vận mệnh không chiều cổ hần

Cửu a ca có chút hâm mộ: “ta thế nào không có cơ hội này?”

Bát a ca cười: “còn phải xem nàng tâm tình”

“2 người sao thế, cùng nàng nói chuyện phiếm vui vậy sao?” thập a ca không rõ

“cùng nàng nói chuyện phiếm là 1 lạc thú, có chút vấn đề nói vs nàng liền trở nên rất đơn giản, ta trở về thực hiện phương pháp của nàng thấy rất hữu hiệu” Dận Tự đối vs Tâm di rất bội phục, “nhìn lại gia sư, phụ tá, môn khách của chúng ta được cái gì? Hảo mưu kế chẳng được cái nào, sửu mưu kế thì được một đồng, nuôi không bọn họ không bằng 1 tài nữ”

“người nên may mắn vì nàng là nữ, nếu là nam sợ còn cao hơn!”

“Kỳ Duệ a Kỳ Duệ, người bại bởi Nạp Lan Đức Duật, cả đời bại vì hần” Dận Tự cảm thán

“không cần thiết, nói thế nào ta cũng là hoàng tộc” Kỳ Duệ không phục nói

Bát a ca cười lạnh : “huyết thống hoàng tộc thì sao? 3 huynh đệ ta đều là thân sinh của hoàng thượng, thân sinh thì sao? Hần nhiều con như vậy, trước kia trong mắt chỉ có thái tử, tên kia chính mình không chịu thua kém, kết quả liên lụy chúng ta”

“đừng nói nữa, nói cũng vô dụng, lão nhân chứng mắt vs chúng ta” thập a ca nói

“chính là vì chứng mắt, cho nên ta mới muốn hần để ý, xuất thân của ta không thể cùng các người so, càng không so được vs lão tứ cùng thập tứ đệ, ngạch nương quyết định thân phận đứa con” ngạch nương của Dận Tự là 1 cái tiện nô, không danh phận, đây vẫn là điều hần canh cánh, “cho nên, ta càng muốn có người bày ta mưu kế, Tâm Di, nàng là bảo vật, ngay từ đầu không nên coi thường”

“nàng nếu nguyện ý cùng người nói chuyện, chứng minh nàng vs người không phản cảm”

Dận Tự thở dài: “trước kia, hiện tại, người đừng nghĩ nàng không biết chúng ta phái người đi thám đề!”

“không phải chúng ta còn ai đâu!”

“cái kia ám sát, vu oan, ai cam đoan nàng không biết!”

Cửu a ca hồi hận, khuyên: “làm đã làm, không hối hận, làm tiểu Thảo dừng tay, sau đó tìm biện pháp lôi kéo làm quen!”

“cũng chỉ như vậy, ngày mai đổi người, cũng không biết chắc sẽ trở về”

Sáng sớm hôm thay đổi người, Nạp Lan Đức Duật cùng Dận Chân áp giải xe tù đi Diệu Phong sơn đổi con tin

Nạp Lan Đức Duật cùng Dận Chân dừng kị mã, phía sau là đại nội thị vệ cùng xe tù, xe tù chở 1 phạm nhân cúi đầu xuống, thấy không rõ mặt, tay chân đầy xiềng xích, quanh xe chở tù đầy quan binh, sau xe chở tù là 1 đám thị vệ

Tiến lên phía trước, Nạp Lan Đức Duật cùng Dân Chân lặc dây cương, phía sau cũng dừng lại

Chân nhìn bốn phía, sơn thể hiểm trở, không giống vs nơi có thể mai phục, hỏi Nạp Lan Đức Duật : “bọn họ có đến hay không?”

“Bọn họ hẳn ở trong Diệu Phong sơn chuẩn bị đổi người” Nạp Lan Đức Duật cũng không nắm chắc, Tâm Di ở trong tay Thiên Địa hội, hẳn bị động

Đợi không bao lâu, phía trước xuất hiện 1 đám người cưỡi ngựa đến, ở trước mặt bọn họ dừng lại. đi đầu là Khiếu Tuyền, thấy Nạp Lan Đức Duật, hẳn ôm quyền: “Nạp Lan huynh, biệt lai vô dạng a!”

Nạp Lan Đức Duật trong lòng choáng váng, “Tâm Di đoán không sai, người quả nhiên là người Thiên Địa hội! người hẳn gọi là Vu Tức Thủy đi, tổng đà chủ!” lúc này Nạp Lan Đức Duật khẳng định trước mặt chính là Khiếu Tuyền

“Nạp Lan huynh thứ tội, tại hạ đúng là Vu Khiếu Tuyền”

Trong lòng đã sớm chuẩn bị tư tưởng, nghe hẳn thừa nhận, Nạp Lan Đức Duật trong đầu vẫn vang lên 1 âm thanh: “hảo, 1 cái phá sơn thần chương, Vu Khiếu Tuyền, người và ta từ đầu nhận thức đều là người an bài từ sớm”

“không, chính người nói cho ta biết người là Nạp Lan Đức Duật, trước đó quả thật ta không biết người là ai” Khiếu Tuyền thẳng thắn

Nạp Lan Đức Duật cười 1 tiếng, châm chọc nói: “ta còn phải đa tạ người ngày đó không giết ta?”

“ta đem người làm bằng hữu”

“bằng hữu? người bắt cóc vị hôn thê của ta”

“đây là chủ ý của chúng ta” Khiếu Tuyền thản nhiên nói

74. Chương 74: Thật Thật Giả Giả

Tần Phong nhìn thấy Nạp Lan đức duật mắt đều đỏ, hận không thể một đao giết hẳn, vì thế giọng cảm hận nói:” Đà chủ, năm đó chính là hẳn lãnh binh diệt thanh liên sơn trang, Lâm đại ca chết thảm ở hẳn dưới tay,”

” Tần Phong, mạng của người thật tốt, năm đó bị thương nặng như vậy, cứ nhiên không chết?” Sự cách nhiều năm, Nạp Lan đức duật vẫn nhớ rõ hẳn,

” Lão tử là mèo, có cứu mạng, hôm nay ta muốn thay các huynh đệ đã chết báo thù,” Tần Phong từ lập tức nhảy lên, đao hướng Nạp Lan đức duật công tới, Nạp Lan đức duật tay không tiếp chiêu, hai người đấu cùng một chỗ, ước chừng hơn hai mươi chiêu, Nạp Lan đức duật một cước đem Tần Phong trong tay đao đá bay, Ngay sau đó một chưởng đưa hẳn từ giữa không trung đánh rơi,

Vu Khiếu Tuyền chạy nhanh tiếp được Tần Phong,

Nạp Lan đức duật một phi thân xoay người, trở lại trên lưng ngựa,

Vu khiếu tuyền giúp đỡ Tần Phong ngồi dưới đất:”Tần hương chủ, người cảm thấy thế nào?”

Tần Phong ới ra một búng máu:” Không chết được!”

Dân Chân sợ người thiên địa hội làm khó dễ, vội hỏi:” Nạp Lan, đổi người quan trọng hơn, Vu Khiếu Tuyền, mau đưa cách cách giao ra đây,”

” người của chúng ta đâu?” Vu Khiếu Tuyền tự nhiên không chịu không công thả người,

Nạp Lan đức duật phát phát tay về phía sau, quan binh đem xe chở tù tiến lên,

Tần Phong lớn tiếng hô: "Lâm nhị ca, Lâm nhị ca,"

Nghe được Tần Phong tiếng la, Nạp Lan đức duật trong lòng vừa động, "Lâm nhị ca, thích khách là phó đà chủ lâm tây hào?"

Từ người trong xe không hề động tĩnh, Tần Phong nóng nảy, rống to: "Các người đem Lâm nhị ca thế nào?"

Dận Chân mắt lạnh nhìn bọn họ sốt ruột, không thấy ra sơ hở, liền trả lời nói: "Yên tâm, hắc còn sống, cách cách đâu?"

"Mang nàng đi ra," Vu Khiếu Tuyền ý bảo mang Tâm đi đi ra, Mặt sau cùng một chiếc xe ngựa trên đi xuống tâm di, nàng nghĩ muốn chạy tới, bị lại nhân ngăn cản,

"Tâm di, người có khỏe không?" Nạp Lan đức duật lo lắng địa lớn tiếng hỏi,

Tâm di không nói lời nào, chính là gật đầu,

Nạp Lan đức duật cảm tức Vu Khiếu Tuyền, "Vu Khiếu Tuyền, người ở trên người nàng làm gì?"

"Đừng lo, ta chỉ là điểm nàng á huyết, chờ một chút chính người thay nàng giải đi, hiện tại có thể thay đổi người đi?" Vu Khiếu Tuyền thầm nghĩ nhanh lên đem người đổi trở về,

"Hảo, người trước phóng," Nạp Lan đức duật nói,

"Đà chủ, chó thanh luôn luôn không tuân thủ chữ tín, làm cho bọn họ trước thả người," Tần Phong không tin Nạp Lan đức duật,

Dận Chân cũng không tin tưởng hắc nhóm: "Bảo chúng ta trước phóng, đến lúc đó các người không thả, kia làm sao bây giờ?"

"Vu mỗ tốt xấu cũng là đà chủ, sao lại lật lọng?"

"Nếu 2 bên cùng không tín nhiệm, không bằng một phần tam đồng thời thả người," Nạp Lan đức duật lòng tràn đầy thầm nghĩ Tâm di chạy nhanh đổi lại đây, làm cho hắc hảo hảo nhìn xem có hay không chịu cái gì ủy khuất, nếu tâm di có cái gì thương tổn, hắc hôm nay sẽ đại khai sát giới,

Vu Khiếu Tuyền đồng ý nói: "Hảo, ta đếm đến 3, nhất, nhị, tam,"

quan binh đem xe chở tù đẩy dời đi,

Cùng lúc đó, tâm di cũng nghiêng ngã lão đảo về phía trước đi,

Nạp Lan đức duật nhin không được xuống ngựa, đi tiếp tâm di, vừa thấy mặt liền đỡ lấy nàng, trước quan trọng hơn ân cần thăm hỏi, hắc đau lòng địa nói: "Tâm di, mấy ngày nay ủy khuất người, bọn họ có hay không khi dễ người?"

Tâm di lắc đầu, đột nhiên nâng thủ một chưởng đánh mạnh vào ngực Nạp Lan đức duật, Nạp Lan đức duật không nghĩ đến tâm di hội hướng hắc động thủ, một chút phòng bị cũng không có, đỡ ngực, lui năm sáu bước,

Dận Chân không thấy rõ phát sinh chuyện gì, chỉ nhìn đến Nạp Lan đức duật lui lại, mà tâm di lại còn đứng ở tại chỗ bất động, hắc lập tức cảm giác xảy ra vấn đề, vội hỏi: "Nạp Lan, sao lại thế này?"

Nạp Lan đức duật văng ra một búng máu, sau đó nhanh chóng điểm chính mình mấy huyết đạo, lớn tiếng hỏi: "Người là ai?"

Mọi người trước mặt tâm di một trận cười khanh khách: "Nạp Lan đức duật, ta là Tâm di cách cách trong lòng người a!"

Dận Chân cũng nghe ra tiếng âm không đúng, giục ngựa tiến lên vài bước, "Người rốt cuộc là ai?" Chỉ thấy nàng kéo xuống trên mặt mặt nạ, dung mạo thanh lệ làm ắt Dận Chân sáng lên,

"Nạp Lan đức duật, ta dùng thập phần công lực, nhâm người võ công dù cho, ít một cũng muốn ba năm trở lại mới có thể khôi phục," Lã tứ nương biết chính mình đối Nạp Lan đức duật ám toán sẽ làm hắc hôm nay không thể phát huy bình thường công lực,

” Thật sự cách cách đâu, các người đem nàng thế nào?” Dận Chân gặp Nạp Lan đức duật bị thương, biết hôm nay rất có thể là tiền mất tật mang, trở về là không có cách nào cùng Khang Hi trả lời

Lúc này, Vu Khiếu Tuyền ở một khác giữ nói:” Tứ nương, chúng ta bị lừa, hấn không phải tây hào,”

” Ê tiện!” Lã tứ nương mắng một tiếng, hướng Nạp Lan đức duật đánh tới,

Dận Chân ứng chiến, vừa đánh vừa nói:” Cũng vậy, người cũng không giả mạo khanh khách sao?”

” Tứ nương, trước đừng đánh,” Vu Khiếu Tuyền ngăn cản nói,

” Vì cái gì? Thừa lúc Nạp Lan đức duật bị thương, trước hết giết tên cầu tặc này,” người Thiên địa hội kiêng kị chính là Nạp Lan đức duật,

” Tứ nương, tây hào còn trong tay bọn họ,” Vu Khiếu Tuyền cũng có băn khoăn,

” Sợ cái gì, chúng ta cũng có tâm di khanh khách,”

Vừa dứt lời, âm thanh từ 1 cái cây gần đó vọng đến:”Lã tứ nương, nhĩ hảo không biết xấu hổ, giả mạo ta không tính, còn trợn mắt nói nói dối,” Nghe được thanh âm, tất cả mọi người không đánh, nhìn lại phía phát ra âm thanh, chỉ thấy cái cây gần đó chui ra một người, phủi trên người bụi,

Dận Chân, Vu Khiếu Tuyền đồng thời kêu lên:” Tâm di!”

Dận Chân phản ứng cực nhanh, lập tức hô:” Bảo hộ cách cách,”

Bọn thị vệ lập tức đem tâm di ngăn ở phía sau,

Tâm di cũng không để ý tới, ánh mắt tìm tòi một chút, gặp Nạp Lan đức duật ở bên ngồi chữa thương, trong lòng đau tích không thôi, nàng đi đến trước mặt Nạp Lan đức duật, sắc giọng:” Đứa ngốc, cũng không nhìn rõ ràng,”

” Ta lo lắng người, nhất thời không phát hiện,” Gặp tâm di không việc gì, đau đớn trên người Nạp Lan đức duật cũng nhẹ vài phần,

Tâm di lấy ra cái tiểu bình sứ, lấy ra một viên viên thuốc, uyển miệng Nạp Lan đức duật,

Dược tiến miệng, Nạp Lan đức duật lập tức biết là cái gì:” Thiên Sơn Tuyết Liên!”

” Hữu dụng sao?”

” Hữu dụng là có dùng, nhưng là cần thời gian,”

Tâm di hướng hấn cười cười:” Yên tâm, cần quấy là một sở trường của ta,” Nói xong, xoay người đi vào trước đội ngũ, nói:” ta cũng phải lên ngựa mới công bình,”

Người Tâm di có điểm thấp bé, vì thế hướng mặt sau thị vệ hăm:” Ai tới giúp ta một chút?” Lập tức có người tiến đến giúp đỡ tâm di lên ngựa,

” Như vậy còn kém không nhiều lắm!” Tâm di nói thầm, thấy khiếu tuyền bộ dáng buồn bực địa, bất giác có điểm buồn cười, nói:” Cho đà chủ, có phải hay không cảm thấy được thực ngoài ý muốn a? Có muốn biết hay không ta là như thế nào lại ở chỗ này xuất hiện?”

” Đang muốn thỉnh giáo,” Vu Khiếu Tuyền quả thật rất muốn biết,

Tâm di lại hỏi dận Chân :”Ung Vương gia, người có muốn biết hay không a?”

” Ai nha, tâm di, người sẽ không phải thừa nước đục thả câu đi!”

”Ung Vương gia! Người là dận Chân?” Lữ tứ nương thế mới biết trước mắt nam nhân trung niên này chính là dận Chân

” Đúng là bốn vương,”

” Sớm biết rằng là người, vừa rồi ta sẽ không nên thủ hạ lưu tình,”

Dận Chân dẫn theo điểm trên đùa mồm nói:”Lữ tứ nương, rốt cuộc là ai thủ hạ lưu tình nha?”

Tâm di nhìn xem hai người, trong lòng nói thầm, "Truyện thuyết hai người bọn họ có, có... Sẽ không là thật đi, ta như thế nào cảm thấy được dận Chân có điểm không thích hợp a!"

Vu Khiếu Tuyền gặp Lã tứ nương chuyển hướng đề tài, vội hỏi: "Tứ nương, người trước đừng nói nữa, tâm di, người, người là như thế nào đào thoát?"

Nạp Lan đức duật nghe được Vu Khiếu Tuyền đổi tâm di xưng hô thân thiết như thế, mà lại là thập phần quan tâm, không khỏi nhướn mày, ngẩng đầu nhìn hần liếc mắt một cái, "Ta thiếu chút nữa đã quên, hần cũng thích tâm di, hiện tại đổi tâm di nói chuyện ngữ khí như thế thân thiết không phải ba ngày này, bọn họ..." Miên man suy nghĩ, chữa thương sẽ suy giảm,

Bên kia, tâm di còn tại lỗi nhải, "Xem ra người thật sự rất muốn biết, ta liền nói cho người nghe, tuy vậy, chiêu này không phải vạn thí vạn linh, chỉ có thể ngẫu nhiên lâm vào, Cho đà chủ, ung Vương gia không biết tiền căn hậu quả, cho nên, ta phải nói từ đầu, có thể có điều dài dòng, chiếm dụng thời gian, cũng có điều dài, mọi người kiên nhẫn một chút," Tâm di thật là lan man dài dòng,

"Vu đại ca, chúng ta không cần phải... ở trong này nghe nàng kể chuyện xưa," Lã tứ nương không kiên nhẫn,

"Người không thích nghe, tổng đà chủ các người nghe, ta biết người vì cái gì không thích nghe, bởi vì người sợ ta làm lộ bí mật hoá trang của người,"

"Ta mới không sợ đâu!" Lã tứ nương chịu không nổi phép khích tướng,

"Người đã không sợ, vì cái gì không cho ta nói?" Tâm di không lớn không nhỏ nói

Quả nhiên, Lã tứ nương nói: "Hảo, người muốn nói thì nói đi!"

"Ta kể chuyện xưa so với thuyết thư tiên sinh còn lợi hại, cam đoan người hội nghe được chuyện hay,"

Tâm di bắt đầu kể chuyện xưa,

Ngày đó, nàng hẹn Nạp Lan đức duật đến nhà hần, cũng không có người đi theo, chỉ dẫn theo tiểu Cúc, Trên đường vô cùng - náo nhiệt, người đi kẻ lại, tâm di cùng tiểu Cúc chậm rãi đi vừa trò chuyện,

"cách cách, sao không gọi thêm vài người?" Tiểu Cúc hỏi,

"càng nhiều người càng lảm chuyện, hiện tại càng ngày càng vô pháp vô thiên, có bọn họ, ta cũng không thể hảo hảo mà cùng Nạp Lan đức duật nói chuyện,"

"Kia còn không phải là ngài dung túng ra sao,"

Tâm di cười nói: "Ta giờ muốn quản giáo bọn họ cũng không được, chờ về sau làm cho Nạp Lan đức duật đi giáo huấn bọn họ đi!"

đến trước cửa Nạp Lan gia, bên đường có một lão bà bà bán hoa tươi, "Bán hoa... Bán hoa a, cô nương, mua mấy đóa hoa đi, vị này đại tẩu, mua mấy đóa hoa mang về đi!"

Tâm di động lòng trắc ẩn: "Lớn tuổi như vậy còn bán hoa lấy lãi, Tiểu Cúc, chúng ta đi mua mấy đóa," Nàng lôi kéo tiểu Cúc hướng lão bà bà đi đến,

Lão bà bà thấy có khách tới, vội tiếp đón: "Hai vị cô nương, mua mấy đóa hoa đi, đều là buổi sáng vừa mới tiến(cắt), rất tươi a!"

"Bà bà, ngài lớn tuổi như vậy, như thế nào còn bán hoa lấy lãi a?" Tiểu Cúc tâm địa cũng tốt,

"Đứng ở nhà cũng không có việc gì, đi ra hoạt động hoạt động gân cốt, hoa này là của nhà, trợ cấp chút ít cho gia đình," lý do này không có gì khả nghi,

Tâm di cầm lấy hoa, nghe(ngửi), chọn, tiểu Cúc cũng chọn 1 ít, còn khi không nghe(ngửi) mùi hoa,

"Ngô, thơm quá a!" Tâm di cảm thấy được này mùi hoa thật rất thơm,

"Có phải hay không, là hương hoa của ta đi?" Lão bà bà tươi cười đầy ẩn ý, thấy tay lão bà bà mềm mại, tâm di lập tức nhận thấy không đúng: "Tay người..." Nàng xem như phản ứng mau, nhưng là đã muộn, chỉ cảm thấy đến một trận chói mắt, vội nhắc nhở: "Tiểu Cúc, đừng nghe(ngửi) hoa,"

“đầu óc ta choáng váng,” Tiểu Cúc có chút đứng thẳng không xong,

Hai người lung lay sắp đổ, bên cạnh hai người mua bán nhanh chóng đỡ lấy các nàng, mông lung tâm di thấy lão bà bà lộ ra tươi cười cổ quái, Một chiếc xe ngựa trùng hợp đi qua trước mặt bọn họ, xe ngựa dừng lại, tiếp theo liền ly khai, trên đường đã không thấy bọn họ có mấy người, Đây quá trình, hơn hai ba phần là vậy, người đi đường đều không có chú ý,

Tâm di bị đưa đến một cái nông trang, mê được còn không có hết tác dụng, nàng mê man, Không biết bao lâu, nàng đã tỉnh, chậm rãi mở mắt ra, nhìn thấy một cái xa lạ địa phương, vì thế ngồi dậy đánh giá phòng, trong phòng có điểm tối, đốt một ngọn nến nhỏ, tâm di nhìn quét một chút, chỉ có cái bàn, ghế dựa cùng giường, nàng xuống giường, kéo cánh cửa, bên ngoài có thể khóa, kéo không ra, gian phòng ở cũng không có cửa sổ,

Tâm di buồn bực địa ngồi trở lại trên giường,” Đáng chết! Nếu ở hiện đại ta còn có thể báo cái cảnh, nơi này... Đừng làm cho ta biết là ai, nếu không... Hừ!”

Một lát sau nôi, cửa phòng mở ra, đi vào là Vu Khiếu Tuyền cùng Lã Tứ nương,

” cách cách tỉnh?” Vu Khiếu Tuyền nói,

Tâm di nhìn thấy Vu Khiếu Tuyền cũng là chấn động:” Là người! Nơi này nơi nào? Các người rốt cuộc là ai?”

” Mạo phạm cách cách,”

“trước hẳn tự giới thiệu một chút,”

” Tại hạ Vu Khiếu Tuyền, thiên địa hội tổng đà chủ, vị này chính là Lã Tứ nương,” Vu Khiếu Tuyền giới thiệu,

” Thiên địa hội! Ta quả nhiên không đoán sai, người là phản thanh phục minh, Nạp Lan đức duật cư nhiên cùng thiên địa hội tổng đà chủ giao tình bằng hữu, rất châm chọc, nếu hẳn biết người là thiên địa hội tổng đà chủ, còn bắt cóc vị hôn thê của hẳn, chỉ sợ bằng hữu muốn thành cừu địch,”

” Tạo hóa trên người,” Vu Khiếu Tuyền bắt đầu dĩ địa nói,

đã biết bọn thân phận của họ, tâm di liền trực tiếp hỏi:” Các người chuẩn bị cùng Khang Hi đàm điều kiện gì?”

Vu Khiếu Tuyền cùng Lã Tứ nương kinh ngạc nhìn nhau,” cách cách thật sự là băng tuyết thông minh, khó trách Khang Hi đem người trở thành bảo bối,” Vu Khiếu Tuyền bội phục nói,

” Nếu ta không đoán sai, các người tính toán dùng ta đổi tên thích khách kia, hẳn ở thiên địa hội hẳn là nhân vật trọng yếu, nếu không các người cũng không nhọc lòng an bài,”

tâm di đoán được kế hoạch của bọn họ, Vu Khiếu Tuyền cũng không giấu diếm nữa, nói thẳng :” Hẳn là thiên địa hội phó đà chủ lâm tây hào, nguyên bản chúng ta tính ở đại lễ chọn rể của người chạy về kinh thành ép Khang Hi, không ngờ hẳn tính tình quá mau, dẫn theo vài huynh đệ xâm nhập hoàng cung, kết quả thất thủ bị bắt, mà thẻ số của ta thì đã đánh mất, cho nên đành phải ra hạ sách này,”

“Lâm tây hào, tên này nghe quen quen a!” Tâm di nghe được lâm tây hào tên này cảm giác phi thường quen tai, miệng lại nói:” Cho dù giết Khang Hi thì như thế nào? Giết Khang Hi liền đánh đổ đại thanh, liền hoàn thành nghiệp lớn phản thanh hồi phục minh các người? Ngu xuẩn!” Tâm di không chút khách khí mắng,

” Người nói ai ngu xuẩn?” Lã Tứ nương có điểm buồn bực hỏi,

” Chẳng lẽ không đúng sao? Giết Khang Hi, lập tức sẽ có một tân hoàng đế, sau hoàng đế này còn có hoàng đế khác, các người có thể đều giết sao?”

Vu Khiếu Tuyền không nghĩ giữa các nàng lại xuất hiện tranh chấp, nói:” Việc này chúng ta tạm không thảo luận, đã nhiều ngày liền ủy khuất cách cách, cách cách ở nông trang tùy ý đi lại, tuy vậy, huynh đệ phần lớn làm việc lỗ mắng, sợ làm cách cách kinh sợ, cho nên Tứ nương hội tùy thân bảo hộ người,”

Tâm di tức giận địa nói:” Giám thị liền giám thị, đừng nói dễ như vậy nghe, Ta nói ngươi, Vu Khiếu Tuyền, ngươi để ta trở về, ta sẽ báo thù,”

” Ha hã!” Vu Khiếu Tuyền cười cười,” Ta nghĩ Nạp Lan đức duật cũng sẽ không cho ngươi xuất đầu,”

” Không cần hấn, ta cũng có thể đấu được vs các ngươi! Ngươi nếu sợ thì đừng làm cho ta xuất môn, nếu không...” Tâm di luôn luôn thích làm bầy rập, khiêu khích người khác,

Quả nhiên, Vu Khiếu Tuyền nói:” Ta mà làm khó dễ ngươi - một cái thiếu nữ tử, ba chữ Vu Khiếu Tuyền này một đời anh danh chẳng phải bị hủy!”

Vu Khiếu Tuyền a Vu Khiếu Tuyền, ngươi bắt cóc ai không bắt, lại đi bắt cóc vị Đại tiểu thư của chúng ta!

” Hừ, ta không đem nơi này biến thành gà bay chó sủa, ta không gọi chung tâm di,” Ai! Tâm di có loại này ý niệm trong đầu, thiên địa hội nghĩ muốn yên cũng không được,

Là thiên địa hội gặp tai ương!

75. Chương 75: Gây Sự

Trời đã buổi tối, nên ăn cơm, Vu Khiếu Tuyền coi như là chiêu đãi khách, cho nên còn đặc biệt thiết một bàn tiệc rượu, cùng là tứ nương và đi tâm di đi vào trong phòng,

Trong phòng đã sớm tụ tập đông người, đều muốn nhìn xem vị cách cách từ trên trời rơi xuống vang danh khắp kinh thành là dạng nào. Nhìn thấy bọn họ đi ra, mọi người đứng lên, hướng Vu Khiếu Tuyền ôm quyền:” Tổng đà chủ,”

Vu Khiếu Tuyền cũng đáp lễ nói:” Các vị huynh đệ, có lẽ!”

Tâm di nhìn lướt qua bọn họ, xem bói, bán đồ ăn, chạy đường, phú hào thương nhân vân vân, các loại cách ăn mặc đều có,

Tần Phong cẩn thận đánh giá tâm di hỏi:” Đà chủ, nha đầu này chính là cách cách từ trên trời rơi xuống?”

” Là, nàng chính là tâm di cách cách,”

Tâm di thấy bọn họ cứ nhìn mình mà không chịu để yên, không khỏi trừng mắt nhìn, nói:” Xem xong rồi đi, ta thì không phải ba đầu sáu tay, không phải cùng các ngươi giống nhau a!” Nói xong, cũng không để ý đến mọi người, đi đến cái bàn chủ vị ngồi xuống,

”Ai, ngươi tưởng nơi này là hoàng cung a, nói cho ngươi biết, nơi này là tổng đà thiên địa hội, vị trí này không phải để ngươi tọa,” Tần Phong kêu,

Vu Khiếu Tuyền cũng không thấy sao cả:”Tần hương chủ, quên đi, nói như thế nào nàng cũng là khách nhân của chúng ta,”

Tâm di nhìn thịt cá trên bàn, bất mãn nói:” Cho đà chủ, đây là đồ ăn ngươi chiêu đãi khách nhân?”

” cách cách, đây là tiêu chuẩn đãi khách nhân cao hơn 1 bậc,” Vu Khiếu Tuyền cảm thấy đồ ăn này tốt lắm, hấn nào biết tâm di luôn luôn không thích thức ăn mặn, ở trong cung nàng ăn thật sự nhẹ,

” Ta không tin thiên địa hội ngay cả bàn tiệc rượu bạc đều không có,” Tâm di cố ý cùng hấn tranh cãi,

” Có đồ ăn cho ngươi ăn đã là tốt lắm rồi, ngươi còn muốn ăn thế nào nữa?” Tần Phong sắp một câu,

” Mập mập, ngươi ồn ào cái gì nha, tổng đà chủ các ngươi cũng chưa ý kiến,” Tâm di gặp Tần Phong có điểm béo, liền gọi hấn mập mập,

”tổng đà chủ chúng ta được dưỡng hảo, ta là đại què mùa,” Tần Phong cố ý nói

” Cho nên người mới không phải tổng đà chủ!” Tâm di lập tức trả lại cho hắn một câu,

Cùng tâm di đấu võ mồm, Tần Phong không phải đối thủ a! Tần Phong không nói được gì, không phản đối, tâm di đắc ý cười, nói:” Cùng ta cãi nhau, người nhất định chịu thiệt, kỳ thật yêu cầu của ta cũng không cao, mắng thái lát thêm chân giò hun khói, phải la chân giò hun khói Vân Nam, sau đó đi lục tất cư mua chút rau ngâm, úc, tái thêm một chén gạo kê chúc, chuẩn bị cho tốt lại đến bảo ta ăn cơm,” Nói xong, nàng đứng dậy bước đi,

” Xú nha đầu, người tưởng nơi này là tiệm cơm a, không ăn đánh đồ, đối chết xứng đáng,” Tần Phong nói được cũng không lớn thanh, nhưng tâm di nghe thấy rồi, nàng xoay người, chậm rãi nói:” Không sao cả nha, lâm đông hào đã chết, người không nghĩ huynh đệ hắn cũng chết vì lời nói, sẽ không cùng đi” Tâm di rất cục nớ tới cái tên mình nghe quen quen là từ đâu nghe được, nói xong, nàng cũng không quay đầu lại đi ra đại sảnh,

” Nàng như thế nào biết tây hào cùng đông hào là huynh đệ?” Vu Khiếu Tuyền buồn bực địa nói,

” Hừ, biết cũng không ngạc nhiên, nam nhân nàng là Nạp Lan đức duật,” Tần Phong bởi vì đối Nạp Lan đức duật đầy cừu thị, cho nên thái độ đối với tâm di cũng không tốt,

Vu Khiếu Tuyền phủ định nói:” Bọn họ còn không có lập gia đình, huống chi Nạp Lan đức duật không có khả năng hội nói cho nàng việc này, ai sẽ lại nói trước mặt người mình yêu là mình đã tẩy huyết 1 trang viên,” Hắn không nghĩ tới Nạp Lan đức duật tự mình nói đi ra,

” Đà chủ, nàng không ăn chúng ta ăn, ta cũng không tin nàng chịu đựng được đói,” Tần Phong thái độ vẫn là như vậy,

” Tứ nương, nàng phải làm gì đó, phái người đi cấp nàng lộng,” hành động của Vu Khiếu Tuyền, một là xuất phát từ một loại cảm tình mâu thuẫn đối Nạp Lan đức duật, thứ hai tự nhiên là vì tâm di, hắn vẫn là thích nàng,

” Đà chủ!” Tần Phong đương nhiên là không rõ tâm tư Vu Khiếu Tuyền,

Vu Khiếu Tuyền xua tay chặn lại nói:” Không chỉ nói, việc gì cũng không cùng với nàng so đo, đại cục làm trọng,” Nếu tổng đà chủ đều như thế, mọi người như thế nào có thể không nghe theo, cho nên, lúc sau tâm di ở nông trang gây sức ép thế nào, mọi người cũng đều dễ dàng bỏ qua,

Tâm di là thuộc loại yên vui phái, nàng quan điểm là không cần làm náo loạn, yên yên mà ngủ, tỉnh dậy thấy tinh thần tốt, ném qua điểm tâm, đi tản bộ trong vườn, lũ tứ nương thủy chung đi theo cách nàng hai tam,

Nông trang không quá lớn, tâm di rất nhanh liền đi hết, nhằm chán cực kỳ, nhìn thấy một mảnh bụi hoa, trong lòng vừa động, đi vào bụi hoa tiền:”Hoa nở không tồi a! Lũ tứ nương, đây là cái người gọi là hoa của nhà đi!”

Lũ tứ nương cười cười, nói:” Người như thế nào biết là ta?”

”lão bà bà nào có tay trắng nõn như ngươi vậy? Thấy tay ngươi ta mới cảm giác không đúng, về sau tái phần lão bà bà nhớ rõ bắt tay cũng hoá trang một chút, Ai, đáng tiếc ta phản ứng vẫn là có điểm chậm,cũng lạ là ta lại động tâm

” Nếu không phải lòng của ngươi hảo, chúng ta chẳng dễ dàng như vậy động thủ a!” Vu Khiếu Tuyền thông qua chuyện mà mọi người đồn đại mà cho ra kết luận, tâm di thực thiện lương, cho nên bọn họ liền lợi dụng một chút thiện lương của nàng, quả nhiên hiệu quả,

” Cho nên, không được làm người tốt, Hiện tại ta nhìn thấy hoa này sẽ sinh khí,” Tâm di bước vào vườn hoa, hung hăng gắt này hoa,

Lũ tứ nương không nghĩ đến tâm di đột nhiên nổi điên đi đập hư hoa, nghĩ muốn ngăn cản cũng không kịp, kêu to:” Người làm gì?”

Tần Phong vừa lúc đi qua, nhìn thấy cũng kêu to:” Người nổi điên a, đây là hoa đà chủ thích,”

” Hẳn thích, ta không thích,” Tâm di cũng rống to, rút ra bội kiếm của Lã tứ nương, hướng tới hoa chém lung tung, hoa tươi lá cây đều rơi xuống,

” Dừng tay, người mau dừng tay,” Lã tứ nương đau lòng muốn chết,

Đúng lúc đó khiêu tuyến đuổi tới, trong vườn hoa chỉ còn lại bụi cây lổm chổm, trên mặt đất đầy tàn hoa lá úa, một mảnh bờ bãi, Vu Khiếu Tuyền chỉ vào tâm di nói không nên lời:” Người...”

Tâm di đưa thanh kiếm tới trước mặt hân:” là ta chém, nếu ngươi muốn vì hoa báo thù, xin cứ tự nhiên,”

Vu Khiếu Tuyền trừng mắt nhìn tâm di, thở dài một tiếng rồi đi rồi,

“Ai... Đà chủ...” Tần Phong hô,

Tâm di ném thanh kiếm thẳng tắp cắm vào đất, Nàng nhìn Lã tứ nương cùng Tần Phong:” Cho dù ta đem nơi này náo loạn, các người cũng không làm gì được,”

Ngơ ngác nhìn bóng dáng nàng đi nghênh ngang , Lã tứ nương thở dài một tiếng:” Chúng ta tìm cái Tiểu ma nữ trở về, thật không rõ Khang Hi vì cái gì như vậy thích nàng!”

Tần Phong cũng thẳng lắc đầu:” Ta xem là tiểu tổ tông, đà chủ tính tình cũng tốt lắm, nếu đổi là ta, hừ...”

” Cho nên người mới không phải đà chủ,” Lã tứ nương đột nhiên nhớ tới lời nói của tâm di ngày hôm qua, cũng liền thốt ra, dẫn tới Tần Phong hướng nàng thẳng mắt tròn trắng,

Một ngày rất nhanh liền trôi qua, tâm di trừ bỏ đem hoa cấp chém, cũng không có làm chuyện gì xấu, chính là đem giết chết 1 con gà, lại có chính là rất không cẩn thận dùng cung bắn trúng cánh tay Tần Phong, cung là chính cô ta làm, còn dùng mỹ danh là để luyện mắt, làm Tần Phong tức muốn khóc

Sau khi ăn cơm chiều, tâm di nói muốn ngủ, đuổi lã tứ nương đi, sau đó lặng lẽ đi vào vườn hoa, nương ánh trăng, trồng lại số hoa bị mình đạp đổ, Làm xong này hết thấy, nàng đứng dậy, có chút đau nhức thắt lưng, đột nhiên nghe được phía sau có người nói chuyện:” nếu đã đạp đổ vì cái gì còn trồng lại?”

Tâm di hoảng sợ, xoay người, thấy Vu Khiếu Tuyền đứng bên ngoài vườn hoa

” Làm ơn nếu muốn nói chuyện thì trước đó nên gọi 1 tiếng, dọa chết người!” Tâm di vỗ ngực, động tác nhỏ bé dưới ánh trăng nhìn kiêu mị vô cùng, Vu Khiếu Tuyền không khỏi ngậy người, nhưng hân rất nhanh thu liễm tâm thần, nói:” Ta còn nghĩ lá gan của ngươi rất lớn,”

” Ta nói cho đà chủ, hiện tại là buổi tối, trời đen như vậy tự dưng phát ra âm thanh, lá gan có lớn mấy cũng sợ,”

Vu Khiếu Tuyền không khỏi mỉm cười,

” Người tới đã bao lâu?” Tâm di bước ra vườn hoa hỏi,

” Có trong chốc lát,”

Vu Khiếu Tuyền lại là mỉm cười,

Tâm di vươn hai ngón tay,

” Muốn hay không cười đến 3 lần?” Vu Khiếu Tuyền cứ nhiên lý giải tâm di ý tứ, còn hài hước một phen,

Tâm di nhin không được cười to,” Ngươi cho là ngươi là thu hương a?”

Cho khiêu toàn bộ cũng cười đứng lên:” Ban ngày ngươi cùng hiện tại hoàn toàn khác nhau, ban ngày giống kẻ điên, hiện tại giống đứa ngốc,”

” Ta như thế nào giống đứa ngốc?”

” Chỉ có đứa ngốc mới có thể nửa đêm chạy đến vườn hoa tu sửa hoa,”

” Cũng vậy!” Tâm di chĩa chĩa Vu Khiếu Tuyền,” Tốt xấu cũng là một đà chủ đứng đầu, như thế nào thích đùa nghịch mấy cái hoa cỏ này a!”

” Nhà của ta trước kia chính là lấy trồng hoa mà sống,” Vu Khiếu Tuyền nói:” Xem ra ngươi không muốn ngủ sớm như vậy, ta cho người đi pha một ấm trà ngon, nói chuyện như thế nào?”

” Hảo!” Tâm di không có cự tuyệt,

Bọn họ đi tới dưới 1 tán cây hòe, cây này, cành rất nhiều, lá cây chỉ chít dưới nước, như là một tán cây lớn đón gió, gió thổi qua, chỉ hơi hơi lay động, một chuỗi hoa hòe vàng rơi xuống, mang theo mùi thơm,

Hai người uống trà, lẳng lặng ngồi, nghe thấy cả âm thanh lá rơi, ánh trăng đem cảnh vật chiếu thành 1 bức tranh tối sáng, vừa rõ ràng vừa mơ hồ, đó là 1 đêm trăng nhu hòa

Vu Khiếu Tuyền hơi hơi quay mặt nhìn tâm di, tiêm mi, lông mi rất dài, cái mũi nhỏ, đôi môi khê mở, từ bên cạnh xem ra phi thường quyến rũ, trên trán tâm di có vài sợi tóc nhỏ nhỏ bay, Vu Khiếu Tuyền liền như vậy nhìn, trong mắt chợt lóe đốm lửa, Tâm di giống như cảm giác được, đảo mắt nhìn phía Vu Khiếu Tuyền, ánh mắt của nàng nhanh nhẹn mà thâm thúy, như nước mùa thu

” Có thể xưng hô ngươi tâm di sao?” Vu Khiếu Tuyền nhẹ giọng hỏi,

” Đương nhiên!”

” Tâm di, biết không, ngươi mỗi lần đều cho ta lưu lại thực đặc biệt ấn tượng,”

Tâm di cười cười,” Có thể là bởi vì ta không phải người thời này! Nơi này hết thảy ta chỉ ở trên TV nhìn đến!” Thấy ở khiếu tuyền nghe thế cái danh từ sau rất không biết cho nên bộ dáng, có điểm buồn cười:” Ta không biết nên như thế nào miêu tả, bởi vì ngươi một chút khái niệm đều không có!” Nàng dùng đơn giản một ngôn ngữ nói một chút, làm cho Vu Khiếu Tuyền cơ bản hiểu được TV là cái gì vậy,

Vu Khiếu Tuyền không khỏi đối tâm di cái kia niên đại bắt đầu hướng tới,” Thật sự có nhiều như vậy thứ tốt? Nếu có cơ hội đi nhìn xem thì tốt rồi!”

Tâm di hướng hần trắng liếc mắt một cái, thầm nghĩ:” Ngươi cho là từ Bắc Kinh chạy đến Hà Bắc a, đây là muốn đi có thể đi sao? Phải như vậy đơn giản thì tốt rồi, ta sẽ ở lại đại thanh ”

” Vậy ngươi là thích nơi này hay là thích nơi đó?”

” Vấn đề của ngươi rất kỳ quái, cái này rất khó nói!” Tâm di nghĩ nghĩ,” Từ cuộc sống nhanh và tiện đi lên mà nói, khẳng định là nơi đó hảo, tuy vậy nơi này cũng không sai, sinh thái rất tốt!”

” Nơi này còn có người yêu của ngươi!” Vu Khiếu Tuyền bổ sung một câu,

Nghe thế câu, tâm di ngượng ngùng cười, trên mặt tràn đầy hạnh phúc, Vu Khiếu Tuyền nhìn thấy, không khỏi một trận chua xót, hần dẫn theo bị thương nói:” Ta thực ghen tị Nạp Lan đức duật, nếu ta cũng đi tham gia chọn rể, thắng chưa chắc là hần!

” Ngươi tham gia chọn rể là vì ám sát Khang Hi!” Tâm di nhắc nhở hần,

Vu Khiếu Tuyền xấu hổ cười,” Nhìn đến ngươi ta có lẽ trước tranh ngạch phụ,” Trong lời nói vô tình lộ ra tư tưởng của hần, tâm di không có suy nghĩ, chính là cảm thấy được hần có chút quái dị,

Hai người chuyện phiếm một phen, tâm di có điểm chống đỡ không được, ban ngày gây sự quá lợi hại, đánh gấp nói:” Ta muốn đi ngủ, ngày mai buổi sáng đừng đến gọi ta, ta muốn ngủ thẳng tự nhiên tỉnh!”

Nhìn bóng dáng tâm di, phiền muộn trong lòng khiếu tuyền không biết từ đâu dâng lên, nỗi lòng cô độc khiến cho tình cảm của hần lâm vào cơn sóng nhỏ, buồn khổ, u buồn... Rất nhiều rất nhiều tình cảm hỗn độn trào ra,” Hết thảy đều là tạo hóa trên người a...”

Ngủ thẳng đến khi tự nhiên tỉnh, dương chừng tinh thần, tâm di mà bắt đầu tìm nơi phát tiết do dư thừa sinh lực, phải kiếm cái gì phá hư đây? dạo qua một vòng trang viên sau chạy tới phòng bếp, lã tứ nương cũng đi theo tiến vào,” Ngươi đói bụng?”

Tâm di thuận miệng đáp:” Là, nghĩ muốn tự làm 1 cái gì đó!”

” Vậy ngươi muốn làm đi!” Tứ nương ngại phòng bếp bị làm loạn, liền đứng ở ngoài cửa, không lâu sau, tâm di đi ra, bưng theo 1 cái bánh ga-tô,” Ăn sao?”

Tứ nương lắc đầu, "Ta không đói bụng!"

"Ta ăn a!" Tâm di không khách khí mà đem bánh ga-tô ăn, "Không tồi! Ăn ngon!" Nàng là chính mình tán thưởng một chút, tứ nương buồn cười nhìn nàng,

Đãi tâm di lại từ phòng bếp đi ra, lữ tứ nương nói: "Ta muốn đi nhà vệ sinh một chút, người ngay tại nơi này đợi, đừng có làm loạn nơi này,"

"Yên tâm!" Tâm di đáp ứng đắc hạo hạo, chờ nhìn không thấy lữ tứ nương, nàng quẹt miệng, "Ta ngay cả Hoàng Thượng nói cũng không nghe, hội ngoan ngoan nghe lời người nói, mới là lạ!"

Nàng chậm rãi lắc lư, thoáng nhìn, gặp một người chính bưng chén đĩa lại đây, nàng vội đón nhận đi: "Đại ca, đây là cái gì?"

Bưng trà người ta nói: "Đây là cấp tổng đà chủ chuẩn bị trà,"

"Ta xem," Tâm di mở nắp gối, "trà bình thường hương thôi, đà chủ các người thực tiết kiệm a!" Đột nhiên nàng chỉ vào người phía sau: "Di, đó là cái gì?"

Người bưng trà theo bản năng địa quay đầu lại xem, tâm di nhanh tay cho vào trong trà vài thứ, lấy tay chỉ giáo giáo,

"Cái gì cũng không có a!" Người nọ quay lại đầu nói, hần nào biết như vậy không lâu sau, trong trà đã bị người động tay động chân,

"Ta vừa rồi rõ ràng nhìn đến một chích giống con chuột giống nhau, thật lớn thật lớn gì đó chạy tới," Tâm di nói dối mắt cũng không giật,

"Phải không, ta như thế nào không thấy được?" người bưng trà nghi hoặc nói,

"Nó chạy mau thôi!"

"Đại khái đi, ta phải bưng trà qua," người bưng trà cũng không nghi, bưng trà đi rồi,

Tâm di nghiêng người tránh ra, âm thầm buồn cười, "Thực bổn, dễ dàng lừa như vậy," Nói xong, đưa tay bỏ vào trong miệng, lập tức nhú mào,

Trong phòng, Vu Khiếu Tuyền cùng mọi người đang thương nghị chuyện gì, người bưng trà đem trà buông, Vu Khiếu Tuyền thuận tay bưng lên uống một ngụm, lập tức buông cái chén, lập tức lao ra đại sảnh,

Tần Phong hỏi bưng trà nhân: "Sao lại thế này? Trong trà có cái gì?"

"Ta không biết a!"

"Tối được trên đường có việc phát sinh sao?" Tần Phong cũng coi như xoay chuyển mau,

"Không có nha, chính là gặp tâm di cách cách, cùng nàng nói nói mấy câu,"

"Một định là xú nha đầu ở trong trà hạ cái gì được,"

"Đoán đúng rồi, ta ở trong trà thả độc, tổng đà chủ các người lập tức phải đi đời nhà ma," Tâm di không biết khi nào thì đã ở trước cửa, nàng dựa ở khung cửa nói,

76. Chương 76: Vợ Bạn Không Thể Đùa

Tần Phong cũng không nghĩ nhiều, rút đao ra, "Ta muốn người đền mạng!" mọi người cũng rút đao ra khỏi vỏ, nhắm ngay tâm di,

Đúng lúc Lữ tứ nương nhìn thấy tâm di, tiến vào đại sảnh, thấy tình cảnh, vội ngăn cản: "Các người làm gì, mau buông đao kiếm xuống"

” Tứ nương, nàng hạ độc tổng đà chủ,”

” Cái gì?” Lã tứ nương không tin,

” Đúng vậy, nhanh giết ta, để tể tổng đà chủ của các ngươi,” Tâm di không chút sợ hãi, bởi vì nàng đã thấy Khiếu Tuyền từ cửa trở lại,

” Ngươi nghĩ rằng ta không dám a!” Tần Phong gào thét,

” Không thể, tần hương chủ, chúng ta còn muốn dùng nàng đổi Lâm đại ca,” Lã tứ nương có điểm bình tĩnh,

” Ta sẽ phết nàng 1 bàn tay,” Tần Phong cầm đao hướng tâm di , tâm di cuống quýt hô to:” Vu đại ca, tần hương chủ muốn giết ta!” vừa hô vừa chạy đến sau lưng khiếu tuyền,

” Dừng tay!” Vu Khiếu Tuyền ngăn Tần Phong lại, “Tần hương chủ, ngươi làm việc không được xúc động, được không vậy?” Quay đầu nhìn tâm di:” Không làm ngươi bị thương chứ?”

Tâm di ra vẻ vạn phần ủy khuất, “Làm bị thương liền không kịp rồi, người của hội thiên địa các ngươi thật thích chặt tay người khác a, lần trước là lâm tây hào, hôm nay lại là hần, Vu Khiếu Tuyền, ngươi sớm làm cho ta chết thống khoái, đừng làm cho ta thiếu cánh tay ít cái chân đi gặp diêm vương,”

Vu Khiếu Tuyền không khỏi đau lòng, “chỉ là hiểu lầm!” thấy thủ hạ còn cầm đao, vội trách cứ nói:” Các ngươi còn không thu hồi đao kiếm đi. Nhiều đại nam nhân cầm đao kiếm đối với một Tiểu cô nương, không biết xấu hổ sao?”

” Đà chủ, ta nghĩ ngươi,, ” Tần Phong ngượng ngùng thu hồi đao,

” Nghĩ cái gì? ta trúng độc?” Vu Khiếu Tuyền tức giận nói,

” tại ngươi vừa rồi biểu tình rất thống khổ nha!”

” Ngươi đi uống thử xem, ta cam đoan ngươi cùng ta giống nhau,”

“Tần hương chủ, ngàn vạn lần đừng uống,” Tâm di thấy Tần Phong không tin, cố ý nói,

” uống không chết, sợ cái gì?” Tần Phong tiến đại sảnh, mang trà lên, uống một ngụm, trên mặt lập tức xuất hiện biểu tình cổ quái, một ngụm phun tới, vài bước lao ra đại sảnh,

Tâm di lắc đầu:” Ai, nói ngươi đừng uống, Không nghe, thật sự là kỳ quái, ta nói dối thì tin vô cùng, hiện tại nói thật ra thì không tin,”

Vu Khiếu Tuyền dùng một ánh mắt phức tạp nhìn tâm di, tâm di còn đang đắc ý vì kiệt tác của bản thân, không phát hiện trong ánh mắt kia có ý tứ đặc biệt, còn hướng về phía hần làm mặt quỷ

Mọi người vào đại sảnh, trong chốc lát, Tần Phong tiến vào lắc đầu,

Vu Khiếu Tuyền buồn cười hỏi:” Thế nào a, tần hương chủ?”

” Ta nghĩ đời này không bao giờ,, uống trà nữa,”

“Tần hương chủ, trong trà rốt cuộc thả cái gì nha?” Lã tứ nương rất ngạc nhiên,

Tần Phong cũng muốn cho lã tứ nương ném thử, liền nói:” Chính ngươi ném thử, chút sẽ biết,”

” Ta không uống đâu!” Lã tứ nương mặc kệ!

Vu Khiếu Tuyền thay Tần Phong trả lời:” Nha đầu kia ở trong trà thả rất nhiều diêm, đường, còn có bột ớt, các ngươi có thể tưởng tượng vị trà này chưa?”

Mọi người không khỏi cười ha ha,

” Đà chủ, ngươi như thế nào một chút cũng không tức giận?” Tần Phong kỳ quái nói,

” Vì cái gì phải tức giận, ta thật cảm thấy nàng rất đáng yêu,” Được nghe lời này, lã tứ nương cảm giác được cái gì đó, kinh ngạc xem xét Vu Khiếu Tuyền,

” Đáng yêu? Nàng mới đến hai ngày, chúng ta một ngày thanh tĩnh cũng không có, tiếp tục như vậy, không thể không điên, nhanh nhanh đi đi, ta thật hy vọng có thể cùng hoàng đế đổi người ngay bây giờ, nhanh đem nàng về hoàng cung mà ầm ỉ!” Tần Phong đã chịu không nổi,

” Ta nghĩ cách cách trong hoàng cung đều là nũng nịu, yếu đuối, như thế nào biết nàng cư nhiên là cái tiểu gây sự, Tiểu ma nữ, tiểu tổ tông,” Nghĩ ra điểm quan trọng này, Tần Phong thật sự là thông minh hơn người,

Tiểu gây sự này một chút cũng có làm gì đâu, vẫn là ở gây sự, tuy vậy lần này bốn ý là tốt, nàng nhìn thấy đồng ruộng có rất nhiều cây cỏ, vì thế tâm huyết dâng trào muốn hỗ trợ bạt cây cỏ, chớ nàng cảm giác có thành tựu, đột nhiên bị người kêu đình, vừa thấy, Vu Khiếu Tuyền cùng Lã Tứ Nương nhìn chăm chăm nàng,

” Gì chứ, ta thật tốt, giúp các người làm việc, cỏ mọc dài như vậy cũng không thấy bạt,” Tâm di khoe khoang,

” Ta nói tâm di cách cách, người thật đúng là cách cách!” Lã Tứ Nương cũng không biết nói cái gì cho phải, Tâm di nhìn Lã Tứ Nương, rồi nhìn Vu Khiếu Tuyền, lẩm bẩm nói:” Làm sao vậy, giúp các người làm việc cũng sai sao!”

” cách cách người chưa thấy qua rau hẹ sao?” Vu Khiếu Tuyền nghi ngờ nói,

Tâm di xấu hổ gơ cổ trong tay lên nhìn kỹ, nói:” Đây không phải cỏ dại, ta ta nhầm!”

Vu Khiếu Tuyền cười khổ nói:” Cỏ dại cùng rau hẹ dường như khác nhau lớn a!”

” Thực xin lỗi nga, ta thấy chúng bên ngoài cũng không khác gì nhau. Cũng khó trách tâm di nhìn không ra, từ nhỏ sinh trưởng ở giữa thành thị, không có đi quá nông thôn, cũng không ra chợ mua đồ ăn, lại tới đại thanh, cơm đến là há mồm ăn, nàng không biết cũng là có lý do, Nàng ngượng ngùng thề lưỡi:” Vậy phiền toái hai vị thu thập một chút, buổi tối sào ăn luôn,” Nói xong, nhanh như chớp bỏ chạy,

cục diện rối rắm này tự nhiên là khiếu tuyền tới thu thập, vốn Lã Tứ Nương muốn giúp, Vu Khiếu Tuyền cự tuyệt, chậm rãi thu thập, chờ hẩn thu thập hoàn, mới quay về mình phòng,

Đi tới cửa, liền nhìn thấy tâm di ở hẩn trong phòng, lật xem thư trên giá sách, xem hay lắm sao?” Vu Khiếu Tuyền hỏi,

Tâm di đột nhiên nghe được có người hỏi, thư rơi trên mặt đất, Vu Khiếu Tuyền từng bước nhặt lên,

” Kính nhờ, hù chết người người như thế nào mỗi lần đều như vậy, khi nào vào phòng đều không có âm thanh, làm ta sợ nhảy dựng,” Rõ ràng là tâm di vào phòng người khác, còn nói đến đúng lý hợp tình, dường như là lỗi của người khác,

” Nơi này là phòng của ta, tứ nương không nói cho người sao?”

” Nói qua,”

” Nói qua người còn tiến vào?” Vu Khiếu Tuyền không vui,

” Nàng cùng ta nói đây là phòng đà chủ, cũng không nói phòng của người là cấm địa, không thể vào,” Tâm di già mồm át lễ phải,

” Vậy người hiện tại đã biết?”

” Ta đi ra ngoài,” Nói xong, tâm di đoạt thư từ tay của khiếu tuyền, thư này ta đang xem,”

Khi đoạt thư, tay tâm di chạm vào tay của khiếu tuyền, tâm di thật không biết là cái gì, này thực bình thường, nhưng Vu Khiếu Tuyền không giống, bàn tay mềm mại, hơn nữa khi tâm di đi qua bên người hẩn truyền đến một trận hương thơm, càng làm cho hẩn tâm thần rung động, hẩn thốt ra:” Tâm di!”

” Có gì phân phó a?” Tâm di xoay người hỏi,

” Người là cách cách, ta cũng không dám phân phó người,”

” Hiện tại là ở địa bàn của người trên, cho đà chủ,”

Vu Khiếu Tuyền ôn nhu hỏi nói:” Trừ bỏ Nạp Lan đức duật, còn có ai nói với người là người thật đáng yêu thật hấp dẫn người, làm cho người ta rất khó quên?”

Tâm di nhìn Vu Khiếu Tuyền chậm rãi đến gần mình, không khỏi khấn trương, không khỏi lui về sau,” Hắn muốn làm gì, nếu hắn muốn làm gì, ta khả đánh không lại hắn, Đức duật, người giao tình cái loại bằng hữu gì a?”

” Tâm di, người không cần sợ, ta sẽ không thương tổn người,”

” Người rốt cuộc muốn nói cái gì?” Tâm di khô khốc hỏi,

” Ta,,,” Vu Khiếu Tuyền không biết nói gì,

” Nếu không phản đối, ta đi đây,” Tâm di bước nhanh hướng cửa đi ra,

Vu Khiếu Tuyền không nghĩ để nàng liền rời đi, xúc động tiến lên giữ chặt nàng, tâm di kinh ngạc nhìn hắn,

Tâm di thấy hắn cùng Nạp Lan đức duật có ánh mắt giống nhau, trong lòng một trận hoảng sợ,” Không tốt, không tốt, chỉ mong cảm giác của ta là sai,” Vì thế lạnh lùng nói:” Vu Khiếu Tuyền, Nạp Lan đức duật cùng người coi như là bằng hữu, bằng hữu chi thể không thể diễn”(vợ của bạn thì không được đoạt)

Những lời này như là gáo nước lạnh đổ lên đầu hắn, Vu Khiếu Tuyền thanh tỉnh, buông lỏng tay ra:” Thực xin lỗi, ta,,,”

” Đà chủ suy nghĩ nhiều, nên hảo hảo nghỉ ngơi,” Tâm di coi như là cho hắn bậc thang, nói xong, đi ra ngoài cửa,

Vu Khiếu Tuyền hối hận không ngừng, gõ vào đầu mình:” Vừa rồi ta đã làm gì?”

Ban đêm, Vu Khiếu Tuyền ngủ không được, đứng ở giữa vườn, chấp tay sau lưng nhìn lên không trung, trên cao trăng tỏa sáng, một mảnh mây dần dần che khuất ánh trăng, giống như chính mình trong lòng bịt kín một tầng lo lắng, nhìn trong chốc lát, cúi đầu tùy ý đi tới, bất tri bất giác đi đến bên ngoài phòng của tâm di, do dự một chút, nhắc tay muốn gõ cửa, thì buông, suy nghĩ, vẫn là rời đi, vừa mới chuyển thân, cánh cửa chỉ nha một tiếng mở ra,

Vu Khiếu Tuyền lập tức quay đầu lại, tâm di mở ra cánh cửa nhìn thấy Vu Khiếu Tuyền đứng ở cửa, cũng là ngẩn ra,

” Còn chưa ngủ?” Vu Khiếu Tuyền hỏi,

” Đà chủ cũng không có ngủ sao, như thế nào, sợ ta chạy trốn?”

” Không,,,” Không phải, ta tùy tiện đi một chút!” Kế tiếp, Vu Khiếu Tuyền cũng không biết nên nói cái gì cho phải, tâm di cũng không cùng hắn nói,

Tâm di âm thầm thở dài một hơi, nghĩ,” Sao lại thế này a, ta không trêu chọc người, như thế nào liền không duyên cớ gặp phải tình cảnh này đây! Ta cũng không nghĩ muốn chính mình phiền toái!” Nghĩ đến đây, nàng nói:” Đà chủ, người yên tâm, ta sẽ không đào tẩu, nếu người thật sự lo lắng, có thể ở trên cửa thêm khóa, không cần tự mình đến xem ta,” Nói xong, quay người vào phòng, đóng cửa,

Vu Khiếu Tuyền nghe tâm di nói, trong lòng một trận khó chịu,” Ta là sợ người chạy trốn, người sớm hay muộn muốn chạy trốn, cho dù ở trên cửa bỏ thêm khóa thì thế nào, ta có thể vẫn lưu trữ người sao?”

Dù cho vô công, tâm thần một loạn, sẽ đánh mất phòng ngự, nếu không, hắn sẽ không phát hiện Lã tứ nương không biết khi nào thì chậm rãi đến gần hắn, đến khi gọi hắn một tiếng Vu đại ca, hắn mới phản ứng lại,

“Úc, là tứ nương a, còn chưa ngủ?”

” Vu đại ca, người không phải cũng không có ngủ sao?” Lã tứ nương nói xong, hướng cửa phòng tâm di liếc mắt một cái,

” Có việc sao, chúng ta sang bên kia nói chuyện,” Vu Khiếu Tuyền không nghĩ làm cho Lã tứ nương hiểu lầm cái gì, nhanh từ trước cửa phòng tâm di tránh ra,

Lã tứ nương cũng không hé răng, đi theo Vu Khiếu Tuyền, Nhìn cách phòng tâm di một khoảng, nghĩ tâm di nhất định là nghe không được, lã tứ nương mới nói:” Vu đại ca, ta cảm thấy nhanh đem nàng đổi,qua hôm sau, Lâm đại ca có thể trở lại,”

” Đúng vậy, còn có một ngày, Người nói rất đúng, buổi tối ngày mai, liền làm tiểu nhân một lần đi, trên cửa đem thêm khóa”

Lã tứ nương do dự một chút, vẫn là nói:” Vu đại ca, ngươi là không muốn cho nàng đi?”

Vu Khiếu Tuyền cũng không phủ nhận, tuy vậy hắn lấy lý do là:” Ta là có ý tưởng, nàng đến từ tương lai, đối với niên đại của chúng ta sắp phát sinh chuyện gì rất rõ ràng, nếu nàng lưu lại giúp chúng ta, có nàng chỉ điểm, như vậy phản thanh phục minh rất có hy vọng,”

” Nàng chính là cách cách,” lời này của Lã tứ nương có hai hàm nghĩa, cho khiếu chỉ nghe ra một , trả lời nói:” Kia chính là Khang Hi phong cấp cho nàng, nàng không có huyết thống hoàng thất,”

” Vu đại ca, ngươi không nên có ý niệm này trong đầu,” Lữ tứ nương vẫn là có điều hàm súc nói

” Ta là vì thiên địa hội suy nghĩ,” Vu Khiếu Tuyền lý do phi thường đường hoàng, kỳ thật, này thực chất là 1 loại lừa dối người cũng là lừa dối chính mình!

” Thật vậy chẳng, thật sự tất cả đều là vì thiên địa hội?”

Vu Khiếu Tuyền rốt cục cũng nghe ra, hỏi:” Tứ nương, ngươi muốn nói cái gì?”

” Nàng không chỉ là cách cách, hơn nữa đã là hoa có chủ, người kia còn là đối thủ 1 mất 1 còn của chúng ta,” Lã tứ nương nói rõ:” Vu đại ca, ngươi không nên thích nàng,”

Vu Khiếu Tuyền không nghĩ tới lã tứ nương nhanh như vậy liền nhìn ra tâm sự của mình, không khỏi đỏ mặt ,hoàn hảo ở trong đêm đen, lã tứ nương nhìn không thấy, buồn trong chốc lát, hắn rốt cục thừa nhận:” lúc nhận ra thì đã thích nàng rồi,”

Lã tứ nương âm thầm cười:” từ phản ứng ban ngày ta đã nhìn ra,”

Vu Khiếu Tuyền ngửa mặt lên trời thở dài một tiếng nói:”Phản thanh phục minh là mục đích của thiên địa hội, cũng là mục đích của ta, thân là tổng đà chủ, ta biết trên người đè nặng trách nhiệm, biết không thể bởi vì tư tình, nhất là vì nàng mà hủy đi thiên địa hội, ta càng biết nàng quan hệ cùng Nạp Lan đức duật, nhưng chuyện cảm tình không thể khống chế, vừa rồi, ta thậm chí suy nghĩ, trừ bỏ phản thanh phục minh, ta có thể có cuộc sống khác,

” Một cuộc sống khác là cái gì?”

“ý niệm trong đầu,, Quá điên cuồng, ta nghĩ đem nàng giữ ở bên người, muốn cùng nàng sống cuộc sống người thường, không giao thiệp với giang hồ, không hề để ý tới quốc sự phân tranh,”

Làm thiên địa hội tổng đà chủ, Vu Khiếu Tuyền là hy vọng của mọi người, tạo thành 1 gánh nặng không thể gỡ xuống, hắn cũng tự nhiên đem này gánh nặng coi là nhiệm vụ của mình, trong thiên địa hội vốn là nam nhiều nữ ít, cho nên qua nhiều năm như vậy, hắn đã không có chính mình, đã không có khoái hoạt, càng không nghĩ tới tình yêu nam nữ, hết thấy đều vì thiên địa hội, hết thấy đều vì phản thanh phục, hắn cũng là người, là người liền hy vọng chính mình có thể hưởng thụ một chút nam canh nữ chúc thiên luân chi nhạc(cuộc sống khoái hoạt của nam nữ trời đã định), tâm di xuất hiện, kích hoạt tâm đã chết của Vu Khiếu Tuyền, hắn cảm thụ được sức sống trên người nàng, cái loại sức sống làm cho hắn khoái hoạt, cũng là tình cảm mà hắn lo lắng, nhất là đã biết thân phận thật của nàng, đã biết nàng là vị hôn thê của Nạp Lan đức duật, hắn càng thêm không biết nên như thế nào,

hai ngày này, hắn cùng tâm di sớm chiều ở chung, tuy rằng tâm di thỉnh thoảng nghịch ngợm gây sự, hắn xem nàng nghịch ngợm là đáng yêu, nàng gây sự là hoạt bát, hắn thích nghe nàng ở trong sơn trang hô to gọi nhỏ, thích nhìn đến nàng chạy đông chạy tây, này coi như là ở trong thất vọng tìm một chút an ủi đi!

trong lời nói của Vu Khiếu Tuyền làm lữ tứ nương kinh ngạc,” Mới hai ngày, nàng đã ảnh hưởng đến tư tưởng của người, cuộc sống của người, nếu thời gian lâu một chút người chẳng phải vì nàng thay đổi hoàn toàn?” Tứ nương không biết Vu Khiếu Tuyền phía trước đã sớm thích tâm di,

” Thích một người cùng thời gian dài ngắn không có vấn đề gì, yêu một người, hoặc là nói yêu nàng, rất đau, cũng thực ngọt,”

Lã tứ nương ngăn người, đột nhiên nghĩ tới chính mình, chính mình tuổi cũng không nhỏ, lại không ai có thể làm chính mình động tâm, nàng lắc lắc đầu, nói:” Vu đại ca, như vậy được không được, chúng ta đem nàng giấu đi, đến lúc đó ta hóa trang thành nàng đi đổi Lâm đại ca,”

Vu Khiếu Tuyền lập tức phản đối:” Không được, rất nguy hiểm, Nạp Lan đức duật nhất định sẽ đến, nếu bị nhìn thấu, chẳng những đổi không được tây hào, còn làm liên lụy người,”

” Nàng là cách cách, Nạp Lan đức duật cùng nàng tiếp xúc ít, không dễ dàng bị nhìn thấu như vậy, nếu muốn lưu lại nàng, chỉ có biện pháp này,” Lã tứ nương phán đoán không ra, cũng khó trách, nàng như thế nào sẽ biết chuyện tâm di cùng Nạp Lan đức duật đâu!

” Vẫn là không ổn!” Vu Khiếu Tuyền đã cảm thấy mệt chết đi, ngẩng đầu nhìn sắc trời, nói:” Ngày mai tái thương lượng, đã khuya, trở về ngủ đi, ta cũng mệt rồi,”

77. Chương 77: Chạy Trốn

Buổi tối nhanh chóng trôi qua, hôm nay là ngày cuối cùng Tâm Di ở lại sơn trang, cũng không biết cô có để cho người của Thiên Địa Hội an toàn vượt qua không, đẩy đẩy, có người lại xui xẻo nữa rồi.

Tần Phong và bọn người Thiên Địa Hội mãi vừa đi vừa nói cười, không để ý phía trước có một sợi dây rất nhỏ. Tần Phong đi đầu, mà lại đi rất nhanh, bị vấp trước nhất, người phía sau không dừng lại kịp, đám người phía sau nối tiếp nhau ngã đè lên người Tần Phong. Một đám la lên cùng một lúc, Tần Phong nằm dưới cùng nhất, là người bị đè thê thảm nhất.

Vu Tiểu Tuyền, Lã Tứ Nương nghe thấy vội chạy tới, những người khác hầu như đều đã bò dậy, chỉ có Tần Phong vẫn chưa, nên vội đỡ anh ta dậy, “Tần Hương chủ, chuyện gì vậy, đang đi yên lành sao lại vấp ngã chứ?” Lã Tứ Nương chọc què.

Tần Phong cũng cảm thấy đã vấp phải vật gì, bèn tìm kỹ dưới đất, nhìn thấy sợi dây dưới đất, bực tức nói, “Là ai cột sợi dây ở đây hả?”

Mọi người nhìn xung quanh.

Tần Phong vừa ngẩng đầu lên, thì nhìn thấy trên mái hiên có hai cái chân lắc lư. Anh ta chạy vào trong vườn ngắt đầu lên nhìn, liền hét lên: “Tôi biết ngay là trò của cô mà.”

Tâm Di cười toe toét nói: “Tần Hương chủ, xiếc chồng người có vui không?”

“Đừng chơi nữa, mau xuống đi.” Lã Tứ Nương gọi.

“Cô tìm cái thang đem tới đây.”

“Cô làm sao leo được lên đó?” Lã Tứ Nương thắc mắc hỏi.

“Từ hòn non bộ leo qua cây, rồi từ cây trèo qua mái nhà, nhưng tôi không xuống được, cô lên mang tôi xuống đi!” Tâm Di nói với Lã Tứ Nương.

Lã Tứ Nương nói: “Tôi không có bản lĩnh này! Bảo Đà chủ mang cô xuống.” Thực ra Lã Tứ Nương có thể làm được, cô muốn để cơ hội này cho Vu Tiểu Tuyền.

Vu Tiểu Tuyền vừa tức cười vừa vui, than thảm một tiếng, xoay người lên nóc nhà, nói: “Để tôi mang cô xuống.”

“Nam nữ thụ thụ bất thân.” Vu Tiểu Tuyền muốn mang Tâm Di xuống, tất nhiên là hai người phải ôm nhau, Tâm Di không chịu.

Vu Tiểu Tuyền cũng không miễn cưỡng, nhún người nhảy xuống, nói: “Ai đi tìm cái thang đi?”

Có người lên tiếng đi, không lâu sau, thang được mang đến. Tâm Di lần theo thang leo xuống, không cẩn thận trượt chân, cả người và thang cùng ngã về phía sau, Vu Tiểu Tuyền liền chạy đến, không dám dùng tay đỡ cô ấy, chỉ có thể lấy lưng làm đệm lót, Tâm Di té xuống đất ngã đè lên anh ta.

“Ủa, sao không đau tí nào cả!” Tâm Di vẫn còn thắc mắc nữa chứ!

Vu Tiểu Tuyền ở bên dưới nói: “Có tôi làm đệm lót, cô đương nhiên không đau rồi.”

Nghe tiếng Vu Tiểu Tuyền, Tâm Di vội bò dậy: “Xin lỗi nha, Vu dà chủ, may mà tôi không nặng.” Vu Tiểu Tuyền sau khi đứng dậy, không nói lời nào mà nhìn chằm chằm vào cô.

“Nhìn anh là biết rất giận rồi, không phải là đang chuẩn bị đánh tôi một trận đó chứ?”

”Nếu không phải tôi và Na Lan Đức Duật đã từng là bằng hữu, tôi rất muốn đánh cô một trận, cô nghe cho rõ đây, tốt nhất đừng có gây chuyện nữa, từ bây giờ trở đi, cô nhất định phải ở trong tầm mắt của tôi, nếu không, tôi sẽ điểm huyết đạo của cô, giam cô ở trong phòng.”

“Bây giờ mới giống chủ của một đà.” Tâm Di vốn không sợ lời đe dọa của Vu Tiểu Tuyền, “Được, dựa vào tình bằng hữu giữa anh và Na Lan Đức Duật, tôi bảo đảm sẽ không gây phiền phức cho anh nữa đâu.” Sự thật là, Tâm Di chơi đủ rồi, đang tính kế chuồn đi.

Mọi người đến phòng khách ngồi tán gẫu.

Lã Tứ Nương nhìn thấy Tâm Di không nói một tiếng, nói: “Tâm Di cách cách, cô bây giờ mới giống với dáng vẻ của cách cách.”

“Cách cách nên dáng vẻ thế nào hả? Cười không lộ ra, khóc không nghe tiếng, nói chuyện phải nhỏ nhẹ, đi đứng phải bước nhỏ chỉnh tề, sống như vậy, có gì là thú vị chứ?”

“Tâm Di cách cách, Vu mỗ có một chuyện muốn thỉnh giáo?”

“Thỉnh giáo không dám, muốn hỏi gì cứ hỏi đi!” Tâm Di ít nhiều cũng đoán được anh ta muốn hỏi gì.

“Phản Thanh phục Minh khi nào thì mới thành công?”

Tâm Di thở dài, nói: “Vu dà chủ, câu hỏi này anh kìm nén rất lâu rồi nhỉ, đứng ở lập trường của các anh, tôi hiểu cách làm của cách anh, nhưng, trên thực tế, nó không thể thành công.”

“Nói láo, tôi không tin.” Tính Tần Phong quả thực rất thô lỗ.

Tâm Di cũng không tính toán với anh ta: “Tần Hương chủ, chúng ta có thể bình tĩnh nói chuyện với nhau không nhỉ, như bằng hữu ấy, qua tối hôm nay thì tạm biệt rồi, chúng ta sẽ là kẻ thù của nhau.” Tâm Di cũng cảm thấy rất đáng tiếc, tuy nhiên đối với Tần Phong không chút ẩn tượng nào, nhưng cô cũng không muốn thành kẻ thù của bọn họ, nhưng rất nhiều việc cô không thể quyết định được.

“Tâm Di cách cách, cô đã biết tương lai sẽ xảy ra chuyện gì, đương nhiên có thể phòng tránh tai nạn chưa xảy ra, vậy cô có thể chỉ điểm một chút không, chúng tôi nên làm gì thì mới có thể thành công?” Lã Tứ Nương không hết hy vọng hỏi.

Tâm Di mỉm cười: “Lã Tứ Nương, cô không nghe rõ tôi nói sao, các người sẽ không thành công, Thanh triều cũng có một ngày sẽ diệt vong, nhưng không phải bị Thiên Địa Hội tiêu diệt.”

“Cách cách không muốn chỉ điểm hay sao?” Vu Tiểu Tuyền nói.

“Vu dà chủ, thuận theo thiên mệnh anh phải hiểu chứ!”

Vu Tiểu Tuyền nhú mày: “Cô nói là Vu mỗ nghịch trời hành đạo à?”

“Nghịch trời hành đạo nói không đúng, nhưng lấy trứng chọi đá là sự thật.”

“Tôi hiểu rồi, cô không thể từ bỏ thân phận cách cách, không thể từ bỏ vinh hoa phú quý.” Vu Tiểu Tuyền mỉa mai.

“Anh không hiểu rồi. Tôi là một cô nhi, từ nhỏ đặc biệt rất khát khao tình thân, tuy có nhiều người rất quan tâm đến tôi, tôi cũng rất cảm kích họ, nhưng từ đầu tới cuối không phải là những thứ tôi có ý định muốn. Không ngờ sẽ đến Thanh triều, ở bên cạnh của Khang Hy, tôi lại có thể đạt được. Ông ta làm hoàng đế 60 năm, trong tay có tất cả, cô độc không có tình thân, ông ta cũng là người mà, ông ta có thể không có khát vọng sao? Hai người có khát vọng tình thân gặp được nhau, có thể không hợp ý nhau sao? Anh nói tôi không chịu từ bỏ vinh hoa phú quý, kỳ thật, cái mà tôi lưu luyến chính là tình cảm ông cháu kia kìa, đến mức thân phận cách cách này, tôi không thể từ bỏ, chỉ ít hiện giờ không thể từ bỏ, có nó, tôi có thể bảo vệ tính mạng, có nó, mới có thể khiến cho cả nhà Na Lan Đức Duật người tôi yêu thương nhất được bình an.” Vu Tiểu Tuyền thật sự không hiểu lời nói của Tâm Di, nhưng anh ta nhận ra trong mắt Tâm Di thể hiện tất cả, bất giác tim nhói đau, mà không thể nói thành lời.

Đêm lại đến, Tâm Di đang ngủ, cánh cửa từ từ bị mở ra, có người bước vào, đến trước giường, không động dậy gì chỉ nhìn Tâm Di ngủ, anh ta đứng trước giường, đứng rất lâu, hồi lâu sau, anh ta nhẹ thở dài, rồi bỏ đi. Thêm khóa lên cửa phòng, rồi quay người, hướng mắt nhìn đêm tối, ánh mắt đầy đau khổ và cam chịu.

Trong phòng, Tâm Di từ từ mở mắt, cũng nhẹ thở dài, “Mấy loại tình cảm này chỉ có trong kịch thôi sao lại xảy ra với mình chứ, với những chuyện mình đã trải qua cũng đủ viết ngàn lẻ một đêm rồi, lại còn quẹt thêm màu sắc của kịch nữa chứ.”

Cô lặng lẽ thức dậy, mặc quần áo, lấy đồng hồ đeo tay trong cái túi nhỏ ra xem, trời chưa sáng. “Còn sớm, nằm thêm một lúc nữa.” Tâm Di để nguyên quần áo chui vào trong chăn, nằm nhớ Na Lan Đức Duật, “Đức Duật, em không muốn trải qua những ngày thế này, đợi sau khi Ung Chính lên ngôi, chúng ta tìm một nơi ẩn cư nhé, em chỉ muốn cùng anh sống những ngày tháng bình thường giản dị, chúng ta có thể buôn bán nhỏ, sinh con đẻ cái, làm cha làm mẹ, không về được hiện tại, chúng ta ở Thanh triều sống cả đời tương thân tương ái. Nếu 900 năm sau, có nhóm khảo cổ nào phát hiện ra mộ của chúng ta, chắc chắn sẽ rất kinh ngạc, tại sao mộ lại có đồng hồ đeo tay, thẻ tín dụng, ha ha! Có lẽ đầu bọn họ ra chắc cũng không hiểu được!” Tâm Di thật giỏi có những suy nghĩ khác thường nhỉ!

Nghĩ đến khảo cổ, cô lại nhớ đến Thiên Phàm, “Thiên Phàm, cậu giờ thế nào rồi, có tiếp tục phát triển khảo cổ và tiền hay không, còn nữa, cha mẹ của Tử Kiện cũng không biết thế nào rồi, haizzzz!”

Nghĩ ngợi lung tung rất lâu, cô nhìn lại đồng hồ, đã hơn 4 giờ sáng rồi, nhìn qua khe cửa, đã thấy lờ mờ bên ngoài trời đã sáng, và lại nghe được tiếng gà gáy, lúc này, là thời gian người ta ngủ say nhất.

“Không đến nỗi nào.” Tâm Di lấy trong cái túi nhỏ ra một con dao găm Thụy Sĩ, bắt đầu cắt miếng kim loại trên cửa. Vu Tiểu Tuyền này cũng kỳ quái, nhốt Tâm Di ở khá xa phòng của bọn họ, lúc cô cắt miếng kim loại phát ra tiếng bọn họ cũng không nghe thấy, nếu họ nhốt Tâm Di ở bên cạnh phòng mình, Tâm Di chắc chắn không dám dùng chiêu này.

Dao của Thụy Sĩ có khác rất là sắc bén, huống chi ván cửa cũng không dày, Tâm Di không tốn nhiều sức, thì đã cắt được cửa, sau đó cô dùng sức đá cửa. cửa bị đá rơi xuống đất, phát ra tiếng rầm, lúc này, Tâm Di nhanh chóng chui xuống gầm giường.

Tiếng động lớn như vậy chắc chắn kinh động đến người khác rồi, mọi người đồng loạt chạy ra khỏi phòng, Lã Tứ Nương chạy đến đầu tiên, bọn người của Vu Tiểu Tuyền cũng nối gót theo sau, thấy giường trống không có người, Lã Tứ Nương tri hô lên đầu tiên: “Cô ta trốn rồi.”

Vu Tiểu Tuyền tới trước giường sờ chán, có hơi khó hiểu, “Cô ta làm sao qua mặt được, chán vẫn còn ấm này?”

Tần Phong gấp rút: “Đừng lo lắng quá, mau đuổi theo đi!”

“Được, mọi người chia nhau đuổi theo, nhớ rõ, đừng làm cô ta bị thương.” Vu Tiểu Tuyền căn dặn.

Không thấy động tĩnh gì, Tâm Di từ dưới gầm giường chui ra, phủi phủi bụi trên người, “A! Nơi nguy hiểm nhất chính là nơi an toàn nhất, câu nói này của ai nói vậy ta, quá hay luôn! Mình không thể ở đây thêm nữa, nhưng mình lại không thể rời khỏi đây, sẽ đụng mặt bọn họ mất, trốn chỗ khác vậy, vẫn là cách cũ, nơi nguy hiểm nhất chính là nơi an toàn nhất, phòng của tổng đà chủ là an toàn nhất.”

Đuổi theo phải cần có thời gian, đi về, cũng mất hai ba tiếng, đợi sau khi mọi người kéo về sơn trang, thì đã 7 giờ sáng rồi.

Tần Phong vẻ mặt lo lắng, “Đà chủ, chúng tôi đuổi theo rất xa, cũng không phát hiện ra bất cứ điều gì cả.”

“Đông Nam Tây Bắc đều không có dấu vết của cô ta, cô ta rốt cuộc làm sao trốn được chứ?” Vu Tiểu Tuyền thật sự không hiểu nổi.

“Đà chủ, bây giờ phải làm sao, phải đi đổi người ngay rồi!” điều Tần Phong lo lắng nhất là việc này.

Vu Tiểu Tuyền nhìn Lã Tứ Nương. Lã Tứ Nương hiểu ý gật đầu, bỏ đi ra ngoài, một lát sau, Tâm Di bước vào.

Tần Phong sững sờ: “Cô ta...?”

“Lã Tứ Nương đóng giả đó.” Vu Tiểu Tuyền giải thích.

Tần Phong khen ngợi: “Tài hóa trang của Tứ Nương càng ngày càng điêu luyện, nhưng mà, nói chuyện thì lộ tẩy mất.”

“Vậy thì đừng nói, cứ làm như bị điểm huyết, đi thôi, hy vọng tất cả đều thuận lợi.” Vu Tiểu Tuyền không còn thời gian để suy nghĩ, Tâm Di chính là lợi dụng tâm lý nôn nóng đổi người của họ.

Đợi tất cả rời khỏi nông trang, Tâm Di ló ra phòng khách, “Ồn rồi, đều đi cả, mình cũng phải đi thôi, nhưng mà, mình còn muốn xem có gì đem theo được không đã.” Cô lại chạy về phòng Vu Tiểu Tuyền, trong phòng rất đơn giản, một cái giường, một cái bàn, mấy cái ghế, trên tường treo vài bức tranh, trong góc tường là kệ sách, trên kệ toàn là sách.

Tâm Di đứng ở cửa quan sát một lượt: “Lúc này mình không dám động vào, bây giờ thì không khách sáo đâu nhá. Theo những gì mình thấy trong phim ảnh truyền hình, phòng của mấy nhân vật đầu não thường có cơ quan, mà đều ở mấy chỗ này, sau bức tranh treo tường.” Nói xong, cô kéo mấy bức tranh xuống, “Không có, vậy thì sau kệ sách, hôm qua nhìn thấy mình xem sách, anh ta rất khẩn trương.” Vừa nói vừa liệng tất cả sách xuống đất, sau đó gõ vào kệ sách, “Cũng không có.”

Thế là cô chuyển ánh mắt qua cái giường, “Sớm biết vậy đã lật giường trước rồi!” cô ném tấm đệm chăn xuống đất, sau đó ra sức lật khung giường, “Ồ, sao cũng không có?”

Tâm Di không chịu bỏ cuộc, chuyển hướng sang bức tường, cô gõ gõ vào tường, cũng không phát hiện ra được gì, tức quá bỏ lại ghế ngồi, bỗng nhiên lại đứng dậy, lật từng cái ghế xem, cuối cùng ngồi lại lên ghế: “Không thể nào, sao lại không có gì cả vậy!” Cô tiện tay cầm tách trà trong khay lên, sau đó lấy cái bình, bình nhấc không lên được, hai mắt cô lập tức sáng rõ, “A ha, té ra ở đây.” Lập tức đem mấy tách trà bỏ ra ngoài, sau đó xoay bình trà sang trái phải, cuối cùng xách cả khay trà và bình trà lên.

Giữa kệ sách có một cái hộc, trong hộc có một quyển sổ.

Tâm Di lật xem quyển sổ, “Oa, đồ tốt!” lập tức bỏ quyển sổ vào trong túi nhỏ, sau đó nghĩ tới chuyện rời khỏi, đi đến cửa cô lại đứng lại, quay đầu nghĩ ngợi, ra khỏi cửa. Sau đó thấy Tâm Di vội ôm bó rơm, mang củi tới, rải khắp nơi trong nông trang, sau đó đập bể một hũ rượu, rượu cũng tràn ra khắp nơi.

Sau khi làm xong, cô quay lại phòng Vu Tiểu Tuyền, lấy bật lửa đốt vài quyển sách và tranh, ngọn lửa phút chốc cháy bùng lên, trong ánh lửa, vẻ mặt Tâm Di có vẻ áy náy, “Xin lỗi nha, Vu đại ca, tôi chỉ có thể đứng ở lập trường đối lập với anh.” Sau đó cô thả hết ngựa trong chuồng, còn mình thì chọn con nhỏ nhất, thúc ngựa chạy về hướng hoàng cung, chạy được nửa đường, nhìn thấy hai nhóm người ngựa, vội chạy tới, lạng lẹ chạy qua, đúng lúc nhìn thấy Lã Tứ Nương giả mạo mình.

Tâm Di kể xong câu chuyện, rồi nói với Vu Tiểu Tuyền: “Vu Đà chủ, thật ra cách của tôi rất nguy hiểm, nếu anh có thời gian suy nghĩ, sẽ nhanh chóng nhận ra, câu chuyện đến đây là hết.” Sau đó lại nói với chính mình, “Có vài việc mình không nói được, anh, Đức Duật, Dân Chân không thể biết, không phải sẽ gặp rắc rối sao.” Thì ra cô đang nói chuyện giấu mấy thứ quan trọng kia.

Vu Tiểu Tuyền theo lời của Tâm Di: “Nên cô mới chọn sáng hôm nay, nắm chuẩn thời gian khiến ọi người không có thời gian suy xét, đợi chúng tôi đã đi rồi, thì cô mới ung dung thoát khỏi.”

Tâm Di gật đầu nói tiếp: “Vu đại ca, tôi còn mấy câu tận đáy lòng muốn nói với anh, không biết anh có muốn nghe hay không?”

“Vu mỗ rửa tay cung kính nghe.”

“Xin hỏi Vu đã chủ, cuộc sống hiện tại của bá tánh so với thời Minh, là tốt hay xấu?”

“Điều này... ” Vu Tiểu Tuyền nhất thời không biết phải nói thế nào. Nếu nói không tốt, thì không đúng sự thật, nếu nói tốt, anh lại không muốn ca tụng công đức của Khang Hy.

“Anh trả lời không được, đúng không? Vì anh không muốn phủ nhận cuộc sống hiện tại của bá tánh tốt hơn lúc trước nhiều.”

Vu Tiểu Tuyền đành thừa nhận, “Thật sự có cải thiện.”

“Vậy vì sao anh còn muốn phản Thanh phục Minh? Hoàng đế của Thanh triều thật sự không bằng hoàng đế của Minh triều à? Nhìn Thanh triều mà các người sùng bái đi, Chu Hậu Chiêu trọng dụng hoạn quan Lưu Cẩn, khiến cho Lưu Cẩn trong 5 năm tích lũy của cải còn nhiều hơn tiền bạc của ngân khố, quốc gia thì không ngừng gia tăng thuế, cuối cùng kích động nông dân nổi dậy khởi nghĩa; thời gian Chu Nguyên Thông tại vị vậy mà có hơn 20 năm không thượng triều, dẫn đến Nghiêm Tung lộng hành suốt 17 năm; Chu Do Hiệu lại đi vào vết xe đổ nuôi dưỡng thêm một Ngụy Trung Hiền; đời cuối cùng là Sùng Trinh nhu nhược đa nghi, nếu ông ta không giết Viên Sùng Hoán, nói không chừng quân Thanh triều ngày nay vẫn còn ở ngoài núi Sơn Hải Quan. (1)”

“Nói vậy là sai rồi, dẫn quân Thanh triều nhập quan là Ngô Tam Quế, tên mãi quốc cầu vinh.” Tần Phong phản đối.

“Biết thế nào anh cũng nói vậy mà, vậy tôi hỏi anh, Ngô Tam Quế tại sao dẫn quân Thanh nhập quan?”

“Vì Lý Tự Thành(2) cướp đoạt Trần Viên Viên.” Tần Phong trả lời rất trôi chảy.

“Lý Tự Thành tại sao cướp đoạt Trần Viên Viên vậy?” Tâm Di lại hỏi.

“Ông ta tự xưng Sấm Vương, khởi binh tạo phản, tấn công vào kinh thành, bức tử Sùng Trinh.” Nói chuyện với Tâm Di phải tuyệt đối cẩn thận (^o^), Tần Phong vẫn chưa biết anh ta đã bị Tâm Di đưa vào tròng.

“Ông ta tại sao lại khởi binh tạo phản?” Tâm Di tiếp tục hỏi.

“Vi... vi...” tới đây, Tần Phong hết đường trả lời rồi.

Chú thích:

(1) – Sơn Hải Quan: ải quan đầu tiên ở phía Đông Vạn Lý Trường Thành vào thời Minh, thuộc Tần Hoàng Đảo, tỉnh Hà Bắc.

(2) – Lý Tự Thành (1606 – 1645), tên thật là Hồng Cơ, người Mễ Chi, Lũng Tây, Trung Quốc, hậu duệ của tộc Đẳng Hạng. Ông là một trong những vị lãnh đạo của nông dân cuối thời Minh, người kiến lập nên vương triều Đại Thuận, người đời gọi ông là Sấm Vương, Lý Sấm.

78. Chương 78: Dận Chân Cùng Lã Tứ Nương

Nạp Lan đức duật nghe được âm thầm buồn cười,” Người nói thắng tâm di mới là lạ!”

” Bởi vì sao? Người có thể đem lý do quân thanh nhập quan đổ lên trên người ngô tam quế, như vậy Lý Tự Thành đâu? Trước đó Lý Tự Thành ở tự xưng sấm vương, chẳng qua là một nông dân bình thường, hần vì sao phải tạo phản? Bởi vì dân chúng lầm than, bởi vì quan bức dân phản, ngấm lại Minh triều khai quốc hoàng đế Chu Nguyên Chương đi, lúc trước hần cùng Lý Tự Thành giống nhau, cũng là bởi vì nguyên

hướng(nhà nguyên, thời có Mạnh Lệ Quân ý) làm cho hấn quá không nổi nữa, mới khởi binh, nếu dân chúng có thể có một cái che mưa chắn gió, không cần vàng bạc châu báu, nếu trong nhà bọn họ có lương, trên người có y(quần áo ấy), nếu bọn họ có thể cơm no ba bữa, có thể an An Ổn ổn sống, bọn họ sẽ không đi tạo phản, Minh triều diệt vong không ở chỗ ngô tam quế, không ở chỗ Lý Tự Thành, mà là ở chỗ Minh triều hoàng đế, dưới chế độ Minh chiều, cái mà gọi là giặc bên ngoài xâm lấn chỉ là làm cho tốc độ diệt vong nhanh hơn mà thôi,”

” Người là cách cách Mãn Thanh, tự nhiên vì bọn họ nói chuyện,” Tần Phong lẩm bẩm,

” Ta đến từ ba trăm năm sau, ở trong mắt người tương lai, Minh – Thanh đều là xã hội phong kiến, đều tồn tại bóc lột cùng áp bách, rất nhiều chế độ đều là không hợp để ý, đều hấn là phủ định, nhưng là, người vì cái gì không chịu thừa nhận có rất nhiều chuyện đại thanh so với Minh triều làm tốt lắm, vì cái gì bày đặt ngày ngày tâm tâm niệm niệm phải phản thanh phục minh?”

” Bọn họ là thất tử, chúng ta là người Hán vì cái gì phải chịu thất tử thống trị? Người Hán chúng ta phải do người Hán làm chủ,” Tần Phong tìm được lý do,

” Không tồi, toàn bộ Trung Quốc, Hán nhân chiếm đại đa số, mãn nhân chính là dân tộc thiểu số, nhưng là bọn họ cũng là người Trung Quốc, cũng là con cháu Viêm Hoàng(hay còn gọi là viêm đế trong truyền thuyết của người trung quốc, viêm đế sinh ra con là vị vua đầu tiên của người trung quốc), các người không thể bởi vì tập tục sống của bọn họ, văn hóa lễ giáo bất đồng với dân tộc Hán mà xem thường bọn họ, coi bọn họ là man di, bài xích bên ngoài, mãn hán 1 nhà, năm mươi sáu dân tộc đều là người một nhà, người cần gì phải câu nệ vì thế ai làm hoàng đế, chỉ cần hấn có thể làm cho dân chúng ăn no, mặc ấm, hấn chính là một cái hảo hoàng đế, Ta rút từng bước mà nói, cho dù các người phản thanh phục thành công, người có thể cam đoan hoàng đế các người đề cử ra sẽ làm được tốt hơn Khang Hi? Tỉnh tỉnh đi! Chặt đứt phản thanh phục minh ý niệm trong đầu, lịch sử chỉ biết đi tới, sẽ không quay lại!” Tâm di thì chuyển hướng Vu Khiếu Tuyền:” Cho đà chủ, người nếu khẳng định giải tán thiên địa hội, ta cam đoan với người, Khang Hi sẽ không tái truy cứu,”

” cách cách, nếu ta giải tán thiên địa hội, chẳng khác nào hướng triều đình quỳ gối đầu hàng, người làm cho ta như thế nào không làm,, , thất vọng các huynh đệ thiên địa hội đã hi sinh bao năm qua, người làm cho ta mặt mũi nào đi gặp anh hùng thiên hạ?” Vu Khiếu Tuyền một ngụm cự tuyệt,

” Cho đà chủ,, ,” Tâm di còn muốn nói,

Vu Khiếu Tuyền ngắt lời nói:” cách cách không cần nói nhiều, thứ cho Vu mỗ không thể tòng mệnh!”

” Đà chủ, đừng cùng Tiểu ma nữ nói nhảm, nhanh đem nàng bắt lại, buộc nhóm hấn thả người,” Tần Phong ở bên nói,

” Muốn bắt ta, người nằm mơ đi! Lần trước là ta không cẩn thận, người cho là còn có thể có cơ hội lần thứ hai sao?” Nếu đạo lý nói không thông, tâm di cũng sẽ không nghĩ muốn hơn nữa, chĩa chĩa phía sau bọn họ,” Quay đầu đi, nhìn phía sau các người xem,”

Mọi người Thiên địa hội quay đầu lại nhìn, xa xa cuộn cuộn khói đen trắng trên tận trời, loáng thoáng còn có thể nhìn thấy ánh lửa,

” Thấy rõ ràng, tổng đà các người đã bị ta đốt,” Tâm di lạnh lùng nói,

Dận Chân ngửa mặt lên trời cười to:” cách cách thật sự là rất giỏi,”

Mặt sau quan binh cũng từng đợt hô to:” cách cách thật giỏi,, ,”

Vu Khiếu Tuyền thương tâm nói:” Tâm di, ta tự nhận chưa từng đối đãi người có lỗi, người vì sao tuyệt tình như thế?”

Tâm di thờ ơ nói:” Cho đà chủ, ngày hôm qua ta nói rồi, qua tối hôm qua, chúng ta gặp lại chính là địch nhân, nói lại, cái tổng đà kia, ta ở ba ngày, đã muốn so với nhà của chính mình còn quen thuộc, người còn dám phóng tâm mà đem nơi đó trở thành tổng đà sao? Ta giúp người hiểu rõ buồn phiền ở nhà,”

” cách cách tâm tư tinh mẫn, Vu mỗ không kịp,” Vu Khiếu Tuyền hiện tại đã nản lòng thoái chí, hấn bị tâm di tổn thương thấu tâm,

Tần Phong cả giận nói:” Đà chủ, thừa dịp Nạp Lan đức duật bị thương, trước bắt lấy bọn họ rồi nói,”

” Tần Phong, người này tiểu mập mập, ngoan cố không đổi, ta tận tình khuyên bảo một phen hảo ý, chính là hy vọng ít giết chóc chút, người cho là Nạp Lan đức duật bị thương còn có cơ hội sao? Người cũng không giấu lại ta vì cái gì phải dài dòng nói lâu như vậy, là chính là làm cho hắn có thời gian chữa thương, hiện tại cũng liệu đắc không sai biệt lắm,”

Dận Chân mở miệng nói:” cách cách không tái cùng bọn họ lãng phí lời lẽ, kế tiếp chuyện liền giao cho bốn vương đi!” Hắn chỉ huy quan binh,” Đến, đem phản tặc hết thảy bắt,”

quan binh xông lên, cùng thiên địa hội giao chiến, lã tứ nương gặp vận Chân che chở tâm di, vì thế huy kiếm thẳng đến vận Chân, đến lúc này tâm di liền lạc đạn, lẻ loi một mình ngồi trên lưng ngựa, Vu Khiếu Tuyền thấy thế, vội vàng đuổi một quan binh, hướng tâm di lao đi,

” cách cách, Vu mỗ đắc tội,” Ngay khi hắn sắp sửa bắt lấy tâm di, có người ôm tâm di bay nhanh ly khai,

Vu Khiếu Tuyền sửng sốt:” Nạp Lan đức duật!”

Nạp Lan đức duật cười lạnh một tiếng:” Vu Khiếu Tuyền, người vẫn là một đà chủ đứng đầu, trước lại đi đâm sau lưng dả thương người khác, sau lại giậu đổ bìm leo, còn muốn khi dễ một cái nhược chất nữ lưu(vâng là nữ nhân yếu đuối cơ đấy!!!), người tính cái gì anh hùng hảo hán?”

” Cùng lòng của người so sánh, ta là sư phụ(ý là anh ý vẫn là hảo hán hơn nam chính của chúng ta)” Vu Khiếu Tuyền hiện tại một bụng hờn dỗi,

Nạp Lan đức duật không để ý tới hắn, ôn nhu đối tâm di nói:” Hắn dám khi dễ người, xem ta như thế nào giáo huấn hắn,”

” Hừ, Nạp Lan đức duật, ta thật muốn xem người như thế nào giáo huấn ta?”

” Đừng cho là ta đã trúng một chiêu của lã tứ nương, người có thể thắng ta, một chiêu kia không tính là gì,”

” Hảo, ta đây sẽ đến lĩnh giáo đại nội đệ nhất thủ vệ người có tài cán gì,”

” Ta đã nghe danh người từ lâu, để xem đệ tử tục gia Thiếu Lâm(đệ tử tục gia thiếu lâm có thể hiểu là những hòa thượng thiếu lâm được nuôi tót như người bình thường, khi muốn xuất sơn thì phải trải qua ‘thập bát đồng nhân trận’ như các hòa thượng thiếu lâm khác) chiêu hay không có thể phá núi?”

Bọn họ cứ người một câu, ta một câu hăng say nói, chính là không động thủ, tâm di ở bên tả khán hữu khán, thấy bọn họ cứ nói mãi không yên, vì thế nói thầm:” Đánh liền đánh, không nên nói nhảm nhiều như vậy!”

” thích xem người đánh nhau lắm sao” Nạp Lan đức duật hiện tại mới phát giác thể tử tương lai của hắn là người lo thiên hạ không loạn,

Tâm di hì hì cười:” Hai đại cao thủ quyết chiến, so với xem võ hiệp phiến phiến phần khích hơn, nói lại 2 người có đánh không vậy,”

”khẳng định?” Nạp Lan đức duật thực vui vẻ hỏi,

” Kia đương nhiên, chàng cùng hắn đánh ngang tay”

Còn có cái gì có thể so được với lời nói người trong lòng của mình đâu! Nạp Lan đức duật vui vẻ rất nhiều, cũng không xem hiện tại là cái gì trường hợp, được một tác lại muốn tiến một bước nói:” Lại cho điểm động lực,” Tâm di khẽ hôn lên mặt Nạp Lan đức duật một cái,

Vu Khiếu Tuyền ở bên nhìn, trong lòng là vừa chua xót vừa đau:” Các người thân thiết đã đủ chưa?”

” Người ghen tị a?” Nạp Lan đức duật cố ý nói,

” Ít nói nhảm, tiếp chiêu,” Vu Khiếu Tuyền không khách khí, giờ chiêu liền hướng Nạp Lan đức duật công tới, Nạp Lan đức duật đẩy ra tâm di, nghênh tiếp chiêu, hai người triển đấu cùng một chỗ,

Bên kia, dận Chân cùng lã tứ nương cũng chiến ở một chỗ,” Tứ nương, người gì chứ như vậy liều mạng nha?” Dận Chân vừa đánh vừa nói,

” Đừng kêu thân thiết như vậy,”

” Thân thiết chút không tốt sao? Cô nương gia đừng hung như vậy, cẩn thận ra ngoài không có..., ai,,, đừng xuống tay độc như vậy, hội yếu mệnh,”

” Ta chính là muốn mạng của ngươi,”

” Hảo oa, có bản lĩnh người mượn đi, tiểu vương không một câu oán hận,” Dận Chân đùa với lã tứ nương, lã tứ nương ngân nga(hình như là vk của nàng) ám cắn, phát liễu ngoan hướng dận Chân liên tục công kích,

Nạp Lan đức duật cùng Vu Khiếu Tuyền đấu thập phần kịch liệt,” Phá sơn thần chưởng quả nhiên danh bất hư truyền, công phu thật sự rất lợi hại, xem ra lần trước cùng hắc tử thí, hắc tử là có điều nể nang,” Nạp Lan đức duật trong đầu thì nghĩ vậy, trong miệng lại nói:” Vu Khiếu Tuyền, thần chưởng của người chỉ thường thôi,”

Vu Khiếu Tuyền cũng là trong lòng bội phục,” Nạp Lan đức duật không hổ là đại nội đệ nhất thủ vệ, vừa rồi rõ ràng còn học máu, hiện tại lại giống không có việc gì giống nhau, rốt cục nội lực của hắc tử sâu đến đâu?” nhưng ngoài miệng cũng không tha” Nạp Lan đức duật, nội thương của ngươi cũng chưa phục hồi như cũ, đừng cứng rắn chống đỡ,”

” Ta không phục hồi như cũ, như thế nào có thể tiếp của người thần chưởng?” Nạp Lan đức duật không chịu thiệt,

” Người cứng rắn dẫn theo một ngục chân khí, chỉ biết tăng thêm thương thế, ta xem người có thể chống đỡ được bao lâu,” Nói xong, Vu Khiếu Tuyền tung chưởng ‘bài sơn đảo hải’(là rời núi lấp biển chứ nhỉ sao lại là ngược lại nhỉ???) bàn hướng Nạp Lan đức duật,

Nạp Lan đức duật cũng đem công lực vận đến cao nhất toàn lực đối kháng,

” Tái tiếp ta một chiêu ‘phá sơn cứu nương’(lại nhớ đến truyện nhị lang thần và Trầm Hương phá núi cứu mẹ)”

“Cứu cha cũng vô dụng,”

Này một chiêu, hai người song chưởng đánh nhau, song song bị đẩy rút vài chục bước mới dừng lại, hai người nhìn đối phương, cũng không nghĩ muốn tái đánh,

” Nạp Lan đức duật, vì cái gì người là người của triều đình?”

” Vì cái gì người là thiên địa hội?”

Lúc này, Tần Phong ở bên hô to:” Đà chủ, các huynh đệ ngăn cản không được,”

Vu Khiếu Tuyền phóng nhãn nhìn lại, thiên địa hội chết quá nửa, vì thế la lớn:” Triệt!”(triệt ở đây có nghĩa là thu quân)

” Như thế nào phải đi, người không phải muốn lấy mạng của ta sao?” Dận Chân thấy lữ tứ nương muốn triệt chiêu(thu chiềudừng đánh), đầu chịu a, gắt gao cuốn lấy không để(người ta đã muốn thôi anh ý cứ ép tới T.T đây là cây muốn lặng mà gió chẳng ngừng)

” Trước nhớ kỹ, ngày sau lại đến tìm người tính toán sổ sách,” Lã tứ nương cắn ngân nga nói,

” Tốt nhất, người lưu tin vật cho ta,” Nói xong, tay phát qua mặt lã tứ nương gở xuống một bên vòng tai, Lã tứ nương nói:” Không biết xấu hổ!”

Tâm di ở bên cạnh nhìn xem âm thầm thở dài, thở dài:” Oan nghiệt!”(vì tương truyền cái chết của Ung Chính có liên quan đến Lã Tứ Nương. Hình như là vào 1 ngày mưa bão Ung chính bị Lã Tứ Nương ám sát trong ngự thư phòng mà xác thì không tìm thấy, chỉ thấy xác của mấy ông công công vs cung nữ)

Vu Khiếu Tuyền đón đầu Dận Chân,” Tứ nương, đừng tìm hấn dây dưa, đi mau!” Lã tứ nương đi, Vu Khiếu Tuyền cùng dận Chân qua mấy chiêu, hừ hoảng một chiêu, cũng thả người mà đi, trước khi đi nói:” Nạp Lan đức duật, Vu mỗi ngày sau lại đến lĩnh giáo,”

Dận Chân cũng không đuổi theo, thở dài 1 hơi:” Cuối cùng có thể hướng Hoàng thượng công đạo, Nạp Lan, người không sao chứ?”

” Phá sơn thần chưởng không phải hư danh, thật là lợi hại!” Nạp Lan đức duật nói xong, phun ra một đồng máu,

Tâm di kinh hãi:”Đức duật, làm sao?”

Nạp Lan đức duật lau khước miệng dính đầy máu nói,” Không có việc gì,”

” Không có việc gì như thế nào lại học máu?”

” Ta bị hấn chưởng phong tảo đến, không quan hệ, trở về điều tức một chút thì tốt rồi,” Nạp Lan đức duật không nghĩ làm cho tâm di lo lắng,

Tâm di lo lắng địa nói:” mặt của chàng tái lấm, hay ăn một viên Thiên Sơn Tuyết Liên đi!”

” Không cần, yên tâm đi, thật sự không có việc gì,”

Dận chân ở bên nói:” Các người để sau hãy nói, hiện tại nên trở về phục mệnh đi!”

” Vương gia đỏ mắt?”

” Tiểu vương đỏ mắt cái gì?”

” Vương gia có núi vàng núi bạc, vì cái gì cổ tình nhìn trúng một cái vòng tai bình thường?” Tâm di nói,

Dận Chân bị tâm di nói toạc, đành phải hàm hồ nói:” Tiểu vương không biết người đang nói cái gì?”

” Người ta sẽ đến lấy về,”

Dận Chân trừng mắt nhìn tâm di liếc mắt một cái, xoay người lên ngựa,

Nạp Lan đức duật cũng giúp đỡ tâm di lên ngựa, hai người ngồi chung một con chậm rãi mà đi,

Trở lại hoàng cung, đem tiền căn hậu quả nói, Khang Hi cao hứng cực kỳ,” Hảo,, Tâm di, người làm trẫm thật cao hứng, mấy chục năm nay, thiên địa hội từ trước đến nay đều cùng triều đình đối nghịch, mà triều đình lại thủy chung không làm gì được bọn họ, hôm nay, người cư nhiên hỏa thiêu thiên địa hội tổng đà, thực làm cho trẫm vui vẻ a! Lần này các người làm tốt lắm,”

“Hoàng a mã khích lệ,”

“Dận Chân, người, trẫm sẽ không thưởng, về phần Nạp Lan đức duật, trẫm phải hảo hảo thưởng cho, Nạp Lan đức duật giải cứu cách cách, bình loạn có công, ban thưởng hoàng mã quá, tấn làm nhất từ hầu,” Khang Hi hứng thú, liền cho chức quan lớn như vậy,

” Khẩu tạ Hoàng Thượng thiên ân,” Nạp Lan đức duật quỳ xuống tạ ơn,

” Nạp Lan đức duật, cho tới bây giờ không ai giống người thắng chức nhanh như vậy,” Dận Chân ở bên cười nói,

Tâm di cũng cười khanh khách nhìn Nạp Lan đức duật, Nạp Lan đức duật 1 chút cũng không cười, tương phản, đứng dậy về mặt thống khổ,

“Đức duật, chàng làm sao vậy?” Tâm di nhìn ra không thích hợp,

Nạp Lan đức duật rốt cuộc áp không được, phun ra một ngụm máu, nhân chậm rãi rồi ngã xuống, tâm di tiến lên nâng dậy hấn, thì xuất ra một viên Thiên Sơn Tuyết Liên nhét vào miệng hấn lý,

” Người tới, mau truyền thái y,” Dận Chân vội gọi người,

” Sao lại thế này?” Khang Hi hỏi,

“Hoàng a mã, hần đầu tiên là bị người ám toán, sau lại thì cùng Vu Khiếu Tuyền đối chưởng, cứng rần chống được đến hiện tại,”

” Như thế nào không nói sớm, mau tìm một chỗ cho hần chữa thương, thái y đâu, như thế nào còn chưa tới?” Khang Hi yêu ốc cập ốc, cũng lo lắng đứng lên, đã quên thái y căn bản trì không được Nạp Lan đức duật,

Rất nhanh, còn có thị vệ đến nâng Nạp Lan đức duật, nơi chữa thương tốt đương nhiên là di uyển, đại hồ nhị hồ mặc dù công lực không cao, nhưng là có chút tác dụng, bọn họ bại bởi Nạp Lan đức duật nội lực đủ để cho hần tỉnh táo lại, lúc sau, Nạp Lan đức duật liền khoanh chân ngồi ở trên giường vận công chữa thương,

Tâm di, dặn Chân cùng vài người ở di uyển cũng lo lắng nhìn hần, cũng không biết bao lâu, rốt cục, Nạp Lan đức duật chậm rãi mở mắt,

“Đức duật, chàng cảm thấy được thế nào?” Tâm di vội hỏi,

” Đừng lo lắng, đã không có vấn đề gì,”

” Thật vậy chăng? đừng gạt ta, vừa rồi chàng cũng nói không có việc gì,”

” Kia chiêu phá sơn cứu nương phải dùng toàn bộ nội lực mới có thể đối phó, lúc trước là tứ nương ám toán, làm công lực của ta có điểm hao mòn,”

” Người không có việc gì là tốt rồi, ta đi hỏi Hoàng Thượng,” Dận Chân cấp những người xung quanh ánh mắt, mọi người nhanh chóng rời đi

tâm di đem khăn mặt, ôn nhu thay Nạp Lan đức duật lau trán,

Nạp Lan đức duật cầm tay nàng hôn lên môi,” Ta thật sự bắt được hạnh phúc sao, nó đã ở trong tay ta, sẽ không tái đào tẩu, phải không?”

Tâm di tiến sát trong lòng hần,” Đúng vậy, chúng ta bắt lấy hạnh phúc, nó hội vĩnh viễn ở chung quanh chúng ta, ta cảm kích ông trời đem ta đưa đến đại thanh, đem ta đưa cạnh người,”

” Đúng vậy, ta cũng cảm kích ông trời, cảm kích ông trời đã đem duyên của chúng ta vượt qua 300 năm để thành toàn,” Nạp Lan đức duật cũng ôm chặt tâm di,

Giờ phút này, không có gì có thể tách bọn họ,

Rất nhanh, ngày thành thân cũng tới, toàn bộ Hầu gia phủ giăng đèn kết hoa, trong vườn treo đầy đèn lồng màu đỏ, Trong phủ tiếng hoan hô, hạ nhân mặc dù vội bận rộn, nhưng vẻ mặt tràn đầy không khí vui mừng,

Hỉ đường, trên tường dán chữ hỉ lớn, hai bên nền đỏ, Nội đường tiếng người ồn ào, chúng tân khách đều hướng Nạp Lan hoành chúc, Nạp Lan hoành một thân đồ mới, thần tình không khí vui mừng, tiếp đón khách,

” Phòng chính đại nhân đến!” Ngoài cửa hô danh hào khách,

Trương đình ngọc tiến đến cửa,” Nạp Lan đại nhân, chúc mừng, chúc mừng a!”

” Đa tạ phòng chính, hôm nay nhất định phải uống mấy chén a!”

” nhất định, nhất định, hôm nay không say không về,”

“Ung Vương gia đến!” Theo tiếng người, dận Chân vào cửa,” Nạp Lan hoành, bốn vương cũng đến thảo một ly rượu mừng,”

” Vương gia đại giá quang lâm, hạ quan vạn phần vinh hạnh, Vương gia thỉnh!”

Vừa ngồi xuống, có người tiến vào bẩm báo:” Lão gia, hoàng thượng tới,”

79. Chương 79: Thành Thân

Nạp Lan hoành lập tức đứng lên:” Cái gì? Người không lầm đi? Hoàng Thượng như thế nào sẽ đến?”

” Không lầm, lý đức toàn lý công công cũng đã tới, đã đến vườn,”

” Mau, mau, mau tiếp thánh giá,” Nạp Lan hoành luống cuống

” Trẫm đã đến đây,” Lý đức toàn giúp đỡ Khang Hi vào cửa,

Đoàn người phần phật toàn bộ quỳ xuống:” Cung thỉnh Hoàng Thượng thánh an!”

” Bình thân!”

” Hoàng Thượng đại giá quang lâm hàn xá, vi thần không thể nghênh tiếp từ xa, mong Hoàng Thượng thứ tội!” Nạp Lan hoành kinh sợ nói,

” Có cái gì tội a, trẫm cũng muốn đến giúp vui, nháo động phòng, ngày thường bị cái nha đầu kia huyên đầu đầu, hôm nay rốt cục đã có cơ hội nháo nằng,” Khang Hi hôm nay tâm tình đặc biệt hảo,

Mọi người cười ha ha,

” Trẫm sẽ không uống rượu mừng này, lý đức toàn đem trẫm hạ lễ lấy đến,”

Lý đức toàn đem một trục chỉ cuốn đưa cho Nạp Lan hoành, hai người trước mặt mọi người triển khai, cuốn trên bốn chữ ‘Thiên ban kỳ duyên’, dưới là Khang Hi lưu dấu ấn triện,

Đây là Khang Hi tự tay viết sớ thư, chỉ có vài thần tử mới có thể có quang vinh này, Nạp Lan hoành kích động không thôi, liên tục dập đầu:” Hoàng Thượng long ân, thần cảm động đến rơi nước mắt,”

” Đứng lên, nhà ngươi hôm nay cưới vợ, đừng biến thành một phen nước mũi một phen nước mắt, thành bộ dáng gì nữa, Ai, tân nương đâu, còn không có tới sao?”

” Hoàng Thượng xin mời ngồi, cũng sắp tới rồi,”

Tâm di cùng với Nạp Lan đức duật thành thân, tin tức này truyền khắp kinh thành, tự nhiên cũng rơi vào tay thiên địa hội, Thiên địa hội tổng đà tuy rằng bị đốt, nhưng còn có phân đà,

Làm là tứ nương đem tin tức này nói cho cho khiêu tuyên vào lúc hắc đang ở hoa viên bởi thêm đất tái hoa, nghe được tin tức này sau, một chút biểu tình đều không có, cũng không nói nói, chính là yên lặng địa tiếp tục làm, Tứ nương cũng không biết nên khuyên như thế nào, âm thầm thở dài ly khai,

Cho khiêu tuyên ra vườn hoa đến khi trời tối đen cũng chưa trở về, tay bị gai hoa hồng đâm làm máu chảy đầm đìa, hắc 1 chút cũng không phát giác, máu tích ở trong lòng còn nhiều hơn trên tay,

Rốt cục, hắc đem toàn bộ hoa trồng lại xong rồi, chậm rãi về phòng, đơn giản băng bó tay một chút, ngồi ở ghế trên nghĩ tâm sự, nghĩ đến tâm di, nghĩ đến Nạp Lan đức duật, trong lòng một trận đau,” Vì cái gì, vì cái gì ta cùng Nạp Lan đức duật rõ ràng là cừ địch lại hội trở thành tri kỷ, vì cái gì ta cùng Nạp Lan đức duật hội yêu cùng người, tâm di, vì cái gì người xuất hiện trong lòng ta, vì cái gì người là cách cách, vì cái gì người không chịu ở bên cạnh ta, vì cái gì người đối ta tuyệt tình như thế?”

Hắc nghĩ như vậy một buổi tối, thẳng đến hừng đông Tần Phong đến gõ cửa hắc, thấy hắc như vậy suy sút như vậy, uể oải như vậy, phi thường giật mình, Tần Phong như thế nào đều không đến tổng đà chủ bọn họ vi tình sở khổ(vì tình mà khổ)

Một buổi tối nghĩ đã xuôi, vẫn là cái gì đều không có nghĩ thông suốt, nhưng hắc có một chút quyết định, không cho Nạp Lan đức duật thuận thuận lợi lợi như vậy làm chú rể, thế nào cũng phải đi gây sự một chút, chuyện này xong, cho khiêu tuyên có vẻ có điểm lòng dạ hẹp hòi, tuy vậy cũng không trách hắc, mặc cho ai gặp được tình huống như vậy, chỉ sợ cũng không thể vui vẻ, chính là không ai có thể rất nhanh xua đuổi ý nghĩ, có người mất hết hy vọng,

Vì thế, hắc cùng thiên địa hội chúng nhân thương lượng như thế phá hư,mọi người đều cảm thấy không thể để Nạp Lan đức duật tiện nghi, đặc biệt Tần Phong, hắc còn ra cái sư chủ ý,” Đà chủ, không bằng chúng ta bắt tâm di cách cách đến, cho ngài làm vợ,”

Lã tứ nương liếc mắt Tần Phong một cái,” không nghĩ đến người đem thiên địa hội trở thành sơn trại, Vu đại ca cũng không phải trại chủ!”

” Tứ nương nói đúng, thiên địa hội không phải sơn trại, chúng ta cũng không phải thổ phỉ, lần này, chúng ta chủ yếu là đi quấy rối, chúng ta chia làm hai hướng, tần hương chủ, người dẫn người đi chặn đường đội đón dâu, có thời cơ thì làm loạn đội ngũ, nếu người có bản lĩnh bắt tâm di cách cách đến, ta cũng không phản đối!”

” Tốt!” Tần Phong hưng phấn mà xoa tay, hận không thể lập tức đi ngay

” Ta cùng tứ nương đi Nạp Lan gia ân cần thăm hỏi bọn họ một chút, bạn tốt thành thân, chúng ta dù sao cũng phải tỏ vẻ một chút,”

Kế hoạch an bài tốt, bắt đầu chấp hành, Thám thính lộ tuyến rất đơn giản, nhưng là, bọn họ không gặp được đội ngũ, vì cái gì? Bởi vì tâm di lâm thời cải biến lộ tuyến,

Đội đón dâu từ hoàng cung đi ra, hướng Hầu gia phủ mà đi, Mới đi trong chốc lát, tâm di liền từ bên trong kiệu kêu Tiểu Cúc, nói với nàng mấy câu, Tiểu Cúc liền nhấn dùm cho đại hỷ nhị hỷ mấy câu, đội ngũ lập tức đổi hướng đi,

Nạp Lan đức duật ngay từ đầu còn có điểm không vui, bày đặt đường lớn không đi, lại đi ngõ nhỏ, tính cái gì nha! Gì chứ trước thì cho là lén lút, sau lại nghĩ tâm di lo lắng cũng có đạo lý, vì thế kêu chiêng trống kèn dừng lại, im lặng mà đi, chờ nhanh đến Hầu gia phủ, chiêng trống tái xao lên,

Tần Phong mang theo người đợi thật lâu đều không có động tĩnh gì, không khỏi cảm thấy kỳ quái, phái người đi hỏi thăm mới biết được tâm di đã sớm tới Hầu gia phủ, này một chút sợ là đều nhanh vào động phòng, nghĩ dù sao còn có cho khiêu tuyến sẽ đi trên chóc cô dâu chú rể, hẳn liền phần nộ thu bình chạy lấy người,

Tiếng chiêng trống xa gần đến bên ngoài Hầu gia phủ, Tất cả mọi người nghe được, vội tiếp đón, chờ tiến vào,

trong chóc lát, tiểu cúc, tiểu mai đưa tâm di vào cửa, tâm di ở cửa bị vấp vào cánh cửa, tiểu Mai vội đỡ lấy:” cách cách, cẩn thận,”

Tâm di liêu khởi(vén) khăn trùm đầu:”Đức duật, người ngày mai gọi người đem chặt bậc cửa đi, nếu không, ta mỗi ngày đều bị ngã,” thói quen cũng thực đặc biệt,

” Biết rồi, nhanh buông khăn xuống” Nạp Lan đức duật chạy nhanh dặn,

” Có cái gì quan hệ, cũng không phải chưa từng thấy,”

Tiểu mai buông khăn trùm đầu,” cách cách, đây là quy củ,”

Tâm di lẩm bẩm:” ta ghét quy củ,”

Tiểu cúc đột nhiên phát hiện một vấn đề thực nghiêm trọng,” A, cách cách, cây táo đâu?”

” Cái gì cây táo?” Tâm di thì vén khăn đầu lên,

”trước khi lên kiệu không phải cho cách cách hai cái cây táo sao? Sẽ không là rút đi?” Tiểu cúc hỏi,

”Úc, không rơi,” Tâm di trả lời cực nhanh,

” vậy cây táo đâu, có phải hay không quên ở trong kiệu?” Tiểu cúc còn nói,

Tâm di cười hắc hắc,” Không ở trong kiệu, ở trong bụng ta,”

Vừa nghe lời này, mọi người cười vang,

Nạp Lan đức duật cũng hiểu được buồn cười:” Cái gì, bị người ăn luôn?”

” Đúng vậy, ta đói thôi, cả ngày gây sức ép đến gây sức ép đi, cái gì cũng chưa nếm qua, kia hai cây táo vừa hồng vừa to, ta nhìn không được liền ăn luôn,” Tâm di nghiêm trang nói,

Khang Hi cười đến nước mắt đều đi ra:” Nha đầu, cây táo là cát tường bình an ý tứ,”

” Ta biết a, chỉ có ăn vào bụng mới là tới cát tường bình an!”

Đang lúc mọi người cười thành một mảnh, đột nhiên từ bên ngoài tường viên truyền đến một thanh âm,”
Nạp Lan đức duật, ngày tốt như thế, không nên quên lão bằng hữu,”

Một thời, phòng trong một mảnh yên tĩnh,

Này thanh âm đối với Nạp Lan đức duật cùng tâm di mà nói, tái quen thuộc tuy vậy, bọn họ một thời thu liễm tươi cười, liếc mắt 1 cái, Bất thành linh thanh âm cũng làm cho bọn thị vệ trong phủ nhất tề xuất động, giương cung bạt kiếm, trong phủ vốn không có nhiều như vậy thị vệ, nhưng bởi vì Khang Hi đến đây, cho nên dân chân chạy nhanh đi phái người triệu tập rất nhiều thị vệ đến,

Nạp Lan đức duật cùng tâm di đi vào trong viện, chỉ thấy cho khiêu tuyến đứng thẳng ở đầu tường,

” Cho khiêu tuyến, ngươi là đến uống rượu mừng hay là đến quấy rối?” Nạp Lan đức duật một chút cũng không nghĩ đến cho khiêu tuyến sẽ xuất hiện,

” Ta đến uống rượu mừng nhưng là tới quấy rối, hôm nay là ngày mừng của ngươi, trước đưa một phần lễ mọn, sau thì nháo ngươi!” Nói xong, đem một vật hướng Nạp Lan đức duật ném tới

Nạp Lan đức duật bắt được, nguyên lai là một bó hoa tươi,

” Vu mỗ nghèo khó, không vật quý, hưởng chi, ngươi đã có được một vật báu vô giá trên đời, cho nên chỉ có một bó hoa tươi, lược biểu tâm ý,”

” Đa tạ cho đa chủ ý tốt, ngươi đã là đến uống rượu mừng, vì cái gì còn đứng ở đầu tường?” Tâm di hỏi,

” Ngươi nghĩ rằng ta không dám xuống dưới sao? Cũng quá coi thường cho khiêu tuyến ta!” Nói xong, hần không chút nào sợ hãi nhảy xuống, đi đến trước mặt Nạp Lan đức duật cùng tâm di,

” có can đảm!” Nạp Lan đức duật tán thưởng một tiếng, “mang rượu tới!”

Lập tức có người bưng lên rượu, Nạp Lan đức duật cố ý ở trước mặt mọi người bộc lộ tài năng, cũng không trực tiếp dùng tay lấy bầu rượu, mà dùng tay trái lược nâng, mọi người gặp bầu rượu tự động bay lên, nghiêng, ở hai chén rượu lý đảo mẫn rượu(bầu rượu đổ vào 2 chén), sau đó thì vũng vàng về tới chỗ cũ,(anh này muốn khoe tài đây mà)

Nhất thời, sợ hãi than thanh một mảnh(1 đám người sợ hãi), ngay cả cho khiêu tuyến cũng âm thầm bội phục, cảm giác chính mình nội lực dường như còn chưa tới như vậy, hần không biết, đó là bởi vì hai viên Thiên Sơn Tuyết Liên gia tăng Nạp Lan đức duật công lực,

Tiếp theo, Nạp Lan đức duật tay phải nâng lên, dùng đồng dạng phương pháp đem một chén rượu đưa đến trước mặt cho khiêu tuyến, mọi người thấy chén rượu dừng lại ở giữa không trung bất động, lại là liên tục tán thưởng,

Cho khiêu tuyến vũng vàng tiếp nhận:” Cúng kính không bằng tuân mệnh, ta uống!” Một ngụm ảm hạ(uống 1 hơi hết luôn), dùng đồng dạng phương pháp đem chén rượu quay về, cùng lúc đó, Nạp Lan đức duật cũng uống hạ rượu, cầm trong tay chén rượu bắn ra, hai cái chén ở nửa đường gặp nhau, dừng lại, mọi người chỉ nhìn đến chén rượu ở giữa không trung tới tới rút rút di động, nhưng khoảng cách di động cũng không phải lớn, tả hữu là năm sáu cm, mọi người trừ bỏ nhìn đến chén rượu di động, còn nhìn đến hai người y bào phía sau đều phiêu động, nhưng giờ phút này cũng không có gió to thổi qua, thực rõ ràng hai người này là nương chén rượu so đấu nội lực,

Tâm di cách Nạp Lan đức duật gần nhất, bị khí trên người hần đẩy dời đi vài bước, nhưng lúc này cho dù tái lo lắng cũng không ai dám tiến lên quấy rầy, bởi vì căn bản là gần không được thân, cũng không biết bao lâu, phanh địa một tiếng, hai chén rượu vỡ thành片片, cho khiêu tuyến về phía sau rút từng bước, mà Nạp Lan đức duật vẫn ti chưa động, ai thua ai thắng liền phân ra đến đây,

Thấy khiêu tuyến bị yếu thế, ghé vào đầu tường là tứ nương nhện không được nhảy vào tường viện, đi vào cho khiêu tuyến bên người,” Vu đại ca, ngươi không sao chứ!”

” Ta không sao, không phải nói ngươi không được xuống sao!”

” Người một người, bọn họ người nhiều như vậy, ta như thế nào có thể không xuống”

Nhìn thấy lão tử nương, dận chân mỉm cười, muốn cùng nàng trêu đùa vài câu, nhưng e ngại Khang Hi cùng nhiều như vậy đại thần ở bên, liền nhẫn hạ,

” Người là ai?” Một bên, Khang Hi dùng thanh âm uy nghiêm hỏi,

Cho khiêu tuyến hướng nơi thanh âm phát ra nhìn lại, liếc mắt một cái liền thấy thân long bào Khang Hi, nhiều ít lần, hần từng tưởng tượng bộ dáng hoàng đế, hiện tại cuối cùng chính mắt gặp được, Khang Hi hình thể gầy yếu, trên mặt có thật sâu nếp nhăn, ánh mắt sáng ngời có thần với lông mi thùy tan tằm bạch(dderm bạc), lỗm xuống hai má, Hồ Tu cũng đã trắng(tóc trắng), nếu không phải bởi vì hần một thân long bào, cùng bình lão nhân thường không có gì khác nhau, nhưng nhìn kỹ, hần trên người phát ra uy nghiêm cùng khí thế tôn quý cho dù không có long bào cũng hiển lộ không thể nghi ngờ, loại khí chất này là vài thập niên có cuộc sống đế vương tạo ra,

” Nguyên lai người chính là Khang Hi, ta là thiên địa hội tổng đà chủ cho khiêu tuyến,”

” Hảo, thật can đảm, có người làm tổng đà chủ như vậy, khó trách những năm gần đây thiên địa hội các người càng nháo càng lớn,” Khang Hi cười lạnh một tiếng,” Tuy vậy, người lại bại bởi một tiểu nha đầu, nàng một người liền đem tổng đà các người đốt,”

Đây là nỗi đau trong lòng cho khiêu tuyến, bị Khang Hi nhắc tới, hần liền hướng tâm di ánh mắt thâm ý,” Người là thiên hạ tối đặc biệt cô gái, có thể lấy được người, phải tu mấy đời mới tu tới? Nạp Lan đức duật cũng thật tốt phúc!” Trong giọng nói chua xót rất rõ ràng, rất nhiều người đều nghe ra,

Ở loại tình huống này hạ, tâm di đành phải tái thương tổn hần một lần,” Đây là ông trời quyết định, ta đến đại thanh chính là vì tìm kiếm yêu, Nạp Lan đức duật là ta kiếp này yêu, không có bất luận kẻ nào có thể thay thế!”

Thường thường thần nhiên ngữ điệu, làm cho người ta cảm giác cũng là bất đồng, Nạp Lan đức duật vốn bị cho khiêu tuyến nói được trong lòng rất không thoải mái, nhưng tâm di trong lời nói làm cho những điều không vui trong lòng hần biến mất, hần thâm tình nhìn chăm chú vào tiểu nữ nhân sắp trở thành thê tử hần, Đồng dạng, cho khiêu tuyến cũng nhìn chăm chú vào tâm di, chính là thâm tình trong ánh mắt dẫn theo càng nhiều đau thương

Khang Hi đương nhiên cũng nghe ra, không khỏi cảm thấy phi thường kinh ngạc,” Trẫm còn không biết tới chuyện kì quái như vậy, Nạp Lan đức duật cùng cho khiêu tuyến đều yêu tâm di, chuyện tình cảm thật sự rất ảo diệu, tuy vậy, trẫm cũng không thể làm cho cho khiêu tuyến phá ngày thành thân hôm nay, cũng là vì Nạp Lan đức duật tuyệt hậu hoạn,” Nghĩ đến đây, hần lạnh lùng nói:” Cho khiêu tuyến, người thật sự không đủ thông minh, chọn hôm nay đến nháo sự, nếu đến đây liền lưu lại đi! Bắn tên!”

Vừa dứt lời, chợt nghe đến Nạp Lan đức duật cùng tâm di đồng thanh hô:” Không được!”

Cho khiêu tuyến căn bản là không tính toán còn sống trở về, nghe được Khang Hi hạ lệnh bắn tên, hần cư nhiên không có động tác đặc biệt gì, công lực hần muốn chạy trốn cũng là không khó, nhưng hần không có, chính là đẩy lão tử nương qua 1 bên, ý bảo nàng nhanh rời đi, đột nhiên nghe được Nạp Lan đức duật cùng tâm di cùng kêu lên ngăn cản, phi thường ngạc nhiên, Hần ngạc nhiên, Khang Hi cũng không hiểu được

” Hoàng Thượng, hôm nay là ngày mừng, nếu có chút huyết tinh, thật sự diêm xấu!” Nạp Lan đức duật nghĩ không ra cớ, đành phải nói như vậy,

” Hoàng Thượng, hần hôm nay là một người tới, nếu hôm nay giết hần, người trong thiên hạ sẽ nói Hoàng Thượng sợ hãi thiên địa hội,” Tâm di lấy cớ cũng không như thế nào hảo,

thời điểm, dận chân mở miệng, hần cũng nhìn ra Nạp Lan đức duật cùng tâm di cũng không nghĩ muốn cho khiêu tuyến tử, kỳ thật ở hần mà nói, cho khiêu tuyến có chết hay không cùng hần không có vấn đề gì, nhưng hần không nghĩ lão tử nương chôn cùng, cho nên cũng khuyên Khang Hi:”Hoàng a mã, cách cách nói không phải không có đạo lý, nơi này chúng ta nhiều thị vệ như vậy, mà bọn họ chỉ có hai người, giết bọn hần liền như giết một con kiến, nếu tổng đà chủ đã chết, thiên địa hội cũng không có diệt vong, hôm nay thả bọn họ thì như thế nào, nhi thần cũng không tin, tương lai diệt trừ không được thiên địa hội, Huống

chi hôm nay là ngày thành thân của cách cách, ô uest nơi này sợ là sẽ mang xui đến cho người mới, hoàng a mã phân tư a!”

Khang Hi suy nghĩ một chút, hỏi cho khiêu tuyền,” Người khả nguyện quy thuận triều đình?”

” Người muốn giết cứ giết, Vu mỗ tuyệt không hội quỳ gối đầu hàng,” Cho khiêu tuyền không lo lắng trả lời,

” Trẫm cũng liệu đến, tính người gặp may mắn, hôm nay gặp được tâm di thành thân, trẫm liền tha cho người rời đi, nhưng về sau, cũng không có chuyện tốt này!”

Cho khiêu tuyền mỉm cười,” Ta sẽ không tạ ơn người!” Ngược lại đối Nạp Lan đức duật nói:” Về sau chiến trường gặp lại, ta sẽ không đối với người khách khí,”

” Nạp Lan đức duật tùy thời phụng bồi!”

” Sau này còn gặp lại!” Cho khiêu tuyền thân ảnh nhoáng lên một cái, lôi kéo lã tứ nương nhảy ra tường viện, biến mất ở trong đêm,Một cái tiểu nhạc đệm cũng không ảnh hưởng nhiều lắm(ý là sự việc của cho khiêu tuyền là chuyện nhỏ, chỉ là 1 nhạc đệm cho ngày thành thân của tâm di, không có ảnh hưởng gì lớn), không khí thành thân sau khi báai đường nghi thức hạ(kết thúc nghi thức báai đường) dần dần bốc lên, mọi người cười nói ăn uống

80. Chương 80: Không Gì Có Thể Ngăn Cản Tình Yêu

Thật vất vả đợi cho khách nhân tán đi, Nạp Lan đức duật trở lại tân phòng, chỉ thấy tâm di lẳng lặng ngồi ở mép giường, tiểu mai cùng tiểu cúc bồi ở hai sườn, thấy Nạp Lan đức duật tiến vào, hai người cấp ngịch phụ chúc, tiếp theo triều theo tục lệ tiến hành, rồi mới ly khai tân phòng,

Nạp Lan đức duật ngồi song song với tâm di, cường chế hưng phấn trong lòng, nhẹ nhàng giải khai khăn trùm đầu của tân nương, dưới ánh sáng lung linh của sắc nến, tâm di xinh đẹp đến hoa mắt, hần nhìn nàng, không dời mắt,” Khó được gặp người ngoan như vậy,” Nạp Lan đức duật đối ôn nhu nói với tiểu tân nương của hần,

” Ta bình thường không ngoan sao?”

” Đường như không thể nào ngoan, ta thấy người là nữ hài tử nghịch ngợm nhất,”

” Người từng có nhiều ít nữ hài tử sao?” Tâm di lại bắt đầu mấy chuyện xấu,

Nạp Lan đức duật tự phụ nói:” trong mắt Nạp Lan đức duật chưa từng có người khác”

” Uyển nhi đâu? Nếu không có ta, người sẽ thú nàng làm vợ,”

” Nàng như một chiếc bình hoa cực đẹp, cực hoàn mỹ nhưng rất dễ vỡ,”

” Ta thấy ánh mắt của nàng còn làm cho người khác cảm thấy yêu thương,”

” Ta không có yêu nàng, chưa bao giờ, người không cần ghen,”

” Ta chưa ăn dấm chua, bởi vì ta biết, người chỉ yêu ta,” tâm di tự tin

Nạp Lan đức duật đem nàng ôm vào trong ngực,” Thành thân, đừng ầm ĩ như trước,”

” Ta trước kia cũng không làm ầm ĩ, tuy vậy, về sau ta sẽ ngoan một chút,” Tâm di giống con mèo nhỏ ôn nhu trả lời, Vừa rồi rượu không làm cho Nạp Lan đức duật say, hiện tại lời nói nhỏ nhẹ ôn nhu của tâm di lại làm cho hần say, ở trên trán nàng hôn hôn, sau đó thì cúi đầu hôn môi của nàng môi đỏ mọng, ngay tại đôi môi, Nạp Lan đức duật một tay kéo tâm di rời khỏi giường,

Nạp Lan đức duật hành động quá đột ngột, khiến cho tâm di không hiểu ra sao, không rõ cho nên nhìn hần, Nạp Lan đức duật đưa ngón trỏ che lại miệng của nàng, ánh mắt chuyển hướng đến giường lạnh lùng nói:” Đi ra!”

Tâm di kinh ngạc nhìn giường để,

” Còn không ra, bị ta trao đi ra, tất nhiên không thể nói được gì đâu,” Nạp Lan đức duật quát,

Lập tức, dưới giường chui ra hai cái đầu,

“Đại hổ, nhị hổ!” Tâm di ngạc nhiên,

Hai người đi ra sau cột nhả địa nói:” Cấp cách cách, ngạch phụ chúc!”

” Có người chúc như thế sao?” Tâm di biểu tình,

Nhị hổ hướng ca ca nháy mắt,” đổi mới phương thức chúc được rồi,” nói còn chưa lạc, hai người bạt quyền hướng Nạp Lan đức duật công tới,

” Các ngươi làm gì?” Tâm di không rõ,

Đại hổ cũng không để ý tới, chỉ hỏi Nạp Lan đức duật:”Ngạch phụ đáp ứng cái gì, đã quên sao?”

Nạp Lan đức duật nhất thời nghĩ không ra đáp ứng bọn họ cái gì, đành phải một bên chống đỡ một bên hỏi:” Cái gì?”

“Ngạch phụ nói sau khi cưới cách cách của chúng ta, sẽ dạy chúng ta võ công,”

” Ta đã từng đáp ứng, nhưng ngươi sẽ không muốn ta hiện tại dạy các ngươi đi?” Nạp Lan đức duật âm thầm kêu khổ,

” Hiện tại là thời gian tốt nhất để học võ công,” hai người này là cố ý không cho Nạp Lan đức duật động phòng hoa chúc, hợp lực đem hấn bức ra ngoài cửa, kỳ thật, nếu muốn đánh, vài cái đại hổ nhị hổ cũng không phải đối thủ của Nạp Lan đức duật,

” Hai người các ngươi không để yên, có phải hay không?” bình thường bọn họ nháo cũng liền náo loạn, nhưng hiện tại Nạp Lan đức duật thật sự không có kiên nhẫn cùng bọn họ ngoạn,

“Ngạch phụ, xuân tiêu nhất khắc trị thiên kim(đem xuân một khắc đáng giá ngàn vàng), hôm nay ngươi nếu không dạy chúng ta, cũng đừng nghĩ vào động phòng,” Nhị hổ đắc ý nói,

Nghe hấn như vậy vừa nói, Nạp Lan đức duật thu thủ,” Uy hiếp ta?”

” Tính đi, ngạch phụ thỉnh trông cửa,” Nhị hổ chìa chìa cánh cửa, phòng

Cửa phòng thêm một phen khóa, tiểu trúc, tiểu lam ở cánh cửa đem thêm, tâm di mở cửa không ra, đành phải mở cửa sổ ngó ra bên ngoài,

” Thật sự là huynh đệ đồng lòng a! Gắn mặc giả hắc(gắn mực thì đen), theo tâm di, các ngươi cũng là một bụng mưu ma chước quỷ,” Nạp Lan đức duật thấy bọn họ không có biện pháp,

Tâm di cũng không chịu, nói:” Ý của ngươi là ta dạy hư bọn họ?”

” Bọn họ đều là người của ngươi, không phải ngươi dạy dỗ, còn ai vào đây?”

” Ta cũng không dạy bọn chúng, là ngươi đáp ứng dạy bọn hấn võ công,”

Xem ra không giáo là không được,” Sợ các ngươi, ta chỉ giáo một lần, xem cẩn thận,” Nói xong, Nạp Lan đức duật ở trong viện thi triển một bộ quyền cước, bên thi triển bên nhớ kỹ quyền phổ,

Đại hổ, nhị hổ bên dụng tâm nhớ kỹ bên đi theo khoa tay múa chân, này bộ quyền pháp cũng không tính là khó, chỉ có mười tám chiêu, rất nhanh liền đánh xong, Nạp Lan đức duật nói:” Chính mình lĩnh ngộ nhiều ít tùy các ngươi,”

” Ta cũng chưa nhớ toàn bộ,” Vừa muốn nhớ quyền phổ vừa muốn nhớ chiêu thức, nào đại hổ theo không kịp, may mắn còn có nhị hổ, hấn quyền phổ không có toàn bộ nhớ kỹ, nhưng chiêu thức cơ bản nhớ kỹ, hiện tại chính không ngừng lặp lại mười tám chiêu vừa rồi,

Xem nhị hổ như vậy có ngộ tính, Nạp Lan đức duật gật gật đầu, thầm nghĩ: "Xem ra nhị hổ cũng là người tài, có thời gian hảo hảo dạy hần!" Hần cũng không để nhị hổ thi triển hoàn tất liền đối với đại hổ nói: "đệ đệ ngươi so với người thông minh, hời hần đi, ngày mai ta kiểm tra các ngươi,"

Đại hổ kêu to: "Ngày mai liền kiểm tra? Đêm nay không cần ngủ,"

"phá lễ động phòng hoa chúc của ta còn muốn ngủ, đây là cho các ngươi một cái nho nhỏ giáo huấn," Nạp Lan đức duật cũng tra tấn bọn họ một hồi, vừa nói vừa trở lại cửa, đối tiểu trúc, tiểu lam nói: "Mở cửa,"

"Ngạch phụ, người dạy bọn họ võ công, cũng nên thưởng hai chúng ta cái gì đi?" Tiểu trúc cọt nhả vượn tay,

Nạp Lan đức duật nói: "muốn phần thưởng? Ta xem các ngươi là muốn bị đánh, ta cũng không nói chuyện tốt như cách cách của các ngươi, Khóa cánh cửa, đừng cho là ta sẽ không vào được? Hừ!" Hần tiểu tiểu của sổ, nói: "Ta không cần vào bằng cửa chính,"

Vì thế, mọi người liền nhìn đến chú rể đáng thương từ cửa sổ mà nhảy vào, sau đó quay đầu, trừng mắt nhìn bọn họ liếc mắt một cái, đóng cửa sổ lại,

"Trừ bỏ ta, ở ngoài, chỉ sợ không có chú rể nào là thông qua cửa sổ mà nhập phòng," Nạp Lan đức duật vẻ mặt ủy khuất, tâm di cười khanh khách không ngừng,

"Ngươi còn cười," Nạp Lan đức duật ôm cổ nàng,

Tâm di ở trong lòng hần, nói: "Ở di uyển, không có phân chủ tử nô tài, bọn họ cùng ta tùy tiện quán, tới nói này, sợ là nhất thời sửa không được, đôi khi quên đúng mực, không lớn không nhỏ, ngươi còn nhiều tha thứ,"

Nạp Lan đức duật hôn môi của nàng, nói: "Ta hiểu được, tuy vậy, quy củ vẫn cần có,"

"Ngô, kia hiện tại là ai hạnh kiểm xấu nha?"

"Ta hạnh kiểm xấu, được rồi!" Nạp Lan đức duật vung tay lên, đem nệm đập tắt, trong bóng đêm chỉ nghe đến tiếng của tâm di, "Chán ghét a, nhìn không thấy,,,"

"Vậy không nên nhìn!"

Gió thổi nhẹ, cành liễu khẽ đung đưa, mây phiêu động, trăng trong trẻo mà ôn nhu, trăng ở dưới, sao ở trên, sao như mỉm cười nháy mắt, có lẽ là cảm nhận được trong phòng con người mới ân ái, trăng cũng nghịch ngợm, mây chui tới chui lui, chạy, khiêu, giống như là vì bọn họ chúc mừng,

Bên này là ở ôn nhu hương trung say mê, bên kia là buồn khổ thất ý,,

Con đường vắng bóng người, chỉ có lã tứ nương cùng cho khiêu tuyền yên lặng đi tới,

"Vu đại ca, núi nào chẳng có cây, nàng cùng người là hai người ở hai giai cấp khác biệt, hưởng chi, nàng trong lòng chỉ có Nạp Lan đức duật," Lã tứ nương khuyên bảo,

Cho khiêu tuyền giữ yên lặng hướng phía trước mà đi, trong lòng đầy thống khổ, hần có thể tưởng tượng này khách, yển hội, cười vui, nghi thức cùng với hết thảy, giống như hần ngay tại lễ đường, mà hiện tại, hiện tại nàng hần là nằm ở trong ngực Nạp Lan đức duật, Nghĩ đến đây, hần cảm thấy được trong cổ họng có cái gì ngăn chặn, hần nắm chặt tay, ý muốn giảm bớt chút thống khổ, nhưng không chút tác dụng,

"Vu đại ca,,," Tứ nương thấy hần như vậy, nghĩ muốn khuyên giải vài phần,

"Tứ nương, người đi về trước đi, ta muốn ở một mình," Lúc này, cho khiêu tuyền cái gì cũng không muốn nghe, lã tứ nương đành phải nhìn bóng dáng hần mất dần trong đêm,

Đi vào khách điểm lúc trước, cho khiêu tuyền kêu rượu một mình uống, chuyện cũ rõ ràng đã qua, quá khứ nhiều điểm tích tụ trong lòng hần, rượu nhập khổ tâm sâu càng sâu (nâng chén tiêu sầu càng sâu thêm), hần một ly tiếp một ly uống, cũng không biết đến khi nào, men say tiệp sinh: "Nạp Lan đức duật, đến, làm! Ta chúc các ngươi bạch đầu giai lão, tái một ly chúc các ngươi phu thê tình thâm, đệ tam ly, chúc, chúc các ngươi thiên trường địa cửu, vĩnh kết đồng tâm," Hần quảng chén rượu, trực tiếp cầm bình rượu uống, uống hết, thì ôm lấy vò rượu, trên mặt đã phân không được đâu là rượu đâu là lệ," Ký sinh du, gì sinh lượng (đã

sinh du sao còn sinh lượng)? Đã có Nạp Lan đức duật, vì cái gì còn muốn có ta cho khiêu tuyền? Nạp Lan đức duật, ngươi là ta kiếp này đệ nhất bằng hữu, cũng là địch nhân lớn nhất của ta, ta và ngươi không dễ yên,, Cho khiêu tuyền a cho khiêu tuyền, ngươi người nào không yêu, cố tình yêu trên bằng hữu, không, cừu địch lão bà,, Tâm di, đối người khác, ta nhất định hội đem ngươi đoạt lấy, tâm di,, Vì cái gì ngươi là nữ nhân của Nạp Lan đức duật,” Hắc năng ly hung hăng ném tới mặt đất,

Đồng dạng ban đêm, bất đồng tâm tình, tâm di cùng Nạp Lan đức duật là hạnh phúc khoái hoạt, cho khiêu tuyền là lòng chua xót thống khổ, như vậy là tứ nương đâu?

Lã tứ nương đi lung tung, đi mệt, liền ở tiểu quán tùy tiện ăn vài thứ, sau đó vẫn là tiếp tục đi, nghĩ đến cho khiêu tuyền như vậy, trong lòng không khỏi có chút buồn bã, xa xa trông thấy một tòa phủ trạch, Đến gần, mới phát giác là ung vương phủ, lã tứ nương theo bản năng sờ soạng lỗ tai một chút,

Từ diệu phong sơn từ biệt, giọng nói và dáng điệu nụ cười của nam nhân này thường thường ở trước mắt hiện lên, lã tứ nương ngơ ngác đứng lặng một hồi lâu, sau đó chạy đến sau tường chỗ không có người qua lại phi thân vào tường viện,

Uống rượu mừng xong, đưa Khang Hi hồi cung, dặn chân trở về phủ đệ, cũng không có hứng thú đi vào phòng phúc tấn, chỉ tại trong phòng ngồi miên man suy nghĩ,

Nghĩ Khang Hi tuổi tác đã cao, ngôi vị hoàng đế đến bây giờ không biết thế nào, người biết thì không chịu nói, chính mình hao hết tâm tư lấy lòng nàng, mọi chuyện làm cho nàng thỏa mãn, đến cùng cũng không biết có thể hay không làm cho nàng đến giúp đỡ mình một phen, ngày thường thái độ của nàng đối với chính mình so với vài đệ đệ, xem như nhiệt tình, như vậy xem ra, chính mình vẫn là có hi vọng, chính là, nàng cùng dặn tự cũng từng thức đêm nói chuyện, đoạn thời gian sau, dặn tự làm việc đều được Khang Hi tán thưởng, không cần hỏi, là nàng giáo, nàng rốt cuộc là giúp đỡ ai?

Dặn chân nghĩ đến đau đầu, thoáng nhìn thấy trên bàn trước mặt một chích vòng tai, từ vòng tai lại nhớ tới chủ nhân nó, khuôn mặt lã tứ nương hiện ra trước mắt hắc,

Lúc này, cửa phòng mở ra lại đóng vào,

Nghe được động tĩnh, dặn chân ngẩng đầu, trước mắt thật là lã tứ nương, hắc trong lòng mừng như điên, nhưng trên mặt lại là thần nhiên mỉm cười,” Ngươi là tới bắt vòng tai hay là tới bắt mạng của ta?”

” Hoặc là cả hai” Lữ tứ nương cũng không biết chính mình vì cái gì tiến vào,

Dặn chân chìa chìa vòng tai:” Cầm đi, mệnh đã ở nơi này, tự nhiên muốn làm gì cũng được,”

Lã tứ nương thấy vòng tai trên bàn, không khỏi ngẩn ngơ, lâu sau, mới nói:” Ngươi thích liền giữ đi!”

” Ta đây mệnh có phải hay không cũng lưu?” Dặn chân đứng dậy đi đến bên cạnh nàng, nhẹ giọng hỏi,

Tứ nương căn bản không dám ngẩng đầu nhìn hắc, quay mặt đi, sắc giọng:” Một người vẫn là Vương gia, như vậy không đứng đắn,”

” Tứ nương!” Dặn chân thở nhẹ một tiếng,

” Đừng kêu thân thiết như vậy!”

” Ta thích kêu như vậy,” Dặn chân nhẹ nhàng đặt tay lên vai lã tứ nương, lã tứ nương hơi hơi từ chối một chút, không có giãy, cũng không động,

Ngửi hương thơm trên tóc lã tứ nương, dặn chân tâm thần rung động,” Tứ nương, buổi tối hôm nay chúng ta có thể tạm thời dứt bỏ thân phận lẫn nhau, ta không nghĩ ngươi là người thiên địa hội, ngươi cũng không đem ta xem thành Vương gia, chúng ta hảo hảo tâm sự như thế nào?”

Lã tứ nương bị dặn chân chạm vào, chỉ cảm thấy mềm cả người, không còn có khí lực nói cái gì, chỉ có thể hơi hơi vuốt cằm,

” Tứ nương, trên diệu phong sơn vừa thấy ngươi, ta không thể quên được ngươi, hồn khiên mộng nhiều(hồn về quấy nhiễu mộng), vừa rồi ta nghĩ đến ngươi, ngươi tự ra hiện, đây là không phải trời an bài duyên phận?”

” Hồng ai đâu(lừa ai đâu), trong phủ người thê thiếp còn chưa đủ nhiều sao, còn tưởng ta?”

” Thật sự, thâm nghĩ người!” Dân chân đem lá tứ nường giữ lại, tứ nường muốn phản kháng, liền vận vẹo thân hình muốn giãy, động tác của nàng khơi dậy dục vọng trong người dân chân, nhẹ nhàng vuốt ve trên mặt nàng, lá tứ nường chưa từng cùng một người nam nhân thân cận như vậy, không khỏi hơi hơi thở gấp, dân chân nhẫn nại không được, một tay ôm nàng tới giường,

Tứ nường lúc này mới cảm thấy không ổn, nhưng cả người bị dân chân đặt ở dưới thân, không thể động dậy, đành phải mềm giọng:” Người, người đừng như vậy, nếu bị người biết, khả như thế nào được!”

” Tứ nường, ta không phải khinh bạc người, ta là thật sự thích người!”

” Không thể, chúng ta, chúng ta là đối lập!” Tứ nường đối với dân chân cũng có tình yêu, bằng không đã sớm rút dao, làm sao dung hãn như vậy, khả nghĩ đến thân phận cùng lập trường của nhau, liền nhắc nhở chính mình tuyệt đối không thể ủy thân cho người trước mặt này, hãn chính là đại thanh quốc tứ a ca, bọn họ vĩnh viễn không có kết quả,

” Vậy người giết ta, cho dù người giết ta, ta vẫn yêu người,” Dân chân tuyệt đối là tình trường cao thủ! Biết rõ lá tứ nường không hạ thủ được, còn nói như vậy,

Quả nhiên, tứ nường không nói gì, một hàng thanh lệ từ khóe mắt chảy ra, dân chân trong lòng thương tiếc, hôn phạm của nước mắt nàng, tiện đà lập tức chiếm lấy môi anh đào của nàng, tứ nường trong đầu trống rỗng, tùy ý dân chân giải khai quần áo,

Ai! Duyên phận thật là thiên định, mặc kệ hai người có cỡ nào quốc thù đại hận, tới thời điểm nhất định, không có gì có thể ngăn cản,

Thời gian nhanh chóng trôi qua, rất nhanh đã đến mùa đông năm thứ sáu mươi một của Khang Hi,

Hôm nay, tâm di đứng ở cửa sổ, nhìn trời, không trung là màu xám,

Nạp Lan đức duật đẩy cửa vào nhìn thấy, vội đóng cửa sổ:” Đừng đứng ở cửa sổ, cẩn thận cảm lạnh!” Nói xong, phủ thêm cho nàng áo khoác,

” Hoàn hảo, ta coi trời sợ là tuyết rơi,”

Nạp Lan đức duật đỡ nàng ngồi xuống, thành thân đã hơn một năm, tâm di mới có bầu, biết tâm di mang thai một khắc, Nạp Lan đức duật mừng rỡ không biết phương hướng, không chỉ là hãn, cả nhà cao thấp đều cao hứng, Nạp Lan hoành lại đối với người trong phủ bất kể cao thấp tất cả đều rặn rò cẩn thận, định ra một đồng lớn quy củ, bọn họ khấn trương, nhưng tâm di thật ra không để ý, chạy đông chạy tây như trước, xuất môn không cho, ở nhà đi bộ tổng không thành vấn đề, cho nên Nạp Lan đức duật mỗi lần về nhà cũng không ở trong phòng nhìn thấy nàng, chủ yếu là đi tìm, sau đó lừa nàng trở về phòng, tâm di không chịu nổi hãn lẫn nhãi, lại thêm bụng ngày càng lớn, đành phải ngoan ngoãn nghe lời

81. Chương 81: Tổ Tôn Nói Lời Tạm Biệt

Nạp Lan đức duật nói với tâm di,” Năm nay tuyết rơi, người đừng mơ tưởng chơi ném tuyết! Nhiều nhất ta làm người tuyết cho người,”

” Nga!” Tâm di đưa tay vào trong ngực Nạp Lan đức duật,” Chỉ có đôi người tuyết sao, không có khác?”

” Nếu người ngoan, ta sẽ cùng người đi ngắm tuyết,” Đây trong nhà, tâm di là lớn nhất, tất cả mọi người không có can đảm cùng nàng cò kè mặc cả, ngay cả Nạp Lan hoành cũng không ngoại lệ, duy độc có thể cùng nàng nói điều kiện chỉ có Nạp Lan đức duật,

” Ân, còn nhớ năm ấy ở trong sơn động không? cũng là ngày tuyết rơi,”

” Nhớ rõ, như thế nào hội quên?”

Tâm di nhớ lại:” Khi đó Hoàng Thượng vừa vặn bị bệnh, ung Vương gia phái lý đức toàn tới tìm ta, bọn tiểu mai cầu lý đức toàn nói dối lừa ung Vương gia, hoàn hảo ta lại trở về ngay sau đó, nếu ta thật sự mất tích, cũng không biết nói sao!”

” Người là phúc tinh! Như thế nào sẽ có việc gì?” Hai người thân thiết rúc vào người nhau, Nạp Lan đức duật hiện cảm thấy thật hạnh phúc

” cánh cách!” Tiểu lam đột nhiên đẩy cửa vào,

Nạp Lan đức duật sắc mặt trầm xuống:”Tiểu lam, sao không gõ cửa? Kinh hách(làm sợ) cánh cách thì làm sao?”

“Ngạch phụ thứ tội,”

Tâm di thấy tiểu lam một bộ bộ đáng lo lắng, vội hỏi:” Người xưa nay không có lỗ mãng thất lễ như vậy, có chuyện gì?”

” hồi cách cách, ngạch phụ, lý đức toàn lý công công có việc gấp cầu kiến cánh cách, còn mặc thường phục đến,”

Hai vợ chồng nhìn nhau một chút, lý đức toàn mặc thường phục tới làm gì? Điều này làm người ta thấy có chút kỳ quái, tâm di nhất thời cũng không nghĩ ra là nguyên nhân gì, liền đối với tiểu lam nói:” Người đi đáp lời, nói ta lập tức đến!”

” vâng!” Tiểu lam đi ra ngoài, sau khi bấm báo xong, Nạp Lan hoành liền khuyên giải:” Công công an tâm, trước uống chén trà nóng cho ấm,”

” Hiện tại có là quỳnh tương ngọc lộ, giờ ta cũng uống không được,” Lý đức toàn nào có tâm tình uống trà! sốt ruột, thấy tâm di cùng Nạp Lan đức duật sóng vai đi vào, hai người đi vào trước tiếp đón Nạp Lan hoành:”A mã!”

” Tâm di, lý công công tìm người!” Nạp Lan hoành vội vàng đứng dậy nói,

Theo lý, Nạp Lan hoành là trưởng bối, cùng tâm di nói chuyện không cần đứng, nhưng lấy quân thần lễ tiết mà nói, tâm di là quân, Nạp Lan hoành là thần, vốn nên là tâm di mỗi ngày tỉnh lại cấp thỉnh an, buổi sáng đầu tiên sau hôn lễ, tâm di mở cửa tự nhiên lại thấy Nạp Lan hoành đang ở cửa chờ cấp nài thỉnh an, làm nài sợ tới mức lập tức đóng cửa lại, nhanh chóng chạy đến kêu Nạp Lan Đức Duật làm công tác tư tưởng với Nạp Lan Hoành. Ban đầu, Nạp Lan hoành còn không chịu, mỗi ngày đều đến như cũ, tâm di không ngừng mỗi ngày nói thầm bên tai Nạp Lan đức duật. Nạp Lan Đức Duật từ sớm đã cảm thấy cười được tâm di thật là tốt

cách cách Đại Thanh sau khi xuất giá không được ở cùng trượng phu, nếu vợ chồng muốn gặp mặt thì phải có sự đồng ý của các ma ma tùy thân(mấy bà ma ma chăm sóc cách cách từ bé ý), nói cách khác là phải hối lộ một chút, thì mới có thể vợ chồng đoàn tụ, nếu hối lộ ít, thì mơ tưởng, ma ma còn có thể nói là cách cách không trang điểm hay bất cứ cái gì đại loại vậy, mà tâm di không giống với cách cách chính thống, nài là ngoại lệ, nài không có ma ma quần đầu quần chân, cho dù có, chỉ sợ đã sớm bị nài một cước đá ra xa, cho nên Nạp Lan đức duật mới có thể mỗi ngày cùng tâm di đồng thực đồng túc(cùng ăn cùng ở), Nếu hán thú Uyển nhi, còn không làm cho hán ghen chết sao!

Không có quân thần chi lễ, chắc cũng chỉ có tâm di cách cách này là làm như vậy, nài để ý từng ly làm cho Nạp Lan đức duật rất cảm động, hán khuyên bảo mãi Nạp Lan hoành mới không mỗi ngày đến thỉnh an, nhưng Nạp Lan hoành dù sao cũng bị quan niệm quân thần truyền thống ăn sâu, thấy tâm di vẫn luôn đứng dậy nói chuyện,

Nạp Lan đức duật đỡ tâm di ngồi xuống, tâm di mở miệng hỏi:”Lý công công, chuyện gì mà gấp như vậy?” Lý đức toàn bộ đáng lo lắng vạy phần làm cho tâm di cũng khẩn trương,

” cách cách, ngài mau hồi cung, vạy tuế gia, vạy tuế gia bệnh rất nặng,” Nguyên lai lý đức toàn là đến mời cứu binh,

” Hoàng Thượng bị bệnh sao?” Tâm di có điểm ngoài ý muốn,” trước đó vài ngày ta nhìn ngài còn rất tốt mà,”

” khoảng tám ngày trước Hoàng Thượng có chút phong hàn, thái y khai được, dung hết 2 thang thuốc thì thấy chuyển biến tốt, nào biết hôm nay lại trầm trọng, vài vị Vương gia kêu nô tài đến thỉnh cách cách,” Lý đức toàn một hơi nói hết,

” tám ngày trước sinh bệnh, hôm nay là ngày bao nhiêu?” Tâm di sống rất thoải mái nên cũng không nhớ rõ ngày,

” Hôm nay mười một,” Lý đức toàn đáp,

Tâm di sắc mặt nhất thời đại biến đứng lên, lay động một chút thân mình rồi ngồi lại trên ghế, Nạp Lan đức duật chưa từng thấy qua tâm di như vậy không biết làm sao, cuống quýt hỏi:” Tâm di, làm sao?”

Tâm di ổn ổn tâm thần, nói:”Tiểu lam, gọi mọi người tất cả đi ra ngoài, người cũng đi ra ngoài,” Tiểu lam dẫn hạ nhân rời khỏi,

”Đức duật, đề phòng tai vách mạch rừng,”

Nạp Lan đức duật thấy tâm di thận trọng như thế, biết sự tình trọng yếu, nói:” Ta đi xem một chút,” Không bao lâu, hắn đã trở lại, đóng cửa lại nói:” Yên tâm, ta coi qua, bốn phía không ai,” Kỳ thật, lấy hắn công lực nếu ngoài cửa có người, hắn lập tức có thể cảm thấy được, ra ngoài đi bộ một chút cũng là vì cang yên tâm,

Đại sảnh im ắng, tất cả mọi người chờ tâm di nói chuyện, nhưng tâm di vẫn là do dự, nàng không biết nên nói như thế nào mới có thể làm cho những người trước mặt không bị kinh hãi,

Lý đức toàn không chịu nổi:” cách cách, ngài,,,”

Tâm di xua tay ngăn hắn lại, dùng thanh âm rất nhẹ nói:” Chuyện tới nước này, ta cũng không thể không nói, Hoàng Thượng đại nạn đã đến,”

Vừa nghe lời này, lý đức toàn bùm quỳ xuống, không ngừng dập đầu:” cách cách, cách cách ngài cứu... cứu vạn tuế gia đi, nô tài cấp ngài dập đầu,”

Tâm di ý bảo Nạp Lan đức duật kéo hắn, thấy lý đức toàn bộ dáng thương tâm, trong lòng cũng không chịu nổi, nhưng nàng chỉ có thể trước an ủi một chút,“Lý công công, đừng như vậy, ta không phải thần tiên, không biết thuật khởi tử hoàn sinh,”

” Tâm di, thật sự không có cách nào sao?” Nạp Lan hoành cũng hỏi,

“A mã, bệnh Hoàng Thượng nếu thời đại của ta, không đáng kể chút nào, có thể sống thêm mười năm, chẳng những hai mươi năm cũng không thành vấn đề, nhưng hiện tại, năm 1722, ngay cả trị bệnh đậu mùa còn chưa tìm ra cách, ta có thể làm sao bây giờ? Ba trăm năm, kém ba trăm năm, ta bất lực,” Cái gọi là ‘không bột đổ gột nên hồ’, người đàn bà khéo cũng khó có thể thổi cơm khi không có gạo, chính là đạo lý này, hiện tại thiết bị, dược vật đều không có, tâm di dù có một thân y thuật, cũng không cách nào cứu người,

Nạp Lan đức duật coi như bình tĩnh, vội hỏi:” Tâm di, hiện tại không phải lúc thương tâm, vô luận như thế nào, người cũng nên đi một lần, nếu không lòng người hoảng sợ, sẽ khiến cho cung biến,”

” Người nói đúng!” Tâm di gật gật đầu, quay đầu hỏi Nạp Lan hoành:“A mã, thủ hạ tướng sĩ của người đều là người tâm phúc?”

Nạp Lan hoành khó hiểu nói:” Tâm di, người vì sao đột nhiên hỏi cái này?”

” Đây chờ một chút ta trở về sẽ giải thích, a mã, hiện tại người đem thân tín đến bên mấy vị có chức quyền,”

Nạp Lan hoành một trận khấn trương,” Tâm di, có phải sẽ diễn ra đại sự, có phải hay không thật sự sẽ cung biến?”

“A mã, người trước đi làm, ta trở về sẽ tường tận kể lại,”

” Ta đồng người cùng đi,” Nạp Lan đức duật nói,

” Ta trước sẽ cùng lý công công đi, người cứ như bình thường đi vào,” Nói xong, tâm di cùng lý đức toàn đi ra cửa, hai người đi đến cửa, Nạp Lan đức duật gọi lý đức toàn lại, “Lý công công,”

“Ngạch phụ,” Lý đức toàn quay lại

“Lý công công, ở trước mặt các vị Vương gia, người ngàn vạn lần không thể lộ ra nửa điểm,” Nạp Lan đức duật sợ lý đức toàn thương tâm mà lộ ra sơ hở, khiến ọi người hoài nghi,

” Nô tài hiểu rõ,” Lý đức toàn tự nhiên biết nặng nhẹ, khổ sở cũng không dám lộ ra nửa điểm,

Trong vườn Sướng Xuân, Khang Hi nằm ở trên giường, sắc mặt u ám, dận chân cùng vài vị Vương gia a ca, còn có trương đình ngọc cùng các đại thần chờ ở hai bên,

Tâm di nhỏ giọng đi vào, mọi người thấy nàng đã đến, đều nhẹ nhõm thở dài một hơi, tâm di đi vào bên giường Khang Hi, mỉm cười nói:” Hoàng Thượng, ta mới vài ngày không có tới, người như thế nào thì bị bệnh?”

” Chỉ có trầm bị bệnh, người mới có thể đến, trầm chờ người tới xem bệnh cho trầm,” Khang Hi thanh âm đã thực hư nhược,

Tâm di cường chế bị thương, cười nói:” Yên tâm, ta là tiểu thần tiên! Có ta ở đây, người rất nhanh sẽ tốt,”

Khang Hi cũng cười nói:” Tốt, tiểu thần tiên, cho trầm một viên linh đan diệu dược,” Sau đó quay đầu đối với mọi người nói:” Các người đều đi ra ngoài, trầm cùng tâm di nói một lát, Trương đình ngọc, người canh giữ ở cửa, không có trầm ý chỉ, ai cũng không chuẩn tiến vào,”

Mọi người lục tục rời khỏi, Khang Hi thở hổn hển mấy hơi thở, vươn một bàn tay,” Nha đầu, phù trầm đứng lên,”

” Hoàng Thượng, vẫn là nằm đi,” Tâm di khuyên nhủ,

Khang Hi lắc đầu, tâm di chỉ có thể nâng dậy Khang Hi, ở dưới thân hấn thêm cái đệm,

Ngồi dậy, Khang Hi nhìn tâm di một lúc lâu mới nói:” Nha đầu, người diễn trò cho bọn hấn nhìn, có phải hay không?”

” Hoàng Thượng, ta không có,”

” Người giấu gạt được bọn chúng cũng không thể gạt được trầm, trầm trong lòng rất rõ, trầm không được, mau, là hôm nay hay ngày mai?”

” Hoàng Thượng!” Tâm di ở hốc mắt đã xuất hiện nước mắt,

” Ngoan, không khóc, khóc sẽ làm bị thương thân mình!” Khang Hi nhìn tâm di hỏ ra bụng(tức là bụng đã nhô ra),” Trầm không được nhìn thấy hài tử của người, tiếc nuôi a! Trầm đoán đứa nhỏ này sẽ cùng người giống nhau: thông minh, trầm ngay cả tên đều chuẩn bị tốt lắm, nếu là nam hài kêu Bác Văn, nếu là nữ hài kêu Thanh Thanh!”

” Tạ ơn Hoàng Thượng thưởng danh!” Tâm di nước mắt rốt cục không nín được rớt xuống,

Khang Hi thay nàng lau,” Người khi nào thì cùng trầm khách khí như vậy? Mọi người đều phải chết, cũng không có gì, Nhớ rõ cũng là ngày đó người từ trên trời rơi xuống, trầm xem nước mắt của người, trầm chỉ nhìn thấy người cười, ngay cả bị thích khách chém cũng chưa khóc,”

” Tâm di cũng có khóc vài lần, chính là Hoàng Thượng nhìn đến đều là lúc tâm di vui vẻ,”

“hai năm đã qua, người giúp trầm được hưởng thụ vui vẻ của gia đình dân chúng bình thường, trầm rất vui, trầm thật luyện tiếc!” thần sắc Khang Hi toát ra vô hạn không muốn xa rời,

” Tâm di cũng thật luyện tiếc Hoàng Thượng, trong lòng tâm di, Hoàng Thượng tựa như là thân nhân của ta, là ông nội của ta, Hoàng Thượng làm cho tâm di cảm nhận được thân tình chưa bao giờ từng có, Hoàng Thượng, tâm di vô dụng, chữa không được bệnh của người,”

” Ba trăm năm trong đó có chênh lệch, trầm hiểu được, nha đầu, trầm còn có một cái nguyện vọng cuối cùng,”

” Hoàng Thượng, người nói, chỉ cần ta làm được,”

” Bảo ta một tiếng ông nội,”

” Ông nội!” Tâm di khóc ngã vào trong lòng Khang Hi,

Khang Hi lão lệ tung hoành (nước mắt của người già rơi)” Ngoan, cháu gái ngoan,,” lúc lâu, một già một trẻ mới dừng nước mắt, Khang Hi từ từ chậm rãi lấy ra một cái hộp nhỏ: “Cầm” Tâm di rưng rưng tiếp nhận,

” Ngoan, để ông nội không có gì lưu, để lại cho đứa nhỏ của người, chỉ có cái này cầm đi,”

Tâm di nhìn cái hộp nhỏ, rồi nhìn Khang Hi:” Tâm di hiểu,”

Khang Hi vuốt ve mái tóc tâm di, chậm rãi nói:” Hẳn sau khi đăng cơ, người có thể giúp đỡ hẳn liền giúp đỡ, trầm biết con mình, chính là đừng làm cho bọn chúng huynh đệ tương tàn,”

” Hoàng Thượng, hẳn sẽ không đem thập tứ gia làm loạn, dù sao cũng là nhất mẫu đồng bào, người khác có lòng muông dạ thú, hẳn dù sao cũng phải tự bảo vệ mình!”

” Đúng vậy, vị trí này ngồi thật khó, ai, trầm cũng quản không được nhiều như vậy, trầm mệt, muốn ngủ,” Tâm di đỡ Khang Hi nằm xuống, trong chốc lát, Khang Hi liền ngủ say, tâm di ngồi thật lâu bên người hẳn, thay Khang Hi đã ngủ say dịch dịch chân, nước mắt lặng lẽ rơi xuống, một giọt rơi xuống vỡ tan trên chiếc hộp tâm di cầm,

Chờ tâm tình bình tĩnh trở lại, đến chậu rửa mặt lau một chút, mới đi ra cửa, nàng vừa ra khỏi cửa, tất cả mọi người xúm lại, tâm di không đợi bọn họ mở miệng, liền cười nói:” Hoàng Thượng đã ngủ, các người đi vào sẽ đánh thức hẳn, Hoàng Thượng lần này bệnh so với lần trước bất đồng, phải nhiều ngày mới có thể khôi phục, mọi người không nên gấp gáp,”

Tâm di vừa nói, mọi người An Tâm không ít, không giống lúc trước khẩn trương, chỉ cho là tâm di đi thì sẽ đem Khang Hi diệu thủ hồi xuân,

Về đến nhà lý, tâm di đem hộp nhỏ mở ra, nhìn vào bên trong, một tiếng thở dài thật mạnh, nước mắt liên tục rơi xuống,

Ném qua cơm chiều, không đợi thu thập, Nạp Lan hoành nhện không được, đuổi hạ nhân đi liền hỏi tâm di:” Tâm di, Hoàng Thượng rốt cuộc truyền ngôi cho ai?”

Tâm di cũng không nói nói, cầm lấy 4 chiếc đĩa, Nạp Lan phụ tử vừa thấy, cũng không lên tiếng, trong lòng âm thầm may mắn,

” Hoàng Thượng muốn bảo đảm đại thanh tam đại thịnh thế, cũng là một phen khổ tâm, A mã, người của người thủ đều an bài tốt lắm sao?” Tâm di hỏi,

” Không sai biệt lắm, chỉ trong quân doanh có nhiều người của bát gia,”

” Mặc kệ là kỵ binh dũng mãnh trong quân doanh, chỉ cần là người của bát gia nhất định phải đổi hết,”

” Bọn họ chức vụ cũng không nhỏ, muốn đổi chức cần có thánh chỉ,” Nạp Lan hoành với những người này cũng không có biện pháp,

” Hiện tại nơi nào còn có thánh chỉ, làm giả chiếu chỉ đi, thật không được, giết một người răn trăm người,” Tâm di cũng thật lợi hại!

Nạp Lan hoành cũng không có lá gan lớn như tâm di:” làm giả chiếu chỉ? Đây là tội lớn khi quân,”

”A mã, không cần lo lắng, việc này sẽ chẳng có ai đến truy cứu, lão sẽ không, tân lại càng không,” Tâm di rất nắm chắc nói, sau đó lại hỏi:”Tiết đại nhân nơi đó, đã biết sao?”

” Ta không dám cùng hẳn nói,”

” cùng hẳn nói, hẳn là người Hán, nhưng lại là Binh Bộ Thị Lang! Ta trước tiên là nói rõ ràng, đến ngày đó, thực khẩn trương, nhưng mặc kệ như thế nào, các người cứ việc buông tay đi làm!” Tâm di chia chia bốn chiếc đĩa,” Chỉ cần có người trước đối với hẳn quỳ xuống xưng thần là được,”

” Tâm di, Hoàng Thượng không phải có di chiếu sao, chẳng lẽ bọn họ dám không phụng chiếu?” Nạp Lan hoành vẫn là không tin vài vị a ca kia có lá gan lớn như vậy,

Tâm di cười cười,” Ta hiện tại đối với các người nói thật, lịch sử đối với di chiếu này có rất nhiều nghi vấn, đối với hắc cũng có rất nhiều phỏng đoán, nhưng mặc kệ thế nào, hoàng đế chính là hắc làm!”

“Đầu nhiều năm như vậy, cuối cùng thời điểm thua, những người khác nuốt xuống như thế nào được, ngoan ngoãn cúi đầu xưng thần?” Nạp Lan đức duật dự cảm đến ngày đó thế nào cũng là một cuộc chiến tàn khốc,

“A mã, trở về chịu tang, vô luận như thế nào cũng không có thể làm cho hắc vào thành(đang nói về thập tứ a ca đúng không nhỉ?? Sao trên thì nói là bát a ca mà vụ vào thành chịu tang thì chỉ có thể là thập tứ a ca thôi chứ!!), điểm ấy là khó khăn nhất, khi tất yếu, vẫn là câu nói kia, đối thủ hạ của hắc, giết một người răn trăm người,”

” Tâm di, tìm ta hiện tại đã bắt đầu đập loạn!” Nạp Lan hoành không nghĩ tới sự tình hội như vậy phức tạp,

” Cho nên mới phải liên hợp tiết ngôn a!” Tâm di quay đầu hỏi Nạp Lan đức duật,“Đức duật, thị vệ trong vườn Sướng xuân đều là người của người sao?”

” Không được đầy đủ, tuy vậy, vừa lúc nên thay quân, ngày mai ta sẽ an bài thỏa đáng,”

” Ai! Lại là Chữ đậu nhiên đậu cơ(Nấu đậu bằng cây đậu),” Nạp Lan hoành thở dài, hàn huyền trong chốc lát, an bài hết thấy, tất cả đều trở về phòng nghỉ ngơi,

Trở lại phòng, tâm di cởi áo khoác, cũng lên trên giường, lại đối Nạp Lan đức duật nói:” Cho ta một bộ y phục dạ hành, đức duật, người cũng thay, chúng ta đi ra ngoài một lần,”

” thế nào lại phải mặc như vậy đi ra ngoài sao?”

” Người coi mấy vị a ca là đứa ngốc sao, bọn họ chẳng lẽ nhìn không ra lão gia đã sớm chết, ta chỉ lừa được bọn họ nhất thời, thái y bắt mạch sẽ biết. Lúc này, bên ngoài phủ không biết có bao nhiêu ánh mắt đang nhìn đâu, ta chỉ vừa ra khỏi cửa, nhất định bị theo dõi,”

” Hiện tại mới biết có một vị lão công võ nghệ cao cường là cỡ nào trọng yếu đi!”

” Là là là, tiểu nữ tử đa tạ đại hiệp rút dao tương trợ,” Lúc này, tâm di vẫn còn có tâm tư trêu chọc,

Thay quần áo, Nạp Lan đức duật cười nói:” Lại là như vậy đi ung vương phủ, ha hã!” Tâm di biết hắc chỉ cái gì, thần nhiên cười,” Nạp Lan Hầu gia, ngạch phụ đại nhân, chúng ta còn thiếu hắc một cái nhân tình, hiện tại là đến lúc đáp lại rồi,”

82. Chương 82: Nhập Vị

Ý vào khinh công của Nạp Lan Đức Duật, hai người dễ dàng nhảy lên nóc nhà, nương theo bóng đêm, không ai phát hiện hai người đã sớm xuất môn đi ra ngoài,

Lúc này Dận Chân trong lòng đầy hoảng loạn, hỏi qua thái y, thái y đều nói tình huống Khang Hi không tốt lắm, kỳ thật đều đó ai cũng có thể thấy được, chính là ai cũng không dám nói,

Dận Chân ngồi ở ghế suy tư. Cánh cửa đột nhiên mở ra, hai hắc y nhân che mặt tiến vào, Dận Chân đứng lên, vừa định mở miệng kêu, không đợi hắc hô lên, một hắc y nhân đã đến bên cạnh hắc điểm á huyết của hắc,

Một người kéo khăn che mặt xuống: “Vương gia, là ta”

Điểm huyết tự nhiên là Nạp Lan Đức Duật, hắn cũng kéo khăn che mặt xuống: “Đắc tội, Vương gia”, Nói xong, giải khai huyết đạo của Dận Chân,

” Hai người các người làm gì, đã đến lúc nào rồi mà còn có tâm tư đi du ngoạn.”

” Vương gia, mấy huynh đệ các người ở ngoài cửa nhà chúng ta bố trí cơ sở ngầm, chúng ta chỉ có thể như vậy tới gặp người”

Dận Chân nghe ra, vội hỏi: “Tâm Di, người có việc muốn nói, có phải hay không có liên quan đến Hoàng Thượng?”

” Có liên quan Hoàng Thượng, cũng có quan người, mười ba tháng mười một, Hoàng Thượng băng hà,”

Dận Chân tuy đã chuẩn bị tư tưởng, nhưng vẫn khả kinh lui về sau mấy bước, lấy lại bình tĩnh, hỏi: “Kia, kia...” Hắn thật muốn biết nhưng trong nhất thời lại hỏi không ra,

Tâm Di thấy hắn như thế, liền nói:” Còn hỏi sao, bằng không người nghĩ ta vì cái gì đến?”

” Người...” Dận Chân một chút liền hiểu được, nhưng còn không chịu được hỏi: “Ta?”

Tâm di gật gật đầu,

Dận Chân trong lòng mừng như điên, liền tục hỏi: “Thật vậy chẳng? Không phải lão Bát, cũng không phải thập tứ đệ?”

” Thiên chân vạn xác, tuy vậy, tuy vậy thập tứ đệ của người đang ở bên ngoài thành, tạm thời không gây trở ngại cho người, hiện tại chỉ có bát a ca là cần đối phó,”

” Người nói đúng, bọn họ tuyệt không ngoan ngoãn phụng chiếu, Tâm Di, người có ý kiến gì hay?” Lúc này Dận Chân bị tin vui này làm mê man, trong lúc nhất thời không có chủ ý, hiện tại hắn càng cảm thấy những đầu tư ban đầu thật không có uống phí, Tâm Di nhất định giúp đỡ hắn,

” Vương gia, ta hôm nay giúp người, ngày khác người có hay không qua sông đoạn cầu(sau khi qua sông thì chặt bỏ cầu, giống với ‘qua cầu rút ván’)?”

“Dận Chân thề với trời, ngày sau nếu ta lấy oán trả ơn, nhất định không được chết tử tế,”

“thái độ làm người của người ta còn không rõ sao, loại lời thề này ta sẽ không tin” Tâm di thầm nghĩ “Nhưng hiện tại, ta cũng chỉ có thể giúp người!”

Thấy Tâm Di không nói lời nào, Dận Chân nói tiếp: “Tâm Di, ngày đó người từng nói qua, chỉ cần ta không truy vấn nội dung di chiếu, ngày sau ta gặp nan đề, người sẽ thay ta giải quyết,”

” Là, ta nói rồi, bởi vì ta biết sẽ có ngày hôm nay, huống chi ta cùng Nạp Lan có thể kết làm vợ chồng người cũng bỏ nhiều công sức, dù người không phải thiết tình nhưng nhân tình này ta vẫn sẽ ghi nhớ, người cứ yên tâm làm Ung Chính hoàng đế đi!”

Công nguyên ngày 13 tháng 11 năm 1722, lịch sử Trung Quốc ghi nhận lại vị hoàng đế Ái Tân Giác La Huyền Diệp đã băng hà tại Sướng xuân viên,

Khang Hi nhắm mắt nằm ở trên giường

Long Khoa Đa cầm theo một cái tráp tiến vào, Trương Đình Ngọc, Lý Đức Toàn đi theo đằng sau,

” Mọi người trước đình đình khóc, quốc không thể một ngày vô quân(nước không thể một ngày không vua), hiện tại tuyên đọc hoàng đế di chiếu,” Trương Đình Ngọc dù sao cũng là đương triều phòng chính, trong lời nói của hắn vẫn có uy lực nhất định,

Mọi người nhất thời ngừng khóc, cùng nhau quỳ xuống nghe Long Khoa Đa tuyên đọc di chiếu,

Long Khoa Đa mở tráp, lấy di chiếu ra, bắt đầu tuyên đọc:“Tứ hoàng tử Dận Chân, nhân phẩm cao quý, hiểu được lòng trăm, truyền ngôi vị hoàng đế cho Tứ a ca Dận Chân, Khâm thủ!”

“Nhi thần tiếp chỉ,” Dận Chân tiếp nhận di chiếu, sau đó quay về phía Khang Hi, khóc nói:“Hoàng a mã, người đem gánh nặng ngàn cân giao cho nhi thần, nhi thần đảm đương không nổi, hoàng a mã...” trong lòng

hắn vừa là bi thương vừa là cao hứng vừa là lo lắng. Bi thương là hiện tượng bình thường, phụ thân qua đời, làm con, khẳng định là thương tâm; cao hứng tự nhiên là bởi vì ngôi vị hoàng đế quả thật là truyền cho hắn, hắn phán nhiều như vậy năm, rốt cục có thể khoát hoàng bào; lo lắng còn lại là không dám khẳng định hứa hẹn của Tâm Di có thể thực hiện hay không, mặc dù có di chiếu, nhưng còn chưa được mọi người thừa nhận,

Hắn trong lòng bất ổn, có mấy người là một bụng bất mãn, bát, cửu, thập a ca nghe xong di chiếu, lập tức cho nhau liếc nhau, mặc dù không nói lời nào, tâm ý lại tương thông, không thể để cho tứ ca bọn họ xưng đế,

Thập a ca là người thứ nhất lên tiếng, “Hoàng a mã như thế nào hội truyền ngôi cho tứ ca, hắn là thập tứ đệ đi!”

“Long Khoa Đa, ngươi sẽ không ở trên di chiếu động tay chân đi!” Cửu a ca cũng bắt đầu

” Hai vị a ca, trên di chiếu hoàng đế viết thanh thanh sở sở, là truyền ngôi cho Tứ a ca Dận Chân, Long Khoa Đa chính là có gan lớn như trời cũng không dám bóp méo di chiếu,”

” Cửu đệ, thập đệ chính là muốn nói cái gì, hoàng a mã đối thập tứ đệ thừa nhận có thêm, ký thác kỳ vọng, như thế nào đột nhiên truyền ngôi cấp tứ ca đâu?” Dận Tự không nói mình mà đem thập tứ a ca đẩy ra,

” Vài vị đệ đệ, chẳng lẽ các ngươi hoài nghi di chiếu là giả phải không?” Dận Chân nói,

” Việc này quan hệ đến tương lai Đại Thanh, chúng ta dù sao cũng phải hiểu,” thập a ca nói,

Dận Chân biết ý đồ bọn họ, nhưng di chiếu trong tay, hắn cũng có lo lắng, vì thế khê cần môi hỏi: “Các ngươi tính toán như thế nào hiểu?”

” Không bằng chờ thập tứ đệ hồi kinh tái nghị,” Dận Tự dùng chiến thuật kéo dài,

Mặc kệ bọn họ dùng là cái gì chiến thuật, hết thủy đều trong dự đoán, quả nhiên, Nạp Lan đức duật lên tiếng: “Quốc không thể một ngày vô quân, nếu di chiếu truyền ngôi cho tứ a ca Dận Chân, vậy nên phụng di chiếu thỉnh tân quân sớm ngày đăng cơ,”

” Nạp Lan đức duật, nơi này chưa đến lượt ngươi nói,” Cửu a ca hướng Nạp Lan đức duật nói,

“chức trách Nạp Lan đức duật là bảo hộ Hoàng Thượng, cửu a ca nếu không nghĩ phụng di chiếu, đừng trách ta phải tội,”

” Nạp Lan đức duật, ngươi muốn tạo phản sao?” Kỳ duệ đã sớm không muốn nhìn Nạp Lan đức duật, nghĩ đây là việc nhà của Ái Tân Giác La, ngươi là ngoại nhân, đến phiên ngươi sao!

” Rốt cuộc là ai muốn tạo phản a?” Nạp Lan đức duật hiện tại phong hào là nhất đẳng hầu, so với kỳ duệ bối lặc này cao hơn

Kỳ duệ không đem Nạp Lan đức duật để vào mắt,” Ngươi hoành cái gì, trước kia là ý vào xú nha đầu, hiện tại ta xem ngươi còn ý vào thế người nào?”

Vừa dứt lời, Nạp Lan đức duật liền cho kỳ duệ một cái tát, hắn có thể dễ dàng tha thứ kỳ duệ đối chính mình vô lễ, nhưng tuyệt không cho phép đối tâm di có chút không tôn trọng,

Kỳ duệ bụm mặt: “Ngươi, ngươi dám đánh ta?”

” Ta vì cái gì không thể đánh ngươi, người tới!” Theo tiếng la, đại hổ, nhị hổ dẫn bọn thị vệ vọt vào trong phòng,” Bất kỳ bối lặc,” Nạp Lan đức duật mệnh lệnh nói,

” Ai dám, ngươi dựa vào cái gì?” Kỳ duệ thấy Nạp Lan đức duật hành động, cũng là có chút sợ hãi,

” Chỉ bằng ngươi không phụng chiếu,”

” Làm tốt lắm, giết gà dọa khỉ,” Dận Chân âm thầm trầm trồ khen ngợi,

” Nạp Lan đức duật, nếu di chiếu này không có vấn đề, chúng ta đương nhiên phụng chiếu, chính là vấn đề hàng đầu hiện tại là đem di chiếu làm rõ ràng,” Kỳ duệ bị đánh, hòa thân vương như thế nào còn có thể trầm mặc, nhưng hắn không nhằm vào Nạp Lan đức duật, hắn cảm thấy được Nạp Lan đức duật chính là

binh sĩ của Dận Chân, cùng binh sĩ không gì hảo giảng, mục đích của hắn là không cho Dận Chân nhập vị, không cho Dận Chân nhập vị chính là đối với di chiếu nghi thật giả,

” Hòa thân vương, di chiếu đã rất rõ ràng, ngươi còn muốn làm gì, hiện tại ta hoài nghi ngươi bụng dạ khó lường, cố ý phản đối tứ a ca nhập vị!” Nạp Lan đức duật cấp hòa thân vương khẩu khí không nhỏ,

Hòa thân vương vừa nghe lời này, tức giận đến tay đều run lên,” Nạp Lan đức duật, ngươi có ý tứ gì? Lão phu như thế nào bụng dạ khó lường?”

” Nếu hòa thân vương ngươi không có dị tâm, vì sao không phụng chiếu?” Nạp Lan đức duật lập tức bắt lấy lỗi hổng trong lời nói hòa thân vương,

Hòa thân vương nhất thời không nói được gì, dận tự thấy thế vội giải vây, không mềm không cứng nói:” Nạp Lan đức duật, mọi đều biết nói ngươi là người của tứ ca, ngươi giúp đỡ hắn cũng đương nhiên, tuy vậy, hôm nay là chúng ta

Ái Tân Giác La việc nhà, ngươi tốt nhất đừng nhúng tay,”

“Liêm Vương gia, này không đơn giản là các người việc nhà, mà là toàn bộ bát kỳ, toàn bộ đại thanh quốc chuyện, nếu đại sự hoàng đế truyền ngôi cấp tứ a ca, như vậy tứ a ca chính là Hoàng Thượng, ta hôm nay nhất định là cần vương(cần vương tức là giúp vua) hộ giá, nếu ai không phụng chiếu, kiếm trong tay ta không có mắt,” Nạp Lan đức duật cũng không yếu thế,

” Nạp Lan đức duật, cần vương hộ giá, chức vị ngự tiền thị vệ của ngươi dường như còn chưa đủ phân lượng, muốn hay không ta phái người đến giúp ngươi nha!” Cửu a ca không phải không có chuẩn bị, bọn họ với nhóm tâm phúc đã có chuẩn bị, khi tất yếu phải mang binh tiến đến Sướng xuân viên, nhưng bọn hắn không dự đoán được tâm di lá gan lớn như vậy, cư nhiên sai phụ tử Nạp Lan giả tạo chiếu chỉ, người của bọn họ hoặc là bị giết hoặc là bị bắt, căn bản trông cậy vào không đến,

Cửu a ca nói như vậy, vốn định là đem Nạp Lan đức duật dọa trụ, không ngờ Nạp Lan đức duật một chút cũng không sợ, ngược lại cười lạnh một tiếng, nói:” Không nhọc cửu a ca lo lắng, bước quân doanh, kỵ binh dũng mãnh doanh cùng cửu môn tướng sĩ đều đã ở bên ngoài Sướng xuân viên,”

Nghe đến đó, Dận Chân khé miệng hơi hơi nhếch lên, tảng đá lớn trong lòng buông ra, mà những người khác trong lòng lạnh một mảnh, Nạp Lan đức duật đem binh mã cửu môn đều điều động đến Sướng Xuân Viên, bọn họ lại hoàn toàn không biết, này chứng minh người bọn họ đều bị khống chế, khống chế được tướng sĩ cửu môn, năng lực này ngay cả bát a ca cũng tự nhận ở trong khoảng thời gian ngắn là làm không được, phụ tử Nạp Lan dám làm như thế, hơn nữa xuống tay như vậy ngoan nhanh như vậy, tái bổn(dù ngu) cũng hiểu được, tâm di là quân sư phía sau màn,

Dận tự chỉ cảm thấy một trận hưng buồn, xem xét Nạp Lan đức duật, Nạp Lan đức duật chính theo dõi hắn, dận tự trong lòng thầm than,” Chúng ta không phải bại bởi lão Tứ, mà là bại bởi cái kia nha đầu! Ông trời rất không công bình!”

Trương Đình Ngọc thấy vậy, sợ là xảy ra đại loạn, vội hỏi:” Mọi người không được sảo, không có ai nói không phụng chiếu, thần khẩu kiến Ngô hoàng vạn tuế,” Nói xong, dẫn đầu hướng Dận Chân khấu đầu,

Mọi người gặp phòng chính đại nhân đi đầu, liền đều đi theo quỳ xuống, hướng Dận Chân hành quân thần đại lễ,“Thần chờ khẩu kiến Ngô hoàng vạn tuế, vạn tuế, tuyệt đối tuổi!”

Việc đã đến nước này, dận tự không vui, cũng không nài,” Hôm nay là chiếm không được tiện nghi, chỉ có thể chờ thập tứ đệ hồi kinh tìm cơ hội,” Nghĩ đến đây, hắn nhắc tới y bào, hướng tứ ca hắn quỳ xuống, cửu, thập ca thấy thế, cũng chỉ có thể quỳ xuống dập đầu thăm viếng tân quân, Dận Chân vui vẻ được mọi người lễ,

Ngay tại thời điểm Sướng xuân viên giương cung bạt kiếm, tâm di một thân đồ trắng, ở di uyển đứng lặng, hồi tưởng khi cùng Khang Hi ở chung một màn mạc tình cảnh, nước mắt tuôn rơi,” Hoàng Thượng gia gia, tâm di chưa bao giờ cho ngài quỳ xuống, cũng chưa bao giờ cho ngài khấu đầu... hiện tại tâm di cho ngài dập đầu tiên đưa,” Nàng hướng tới sướng xuân viên phương hướng quỳ xuống, cung kính dập đầu lạy ba cái,

Tiểu Mai cùng Tiểu Lam kết cũng quỳ xuống dập đầu,

Tuyết giống như là bông bay lả tả, bầu trời Tử Cấm Thành bị tuyết bao phủ khắp nơi,

Là hoàng đế tang sự quy củ đặc biệt nhiều, sau khi băng hà cùng ngày là tiểu liêm, hoàng đế, chính là không có hành đăng cơ diễn lễ tấn hoàng đế cùng với hoàng tử hoàng tôn, đều phải mặc tang phục, trích điệu mũ trên hồng anh(koh biết là gì), tiến đi một lữ tóc(cắt đi 1 nắm tóc tượng trưng cho thương tiếc), Trong cung nữ tử từ hoàng hậu trở xuống, đều phải trích điệu vòng tai, tháo hết thắt đồ trang sức,

Sau khi tiểu liêm xong thì ngày hôm sau liệm,

Đại Thanh quy định, bất luận hoàng đế chết ở địa phương nào, đều phải đem đại sự hoàng đế nhập tử mộ chế tác quan tài tử cung, sau đó đem tử cung vận quay về Tử Cấm thành, tử cung đứng ở Càn Thanh cung chính điện, thiết đại sự hoàng đế linh đường, cung nhân tế điện, bình thường không vượt qua 27 ngày, Đại sự hoàng đế tử cung từ ngoài cung quay về Tử Cấm thành, tự hoàng đế phải lạy nghênh, ở Càn Thanh cung thiết đại sự hoàng đế linh đường đồng thời, còn muốn ban phát đại sự hoàng đế di chiếu khắp thiên hạ, tuyên bố cả nước trí ai, trong 27 ngày không được diễn trò mua vui,

Liệm khi, chư vương, bồi lạc, bồi tử, văn võ đại thần chờ đều phải tiến vào kiển thanh cánh cửa, chiêm ngưỡng đại sự hoàng đế dung nhan người chết, Tự hoàng đế, hoàng tử, công chúa đều phải đứng ở Càn Thanh cung đan bệ trên, đi liệm lễ,

Tâm di không phải hoàng gia nhân, theo lý là không cần đi, nhưng nàng vẫn là đi, ở tự hoàng đế, hoàng tử, công chúa nhóm đi xong rồi lễ sau, nàng xuất hiện, áo trắng quần áo trắng, ở phong tuyết trung có vẻ là như vậy địa nhỏ yếu, ánh mắt mọi người đều tập trung tới rồi trên người nàng, nàng đi bước một địa đi vào Càn Thanh cung, mỗi một bước đều khóa đặc như vậy trầm trọng, đi vào linh tiền, chậm rãi quỳ xuống,” Hoàng Thượng, ta đến đây, chính là, ngài rút cuộc nghe không thấy ta cho ngài nói chê cười, ta cũng nhìn không tới ngài tươi cười!” Hai câu nói mới lối ra, nước mắt đã muốn thẳng xuống dưới,

” Nhớ ngày đó, ta lẻ loi hiu quạnh đi đến Đại Thanh, là ngài thu lưu ta, ngài đau ta, yêu ta, đem đồ tốt nhất đều cho ta, còn sợ nhân đối với ta chiếu cố không chu toàn, cái cộc kiện kiện đều tự mình hỏi đến, ta đem tối tri tâm trong lời nói cùng ngài nói, ngài cũng giao trái tim khổ sở hướng ta thật, mặc kệ ta như thế nào hồ nháo như thế nào bướng bỉnh, ngài đều có thể bao dung lượng giải, ta nhớ rõ, ta kia quần áo rách tung toé cho ngài chê cười, sau đó cho ta làm thiệt nhiều thiệt nhiều quần áo mới; ta nhớ rõ, ngài hưng trí dạt dào cùng ta làm giải phẫu, đem một bên thái giám cung nữ đều dọa chạy; ta nhớ rõ, chúng ta hàn đêm khêu đèn say mê ngoạn, ta cuối cùng là đoán không ra, ngài ở ta trên mặt thiếp hê ra thì hê ra viết bốn tờ giấy, cùng ngài cùng một chỗ mỗi sự kiện ta đều nhớ rõ thanh thanh sở sở, quên không được, ở đại hội bán đấu giá, ngài vội tới ta cổ động; quên không được, ngài nhọc lòng cho ta có thể có vị hôn phu tốt; quên không được, ta được cứu trở về ngài như trút được gánh nặng; quên không được, ngài cho ta chủ hôn chúc phúc; quên không được, ngài cho ta chưa xuất thế đứa nhỏ gọi là... Hoàng Thượng, hiện giờ ngài buông tay nhân gian, mặc cho ta ngàn hô vạn gọi cũng gọi không trở về, ngài này vừa đi, ta thì giống cô yếm một chích(một con chim yếm cô đơn), không có ấm sào cư trú, mưa gió phiêu bạt, nhâm nhân khi dễ...”

Nàng một phen nói, nói được thê thê thảm thảm, bi bi thiết thiết, ở đây đừng nói là nữ quyền khóc, ngay cả bảy thước(cao bảy, một thước trong hệ thống đo lường TQ ngày xưa= 1/3m, trong hệ thống đo lường VN ngày xưa = 40cm. nam cao 7 thước thì fai 2m á) nam nhi cũng đều đỏ hốc mắt, âm thầm rơi lệ, tâm di thiếu chút nữa tiếp không khí, đem một bên Nạp Lan đức duật gấp đến độ yêu, hận không thể tiến lên ngăn cản, nhưng hiện tại này trường hợp tái sốt ruột cũng không có thể có điều động tác, chỉ có thể ở bên cạnh lo lắng nhìn,

Dận Chân cũng bị lời nói tâm di gây xích mích trong lòng thương cảm đích tình tự, ở bên khóc một trận, gương mặt gấp Nạp Lan đức duật sốt ruột lo lắng, lại nghe đến tâm di cuối cùng hai câu nói, liền tiến lên vài bước, tự mình nâng dậy tâm di,” Tâm di, mau đừng khóc, người hiện tại có có bầu, kinh không được đại bi, hoàng a mã nếu là biết người như vậy, hẳn ở dưới cũng không An Tâm, người yên tâm, hoàng a mã mặc dù đi rồi, còn có trẫm, trước kia hoàng a mã như thế nào đối đãi người, trẫm cũng như thế đối đãi người, người sẽ không nhâm nhân khi dễ(bị người gây khó dễ),” Nói xong, vội gọi người nâng tâm di đi nghỉ ngơi,

Ung Chính đăng cơ, sau khi đăng cơ cùng lúc phải xử lý quốc gia đại sự, cùng lúc tới điểm sẽ đi linh đường lễ bái, bận tới mảy tới mặt, vì thế rất nhiều sự liên đều giao cho Nạp Lan đức duật để ý, Nạp Lan đức duật

hiện giờ chức quan là thị vệ nội đại thần, nhập vào chủ nội các, quan bá chính nhất phẩm,

Nội các là chính nhất phẩm nha môn, vị ở phía trên lục bộ, chức vụ là thảo luận chính sự, tuyên bố hoàng đế chiếu lệnh. Đến lúc này, đều biết Nạp Lan đức duật là đương kim tân quý, mọi chuyện hướng hẳn xin chỉ thị, cũng bắt hẳn cho vội đặc là chân không chạm đất, ban đêm liền đắp cái cửa hàng ngủ, đã lâu không về nhà.

83. Chương 83: Sinh Đồng Tử

Khang Hi băng hà, hậu cung tần phi sẽ tiến hành xử lý, thân sinh mẫu thân của Ung Chính - đức phi Ô Nhã thị(Hiếu Cung Nhân hoàng hậu, Mãn Châu : Hiyoošungga Gungnecuke Gosin Hūwanghu) (1660 - 1723). Bà là vợ của vua Khang Hi và là mẹ ruột của hoàng đế Ung Chính của nhà Thanh. Bà thuộc dòng họ Uya (Ô Nhã), người Mãn Châu. Sau khi mất, bà được tặng thụy là Hiếu Cung Tuyên huệ Ôn túc Định dụ Từ thuần Khâm mục Tán thiên Thừa thánh Nhân hoàng hậu) tự nhiên chính là hoàng thái hậu, nghi hào(có thể hiểu là phong hào tước 1 dạng niên hiệu) là nhân thọ hoàng thái hậu. Giảng đến phi tử, Đô (họ Đô)Dư phi (phong hiệu là Dư phi), lấy tính cách của Ung Chính như thế nào sẽ có một dư phi tốt như vậy, nữ nhân này cùng hẳn ngấm ngấm tranh đấu, cho nên chỉ có một đường chết, nhưng lại không thể lấy danh nghĩa tuần táng,

Thanh sơ là dùng để chỉ người sống tuần táng(tức là chôn người sống theo người chết), từ sau đời thái tổ Nỗ Nhĩ Cáp Xích, hoàng hậu cùng nhị vị phi tử a tể(chết theo), trất tuần táng, sau khi Đại Thanh nhập quan từ sau đời hoàng đế Thuận Trị, tuần tử phi tần(các phi tần chôn theo) có hơn 30 người

Tới thời kì Khang Hi, bởi vì hoàng đế Khang Hi đối với việc tuần táng người sống căm thù đến tận xương tuỷ, hạ lệnh cấm, cho nên Ung Chính không có cách nào lấy danh nghĩa tuần táng làm cho Dư phi tử. Tuy nhiên lại lo lắng không hợp ý của Khang Hi, đột nhiên nhớ tới một sự kiện, vì thế đem Nạp Lan đức duật tuyên đến, hỏi:” Nạp Lan, người còn nhớ rõ người thiếu chút nữa chết ở trong tay ai sao?”

Không đề cập tới việc này cũng thôi, nhắc tới việc này, Nạp Lan đức duật nhất thời tức giận trong lòng,” Đời này cũng không vong(không quên)!”

Ung Chính cười hắc hắc,” Trẫm cho người một cơ hội hết giận!” Nói xong, cầm ngự bút viết một đạo thánh chỉ giao cho Nạp Lan đức duật,” Đi tuyên cho Dư phi đi!”

Nạp Lan đức duật tiếp nhận, lập tức đi tới cung Dư phi. Dư phi trong lòng rất lo lắng, biết mình trước cùng Ung Chính có nhiều liên quan, hiện tại hẳn đang cơ, không biết xử trí nằng như thế nào. Nhìn thấy Nạp Lan đức duật cầm thánh chỉ tiến đến, hơn nữa mặt sau còn có thái giám đi theo, trong tay thái giám là một đạo bạch lăng(dải khăn trắng thường được dùng để thắt cổ, thông thường thì được mang theo cùng 1 ly rượu độc và 1 thanh chủ tử thủ để ban cho người chết), trong lòng liền luống cuống,

” Nạp Lan...”

“Dư phi tiếp chỉ!” Nạp Lan đức duật một chút biểu tình đều không có.

Dư phi nơm nớp lo sợ quỳ xuống, Nạp Lan đức duật bắt đầu tuyên đọc:“Nạp tiểu thị không tuân thủ nữ tặc, trong lúc tiên đế tại vị thường một mình ra cung, cùng người cầu kết, đặc biệt ban thưởng nạp tiểu thị bạch lăng, chấn chỉnh kỷ cương hậu cung, Khâm thủ!” Niệm xong, đem thánh chỉ hướng trước mặt Dư phi, “Nương nương, tạ ơn đi!”

nghe xong Thánh chỉ, Dư phi trong lòng một mảnh lạnh lẽo ngồi xuống đất, Nạp Lan đức duật ý bảo một ít thái giám đem bạch lăng đưa đến trước mặt Dư phi,” Nương nương thỉnh!”

Thỉnh là nói ọi người nghe, cho người tự động thủ, nếu người không muốn, thái giám tự nhiên sẽ thay người giải quyết, cho nên Dư phi rưng rưng, tay run rẩy tiếp nhận bạch lăng,” Nạp Lan, ta chết trước, ta nghĩ một mình cùng người nói mấy câu,”

” Có thể!” đợi mọi người đều rút ra ngoài sau, Nạp Lan đức duật đối Dư phi nói:” Hiện tại không ai, người có thể nói, tuy vậy, nếu người muốn ta thả người, vậy miễn khai tôn khẩu đi!”

” Người nói cho ta biết, này thánh chỉ là người hướng Ung Chính cầu vẫn là Ung Chính chính mình đưa cho người?”

” Ta sẽ không đi hướng Hoàng thượng cầu đạo thánh chỉ này!”

Dư phi gật gật đầu,” Nạp Lan, bằng lương tâm nói, chuyện lúc trước ta một chút cũng không hối hận, nữ nhân trong hậu cung đều là tịch mịch, tiên thủy lưu linh một cái (nước chảy mây trôi, thoáng một lúc) tuổi thanh xuân của nữ tử bị giờ chôn vùi ở trong cung, hồng nhan mấy khi sống được đến khi đầu bạc, Hoàng Thượng còn sống là một loại tra tấn, đã chết cũng là tra tấn, muốn ta giống mấy cung nữ đầu bạc(cung nữ khi về già, thường cung nữ đến tầm 25~30t là được ra cung nhưng 1 số cung nữ không muốn ra cung thì có thể ở lại trong cung) ngồi giảng tiền triều chuyện cũ(chuyện có ra vào thời trước, thường là chuyện của hậu cung), còn không bằng ban thưởng ta chết, người trở về nói cho hần, ta tạ tạ hần thành toàn ta!”

” Ta sẽ chuyển cáo, người còn có cái gì nói sao?”

Dư phi nghĩ nghĩ, lại hỏi:” Hần hội như thế nào xử trí người nhà của ta?”

” Này ta còn không biết, Hoàng Thượng cũng không có nhắc tới,”

” Ai! Nghĩ đến cũng sẽ không bỏ qua bọn họ!” Dư phi thán khí,” Nạp Lan, nghe nói lần này Ung Chính có thể nhập vị, người bỏ ra rất nhiều lực, nhưng ta cho người cái lời khuyên, Ung Chính hiệp ải đa nghi(trời sinh mang tính đa nghi), người tốt nhất sớm dứt ra cho kịp, bằng không tương lai nhất định bị hần làm hại!” Nói xong, Dư phi hướng Nạp Lan đức duật hơi hơi thi lễ,” Thỉnh cho phép ta thay quần áo!”

Nạp Lan đức duật mặc dù hận nàng lúc ấy hãm hại chính mình, nhưng hiện giờ nhân chi đem tử(người này phải chết), này ngôn cũng thiện(lời nói tốt), biết nàng cũng là vì chính mình hảo, không khỏi diệt hết oán hận chi tâm(oán hận trong lòng), bước ra bên ngoài,

Dư phi ở trước gương trang điểm, tỉ mỉ tân trang, giống như nữ tử phải xuất giá, nàng muốn dẫn theo một dung nhan xinh đẹp rời trần thế, chờ đến khi Nạp Lan đức duật trở vào, Dư phi đã dùng một đạo bạch lăng phó hoàng tuyền(đến hoàng tuyền, hoàng tuyền tróc mọi người cung hiểu, Hoàng tuyền là chỉ đến nước suối ở dưới đất, người xưa cho rằng đất là màu vàng, nước suối ở dưới đất nên gọi là nước suối vàng),

Sau khi hướng Ung Chính phục mệnh, Ung Chính cư nhiên còn có sai phái, làm cho hần đi kiểm kê tài sản của nhà Phát Dực, hiện tại quốc khố trống không, vừa lúc lấy tài sản của nhà Phát Dực đến dùng một chút, hần đem khế đất lúc trước Nạp Lan đức duật cho hần trả lại cho Nạp Lan đức duật,” Này trả lại cho người, người hiện tại trong nhà chi tiêu cũng lớn, dùng đấy,”

Nạp Lan đức duật cũng không khách khí,” Tạ ơn Hoàng Thượng!”

Xét nhà là loại sự tình lớn trong một nước, nhưng là rất không thú vị, Nạp Lan đức duật cũng không muốn đi làm loại sự tình này nhưng thánh chỉ hạ, cũng chỉ hảo đi,

Người trong nhà Phát Dực còn không biết Dư phi đã chết, Phát Dực cũng thật lâu không có vào cung, bởi vì Phát Dực bệnh cũng không nhẹ, đã nằm trên giường không dậy nổi, hiện tại chủ trong nhà nhà là nguyên thai(cái này chịu luôn), bệnh của Phát Dực là do Nạp Lan đức duật đánh nội thương, từ sau đại hội chọn rể bị đánh, lúc trước còn không có cảm thấy cái gì, nhưng vài ngày sau bắt đầu phát tác, ngực và bụng luôn đau âm ỉ, tìm thầy thuốc, khai được ăn, thầy thuốc nói cần hảo hảo nghỉ ngơi, từ đầu Phát Dực còn nghe lời, ngoan ngoãn ở nhà tĩnh dưỡng, nhưng hần là cái mê người, có bằng hữu tìm hần ăn cơm uống rượu đi phong nguyệt(kỹ viện), hần đi, ngoạn(chơi) đến mệt, bệnh liền tái phát, sau đó tái uống thuốc, như vậy lập đi lập lại, bệnh tất không hảo, bệnh tình trầm trọng, chỉ có thể nằm ở trên giường,

Nguyên thai nghe được người hầu đến bẩm báo, nói Nạp Lan đức duật mang theo quan binh tiến đến, không biết là vì cái gì, hần trong lòng nhất thời lo sợ bất an, vì thể cuống quýt đi ra nghênh đón,

Nạp Lan đức duật ở trong đình viện chờ, thấy nguyên thai, không đợi hần thỉnh an, Nạp Lan đức duật liền lên tiếng:”Phát Dực đâu?”

” hồi Nạp Lan đại nhân, hần bệnh thật sự trọng, nằm trên giường không dậy nổi,”

” Nặng đi ra!” Nạp Lan đức duật ngay cả thương lượng đường sống đều không có, gặp nguyên thai chần chờ, liền nói:” Như thế nào, chẳng lẽ muốn ta tự mình đến trước giường hấn đi tuyên chỉ sao?”

Nghe được Nạp Lan đức duật là cầm theo thánh chỉ đến, nguyên thai biết không hay, chạy nhanh đi đem Phát Dực nâng ra. Thấy Phát Dực quả nhiên là bệnh thật sự trọng, Nạp Lan đức duật trước không vội tuyên đọc thánh chỉ, mà là chẩn mạch, phát hiện bệnh căn bản chính là chính mình lúc trước đánh mấy chưởng, bất giác cảm thấy kỳ quái, mấy chưởng kia quả thật là làm bị thương phát dực, nhưng cũng không trí mạng, chỉ cần hảo hảo điều dưỡng một trận sẽ không sự, mà hiện tại hấn đã nghiêm trọng đến mức không lâu sau sẽ chết!

Nạp Lan đức duật cũng không thừa sức đi nghiên cứu đây là có chuyện gì, xuất ra thánh chỉ tuyên đọc, đại khái ý tứ chính là bởi vì Dư phi, liên lụy cả nhà, cho nên tịch thu gia sản, người nhà làm nô. Đọc xong sau, lập tức cho bọn thị vệ kiểm kê số người trong nhà, sau đó niêm phong tất cả.

Phát dực cùng nguyên thai thế mới biết Dư phi đã chết, nhất thời gào khóc, bọn họ vừa khóc, những người khác cũng khóc theo, trong lúc nhất thời, tiếng khóc điếc tai, Nạp Lan đức duật cũng không quản bọn họ, muốn khóc liền khóc đi, cho thị vệ coi chừng những người này, đừng chạy là được,

Xét nhà cũng không phải một ngày hai ngày có thể hoàn thành, dù sao cũng phải vài ngày, mỗi ngày niêm phong nhiều ít đều phải đăng ký trong hồ sơ, nói như vậy, người kiểm kê tài sản có rất nhiều ưu đãi, chỉ cần hấn nhìn trúng đều có thể không đăng ký đi lên, nhưng Nạp Lan đức duật không có ý niệm này trong đầu, chính là lẳng lặng nhìn. Càng xem càng cảm thấy được thế sự vô thường, từng cỡ nào phong cảnh hoàng thân quốc thích, lúc trước chỉ cao khí ngang như vậy, mà hiện tại, bọn họ biếm làm tù nhân, bị thị nhân khinh khi ở một bên giám sát trông giữ kê biên gia sản bọn họ, châm chọc này quá lớn!

Đang nghĩ ngợi, tới, có thị vệ tiến đến bẩm báo, nói là nguyên thai muốn gặp hấn, Nạp Lan đức duật đoán là phát dực không tốt lắm, quả nhiên, vừa vào thấy phát dực là hết giận, không thở được, Nạp Lan đức duật cảm thấy không đành lòng, điểm hấn mấy chỗ huyết vị, vận chút chân khí cho hấn, mới làm cho hấn bình thường trở lại lại,

” Vì cái gì còn muốn cứu ta? Người hấn là ở bên cạnh chế giễu mới đúng!” Phát dực suy yếu hỏi,

” Ta đối với ngươi như vậy nhẫn tâm, ta không làm được ‘bỏ đá xuống giếng’ ”

” Ta, tỷ tỷ của ta trước khi chết ngươi có ở cùng hay không, có biết hay không nàng nói cái gì?”

” Ta ở, nàng chết thực bình tĩnh, nàng nói nàng tạ ơn Hoàng Thượng thành toàn nàng,”

Phát dực vừa nghe thì khóc nức nở, Nạp Lan đức duật thực chịu không nổi, vì thế nói:” Ngươi hấn là dự đoán được kết quả này, trước kia đấu tranh lợi hại như vậy, vô luận người nào làm hoàng đế, đều đã như vậy đối những người khác, phải oán liền oán chính mình đi!”

” Ngươi hiện tại có thể nói mát, ngươi tuyển đúng người!”

Nạp Lan đức duật lắc đầu, ” lựa chọn của ta không phải ta quyết định, mà là yêu quyết định, bởi vì yêu, cho nên ta tuyển đúng rồi!” Gặp phát dực một bộ khó hiểu, lại nói:” Ngươi sẽ không hiểu được, Bệnh của ngươi còn có thể trì, chờ ta một chút, ta đi khai mấy thiếp được, nhưng ngươi chậm trễ rất lâu, bệnh căn(căn nguyên của bệnh) đi không được, về sau chuyển mùa là tái phát,” Đây cũng là Nạp Lan đức duật hảo tâm, nếu đối người khác, phát dực đã sớm đi đời nhà ma,

Kê biên tài sản xong, Nạp Lan đức duật trở về phục mệnh, cũng không biết Ung Chính làm sai cái gì, đột nhiên nhớ tới Nạp Lan đức duật thật lâu không trở về, nghĩ nếu hấn không về nhà, có thể có người tìm tới yếu nhân(đòi người), chạy nhanh phái hấn về nhà,

Nạp Lan đức duật vương bận tâm di, một hồi trước hết nhìn lão bà, đẩy cửa vào nhà, mang theo một thân bông tuyết, Tâm di đón hấn, vuốt bông tuyết trên người hấn:” Như thế nào đã trở lại, trong cung không có việc gì sao?”

Tiểu Mai, tiểu Cúc chạy nhanh vắt khăn, châm trà,

” Ta đã hơn nửa tháng không trở lại, Hoàng Thượng ân chuẩn ta trở về bồi ngươi,” Nạp Lan đức duật nói,

” Khó được hẳn nghi đến, ta như thấy người giống như là vừa vượt ngục ra ấy, ai quy định hiếu kỳ không thể cạo đầu, cạo râu a(đến tuổi nào đó thì nam nhân thường không cạo râu nữa, nhưng su thì không biết là khi nào)?” Tâm di thấy Nạp Lan đức duật râu mọc lởm chởm, đỉnh đầu phía trước cũng có tóc con,

Tiểu Mai, tiểu Cúc thấy cũng mân miệng cười,

” Các người còn cười, nhanh đi gọi người chuẩn bị nước ấm, làm cho hẳn tắm rửa” Tâm di quả trách, Tiểu Mai, tiểu Cúc chạy nhanh đi ra cửa phân phó hạ nhân,

” Gặp qua a mã không?” Tâm di lại hỏi,

” Còn không có, người là quân, trước tới gặp người nha!” Nạp Lan đức duật nhìn thấy tâm di nên cái gì một nhọc đều không có,

“còn nói, ta đâu có để ý cái này! Nghe nói, Dư phi ban thưởng tử, phát dục gia cũng bị sao?”

Nạp Lan đức duật gật gật đầu, tâm di lại lắc lắc đầu,” Ai, hẳn xuống tay cũng quá ngoan! Dư phi đâu cần phải tử a, còn nói cái gì cùng người cầu kết” thấy Nạp Lan đức duật vẻ mặt quái dị, lại hỏi:” Như thế nào, chẳng lẽ là thật sự?”

” Ta cũng không biết nên nói như thế nào, nàng, ta...” Nạp Lan đức duật đỏ hồng mặt,

Tâm di kỳ quái: “Người đỏ mặt gì chứ, đừng nói với ta, người tận mắt gặp,”

” Nàng, khi nàng về nhà thăm viếng, cho ta hạ dục,,,” Mới nghe đến đó, tâm di nhất thời sắc mặt trắng bệch, thân mình lay động một chút, sợ tới mức Nạp Lan đức duật chạy nhanh đỡ lấy nàng, vội vàng giải thích,” Ta cùng nàng không có, ta đào tẩu, sau lại được Vu khiêu tuyên thay ta giải dục,”

” Người làm ta sợ muốn chết!”

” Thực xin lỗi!” Nạp Lan đức duật ủng trụ tâm di,” chuyện mắt mặt như vậy, ta lại không biết xấu hổ nói!”

” Ha hã!” Tâm di đột nhiên cười cười,

Nạp Lan đức duật biết nàng cười một định là có cái gì, vì thế nói:” Người lại muốn làm cái gì? Không chuẩn làm loạn,”

” Ta làm loạn, ai, Dư phi đáng người được không?”

Nạp Lan đức duật không dự đoán được tâm di lại đột nhiên hỏi cái này, thuận miệng trả lời không tội, nói ra, , nhân thể dán lại mặt tâm di “Có người hỏi như vậy sao?”

” Các người nam nhân a!” Tâm di phụ giúp Nạp Lan đức duật xuất môn,” Đi tắm rửa, không rửa hôm nay sẽ không chuẩn ngủ trên giường,” hẳn đi rồi, tâm di nhớ đến lời hẳn nói, sau một lúc sợ, trong giây lát bụng đau xót, nhịn không được ôi một tiếng, thầm nghĩ:” Còn có một tháng mới đến dự tính ngày sinh, sẽ không là trước thời gian đi!”

Chậm rãi giúp đỡ tường đi đến ghé dựa giữ, mới vừa ngồi xuống lại là đau xót, Ngay sau đó, nàng cảm giác nước ối dường như phá,” Không phải đâu, như thế nào nhanh như vậy? Không phải đều nói thai đầu rất chậm sao?” Điều chỉnh một chút hô hấp, vừa định hãm nhân(gọi người), tiểu Trúc đi vào,” cách cách, phòng bếp hồi hôm nay buổi tối ngài muốn ăn cái gì?”

Tâm di khoát tay áo,” tiểu trúc, ta muốn sinh, đi hãm người đến,”

Tiểu trúc vừa nghe, cuống quýt chạy đi ra ngoài, một bên chạy một bên hô,“Mai tỷ tỷ, nhanh lên, cách cách nói ngài phải sinh!” Hẳn nói đem trong phủ từ trên xuống dưới đều kinh động, tiểu Mai cùng tiểu Cúc trong phòng nghỉ chạy đi,

Bởi vì ai cũng chưa dự đoán được đứa nhỏ hội trước tiên xuất thế, cho nên chưa kịp kêu bà mụ, nghe được tiểu trúc báo cáo, Nạp Lan hoành lúc này mới cho người chạy nhanh vào trong cung báo, trong hoàng cung có các ma ma chuyên đỡ đẻ cho các phi tần,

Ung Chính nhận được tin, lập tức phái bà mụ có kinh nghiệm, còn có thái y chuyên xem phụ khoa chạy tới Nạp Lan gia,

Nạp Lan đức duật đang tắm, tiểu Lam không gõ cửa chạy vào, “Ngạch phụ!”

“Tiểu Lam, người không gõ cửa, khi nào thì dưỡng thành thói quen này?”

” Không kịp, ngạch phụ, cách cách phải sinh,”

Vừa nghe lời này, Nạp Lan đức duật từ mộc dục(bồn tắm làm bằng Gỗ) đứng lên, cầm khăn mặt lau một chút, quan trọng hơn mặc quần áo, một bên mặc bên hỏi:” Như thế nào đột nhiên sinh là nam hay là nữ?”

“Ngạch phụ, còn không có sinh, cách cách là đau bụng, sắp sinh!”

Nguyên lai Nạp Lan đức duật căng thẳng, không có nghe rõ ràng, còn tưởng rằng tâm di đã sinh, hắn cũng không giấu lại, hắn mới tắm bao lâu, Vội vàng đi vào phòng ngoại, nghĩ tiến phòng, bị tiểu trúc ở cửa ngăn lại, “Ngạch phụ, ngài không thể vào đi!”

” Ta như thế nào không thể vào đi?”

“Duật nhi, không thể vào, đây là quy củ!” Nạp Lan hoành ở bên cạnh cản lại,

“A mã, ta lo lắng a! Tâm di ở bên trong không biết thế nào!”

” Kiên nhẫn, sau khi sinh tự nhiên tốt! ngạch nương người lúc trước sinh người, ta cũng chỉ có thể đứng bên ngoài lo lắng suông,”

Nạp Lan đức duật bất đắc dĩ đành phải đứng ở cửa chờ, Tâm di ở trong phòng chỉ cảm thấy đau bụng, thời gian đến lúc sinh ngày càng ngắn, tuy rằng nàng là học y, nhưng không chuyên phụ khoa, tri thức sinh nở tuy rằng biết, nhưng gần đến giờ chính mình sinh, đau đớn đã làm cho nàng đem tri thức này quên không còn một mảnh,

Bà mụ còn chưa tới, cho nên trong phòng chỉ có tiểu Mai, tiểu Cúc cùng Tú nhi, nhưng các nàng đều là cô nương chưa xuất giá, một chút đều giúp không được, tâm di chỉ có thể chính mình cắn răng kiên trì, may mắn của nàng cung khẩu khai thật sự mau(cửa tử cung mở nhanh), chờ bà mụ tới, đầu đứa nhỏ đã muốn đi ra, dưới sự trợ giúp của bà mụ, đứa nhỏ khóc oa oa,

Nghe được tiếng khóc trong phòng, Nạp Lan đức duật một trận kích động, trong mắt nổi lên một mảnh hơi nước, khi hắn ôm chính mình nữ nhi khi, nhện không được nước mắt rớt xuống, hắn nhìn nữ nhi, rồi nhìn thê tử mỗi một không chịu nổi, liền ôm tâm di cùng nữ nhi vào trong lòng,

Đứa nhỏ sinh, cả nhà đều cao hứng vạn phần, thái y chẩn mạch cho tâm di, nói tất cả đều hảo, khai mấy thiếp hậu sản bổ khí dưỡng huyết được, dặn dò một phen, Nạp Lan hoành cấp bà mụ cùng thái y tiền li xì tự nhiên là thật to, toàn bộ quý phủ hạ nhân nhân cũng đều có phần,

Ung Chính biết tâm di sinh, liền bắt đầu chuẩn bị tặng lễ, ngày hôm sau, Lý Đức Toàn liền mang theo lễ vật tới cửa, Hoàng đế phía trước tặng lễ, mặt sau còn không đi theo một tăng lớn a, rốt cục ai đến sang tháng, Nạp Lan hoành ý tứ làm tiệc đầy tháng, hắc hắc, thì thu một hồi lễ, tiểu nha đầu này mới xuất thể liền thành tiểu phú bà.

84. Chương 84: Rắc Rối

sau ngày đầy tháng, tâm di sắp xếp lại những lễ vật mọi người đưa tới, đột nhiên phát hiện trong đó có một tráp gỗ(hộp gỗ), tâm di bất giác có điểm kỳ quái, người khác tặng lễ đều là đóng gói tinh mỹ, tráp này thật sự rất bình thường, hơn nữa trong danh mục quà tặng cũng không có vật phẩm này. “Không có tên, chính là ai đưa tới?” Chậm rãi đem tráp mở ra, bên trong là một cái mâm hoa màu phấn hồng được chế tác hoàn mỹ, tâm di suy nghĩ một lát, trong lòng vừa động, đem mâm hoa lấy ra, quả nhiên dưới tráp còn có một tầng nữa, bên trong có tờ giấy, bên trên có vài chữ đơn giản: “Sinh con gái chi hỉ(chúc mừng sinh con gái), một chút tâm ý, Vu kiều tuyên”

” Chẳng lẽ hân ngày hôm qua đã tới? Đến đây lúc nào?” Tâm di hỷ tờ giấy, hô tú nhi, tú nhi vội vào cửa,” Người còn nhớ rõ ngày hôm qua là ai đưa tráp này?” Lễ vật tất cả đều là tú nhi đưa vào phòng.

Tú nhi tiếp nhận nhìn nhìn, lắc đầu,” Không có a, ta không nhớ rõ có thu quà này,”

” Người khẳng định?”

” Ân!” Tú nhi do dự một chút, còn nói,” Tuy vậy, ta có rời đi một lát!”

Tâm di hít một tiếng,” Lại là hoàng tử tìm người?”

Tú nhi mặt đỏ lên, cúi đầu, nhẹ giọng nói:” cách cách, hân là a ca, ta cự tuyệt không được,”

“Tú nhi, việc này ta đã sớm nghĩ muốn nói ra, hiện tại không ai, người nghe ta nói, người là không tính đi theo hân?”

” cách cách, ngài cũng không nói ta biết, hân, ta không xứng với hân?”

Tâm di không biết nên như thế nào trả lời Tú nhi, nhìn ra được, Tú nhi là muốn đi theo Hoàng Lịch, nhưng lại sợ tương lai Hoàng Lịch bỏ quên nàng, dù sao, nàng so với Hoàng Lịch lớn hơn sáu bảy tuổi. “Nếu nói thái độ làm người, hân không tồi, nhưng là, làm con của hoàng đế, tương lai khẳng định là ba vợ bốn nàng hầu(tam thê tứ thiếp, cái này su đọc qua rồi nhưng koh nhớ rõ lắm, đại khái là thế này: đầu tiên người chồng sẽ thú chính thê(chính thất) – người vợ đầu tiên – là người cai quản gia đình, sau đó thú 2 người tiếp theo gọi là ”trắc“(trắc thất, giúp đỡ chính thất cai quản gia đình, dạy dỗ con cái, chăm sóc chồng) những người tiếp theo được thú gọi là ”thiếp” chỉ có trách nhiệm là hầu hạ chồng là 3 và chịu sự quản lý của 3 người vợ ~-> ý nói đến chế độ nhất phu đa thê, 3 người đầu là vợ, đến người thứ 4 thì là thiếp), hơn nữa, chính phúc tấn(chính phúc tấn của người Mãn giống với chính phi của người Hán) không tới phiên người, người nếu đã rõ ràng, người sẽ cùng với rất nhiều nữ nhân cùng nhau chia xẻ trượng phu, người có nguyện ý hay không? Trước đừng trả lời ta, hảo hảo ngâm lại nói sau,”

Ung Chính đăng cơ, còn có một loạt tân chính, bởi vì Khang Hi lưu cho hân một cái lỗ thủng thật lớn, hân chỉ có thể lấy nghiêm trì thiên hạ, cũng đem chính hân cấp một phẩm, ngâm lại một chết một sống để lên làm hoàng đế, nhưng này cái hoàng đế thực không tốt làm, ngoại là triều chính hỗn loạn, nội có huynh đệ quấy rối, hoàng thái hậu còn ngờ trách, mấy chỗ giáp công, muốn làm chính là sút đầu mẻ trán,

Hôm nay, nhớ tới tâm di, vội gọi người đi thỉnh nàng đến,

Tâm di ở trong cung hành tẩu, đụng tới cung nữ, thái giám, thị vệ đều hướng nàng hành lễ, Nàng chuyển quá một cái hành lang gấp khúc, một cái cung nữ đi qua sát bên người nàng.

Tâm di bắt đầu cũng không để ý, đột nhiên cảm thấy được có điểm không thích hợp, vội xoay người kêu:” Đứng lại!” Cung nữ dừng cước bộ, tâm di đi đến trước mặt nàng, nói:” Ngẩng đầu lên,”

Cung nữ chậm rãi ngẩng đầu, Một đôi mắt, tâm di mới biết được không đứng chỗ nào, người trước mặt là Lã Tứ Nương!

Lã Tứ Nương gặp Tâm Di nhận ra chính mình, cũng không kích động, nói:” cách cách, ta có thể đi rồi sao?”

Tâm Di nhìn sang bốn phía, không ai chú ý, quay đầu hỏi:” trời còn sáng, người muốn làm gì?”

Lã tứ nương không đáp,

” Người là tìm đến hân!” Tâm di đột nhiên tỉnh ngộ lại đây:” Tứ nương, người có biết hay không người đang làm gì? Hân hiện tại chính là thiên tử,”

” Ta biết!” Lã tứ nương cũng không phủ nhận,

” người biết mà còn, ta bội phục người!” Tâm di thở dài một tiếng,” Người đi đi, chính mình cẩn thận một chút, đừng nữa làm cho người ta nhận ra, đến lúc đó cho thêm phiền toái,” Nói xong, cũng không để ý tới nàng, thẳng đi rồi,

Tâm di khóa tiến Càn Thanh cung, gặp Ung Chính tựa vào tháp trên ngai, cũng không đánh thức hân, đuổi rồi mọi người đi xuống, chỉ tại ghế bên cạnh ngồi chờ, “Tình thế đoạn trang Ung Chính, mấy ngày không thấy, gầy hơn,” Đáng thương Ung Chính, lịch sử trên phần lớn chỉ nhớ rõ phụ thân người cùng nhi tử người,

cố tình nhắc tới người, liền không có gì hay nói, nếu không có người mười ba năm lao khổ này, Hoàng Lịch sao có thể làm hoàng đế thuận như vậy!”

Khoảng nửa canh giờ, Ung Chính nghiêng người, áo trên người rơi xuống, tâm di nhật lên, đắp cho hần, Ung Chính tựa hồ cảm giác được, theo bản năng bắt lấy tay Tâm Di, hô “Tứ nương!”

Tâm di hoảng sợ, chạy nhanh quay đầu lại nhìn xem, hoàn hảo không có cung nữ thái giám ở trong phòng, nàng cuống quýt giẫy, Ung Chính cố tình cầm chặt không buông, “Tứ nương!” Hần thở nhẹ mở mắt ra, thấy bắt lấy chính là tâm di, vội vàng buông tay, đứng dậy nói: “Người tới chờ lâu sao, như thế nào không cho bọn họ đánh thức trẫm?”

” Mỗi ngày như vậy làm lưng vất vả, cũng nên hảo hảo nghỉ ngơi một chút, ta chờ một chút cũng không sao,” Tâm di cho rằng cái gì cũng chưa phát sinh, châm trà đưa cho hần,

Ung Chính tiếp trà, thấy trên cổ tay Tâm Di có một đạo dấu hồng: “Vừa rồi...”

” Ta biết, người không cần giải thích!” Tâm Di ngăn hần nói tiếp: “lúc ta tới có gặp tứ nương,” Gặp Ung Chính có điểm xấu hổ, còn nói: “Người trước đến nay cùng nàng lên lút liền không nói, nhưng cũng nên nói cho nàng quy củ trong cung, vừa rồi may mắn là gặp ta, bằng không cho người tìm phiền toái sao?”

” Về sau trẫm hội nói cho nàng,”

” Người cùng nàng có thể có nhiều ít cái về sau a!” Tâm di thầm than, không có cách nào khác tử, cảm tình chuyện cho dù là hoàng đế cũng trốn không thoát,” Đứng rồi, người tìm ta chuyện gì?”

” Cũng không có gì sự, người sinh đứa nhỏ sau còn không có tiến vào quá, muốn tìm người tâm sự,”

” Người thực rảnh sao, nhiều quốc gia đại sự như vậy chờ người xử lý!” Tâm di còn tưởng rằng Ung Chính tìm chính mình có cái gì chuyện trọng yếu!

Ung Chính đứng dậy giật mình nói: “Đến, bồi trẫm dùng chút trà bánh, trẫm mệt mỏi quá, thậm chí có chút hao tổn tâm lực quá độ,”

” Người mới làm vài ngày hoàng đế, liền cảm thấy được hao tổn tâm lực quá độ, vậy hoàng a mã người sáu mươi một năm là như thế nào tới được, người không phải tâm tâm niệm niệm nghĩ long ý này sao, hiện tại người ngồi được rồi ngược lại oán giận”

”long ý này ngồi thật không tốt, ngồi ở trên một khắc đều phải cẩn thận, chung quanh hồ rình mò không ít, một cái thất thần sẽ bị người khác kéo xuống”

” đây chính là chuyện đã dự kiến, người nên có tư tưởng chuẩn bị, bọn họ hội không ngừng mà tìm phiền toái cho người,”

” Những lời này trẫm cũng chỉ có thể cùng người nói, trừ người ra, không ai hiểu được trẫm tâm sự, ai! Hoàng đế chân chính chính là người cô đơn, ngay cả tri tâm một người cũng không có, hiện tại trẫm mới hiểu được, hoàng a mã vì cái gì như vậy thích người, hần có nhiều tâm sự không có cách nào nói, nhiều lắm mật vàng không chỗ phun a!” Ung Chính cũng là lời tâm huyết,

” Hoàng đế là không thể có bằng hữu, làm hoàng đế phải chịu cô độc tịch mịch, buông tha tình cảm của người bình thường, đặc biệt tình yêu,” Tâm di nhớ tới lã tứ nương,

” Trong thiên hạ, hay là vương thổ, Trẫm có được thiên hạ, nhưng không cách nào có được chính mình âu yếm nữ nhân,” Ung Chính đối lã tứ nương coi như là động chân tình,

Tâm di cảm thán nói: “Đường đường Đại Thanh hoàng đế lại yêu thượng một cái tiền minh loạn đảng, vốn là hai bên đối địch, lại yêu lẫn nhau, vận mệnh an bài chính là diệu như thế!”

” Trẫm cũng là người, trẫm cũng có cảm tình,”

” Người tính toán thế nào? Đem nàng thu vào hậu cung của người?” Tâm di thuận miệng hỏi,

” Có thể chứ?” Ung Chính hỏi lại,

” Không thể,”

Ung Chính cười khổ mà nói:” Trẫm cũng biết không thể, ai làm cho trẫm là hoàng đế đâu? Hoàng đế cũng không phải mọi chuyện có thể tùy tâm sở dục, Ai! Tốt lắm, không nói chuyện nằng, tâm di, lần này khai ân khoa, người đi làm giám thị quan như thế nào?”

“Khai cái gì vui đùa!”

” Trẫm là nói thật, có người ở, không ai dám lăm bừa, trẫm nghĩ muốn chọn một ít có thực học bởi vì quốc hiệu lực,”

Tâm di cự tuyệt nói:” Ta mặc kệ, trong triều đình có nhiều quan giám thị lắm mà, lại nói, các người có tổ huấn, hậu cung tần phi không được tham gia vào chính sự,”

” Người cũng không phải hậu cung tần phi, huống chi người đã tham gia vào chính sự,”

” Ta từ một nơi bí mật gần đó, người khác tìm không đến nhược điểm, bọn họ là bắt không được bím tóc người, người khen ngược, đưa lên cửa đi,” Tâm di cảm thấy được Ung Chính có điểm không rõ,

” Không đi sẽ không đi! Đến, sắp tới có vài việc, người tới giúp trẫm ngẫm lại, nên xử trí như thế nào,”

” Hảo!” Chỉ cần không phải ra mặt, tâm di vui vẻ giúp hắn làm điểm sự, nằng cùng Ung Chính ở trong này trao đổi, trong nhà đã có người tạo ra rắc rối,

Hôm nay vừa lúc nhị hổ nghỉ ngơi, hắn cùng đại hổ hai người thay phiên đi theo Nạp Lan đức duật, tâm di ra cửa không bao lâu, nhị hổ cũng đi ra đại môn, tiểu trúc từ sau đuổi theo, hô:” Nhị hổ ca, đi chỗ nào?”

” Không có gì sự, trên đường phố đi bộ một vòng, thuận tiện cấp tiểu mai mua vài thứ,”

” Cùng đi đi!” Tiểu trúc quần lấy,

” Phải không, nếu như bị ngạch phụ biết ta một mình mang người ra phủ, người là không có gì, ta sẽ bị hấn mắng, hắn là người lãnh đạo trực tiếp của ta, lại là sự phụ ta,”

” Không ý kiến sự, cùng lắm thì đến lúc đó đem cách cách đến làm cứu binh, Ai nha, đi thôi, cuống một vòng sẽ trở lại, ngạch phụ sẽ không biết,” Xem ra, sau khi vào Nạp Lan gia, bọn tiểu trúc không tự do như trước kia, Nhị hổ không lay chuyển được hắn đành phải mang theo tiểu trúc đi ra,

Trên đường một mảnh phồn hoa,

Tiểu trúc giống như ra khỏi lồng chim,” Nhị hổ ca, từ sau khi cách cách xuất giá, chúng ta lên phố có vài lần, ngạch phụ mỗi ngày quần lấy cách cách, tiến tiến xuất xuất cũng không mang theo chúng ta,”

” Bọn họ tân hôn, chúng ta đi theo phía sau giống cái gì,”

Tiểu trúc tiếp tục nói:” Sau lại cách cách có có bầu, càng không thể xuất môn, hiện tại có tiểu cách cách, liền càng không thời gian đi ra ngoài chơi,”

” Ta nói tiểu gây trúc, người như thế nào có dài mà không có lớn, cả ngày chỉ biết ngoạn,” Nhị hổ dù sao phải so với tiểu trúc lớn tuổi,

” Nếu không nên như thế nào, ta thì không giống các người, người cùng đại hổ ca hiện tại đều đã là chính tứ phẩm, về sau lộng cái ngoại nhâm(ra ngoài nhận chức), thăng đặc nhanh hơn,”

” Ta không nghĩ phóng ngoại nhâm, như bây giờ cũng rất hảo, đi theo cách cách vài năm này, đối với quan trường cũng nhìn thấu, quan văn yêu tiền, võ tướng sợ chết, nói lại, chúng ta không nịnh nọt a dua nịnh hót, ca ta tính tình so với ta càng tao, lại càng không hội sát ngôn quan sắc(nhìn sắc mặt quan trên), lần trước làm cho hắn đi bộ binh, đặc tội bao nhiêu người, nếu không có cách cách chống đỡ, đã sớm bị người chính đã chết, hiện tại này tứ phẩm, đã có thể nở mày nở mặt với tổ tông,” Nhị hổ đi theo tâm di quả thật tiến bộ không ít,

” Nói cũng đúng, hoàn hảo có cách cách là cái ô dù, ít nhiều tâm sự,”

” Ta cảm thấy được cách cách làm ô dù chống đỡ không được bao lâu, đương kim không giống thánh tổ gia(đại ý Ung Chính khác với Khang Hi, Khang Hi có hiệu là ‘Thanh Thánh Tổ’), không thể không bội phục ánh mắt nhị hổ

Tiểu trúc nào biết trong đó lợi hại, nói:” Loạn giảng, người không thấy Hoàng Thượng có bao nhiêu coi trọng cách cách a!”

” Tiểu hài tử biết cái gì!” Nhị hổ lười cùng hấn giải thích,

Tiểu trúc không phục nói:” Hừ, ta không hiểu, ta chỉ nhìn đến người hướng mai tử tử xum xoe, Hì hì, bị ta nói trung đi, ai, cùng cách cách nói một tiếng không phải được sao, chạy nhanh thành thân đi!”

” Ân, ta là nghĩ muốn, nhưng nói không nên lời,”

Hai người nói nói cười cười đi dạo một vòng, mua đồ vật này nọ, trở về. Chợt thấy xa xa có một đám người lôi kéo một tiểu cô nương tám chín tuổi hướng cấm xuân viện đi, phía sau còn theo một bà cố nội tóc trắng xoá,

“Quyên nhi, quyên nhi,,” Bà cố nội la lên,

Cái kia kêu quyên nhi tiểu cô nương cũng liên tiếp quay đầu lại hô:” Nãi nãi, nãi nãi,,,”

Tiểu trúc tinh thần trọng nghĩa đến đây,” Rõ như ban ngày, muốn làm gì? Nhị hổ, đi nhìn một cái!”

Nhị hổ giữ chặt hấn:”Tiểu trúc, đừng gây chuyện!”

” Sợ cái gì a, cùng ngạch phụ học nhiều như vậy võ công, lúc này nên phải tác dụng, hành hiệp trượng nghĩa thôi, người còn sợ đánh không lại bọn họ?”

” Những người đó chẳng qua hội điểm hoa màu võ thuật(biết vài chiêu vớ vẩn), đối phó bọn họ dư dả,” Nhị hổ tuy rằng theo Nạp Lan đức duật không lâu sau, nhưng tiến bộ thần tốc, chỉ liếc mắt một cái liền nhìn ra những người đó căn bản không khỏi đánh,

” Vậy người còn do dự cái gì, lúc trước nho nhỏ phẩm đám cùng người đánh nhau, hiện tại là tứ phẩm quan, thật lại không có lá gan này,” Tiểu trúc bắt mẫn,

” Đúng là bởi vì có chức quan trong người, không thể loạn đánh nhau,”

” Người không đi, ta đi, ta cũng không chức quan,” Tiểu trúc nói xong liền tiến lên đối với đám kia nhân nhượng:” Các người làm gì, rõ như ban ngày, cường thường dân nữ, đem người thả,”

” Quan tiểu tử người đánh rắm, cút ngay!”

” Nha a, cướp người còn như vậy hoành, người là ai gia(người nhà ai)?”

” Nhà ai, nói ra hù chết người,”

” Ta không sợ,” Tiểu trúc cũng hoành,

” Vậy người nghe tốt lắm...”

Bên cạnh một người nói:” Đại ca, đừng tìm tiểu tử này nói nhảm, hấn biết cái gì,”

Lúc này, bà cố nội đuổi theo, ôm lấy cháu gái:”Quyên nhi...”

” Nãi nãi...” hai bà cháu ôm đầu khóc rống,

” Khóc khóc khóc, khóc cái gì?”

” Ta chỉ có đứa cháu gái, cừu gia, xin ngài thương xót, thả nàng, ta đến gán nợ đi!”

” Người gán nợ? Người đều là mau vào diêm vương điện(sắp chết), ta muốn người cái gì dùng a! Còn phải cấp tiền quan tài, Nàng sẽ không đồng, tiểu mỹ nhân bại hoại, Ta cùng cấm xuân viện mụ mụ năm trăm lượng bạc, để sạch nợ sau, còn thặng hơn hai mươi hai, cừu gia cũng hào phóng một chút, cho người mua khẩu tốt một quan tài, thay người làm thân áo liệm, thế nào a?” Cái kia được xưng là cừu gia nói,

” Người, người như thế nào có thể như vậy chỉ tiện nhân?” Bà cố nội tức giận,

” Thiếu nợ thì trả tiền!” Họ cừu trở mình xem thường nói,

” Chúng ta chỉ thiếu người ba mươi hai, năm trước đều còn a!”

” Hả! Người như thế nào không tính lợi tức?”

Tiểu trúc nhin không được nói:” Đây là cái gì lợi tức nha, ba mươi hai biến thành năm trăm hai!”

” Xú tiểu tử, cớ xa một chút, đừng tìm đánh!”

” mắt chó của ngươi mù sao, ngươi không biết ta là ai sao, ngươi dám đánh ta?” Từ khi đi theo tâm di, tiểu trúc chưa từng bị ai khí, cũng chưa ai mắng bao giờ

” Ta không dám?” Nói xong, một quyền đánh vào mặt tiểu trúc,

” A, ta thao ngươi tổ tông(ách, đại khái là chửi nhau), ngươi cứ nhiên dám đánh ta, nhị hổ, ngươi là người chết a, ta bị người đánh, ngươi còn không giúp ta đánh còn,” Tiểu trúc cũng bất chấp tất cả,

”Tiểu trúc, ta kêu ngươi không được gây chuyện, ngươi không nghe,” Nhị hổ không nghĩ gây chuyện,

” Chúng ta có phải huynh đệ hay không, có phải anh em hay không, huynh đệ bị người khi dễ, ngươi liền như vậy khoanh tay đứng nhìn? Đánh ta, chính là đánh ngươi, chính là đánh cách cách, đánh ngạch phụ,” Tiểu trúc tức giận muốn chết,

” Người nào cách cách, người nào ngạch phụ?” Họ cừu cũng nhìn ra bọn họ không phải người thường gia(nhà bình thường),

” Hiện tại nghĩ hồi, nói cho ngươi, tâm di cách cách, Nạp Lan ngạch phụ,” Tiểu trúc nguyên tưởng rằng cái này có thể đem bọn họ trấn trụ, nào biết người ta căn bản không cần,” Ồi, ta tưởng là ai đâu, nguyên lai là Hầu gia phủ người khác không biết, chúng ta còn không rõ ràng sao, Nạp Lan đức duật là cái gì vậy, dựa vào cạp vậy quan hệ, ý vào lão bà đắc thế, hần mới có hôm nay, cũng không biết cách cách các ngươi có phải hay không cùng hai cái hoàng đế đều có một chân(quan hệ bất chính), mới có thể như vậy muốn gió được gió, muốn mưa được mưa, Hầu gia này, sợ là dùng nón xanh (cắm sừng) đổi lấy đi!”

Đám người cười ha ha,

Nhị hổ cái gì cũng có thể nhẫn được, chỉ không nhẫn được nhục nhã Tâm Di cùng Nạp Lan Đức Duật, không nói hai lời, mạnh mẽ hướng mặt bọn chúng tung quyền, lần này ra tay phi thường trọng, đem hần đánh iệng đầy máu, hần phun ra một bùm máu, trong máu có lẫn bảy tám cái răng,

Đám người còn lại thấy thế, nhất tề cùng tiến(tất cả cùng lên), vây quanh Nhị Hổ. Bọn họ vây đánh Nhị Hổ, chỉ hai ba cái tất cả đều nằm sấp xuống, nhị hổ một cước đạp trụ mặt chúng: “rút lại lời ngươi vừa nói!”

chúng hàm hàm hồ hồ nói: “được được được, ta, ta thu hồi, vừa rồi là ta nói hư nói vượn(chém gió)”

” Nói cho ngươi hay, về sau để ta nghe được ngươi nói bảy cách cách cùng ngạch phụ chúng ta, ta liền đem tất cả răng nanh ngươi đều đánh rớt,” Nhị Hổ cảnh cáo bọn họ,

” Không dám,”

” Cớ!”

Bọn họ đứng lên liền lưu(đứng lại)

” Là gọi các ngươi cớ,” Nhị Hổ bổ sung nói.

Những người đó chỉ có thể chột vật chạy trốn.

85. Chương 85: Gia Pháp

Nhị Hổ đem kia đám người kia đánh chạy, Tiểu Trúc mừng rỡ vỗ tay “Ha ha, Nhị Hổ ca, đáng đánh, rất thống khoái!”

Bà cố nội mang theo cháu gái lại cấp Nhị Hổ dập đầu: “Cám ơn ân nhân”

” Tạ ơn sẽ không có tác dụng, các người vẫn là chạy nhanh đi thôi” Nhị Hổ nâng bà cố nội dậy

” Chúng ta có thể đi đâu, hôm nay bọn họ đi rồi, ngày mai còn có thể tìm tới cửa. Ân nhân, ta đã già, cũng không để ý cái gì, cầu người thu lưu đứa nhỏ này, đừng làm cho nàng bị đưa vào hố lửa” Bà cố nội khẩn cầu

” Yên tâm, có cách cách của chúng ta làm cái dù, ai dám?” Tiểu Trúc đảm nhiệm

Nhị Hổ quát lớn nói: “Tiểu Trúc, người kiếm phiên toái còn chưa đủ nhiều sao?”

” Làm sao, vốn chính là bọn họ đuổi lý!”

” Ta xem người về sẽ như thế nào cùng cách cách giải thích,”

Tiểu Trúc không cần nói: “Ăn ngay nói thật, nói không chừng, cách cách còn có thể thưởng cho ta! Bà cố nội, người cùng chúng ta đi thôi! Tới Hầu gia phủ, cái gì cũng không sợ,”

Đang nói, phủ doãn phủ Thừa Thiên mang theo bọn nha dịch chạy tới

” Có phải hay không bọn họ?” Phủ doãn hỏi

Người kia chính là kẻ bị bọn họ đánh cho răng môi lẫn lộn: “Chính là bọn họ!”

” Bắt!” phủ doãn phủ Thuận Thiên ra lệnh một tiếng,

” Người dựa vào cái gì bắt chúng ta?” Nhị Hổ chất vấn,

Phủ doãn phủ Thuận Thiên chĩa chĩa đám người kia, nói: “Hiện có khổ chủ cáo các người hành hung đã thương người,”

” Ta còn cáo bọn họ cường thường dân nữ, bắt lương!” Tiểu Trúc phản bác

” Người có oan cũng có thể cáo, bản phủ giống nhau hội thụ lý, hiện tại trước theo chúng ta quay về phủ nha,” Phủ doãn không muốn cùng Tiểu Trúc nói

” Chúng ta nếu không đi?” Nhị Hổ biết chuyện hôm nay không thể để yên

“như thế thì bản phủ phải tội”(ý là không làm hết chức trách) Vung tay lên, bọn nha dịch tiến lên bắt người, đám người còn lại thì nhào qua chỗ tiểu cô nương

Tiểu Trúc che chở tiểu cô nương, nhưng một người khó địch bốn người, bị bọn họ đánh cho lỗ mũi ăn trầu, Nhị Hổ thấy vậy liền vội phân thân lại đây hỗ trợ

Tiểu Trúc thấy tình thế không ổn, vội nói với Nhị Hổ: “Nhị Hổ, người mang theo bọn họ về phủ trước, sau đó kêu cách cách tới cứu ta”

” Không được!” Tuy nói ngày thường hay cùng Tiểu Trúc tranh cãi âm ỉ, nhưng mấy năm nay ở chung một chỗ, cảm tình mọi người là phi thường thâm hậu, Nhị Hổ đâu chịu để Tiểu Trúc cho người ta bắt đi

” Đừng sợ, bọn họ người đông thế mạnh” lúc này Tiểu Trúc lại có ý nghĩ thanh tỉnh

Nhị Hổ thấy mình quả thật không có cách nào hộ được ba người, đành phải nói: “Tốt lắm, trước hết ủy khuất người,” Nói xong, đối với bà cố nội và tiểu cô nương nói: “Ôm cổ ta”

Tiểu cô nương lập tức ôm chặt lấy cổ Nhị Hổ, Nhị Hổ mang theo hai bà cháu đi, đám người đuổi không kịp, đành phải đưa Tiểu Trúc đi

Nhị Hổ chạy về phủ, vừa hỏi, Tâm Di còn chưa trở về, sợ Tiểu Trúc ở phủ Thuận Thiên chịu tội, đành phải kêu Tiểu Mai đi an trí hai bà cháu, chính mình thì bay nhanh vào trong cung tìm Nạp Lan Đức Duật

Nạp Lan Đức Duật trước đó đã biết chuyện, nguyên lai Phủ Thuận Thiên sau khi bắt Tiểu Trúc liền phái người báo cho Nạp Lan Đức Duật. Lúc ấy hắn đang cùng đám Trương Đình Ngọc nghị sự,

Thái giám tiến vào bẩm báo: “Hầu gia, phủ Thuận Thiên phái người đến, nói có việc quan trọng cùng ngài nói”

” Làm cho hắn chờ, ta cùng vài vị đại nhân nghị sự xong tái gọi hắn”

Thái giám đi ra ngoài, rất nhanh thì tiến vào nói: “Hầu gia, người tới nói sự tình quan mạng người!”(đính đến mạng người)

Cái này, Nạp Lan Đức Duật có điểm buồn bực, Trương Đình Ngọc ở bên nói: “Vẫn là kêu tiến vào hỏi một chút đi!”

Trong chốc lát, người đến, cấp vài vị đại nhân thấy lễ, đối với Nạp Lan Đức Duật nói “Hầu gia, nô tài ở quý phủ tên Tiểu Trúc Tử ở trên đường hành hung đã thương người, hiện tại bị đại nhân chúng ta bắt lại, đại nhân chúng ta kêu nô tài cho người đưa cái tìn, người xem nên như thế nào xử trí?” Nói thật sự khách khí, nhưng về mặt thái độ là thực ngạo

Nếu nói những người khác ở bên ngoài hành hung đã thương người, Nạp Lan Đức Duật có lẽ còn có thể tin, nhưng muốn nói Tiểu Trúc hành hung, hắn là tuyệt đối sẽ không tin tưởng, Tiểu Trúc chính là nghịch ngợm, đối trá chút thôi

Đối mặt với vẻ mặt đắc ý vênh vác của người tới, Nạp Lan Đức Duật chỉ ột câu: “kêu phủ doãn các người cứ theo luật mà làm!” Người tới không dự đoán được Nạp Lan Đức Duật một chút cũng không để ý, đành phải xám xịt đi trở về,

Nhị Hổ tới, Nạp Lan Đức Duật cũng thấy, gặp Nhị Hổ ở ngoài cửa thăm nào, cũng không để ý tới, thẳng đến đàm xong công sự mới xuất môn

Nhị Hổ vừa thấy hắn đi ra, vội hỏi: “Ngạch phụ, Tiểu Trúc hắn...”

” Ta đã biết” Nạp Lan Đức Duật đánh gãy lời Nhị Hổ: “Không có việc gì người dẫn hắn ra đi làm gì, đi ra ngoài thì gặp rắc rối, xông họa thì tìm ta tới thu thập cục diện rồi rầm”

“Ngạch phụ, việc này không oán Tiểu Trúc, hết thấy đều là ta sai, ngài trước hết đi đem Tiểu Trúc lộng trở về đi, bằng không cách cách trở lại, sợ là không tốt công đạo”

Nạp Lan Đức Duật trừng mắt nhìn Nhị Hổ liếc mắt một cái “Người lấy nàng đến áp ta, có phải hay không?”

” Không dám không dám, van cầu ngài, ngạch phụ, ngài phải đi đi!” Nhị Hổ không ngừng, Đại Hổ đã ở giữa cầu xin,

Kỳ thật Nạp Lan Đức Duật cũng là nói mà thôi, ngấm lại Tiểu Trúc đi theo Tâm Di mấy năm nay, Tâm Di quả thật chiếu cố cũng đau Tiểu Trúc, nếu thật sự không đi đem Tiểu Trúc đem về, Tâm Di sợ là không vui, hắn cũng không muốn bởi vì chuyện Tiểu Trúc mà cùng Tâm Di không thoải mái

” Hảo, ta đi, dù sao chuyện các người luôn là ta đỡ, người đi về trước đi, Đại Hổ cùng ta đi một chuyến”

Nạp Lan Đức Duật mang theo Đại Hổ đi phủ Thuận Thiên, phủ doãn khách khí mà đón hắn vào, “Hầu gia thỉnh! Không biết Hầu gia đến Thuận Thiên phủ có gì chỉ giáo?”

” Nghe nói vừa rồi một nô tài trong phủ ta phạm sự, cho người đem bắt?” Nạp Lan Đức Duật không muốn cùng hắn nói nhảm, thẳng đến chủ đề,

” đúng, hắn nói là người của quý phủ,”

” Phạm vào chuyện gì?”

” Bên đường ẩu đả, hành hung đã thương người!” phủ doãn cấp Tiểu Trúc đeo đỉnh chụp mũ

” Hắn chính là tiểu thái giám, mới mười sáu tuổi, cũng không võ, như thế nào hội hành hung đã thương người?”

” Sự thật như thế, hạ quan nơi này có nhiều khổ chủ, đều bị hấn đánh cho đầu rơi máu chảy, ai chẳng biết Hầu gia võ công không có người có thể địch, được ngài dạy dỗ tự nhiên là cao thủ!” Phủ doãn không âm không dương nói

Nạp Lan Đức Duật không muốn cùng hấn tranh luận hỏi: “Vậy người tính toán làm sao bây giờ?”

” Hầu gia không phải mới vừa nói, làm cho hạ quan theo lẽ công làm việc thôi!”

Nạp Lan Đức Duật một chút hung buồn, lời này là hấn vừa rồi nói, hiện tại, người ta liền nắm những lời này, nhưng Tiểu Trúc không cứu là không được, nghĩ đến đây, Nạp Lan Đức Duật đối với phủ doãn chấp tay “Phủ doãn đại nhân, xem tại tiểu nô tài vẫn là đứa nhỏ, giờ cao đánh khẽ, làm cho ta đem hấn mang về nghiêm thêm xử trí, về phần người bị thương, nên bồi nhiều ít tiền thuốc men ta nên trả”

” Đây không tốt, ‘thiên tử phạm pháp, cùng thứ dân đồng tội’, hạ quan như thế nào có thể làm việc thiên tư đâu!”

Gặp phủ doãn đánh giọng quan, Nạp Lan Đức Duật biết việc này không dễ làm, người hấn đang trong tay, thì không thể cưỡng bức hấn thả người, chuyện tới hiện giờ, đành phải ủy khuất chính mình, vì thế dả khởi khuôn mặt tươi cười lại đối với phủ doãn chấp tay nói: “Đại nhân, tiểu hài tử không hiểu chuyện, người cần gì phải cùng hấn so đo đâu, là ta quản giáo bất lực, mong rằng đại nhân nhiều hơn thông cảm!”

Hành động này của Nạp Lan Đức Duật làm cho phủ doãn trong lòng thoải mái vô cùng, vốn định tái đáp dần bài, làm khó một chút Nạp Lan Đức Duật, thì nghĩ, lấy việc có chừng có mực, làm quá mức, thực chọc giận vị gia này, còn có người phía sau vị gia này, người kia ai có thể trêu vào, chính mình phản phải chịu không nổi, vì thế liền mỉm cười nói: “Nếu Hầu gia nói như vậy, hạ quan liền xem Hầu gia mặt mũi phân thượng, cố mà làm, dần xếp một chút đi!”

” Đa tạ!”

” Tuy vậy, Hầu gia về sau cần phải hảo hảo quản giáo nô tài, loại sự tình hôm nay, hạ quan cũng không nguyện ý lại nhìn tới, lại có lần sau, cũng đừng trách hạ quan không để cho Hầu gia ngài mặt mũi”

” Đại nhân nói phải”

Phủ doãn cảm thấy được, sai người đem Tiểu Trúc từ lao ra, giao cho Nạp Lan Đức Duật,

Nạp Lan Đức Duật dẫn Tiểu Trúc về, dọc đường nghiêm mặt không nói được một lời, Tiểu Trúc biết mình gây họa, một tiếng cũng không dám

Một hồi về đến nhà, Nạp Lan Đức Duật lập tức triệu tập toàn bộ phủ nhân, nghe hấn nói

Hiện giờ nhà là Nạp Lan Đức Duật đương gia tác chủ(đứng đầu, quản lý mọi việc trong nhà), Nạp Lan Hoàn từ sau khi Ung Chính đăng cơ liền từ quan, ở nhà dưỡng lão, hiện tại cả ngày liền vây quanh cháu gái

Hôm nay thấy con trai từ bên ngoài trở về, nổi giận dưng dưng triệu tập cả gia nhân, không biết là vì chuyện gì, vội vàng cũng theo qua, “Duật nhi, làm sao?”

Nạp Lan Đức Duật đem chuyện vừa rồi nói một lần, Nạp Lan Hoàn vội khuyên: “Người đừng nổi giận, giao cho Tâm Di là được,”

” Nàng chỉ biết sủng bọn họ, Tiểu Trúc chính là bị nàng làm hư! A mã, ngài đừng động, Tâm Di nếu có cái gì không vui làm cho nàng hướng ta phát giận được rồi!”

Nạp Lan Hoàn bắt đắc dĩ đành phải ngồi ở một bên xem, nghĩ thầm, cái này không xong, chờ Tâm Di một hồi đến này hai vợ chồng còn không nháo ngắt trời

Đãi trong phủ tất cả mọi người đến đông đủ, Nạp Lan Đức Duật bắt đầu phát biểu: “Xem ra ta ngày thường trong phủ không nói, một đám không có việc gì liền cho ta thêm phiền, hôm nay rất tốt, có người cư nhiên bị Thuận Thiên phủ bắt đi, có bản lĩnh thể hiện, cũng đừng làm cho ta ở phía sau giúp các người chùi dít, có người tự cho là đúng đi theo cách cách tới, liền vô pháp vô thiên, nếu vào Nạp Lan phủ, phải thủ Nạp Lan gia quy củ, Tiểu Trúc!”

Tiểu gây trúc sợ tới mức chạy nhanh đứng ra: “Nô tài ở!”

” Chính mình nói, làm sai sao?”

” Là, nô tài không nên thể hiện, không nên cấp ngạch phụ thêm phiền toái!”

” Biết là tốt rồi, quốc có quốc pháp, gia có gia quy, người tới, gia pháp chuẩn bị!” Lập tức có gia đình đưa ghé đến,

Tiểu Trúc thấy cái ghé, sợ tới mức ngay cả nói đều nói không ra,

Nhị Hổ vội đi ra nói: “Ngạch phụ, việc này không trách Tiểu Trúc, những người đó là ta đánh, Tiểu Trúc là thay ta chịu tội, ta đến thay Tiểu Trúc!”

” Người nghĩ rằng ta sẽ bỏ qua người sao?” Nạp Lan Đức Duật càng nghĩ càng tức, chỉ vào Nhị Hổ nói: “Người cũng thể trốn không thoát gia pháp!”

“Ngạch phụ...” Đại Hổ thấy thế, muốn vì đệ đệ nói chuyện, một chút đã bị Nạp Lan Đức Duật đỉnh trở về “Câm miệng, lo chuyện của người đi!”

Tiểu Cúc lặng lẽ thống thống bên người Tú Nhi, Tú Nhi hiểu ý, lược lược rút về phía sau từng bước, thấy Nạp Lan Đức Duật không chú ý chính mình, vì thế chậm rãi tiến về phía sau, thối rút đến cuối cùng, nhanh như chớp tụt ra phủ, vốn định đi trong cung, lại sợ không thấy Tâm di, đành phải ở cửa chờ

Nạp Lan Đức Duật nói một trận, một mắt lé vẫn là phát hiện Tú Nhi không thấy, vì thế xem xét Tiểu Cúc, “Tú Nhi đâu, viện binh?”

Tiểu Cúc vội quỳ xuống nói: “Ngạch phụ, Nhị Hổ cùng Tiểu Trúc quả thật có sai, là nên đánh nên phạt, nhưng cầu ngạch phụ xem ở bọn họ mấy năm nay trung tâm hầu hạ cách cách phân thượng, tạm tha bọn họ lần này đi!”

Tiểu Mai, Tiểu Lam cùng Đại Hổ cũng quỳ xuống “Cầu ngạch phụ tha bọn họ đi!”

Đám người Tiểu Cúc nhân duyên rất tốt, như vậy một cầu, những người khác cũng đều quỳ xuống cầu tình. Nào biết, bởi vậy, Nạp Lan Đức Duật hỏa lớn hơn nữa, “Ai cầu tình cũng không được, thích quỳ liền đều quỳ đi, động gia pháp!”

Gia đình không dám cãi lời, đem hai người cái đến ghé, hai người bị đánh, Tiểu Trúc đau đến oa oa khóc lớn, Nhị Hổ không dám dùng nội lực hộ thân, sợ Nạp Lan Đức Duật nhìn đến, đành phải cắn răng chịu đựng, Tiểu Mai ở bên nhìn xem nước mắt đều nhanh rơi, nằng đau lòng Nhị Hổ,

Lại nói Tâm Di, từ trong cung đi ra tâm tình rất tốt. Về đến nhà, vừa mới hạ kiệu, Tú Nhi liền chào đón: “cách cách, ngài đã trở lại”

Thấy nàng sắc mặt không đúng, Tâm Di nói: “Làm sao, ta mới đi trong cung trong chốc lát, không phải xảy ra chuyện gì đi? Là Thanh Thanh sao?” là mẹ, Tâm Di trước hết nghĩ đến chính là Thanh Thanh

” Không phải, tiểu cách cách tốt lắm, là Tiểu Trúc cùng Nhị Hổ gặp rắc rối, đem ngạch phụ tức giận, đang động gia pháp!”

“sao lại nghiêm trọng như vậy? Vừa đi vừa nói!” Tú Nhi trên đường đi vào đem sự tình tóm tắt đơn giản nói một lần cho Tâm Di

Gần đến thính khấu, chỉ thấy bên ngoài đại sảnh rất nhiều người đang quỳ, Nạp Lan Đức Duật xanh mặt, Tiểu Trúc cùng Nhị Hổ đang nằm ở trên ghé chịu phạt

” Dừng tay!” Tâm Di hô

Những người thi hành gia pháp lập tức dừng tay lại, Tiểu Trúc nhìn thấy tâm di tựa như nhìn thấy Bồ Tát cứu mạng, khóc hãm: “cách cách, cách cách...”

Nạp Lan Hoàn thấy Tâm Di đi vào, vội đứng lên: “Tâm Di, sự tình là như vậy...”

“A mã, ta sẽ giải thích với nàng” Nạp Lan Đức Duật ngăn không để Nạp Lan Hoàn nói

Tâm Di là người rất dễ ý tâm người khác, biết lúc này nếu cùng Nạp Lan Đức Duật ra về ta đây sẽ không giải quyết được việc, ngược lại có thể càng làm cho Nạp Lan Đức Duật cảm tức, tất sẽ không tốt, vợ chồng sẽ không hòa thuận, nữ nhân thông minh mới không làm cho trượng phu sượng mặt, nam nhân thôi, ở trước người dưới tất sĩ diện, vì thế cười tiến lên trước mặt Nạp Lan Đức Duật lau mồ hôi, nói: “Ta đã nghe Tiểu Mai nói đại khái, tội gì phải phát hỏa lớn như vậy”. Sau đó thì rót lấy một chén trà đưa cho hắn: “Uống một ngụm trà, hạ hạ hỏa!”

Thấy Tâm Di như vậy làm cho Nạp Lan Đức Duật ngoài ý muốn, một bụng hỏa trong chốc lát liền tiêu đi không ít, tiếp nhận trà uống một ngụm rồi nói: “Người xem, bọn chộc ai không chộc lại đi chộc vào người của phủ Hòa thân vương. Hiện tại phủ doãn phủ Thuận Thiên chính là nô tài được nuôi trong kén của họ, ta chỉ có thể bồi khuôn mặt tươi cười đi, hấn cư nhiên còn giáo huấn ta, sau đó mới bằng lòng thả Tiểu Trúc. Người nhìn đi, ngày mai bọn họ nhất định hội trên sổ con(bản tấu của các quan lại dâng lên) buộc tội ta trị gia không nghiêm, dung túng nô tài hành hung người khác.”

” Hành hung? Hai chữ này từ đâu mà ra, Nhị Hổ, đem sự tình không vui lặp lại lần nữa, những người khác đều đứng lên đi!”

” vâng, cách cách.”

Nhị Hổ đem sự tình từ đầu tới đuôi tỉ mỉ nói một lần, sau đó còn nói: “Cách cách, ngạch phụ, ta vốn là không muốn cùng bọn họ xung đột, nhưng bọn họ nói thật sự rất khó nghe”

Nghe được đoạn kia nhục nhã nằng, Tâm Di cầm cái khăn tay, lực một chút, khăn tay bị xé rách, mà Nạp Lan Đức Duật cầm chén trà trong tay bóp nát, vừa định phát hỏa, lúc này, hai bà cháu kia vọt vào đại sảnh.

Bà cố nội kéo cháu gái dập đầu: “cách cách, ngạch phụ, đều là chúng ta không phải, không liên quan hai vị ân công, cầu cách cách, ngạch phụ tha bọn họ đi!”

” Tiểu Mai, đem lão nhân gia nâng dậy” Tâm di nói

Tiểu Mai nâng hai bà cháu dậy “Lão nhân gia, người trước đứng lên, cách cách chúng ta rất dễ nói chuyện” (ý là người hiểu đạo lý nên rất dễ nói chuyện)

“Nhị Hổ, biết đó là người nào sao?” Tâm Di lại hỏi

” Là em vợ của nhị quân gia phủ Hòa thân vương, Tiểu Thúc,” Nạp Lan Đức Duật bổ sung,

” Hừ, loại chó má cũng không bằng mà cũng kiêu ngạo đến vậy, việc này trước để một bên!” Quay đầu mềm giọng: “Đức Duật, người đánh cũng đánh, bọn họ cũng biết sai lầm rồi, xem ở của ta phân thượng, tạm tha bọn họ lần này đi” Tối lúc này, Tâm Di mới hướng Nạp Lan Đức Duật cầu tình

Nạp Lan Hoàn cũng hiểu được Tâm Di đã để cho con trai mặt mũi, nếu tái kiên trì, thực sẽ làm Tâm Di không vui, vì thế cũng nói: “Đúng vậy, Duật nhi, người xem Tiểu Trúc vốn đã bị người ta đánh ặt mũi bầm dập, lại thêm cả gia pháp, hắn cũng chịu nhiều rồi, coi như hết!”

86. Chương 86: Cơ Hội Báo Thù

Nạp Lan Đức Duật đối với Tâm Di luôn luôn là ngoan ngoãn phục tùng, việc hôm nay cũng là bởi vì hắn rất sinh khí, nói cách khác cũng sẽ không động gia pháp, hiện tại gặp phụ thân cũng mở miệng, lại càng không muốn tiếp tục, liền chỉ chỉ Tiểu Trúc cùng Nhị Hổ nói: “Hai người các người, lần tới còn tiếp tục gây chuyện sinh sự, ta sẽ mặc kệ sống chết của các người! Đại Hổ, cầm bình kim sang được của ta cho bọn chúng thượng”

Tâm Di lại nói: “Đại Hổ, Tiểu Lam, dìu hai người bọn hắn về phòng, cho bọn hắn thượng được, hảo hảo nghỉ ngơi, Tiểu Mai, người đi trừu phòng(phòng bếp) nấu thứ gì đó bổ bổ cho hai người bọn hắn, không có việc gì đều ra đi, hai bà cháu lưu lại một chút,”

Trong chốc lát, đại sảnh chỉ còn lại có Nạp Lan phụ tử, Tâm Di, Tiểu Cúc cùng Tú nhi còn có hai bà cháu kia.

“A mã, Đức Duật, các người xem như thế nào an trí các nàng?” trong nhà, Tâm Di sẽ không chuyên quyền độc đoán.

Nạp Lan Đức Duật nói: “Không phải ta sợ nhưng các nàng không thích hợp ở lại trong phủ,”

” Kia nên làm thế nào cho phải?” Nạp Lan Hoàn cũng phạm sầu, nghĩ nghĩ nói: “sắp tới lúc Hoàng Thượng tuyển tú, thật có thể đưa vào cung đi”

” Các người là người mẫn sao?” Tâm Di hỏi.

” Đúng vậy!”

Tâm Di kéo Quyên nhi, “Đến, làm cho ta coi chút, hảo một cái tiểu mỹ nhân! Mấy tuổi rồi?”

” Hồi cách cách, chín tuổi,” Quyên nhi thanh âm nũng nịu, nghe làm cho người ta đau lòng,

“A mã, nàng tuổi quá nhỏ, Ai! Vẫn là ta kháng đi, trước lưu lại, cấp Tú nhi làm bạn!”

Quyên nhi cực thông minh, vội quỳ xuống dập đầu: “Tạ ơn cách cách!”

Tâm Di quay đầu đối Tú nhi nói: “Tú nhi, người đem quy củ trong cung giáo nàng, về sau, người cùng nàng liền tỷ muội tương xứng” Lúc này, Tâm Di quyết định đem đôi tỷ muội này lưu cho Hoàng Lịch, tương lai tại hậu cung, cho nhau chỗ dựa, Tâm Di bắt đầu đem những người bên người nàng tính toán tương lai,

Nạp Lan Đức Duật hiện tại còn không biết Tâm Di vì cái gì an bài như vậy, nhưng hẳn thật sự không muốn tiếp tục suy nghĩ, chuyện ngày hôm nay đã đủ khiến hắn đau đầu,

Đêm đến, mọi việc đều đã được an bài ổn thỏa, trở lại phòng, Nạp Lan Đức Duật thấy Tâm Di có chút rầu rĩ không vui, liền tiến lên hỏi: “không phải người trách ta đánh bọn Tiểu Trúc đấy chứ?”

” Ta biết người trong lòng có khí, không có nơi nào trút ra được, này tin đồn, ta sớm nghe nói. Người cười ta, tự nhiên là có người đổ kỵ” Tâm Di cũng không quá trượng phu,

” đâu chỉ có đổ kỵ, quả thực là đem ta hận thấu, tuyên đọc di chiếu ngày đó, bát gia bọn họ cũng không phụng chiếu, ta lấy kỳ duệ khai đao, đem bọn họ đặc tội về đến nhà” Nạp Lan Đức Duật cũng biết chính mình đặc tội không ít người,

” Khó trách, dĩ vãng bọn họ là không kiếm được chỗ trút giận, hôm nay lại có hai cái lăng đầu thanh đưa đến tận nơi, còn không nhân cơ hội,”

” Người nghĩ muốn như thế nào, dùng chiêu gì?” Nạp Lan Đức Duật hỏi tiểu thê tử

“chiêu gì cũng không dùng,” Tâm Di miễn cưỡng trả lời,

” Biết thê chi phụ(biết vợ chỉ có chồng), tính tình của người ta còn không biết? Khăn tay đều xé rách, có thể thấy được có bao nhiêu khí!”

Tâm Di ôm lấy cổ phu quân, lại ở trên người hắn nói “Người cũng giống ta, chén trà đều bị người bóp nát!”

Nạp Lan Đức Duật gắt gao ôm nàng, Tâm Di sau khi sinh đã khôi phục không ít, nhưng là so với trước khi cưới thì béo hơn chút đỉnh, tuy vậy càng có vẻ đầy đặn. “Mọi người đều nói nhĩ hảo tính tình, tâm địa nhuần(tính tình tốt, người có tấm lòng thiện), kỳ thật nha, phải động thật, người so với ai khác đều ngoan. Lúc trước đem ta nhốt bên ngoài Di Uyển, mặc cho ta ở trong mưa, cũng không mở cửa,” Nạp Lan Đức Duật thật đúng là hiểu Tâm Di,

Tâm Di tựa vào trên vai hắn nói: “Kia cũng là không có cách nào khác, người nghĩ rằng ta không đau lòng sao? Nói còn nói trở về, xưa đâu bằng nay, quá khứ ta làm gì cũng không dùng lo lắng hậu quả, dù sao có Khang Hi làm chỗ dựa, hiện tại ta còn phải thay Ung Chính lo lắng, không thể cho hắn thêm phiền toái, cho nên, khiến cho bọn họ kiêu ngạo một trận đi, cơ hội báo thù cũng sắp đến”

” Như thế nào đâu?”

” Cùng lúc trước giống nhau, lấy người chết đến làm văn!” Tâm Di cũng không nói phả, giờ phút này là Ung Chính nguyên niên tháng tư(vào tháng bốn của năm Ung Chính đầu tiên, năm đầu tiên sau khi Ung Chính đăng cơ), nàng biết tháng sau hoàng thái hậu sẽ tạ thế,

Nàng không nói, Nạp Lan Đức Duật cũng không hỏi, Tâm Di như vậy dán hấn, làm cho hấn có điểm chịu không nổi, đem Tâm Di hướng bên giường đi,

“Ai, phóng ta xuống dưới!”

” Lập tức để lại người xuống dưới!” Nạp Lan Đức Duật đem Tâm Di phóng tới trên giường.

Tâm Di vội ngăn cản, “Từ từ, nên đi cấp Thanh Thanh uy nãi!” Thanh thanh được bốn tháng, còn chưa có cai sữa, bình thường, nhà giàu người ta sinh đứa nhỏ đều tìm vú em, mà mẫu thân không uy nãi, nhưng Tâm Di quan niệm hiện đại, cho rằng cho bú có lợi ấu thân, còn có thể tăng thêm tình cảm với đứa trẻ, huống chi nàng cũng không yên tâm người khác nuôi nấng nữ nhi của mình, kiên quyết không chịu tìm vú em,

” Ai! Nữ nhi thứ nhất!” Nạp Lan Đức Duật cố ý làm ra vẻ mặt đau khổ bộ dáng,” Nàng cùng ta thưởng người!”

” Ha hả!” Tâm Di xích xích cười,” Ta đi uy thanh thanh, người đi nhìn xem Tiểu Trúc đi, bị người đánh thắm,”

” Không cần xem Nhị Hổ sao?” Nạp Lan Đức Duật còn không chịu buông tay, ôm Tâm Di nói,

” Hấn có Tiểu Mai, ai, gia pháp của người thành toàn bọn họ, ta xem Tiểu Mai ở chỗ Nhị Hổ khóc đến sưng cả hai mắt,”

Nạp Lan Đức Duật gật gật đầu nói:” Chọn ngày lành làm cho bọn họ thành thân đi!”

” Tốt!” Hai người cùng đi xem nữ nhi, mới đến cửa phòng, chợt nghe đến tiếng khóc, đẩy cửa ra, thấy Tiểu Cúc ôm lấy chính mình!

“cách cách, vừa rồi nàng còn ngoan, vừa nghe thấy tiếng bước chân của người thì liền khóc to!” Tiểu Cúc đem Thanh Thanh giao cho Tâm Di,

” Quỷ nha đầu, cùng ngạch nương của nàng giống nhau!” Nạp Lan Đức Duật ở khuôn mặt nhỏ nhắn hôn một cái,

Tiểu Cúc cười nói: “Giống cách cách mới tốt a, tương lai sẽ không bị người khi dễ!”

” Ha hả, không biết ai tương lai sẽ bị nàng khi dễ, này con rể ta cũng muốn thiết vài cái cuộc thi” Nạp Lan Đức Duật nghĩ đến thực xa a!

Tâm Di liếc mắt một cái, bên uy nữ nhi bên nói: “Có lắm hay không, kia ít nhất cũng phải hai mươi năm sau, người nghĩ cũng sớm quá đi!”

Tiểu Cúc nhin không được bật cười, Nạp Lan Đức Duật chĩa chĩa nàng, “Đừng cười, người cũng sẽ có ngày nào đó, Tiểu Mai cùng Nhị Hổ sắp thành thân với nhau, người thì sao?”

” Bọn họ mau thành thân? Khi nào, Tiểu Mai như thế nào không cùng ta nói?”

” Chính bọn họ còn không biết, ta mới vừa cùng cách cách các người thương lượng hảo, cho bọn hấn chọn ngày lành.” Nạp Lan Đức Duật ở một bên nhìn nữ nhi cái miệng nhỏ nhắn không ngừng mút vào Tâm Di sữa tươi, hấn cảm thấy được giờ phút này là tối hạnh phúc, nếu làm cho hấn chọn giữa gia đình cùng quan lại tiền tài, hấn tình nguyện chọn thiên luân chi nhạc,

Đang lúc hấn ngây ngốc nhìn, Tâm Di lên tiếng, “Ai, người như thế nào còn ở đây, còn không đi nhìn Tiểu Trúc,”

” Nga!” Nạp Lan Đức Duật ở trên mặt nữ nhi hôn một cái, lúc này mới rời đi nhìn Tiểu Trúc,

Này đòn đánh cũng quả thật lợi hại, Tiểu Trúc từ sau khi trở về liền nằm trên giường, ô ô khóc đến giờ, “Người nha, sinh cái gì anh hùng, xem, mông tao ương đi!” Tiểu Lam một bên thay hắt lau thuốc trị thương, một bên quở trách,

“Tiểu Trúc!” Nạp Lan Đức Duật cùng Tâm Di đi xem nữ nhi, nhìn Thanh Thanh, đẩy cửa tiến vào,

Tiểu Lam vội đứng lên: “Ngạch phụ,” Tiểu Trúc cũng phải đứng lên,

” Thôi, người vẫn là nằm sắp đi, như thế nào còn khóc?” Nạp Lan Đức Duật gấp Tiểu Trúc trên mặt còn có nước mắt,

Trong hốc mắt của Tiểu Trúc chứa đầy nước mắt, ” Mông đau quá a!”

” Biết hôm nay vì cái gì muốn đánh các người sao?”

” Biết, chúng ta làm cho cách cách, ngạch phụ mất mặt,” Tiểu Trúc đã nghe Đại Hổ nói Nạp Lan Đức Duật vì hắt ở phủ Thuận Thiên bị khí,

Tiểu Trúc cũng không oán Nạp Lan Đức Duật, nói: ” Đều là cái tên em vợ đáng giận của tên nhị quân gia kia, quân tử báo thù mười năm không muộn, ta sớm hay muộn cũng sẽ đem cả vốn lẫn lãi đòi đến

” Thật sự là cái dạng gì chủ tử sẽ dạy ra cái dạng gì nô tài,” Nạp Lan Đức Duật lắc đầu thở dài,

” ai ở sau lưng ta nói xấu?” Tâm Di cầm một cái chén lớn tiến vào,

Nạp Lan Đức Duật lập tức lại trưởng, ” Không có a, có sao?”

” Không cùng người so đo, Đến, Tiểu Trúc, đem thang uống hết”

” Ta không có phần sao?” Nạp Lan Đức Duật hỏi,

Tâm Di liếc mắt một cái: ” Người đánh hắt còn muốn ăn canh?”

” Đi lộng cho ta một chén, nếu không ta sẽ ghen,” Nạp Lan Đức Duật vui đùa,

” Đã không có, này thang là Tiểu Mai vụng trộm ngao cho Nhị Hổ uống, ta tiên hạ thủ vi cường (ra tay trước sẽ có lợi), ngã một chén, Tiểu Trúc, nhanh thừa dịp còn nóng mà uống,”

Tiểu Trúc uống thang, nước mắt lại xoạch xoạch đi xuống

” Ác nhân ta làm, người tốt người làm,” (ta đóng vai người xấu, người đóng vai người tốt) Nạp Lan Đức Duật ý ở khung cửa nói,

Tiểu Trúc vội nói: “Ngạch phụ đối với chúng ta cũng tốt lắm, hôm nay là Tiểu Trúc có lỗi,”

” Được rồi, lớn như vậy người còn khóc cái gì, nhanh dưỡng thương, người có muốn đi nháo Tiểu Mai cùng Nhị Hổ động phòng? Chờ bọn hắt thành thân sau, chúng ta ra kinh thành đi chơi một lần,” Tâm Di đem Tiểu Trúc làm đệ đệ giống nhau hồng,

” Thật vậy chẳng, thật tốt quá, ta không nên hảo hảo mà nháo nháo Nhị Hổ ca không thể, ha ha, còn có thể ra kinh thành!” Tiểu Trúc hưng phấn, phải biết rằng, quy củ của Đại Thanh là thái giám thì không được tùy tiện ra kinh

Nạp Lan Đức Duật cười hắc hắc: ” Di, nghe được ngoạn, tinh thần lại cao hứng, so với cái gì linh đan diệu dược đều hảo,”

Chỉ chớp mắt, tháng năm, Tâm Di đã chọn được ngày tốt cho Tiểu Mai, phong cảnh quang địa là nàng cùng Nhị Hổ làm việc vui, của hồi môn đều là Tâm Di chuẩn bị, vốn định vì bọn họ ở bên ngoài trí phòng, nhưng bọn họ như thế nào cũng không chịu đi ra ngoài trụ, nhất định phải ở lại trong phủ, Tâm Di bất đắc dĩ, đành phải theo ý bọn họ,

Ngày thành thân, Nhị Hổ không thiếu được lại bị Tiểu Trúc trêu cợt một phen, nhưng làm chú rể cũng chỉ hảo nhận thức,

Mới thành thân được vài ngày, Tâm Di nói báo thù cơ hội tới, Ung Chính nguyên niên tháng năm ngày hai mươi ba (ngày 23 tháng 5 năm Ung Chính thứ nhất), mẫu thân của Ung Chính tức hoàng thái hậu bị bệnh qua đời

Lúc Khang Hi còn tại vị, Tâm Di luôn luôn không cùng hậu cung tần phi qua lại, cùng Đức phi cũng chỉ là gặp qua vài lần, không có sâu cảm tình gì, nhưng biết nhà Ái Tân Giác La đều là con người chí hiếu, sợ Ung Chính thương tâm quá độ, tiến vào khuyên giải an ủi,

” Nén bi thương đi, người hiện tại phải làm chuyện rất nhiều, tối trọng yếu là đề phòng bọn lão Bát lấy danh nghĩa hoàng thái hậu bị bệnh đến sinh sự

” Trẫm cũng lo lắng việc này” Ung Chính khóc đến hai mắt hồng hồng, ” Trẫm quyết định làm cho bọn họ đều ở trong cung giữ đạo hiếu, như vậy thuận tiện giám thị,”

Đang nói, Nạp Lan Đức Duật tiến vào, ” Hoàng Thượng, thuyền trưởng đều đã muốn đáp tốt lắm!”

Ung Chính gật gật đầu, ” Người hiện tại chuyên tâm làm một chuyện, những việc khác không cần để ý tới, thay trẫm coi chừng đám người lão Bát, bọn họ đều đã ở trong cung giữ đạo hiếu, người tu thời chú ý bọn họ động tĩnh, không được để ấy người bọn họ âm thầm thông đồng,”

“Tuân chỉ!”

Ung Chính ở trong hoàng cung đứng lâm thời nơi, cùng loại hiện tại lều trại, làm ọi người túc trực bên linh cữu, từng cái lều trại đều có nhân trông coi, ăn uống đều có nhân đưa lên, mà Nạp Lan Đức Duật làm cho Đại Hổ Nhị Hổ mang người nơi nơi tuần tra, có cái gì dị thường lập tức báo lại,

Hôm nay, Tâm Di mới từ Càn Thanh cung đi ra, đi đến cuối hành lang thì liền đụng phải Nạp Lan Đức Duật,

” Người như thế nào vào được?” Nạp Lan Đức Duật hỏi,

” Hôm nay là hoàng thái hậu tạ thế, nói như thế nào đều nên tiến vào một chuyến đi! Người vội, ta trở về,” Tâm Di bộ dáng mỗi mệ,

Đang nói, gặp Kỳ Duệ mang theo một tiểu thái giám vội vàng hướng bên này đi tới,

Nạp Lan Đức Duật hăm trụ hấn: “Kỳ bối lặc!”

Kỳ Duệ vội dừng lại, khom người thi lễ nói: ” Gặp qua hầu gia, gặp qua Tâm Di cách cách!”

Nạp Lan Đức Duật chỉ vào hai hộp đồ trong tay tiểu thái giám, hỏi: ” Trong này là cái gì?”

” Một ít quần áo,”

“phải kiểm tra, mong rằng người lượng giải!”

Kỳ Duệ đáp ứng thật sự sáng khoái, ” Đây là tự nhiên, Kỳ Duệ nên phối hợp,”

Vì thế, Đại Hổ Nhị Hổ tiến lên xem xét, trở mình một chút, không phát hiện cái gì dị thường, “Ngạch phụ, quả thật là chút quần áo,” Đại hổ nói,

” Còn có hơn mười quả trứng chim,” Nhị Hổ tiếp theo nói,

Nạp Lan Đức Duật nghi hoặc, ” Trứng chim? Ngự thiện phòng không có trứng chim sao? Phải người nóng lòng từ trong nhà mang tiến cung?”

“Hầu gia có điều không biết, này không phải bình thường trứng chim, đây là trứng của gà này được nuôi bằng nhân sâm, đương quy (nhân sâm và đương quy là hai vị thuốc phổ biến trong đông y) cùng được liệu quý báu, ông của ta có tật xấu văng đầu, thường ăn loại này trứng này,”

” hết chuyện ma quỷ này đến chuyện ma quỷ khác!” Tâm Di vừa nghe là biết Kỳ Duệ nói dối, nhất thời sinh ra sự hoài nghi với số trứng kia.

Nạp Lan Đức Duật cũng không tin tưởng, hồ nghi nhìn nhìn Kỳ Duệ, hẩn thần sắc tự nhiên, vì thế liền lật xem trứng chim, trứng chim đều hoàn hảo không tổn hao gì, cầm lấy một chiếc dẫn đối với thái dương chiếu chiếu, cũng không thấy ra cái gì, thì buông,

” Đi thôi!” Nạp Lan Đức Duật phất tay cho đi,

” từ từ!” Tâm Di ngăn cản,

Kỳ Duệ trong lòng thẳng bồn chồn, ngàn vạn lần dừng cho vị cô nãi nãi này nhìn ra được, thiết nghĩ, mình làm là thiên y vô phùng(không ai có thể nắm được dấu vết), cũng không tin Tâm Di có thể nhìn ra cái gì,

“Kỳ bối lạc, người đem trứng này nói tốt như vậy, làm cho ta nếm một cái đi, vừa lúc ta cũng có chút đói bụng, ít một cái, không quan trọng,” Nói xong, Tâm Di liền cầm một cái, ở trên tường gõ xạo, bóc vỏ, cắn một miếng

” Không có gì bất đồng a!” ăn xong, Tâm Di nói,

Kỳ Duệ nhẹ nhàng thở ra, cười nói:” Kia, ta có thể đi vào chưa?”

” Đương nhiên, Đức Duật, ta về nhà đi,” Tâm Di nói là hướng Nạp Lan Đức Duật nói, mặt lại hướng tới Tiểu Trúc, ném cho Tiểu Trúc cái ánh mắt,

Tiểu Trúc cũng thông minh nha, đã sớm nhìn ra Tâm Di đối với trứng chim có hoài nghi, lại nhớ đến lúc trước người nhà của Hòa thân vương hại mình bị đánh, này trưởng còn không có tính đâu, hôm nay cơ hội đã đến, vì thế nói: “cách cách, nô tài muốn đi nhà vệ sinh, không nín được!” Hẩn giả bộ một bộ ghen nóng nảy, về phía trước chạy đi, rất không cẩn thận đánh vào tiểu thái giám Kỳ Duệ mang đến,

Tiểu thái giám không phòng bị, bị Tiểu Trúc đụng phải ngã chổng vó, trứng chim toàn bộ rơi trên mặt đất,

” A, thực xin lỗi, thực xin lỗi, ta giúp người kiểm,” Tiểu Trúc quang minh đến kiểm trứng chim, âm thầm xem xét trứng chim, Đột nhiên, hẩn lớn tiếng kêu lên:” cách cách, trên trứng có chữ viết!”

Kỳ Duệ sắc mặt thay đổi, Đại Hổ Nhị Hổ lập tức coi chừng Kỳ Duệ, Nạp Lan Đức Duật tiếp nhận trứng chim từ Tiểu Trúc, bóc vỏ, phía trên có một chữ “nhật”(ngày),

Tâm Di mỉm cười, đối với Kỳ Duệ nói:” dám trước mặt ta phá rối, người còn cần học nhiều!”

87. Chương 87: Nhân Ngôn Đáng Sợ

Hòa thân vương, Kỳ Duệ lập tức bị đưa đến chỗ của Ung Chính, Ung Chính cho người đem tất cả trứng chim đều bóc vỏ, kết quả phát hiện có vài quả trứng chim mặt trên đều có chữ, cả câu là “đêm khuya hôm nay động thủ”,

Nhìn mấy quả trứng chim, trong mắt Ung Chính lóe hàn quang, nhìn chăm chú vào 2 người đang quỳ trên mặt đất, một từ cũng không nói, càng không nói thì càng làm cho người khác trong lòng lo sợ không yên, thái giám đứng bên cạnh ngay cả thở cũng không thở mạnh,

Sau một hồi lắng trị người khác bằng ánh mắt, Ung Chính mới chuyển hướng Tâm Di,” Tâm Di, làm sao lại có thể viết được chữ trên trứng chim? Vì sao trên vỏ trứng không có chữ?” Hẩn nghĩ mãi không ra,

Chuyện này đối với những người hiện đại đã học qua hóa học thì không có gì là khó,

” Rất đơn giản, dùng acid axetic để viết chữ lên trên vỏ trứng, chờ cho acid axetic khô thì đem trứng đi luộc, chữ bị lòng trắng trứng hấp thu sẽ hiện chữ lên trên, mà vỏ trứng lại không lưu lại dấu vết gì. Kỳ bối lạc, ta nói đúng không?”

Kỳ Duệ đầu tiên là ngơ ngác nhìn Tâm Di, lập tức cuống tiểu (cười điên dại): “sao trên đời này lại có nữ nhân đáng sợ như người, người, người vì cái gì phải xuất hiện?”

” Trẫm may mắn có nàng xuất hiện, Hòa thân vương, ngươi còn muốn nói gì sao?”

” Được làm vua thua làm giặc, chúng ta không có lời nào để nói, Ung Chính, ngươi cũng không cần rất cao hứng, nếu chúng ta không làm gì gạt được nàng, vậy ngươi làm gì cũng không gạt được nàng, có người như vậy ở bên cạnh ngươi, ngươi có thể ‘An Tâm’ sao?”

Kỳ Duệ cũng nói:” Nạp Lan Đức Duật, ngươi hôm nay lập công lớn, có khả năng thăng quan tấn tước, chính là người phải cẩn thận, ngươi đối với Ung Chính trung tâm đối lấy hấn tín nhiệm, chờ ngươi hết giá trị lợi dụng, hấn sẽ trở mặt vô tình,”

Ung Chính vỗ cái bàn,” Cầm mồm, Nạp Lan Đức Duật trung thành và tận tâm, trẫm chỉ biết trọng dụng hấn, ngươi không cần ở trong này châm ngòi quan hệ quân thần chúng ta. Người đâu, đem Hòa thân vương, Kỳ Duệ tước tịch giao cho Tông Nhân phủ(nơi chuyên xét xử những người trong hoàng thất bị tội),người trong nhà cho đi làm nô.”

Nghe Ung Chính phán quyết như thế, Tâm Di giật mình, lập tức nghĩ tới Uyển nhi, tả hữu không còn người thân, liền đối với Ung Chính nói:” Ngươi đặc xá một người, được không?”

Ung Chính nhìn nhìn Tâm Di, nói:” Ngươi muốn ta đặc xá Uyển nhi?”

Tâm di gật gật đầu,

” Tâm Di, trẫm đến bây giờ vẫn không hiểu hết ngươi, có khi ngươi đĩnh ngoan, có khi thì tâm địa nhuuyến như vậy,”

” Ngươi là hoàng đế, ngươi nói sao thì làm vậy. Ta mệt mỏi, phải về,” Tâm Di cũng không muốn cùng Ung Chính nhiều lời, nàng thật sự không có tinh thần này,

Ung Chính nhìn bóng dáng Tâm Di, kỳ quái cười cười, sau đó đối với Nạp Lan Đức Duật nói:” Trẫm viết một đạo chỉ, ngươi đi tuyên,”

Loại sự tình này, vĩnh viễn là Nạp Lan Đức Duật đi làm, Nạp Lan Đức Duật cũng chỉ hảo kiên trì lĩnh chỉ, ra cửa, đi được một đoạn không xa, thấy Tâm Di tay vịn trụ hành lang, bộ dáng mảnh mai vô lực, vội bước nhanh qua hỏi:” Tâm Di, làm sao?”

” Không có gì, có điểm choáng váng đầu,”

” sắc mặt ngươi thật không tốt, Tiểu Trúc đi gọi thái y,”

” Không cần, không phải cái gì đại sự, ta trở về nghỉ ngơi một chút là tốt rồi,” Tâm Di nhìn thấy thánh chỉ trong tay Nạp Lan Đức Duật, còn nói:” Như thế nào lại cho ngươi làm loại sự tình này?”

” Ngươi sẽ không để ý đi?”

” Ta nếu là để ý, thì sẽ không cùng hấn nói, đi thôi, sớm một chút trở về,”

” Ngươi thật sự không có việc gì?” Nạp Lan Đức Duật lo lắng lại hỏi một câu,

Tâm Di cúi đầu cười, tiến đến bên tai Nạp Lan Đức Duật, nói:” Chúc mừng ngươi, vừa muốn làm phụ thân,”

Nạp Lan Đức Duật thiếu chút nữa không nhảy dựng lên, cưỡng chế trong lòng vui sướng, nói:” Ta tuyên chỉ xong sẽ về nhà ngay” Chạy vài bước, thì quay lại dặn dò Tiểu Trúc:” kêu kiệu phu nâng chậm một chút, ổn một chút, đừng động mạnh quá”

Tin tức hai cha con Hòa thân vương phản nghịch đã rơi vào trong phủ, sớm đã có quan binh gác chỉ cho đến, không chuẩn ra, chờ thánh chỉ, gặp Nạp Lan Đức Duật cầm thánh chỉ tiến đến, liền biết lại là hấn tổng phụ trách kiểm kê người trong phủ, tài sản.

Trong phủ các phúc tấn, bồi lặc, bồi tử, quản gia, nô bộc, sai sử nha đầu vân vân, những người liên can đã sớm bị tập trung ở đại viện tử chờ, Nạp Lan Đức Duật quét một vòng, gặp Uyển nhi đã ở trong đám người, âm thầm đáng tiếc thay nàng,

Niệm thánh chỉ xong, chúng quan binh lập tức bắt đầu kiểm kê vật phẩm, Nạp Lan Đức Duật giao đãi cho cấp dưới cho rảnh tay, tính toán tức khắc về nhà, mới đi đến cửa phủ, chợt nghe phía sau một trận xô xao, nhìn lại, đám nữ quyến phát ra tiếng kêu sợ hãi, Nạp Lan Đức Duật lập tức chạy tới, hỏi: "chuyện gì?"

Mọi người lập tức tránh ra một cái thông đạo, Nạp Lan Đức Duật vừa thấy, Uyển nhi sắc mặt tái nhợt ôm bụng, ngã ngồi dưới đất, Tiểu Thảo nhìn thấy Nạp Lan Đức Duật vội hỏi: "Hầu gia, cầu ngài kêu thầy thuốc đến đây đi, cách cách nàng, nàng có thể tiểu sản(sinh non, sinh sớm)"

" Nhanh đi thỉnh thái y!" Nạp Lan Đức Duật nói với người bên cạnh

" Vương gia, các nàng đều là khâm phạm!" Một tên lính nói,

Nạp Lan Đức Duật trừng mắt nhìn hấn một cái, lạnh lùng nói: " Ta nói đi thỉnh thái y, ngươi muốn ta nói mấy lần? Nàng là Hoàng Thượng đặc xá, không phải khâm phạm," Sau đó lại hỏi gia quyến trong phủ, " Các người ai đem nàng nâng vào phòng đi?"

Ngay cả hỏi vài lần, cũng không có người lên tiếng trả lời, Nạp Lan Đức Duật không khỏi cảm thán nhân tình bạc như tờ giấy,

Thấy Tiểu Thảo khóc liên hồi, Nạp Lan Đức Duật, đi lên trước nói: " Tiểu Thảo, ngươi dẫn đường," Theo sau, ôm lấy Uyển nhi,

Thái y rất nhanh đã tới, chẩn đoán bệnh sau lắc lắc đầu, " cách cách thân thể vốn nhược (yếu), lại chịu đả kích, đứa nhỏ giờ không có". Uyển nhi sau khi nghe được, cũng không nói , chính là yên lặng rơi lệ,

Thái y đi ra ngoài khai căn, Tiểu Thảo đi theo thái y đi, khai thuốc xong nàng đi bóc thuốc, Nạp Lan Đức Duật thấy không có việc gì, tự nhiên cũng đi ra ngoài, nhưng tiếng la suy yếu của Uyển nhi làm cho hấn dừng bước, " Nạp Lan!" Hấn xoay người, " Ngươi cần cái gì, ta kêu người đi làm,"

Uyển nhi khẽ lắc đầu, " Nạp Lan, ngươi có thể ở cùng ta một lát sao?"

Yêu cầu này làm cho Nạp Lan Đức Duật có điểm khó xử, đáp ứng, trong phòng chỉ có bọn họ hai người, hấn lưu lại làm cái gì; cự tuyệt, bộ dáng Uyển nhi điềm đạm đáng yêu làm cho hấn nói không nên lời cự tuyệt

" Nạp Lan, ta sợ ở một mình, ngươi lưu trong chốc lát, chờ Tiểu Thảo trở về ngươi lại đi, được không?" Uyển nhi yêu cầu cũng không cao, Nạp Lan Đức Duật nghĩ, Tiểu Thảo hấn rất nhanh trở về, vì thế gật đầu đáp ứng, đi vào bên cạnh bàn ngồi xuống,

Uyển nhi thấy hấn lưu lại, lộ ra một tia vui mừng tươi cười, cũng không nói gì, chính là nằm ở trên giường nhìn Nạp Lan Đức Duật. Theo như Nạp Lan Đức Duật ý nghĩ, Tiểu Thảo hấn là rất nhanh sẽ trở lại, nhưng ước chừng hai canh giờ, Tiểu Thảo mới bừng được tiến vào, thấy Nạp Lan Đức Duật còn chưa đi, trong lòng lại có ý tưởng,

Tiểu Thảo cầm chén thuốc đưa đến trước mặt Uyển nhi, cũng không uy nàng, trong miệng lại nói: " cách cách, ngài uống đi, trong lòng nếu không vui vẻ, thân thể cần bảo trọng,"

Uyển nhi bị hành động của nàng làm hồ đồ, nhưng rất nhanh liền hiểu được, nhưng khó mà nói cái gì, tùy ý Tiểu Thảo tự do phát huy. Tiểu thảo nói vài câu sau, đem bát buồng, đi đến trước mặt Nạp Lan Đức Duật, liền quỳ xuống: "hầu gia, nô tỳ cầu ngài, cầu ngài đi khuyên nhủ cách cách đi, được dù sao cũng phải ăn nha!"

Bởi vì Tiểu Thảo là đưa lưng về phía Nạp Lan Đức Duật, Nạp Lan Đức Duật nhìn không thấy hành động của Tiểu Thảo, thật cho là Uyển nhi không chịu uống thuốc. Tiểu thảo vừa nói như vậy, Nạp Lan Đức Duật đương nhiên là tin, cần hấn đi khuyên, hấn thì cảm thấy được có điểm xấu hổ, Hấn do dự, mà Tiểu Thảo sẽ không đứng dậy, không ngừng mà khẩn cầu,

Nghĩ đến lúc trước Uyển nhi đối với chính mình một phen tình ý, Nạp Lan Đức Duật nhuỷ tâm, đứng dậy đi vào bên giường ngồi xuống, bưng bát thuốc uy Uyển nhi uống,

Có một tắt có hai, mấy ngày sau, Nạp Lan Đức Duật mỗi ngày đều nhìn Uyển nhi, cùng nàng, trấn an nàng, rất nhanh, nhàn ngôn toái ngữ liền truyền ra, nói Nạp Lan Đức Duật kê biên tài sản người ta, kết quả tra

được lão bà người ta, còn nói cái gì Nạp Lan Đức Duật cùng Uyển nhi vốn có quan hệ, Uyển nhi gả cho Kỳ Duệ là bất đắc dĩ, hiện tại bọn họ vừa lúc có thể tiếp tục tiền duyên, cái gì khó nghe đều có,

Lời này rơi vào tai Tiết Ngôn, Tiết Ngôn ngồi không yên, lập tức đi Nạp Lan gia, trên đường hắn đã nghĩ cùng Nạp Lan Hoàn nói như thế nào. Cứ việc hắn nói được thực uyển chuyển, nhưng Nạp Lan Hoàn sau khi nghe được vẫn là tức giận đến giận sôi lên, đem đứa con mắng to một chút, Tiết Ngôn vội khuyên:” Nạp Lan huynh, người đừng vội, đây là là đồn đãi, vị tất là thật,”

” không có lửa sao có khói! Hắn xét nhà sao vào phòng Uyển cách cách làm gì, vừa đi còn đi cả buổi, tiểu tử này, ta xem hắn là ngất ở đó đi!”

Chuyện bọn họ nói đều bị Tiểu Mai nghe được, chạy nhanh tới nói với Tâm Di, Tâm Di nghe xong chỉ thản nhiên nói một câu đã biết.

” cách cách, ngài liền một chút cũng không để ý? Ngài không sợ ngạch phụ cùng Uyển cách cách...” Tiểu Mai không dám nói thêm gì nữa,

” Hắn nếu thực làm như vậy, ta liền mang theo Thanh Thanh đi, không bao giờ... thấy hắn nữa, không bao giờ... trở về nữa, nhưng ta tin tưởng hắn sẽ không, vợ chồng tối thiểu chính là muốn tín nhiệm, đối với Nạp Lan Đức Duật, ta có trăm phần trăm tín nhiệm,”

Tin tức này cũng rơi vào tai Ung Chính, Ung Chính ha hả cười, hỏi Lý Đức Toàn bên cạnh:” Người nói, việc này là thật hay là giả?”

Lý Đức Toàn suy nghĩ nửa ngày, cũng đoán không ra, đành phải hàm hồ trả lời:” nô tài xem, việc này chắc là thật, nhưng Nạp Lan hầu gia cùng Uyển cách cách vốn đường như cũng là có một chút tình, lần này... Rất khó nói,”

Ung Chính cái gì cũng chưa nói, lại hỏi:” Hắn hiện tại người đâu?”

” Phỏng chừng vẫn là ở vương phủ,”

Lý Đức Toàn nói đúng, Nạp Lan Đức Duật quả thật còn tại chỗ Uyển nhi, hiện tại hắn gặp một cái vấn đề lớn, xét nhà sau khi kết thúc như thế nào an trí Uyển nhi, Tiểu Thảo ai ai khẩn cầu Nạp Lan Đức Duật thu lưu các nàng,

Nạp Lan Đức Duật thập phần khó xử, hắn không phải không nghĩ thu lưu các nàng, nhưng người bên ngoài sẽ nghĩ như thế nào nói như thế nào, đặc biệt Tâm Di biết sẽ nghĩ như thế nào, lời đồn bên ngoài hắn cũng đã nghe thấy, hắn không hy vọng Tâm Di đối với chuyện này có cái gì hiểu lầm, nhưng là không thể trực tiếp cự tuyệt, đành phải nói xin Ung Chính chỉ thị,

Ung Chính cố ý làm khó Nạp Lan Đức Duật, cho nên cũng không cho hắn câu trả lời rõ ràng, đem nan đề đá trở về, từ hắn toàn quyền xử lý, Nhìn Nạp Lan Đức Duật một bộ đầu đau đầu suy nghĩ, Ung Chính âm thầm buồn cười,

” Nạp Lan, người nếu thật muốn thu Uyển nhi vào phòng, trăm ra mặt đi cùng Tâm Di giải thích, trăm mặt mũi nàng là sẽ không thể không cho,” Điểm này Ung Chính đánh giá cao chính mình, chuyện này, Tâm Di ai mặt mũi cũng sẽ không cho,

Nạp Lan Đức Duật lắc đầu,” Hoàng Thượng, ngài hiểu lầm, thần ý tứ là cầu ngài an bài một nơi cấp Uyển cách cách đi, như vậy có điều thích hợp,”

” Người đã không có ý tứ này, chuyện này trăm mặc kệ, chính người làm chủ! Không có việc gì quy an đi!” Ung Chính buông tay mặc kệ,

Nạp Lan Đức Duật cũng biết Ung Chính là cố ý, không có cách nào khác, đành phải về nhà trước, một hồi về đến nhà, đã bị Nạp Lan Hoàn bắt được,“Duật nhi, ta hỏi người, người cùng Uyển cách cách xảy ra chuyện gì?”

” Cái gì sao lại thế này?”

” Người nha, người mấy ngày nay đều đi Hòa thân vương phủ, không phải sao?”

” Ta phụ trách kiểm kê gia sản nhà họ!” Nạp Lan Đức Duật nói cũng là thật,

” Đừng lấy cớ, kiểm kê gia sản, người hướng phòng Uyển cách cách chạy gì chứ! Người có biết hay không bên ngoài nói có bao nhiêu khó nghe, ta nói cho người, đừng tưởng rằng người hiện tại là quan nhất phẩm là có thể xằng bậy, người nếu làm ra chuyện gì không đúng mực, ta cũng có gia pháp,”

“A mã, người nghĩ gì vậy!”

Nạp Lan Hoàn nhìn chằm chằm “Ta nghĩ gì à? Vậy người cùng ta giải thích người vào phòng Uyển cách cách làm gì?”

” Nàng bị bệnh, ta đi vấn an nàng!”

“người nghĩ nói thế ta sẽ tin sao?”

“A mã, vì cái gì người không tin con người đâu? Ta không cùng người nói, người khác tin hay không cũng chưa quan hệ, chỉ cần Tâm Di tin là có thể,”

” Tốt, người xem nàng có tin hay không, người có thể hồ lộng ta, khả hống được nàng!” Nạp Lan Hoàn thở hồng hộc xoay người, đi vài bước thì quay lại” Người tốt nhất đừng làm nàng tức giận, nàng hiện tại có bầu,”

Nạp Lan Đức Duật lấy lão cha cũng không có cách nào khác, trở lại phòng, thấy Tâm Di miễn cưỡng lết qua trên giường, xem sách giải trí, Nạp Lan Đức Duật cũng ngồi xuống mép giường, nghĩ nên mở miệng cùng Tâm Di giải thích như thế nào, Tâm Di giơ mắt nhìn nhìn hắn, trước tiên là hỏi: “người muốn nói với ta chuyện gì phải không?”

” Vừa rồi, a mã đem ta huấn một chút, Hiện tại, tính toán đến cho người huấn,”

Tâm Di cố ý phụng phịu,” Nga, nói như vậy, là xác thực?”

” Không có! Tuyệt đối không có!” Nạp Lan Đức Duật trong lòng kêu khổ liên tục, Tâm Di khẳng định hiểu lầm, cái này phiền toái, cho nên nhanh chóng giải thích,” Tâm Di, người hãy nghe ta nói, ta...”

Nhìn hắn bộ dáng sốt ruột, Tâm Di cười, che miệng Nạp Lan Đức Duật, lắc đầu, nói:” Không cần giải thích, ta sẽ không loạn nghĩ, nếu đối với người ngay cả điểm tín nhiệm cũng không có, ta còn đáng để người yêu sao?”

Lời này là ngoài dự kiến của Nạp Lan Đức Duật, ngây người ngẩn ngơ, ôm Tâm Di vào trong ngực, một câu nói không ra. Lúc lâu, mới nói:” Có thể như thế, phụ phục gì cầu(có vợ như vậy chồng còn cầu gì nữa), ta sao lại có thể có ý nghĩ khác đối với người được!”

Tâm Di cười xấu xa,” Nói như vậy, người đã có cái ý tưởng gì rồi?”

Xem biểu tình của Tâm Di, Nạp Lan Đức Duật chỉ biết lại bị Tâm Di bắt được, cho nên nói,” Đúng rồi, ta có ý tưởng!” Còn chưa chờ Tâm Di phản ứng lại, Nạp Lan Đức Duật đã hôn lên môi nàng

Triền miên sau một lúc, Tâm Di hỏi:” bây giờ người tính an trí Uyển nhi như thế nào?”

” Ta nghe lời người,” Nạp Lan Đức Duật đem nan đề vứt cho Tâm Di,

” Ta biết người trong lòng muốn an bài chỗ ở cho bọn họ, nhưng lại sợ người khác nghị luận, có phải hay không?”

Nạp Lan Đức Duật ngượng ngùng gật đầu,” Ta chủ yếu là sợ người trong lòng có khúc mắc,”

Tâm Di nghĩ nghĩ, nói một câu àm cho Nạp Lan Đức Duật trợn mắt há mồm,” Ngày mai ta và người cùng đi tiếp Uyển nhi!”

” Tâm di...” Nạp Lan Đức Duật bị trí tuệ Tâm Di thuyết phục,

” Ta ra mặt so với người ra mặt tốt hơn, bởi vậy, nhàn ngôn toái ngữ cũng sẽ không có, ta đi thì sẽ không có đàm thoại gì, không để cho người không an phận nói được gì,”

Nạp Lan Đức Duật làm mặt quỷ,” Tiểu nhân không dám!”

Ngày hôm sau, Tâm Di ở ngoài cung chờ Nạp Lan Đức Duật, sau đó hai người cùng đi đến Hòa thân vương phủ, thực hiển nhiên, tất cả mọi người không có dự đoán được Tâm Di chủ động đem Uyển nhi tiếp về nhà, Uyển nhi thấy Tâm Di đến, trong lòng tự vị gì đều có, nàng cũng là người thông minh, hiểu được vì cái gì Tâm Di lại tự thân đến, cho nên tùy ý Tâm Di nắm tay nàng, lên xe ngựa.

88. Chương 88: Cái Chết Của Tiểu Trúc Tử

Nạp Lan Hoành đối với việc Tâm Di làm rất không thông, lúc Nạp Lan Đức Duật đi dàn xếp việc của Uyển nhi liền hỏi Tâm Di, “Tâm Di, ngươi thật muốn Duật nhi thu Uyển cách cách đi?”

“A mã, ngài nghĩ gì vậy, Uyển nhi ở nơi này, gần là trụ mà thôi,” Tâm Di đỡ Nạp Lan Hoành ngồi xuống, Uyển nhi hiện tại không có nhà để về, chúng ta không thu lưu nàng ai còn có thể thu lưu nàng, tính tình Đức Duật ngài cũng biết, nếu ta dám không cho hắn đi quán, hắn vẫn là vụng trộm quán, như vậy, người bên ngoài nói sẽ càng khó nghe, không bằng cứ như vậy thoải mái mà đem Uyển nhi đưa về ở cùng, hôm nay tất cả mọi người thấy được, là ta đi tiếp, còn có thể nói cái gì nữa!”

Nạp Lan Hoành ngẫm lại cũng có đạo lý, thở dài một tiếng, “Tâm Di, làm khó người nghĩ chu đáo đến như vậy, Duật nhi có thể lấy được người thật sự là hân may mắn!”

“A mã, ngài đừng nói như vậy, ta có thể gả cho Đức Duật cũng là phúc khí của ta,”

” Ai! Hy vọng Duật nhi có thể quý trọng người, tiểu tử này, ta xem hắn gần đây như là sắp đổ, ta phải hảo hảo cảnh báo hắn, nói cho hắn biết mình đang làm gì,”

Quả nhiên, tới bữa cơm chiều, Nạp Lan Hoành một chút cũng không nề tình, trước mặt Tâm Di, Uyển nhi cùng đám người Tiểu Trúc, Tiểu Cúc, Tiểu Thảo giáo huấn con, “Duật nhi, hôm nay Uyển cách cách đến trụ, ta không phản đối, nhưng là, ta muốn người nói rõ, người không được có ý tưởng khác, đừng làm Nạp Lan gia chúng ta mất mặt,”

“A mã yên tâm, con biết cái gì nên làm, cái gì không nên làm, Tâm Di khổ tâm ta thực hiểu được, ta sẽ không phụ nàng!”

” Ân, hiểu được là tốt rồi, nhớ kỹ người hôm nay nói gì, Ăn cơm!” Có lời nói Nạp Lan Hoành này, bữa cơm rất nặng nề, mọi người không ai nói gì, chính là yên lặng ăn,

Sau khi ăn xong, đều tự trở về phòng, một hồi đến phòng, Nạp Lan Đức Duật một câu đều không có, hướng trên giường một nằm, Tâm Di cùng hắn nằm xuống, “A mã nói làm người không vui?”

” Hắn làm gì mà cần lo lắng như vậy, nếu là người lo lắng còn nói được, hắn khẩn trương như vậy làm gì?”

” Người đừng quái a mã, hắn cũng là vì chúng ta suy nghĩ, có thể hắn là sợ ta không vui, cho nên mới như vậy, người nên hiểu cho tâm tư của hắn,”

Nạp Lan Đức Duật ôm Tâm Di, “Tâm Di, ta có người đã là đủ vậy là đủ rồi, thiên hạ nhiều nữ nhân, nhưng người là người duy nhất đáng giá để ta yêu,” Cúi đầu hôn môi Tâm Di, “Ta sẽ làm cho a mã yên tâm, ta đã phái nha hoàn qua đó hầu hạ, về sau, ta không đi hậu viện là được,”

” Người làm chủ là được, không cần cùng ta nói,” Tâm Di thỏa mãn nằm trong lòng trượng phu.

Lời nói của Nạp Lan Hoành làm cho đứa con bất mãn, cũng làm cho Tiểu Thảo bất mãn, trở lại phòng, Tiểu Thảo liền hướng Uyển nhi lải nhải: “cách cách, thế này là sao, lời của lão gia tử mình là giáo huấn con, ngẫm là cảnh cáo ngài không được cùng hậu gia dây dưa!”

” Tiểu Thảo, chúng ta hiện tại là ăn nhờ ở đậu, Tâm Di có thể dung chúng ta vào phủ đã rất độ lượng, người còn so đo cái gì đâu?” Kỳ thật, Uyển nhi làm sao nghe không ra ý tứ Nạp Lan Hoành, chính là nàng so với Tiểu Thảo phải hiểu được cảm ơn, huống chi Tâm Di cũng không có sai đãi nàng, nơi này hết thảy chi phí đều ản nàng trước kia, Ở phương diện tình cảm, cứ việc đối Nạp Lan Đức Duật tình ti chưa đoạn, nhưng

nàng cũng hiểu được chính mình là thê tử người khác, của nàng quan niệm vẫn là có điều truyền thống, ‘Hảo nữ không lấy nhị phu’(người phụ nữ tốt thì không lấy hai chồng, tức là chồng có chết thì ở giá, nếu mà bị hưu thì chắc tự sát luôn vì hồi xưa nếu phụ nữ bị hưu thì chẳng ai muốn lấy =.=!),

Nhưng Tiểu Thảo không nghĩ như vậy, từ lúc Nạp Lan Đức Duật có điểm đồng tâm, nàng đã nghĩ lợi dụng cơ hội này, đem Uyển nhi cùng Nạp Lan Đức Duật kéo cùng một chỗ, sau đó tìm cơ hội diệt trừ Tâm Di. Nhưng hiện tại nhìn thái độ Uyển nhi, như là không hề muốn cùng Nạp Lan Đức Duật có cái gì liên quan, vì thế nàng quyết định không lợi dụng chủ tử của nàng, nàng phải chính mình làm, chỉ cần diệt trừ Tâm Di, Nạp Lan Đức Duật tự nhiên hướng về Uyển nhi,

Ở trong phủ không cơ hội, phải xuống tay khi ở bên ngoài phủ, trải qua vài ngày quan sát, nàng phát hiện Tâm Di mỗi ngày ở giờ Ty(giờ rấn tức là từ 9h~11h) đều đi đến một mảnh rừng phụ cận tản bộ, tuy vậy, luôn luôn có Đại Hổ hoặc Nhị Hổ còn có Tiểu Cúc đi cùng, muốn xuống tay, trừ phi là Tâm Di lẻ loi một mình, này dường như có điểm khó khăn, suy nghĩ nhiều ngày, quyết định diệu hổ ly sơn,

Ngày đó, Đại Hổ ở nhà, Nhị Hổ đi theo Nạp Lan Đức Duật, Tiểu Thảo chuẩn bị hành động, nàng cố ý chọn ngày Đại Hổ ở nhà, bởi vì Đại Hổ không khôn khéo như Nhị Hổ,

Sang sớm ngày hôm sau nàng xúi giục Uyển nhi đi ra cửa giải sầu, nói là Bồ Tát Vĩnh Tường tự rất linh, đi cầu Bồ Tát phù hộ Kỳ Duệ một chút, hy vọng hắn có thể thoát tội, Uyển nhi đem lời này nghe lọt, cho nên liền như Tiểu Thảo an bài,

Tiểu Thảo đưa Uyển nhi ra cửa, tới Vĩnh Tường tự, Uyển nhi toàn tâm toàn ý cầu thần bái phạt, Tiểu Thảo thừa dịp nàng không chú ý, lén lút chạy ra khỏi chùa, chạy tới tiểu lâm, quả nhiên, gặp được Tâm Di đang tản bộ, bên cạnh là Đại Hổ cùng Tiểu Mai, Tiểu Trúc, Vì thế, nàng cố ý giả hoang mang rối loạn chạy qua,” cách cách ...”

Tâm Di gặp Tiểu Thảo thần sắc bối rối, vội hỏi xảy ra chuyện gì, Tiểu Thảo làm đúng như đã chuẩn bị nói:” cách cách, cách cách ta đi thiêu hương(dâng hương), đột nhiên hôn mê bất tỉnh, ta chỉ còn cách trở về tìm ngài hỗ trợ,”

” Người đâu?” Tâm Di một chút cũng chưa hoài nghi,

” Ngay tại trong chùa, vừa rồi phương trượng gọi người đem nàng đưa vào trong phòng, ta không biết nàng hiện tại thế nào, cách cách, ngài về nhà phái người cùng ta đem cách cách ta tiếp trở về đi!” Lý do không tính tốt lắm, nhưng hợp lý,

“Đại Hổ, người phải đi một lần đi, xem nghiêm có nghiêm trọng không, nếu nghiêm trọng lập tức kêu thầy thuốc!” Tâm Di dặn,

” cách cách, làm cho Mai tỷ tỷ cũng cùng đi, Đại Hổ ca là nam nhân,” Tiểu Thảo đem Tiểu Mai đuổi đi,

Tâm Di ngẫm lại, vì thế Đại Hổ, Tiểu Mai liền đi theo Tiểu Thảo đi, chạy một nửa, Tiểu Thảo đột nhiên ối một tiếng, bộ dáng giống như đau chân, Tiểu Mai chạy đến nâng nàng dậy,

Tiểu Thảo khoát tay,“Mai tỷ tỷ, ta không sao, người cùng Đại Hổ ca đi trước, ta theo sau,”

” Tốt lắm, người đi được chậm một chút, đừng quá sốt ruột, có ta cùng Đại Hổ!” Tiểu Mai cũng là hảo tâm,

Đội bọn hắn nhìn không thấy, Tiểu Thảo lập tức quay đầu liền hướng tiểu lâm đi, đi vào tiểu lâm, gặp Tiểu Trúc cùng Tâm Di đang chậm rãi trở về đi,

” Tiểu Thảo, người như thế nào đã trở lại?” Tâm Di kỳ quái hỏi,

” Ta lừa gạt người, cách cách của ta thật sự rất tốt, căn bản không có té xỉu,”

” Người cố ý đem Đại Hổ cùng Tiểu Mai lừa đi, là có điều muốn cùng ta nói?” Tâm Di loáng thoáng cảm thấy Tiểu Thảo có điểm không thích hợp, nhưng nàng không nghĩ tới Tiểu Thảo đã muốn động sát khí,

” Tâm Di cách cách, ta nói thật với người, ta là muốn giết người, từ lúc người xuất hiện, cách cách ta không có được một ngày lành, cho nên, ta hận người,” Nói xong, Tiểu Thảo rút ra chủy thủ liền hướng Tâm Di đâm tới,

Tâm Di lập tức né tránh, Tiểu Thảo một đao đâm vào không khí, phản thủ hướng Tâm Di mà đi, Tiểu Trúc tiến lên cầm cổ tay Tiểu Thảo, Hai người giằng co,

” Người điên rồi, cách cách chúng ta làm gì đắc tội người, mà người muốn giết nàng,” Tiểu Trúc rống to,

” Nàng làm cách cách ta còn chưa đủ thảm sao? Đầu tiên là làm cho cách cách ta ở trước mặt Thánh Tổ gia(Khang Hy) thất sủng, sau đó thì cướp đi Nạp Lan Đức Duật, bây giờ còn làm hại nàng nhà tan cửa nát, vô y vô dựa(không quần áo, không chỗ dựa, tứ cố vô thân)”

” Cách cách chúng ta thu lưu các người, người lại lấy oán trả ơn!”

” Không có nàng, cách cách ta đã sớm gả cho Nạp Lan Đức Duật,”

” Tiểu Thảo, chẳng lẽ giết ta, những điều này hết thấy sẽ không phát sinh sao?” Tâm Di còn ý đồ khuyên tỉnh Tiểu Thảo,

” Giết người, cách cách ta còn có thể cùng Nạp Lan Đức Duật ở một chỗ, người tồn tại, cách cách ta vĩnh viễn không cơ hội!” Tiểu Thảo giọng căm hận nói,

” Tiểu Thảo, người bình tĩnh một chút, trước bỏ đao buông!” Tâm Di chạy tới, đoạt chủy thủ trong tay Tiểu Thảo,

Tiểu Thảo thấy Tâm Di đến đoạt chủy thủ, như thế nào dễ dàng làm cho nàng đoạt đi, nhưng tay bị Tiểu Trúc bắt được, mắt thấy chủy thủ sẽ bị đoạt được, vì thế ngoan nhẫn tâm, nâng lên một cước đá vào bụng của Tâm Di,

Tâm Di lùi vài bước, ngã trên mặt đất,

Tiểu Trúc vội buông tay, chạy tới hỏi:” cách cách, cách cách ngài không có việc gì đi?”

Tâm Di ôm bụng, trên đầu toát ra mồ hôi, Tiểu Thảo theo sát lại, cầm đao, Tâm Di lăn một vòng ngay tại chỗ né tránh,

Tiểu Thảo hướng Tâm Di đánh tới, Tiểu Trúc nhảy lên một chút đem Tiểu Thảo đánh ngã trên mặt đất,

” Buông tay, không liên quan đến người,” Tiểu Thảo dùng sức đẩy Tiểu Trúc

” Cái gì kêu ta không liên quan, ta sẽ không cho người thương tổn cách cách chúng ta,” Tiểu Trúc sống chết ôm lấy nàng không buông

Tiểu Thảo cùng Tiểu Trúc ngã ra, quay cuồng, bọn họ lăn xuống sườn núi, ngay đến đáy dốc, chủy thủ trong tay Tiểu Thảo vừa lúc cắm một đao vào ngực Tiểu Trúc, Tiểu Thảo bị dọa ngây người, ngã ra ngồi ở bên, không nhúc nhích,

Tâm Di ôm bụng nghiêng ngả lão đảo xuống dưới, Nhìn thấy tình cảnh này, cũng ngây dại, té ngã trên mặt đất, cắn răng đi đến bên người Tiểu Trúc, đem Tiểu Trúc ôm vào trong ngực, kêu:” Tiểu Trúc, Tiểu Trúc Tử...”

Tiểu Trúc hơi thở mỏng manh nói:” cách cách, Tiểu Trúc Tử không được rồi, về sau, sợ là không bao giờ... có thể hầu hạ cách cách ngài nữa,”

Tâm Di thương tâm khóc,

” cách cách, ngài là người tốt nhất trên thế giới này, nếu có kiếp sau, Tiểu Trúc Tử sẽ lễ tạ thần nguyện ý hầu hạ ngài,”

” Nếu có kiếp sau, ta không cần người hầu hạ ta, ta muốn người làm đệ đệ của ta,” Tâm Di nghẹn ngào nói, “Tiểu Trúc Tử sợ là không có phúc khí này,”

” Có có, không cần chờ kiếp sau, hiện tại, hiện tại liền làm đệ đệ của ta, được không? Gọi ta tỷ tỷ!” Tâm Di thấy đồng tử Tiểu Trúc chậm rãi mở to, biết Tiểu Trúc không được,

” Tỷ tỷ...” Tiểu Trúc Tử cười mà rưng rưng nước mắt hô một tiếng,

” Hảo đệ đệ!”

” Tỷ tỷ, ta đi rồi, người... Bảo... Trọng...”

Tâm Di ôm Tiểu Trúc khóc rống,

Lúc này, Nạp Lan Đức Duật, Đại Hổ, Nhị Hổ đuổi tới, Bọn họ như thế nào sẽ đến?

Vĩnh Tường tự cách Nạp Lan phủ cũng không xa, Uyển nhi ở trong chùa bái xong Bồ Tát, quay lại phát hiện Tiểu Thảo không thấy, liền trở về tìm, vừa lúc gặp được Đại Hổ cùng Tiểu Mai,

Thấy Uyển nhi, Đại Hổ cùng Tiểu Mai cảm thấy được kỳ quái,” cách cách, ngài không phải té xỉu sao, như thế nào một mình chạy ra đây?”

” Cái gì ta té xỉu, các người nghe ai nói?” Uyển nhi mặc danh kỳ diệu,

Đại Hổ cùng Tiểu Mai liếc nhau, đột nhiên hô lớn một tiếng,” Không tốt!” Nói xong, Đại Hổ liền hướng tiểu lâm chạy vội trở về, vừa chạy vừa lớn tiếng nói:”Tiểu Mai, người về nhà thông tri ngạch phụ!”

Uyển nhi chạy nhanh giữ chặt Tiểu Mai,” Làm sao?”

” Tiểu Thảo nói ngài té xỉu, mà trên nửa đường nàng còn nói nàng đau chân, làm cho chúng ta đến tìm ngài trước, cách cách, không phải ta nói cái gì, Tiểu Thảo làm như vậy, khẳng định có mục đích khác,”

” Không thể nào! Nàng vì cái gì?”

” Ta như thế nào biết! Ai nha, đi nhanh đi, chúng ta về nhà trước!” Chờ các nàng về đến nhà, mới biết được Nạp Lan Đức Duật cùng Nhị Hổ đã đi đến tiểu lâm,

Nguyên lai Nạp Lan Đức Duật về đến nhà, không thấy Tâm Di, chỉ biết nàng đi tản bộ, bởi vì này lần Tâm Di mang thai có phản ứng rất lớn, cho nên Nạp Lan Đức Duật rất không yên tâm, vì thế đi đến tiểu lâm, Nhị Hổ cũng đi theo, bọn họ cơ hồ cùng Đại Hổ đồng thời tới,

Đi vào tiểu lâm, nhìn đến tình cảnh trước mắt, bọn Nạp Lan Đức Duật đều sợ ngây người, Nạp Lan Đức Duật tiến lên vài bước ôm lấy Tâm Di, ”Tiểu Trúc làm sao?”

Tâm Di rưng rưng lacr dầu, Nhị Hổ cũng chạy qua, nhìn kỹ Tiểu Trúc, liền biết hấn đã tắt thở,

Rất nhanh, Uyển nhi, Tiểu Cúc, Tiểu Mai cũng chạy đến, nhìn thấy tình cảnh như vậy cũng đồng dạng giật mình vạn phần,

” Tiểu Thảo, sao lại thế này?” Uyển nhi hỏi, Tiểu Thảo không trả lời,

” Tâm Di, người nói cho ta biết, tại sao có thể như vậy?” Uyển nhi lại hỏi,

Tâm Di cũng không trả lời, chính là đối Tiểu Thảo nói:” Tiểu Thảo, người hận ta như vậy sao, cách cách người cũng không hận ta như vậy,”

” đúng, ta hận người,”

” Vì cái gì?” Tâm Di hỏi,

Uyển nhi cũng hỏi:” Tiểu Thảo, người vì cái gì phải làm như vậy?”

Tiểu Thảo lẩm bẩm nói:” Vì cái gì, vì cái gì, ta chính mình cũng không rõ ràng,”

” Ta đến thay người trả lời,” Tâm Di nói:” Không phải bởi vì ta làm cho Uyển nhi ở trước mặt Khang Hi thất sủng, không phải bởi vì ta đoạt đi Nạp Lan Đức Duật, lại càng không bởi vì ta đem Kỳ Duệ đưa vào đại lao, mà là bởi vì người không cam lòng, người ghen tị, ta là một cái không biết từ chỗ nào rơi ra dã nha đầu, không có huyết thống hoàng tộc cao quý, không có dung mạo xinh đẹp, không có tài hoa, có chính là chủ tử người, mà lại cố tình đem tất cả mọi người vây quanh ta,”

” đúng, người dựa vào cái gì, dựa vào cái gì có thể?” Tiểu Thảo kêu,

” Ta ở trên đường gặp chuyện, trong Di Uyển kê đơn đều là người làm?” Tâm Di cũng rất cục hiểu được,

Uyển nhi giật mình nhìn Tiểu Thảo,

Tiểu Thảo cũng không phủ nhận,” Người mạng thực lớn, mỗi lần đều có người cứu người, ngay cả mèo cũng giúp người,”

Tâm Di nhìn Tiểu Trúc trên mặt đất, nước mắt rơi xuống dưới:” Người mặc dù không có hại chết ta, nhưng người hại chết Tiểu Trúc, Tiểu Trúc đã làm gì?”

“Tận trung đến chết” Tiểu Thảo không hề xấu hổ nói,

” Người sai rồi, Tiểu Trúc trong lòng ta là bằng hữu, là đệ đệ”

” Tâm di, đừng nói nữa, người bị thương, sắc mặt khó coi như vậy,” Nạp Lan Đức Duật nhìn ra Tâm Di không thích hợp, trên váy Tâm Di một mảnh đỏ sẫm,

“Cấp...” Tiểu Thảo cuống tiểu,” Báo ứng, không nghĩ tới một cước vừa rồi cũng cho người không có đứa nhỏ,”

Nạp Lan Đức Duật giận dữ:” Ta muốn người cấp hài tử của ta đền mạng,”

Đại Hổ Nhị Hổ cũng vừa sợ vừa giận, lập tức lấy dao kiếm đặt lên cổ Tiểu Thảo,

Tâm Di giữ chặt Nạp Lan Đức Duật,“Đức Duật, oan oan tương báo đến khi nào, cho dù người giết nàng, đứa nhỏ cũng không có, Tiểu Trúc cũng không sống được, chúng ta trở về đi!”

” Tâm Di, người liền buông tha nàng như vậy,” Nạp Lan Đức Duật không cam lòng,

” Nàng vô trí, chẳng lẽ chúng ta cũng cùng nàng ngu xuẩn giống nhau sao?” Tâm Di chỉ cảm thấy tâm lao lực quá độ, vô lực nói xong,

” Hảo, chúng ta trở về,” Nạp Lan Đức Duật ôm lấy Tâm Di,

Nhị Hổ ôm lấy thi thể Tiểu Trúc, rưng rưng nói:“Tiểu Trúc Tử, chúng ta về nhà,” Bọn họ ly khai,

Trong chùa truyền đến một đoạn nhạc thanh, Tiểu Thảo ngơ ngác ngồi thật lâu, sau đó lấy ra một bình độc được.

89. Chương 89: Trùng Ác

Bởi vì chuyện của Tiểu Thảo, Uyển nhi cảm thấy rất có lỗi với Tâm Di, biết được đứa nhỏ của Tâm Di không còn, nàng rất tự trách, nghĩ đi đến trước mặt Tâm Di thỉnh tội, nhưng còn chưa tới cửa phòng Tâm Di đã bị người ngăn lại,

“Uyển cách cách, ngài hãy bỏ qua cho cách cách chúng ta đi, đứa nhỏ của nàng không có, Tiểu Trúc Tử cũng đã chết, nàng sẽ không chịu được đả kích đâu, ngài vẫn là trở về đi!”

“Tiểu Lam, ta là hướng nàng thỉnh tội, người cho ta vào đi!”

” Nô tài sẽ chuyển cáo, cách cách ngài vẫn trở về đi!” Sau vài lần, Uyển nhi cũng sẽ không trở lại, Đột nhiên có một ngày, nàng thỉnh Nạp Lan Đức Duật,

” Ta muốn gặp Hoàng Thượng một lần, người có thể thay ta nói một tiếng không,”

Nạp Lan Đức Duật mặc dù không biết Uyển nhi muốn làm gì, nhưng yêu cầu này không quá phận, cho nên đáp ứng, sau khi bẩm báo Ung Chính, Ung Chính cũng đồng ý, Không ai biết Uyển nhi cùng Ung Chính nói cái gì, mấy ngày sau, Ung Chính đem Uyển nhi tiếp vào cung,

Hôm nay, Tâm Di ôm nữ nhân, hồng nàng ngũ trư,

Tiểu Cúc vào nhà, nhỏ giọng:” cách cách, để cho ta thay!”

“nó ngu rồi!,”

Tiểu Cúc ngừng trong chốc lát lại nói:” cách cách, Uyển cách cách, nàng, nàng cắt tóc đi tu”

Tâm Di không nói gì, lúc sau lại hỏi:” Tiểu Cúc, có phải là ta đã đưa sói vào nhà không?”

” Lòng người khó đoán, ai cũng không nhìn ra Tiểu Thảo là người như vậy, ngài đúng vậy, Uyển cách cách cũng đúng vậy, sai chính là Tiểu Thảo,”

” Là ta sai, là ta hại chết Tiểu Trúc, vốn, ta nghĩ thay đám các người đều an bài tốt rồi mới đi,,,” Tâm Di đang nói thì bị Tiểu Cúc đánh gãy,” cách cách, ngài muốn đi đâu?”

” Chân trời góc biển, nơi đâu cũng có thể đi!”

” cách cách ngài đi đâu ta theo đó!”

” Đừng như thế, đi theo ta, không có kết quả tốt!” Tâm Di thở dài,” Ta còn có vài tâm sự vẫn chưa làm xong, chờ hết thấy đều xong xuôi, cũng chính là lúc ta nên đi!”

Tiểu Cúc biết tính cách Tâm Di, nàng nếu còn ý niệm phải đi trong đâu, ai cũng không lưu được, Tiểu Cúc ngầm hạ quyết tâm, Tâm Di đi đâu liền theo tới, tuyệt không rời đi,

Mấy hôm sau, Tâm Di giống như người khác, mấy tháng qua suốt ngày chỉ ở cùng nữ nhi, ngay cả cánh cửa cũng không bước ra, làm mọi người rất lo lắng, Nạp Lan Đức Duật lại lo lắng đến nguy, mỗi ngày sau khi hoàn thành công vụ, trở về nhà đều tìm nàng, trăm phương nghìn kế làm nàng vui vẻ, nhưng tinh thần của Tâm Di cũng không khá hơn, thẳng đến lúc Nạp Lan Đức Duật đưa ra chủ kiến đi du ngoạn, Tâm Di mới có điểm hứng thú,

Nạp Lan Đức Duật hướng Ung Chính xin nghỉ phép, chọn trời ngày trong nắng ấm, cùng Tâm Di ra kinh thành, nhưng là không dám đi quá xa, chỉ du ngoạn gần kinh thành,

Ra khỏi kinh thành, Tâm Di mới thoải mái, dần dần cũng nói cũng cười,

Ngày hôm đó, bọn họ đi tới tối, Đoàn người cưỡi ngựa chậm rãi đi, bọn họ xuất hiện làm những người dân đi đường nhìn không thôi, Tâm Di cùng Nạp Lan Đức Duật ngồi chung một con, nàng tựa vào trước ngực Nạp Lan, bộ dáng hai người ân ái lại hấp dẫn rất nhiều người chú ý,

Đi được một lúc, đi đến bên ngoài một cổng lớn, thấy dân chúng đứng ở cửa xem náo nhiệt,

Đám người Tâm Di đứng ở bên ngoài nhìn vào,

” Bọn họ đang nhìn cái gì vậy?” Tiểu Lam hỏi,

” Không biết, người nhiều như vậy, nhất định có việc phát sinh,” Nhị Hổ trả lời,

Trong chốc lát, một cỗ kiệu được nâng đến, một người mặc trang phục huyện lệnh từ trong kiệu đi ra. Trước cửa cổng lớn vốn có rất nhiều người, thấy Huyện thái gia đến, bên trong có hai người đưa huyện lệnh đi vào,

” Chu Huyện lệnh!” Hai người tiếp đón,

Chu Huyện lệnh cũng khách khí đáp lễ:” Tiền gia một môn hai tiến sĩ, thật sự là thật đáng mừng nha! Bản huyện lệnh cũng không có gì hạ lễ, chỉ có một bức câu đối,”

” Đa tạ Chu đại nhân!” người nói chuyện với Chu huyện lệnh chính là một người đứng tuổi, hẳn là là phụ thân, liền xưng hắn là lão Tiền đi!

Hai gã nha dịch đem câu đối dán trên cửa,

Lão Tiền thì thầm:”Phụ tiến sĩ, tử tiến sĩ, phụ tử tiến sĩ,”(cha là tiến sĩ, con là tiến sĩ, cha con đều là tiến sĩ)

Đứa con Tiền Trinh tiếp theo niệm:”Bà phu nhân, tức phu nhân, bà tức phu nhân,”(vợ là phu nhân, con dâu là phu nhân, mẹ và con dâu đều là phu nhân)

Trong đám người có người nhỏ giọng nghị luận,” Ông trời không có mắt, người như thế cũng có thể có tên bằng vàng?,,,” Lão ca, nhà bọn họ có tiền, chỉ cần xuất ra ít tiền, đề thì chẳng phải sẽ biết thôi!,,,” Bọn họ tiền không thiếu, cho vay nặng lãi, mở hiệu cầm đồ,,,” Hừ, nhẹ giọng điểm, bị bọn họ nghe được, đánh cho

người chết khiếp, Người cũng không phải chưa thấy qua công phu của Tiền Trinh, một chưởng xuống, có thể đánh gãy hai cái xương sườn người,”

Nghe xong bọn họ nghị luận, Tâm Di ở trên ngựa nhú nhú mày đầu, nhẹ giọng nói:” Đáng giận!”

Nạp Lan Đức Duật cúi đầu nhỏ giọng ở bên tai nàng nói:” Lại muốn tròng ác trừ gian?”

Tâm Di nhìn đôi câu đối, nhãn châu xoay động nói:”Tiểu Lam, đi xin chút giấy bút,”

Nạp Lan Đức Duật đỡ Tâm Di xuống ngựa hỏi:” người muốn làm gì?”

” Viết chữ!”

Trong chốc lát, Tiểu Lam hướng cửa hàng bên cạnh mượn giấy bút đem về,

Tâm Di bảo Tiểu Lam:” Đi theo ta,”

Nàng bài trừ đám người, đi đến trước mặt phụ tử Tiền gia, cười hì hì nói:” Hai vị tiền sĩ lão gia, tiểu nữ tử đi ngang qua nơi đây, gặp hai vị trung học, cũng muốn viết vài, lược biểu chúc mừng,”

Gặp Tâm Di quần áo hoa lệ, lão Tiền cũng liền khách khí nói:” Hảo,, , Thỉnh lưu bản tự,”

Tâm Di cầm lấy giấy bút trong tay Tiểu Lam, chấm mực, đem bên dưới chữ “Sĩ” làm thêm một nét, ở trên hai chữ ” Phu nhân” thì bỏ thêm vài nét bút,

Đại hổ thì thầm:”Phụ tiền thổ, tử tiền thổ, phụ tử tiền thổ,”(‘cha vào đất, con vào đất, cha con cùng vào đất’ ách kêu người ta về với đất kia =.=!)

Nhị Hổ niệm tiếp:”Bà thất phu, tức thất phu, bà tức thất phu,”(‘vợ mất chồng, con dâu mất chồng, hai mẹ con đều không có chồng’ ở trên có 2 người vào đất nên bên dưới có hai người là góa phụ)

Tâm Di đem bút ném đi, ngòi bút vừa lúc xẹt qua giữa mặt Chu Huyện lệnh, vết mực kéo dài từ trán đến má Chu huyện lệnh,

Mọi rốt cuộc nhịn không được, cười ha hả,

Tâm Di vỗ vỗ tay, chẳng hề để ý quay đầu bước đi,

Lão Tiền giọng đầy hỏa nói:” Đứng lại, cũng không công đạo một tiếng đã nghĩ như vậy đi rồi?”

” Người là ai, ta làm việc đến lượt người công đạo sao?” Tâm Di tà suy nghĩ nói,

” Làm càn, dám cả gan trêu đùa hai vị tiền sĩ lão gia, quả thực không biết sống chết, người tới, bắt nàng,” Chu Huyện lệnh hạ lệnh nói,

Đại Hổ Nhị Hổ vội xông lên đi hộ phía trước Tâm Di:”Hỗn trưởng, người có biết nàng là ai hay không?”

” Bất kể nàng là ai, đem bọn họ bắt,” Vừa thấy liền biết, ngày thường Chu Huyện lệnh cũng là người không chịu để ý,

Chúng nha dịch cùng Đại Hổ Nhị Hổ hỗn chiến ở một chỗ, Rất nhanh, bọn nha dịch nằm té trên mặt đất,

Đại Hổ Nhị Hổ cho nhau một kích chưởng:”U! Da!”

Đại Hổ đối với Nạp Lan Đức Duật nói:” Sư phụ, chúng ta đánh như thế nào?”

” Các người nếu ngay cả bọn họ đều đánh không lại, thì trở về ta sẽ đánh mông các người,”

Tiền Trinh cũng là hội võ, đi lên phía trước nói:” Tại hạ xin lĩnh giáo hai vị,” Nói xong, liền hướng hai người ra chiêu,

Đại Hổ Nhị Hổ vội vàng ứng chiến,

Một trận quyền cước, Tiền Trinh nhảy ra vòng chiến, nói:” Hai vị hảo công phu, tại hạ bội phục,”

Nhị Hổ đắc ý nói:” Biết lợi hại đi, chúng ta đi,”

Hai người quay người lại, Tiền Trinh âm thầm liền hướng sau lưng bọn họ bắn ra hai kim châm, kim châm lóe lên hai đạo lam quang

Đại Hổ Nhị Hổ không biết, nhưng không thể gạt được ánh mắt Nạp Lan Đức Duật, "Ê tiện!" Hắn tức giận mắng một tiếng, vung tay lên, độc châm nghịch hướng mà đi, bắn vào trên vai hai vị phu nhân,

hai người hô một tiếng, té trên mặt đất,

Lão Tiền lập tức chạy về phía lão phu nhân: "Phu nhân!"

"Nhĩ hảo độc ác, hai người bọn họ cùng người có gì thù hận, người cư nhiên muốn đẩy vào chỗ chết," Nạp Lan Đức Duật chỉ vào Tiền Trinh nói,

Tiền Trinh quay đầu lại nhìn xem mẫu thân cùng thê tử, hai người thống khổ vạn phần, Tiền Trinh quát: "Ta và người liều mạng!" Hắn kêu ầm ĩ hướng Nạp Lan Đức Duật điên cuồng đánh,

Nạp Lan Đức Duật không chút hoang mang ứng đối,

"người thật kì quái, thật khiến ta tò mò, mẹ người cùng vợ người chúng độc, người không lo cứu mà còn đứng đây đánh nhau" Tâm Di nghĩ không ra,

"độc này không giải được, dù sao các nàng cũng không cứu được, ta giết các người vì các nàng báo thù," Tiền Trinh đỏ mắt liều mạng hướng Nạp Lan Đức Duật thi triển sát chiêu,

Nạp Lan Đức Duật thấy hắn xuống tay ngoan độc, không khỏi giận nói: "mệnh nương người cùng lão bà người là mệnh, mệnh người khác sẽ không là mệnh? Bọn họ cùng người không nhận thức, người đều có thể hạ độc thủ như vậy, xem ra, ngày thường người là kiêu ngạo ương ngạnh, hôm nay, ta sẽ thay lương dân nơi này thảo cái công đạo,"

"Đánh hắn, đánh hắn, đáng đánh!" Chung quanh dân chúng có thể là bị khinh bỉ đã lâu, giờ phút có người thay bọn họ xả giận, không khỏi tiếng la một mảnh,

Nạp Lan Đức Duật chiêu chiêu không lưu tình, không vại cái, Tiền trinh đã bị đánh cho quỳ rạp trên mặt đất,

Lão Tiền ở bên kêu: "Người kêu người đánh nha dịch, giết hai người, giờ thì đánh người, người không sợ vương pháp sao?"

Nạp Lan Đức Duật lạnh lùng nói: "Hiện tại người nghĩ đến vương pháp, lúc người ức hiếp lương dân có nhớ tới vương pháp, lúc người cho vay nặng lãi có nhớ tới vương pháp, lúc con người đâm sau lưng đã thương người có nhớ tới vương pháp, các nàng là trúng độc châm của con người, cái này gọi là thiên lý báo ứng,"

Chu Huyện lệnh lạnh lùng nói: "Bản quan chỉ nhìn thấy người lấy tay vung lên, các nàng lập tức gục ngã, rõ ràng là người xuống tay giết người,"

"Chu Huyện lệnh, người đổi trắng thay đen, bẻ cong sự thật, mở to mắt nói dối, nói vậy chắc cùng Tiền gia có cái gì quan hệ đi!" Tâm Di liếc mắt một cái liền nhìn ra bọn họ nhất định có cái gì liên quan,

Trong đám người có người đối với Tâm Di nói: "Vị phu nhân này, người nói đúng rồi, Chu Huyện lệnh ở Tiền gia không biết có bao nhiêu thứ tốt, bọn họ nghiệp quan cấu kết, cấu kết với nhau làm việc xấu,"

Chu Huyện lệnh nghe được, hướng về phía người nọ rống: "Vương Đại Ngưu, người chán sống, phải không?"

Vương Đại Ngưu không cần nói: "Ta sợ cái gì, dù sao đất vườn gia sản của ta đều bị Tiền gia chiếm, đã hai bàn tay trắng, chỉ có cái mệnh, người mượn đi tốt lắm,"

"Chu Huyện lệnh, dưới chân thiên tử, người cư nhiên dám cả gan làm loạn như thế," Nạp Lan Đức Duật chia chia Chu Huyện lệnh, sau đó nói: "Đại Hổ Nhị Hổ, đi tước mũ miện Chu Huyện lệnh,"

"dạ!" Đại Hổ, Nhị Hổ đã sớm xem họ Chu không vừa mắt,

"Dựa vào cái gì, ta là mệnh quan triều đình, các người dám, phản phải không?" Chu Huyện lệnh cũng thật là trì đòn, đến bây giờ còn không thấy người này khí thế bất đồng thường nhân,

” Bắt tên quan thất phẩm nho nhỏ như người, chúng ta đã là đại tài tiểu dụng, người nên cảm thấy vinh hạnh mới là,” Nhị Hổ trêu chọc hấn,

” Người, các người là,,,” Chu Huyện lệnh vừa mới có chút phản ứng lại đây,

Đại Hổ xuất ra thất lưng bài, đến trước mặt Chu Huyện lệnh, thất lưng bài trên có khắc có một chữ “Ngự”

” Ngự tiền thị vệ, chính tứ phẩm, có phải hay không so với người đại a?” Đại Hổ chậm rãi hỏi,

Chu Huyện lệnh gặp Đại Hổ cùng Nhị Hổ đều là tứ phẩm, còn nghe theo hai người khác, như vậy xem ra hai vị kia lại nguy, nghĩ đến đây, hấn run rẩy hỏi:” Kia, kia bọn họ phải,,?”

” Người sớm nên hỏi,” Đại Hổ cảm thấy được mình đã không tính là thông minh, không nghĩ tới còn có người so với mình càng hơn,

Nhị Hổ cợt nhả nói:” Ta nói Chu Huyện lệnh, lòng của người hẳn được không, có hay không cao huyết áp, nếu không sau khi ta nói ra, người huyết áp lên cao, tim đập nhanh hơn, lập tức kiêu,”(một cách nói khác của die)

” Nghe rõ rồi chứ, vị này chính là nhất đẳng hầu, thống lĩnh thị vệ đại thần đương triều nhất phẩm Nạp Lan Đức Duật,” Đại Hổ đem Nạp Lan Đức Duật chúc vị báo cho Chu Huyện lệnh nghe,

Chu Huyện lệnh nhất thời hai chân mềm nhũn, quỳ trên mặt đất,

Nhị Hổ nói tiếp:” bên cạnh, người tái bốn cũng nên đoán được, Tâm Di cách cách,”

Chu Huyện lệnh hai mắt vừa lật, ngất đi,

” Di, sẽ không thật sự lão rớt đi?”

Đại Hổ đến trước mặt Chu Huyện lệnh xem, hướng đệ đệ phát tay nói:” Không có việc gì, dọa ngất,”

Nhị Hổ quay đầu hỏi Nạp Lan Đức Duật:”Ngạch phụ, xử lý như thế nào?”

” Trước đem hấn tiến đại lao, chờ quay về kinh báo cáo Hoàng Thượng rồi xử lý,”

Vương Đại Ngưu nghe được vừa mừng vừa sợ, không nghĩ tới gặp cứu tinh, vội hỏi:” Người, người chính là cách cách từ trên trời rơi xuống?”

Tâm Di hướng hấn cười cười, nói:” Đừng đem ta làm yêu quái hoặc thần tiên, ta và các người là người giống nhau,”

” Tiểu nhân khấu kiến cách cách ngạch phụ, còn cầu cách cách ngạch phụ cho chúng ta làm chủ a!” Vương Đại Ngưu liêu mạng hướng Tâm Di dập đầu,

Vậy xem dân chúng phần phật toàn bộ quỳ xuống:” Cầu cách cách ngạch phụ cho chúng ta làm chủ!”

” Đứng lên, đều đứng lên, có chuyện chậm rãi nói,” Nạp Lan Đức Duật biết Tâm Di sợ nhất có người đối với nàng dập đầu,

Tiền gia phụ tử cũng quỳ xuống,” cách cách ngạch phụ thứ tội, chúng ta biết sai rồi,”

Lão Tiền liên tục dập đầu,” cách cách, ngài là thần tiên hạ phàm, cầu ngài cứu cứu các nàng đi!”

” Ta không phải thần tiên, huống chi con người nói không có thuốc nào cứu được,” Tâm Di một ngụm cự tuyệt,

” Trừ phi là Thiên Sơn Tuyết Liên,” Tiền Trinh nói thầm,

“Ai, này ta có,” Tâm Di nghĩ tới,

” cách cách, không được cứu các nàng,” Vương Đại Ngưu giọng căm hận nói,

Mặt khác dân chúng cũng đều la hét:” Không được cứu các nàng,, Nhà bọn họ chết hết mới tốt,, Đối, làm cho bọn họ đoạn tử tuyệt tôn,,,”

Tiền Trinh cầu xin nói:” cách cách, là nô tài lỗi, cùng các nàng không quan hệ, cầu cách cách ban thuốc,”

“Đại Ngưu, các nàng ngày thường có làm gì không?” Nạp Lan Đức Duật cảm thấy được nếu hai người kia làm nhiều việc ác, sẽ tất không cứu,

Vương Đại Ngưu lắc đầu nói: “Không có, các nàng cùng Tiền gia phụ tử hoàn toàn tương phản, có khi còn vụng trộm tiếp tế người nghèo,”

” Vậy người còn không cho ta cứu các nàng!”

Vương Đại Ngưu có điểm ngượng ngùng nói: “Đại Ngưu nghĩ các nàng là người Tiền gia, cho nên,, Cho nên nhất thời,, Đại Ngưu không nên để ý như vậy,”

“Được chỉ có một viên, như thế nào cứu hai người!” Tâm Di tìm mãi mới thấy được một viên thuốc, ném cho Tiền Trinh,” Chính người chọn đi,”

90. Chương 90: Giải Phẫu Ruột Thừa

Tiền Trinh tiếp được viên thuốc, chạy đến trước mặt mẫu thân, đem được nhét vào miệng nàng

” Hẳn thật có hiệu tâm,” Nạp Lan Đức Duật ngạc nhiên ngoài ý muốn,

” Trăm thiện hiếu là đầu(trong hàng trăm việc tốt thì hiếu thuận đứng đầu tiên), xem ra hẳn không phải người tội ác tày trời, còn có thể cứu, cho hẳn một cơ hội, xem có thể sửa đổi hay không,” Tâm Di đối Nạp Lan Đức Duật nói,

” Nương, ngài cảm thấy được như thế nào?” Tiền Trinh hỏi mẫu thân,

Tiền mẫu bộ dáng thập phần thống khổ, nói không ra lời,

Tiền Trinh sốt ruột hỏi:” cách cách, vì sao không có tác dụng?”

“thuốc thiếu,” Tâm Di nói,

” cách cách, còn cần thuốc gì nữa?”

” Người chiếm đất vườn của người khác, cho vay nặng lãi?”

Tiền Trinh cực nhạy, vội nói:” Cha, mau đưa biên lai mượn tiền với khế đất lấy ra nữa, trả lại cho hương lân,”

” Hảo,, Quản gia, còn không mau đi,” Tiền lão vội vàng đáp ứng,

Không bao lâu, quản gia đem một hạp đựng biên lai mượn tiền cùng khế đất giao cho Tiền Trinh, Tiền Trinh vội cung kính đưa cho Tâm Di:” Cách cách, đây là tất cả”

Tâm Di giao lại cho Vương Đại Ngưu,” Người đi trả lại cho chúng hương dân đi!”

” Cách cách, kia, thuốc đâu?” Tiền Trinh còn vương vẩn,

Tâm Di cười khúc khích:” Nào có cái gì thuốc nữa! Xem người còn có chút hiếu tâm, có ăn năn, ta liền cho người thuốc thật đi!” Nói xong, lấy ra một cái bình nhỏ, ở trong có hai viên thuốc:” Cầm đi!”

Tiền Trinh nhận được, lại hỏi:” Thế vừa rồi?”

” Vừa rồi chính là ô kê bạch phượng hoàn”(ô = đen, kê = gà, bạch = trắng, phượng = con khổng tước nhưng koh nhớ giới tính T.T, hoàn = viên,

> ô kê bạch phượng hoàn là viên gà đen khổng tước trắng) bản lĩnh trêu đùa kẻ ngốc của Tâm Di là nhất lưu,

Nạp Lan Đức Duật buồn cười nói:” Ta lần đầu tiên nhìn thấy có người dùng ô kê bạch phượng hoàn giải độc,”

Một lát sau nêi, cha con Tiền gia, mẹ và con dâu cùng nhau đi đến trước mặt Tâm Di cùng Nạp Lan Đức Duật khấu tạ, “Đa tạ cách cách, ngạch phụ cứu mạng,”

” Quay đầu là bờ, hy vọng các người thật sự có thể hối cải để làm người mới, bằng không, câu đối kia chính là kết cục của các người,” Nạp Lan Đức Duật cảm thấy câu đối kia Tâm Di sửa thật chuẩn,

“Cẩn tuân ngạch phụ dạy bảo,”

Sự tình giải quyết, Tâm Di ý bảo mọi người lên ngựa:” Được rồi, chúng ta cũng nên đi,”

Nạp Lan Đức Duật đỡ Tâm Di lên ngựa, đột nhiên, trong đám người lao ra một phụ nhân(người phụ nữ đã có chồng, ngày xưa có thể phân biệt bằng kiểu búi tóc), ngăn ở trước ngựa Tâm Di liên tục dập đầu:” Cách cách cứu mạng,,,”

” Như thế nào lại muốn cứu mạng, ta thật sự nhanh thành thần tiên,” Tâm Di liên tục xua tay, trốn phía sau Nạp Lan Đức Duật,

” Đại tẩu, người sẽ không cũng trúng độc đi?” Tiểu Lam thay Tâm Di hỏi,

Vương Đại Ngưu lại nói:”Biểu tẩu, có chuyện gì?”

” Huynh đệ, ca ca người hấn đau bụng, lăn lộn trên đất,”

” Tìm đại phu sao?”

” Tìm, thầy thuốc đều nhìn không ra là gì bệnh, ta chính không biết nên làm sao, vừa rồi nghe người ta nói Tâm Di cách cách đến đây, liền vội vàng chạy tới. Cầu cách cách cứu cứu tướng công nhà ta” Vương Đại Ngưu cùng biểu tẩu của hấn cũng thật là biết tìm người,

Vương Đại Ngưu cũng cầu Tâm Di:” Cách cách, ngài cứu người thì cứu đến cùng đi,”

” Đừng dập đầu, ta sợ có người đối với ta dập đầu thờ dài, ta đi nhìn xem là được, nhưng không thể cam đoan nhất định có thể cứu,” Tâm Di cũng không biết người bệnh mắc bệnh gì, làm sao dám cam đoan,

Đoàn người theo Vương Đại Ngưu đi đến nhà biểu ca hấn,

” Biểu ca, biểu ca!” Vương Đại Ngưu chạy vào phòng kêu lớn, phát hiện có một người nằm trên mặt đất,:” Biểu ca, tỉnh tỉnh, người tỉnh,”

Đám người Tâm Di cũng đi theo vào nhà, Nạp Lan Đức Duật tiến lên, điểm hấn huyết đạo, hấn mới từ từ tỉnh lại, vừa tỉnh liền ôm bụng kêu đau,

” Làm cho hấn nằm thẳng ra,” Tâm Di chỉ huy,

Đại Ngưu đem biểu ca nằm thẳng trên mặt đất, nói:” Biểu ca, người nhẩn nhẩn, có Tâm Di cách cách tại, không có việc gì,” Người bệnh cố nén đau đớn, trên đầu ứa ra mồ hôi lạnh,

Tâm Di ngồi xổm xuống, sờ sờ trán người bệnh:” Nóng quá, sốt rồi,” Sau đó lại hỏi:” Làm sao đau?”

Người bệnh chỉ đến bụng dưới bên phải, vô lực trả lời:” Nơi này,”

” Có cảm giác khó chịu, buồn nôn hay không?” Tâm Di lại hỏi,

” Có!” biểu tẩu Vương Đại Ngưu thay trượng phu(chồng) trả lời,

” Đau bao lâu rồi?”

” từ lúc ăn cơm trưa là đau, nhưng hấn dường như còn có thể nhẫn, sau lại là càng lúc càng đau,” Vẫn là biểu tẩu Vương Đại Ngưu nói,

Tâm Di lấy tay chậm rãi ấn bụng người bệnh, sau đó đột nhiên buông tay, người bệnh nhin không được hô đau một tiếng, Tâm Di lại một lần nữa ấn bụng dưới bên phải của hấn, cũng nói:”Đức Duật, đem đui phải hấn đuổi thẳng ra và nâng lên,”

Nạp Lan Đức Duật theo lời, người bệnh lại hô đau một tiếng, Tâm Di cau mày,

Vương Đại Ngưu vừa định mở miệng, Nhị Hồ trừng mắt nhìn hấn liếc một cái, hướng hấn lắc lắc đầu,

” Là bệnh gì, người có thể trị hay không?” Nạp Lan Đức Duật đối với chữa bệnh cũng không lành nghề,

” Lấy y học tri thức của ta xem, hẳn là viêm ruột thừa cấp tính,”

Viêm ruột thừa cấp tính ở Đại Thanh đường như còn không có, Nạp Lan Đức Duật cũng là lần đầu tiên nghe được, nhưng vẫn nói:” Biết là bệnh gì, liền đúng bệnh hốt thuốc đi!”

Tâm Di lại lắc đầu:” Ta không có cách nào”

” Cách cách, như thế nào lại không có cách nào, tốt xấu khai cái phương thuốc đi,” Vương Đại Ngưu nói,

” Ta học chính là Tây y,”

Vương Đại Ngưu cũng là biết Tây y cùng Trung y là không giống nhau, đã nói:”Biểu tẩu, chạy nhanh đi tìm trung y khai phương thuốc, đã biết là bệnh gì,”

Tâm Di lắc đầu nói:” Trung y trị không được, nếu không phải điều kiện không đủ, ta liền động thủ,”

” Phải điều kiện gì?” Nạp Lan Đức Duật hỏi,

” Bệnh của hắn ở thời của ta chỉ cần động tay là thành, nhưng ở đây, không có dao giải phẫu, không có kiềm cầm máu, không có thuốc mê, thậm chí ngay cả cồn đều không có, không bột đồ gột nên hồ, người đàn bà khéo cũng khó có thể thối cơm khi không có gạo, người làm cho ta như thế nào trị?” Tâm Di nói được cũng là lời nói thật,

” Không có biện pháp khác sao? Ngươi là thầy thuốc nha, trị bệnh cứu người là chức trách của ngươi, người giải phẫu cho hắn đi!” Nạp Lan Đức Duật nghĩ đến mổ thực ế,

“Đức Duật, ngươi có biết phải làm như thế nào sao?”

Nạp Lan Đức Duật lắc đầu:” Ta cũng không phải thầy thuốc,”

” Rất đơn giản, đem ruột thừa đã nhiễm trùng cắt bỏ,” Tâm Di thoải mái mà nói,

Tiểu Lam thuận miệng nói:” Vậy làm thôi!”

Tâm Di chỉ vào bụng hắn:” Ruột thừa sinh trưởng ở nơi này,”

Tiểu Lam lùi lại mấy bước, nhìn bụng mình:” A, chẳng lẽ muốn đem bụng xé ra?”

” Đây, đây là chữa bệnh sao? Xé bụng ra còn có thể sống a!” Nạp Lan Đức Duật cũng hoảng sợ,

” Không,, Không thể cắt bụng, Đại Ngưu, ta vẫn là tìm trung y đi!” biểu tẩu Vương Đại Ngưu liên tục xua tay,

Tâm Di cũng không miễn cưỡng, nói:” Ta biết các ngươi không thể nhận, dù sao chúng ta có ba trăm năm chênh lệch, của ta quan điểm tư tưởng tri thức không phải các ngươi một sớm một chiều có thể nhận, Đức Duật, làm cho hắn hết đau đi!”

Nạp Lan Đức Duật điểm huyết vị người bệnh, người bệnh tạm thời an tĩnh lại,

“Đại Ngưu, ta thực có lỗi, thay biểu ca ngươi chuẩn bị hậu sự đi!” Tâm Di biết viêm ruột thừa cấp tính không cắt bỏ, phát triển tiếp, chỉ có đường chết,

” Cách cách, thật sự chỉ có thể xé bụng ra mới có thể trị sao?” Vương Đại Ngưu hỏi,

” Đúng vậy,” Tâm Di thực nói rõ ràng,

” Cách cách, chỉ cần có thể trị cho biểu ca ta thật tốt, cho dù là xé bụng ra cũng đáng,” Vương Đại Ngưu làm ọi người đều giật mình, đặc biệt Tâm Di cũng nằm trong số đó,

“không, không,” biểu tẩu hẳn là người thứ nhất phản đối,

“Biểu tẩu, không có biện pháp khác, chúng ta tổng không thể nhìn biểu ca đau đến chết!” Vương Đại Ngưu cũng là không có biện pháp,

” Đây,, Ai, ta là nhất giới nữ lưu, vậy nghe theo ngươi đi!”

” Các người nghĩ tốt lắm, ở đây không có đủ trang thiết bị, giải phẫu là rất phiêu lưu,”

“Tiểu dân tin tưởng cách cách, cho dù có cái gì, cũng không một câu oán hận,” Vương Đại Ngưu kiên định nói,

Tâm Di cảm động nói:” Cảm ơn người, Đại Ngưu, cảm ơn tín nhiệm của người, ta sẽ đem hết toàn lực, hiện tại ta cần mọi người trợ giúp,”

” cách cách, ngài muốn chúng ta làm gì, cứ việc phân phó,” Vương Đại Ngưu đầu tiên nói,

” Trước điểm đăng(thắp đèn), trời đã tối rồi,”

Biểu tẩu Vương Đại Ngưu chạy nhanh đi điểm ngọn nến,

Tâm Di nhìn xem phòng ở, lắc đầu:” Vấn đề đầu tiên, ánh sáng không đủ”

“Biểu tẩu, nhanh đi hướng hàng xóm xin nến,” Vương Đại Ngưu thúc giục,

Tâm Di ngăn cản nói:” Vô dụng, có nhà ai sang một chút?”

” Phụ cận nơi đây đều chỉ có loại phòng này, trừ phi là Tiền gia,” Vương Đại Ngưu có điểm khó xử nói,

Tâm Di lập tức nói:” Nâng biểu ca người lên, chúng ta đi Tiền gia,” Vì thế mọi người tháo cánh cửa xuống, nâng người bệnh đi Tiền gia,

Tiền gia không dám chậm trễ, Tiền Trinh nói:” Cách cách có gì phân phó, nô tài nhất định làm theo,”

” Dem tất cả nến nhà người đều lấy đến, đem người này đặt xuống,” Tâm Di phân phó nói,

Tiền phủ vội vàng đem nến nhất nhất thắp sáng,

Trong phòng đèn đuốc sáng trưng,

” Thật sáng!” Nạp Lan Đức Duật cảm thấy đã đủ sáng,

” Còn chưa đủ,” Tâm Di vẫn không hài lòng,

Nạp Lan Đức Duật nghĩ nghĩ:” Gương, dung cái loại gương thủy tinh lớn,”

Tâm Di nhìn Nạp Lan Đức Duật liếc mắt một cái, nói:” phương pháp hay!”

” Lão công người không ngốc, chẳng qua ở trước mặt người không có nơi điều vô dương oai,” Nạp Lan Đức Duật cười nói,

” Thực xin lỗi! Ủy khuất người,”

Nạp Lan Đức Duật xoa đầu nàng:” Đứa ngốc, chúng ta là vợ chồng, có cái gì ủy khuất!”

Tâm Di đột nhiên lắc đầu nói:” Trong cung có, nơi này sợ là không có loại gương này!”

” Có có, nhà nô tài vừa lúc có!” Tiền Trinh nói:” Nô tài nhận thức một cái bằng hữu Tây Dương, hẳn từng từ đại Anh Quốc mang đến một mặt gương như vậy, tạm thời để lại ở nhà nô tài bảo quản,”

” Còn không mau lấy ra,”

Gương đưa đến, đặt ở sau ngọn nến, đại sảnh sáng như ban ngày,

Tâm Di bắt đầu an bài công tác:”Tiểu Lam đi mua bông, băng gạc cùng ruột dê, Tiểu Mai và Tiểu Cúc phụ trách phòng bếp đi đun nước sôi, chờ lát bọn họ mua tú hoa châm, kim may về thì cho vào trong nồi đun, nga, còn có này,” Nàng xuất ra mã tấu Thụy Sĩ(mã tấu là thứ dao dài to bản, có mũi nhọn và có chuôi, ngày xưa lính cưỡi ngựa thường hay đeo), lấy ra rao găm, cây kéo nhỏ:” đun luôn mấy thứ này, đun lâu một chút, đun thêm hai cái chén và đĩa dùng để trang trí,”

Nạp Lan Đức Duật chỉ huy Đại Hồ Nhị Hồ đem hai trương bàn vuông hợp lại, người hầu Tiền gia đem người bệnh nâng lên bàn,

“Tiền Trinh, nhà các người có rượu đế sao?” Tâm Di xoay lại hỏi,

” Có,,,” Tiền Trinh chỉ huy hạ nhân,” Người, còn có người, đi cầm vài hũ rượu để đến, nhanh đi!”

Tâm Di vén tay áo, tỉ mỉ rửa, bắt tay vào làm, Chúng hương dân cùng mọi người Tiền gia tụ lại ở thính ngoại viện tử, nghĩ muốn xem đến tột cùng,

Rất nhanh, hết thấy chuẩn bị tốt,

Tâm di đối với Nạp Lan Đức Duật:” Người phải lưu lại giúp ta,”

” Đây tự nhiên, người không nói ta cũng muốn lưu lại,”

“Đại Ngưu, Tiểu Lam, Tiểu Cam cũng lưu lại,” Tâm Di an bài nhân thủ,”Đại Hổ Nhị Hổ, đến, dùng rượu rửa tay cho ta

Rượu để ào ào chảy xuống tay mấy người,

“Đại Hổ Nhị Hổ, đóng cửa, các người giữ cửa, không cho bất luận kẻ nào tiến vào,” Tâm Di mang theo nhân vào phòng,

Trong phòng yên tĩnh không tiếng động, tất cả mọi người có chút khẩn trương,

” Chờ một chút mặc kệ ta làm gì, các người đều dừng ngạc nhiên, bụng xé ra nhất định đổ máu, Tiểu Lam người dùng bông lập tức đem máu lau, Tiểu Cúc thay ta lau mồ hôi, Đức Duật, nhiệm vụ của người là không thể cho hấn đau tỉnh, không thể làm cho hấn nhức nhích, không có thuốc mê, chỉ có thể dựa vào của người điểm huyết,” Tâm Di nghĩ đến điều trước tiên là nói rõ ràng,

” Ta đâu?” Vương Đại Ngưu thấy hấn không có việc, vội hỏi,

Tâm Di cười cười nói:” Có một việc chỉ có thể người tới làm, người tới bên kia lấy dao cạo râu, người,,,” Nàng ghé vào Vương Đại Ngưu nói vài câu:” Đã biết?”

Vương Đại Ngưu liên tục gật đầu xưng phải

“Tiểu Cúc, xoay người,”

Tiểu Cúc không rõ hỏi:” cách cách, người cho hấn làm gì, chúng ta vì cái gì không thể biết?”

Tâm Di thần bí hề hề nói:” Trở về tái nói cho người,”

Trong chốc lát, chỉ nghe Vương Đại Ngưu nói:” Cách cách khách, tốt lắm,”

Tâm Di quay đầu, nhìn người đã mất tri thức từ đầu một lát, sau đó nói:” Hảo, chúng ta bắt đầu!” Nàng cầm dao, trên bụng người bệnh hạ dao,

Trong viện, Đại Hổ Nhị Hổ giữ cửa, Tiểu Mai đứng ở bên cạnh, biểu tẩu Vương Đại Ngưu lo lắng ở trong viện đi tới đi lui, chúng hương dân cũng đều lo lắng chờ đợi, Tiền lão phu nhân càng không ngừng chuyển động phật châu trên tay, nhớ kỹ A di đà phật,

Làm thê tử luôn lo lắng trượng phu, đại tẩu kia rốt cục không chịu nổi, xông lên bậc thang,” Làm cho ta đi vào nhìn một cái đi!”

” Đại tẩu, người kiên nhẫn chờ một lát đi, cũng sắp tốt lắm,” Tiểu Mai làm sao dám làm cho nàng đi vào, nếu ra chuyện gì, khả như thế nào được nga!

” Đây, đây rốt cuộc có thể hay không thành, ai cũng chưa từng trị bệnh như vậy! Nếu vạn nhất có cái gì, ta, ta khả làm sao bây giờ!”

Tiểu Mai trấn an nói:” Đại tẩu, người đừng lo, cách cách chúng ta y thuật inh, không phải người bình thường có thể sánh bằng, sẽ không làm lỗi,”

Tiến hành giải phẫu, Nạp Lan Đức Duật ấn người bệnh mạch đập, lấy này phán đoán thể năng người bệnh bình thường hay không,

Tiểu Cúc thỉnh thoảng lau mồ hôi trên trán Tâm Di, mặc dù ở Đại Thanh nhiều năm như vậy, y thuật Tâm Di không có mất, rất nhanh, trên đĩa xuất hiện một khối đáng tiết dịch màu đen,

Tâm Di thở phào nhẹ nhõm:” Dem châm tuyền cho ta,”

Người ở bên trong còn không cảm thấy được, người bên ngoài giống như chờ đợi một ngày một đêm, kỳ thật tính ra, cũng đã nửa canh giờ.

91. Chương 91: Tiêu Diệt Thiên Địa Hội

Cánh cửa rốt cục mở ra, Vương Đại Ngưu là người thứ nhất đi ra,

Đại tẩu vội hỏi:“Đại Ngưu, thế nào?”

” Tốt lắm, tốt lắm, ta coi như là được đại khai nhân giới,”

Đại tẩu vọt vào ốc, Vương Đại Ngưu bị nhóm hương dân vây quanh, hỏi han,

Trong phòng, đại tẩu lo lắng hỏi trượng phu:” Tướng công, người cảm thấy thế nào?”

” Nương tử, vẫn có điểm đau, nhưng không đau phải chết phải sống như lúc này,”

Tâm Di đang rửa tay trong chậu nước nói:” Người hiện tại đau chính là đau do miệng vết thương, chỗ đau trong bụng đã bị cắt rớt, quá mấy ngày hết thấy như thường, làm việc quá sức cũng sẽ đau”

” Thật vậy chăng? Sẽ không gây trở ngại sinh nhi dục nữ đi?” Hắc, hắc tối quan tâm cư nhiên là việc này,

” Tuyệt đối sẽ không, Nhớ kỹ, miệng vết thương của ngươi tái đau, cũng không có thể lớn tiếng kêu to, để tránh nuốt vào không khí khiến cho phúc trưởng, còn có, trong vòng mười hai canh giờ không được ăn cái gì, đợi cho hậu môn sắp xếp khí mới có thể ăn một ít thức ăn loãng, uống điểm nước canh, thuốc chúc linh tinh, ngàn vạn lần không thể ăn đậu hay gì đó,” Tâm Di dặn dò,

Vương Đại Ngưu đi vào, vừa lúc nghe được, hỏi:” Hậu môn sắp xếp khí, có phải hay không chính là thói lấm nhả?”

Tâm Di cười gật gật đầu, mọi người ở bên cũng cười lớn tiếng,

Vương Đại Ngưu ngượng ngùng nhúc nhích đầu,” Ta không được học thư, nói chuyện có chỗ thô tục,”

Tâm Di lấy mấy viên thuốc cho hắn,” Đây là giảm nhiệt dược, một ngày ba lượt, mỗi lần một viên, dung với nước ấm, về phần cắt chỉ,, Đức Duật, chúng ta ở đây vài ngày đi, chờ cho hắn thật tốt rồi đi”

Nạp Lan Đức Duật không có ý kiến,” Hảo, ngươi là thầy thuốc, nghe lời người,”

Rốt cục tới ngày chia tay, Vương Đại Ngưu cùng biểu ca biểu tẩu hắn cùng với nhà Tiền gia, còn có chúng hương dân lưu luyến không rời đưa Tâm Di một hàng,

” Đều trở về đi, đừng tặng,” Tâm Di khuyên,

” Cách cách, ngạch phụ bảo trọng!”

Nạp Lan Đức Duật lấy một tấm ngân phiếu đưa cho hắn,”Đại Ngưu, hảo hảo điều trị tốt thân mình cho biểu ca người”

Đại Hổ Nhị Hổ cũng đưa cho hắn một cái túi cảm,”Đại Ngưu, đây là tâm ý của huynh đệ chúng ta”

Vương Đại Ngưu vội chối từ:” Không,, Ngạch phụ, ngài cùng cách cách đã đối với chúng ta có tái sinh chi ân, này tiền, không thể lấy,”

Nhị Hổ khuyên nhủ:” Nhận lấy đi, như cách cách nói, gặp nhau tức là hữu duyên,”

Vương Đại Ngưu quỳ xuống dập đầu,” Đa tạ cách cách ngạch phụ ân cứu mạng,”

Biểu tẩu hần cũng quý xuống dập đầu” cách cách, ngài là Bồ Tát cứu khổ cứu nạn hạ phàm, dân phụ trở về cho ngài cung trường sinh bài vị, ngày ngày thắp hương, phù hộ ngài cùng ngạch phụ sống lâu trăm tuổi, trăm tử ngàn tôn,”

Loại chuyện tình chưa từng có này rất tự nhiên một truyền mười, mười truyền trăm, rất nhanh liền rơi vào tai Ung Chính,

“Bồ Tát cứu khổ cứu nạn hạ phàm!” Ung Chính nhắc tới,

Long Khoa Đa ở bên nói:” Hoàng Thượng, dân chúng đều đem cách cách thành Bồ Tát hạ phàm, ngài nghĩ xem có người thầy thuốc nào dám xé bụng ra chữa bệnh, bụng xé ra, người này còn không đã chết, ai, nhưng nàng chính là như vậy đem người cấp trị,”

”năng lực của nàng trăm không phải ngày đầu tiên kiến thức, tri thức của nàng, chúng ta theo không kịp,” Ung Chính đối với Tâm Di lý giải,

” Cách cách chuyện gì đều có thể nói, chuyện gì đều có thể thay ngài giải quyết, Hoàng Thượng, chỉ cần có nàng tại, ngài mọi sự không lo!”

” Mọi sự không lo!” Ung Chính thầm nghĩ:” Trăm lo chính là nàng chuyện gì đều có thể nói, làm cho trăm bất an!”

Lúc này, một gã tiểu thái giám tiến vào:”Khải tấu Hoàng Thượng, Sơn Đông Sơn Tây công văn khẩn cấp,”

Long Khoa Đa tiếp nhận trình lên, Ung Chính mở ra nhìn,

” Hoàng Thượng, Sơn Đông Sơn Tây xảy ra chuyện gì?” Long Khoa Đa hỏi,

Ung Chính buông tấu chương, nói:” Thiên Địa hội sẽ ở hai bên gây náo loạn, thực làm cho người ta đau đầu, xem ra, phải tìm Tâm Di hỗ trợ!”

” Hoàng Thượng muốn cho cách cách đi tiêu diệt Thiên Địa hội?”

” Nàng không phải không việc gì là không thể sao? Năm đó nàng có thể hỏa thiêu tổng đà Thiên Địa hội, hôm nay giống nhau có thể, nói lại, nàng còn có trượng phu võ công cao cường, Người tới, tuyên Nạp Lan Đức Duật tới gặp trăm,”

Buổi tối, Nạp Lan Đức Duật thực ân cần đi theo Tâm Di làm việc, xếp tiền, giót nước cho Tâm Di:” Uống trà, người có mệt hay không, giúp người mát xa một chút,” Nói xong, kéo Tâm Di đến trên giường, thay nàng mát xa,

Tâm Di từ từ nhắm hai mắt, hưởng thụ nói:” Vô sự hiến ân cần, phi gian tặc đạo!”

Nạp Lan Đức Duật thề thốt phủ nhận:” Không có, đau lòng cho người, săn sóc người đều không được sao?”

Tâm Di phi thân, điểm hần ngực:” Khẩu thị tâm phi, người bình thường cũng sẽ giúp ta vài thứ, nhưng hôm nay không giống, đặc biệt ra sức, thành thật khai báo, có mục đích gì, có phải hay không coi trọng nữ hài tử nhà người ta?”

” Không có!” Nạp Lan Đức Duật kêu to,

” Đừng nói cho ta người nghĩ muốn tái thú một cái về, ta sẽ không đáp ứng,”

Nạp Lan Đức Duật ôm nàng, ” Ta dám sao, có người đã đủ rồi,”

” Thì phải là nghĩ muốn, muốn con trai, phải không?” Từ lần đó không có đứa nhỏ, Tâm Di không còn có hoài thương,

” Được không?”

” Đây không phải vấn đề một người, cùng nhau nỗ lực!”

” Tốt, cố gắng!” Nạp Lan Đức Duật nhân cơ hội kéo Tâm Di vào ổ chăn, ân ái triền miên lúc sau, hai người nằm nói chuyện, nói chuyện phiếm một trận tử, Tâm Di hỏi:” Người rốt cuộc muốn cùng ta nói chuyện gì?”

” Người có đọc qua binh thư không?”

Cái này đến phiên Tâm Di không rõ:” Như thế nào đột nhiên nhớ tới đọc binh thư?”

” Ta muốn đi đánh giặc,”

” Biên giới có chiến tranh sao, như thế nào không có nghe nói?” Tâm Di kỳ quái hỏi,

” Thiên Địa hội nha!”

” Cái gì, Ung Chính cho người đi tiêu diệt Thiên Địa hội?” Tâm Di một chút liên tưởng được,

Nạp Lan Đức Duật gật gật đầu, ” Đúng vậy, Thiên Địa hội ở Sơn Đông Sơn Tây huyện rất lợi hại,”

” Người của Thiên Địa hội đại bộ phận là quê mùa, không cần dùng kế,”

Nạp Lan Đức Duật cũng không nghĩ như vậy, ” Phải, không được nghĩ Vu Khiếu Tuyền, mau giúp ta ngăn lại, từ trước, lấy ít thắng nhiều đều dùng phương pháp gì?”

” Quân sự phương diện ta không hiểu, lý luận suông càng vô dụng a!” Tâm Di đột nhiên cảm giác được cái gì, ” Ai, người nói lấy ít thắng nhiều, Ung Chính cho người bao nhiêu nhân mã?”

” Ba trăm, người do ta chọn,”

Tâm Di một chút tọa thẳng thân mình, ” Hay nói giỡn, ba trăm người đi tiêu diệt Thiên Địa hội, người vì cái gì không hỏi lại?”

” Hắn nói năm đó người một người có thể hỏa thiêu tổng đà Thiên Địa hội, ta mang ba trăm nhân vậy là đủ rồi,” Nạp Lan Đức Duật lúc này mới nói thật,

” Hắn là cố ý làm khó người,”

Nạp Lan Đức Duật như thế nào hội không rõ, ” Ta biết, nhưng hắn là quân, ta là thần, quân có mệnh, thần há có thể không tuân,”

” Người có biết Thiên Địa hội tránh ở đâu sao, người ở ngoài sáng, bọn họ ở trong tối, nếu cùng các người đánh du kích, một chết các người,” Tâm Di bắt đầu thay Nạp Lan Đức Duật lo lắng,

” Nghe khẩu khí người, hắn là biết bọn họ ở nơi nào?” Nạp Lan Đức Duật cảm giác ra,

” Ta không biết,”

” Lão bà của ta không phải không gì không biết, không gì làm không được sao? Còn thỉnh nương tử, phu nhân, vui lòng chỉ giáo, vì phu ở trong này đa tạ,” Nạp Lan Đức Duật vui đùa lại,

” Ung Chính kiêng kị chính là ta không gì không biết,” Tâm Di cảm giác được Ung Chính phải bắt đầu trừu kiêu bản,

” Lão bà đại nhân, có cầm nang diệu kế gì?” Nạp Lan Đức Duật gặp Tâm Di không hé răng, nghĩ đến nàng suy nghĩ chủ ý,

”Cầm nang diệu kế là không có, có đồ vật này không biết còn có vô ích, người chờ, ta đi lấy,” Tâm Di phủ thêm quần áo, nhảy xuống giường, mở cửa, lấy ra một quyển sổ nhỏ, đưa cho Nạp Lan Đức Duật,

” Đây là cái gì?” Nạp Lan Đức Duật tiếp nhận, hỏi,

”Danh sách Thiên Địa hội,” Tâm Di nói,

Nạp Lan Đức Duật vội mở ra, lật xem:” Người như thế nào làm ra?”

” Thâu tới, coi như là Vu Khiếu Tuyền tặng cho ta đi!”

” Hắn là năm đó đem người bắt đi rồi sau đó người trộm,” Nạp Lan Đức Duật cầm quyển sổ nói,

”Thời điểm ta lấy danh sách thật là hy vọng vĩnh viễn cũng không muốn dùng đến nó, không nghĩ tới trận giết chóc này vẫn là tránh không được, ta hảo tàn nhẫn, có phải hay không?”

” Nên tới sớm hay muộn sẽ đến, bọn họ là loạn đảng, triều đình tiêu diệt bọn họ là theo lý thường phải làm, người không cần áy náy,” cùng Thiên Địa hội đối địch, Nạp Lan Đức Duật cũng không mềm lòng,

” Người là người của triều đình, ta không phải, Đức Duật, tìm chỗ khoan dung mà độ lượng, người hãy thủ hạ lưu tình, được không? Người không được đuổi tận giết tuyệt, được không? Người cũng từng cùng Vu Khiếu Tuyền là bằng hữu, mặc kệ thế nào, ba ngày kia, bọn họ đối đãi không tồi, không hữu vi nan ta (không làm khó ta), nhưng hôm nay, ta lại muốn đem bọn họ đưa lên đoạn đầu đài, lương tâm của ta đã bắt đầu bất an,”

Nạp Lan Đức Duật lo lắng cũng không lo lắng, một ngụm từ chối:” Thực xin lỗi, ta làm không được, người đứng ở lập trường của ta cho ta ngẫm lại, nếu ta thủ hạ lưu tình, chính là thả hổ về rừng, nếu ta không đuổi tận giết tuyệt, bọn họ còn có thể ngóc đầu trở lại, Vu Khiếu Tuyền, ta cùng hắn đã sớm không phải bằng hữu, ta là người bất kì, phải tận trung với Hoàng Thượng, vì triều đình hiệu lực, đừng quên, người cũng là con dân Đại Thanh,”

” Ta không phải, ta không phải! Ta chưa từng cho rằng chính mình là con dân Đại Thanh, ta đi vào Đại Thanh là thân bất do kỷ,” Tâm Di la hét,

” Chính là người đã đến rồi, người nếu không muốn là Đại Thanh con dân, nhưng lại là cách cách Đại Thanh, thì từ Nạp Lan Đức Duật ta, người không có cách nào phủ nhận thân phận người hiện tại,”

Tâm Di ngã trên giường, suy nghĩ hỗn loạn,” Trời ạ, Ung Chính nghi kỵ, Thiên Địa hội cừu thị, đây là ta gặp phải hai vấn đề lớn nhất, khi nào thì mới có thể giải quyết, không giải quyết ta đi đến làm sao đều không thể an thân, nhưng này hai cái nan đề ta chỉ có thể chính mình đến giải quyết,”

Gặp bộ dáng Tâm Di khổ sở, Nạp Lan Đức Duật không đành lòng, ôm lấy nàng,” Tâm Di, thực xin lỗi, ta nói chuyện quá nặng,”

” Người nói đúng, ta thường xuyên quên chính mình đang sống ở thế kỉ 18 của Đại Thanh, có một số việc là không thể dùng tư tưởng của niên đại kia suy nghĩ,”

Nạp Lan Đức Duật đem Tâm Di gắt gao ôm vào trong ngực,” Thực xin lỗi, thực xin lỗi, ta biết người không muốn nhìn đến huyết tinh, nếu không năm đó người sẽ không tận tình khuyên bảo bọn họ như vậy,”

” Kỳ thật ta biết nói cũng vô ích, chính là nghĩ muốn góp một phần lực mà thôi,”

” Ta hiểu, đừng nghĩ nữa,” Nạp Lan Đức Duật an ủi, đột nhiên còn nói:” A, ta đột nhiên nghĩ đến một vấn đề, sự cách nhiều năm, chỗ bọn họ có thể hay không thay đổi?”

” Danh sách là ở trong phòng Vu Khiếu Tuyền tìm được, nó giấu ở trong một cái cơ quan, ta sợ dĩ phóng hỏa đốt tổng đà, chính là nghĩ muốn hủy diệt chứng cứ, không cho bọn họ phát hiện ta cầm đi danh sách, Ta phỏng chừng biến hóa sẽ có, nhưng sẽ không lớn! Muốn đem hết tẩy bỏ, cũng khó khăn, người thử xem đi, tổng so với cái gì manh mối cũng chưa thật là tốt!” Tâm Di cũng không có nắm chắc,

” Chỉ mong quyển sổ này còn có thể dùng,” Nạp Lan Đức Duật ôm hy vọng,

Vài ngày sau, Nạp Lan Đức Duật đi ra ngoài tiêu diệt loạn đảng, Tâm Di ở nhà càng nghĩ càng giận, rốt cục không chịu nổi, đi hoàng cung,

Ở bên ngoài Càn Thanh cung, Tâm Di bị một cái tiểu thái giám ngăn lại,

” Hoàng Thượng nói không thấy bất luận kẻ nào, vị phu nhân này, mời ngài trở về đi!” Tiểu thái giám không biết Tâm Di,

” Mặt của người thực lạ, mới tới?” Tâm Di hỏi,

” Nô tài đến đây có một tháng, trong cung quy củ nô tài đều rõ,”

Tâm Di cười lạnh một tiếng:” đúng nha, cái gì quy củ đều rõ, thu phí qua cửa chắc học nhanh nhất,”

” Ngài hiểu được tốt nhất,”

Tâm Di khí đến không có chỗ chứa:” Tốt, ta vào hoàng cung, còn không có người dám hỏi ta đòi tiền, ta cho người,” Nâng thủ liên cho hắn một cái tát,” Đây là ta đưa cho người phí qua cửa, nô tài mắt mù, đem tên tổng quản của người gọi đến, ta thật muốn hỏi hắn, là hắn dạy người như thế nào?”

Hoàng Lịch vừa lúc bước ra cửa, thấy này một màn, bước lên phía trước nói:” Cô cô, không đáng cùng nô tài tức giận, đừng tức giận hư hại thân mình,”

Tiểu thái giám vội cấp Hoàng Lịch vắn an:” Tứ a ca kim an!”

Hoàng Lịch nói:” Thu phí qua cửa cũng nhìn xem người, Tâm Di cách cách người cũng dám thu, xứng đáng bị đánh,”

Tâm Di cho Hoàng Lịch một cái xem thường:” Ta hiện tại so với lúc trước, ngay cả tiểu nô tài đều dám hỏi ta tiền, khó trách đến quần gia nhà người ta cũng dám khi dễ,”

Hoàng Lịch nhìn ra hôm nay Tâm Di là ghen chấy tới, nghĩ đến cũng là vì Nạp Lan Đức Duật, không nghĩ làm cho bản thân bị người ta mắng, cười nói:” Cô cô, ngài còn nhớ chuyện này nha, đã lâu như thế mà ngài còn không hết giận!”

Tâm Di lắc lắc đầu, ” Thôi!” Giương mắt đánh giá một chút Hoàng Lịch, đột nhiên phát hiện, hấn đã cao bằng mình, nét non nớt trên mặt đã mất, một bộ dáng ông cụ non, cũng khó trách, hiện tại Hoàng Lịch đã muốn 12 tuổi, không phải tiểu hài tử,

” Cô cô, Tú Nhi được không?”

” Người liền nhớ thương nàng!” Tâm Di cho hấn một cái xem thường,

Hoàng Lịch cười cười, ” Khi nào về ta sẽ qua đó,”

Đang nói, Ngô Phù Tề chạy tới:” Cấp Tứ a ca thỉnh an,”

”Không cần thỉnh an ta, nhìn xem thủ hạ người đắc tội ai?” Hoàng Lịch chỉ chỉ Tâm Di,

Ngô Phù Tề giương mắt vừa thấy, vội thân thiết nói:” Ôi, là Tâm Di cách cách nha, nô tài cho ngài dập đầu, hồi lâu không gặp cách cách, có thể tưởng tượng nô tài chết bầm, cách cách thân mình được, tiểu cách cách được?”

”Ngô Phù Tề, người thì thẳng, chờ Lý Đức Toàn cáo lão hồi hương, người chính là nhất tay,”

” cách cách, này không phải nhờ ngài cấp phúc khí thôi!” Ngô Phù Tề chính là nói ngọt,

” Người chính là càng ngày càng có thể nói, đem người thủ hạ giáo thế nào, chưa già đã muốn có phí qua cửa

Ngô Phù Tề cho tiểu thái giám một chân, khiển trách:” Người mắt để ở mông sao, Tâm Di cách cách là nguyên lão hai hướng, ta chính là đem cách cách hầu hạ đắc hảo mới có hôm nay, khi về ta sẽ giáo huấn người,”

” Nguyên lão, ta có như vậy sao?”

” cách cách như thế nào hội lão! Ngài là thần tiên hạ phàm, vĩnh viễn thanh xuân,” Ngô Phù Tề thí mã công phu thật đúng là rất cao, nghe được Hoàng Lịch ở bên cười không ngừng,

Tâm Di cũng không cảm nhạc nói:”Sách,, Người vượt mông ngựa công phu là càng ngày càng cao, thôi thôi, ta một bụng khí đều cho người phách không có, Hôm nay ta là thật sự không mang ngân lượng, Hoàng Lịch, tá điểm bạc cho ta,”

” Cô cô, người ta còn dùng nói tá sao?” Hoàng Lịch lấy ra ngân phiếu, cấp Ngô Phù Tề,” Cầm, là cách cách phân thưởng các người,”

” Tạ ơn cách cách phân thưởng, cách cách, quý phủ thiếu cái gì ngài cứ việc mở miệng, nô tài mặc dù không ở nội vụ phủ, nhưng ở bên trong nói chuyện vẫn là dùng được,”

” Khó được người còn có này phân tâm, ta lúc này còn có việc, không rảnh cùng người dài dòng,”

” Phải,, Nô tài cáo lui,”

Ngô Phù Tề đi rồi, Hoàng Lịch hỏi:” Cô cô, ngài tìm hoàng a mã?”

” Ta tới tìm hoàng a mã người,” Tâm Di cùng Hoàng Lịch luôn luôn có thứ để nói,

Hoàng Lịch cười cười không nói, hần tổng không thể nói, tốt, người đi tìm đi, cũng không có thể nói, người không được đi tìm, nói cũng vô dụng, hần đối với người cô cô này vừa kính vừa sợ lại có phần tò mò,

” Đi thôi, muốn đi xem Tú Nhi phải đi đi! Ai, ta khả nói cho người, xem liền xem, đừng với nàng động thủ động cước,”

” Cô cô, ngài nói cái gì đâu? Ta nào có! Ta cùng Tú Nhi chẳng qua trò chuyện thôi!” Hoàng Lịch mặt đều đỏ,

” Mặt đỏ cái gì, người từ nhỏ chính là cái phong lưu mầm móng, không cùng người nói, ta muốn cùng hoàng a mã người cãi nhau,”

Hoàng Lịch đối với Tâm Di bóng dáng lăm bắm:” Cô cô, ta thấy người chẳng phải nữ nhân bình thường, cũng chỉ có người dám cùng hoàng a mã ta cãi nhau,”

92. Chương 92: Thảm Bại

Tâm Di đi thẳng qua cửa, hướng Ung Chính làm ồn:” Ta có lời cùng người nói,”

” Tâm Di, người không cần lớn tiếng như vậy, trầm nghe được”

” Người nghe được? Ta ở cửa bị người ngăn lại, người như thế nào nghe không thấy?” Tâm Di căm tức nói,

” Ai lớn gan như vậy?” Ung Chính hỏi,

Tâm Di nói với tiểu thái giám bên cạnh:” Người trước đi ra ngoài,” Đột nhiên cảm giác không đúng, hướng hần nhìn thoáng qua,

Ung Chính hiểu ý:” Người đi trước đi!” Tiểu thái giám cúi đầu, đi ra ngoài,

Tâm Di nhìn theo hần đi ra ngoài, xoay mặt đối với Ung Chính liền nói thẳng:” Người đang tính cái gì, người cho Nạp Lan Đức Duật đi tiêu diệt Thiên Địa hội, chính mình lại lưu lại một người của Thiên Địa hội bên người,”

” Việc của trăm cùng Tứ Nương người không cần phải xen vào,” Ung Chính biết nàng đã nhìn ra,

” Ta không thêm quân, ta hỏi người, vì cái gì chỉ cấp Nạp Lan Đức Duật ba trăm người, này không phải làm khó người sao?” Tâm Di chính là vì việc này mà tới,

” Có người làm quân sư, hần nhất định chiến thắng trở về”

” Phải không?” Tâm Di kéo dài âm điệu nói:” Ta như thế nào cảm giác người nghĩ muốn qua sông đoạn cầu đi?”

” Tâm Di, người sao lại nói vậy, trăm sẽ không lấy oán trả ơn,” Ung Chính tự nhiên không chịu thừa nhận,

” Người yên tâm, tới thời điểm thích hợp, không cần người nói, ta sẽ tự đi,”

” Người định đi đâu, trăm còn muốn nhờ vào người!” Ung Chính bây giờ còn không muốn cùng Tâm Di nháo cươg,

Tâm Di cũng không nghĩ muốn cho Ung Chính nan kham, vì thế thở dài một hơi,” Ta gần đây tâm tình không tốt, người đừng trách móc!”

” Trăm biết, việc này cũng oán trăm, nếu lúc trước trăm an bài một nơi cho Uyển nhi thì cũng đã không có những việc kia, Ngày đó, Uyển nhi tiến cung cùng trăm nói rất nhiều, nàng nói, nàng đối với người thực áy náy, là nàng dùng sai người, không nhìn thấu Tiểu Thảo, cô phụ một mảnh tâm của người, cho nên, nàng chỉ có thanh đăng hoàng cuốn, ăn chay niệm phật để chuộc tội!”

” Đừng nói nữa!” Tâm Di thanh âm rất thấp,” Ta không trách nàng, thủy chung ta đều đem nàng trở thành hảo tỷ muội, chính là, thiên bất toại nhân nguyện(trời không chiều lòng người), là vận mệnh trêu đùa chúng ta”

” Người có muốn đến xem nàng không?”

Tâm Di lắc đầu, lại nhớ tới vấn đề ban đầu ,” Ta hỏi người, nếu Thiên Địa hội tiêu diệt không hết, người sẽ định tội gì cho Nạp Lan Đức Duật?” Tâm Di thật tình muốn biết vấn đề này, nàng làm sao có thể để cho Nạp Lan Đức Duật chịu thiệt,

” Trẫm sẽ không giáng tội cho hần, Thiên Địa hội tồn tại cũng không phải một năm hai năm, trẫm vẫn không muốn cùng bọn họ quá mức so đo, hiện tại vấn đề của trẫm là triều đình, lần này thâm nghi cho Nạp Lan Đức Duật đi hạ uy phong của Thiên Địa hội, bọn họ ở Sơn Đông Sơn Tây gây náo loạn không chịu được,”

” Thật vậy chăng?” Tâm Di có điểm không quá tin tưởng,

” Trẫm đã từng lừa gạt người chưa? Hiện tại nguôi giận đi!” Ung Chính thêm một bước lung lạc:” Chờ hần trở về, trẫm phong Thanh Thanh của người là Đại cách cách, còn có, chúng ta làm thông gia thì thế nào? Trẫm đem vị trí Hoàng Lịch chính phúc tấn lưu cho Thanh Thanh!”

Tâm Di lập tức cự tuyệt:”Miễn, Thanh Thanh của nhà chúng ta không có mệnh làm hoàng hậu, nàng phải cùng bao nhiêu nữ nhân chung một trượng phu, ta không đồng ý!”

” Tâm Di!” Ung Chính chau mày,

” Người tổng cộng mới có ba đứa con, trừ bỏ hần, người còn có thể truyền cho ai?” Tâm Di cũng không kiêng kị,

” Lời này người cùng trẫm nói liền thôi, ngàn vạn lần không thể rơi vào trong tai người khác,” Ung Chính chỉ lên trên tấm biển ‘Chính Đại Quang Minh’, “Trẫm mấy ngày hôm trước vừa mới viết hảo,”

Tâm Di xem cũng không ngẩng đầu nhìn, chỉ nói:” Ta biết, ta mà muốn nói lung tung thì đã sớm mất mạng,” Nhìn nhìn Ung Chính, nói tiếp:” Kỳ thật, hoàng a mã người rất cuộc có hay không đem di chiếu đặt ở trên này, ta không hề biết!”

” Cái gì, người khi đó là nói dối?” Ung Chính nghi nghi,” Không đúng, nếu người nói dối, hoàng a mã đã không có phản ứng lớn như vậy!”

” Hần có phản ứng lớn như vậy đã nói lên, khi đó hần trong lòng đã muốn tính toán đem ngôi vị hoàng đế truyền cho người, người nghĩ lại nha, vài năm trước đó lễ ‘tế thiên’ đều là người đi, hần vì cái gì không phái người khác? Sau hần lại hỏi ta, hần có hay không lập sai người, có thể thấy được, khi đó, hần hẳn là đã viết hảo di chiếu, tuy vậy, lịch sử lại cho rằng hần là trước khi chết viết,”

”Hoàng a mã làm việc luôn luôn không ai có thể đoán được mục đích thật, so ra thì trẫm kém xa”

Bọn họ ở trong này nói chuyện phiếm, Nạp Lan Đức Duật lại ở bên ngoài gian khổ chiến đấu, tuy vậy, trong tay có quyển sổ kia, cần quét Thiên Địa hội dễ như trở bàn tay, từ Sơn Đông đến Sơn Tây, một đường qua, đến đâu là từng cứ điểm đều bị hần nhất nhất phá hư, người may mắn thoát khỏi có thể đếm được trên đầu ngón tay,

Bởi vì thế tới vừa nhanh vừa mạnh, Thiên Địa hội muốn dời đi đều không kịp, thường thường là một cứ điểm vừa mới bị hủy, sau khi nắm được tin tức, mọi người còn đang thảo luận xem nên xử trí như thế nào thì Nạp Lan Đức Duật đã theo sau đi tới, tự nhiên lại là một hồi giết chóc,

Thiên Địa hội bị đánh cho trở tay không kịp, các phân đà liên tục báo nguy,

Hôm nay, Nạp Lan Đức Duật gặp lại Tần Phong, sau một hồi đánh ác liệt, Tần Phong mang theo thương tích bỏ trốn, Nạp Lan Đức Duật dẫn binh ở phía sau đuổi theo, đi vào phụ cận bờ sông của một điền trang bỏ trống

Tần Phong cả người thương tích, nghiêng ngả lão đảo vào phòng, vào đến phòng liền kêu to:” Tổng đà chủ!”

Vu Khiếu Tuyền vội vàng đỡ lấy hấn: “Tần hương chủ, người sao lại chặt vật thể này?”

” Tổng đà chủ, ta nhận được tin tức, từ Sơn Đông, Sơn Tây, Hà Bắc đến Hà Nam cơ hồ tất cả phân đà đều bị hủy, các huynh đệ toàn bộ gặp nạn,” Tần Phong khóc lóc kể lể với Vu Khiếu Tuyền,

” Ung Chính so với Khang Hi còn ngoan, triều đình lần này phái ai lãnh binh?” Vu Khiếu Tuyền cực kỳ đau lòng,

Tần Phong cắn răng, hung tợn nói: “ Là đối thủ một mất một còn của chúng ta, Nạp Lan Đức Duật,”

” Lại là hấn!” Vu Khiếu Tuyền tức giận,

Tần Phong còn nói: “ Tổng đà chủ, ta hoài nghi trong Thiên Địa hội chúng ta có phản đồ, bằng không, Nạp Lan Đức Duật làm sao có thể biết rõ các cứ điểm của ta nhất thanh nhị sở”

” Phản đồ, là ai?” Vu Khiếu Tuyền nhìn lướt qua mọi người,

” Tốt nhất phải tìm ra được hấn càng sớm càng tốt, bằng không, Thiên Địa hội sớm hay muộn cũng bị hủy ở trong tay hấn,” Tần Phong mệt mỏi nói, Lập tức có người phụ họa, “ Đối, tra ra hấn sau thiên đao vạn quả, là chết đi huynh đệ báo thù!”

” Tổng đà chủ, bọn quan binh hướng bên này lại đây,” Một gã thiên địa hội thành viên hoang mang rối loạn trương trương địa vào nhà báo cáo nói,

Vu Khiếu Tuyền nói với mọi người: “ Các người chạy nhanh đi, lên thuyền qua sông, quan binh phần lớn là vịt cạn, chỉ cần đuổi tới nơi có nước, bọn chúng liền không thể làm gì,”

” Tổng đà chủ, vậy còn người?” Tần Phong hỏi,

” Ta cản ở phía sau,”

” Không được, phải đi cùng nhau đi,” Tần Phong không đồng ý, hấn mặc dù có chút ngoan cố, nhưng lại phi thường giỏi về việc tức giận với người khác

” Không thể cùng nhau chịu chết,” Vu Khiếu Tuyền biết Tần Phong không chịu để ột mình mình chịu chết,

” Tốt lắm, các huynh đệ đi trước, ta cùng tổng đà chủ cản phía sau,”

Mọi người ai cũng không chịu đi trước, “Chúng ta cũng không đi, cùng bọn họ liều mạng,”

Bọn họ còn đang tranh chấp, Nạp Lan Đức Duật đã dẫn nhân mã tới bên ngoài trang viên, quan binh cử nhăm đến trang viên mà tiến, Nạp Lan Đức Duật ngồi trên lưng ngựa, châm hỏa lên trên mũi tên, kéo cung bắn hỏa tiễn lên trên nóc của trang viên,

Lửa càng cháy càng mạnh, ngọn lửa theo thể gió cuộn cuộn nổi lên, ở trên nóc nhà, cửa sổ, cửa ra vào lửa bốc lên cháy mãnh liệt, rất nhanh, ở một bên vách nhà, “ Lao ra đi!” Nhìn thấy phòng ốc bắt đầu sập, Tần Phong liền dẫn đầu mọi người xông ra ngoài,

Nhìn thấy có người chạy ra khỏi phòng, Nạp Lan Đức Duật hạ lệnh, “ Bắn tên!” Tên bắn như mưa rơi hướng đến người của Thiên Địa hội bay vụt qua, người của Thiên Địa hội liền huy đao kiếm làm lá chắn(sự thật đã chứng minh việc dùng binh khí làm lá chắn là không thể nên hãy hiểu rằng đây là có sử dụng phép ‘nói quá’ (__ __!))

Tần Phong giận dữ rống: “ Nạp Lan Đức Duật, người chỉ biết tránh ở chỗ tối bắn tên, có giỏi, chúng ta đơn thương độc đấu,”

” Tần Phong, người không có tư cách” Nạp Lan Đức Duật lười cùng hấn đấu!

” Ta có tư cách không?” Vu Khiếu Tuyền cao giọng hỏi,

” Tối hảo, lần trước ta hạ thủ lưu tình, lần này sẽ không bỏ qua người,” Nạp Lan Đức Duật nhìn thấy Vu Khiếu Tuyền có một loại thực đặc biệt,

Vu Khiếu Tuyền nói với Tần Phong: “ Ta sẽ cản hấn, người mang theo các huynh đệ đi,”

” Còn muốn chạy? Hôm nay các ngươi một kẻ đều chạy không được, tiếp chiêu!” Nói xong, Nạp Lan Đức Duật lập tức nhảy lên, thẳng đến Vu Khiếu Tuyền, hai người cũng không câu nệ cái gì, lập tức động thủ,

Quan binh cũng cùng người của Thiên Địa hội chiến đấu kịch liệt, trận hỗn chiến này, quỷ khóc thần sầu, song phương đều không chút lưu tình, chém giết lung tung, đao chưa đánh chết, lợi kiếm tái thứ(đại khái là chưa bị đao đánh chết thì đã bị kiếm đâm), Tần Phong giống như một tên say, thấy quan binh liền giết, ánh đao sáng lấp lánh chặt đứt đầu kẻ khác,

Nạp Lan Đức Duật cùng Vu Khiếu Tuyền đánh nhau từ trên bờ xuống dưới nước, từ bờ bên này đánh qua bờ bên kia,” Nạp Lan Đức Duật, ta thực hối hận khi ở trong ngôi miếu đổ nát kia lại nghĩ vớ vẩn, lưu tính mệnh của ngươi,” Vu Khiếu Tuyền vừa đánh vừa nói,

” Ta mới hối hận, sớm biết rằng ngươi là Vu Khiếu Tuyền, ta căn bản sẽ không cùng ngươi làm bằng hữu,”

Đánh một trận, hai người đột nhiên đồng thời dừng tay không đánh,

” Ngươi đi đi!” Nạp Lan Đức Duật nói,

” Vì cái gì thả ta đi?”

” Trong ngôi miếu đổ nát ngươi không có giết ta, coi như ta khiếm ngươi một cái nhân tình,”

Vu Khiếu Tuyền buồn bực nói:” Không cần, huynh đệ Thiên Địa hội đều chết ở trên tay ngươi, ta sống một mình trên đời còn có cái gì ý tứ?”

Nạp Lan Đức Duật nói:” Nếu ngươi nghĩ muốn tự sát, ta sẽ không ngăn ngươi, nhảy xuống đi!”

” Mơ tưởng!” Vu Khiếu Tuyền không ngốc như vậy,” Nạp Lan Đức Duật, nếu ngươi cảm thấy được khiếm ta một cái nhân tình, nói cho ta biết, ai là phản đồ của Thiên Địa hội?”

” Cái gì phản đồ?” Nạp Lan Đức Duật thật bị hấn hỏi làm sửng sốt,

” Nếu không có phản đồ, ngươi làm sao có thể biết được các phân đà của chúng ta?” Vu Khiếu Tuyền vẫn không có loạn, vẫn biết dùng cân não.

” Ta sẽ không nói cho ngươi,” Nạp Lan Đức Duật lúc này mới hiểu được, nhưng hấn làm sao có thể nói là Tâm Di thân danh sách của ngươi, cho nên ta biết, ngốc mới có thể nói ra,

” Ngươi đã muốn thắng ta, còn giữ cái tên bội bạc kia làm gì?”

“Vu Khiếu Tuyền, ngươi thực bốn, không phải bốn bình thường!” Nạp Lan Đức Duật không nghĩ cùng hấn nhiều lời, cuối cùng, chỉ nói:” Ta đi rồi, tốt nhất không được để cho ta nhìn thấy ngươi, nếu không, ta sẽ không tái thủ hạ lưu tình,”

” Ngươi nghĩ rằng ta nguyện ý nhìn đến ngươi sao, lần sau, không phải ngươi chết chính là ta mất mạng,” Hai người hừ một tiếng, đồng thời lại nhớ tới chiến trường, phóng nhãn nhìn lại, thi thể la liệt, người bị thương cũng đều là thiếu cánh tay ít cái chân,

Bọn họ làm cho người khác nhìn đến thương tâm không thôi” Vu Khiếu Tuyền, ngươi xem xem, đây chính là kết quả Thiên Địa hội các ngươi muốn,”

” Là ngươi mang binh tới, hiện tại lại đổ lên đầu ta”

” Nếu các ngươi không quấy rối ở Sơn Đông, Sơn Tây thì ta sao phải mang binh tới?”

” Ngươi sao không nghĩ xem ta vì cái gì quấy rối?”

Nạp Lan Đức Duật thật sự không có hứng thú cùng Vu Khiếu Tuyền đấu võ mồm, quay ra phía thủ hạ hô,” Kiểm tra nhân số, chúng ta quay về kinh!” Mang đi ba trăm người, quay về kinh chỉ có một nửa cũng không tới,

Vu Khiếu Tuyền so với hấn thảm hại hơn, bị Nạp Lan Đức Duật tiêu diệt gần hết, toàn bộ khu vực phía bắc của Thiên Địa hội coi như hoàn toàn không tồn tại, rất nhiều huynh đệ vào sinh ra tử của Thiên Địa hội đã chết, ngay cả Tần Phong cũng đã chết, điều này làm cho hấn rất thương tâm, thương tâm lại hướng tới kẻ phản đồ thành nỗi hận, hạ quyết định quyết tâm đem kẻ này tìm cho ra,

Trở lại kinh thành, Nạp Lan Đức Duật hướng Ung Chính báo lại chiến dịch lần này, Ung Chính thực vừa lòng, "Người làm tốt lắm, trẫm đã hạ chỉ phong nữ nhi của người, Nạp Lan Thanh Thanh là đại cách cách, tấn phong người là Đức thân vương,"

Hồng môn của Nạp Lan gia lập tức thay đổi, Nạp Lan Hoành ngồi ở trong phòng, dầu không được nội tâm vui vẻ, nói: "Duật nhi, Hoàng Thượng thật sự là long ân mệnh mông cuồn cuộn, Thanh Thanh vi đại cách cách, người thì được tấn phong là Đức thân vương, phải biết rằng, thân vương thì không hề được dung cho người bên ngoài hoàng tộc, Hoàng Thượng đối với người thật sự là vài phần kính trọng, chúng ta phải hảo hảo ăn mừng một phen,"

"Lần này ít nhiều nhờ Tâm Di từng ở tổng đà Thiên Địa hội lấy được danh sách, con mới có thể thuận lợi bình định Thiên Địa hội," Nạp Lan Đức Duật nhìn Tâm Di nói,

"Tổ tông tích đức, Tâm Di là phúc tinh của nhà chúng ta!" Nạp Lan Hoành đối với người con dâu này là vừa lòng vô cùng, từ lúc Tâm Di vào cửa, con trai liền một đường thẳng chúc, tuy rằng sau lưng cũng có người nói xấu, nhưng xem ra, kia đều là hâm mộ cùng đổ kỵ, Huống chi Tâm Di thông minh, hiền hoà, tôn trọng hần, hần còn có cái gì không hài lòng, nếu nhất định phải nói không vừa lòng, thì phải là đến hiện tại mới chỉ có một cháu gái,

Mà Tâm Di lại cau mày, trầm mặc không nói, Nạp Lan Đức Duật hỏi: "Làm sao, Tâm Di, người không vui sao?"

"Ta một chút cũng không vui, trèo càng cao thì ngã càng đau, hôm nay hần có thể cho người nhiều vinh quang như vậy, ngày khác cũng có thể thu hồi hết thấy, hần đối với người phong thưởng càng cao, trong lòng đối với ta nghi kỵ lại càng thâm,"

"Tâm Di, người lo lắng nhiều, người cùng Duật nhi vì Hoàng Thượng làm nhiều chuyện như vậy, có công nên mới có phong thưởng thôi," Nạp Lan Hoành không cho là đúng nói,

"A mã, công cao cái chủ (công cao át thế chủ) nha! Có bao nhiêu đại công cũng có bấy nhiêu tội, thân là hoàng đế, sẽ không cho phép có người nào uy danh lớn hơn hần, Hàn Tín, Nhạc Phi, Viên Sùng Hoán, rất trung, kết cục lại càng thảm, thái độ làm người của Ung Chính ta rất rõ ràng, hần sợ dĩ cấp Đức Duật liên tục gia phong, chính là làm cho ta tin tưởng hần sẽ không qua sông đoạn cầu, làm cho ta tiếp tục giúp hần, bởi vì long ý hần còn không có tọa ổn, chờ hần đem dị kỷ bài trừ, tọa ổn giang sơn, cũng chính là lúc đối phó chúng ta,"

Nạp Lan Đức Duật cũng lo lắng: "Người nếu hiểu được tâm tư của hần, vì sao còn muốn giúp hần?"

"Nhìn hần, ta nhớ tới di ngôn của Khang Hi lúc lâm chung, cho nên hần mỗi lần muốn nhờ ta, ta cũng không nỡ cự tuyệt, ta càng giúp hần, hần lại càng không thể dễ dàng tha cho sự tồn tại của ta, hần là hoàng đế, như thế nào có thể bị một cái tiểu nữ tử nắm trong tay?" Tâm Di đối với Ung Chính hiểu biết thật sự thấu triệt, cho nên từ lúc Nạp Lan Đức Duật từng bước thẳng chúc, nàng đã lo lắng đường rút,

Đang nói, người đến chúc mừng, Tiết Ngôn mang theo Tam tỷ muội kia, mặt sau còn có Hoàng Gia Nhạc, nhìn bộ dáng hần cùng Hồng Dao chỉ biết bọn họ hai người chuyện tốt mau đến,

Tam tỷ muội gần nhất, trước hết cấp Nạp Lan Đức Duật chúc, "Đức thân vương!"

Nạp Lan Đức Duật vội xua tay, "Đừng, ngàn vạn lần đừng! Ta nhìn thấy các người ba cái liền sợ!"

"Người sợ cái gì nha? Chúng ta chính là tiểu nữ tử, người hiện tại là thân vương, trong triều đình trừ bỏ Trương Đình Ngọc cùng vài vị cựu thân, ai còn có thể cùng người so?" Thu Yến vẫn tùy tiện như vậy, nói chuyện không chỗ nào cổ kỵ,

"Cũng đừng tăng bốc ta, ta đã muốn mau rời đi," Thấy Hồng Dao mặt núp ở phía sau, liền giữu cột Hoàng Gia Nhạc, "Hoàng lão đế, nhĩ hảo tinh mắt, liền đem một kẻ tốt mắt lừa được rồi,"

Nạp Lan Đức Duật chúc quan so với Hoàng Gia Nhạc lớn hơn, cho nên Hoàng Gia Nhạc không dám phản bác, cũng ngượng ngùng phản bác, đổ mắt ở một bên không hé răng, Tâm Di nhìn thấy hần như vậy, vội thay hần giải vây, đem đề tài chuyển dời đến nơi khác,

Bọn họ đến, Nạp Lan Hoàn tự nhiên là phải thiết yến khoản đãi, Nạp Lan Đức Duật uống hơi quá, liền đứng dậy đi ra ngoài (anh ý đi gặp William Cường nhưng ta không biết nói sao nên...), khi trở về, nghe được phía sau mấy ngọn giả sơn tựa hồ có tiếng người, trong lòng cảm thấy kỳ quái, liền lén lút đi qua coi.

93. Chương 93: Nghĩa Muội

Vừa thấy, mặt của Nạp Lan Đức Duật đã đỏ càng thêm đỏ, Tú nhi cùng Hoàng Lịch ôm nhau ở một chỗ, cũng không biết Hoàng Lịch đến lúc nào, hần nhẹ nhàng ho khan một tiếng, hai người lúc này mới phát hiện Nạp Lan Đức Duật, Tú nhi xấu hổ chạy nhanh như chớp, Hoàng Lịch cũng có chút ngượng ngùng, tiến đến trước mặt Nạp Lan Đức Duật, ngượng ngùng nói: "Người đừng nói cho hoàng a mã ta biết!"

"A ca, ngài đến đây lúc nào, đến như thế nào cũng không cho người báo một tiếng?"

"Không cần, bọn Tiết Ngôn đều đang ở đây, nói ta đến các người lại hưng sư động chúng, nhiều phiền toái!"

Nạp Lan Đức Duật xem hần, "Ta nói tứ a ca, người tốt xấu cũng là a ca, vừa rồi nếu bị người bên ngoài gặp được, hội gặp phải nhiều phiền toái!"

"Nạp Lan, người đem Tú nhi cho ta được không, ta cũng không muốn ba ngày hai đêm lại chạy đến đây, Nếu bị đã Nạp Lan Đức Duật thấy, Hoàng Lịch cũng nói rõ với hần,

"Việc này ta không làm chủ được, người đi nói với Tâm Di"

"Ta không dám!" Trừ bỏ Ung Chính, Hoàng Lịch thấy Tâm Di có điểm nhút nhát, "Nạp Lan, nhờ người đi nói với cô!"

Nạp Lan Đức Duật rời đi cũng được một lúc, Tâm Di cảm thấy kỳ quái, có đi WC cũng không lâu như vậy, vì thế cũng ly khai đi tìm, nghe được phía sau hòn giả sơn có người nói chuyện, đi qua, thấy Hoàng Lịch, cũng thấy kỳ quái, "Hoàng Lịch, người đến đây lúc nào?"

"Vừa tới!"

"Đức Duật, các người ở sau giả sơn làm gì, có cái gì nói thì vào trong phòng nói!"

"Cô cô, các người mời khách, ta không đi!"

"Người đến phòng ta! Ta gọi người đến cho người!" Tâm Di biết hần không muốn đi gặp đàm người Tiết Ngôn,

Hoàng Lịch lúc này đi theo Tâm Di đi, Nạp Lan Đức Duật đi ra ngoài tiếp khách, Tới trong phòng Tâm Di, ngửi thấy một mùi hương đặc biệt, Hoàng Lịch dùng sức hít, "Thơm thật! Dễ ngửi!"

"Hoàng Lịch, người gần đây rất hay tới đây, như vậy không tốt,"

"Không ai biết, cô cô, ta đến một mình, cũng chưa có dẫn theo người"

"Chính là bởi vì thế ta mới lo, nếu trên đường có gì sơ xảy thì sao, ai biết được!" Tâm Di cũng là vì hần suy nghĩ,

Hoàng Lịch đứng dậy, đi đến bên cạnh Tâm Di ngồi xuống "Cô cô, người hiểu ta nhất, là đi!"

Hần vừa nói, Tâm Di chỉ biết hần không nói chuyện tốt, khẳng định có yêu cầu gì nhờ mình đỡ, trừ bỏ Tú nhi dường như không có cái gì khác, vì thế cười cười nói: "Người chính là ý vào ta thương người mới như vậy được một tắc lại muốn tiến một thước!"

Quả nhiên, Hoàng Lịch cọt nhả đối với Tâm Di nói: "Hắc hắc, cô cô, người, người đem Tú nhi cho ta, được không?"

Tâm Di xem xét hần liếc mắt một cái, thầm nghĩ, "Tiểu tử này, mới mấy tuổi mà!" Nghĩ nghĩ, hỏi: "Đem nàng cho người cũng không là vấn đề, vấn đề là người tính toán an trí nàng như thế nào?"

” Ta thú nàng!” Hoàng Lịch trả lời đặc cũng thực mau,

Tâm Di lắc đầu, “Tú nhi thân phận như thế nào, người thân phận như thế nào, hoàng a mã người nguyện ý sao? Coi thân phận hần hiện tại, đừng nói trắc phúc tấn, ngay cả tam phúc tấn tứ phúc tấn cũng không đến phiên nàng,”

Não Hoàng Lịch nghĩ cũng nhanh,” Người cùng hoàng a mã nói, hần khẳng định đồng ý,”

” Người đánh giá rất cao năng lực của ta, việc này không thể so với những việc khác, người là a ca, người hần là so với ta càng rõ hôn sự của người là như thế nào”

” Ta biết, cho nên mới muốn cô cô người đi nói với hoàng a mã, mặt mũi của người so với ai khác đều lớn hơn,” công phu triển nhân(mê hoặc người khác) của Hoàng Lịch cũng rất lợi hại, không ngừng dụ dỗ Tâm Di, Kỳ thật, Tâm Di không phải không nghĩ thành toàn bọn họ, nhưng nàng nếu như vậy đi nói với Ung Chính rằng Hoàng Lịch thích Tú nhi, muốn thú về nhà, đảm bảo không thông,

Suy nghĩ lúc lâu, mới nói:” Hoàng Lịch, người đừng náo loạn, ta đáp ứng người đi nói, nhưng không phải hiện tại, hiện tại hoàng a mã người rất bận, không thích hợp đi nói cái này, chờ qua một hai năm, được không?”

” Còn muốn chờ một hai năm!” Hoàng Lịch tiết khí,

” Qua năm người mới 13 tuổi, hôn sự thật quá sớm,”

Hoàng Lịch bắt đắc dĩ,” Vậy được rồi, cô cô, nói chuyện phải giữ lời, đáp ứng đi nói rồi liền nhất định phải đi nói,”

” Ta bao giờ nói chuyện không giữ lời!” Tâm Di hồng hần,” Được rồi, ta kêu Tú nhi đến gặp người,” Nghe thấy thế, Hoàng Lịch cao hứng,

Buổi tối, Nạp Lan Đức Duật cùng Tâm Di nói đến chuyện ban sáng, Nạp Lan Đức Duật hỏi Tâm Di tính toán như thế nào an trí Tú nhi, Tâm Di đem ý của mình cùng hần nói, Nạp Lan Đức Duật nghe xong buổi chiều không nói gì, Hần cùng Tâm Di ý giống nhau, hai người kia khoảng cách quá lớn, chỉ sợ Ung Chính sẽ không đồng ý,

” Vậy người có nghĩ ra hảo biện pháp nào không?”

” Biện pháp có một, không biết người có chịu hay không?” Tâm Di nhìn Nạp Lan Đức Duật,” Ta nghĩ cho người nhận nàng làm muội muội, như vậy, Tú nhi còn miễn cưỡng có thể xứng đôi với Hoàng Lịch, không đến mức về sau bị người xem thường,”

” Hảo, ta không ý kiến!”

” Việc này phải long trọng, phải phô trương, người cùng với a mã đi thương lượng một chút, còn muốn cùng cha mẹ Tú nhi đi thương lượng, phải đem thân phận con nhộng của nàng bỏ đi”

” Nàng là người của nhà Bát gia, Bát gia đồng ý sao?” Nạp Lan Đức Duật lo lắng,

” Hần sẽ đồng ý, Người hần là nhìn ra, Ung Chính đối hần thế nào?”

Nạp Lan Đức Duật gật gù đầu,” Hoàng Thượng đem mọi người bên người bát gia điều đi phân phát, có ý cô lập hần, hơn nữa nhiều lần ở trong lời nói có ẩn ý, đây là xao sơn chấn hổ!(làm động núi làm hổ sợ) Không chỉ như vậy, liên mấy tháng này ngay cả bản thân hần cũng nhiều lần bị phạt!”

” Người nói hay một chút, cho nên, việc Tú nhi, hần hần là sẽ không phản đối,”

Ngay tại lúc hai vợ chồng Tâm Di nói xem làm thế nào để đề cao thân phận Tú nhi, Tú nhi đã ở trong nỗi sầu của tương lai, Tâm Di từng hỏi qua nàng có nguyện ý hay không cùng nữ nhân khác chia sẻ trạng thái, điểm này, nàng đã biết, nàng lo lắng chính là về sau bên người Hoàng Lịch nữ nhân một nhiều, hội vắng vẻ nàng, hướng chỉ mình thân phận hèn mọn, Hoàng Thượng cùng hoàng hậu có thể đồng ý hay không, cho dù đồng ý, chỉ sợ cũng sẽ không coi trọng, khi đó, mình ngay cả khóc lóc kể lể cũng không được, bởi vì Tâm Di đối với nàng nói qua, một khi nàng theo Hoàng Lịch, về sau đường sẽ do mình chọn mình đi, Tâm Di sẽ

không xen vào nữa, chính là không đi theo Hoàng Lịch, nàng có năng lực đấu với ai? Hoàng Lịch hiện tại đã không phải tiểu hài tử, giờ tay nhắc chân rõ ràng là khí khái nam nhi, càng ngày càng hấp dẫn nàng,

Nàng không ngủ được, đem Quyên nhi cũng gây sức ép đến không thể ngủ,” Tỷ, người suy nghĩ cái gì?”

” Không có!”

” Gạt người, ta biết người suy nghĩ cái gì, người nghĩ tình lang của người,”

” Nha đầu chết tiệt kia, còn tuổi nhỏ liền đồng này!”

Quyên nhi cười khúc khích,” Tỷ, nói cho ta biết, người nọ là ai vậy?”

” Không nói cho người!”

” Không nói đừng nói, ngày khác ta đi hỏi Mai tỷ tỷ,” Quyên nhi nghịch ngợm nói,” Ta sớm hay muộn sẽ biết Hấn là ai”

Tú nhi vô tâm cùng Quyên nhi đấu võ mồm,” Ai, Quyên nhi, người đừng náo loạn, ta cùng hấn có thể hay không cùng một chỗ cũng không biết đâu!”

” Hấn không thích người sao?”

” Thích!”

” Hấn thích người, người thích hấn, này không phải được rồi, hai người thích nhau bởi vì cái gì không thể cùng một chỗ?” Quyên nhi dù sao tuổi còn nhỏ,

” Muội tử, người tỷ thích không phải người bình thường, thân phận hấn rất cao, tỷ tỷ không xứng, thân phận tỷ tỷ thấp như con nhộng,”

” Ta cũng vậy! Ta là người nhà Phú Sát, Phú Sát thị(tộc nhà Phú Sát) là danh môn vọng tộc của Đại Thanh, hoàng hậu tương lai của Hoàng Lịch chính là do Phú Sát tổng quản, nữ nhi của Đại học sĩ Lý Quang,(chỗ này không hiểu lắm)

” Vậy nhà người sao lại thành người của Hoà than vương?” Tú nhi không rõ,

” Ta cũng không rõ, khi đó a mã ta bị bệnh,” người dân tộc Mãn, bất luận thế nào, đều xưng cha mẹ là a mã ngạch nương,” Cũng từng hướng chủ tử vay tiền, cũng không chưa hảo, sau lại cũng ngưng ngưng mở miệng, ta cũng không biết cái kia cái gì cừu gia như thế nào hội nhận thức a mã ta, liền chủ động cho ta mượn ngân lượng, còn giới thiệu thầy thuốc cho chúng ta, kia thầy thuốc cũng có bản lĩnh, a mã ta dần dần tốt lên, nhưng ngày đó hấn uống mấy hùm nước lạnh, kết quả bệnh tình đột nhiên trầm trọng, không bao lâu thì đi, sau lại, cừu gia kia liền đến đòi nợ, chuyện sau này, các người đều biết” Quyên nhi nói xong liền khóc,

Tú nhi đem Quyên nhi kéo vào trong lòng,” Đừng khóc, chúng ta coi như may mắn, may mắn gặp cách cách, bằng không, ta cũng đã sớm chết!”

” Tỷ, cách cách muốn ta gọi người là tỷ, vì cái gì?”

Tú nhi lắc đầu,” Ta không biết, tuy vậy, cách cách nhất định là vì chúng ta suy nghĩ, nàng đi vào nơi này, cải biến vận mệnh bao nhiêu người, chúng ta chính là hai cái trong đó, Quyên nhi, ngủ đi, cái gì đều đừng nghĩ, hết thảy có cách cách làm chủ cho chúng ta,”

Ngày hôm sau, Tâm Di đi Liêm vương phủ, được nghe Tâm Di tới cửa, Dận Tự vừa sợ vừa lo, vị cô nãi nãi này nếu không có việc gì sẽ không đến cửa nhà mình, chạy nhanh khách khách khí khí mà đem Tâm Di nghênh tiếp,

Tâm Di đánh giá Dận Tự, ban đầu Dận Tự mặc dù không phải anh tuấn bức người, nhưng trong mấy huynh đệ coi như là oai hùng cường tráng, phong độ, có nam nhân vị, nhưng hôm nay, hấn hình dáng tiêu tụy, thần thái u buồn, trong ánh mắt có bệnh trạng, trên mặt nếp nhăn rõ ràng tăng nhiều không ít, đó là tình thần mệt nhọc cùng tâm lý bị đè ép,

Nghĩ thái độ Ung Chính đối với hần là không công bình, trong lòng Tâm Di cũng buồn bã, đây là tay chân hoàng gia, đây là đấu tranh chính trị tàn khốc, nhưng nàng không có năng lực đi ngăn cản chuyện đã xảy ra, nghĩ đến đây, nàng ôn hòa đối diện tự mở miệng, “Liêm vương, ta vô sự không đáng tam bảo điện (không có việc thì không đến), hôm nay là tới cầu người một việc,”

Dận Tự cười, “Cách cách là tâm phúc trước mặt hoàng thượng, hần đối với người tốt hơn đối với mấy huynh đệ chúng ta nhiều, người còn có chuyện gì đến cầu ta,”

“Liêm vương, ta biết người đối với ta có chút oán hận, nhưng không thể toàn bộ trách ta, tứ ca người đáng cơ, là lịch sử tất nhiên, ai đều thay đổi không được, Hòa thân vương phản nghịch, là trùng hợp, có thể thấy được, hần là hoàng đế mà không phải muốn động là động được, Bát gia, ta thừa nhận, trước kia ta thiên hướng hần, giúp đỡ hần, đối với người không giúp hần thì giúp ai, ta biết tương lai cũng có một chuyện rất thống khổ,”

” Vậy người nói cho ta biết, hần còn có thể đối với ta làm cái gì?”

Tâm Di dùng ánh mắt đồng tình nhìn hần, “Bát gia, người làm cho ta nói như thế nào, trong một năm này, hần như thế nào đối với người, người hần là rất rõ ràng, người sẽ không có thể theo hần chút sao?”

Dận Tự không nói, sau một lúc lâu, mới thở dài một tiếng, “Dận Tự mệnh như thế, hần muốn thế nào thì thế đó đi, ta xem hần tương lai, như thế nào cùng hoàng a mã giao đãi, hần làm tức chết ngạch nương, giết anh em,” Dừng một chút hỏi Tâm Di: “Người hôm nay đến là có chuyện gì?”

” Ta vì Tú nhi đến, bát gia, Tú nhi vốn là người hầu nhà các người, ta nghĩ thỉnh bát gia cho nàng tự do”

Yêu cầu này của Tâm Di làm cho Dận Tự có điểm kỳ quái, nhưng hần cũng biết Tâm Di sẽ không vô duyên vô cớ gánh lấy, nghĩ nghĩ, vẫn là khó hiểu, vì thế hỏi: “Vì cái gì?”

“Tú nhi phải sửa họ Nạp Lan, hy vọng bát gia có thể thành toàn,”

Dận Tự hiểu sai, còn tưởng rằng Nạp Lan Đức Duật thu Tú nhi nhập phòng (hiểu là lập thiếp), liền nói: “Này không cần ta thành toàn, Tú nhi gả cho Nạp Lan sau tự nhiên vào Nạp Lan gia, không còn thân phận người hầu,” Tiện đà giễu cợt Tâm Di, “Người chừng nào thì trở nên hào phóng như vậy, cho hần nạp thiếp?”

Tâm Di liếc mắt một cái, “Người Tú nhi phải gả không phải Nạp Lan, nàng là nhận thức Nạp Lan làm ca ca!”

Dận Tự cân nhắc một chút liền hiểu được, “Người là đề cao thân phận Tú nhi, nói như thế, Tú nhi phải gả không phải người thường, người đem nàng hứa cho ai?”

” Bát gia, cần gì phải hỏi, người nói người đáp ứng hay không!”

” Người làm việc ta có thể có ý kiến sao?” Dận tự tự giễu, “Tâm Di, người là khắc tinh của ta,”

” Bát gia, lời này từ đầu nói lên, cũng không phải ta muốn tới nơi này, không có ta, các người còn không phải giống nhau kết cục, Đa tạ bát gia có thể thành toàn, ta nghĩ, hần hội cảm kích người,” Quả thật, Ung Chính năm thứ tư, Dận Tự bị tước bỏ vương tước, bị giam lỏng, cũng bị cải danh là “A này kia” (!!!), mà sau khi Hoàng Lịch đăng cơ, Cần long năm bốn mươi ba chính thức tuyên bố, gọi bát thúc, cửu thúc hần khôi phục nguyên danh, cùng với con cháu đưa về tôn thất, còn đưa vào gia phả hoàng thất ngọc điệp đưa vào lục kỳ danh cho Khang Hi hoàng đế vị hạ, xem như là Dận Tự khôi phục danh dự, Đương nhiên, cái đó và chuyện Tú nhi không có liên quan gì,

Dận Tự gật đầu, thân phận Tú nhi xem như giải quyết, kế tiếp chính là muốn cùng phụ mẫu nàng thương lượng chuyện sửa họ, Việc này cũng muốn Tú nhi chính mình nguyện ý, Cho nên, Tâm Di trước cùng Tú nhi nói, nghe được Tâm Di dụng tâm lương khổ an bài như vậy, Tú nhi khóc đến nước mắt liên liên, trừ bỏ cảm kích, nàng nói cái gì đều nói không được,

Nữ nhi là chính mình nuôi lớn, về sau muốn kêu người khác là a mã, luôn cảm thấy không dễ chịu gì, cha mẹ Tú nhi mặc dù trong lòng không tha, nhưng nghĩ nữ nhi từ nay về sau không hề là thân phận nô tài, có thể nhập hoàng gia, cũng coi như bay lên cảnh cao, cân nhắc lợi hại, rưng rưng đáp ứng,

Hết thấy đều thu phục, sau đó Tâm Di đi cùng Ung Chính nói Tú nhi phải sửa tông đưa về Nạp Lan gia, Ung Chính cũng hiểu được kỳ quái,” Tâm Di, người đang làm gì?”

“Đức Duật nghĩ muốn nhận muối muối!”

“Tú nhi ở cùng người không phải ngày một ngày hai, như thế nào hiện tại đột nhiên muốn nhận thức muối muối?”

” Hẳn nghĩ muốn nhận ta không lý do phản đối!”

” Hảo,, Nhận thức đi!”

” Ta muốn làm cái nghi thức, người cấp điểm mặt mũi, đưa phân hạ lễ đến!” Cư nhiên đòi Ung Chính tặng lễ, đại khái cũng chỉ có nàng dám làm như thế,

Ung Chính dở khóc dở cười,” Đây dường như cùng trẫm không quan hệ đi, cũng muốn trẫm đến giúp vui?”

Tâm Di thầm nghĩ,” Như thế nào không quan hệ, nếu không cùng Hoàng Lịch có liên quan, ta mới chẳng phải hưng sư động chúng đâu, về sau người sẽ biết!”

” Chính là ý tứ một chút, người cấp cái gì ngọc bội là được, không phá phí người nhiều ít,”

” Đi, trẫm đưa!” Lễ không thể loạn đưa, Ung Chính lúc này lại bị Tâm Di phản đối,

Nghi thức nhận thức muối này mọi người đều biết, tự nhiên là vô cùng - náo nhiệt, mọi người đều biết, Ung Chính cũng tặng một miếng thanh ngọc điệp(ngọc bội hình con bướm) cùng một đôi chén ngọc,

Hiện tại Tú nhi chính thức cải danh kêu Nạp Lan Ngọc Tú, trong nhà mọi đều xưng tiểu thư,

Ngày đó, Hoàng Lịch tự nhiên cũng đến, Tâm Di đem hắn gọi lại,” Hoàng Lịch, ta hôm nay làm vì cái gì người hẳn là minh bạch!”

” Hiểu được!” Hoàng Lịch từ trong tâm cảm kích Tâm Di,” Cô cô, đa tạ!”

” Người không cần cảm tạ ta, nếu Liêm vương không chịu cho Tú nhi tự do, việc này là làm không được, phải tạ ơn, người cảm tạ hẳn đi! Còn có, về sau người tận lực ít tới nhà của ta, nói như thế nào, hiện tại Tú nhi cũng là tiểu thư Nạp Lan gia, không thể cùng người ở trong một phòng như trước, qua năm, ta sẽ đi nói chuyện này với hoàng a mã người, người phải kiên nhẫn một chút, còn nhiều thời gian,”

” Ta nghe cô cô,”

94. Chương 94: Sợ Ném Chuột Lại Vỡ Mất Đồ

âm Di nói chuyện trước mặt Ung Chính quả thật có chút phân lượng, năm sau, thừa dịp Ung Chính cao hứng, nàng nói ra chuyện của Tú nhi cùng Hoàng Lịch, Ung Chính lúc đó mới biết tại sao Tâm Di lại làm lễ nhận thức muối muối phô trương như vậy, lại còn bắt mình đem quà tặng đến

” Trẫm mỗi lần đều chui vào bẫy của người!”

” Đây là tác thành cho người, Hoàng Lịch cũng lớn, cũng nên lập thiếp, sao không thành toàn bọn họ!”

” Không được thú trắc phúc tấn trước khi thú chính phúc tấn(phải lấy vợ cả trước vợ lẽ), đây là quy củ!” Nói tới nói lui, Ung Chính cũng không có tỏ vẻ phản đối,” Trẫm là nể mặt mũi người, bằng không, mơ cũng không được! Người tới, truyền Nạp Lan Ngọc Tú tiến cung gặp trẫm!”

Tú nhi nghe được Ung Chính muốn gặp, hoảng đến không biết nên làm thế nào, Nạp Lan Hoàn cùng Nạp Lan Đức Duật vội trấn an, nói là Hoàng Thượng nếu muốn gặp, nói vậy cũng là đồng ý, hướng chỉ còn có Tâm Di ở trước mặt Hoàng Thượng nói chuyện,

Nơm nớp lo sợ vào cung, đi đến trước mặt Ung Chính, quỳ xuống, sợ hãi mở miệng:” Nô tỳ Nạp Lan Ngọc Tú tham kiến Hoàng Thượng, Hoàng Thượng thánh an!”

” Ngẩng đầu!”

Ung Chính không phải không biết Tú nhi, biết nàng xinh đẹp, nếu không lúc trước cũng sẽ không bị Dư phi ghen tị, lúc này, Tú nhi so với trước kia trưởng thành không ít, không còn tiểu nha đầu ngây ngô, Ung Chính cẩn thận đánh giá nàng, nàng búi tóc sơ rất đoan trang, một thân xiêm y lộ ra dáng người hoàn mỹ, ngón tay dài trắng nõn(tay búp măng đó, giống tay ta), trong mắt lộ vẻ e lệ, màu da hồng nhuận, mắt như thu ba(mắt như nước hồ mùa thu), mỹ mạo như tranh, tư thái có nét đặc biệt, có văn nhã cùng thông minh,

Ung Chính âm thầm gật đầu,” Hoàng Lịch ánh mắt thật không sai! Được!” Hắn quay đầu nói với Lý Đức Toàn, Lý Đức Toàn cầm lấy một khay lụa, Ung Chính lấy một đôi vòng ngọc nạm vàng, ý bảo Tâm Di đeo cho Tú nhi,” Đây là đồ của chiều Đường hay gì đó, còn có trâm gài tóc long phượng bằng bạch ngọc là của Minh triều!” Ung Chính thật hào phóng, cấp đều là thứ tốt, Tú nhi vội khấu tạ,

” Trở về chờ ý chỉ đi!” Ung Chính cũng không nói nhiều, phất tay cho Tú nhi đi ra, Mặc dù không nói gì, nhưng người con dâu này cuối cùng vẫn là thừa nhận, trong lòng mọi người như chút được gánh nặng, Con dâu thừa nhận, nhưng Hoàng Lịch không thể thoát được việc bị Ung Chính giáo huấn một chút, lúc này Hoàng Lịch bị huấn nhưng trong lòng cũng là vui vẻ, rốt cục ‘thủ đắc vân khai kiến nguyệt minh’(chờ cho đến lúc mây tan thì thấy ánh trăng sáng),

Quả nhiên, mấy ngày sau, Ung Chính truyền thánh chỉ” muội muội của Nạp Lan Đức Duật tức Nạp Lan Ngọc Tú chỉ hôn hoàng tử Hoàng Lịch vi trách phúc tấn”, sau khi hành tam khấu cửu bái tạ hoàng ân, chọn ngày tốt thành hôn, trước ngày thành hôn một ngày, của hồi môn tự nhiên là do Tâm Di đại biểu nhà mẹ để đưa đến chỗ Hoàng Lịch,

Ban đêm, Tâm Di đem Tú nhi cùng Quyên nhi đều kêu đến, kéo tay các nàng nhìn xem,“Tú nhi, ngày mai người sẽ sống ở đó, ta rất luyến tiếc,”

” Cách cách, Tú nhi cũng luyến tiếc ngài!”

” Thiên hạ có bữa tiệc nào không tàn, có lúc gặp nhau thì cũng có lúc chia tay, sau khi qua đó sẽ phải tuân thủ quy củ hoàng gia, những quy củ này so với trước kia càng nhiều, người là người thông minh, hẳn là biết nên làm như thế nào,”

” Ta biết, ta sẽ an phận thủ thường, sẽ không cùng người tranh,”

” Tuy vậy người cũng coi như may mắn, tương lai là phúc tấn, sẽ không bị người khi dễ,” Tâm Di quay ra nói với Quyên nhi,” Người ngày mai cũng đi cùng tỷ người! Tỷ muội các người tương lai có thể chiếu ứng lẫn nhau, ta cho các người mười sáu chữ: ‘tuân thủ bốn phận, chớ tạt chớ đổ, làm người hiền lành, phúc trạch lâu dài’,”

Tú nhi nghe hiểu ý tứ Tâm Di,” Cách cách, ngài đối với Tú nhi giống như tái sinh, Tú nhi đời này sẽ không quên cách cách”

” Trở về đi! Ngày mai phải lên kiệu hoa, đêm nay hảo hảo ngủ!”

” Cách cách, để cho Tú nhi tái hầu hạ ngài một đêm đi!” Màn đêm buông xuống, Tú nhi cùng Tâm Di đồng sàng cộng chẩm(cùng ngủ một giường), hai người nói rất nhiều lời trong lòng,

Đem đám người bên cạnh an bài tốt, Tâm Di mới có thể lo lắng cho bản thân,” Sao còn chưa thấy ai, chẳng lẽ hẳn không nhớ đến, Ai!” Vừa nhìn vừa lắc đầu đi tới đi lui,

Tiểu Cúc ở bên cạnh nói,” Cách cách, người xem tiểu cách cách đã đi được, thời gian trôi thật nhanh!”

“Tiểu Cúc, người có tính toán gì không?”

” Ta đi theo cách cách!”

” Người sao lại không có hy vọng gì vậy!” Tâm Di đối với nàng khuyên không biết bao nhiêu lần, nhưng đều không có tác dụng, Đang nói, Thanh Thanh vấp ngã, Tiểu Cúc vội đi nâng dậy lại bị Tâm Di giữ chặt,” Để cho nó tự đứng lên!”

Đứa nhỏ Thanh Thanh này cũng có hứng thú, ngã xuống cũng không khóc, mở to hai mắt nhìn mẫu thân, thấy nàng không để ý mình, cũng liền lần lông lỗ đứng dậy, cổ hướng phía trước chạy đến,

Tâm Di mỉm cười, nói với Tiểu Cúc:” Nếu không ai để ý nàng thì nàng chỉ có thể tự đứng lên,”

” Người mẹ nhẩn tâm!”

” Không phải ta nhẩn tâm, mà là muốn cho nàng từ nhỏ đã biết, chuyện gì đều phải dựa vào chính mình, đại cách cách chỉ là hư danh thôi,”

Tiểu Cúc gật gật đầu,” Cách cách nghĩ thực xa,”

” Ta không thể không nghĩ, ai cũng không biết tiếp theo sẽ phát sinh chuyện gì, người mang nàng đi nghỉ một lát, ta cũng đi nghỉ một lát, thật sự mệt!”

Trở lại phòng, Tâm Di ngồi vào trước bàn trang điểm, chải mái tóc dài,” Khuôn mặt mình bây giờ cùng vài năm trước so sánh thật bất đồng” Tâm Di tự nói với bản thân,

Đột nhiên, gương phản chiếu thêm một khuôn mặt, đó là mặt của Vu Khiếu Tuyền,

” Người rốt cục nghĩ đến ta!” Tâm Di nói với người trong gương,

” Người là nữ tử ta thấy lạ nhất, đối với sự xuất hiện của ta lại không thấy lạ, không sợ hãi,”

Tâm Di chậm rãi xoay người, nói:” Ta đã chờ ngươi rất lâu, ở trong mắt ngươi, hai tay ta dính đầy máu tươi của các huynh đệ Thiên Địa hội, là ta đưa bọn họ xuống suối vàng, ngươi hẳn là tới lấy tánh mạng của ta thay bọn họ báo thù,”

” Nếu hiểu được, sẽ không nhiều lời, chịu chết đi!” Vu Khiếu Tuyền huy kiếm hướng ngực Tâm Di,

Tâm Di nhìn kiếm, mỉm cười, nụ cười ánh lên hạnh phúc, cũng có thê lương,” Biết không? Từ lúc ta từ trên trời rơi xuống, người ta gặp đầu tiên chính là Nạp Lan Đức Duật, hẳn chỉ kiếm vào người ta, tựa như người bây giờ, không nghĩ tới lúc cuối ta ở Đại Thanh cũng bị kiếm hướng vào người, chỉ là đối người mà thôi,”

Vu Khiếu Tuyền trong lòng run lên, không khỏi nói:” Ngươi,,” Tâm Di đem hắc cùng Nạp Lan Đức Duật đánh đồng, không thể nghi ngờ là chạm vào vết thương trong lòng hắc, một kiếm của hắc giờ không chịu nổi nữa,

” Vu đại ca, ngươi có biết ngươi phạm vào rất nhiều sai lầm không? Ngươi lòng dạ đàn bà, thời điểm lần đầu tiên bắt cóc ta nên giết ta, như vậy chuyện về sau cũng không phát sinh, lần thứ hai bắt cóc ta, nên điểm huyết đạo ta và trói ta lại, không cho ta nơi nơi chạy loạn, làm ta tìm được cơ hội, không những đào tẩu mà còn đốt tổng đà của ngươi; ngươi biết rõ ta có tâm cơ, vì cái gì mấy năm qua không thay đổi địa chỉ các phân đà, thế cho nên Thiên Địa hội mới thảm bại ở trong tay Nạp Lan Đức Duật, đây là đại sai lầm của ngươi; ngươi bị nữ nhi tình trường làm loạn không ngừng, một người lãnh đạo lâm vào tình cảm sẽ ảnh hưởng đến sức phán đoán, theo lý thuyết sau khi Thiên Địa hội thất bại, ngươi nên nghĩ đến là ta cầm đi danh sách, nhưng ngươi lại lâu như vậy mới đến tìm ta, trong lúc này ngươi đang làm gì, tìm gian tế trong hội sao; ngươi quá mức nhân từ, trong ngôi miếu đồ nát ngươi rõ ràng có cơ hội giết Nạp Lan Đức Duật, nhưng ngươi lại buông tha hắc, một lần thả này, hại chính ngươi, vừa rồi vào cửa, ngươi căn bản là không nên cùng ta nói chuyện, một kiếm giết ta, thật tốt! Nhưng hiện tại, ngươi lại nghe ta nói lâu như vậy còn không có động thủ,” Những lời này đều là vết thương trí mạng của Vu Khiếu Tuyền, kiếm trong tay hắc không tự chủ được hơi hơi run run,

” Tay ngươi không nên run, lấy võ công cao cường của ngươi đã sớm không có đối thủ, không nên bởi vì mấy lời của ta mà loạn tâm trí, Vu đại ca, ngươi không hạ thủ được, phải không? Không phải nhận được, ngươi gạt được người, nhưng không gạt được bản thân, ở trong lòng ngươi, ngươi căn bản là không muốn giết ta, không đành lòng giết ta, bởi vì ngươi yêu ta!”

Kiếm rơi xuống đất,” Trời ạ, ngươi rốt cuộc là dạng nữ nhân gì, ngươi nhìn thấu ta, ngươi đem cả người ta nhìn thanh thanh Sở Sở(xem cả người thì có xem ..... không???), ở trước mặt ngươi, ta căn bản là trắng trợn(không có che giấu), Vốn ta nghĩ trong Thiên Địa hội có phản đồ, nhưng càng nghĩ càng không có đáp án, thẳng đến vài ngày trước, Nạp Lan Đức Duật nhận muội muội, rồi sau đó gả cho Hoàng Lịch, ta mới nghĩ đến vấn đề ở ngươi trên người, không thể nghi ngờ là ngươi cầm đi danh sách, nếu không, Nạp Lan Đức

Duật như thế nào có thể đánh đầu trúng đó, Người có biết không, ta tìm rất nhiều lý do, hạ nhiều quyết tâm muốn giết người, nhưng người chỉ dùng một lý do, liền đem quyết tâm ta toàn bộ đánh ngã, cũng đem ta đánh ngã! Tâm Di, nhĩ hảo ngoan!” Vu Khiếu Tuyền không thể không thừa nhận lời Tâm Di,” Người nói ta phạm nhiều sai lầm, trong ngôi miếu đồ nát không giết Nạp Lan Đức Duật, không quả quyết là một sai lầm, yêu thế tử của địch nhân, xử trí theo cảm tính là cái sai thứ hai, không thay đổi địa chỉ các phân đà, tự tin mù quáng là cái sai thứ ba, ta không thích hợp làm tổng đà chủ, ta thực xin lỗi các huynh đệ Thiên Địa hội, ta không còn mặt mũi sống trên thế giới này,” Nói xong, Vu Khiếu Tuyền xoay người cầm lấy thanh kiếm trên mặt đất, Tâm Di sớm đoán được hắn có ý muốn chết, không đợi hắn hạ thất lưng, một cước đá bay thanh kiếm qua một bên,

” Vu đại ca, cũng không phải là ta nhẫn tâm, ta ở thời đại này này, chỉ có thể làm như vậy, Tâm Di khó có thể cưỡng lại, nhưng người cũng không nên vì chuyện này mà tự sát! Người như vậy, là muốn làm cho ta cả đời này không An Tâm, áy náy sao?”

” Tâm Di!” Vu Khiếu Tuyền rốt cuộc không chế không được, đem Tâm Di ôm vào trong lòng,

Tâm Di biết đây là mình khiếm hân, cho nên cũng để cho hắn ôm,” Vu đại ca, đừng làm tổng đà chủ nữa, đến một địa phương không ai biết làm lại từ đầu đi, nói không chừng người sẽ cảm thấy cuộc sống bình thản thanh nhạc hơn cuộc sống ngày ngày sát sát trước kia rất nhiều” Tâm Di rời khỏi người Vu Khiếu Tuyền,” Hiện tại đi đi, lập tức đi! Không được xen Thiên Địa hội, không được lại nghĩ đến phản Thanh phục Minh nữa, vĩnh viễn thoát ẩn giang hồ,” Đối với Vu Khiếu Tuyền mà nói, đây là một phương pháp tốt,

Vu Khiếu Tuyền đến nay vẫn không thể quên, nhìn Tâm Di chăm chú thật lâu, sau đó hỏi:” Tâm Di, nếu ta gặp người sớm hơn Nạp Lan Đức Duật...”

Tâm Di lắc đầu, nhẹ nhàng đẩy hắn ra,” Không có nếu, ở đúng thời gian, gặp đúng người, là một loại hạnh phúc; ở đúng thời gian, gặp sai người, là một loại bi thương; ở sai thời gian, gặp đúng người, là một tiếng thở dài; ở sai thời gian, gặp sai người, là một loại bất đắc dĩ,”

Vu Khiếu Tuyền thưởng thức lời của Tâm Di, lúc sau cười khổ một tiếng:” Ta đã hiểu,”

” Ta tin người là ở đúng thời gian gặp đúng người,” Tâm Di biết hắn có thể buông gánh nặng trong lòng, chính là, cần thời gian,

Vu Khiếu Tuyền gật gật đầu,” Ta đi thôi!” Mới đi tới cửa, chợt nghe tiếng la bên ngoài,” Vương gia hồi phủ,,,” Tiếng la từng đợt truyền gần,

Tâm Di biến sắc,” Người đi không được,”

” Thị vệ trong phủ ngăn không được ta,” Vu Khiếu Tuyền ngao ngễ nói,

“Nạp Lan Đức Duật đâu?”

” Cùng lắm thì chết!” Vu Khiếu Tuyền nói không sao cả,

” Lại thế phải không, có thể sống vì sao còn muốn chết?” Tâm Di nhặt thanh kiếm trên mặt đất lên, đưa cho hắn,” Ném chuột thì sợ vỡ đồ, cuối cùng nên làm thế nào?”

” Tâm Di!” Vu Khiếu Tuyền thật không biết nên nói gì,

Tâm Di lạnh nhạt cười,” Ta không thích khiếm người khác”

Nạp Lan Đức Duật về nhà, chuyện thứ nhất nhất định là tới phòng nhìn Tâm Di,” Tâm...” Hắn đẩy cửa tiến vào, vừa mới hô được chữ ‘Tâm’ liền ngắc ngứ cả người, Vu Khiếu Tuyền kiếm đặt trên cổ Tâm Di,

” Thả nàng!” Nạp Lan Đức Duật lạnh lùng nói,

” Rút ra phía sau!” Vu Khiếu Tuyền ra lệnh,

Nạp Lan Đức Duật không lùi mà tiến tới từng bước,

Vu Khiếu Tuyền lại nói:” Người tốt nhất vẫn là ngoan ngoãn nghe ta, nếu không, kiếm không có mắt đâu,” Nạp Lan Đức Duật cùng hắn giằng co trong chốc lát, chậm rãi lui về sau, vừa rút vừa nói:” Vu Khiếu Tuyền, Thiên Địa hội là do ta lãnh binh đi tiêu diệt, không liên quan tới Tâm Di, muốn báo thù thì tìm ta,”

Ném chuột sợ vỡ đồ quả thật dùng được, Tâm Di bị cưỡng ép, trong phủ quả nhiên không ai dám hành động thiếu suy nghĩ, Vu Khiếu Tuyền kèm hai bên Tâm Di đi vào trong đại viện, nhưng theo sau thị vệ cũng càng ngày càng nhiều,

” Thả cách cách!” Đại Hổ Nhị Hổ cũng đến, nhưng Tâm Di ở trong tay Vu Khiếu Tuyền, cho nên cũng không dám vọng động,

Trong phủ, thị vệ mỗi người giương cung bạt kiếm, chỉ chờ Nạp Lan Đức Duật ra lệnh một tiếng, nhưng Nạp Lan Đức Duật làm sao dám hạ lệnh, tuy rằng biết Vu Khiếu Tuyền sẽ không thật làm Tâm Di bị thương, nhưng thế rất nguy hiểm hẳn không dám vọng động,

Vu Khiếu Tuyền rút đến tường viện nói:” Nạp Lan Đức Duật, ta thực hâm mộ ngươi, không phải hâm mộ người quan to lộc hậu, mà là hâm mộ người có một thế tử không giống người thường như vậy,”

” Ngươi rốt cuộc muốn thế nào?” Nạp Lan Đức Duật nhẩn nại hỏi,

Tới lúc này, Vu Khiếu Tuyền cư nhiên có tâm tình cùng Nạp Lan Đức Duật nói giỡn,” Ta nghĩ đem nàng mang đi!”

Nạp Lan Đức Duật biến sắc, liêu lĩnh vọt lên, nhưng chỉ tiến lên vài bước liền ngừng, mũi kiếm Vu Khiếu Tuyền chỉ cách cổ Tâm Di có một chút,” Chỉ cần thả nàng, điều kiện gì ta đều đáp ứng ngươi,”

Vu Khiếu Tuyền cố ý muốn trêu chọc Nạp Lan Đức Duật, vì thế nói:” Thật sự, ngươi điều kiện gì đều đáp ứng?”

” đúng, ngươi nói, ngươi muốn ta làm gì?”

” Ta cái gì cũng muốn trừ sẽ nàng! Ngươi có cho không?”

” Chỉ cần ta còn một hơi thở, ngươi mơ tưởng mang nàng đi!”

” Ha ha, Nạp Lan Đức Duật, ngươi là nam nhân, yên tâm đi, từ nay về sau, trên giang hồ không còn người tên Vu Khiếu Tuyền nữa” Nói xong, đem Tâm Di đẩy về bên người Nạp Lan Đức Duật, sau đó nhảy qua tường viện,

” Truy!” Đại Hổ Nhị Hổ ý bảo thị vệ trong phủ đuổi theo,

Tâm Di cản lại nói:” Đừng đuổi theo, làm cho hẳn đi đi!” Đại Hổ Nhị Hổ nhìn Nạp Lan Đức Duật, thấy hẳn không có phản ứng, cũng liền chỉ huy bọn thị vệ tan, Tâm Di quay đầu nhìn Nạp Lan Đức Duật, Nạp Lan Đức Duật mặt xanh mét, một câu cũng không nói, quay đầu bước đi,

Tiểu Cúc buồn bực nhìn Tâm Di, Tâm Di lắc lắc đầu, ý bảo không có việc gì, nhưng trong lòng thì biết phụ quân của mình không vui, quả nhiên, thẳng đến đêm, Nạp Lan Đức Duật cũng không nói được một câu.

95. Chương 95: Rời Đi

Đêm đã khuya, Tâm Di ngồi trước giường tháo trang sức

Nạp Lan Đức Duật ngồi ở bên giường, nhìn bóng dáng Tâm Di, nói ra một câu:” Ngươi hiện tại có thể cho ta một lời giải thích?”

” Giải thích cái gì?” Tâm Di biết rõ nhưng vẫn cố ý hỏi,

” Vu Khiếu Tuyền,” Nạp Lan Đức Duật cắn răng phun ra ba chữ,

” Hẳn tới giết ta,” Tâm Di nói rất đơn giản cũng thật nhẹ nhàng,

Nạp Lan Đức Duật cười lạnh một tiếng:” Giết ngươi? Trên đời này có hai nam nhân sẽ không bao giờ giết ngươi, trừ bỏ ta, người còn lại chính là hẳn! Hẳn cùng ta giống nhau đều yêu ngươi!”

” Ta biết, lúc ở tổng đà của bọn họ ta đã biết,”

” Người biết hẳn yêu người, cho nên người liền cố ý thả hẳn đi! Thật tốt! Nếu ta hôm nay trở về muộn hơn, người có cùng hẳn đi không?” Nạp Lan Đức Duật đã bị lòng đố kị đốt cháy tâm lý” Năm đó, người ở tổng đà Thiên Địa hội ngày người ba ngày, người cùng hẳn có cái gì?”

Nghe hẳn nói như vậy, Tâm Di cũng có chút cảm tức, vì thế đem cây trâm vừa gỡ xuống ném đi,” Nạp Lan Đức Duật, ta chưa có bao giờ nghi ngờ người, nhưng người lại nghĩ ta như vậy, người nghĩ rằng ta cùng hẳn có cái gì?”

” Đây phải hỏi người, ta làm sao biết!” Nạp Lan Đức Duật nghiêm mặt nói,

” Người đối với ta một chút tín nhiệm đều không có sao? Ta chính là thanh bạch gả cho người,” Đây là sự thật, Nạp Lan Đức Duật không có cách nào phủ nhận, cũng phát hiện vừa rồi mình nói có phần quá phận, đành phải nói:” Hẳn vì người còn chạy đến đây, ta đương nhiên có chút ý nghĩ khác

” Hẳn rất cục nghĩ tới, người vì sao lại đánh thắng hẳn, bởi vì danh sách vốn là ta lấy, cho nên hẳn vì các huynh đệ Thiên Địa hội báo thù,”

” Nhưng kết quả lại không hạ thủ được!” Nạp Lan Đức Duật đối với Khiếu Tuyên cũng coi như hiểu biết,

” Đúng, hẳn vốn đã đi, vừa lúc người trở lại, cho nên,,,”

” Cho nên người liền cố ý để cho hẳn cưỡng ép, thả hẳn đi!”

Tâm Di đối với việc Nạp Lan Đức Duật không tín nhiệm bản thân, thập phần tức giận, nhưng vẫn nhẫn nại nói:” Quan hệ của người cùng hẳn đã bị nhân tố chính trị làm ảnh hưởng, ta không muốn vì quan hệ của ta mà làm cho các người không còn tình nghĩa! Người thì lại không nghĩ tới những song gió mà chúng ta đã đi qua để đến bên nhau, người không tin ta lại còn hiểu sai ý ta nữa!

Nạp Lan Đức Duật có điểm hối hận về những lời đã nói, nhưng không chịu thừa nhận,” Ta cùng hẳn không phải bằng hữu! Hừ, hẳn là khắc tinh của ta!”

” Người làm sao biết hẳn là khắc tinh của người, kỳ thật, ở sâu trong đáy lòng các người, đều đem đối phương trở thành bằng hữu, nếu không, hẳn sao lại không hạ thủ khi ở trong ngôi miếu đồ nát đó, lúc ở trên núi Diệu Phong hẳn muốn giết người cũng rất dễ, hẳn chỉ cần sau khi Lã Tứ Nương đánh người bị thương đánh người một chưởng là được,”

Nạp Lan Đức Duật mang theo ghen tuông nói:” Người đối với hẳn thực hiểu biết!”

” Đối với người ta càng hiểu, ngày thành thân, người vì cái gì không cho Khang Hi giết hẳn, hẳn căn bản trốn không thoát, tấn công Thiên Địa hội, người giết những người khác, duy độc buông tha hẳn,”

Nạp Lan Đức Duật hết chỗ nói,

Tâm Di khí hẳn chết sững, cố ý nói tiếp:” Hôm nay, người vì cái gì buông tha hẳn? Ta nếu là người, biết rõ hẳn sẽ không thương tổn ta, nhất định không để hẳn chạy, loạn tiền bắn chết hẳn, mà ta nếu là hẳn liền bức người tự sát,”

” Ta cùng hẳn đều không làm những chuyện tuyệt tình như vậy,” Nạp Lan Đức Duật nói,

” Ta làm được, ta phóng hỏa đốt tổng đà của hẳn, ta đem danh sách giao cho người, cho người dễ dàng đánh bại hẳn,”

Nghe Tâm Di nói như vậy, Nạp Lan Đức Duật rất cuộc không nói được gì, một lát sau thấy Tâm Di cũng không để ý đến hẳn, trong lòng liền hối hận không thôi, vì thế đến gần nói:” Tóc rất được, không cần sơ”(tóc mượt không cần chải T.T)

Tâm Di âm thầm buồn cười, vẫn không để ý tới hẳn,

Nạp Lan Đức Duật cảm thấy được rất mất mặt đành phải đi ra phía sau Tâm Di, đoạt lấy lược, nói:” Ta đến giúp người sơ,”

Tâm Di đoạt lại lược, ném lên bàn trang điểm, sau đó đi về phía giường

Nạp Lan Đức Duật đơn giản vô lại, dù sao cũng chỉ có hai người bọn họ, ôm lấy Tâm Di từ phía sau, Tâm Di không phòng bị, nhất thời bị hấn đặt ở dưới thân,

” Buông ra, bị người áp đã chết,”

” Rất cục để ý ta,”

” Người thực vô lại!”

” Không tức giận, a!” Nói xong, thừa cơ hôn trộm một chút, lại nói:” Người, người thật sự một chút cũng chưa thích quá hấn?”

” Người nói đâu?”

” Hấn so không kém ta!”

” Ai nói nữ nhân lúc yêu chỉ số thông minh là không, ta xem nam nhân lúc ghen chỉ số thông minh mới là không, nếu ta đối hấn có tình, thì sao có thể tuyệt như vậy? Hôm nay ta cố ý cho hấn hiệp tri, thả hấn đi, đó là bởi vì ta áy náy, Thiên Địa hội nhiều mạng người như vậy, ta mặc dù không giết người nào, nhưng mọi người vì ta mà chết, ta không hy vọng có thêm tội nghiệt, Đức Duật, người có thể hoài nghi việc gì, nhưng tuyệt không được hoài nghi tình cảm của ta! Nếu người vẫn không tin ta, ta cũng không thể nói gì hơn,”

” Thực xin lỗi, ta đã sớm biết hấn yêu người, ánh mắt hấn nhìn người cùng ta nhìn người giống nhau, lòng ta có thể thoải mái sao? Hôm nay, người cùng hấn cố ý diễn như vậy, ta, lòng ta đương nhiên nghĩ vẫn vợ,”

” Cho nên người liền ăn bậy dấm chua,” Tâm Di dùng sức muốn tránh hấn, nhưng giãy không xong,

” Ta ghen là bởi vì cho ta yêu người, ta yêu người, hấn nói đúng, ta cưới một người không giống người thường, thế tử độc nhất vô nhị,”

Tâm Di nằm trong lòng Nạp Lan Đức Duật, nắm tay đánh hấn:” Người tức chết ta,”

” Ngẫu nhiên nói mấy điều, lại làm sâu sắc thêm tình vợ chồng” Nạp Lan Đức Duật cợt nhả,

” Ngụy biện mười tám điều, lấy cớ,” Đây cái cho dù sảo xong rồi, không ảnh hưởng toàn cục,

Nạp Lan Đức Duật cảm thán:” Cùng hấn so sánh, ta cảm thấy được ta thực hạnh phúc, mà hấn cái gì cũng không được như ý, Thiên Địa hội đại thương nguyên khí, ta cùng hấn thế như nước với lửa, người thì đối hấn tuyệt như vậy, khó trách hấn nói từ nay về sau trên giang hồ không có người tên Vu Khiếu Tuyền, mặc kệ là bằng hữu hay là cừu địch, ta đều vì hấn khổ sở,”

” Rồi đi cuộc sống đao kiếm không tốt sao?”

” Đúng vậy, nói không chừng hấn sẽ có một bắt đầu hoàn toàn mới,” Dù sao cũng từng là bằng hữu!

” Chúng ta thì sao, chúng ta cũng nên có bắt đầu hoàn toàn mới, Đức Duật, ta nghĩ đi rồi,” Tâm Di rất cục phải đi,

Nạp Lan Đức Duật cả kinh,” Người muốn đi đâu?”

” Ta nghĩ rời kinh thành, người nguyện ý buông tha quan to lộc hậu hiện tại, buông tha danh hiệu Vương gia, buông tha quyền lực trong tay người cùng ta đi sao?” Tâm Di hỏi,

” Có ý gì, nói rõ điểm,” Nạp Lan Đức Duật lập tức không có hiểu được,

” Ta biết quyền lực thực hấp dẫn, thống lĩnh thị vệ cùng Đức thân vương không thể đánh đồng, đừng nói người, liền ngay cả ta, từng có một đoạn cũng thực say mê quyền lực, nhiều uy phong, có người đi theo người phía sau nịnh bợ người, nịnh hót người, đối với người ân cần gấp trăm lần, đối với người điều vĩ a dua, trong lòng sẽ có một loại cảm giác không ngừng sinh sôi nảy nở, cho nên, từ xưa đến nay vĩnh viễn sẽ có một đoạn bi kịch huynh đệ tương tàn, bao nhiêu người thành vật hi sinh cho quyền lực, may mắn, ta còn thanh tỉnh, không có lún sâu trong đó, Khang Hi bằng hà, ta lập tức bỏ đi ý niệm quyền lực, có thể có việc vẫn kiềm chế ta, làm cho ta vướng vào tình thế loạn trong giặc ngoài, hoạ ngoại xâm đã giải quyết, Thiên Địa hội có thể hay không lại đến tìm ta gây phiền toái, nội ưu còn lại là Ung Chính, trước kia long ý hấn tọa không ổn, mọi thứ đều để tab a phần, mà hiện tại, ta thành tâm phúc họa lớn của hấn, thân là hoàng

đế là không thể để cho người khác biết tâm tư, ta phạm vào lớn nhất kiêng kỵ của hần, Kỳ thật, từ lúc ta bước vào lãnh thổ Đại Thanh, mà bắt đầu một hồi trò chơi sinh tử, nguyên bản chỉ là vì bảo mệnh, chính là sau lại, ta lại nghĩ muốn thắng trò chơi này, vì muốn thắng, ta học đùa bốn tâm cơ; học người lừa ta gạt; học lục đục với nhau, ta đem sở học hiện đại đến dùng ở trò chơi này, bằng chỉ số thông minh của ta, một đường lại đây, thuận thuận lợi lợi, trong mắt người bên ngoài, ta là người tâm phúc trước mặt Khang Hi, quân sư sau lưng Ung Chính, một người dưới, vạn người trên, phong cảnh vô hạn, ta cũng đã thắng rất nhiều, nhưng là, ta thật sự thắng sao? Ta đánh giá rất cao bản thân, ta quên một cái tối trọng yếu quy tắc trò chơi, trên thực tế, trừ bỏ thắng được của người ái, ta cái gì cũng không thắng, cũng không có thể thắng, Trong cái xã hội mà lòng người dễ đổi thay này, nơi nơi là bók lột, áp bách, lừa gạt; nơi nơi đều tràn ngập huyết tinh, hơi tiền cùng tội ác, đối mặt với hắc ám triều đình, tư tưởng quan niệm của ta người bên ngoài không thể nhận, lực lượng của ta là như thế nhỏ bé, ta có thể trừng phạt một cái Chu Huyền lệnh, nhưng không thể trừng phạt tất cả tham quan ô lại, ta có thể giúp đỡ một Vương Đại Ngưu lấy lại công đạo, nhưng ta không giúp được một Vương Đại Ngưu khác, Lý Đại Ngưu, ở trước mặt những người Thiên Địa hội đó, ta có thể đúng lý hợp tình vì Khang Hi biện hộ, nhưng đối với những dân chúng sống trong cảnh nước sôi lửa bỏng, đối với những văn nhân vì một câu nói, một bài thơ mà bị vào tù khổ sai ta căn bản không biết nói gì, Trò chơi này nên kết thúc rồi, tuy rằng ta không thể quay về thế giới kia, nhưng có thể trở lại ta nguyên lai, tuy rằng tìm không thấy chân chính thế ngoại đào nguyên, nhưng có thể noi theo Đào Công xây nhà mà ở, đây là một loại thanh tịnh, tự tại cuộc sống, Đức Duật, người nguyện ý sao?" Tâm Di đem cảm thụ những năm gần đây cùng với hiện tại hết thảy nói ra,

Nạp Lan Đức Duật kỳ thật cũng cảm thấy làm quan mệt mỏi, vì thế thực lý giải:" Ta cùng a mã cũng không là ham thích quyền lực, tuy nói quân phụ thần tử, thái độ làm thần nên trung quân, nhưng ta cũng nghe qua tiểu bổng chịu, đại bổng trốn (rất tiếc ta tra không được đây là chuyện gì)chuyện xưa, hiện tại có đại bổng, thậm chí là đại đao huy đến, chẳng lẽ ta còn ngây ngốc ngồi chờ chết sao?"

" Người thật sự có thể bỏ xuống công danh phú quý? Không hối hận?"

" Công danh phú quý như mây bay, trên thế giới có thứ so với quyền lực còn trọng yếu, có quyền cao chức trọng, có nhiều phú quý cũng không đổi được tình yêu cùng thân tình,"

"Đức Duật, ta, ta không có nhìn lầm người, ta thực may mắn ta không có chọn sai người," Tâm Di kích động ôm Nạp Lan Đức Duật, hai người gât gao ôm nhau,

Muốn đi cũng không đi ngay được, trong nhà nhiều người phải an trí như vậy, tuy nói rất nhiều đồ cũng không phải, nhưng dù sao một cái nhà lớn như vậy, cho dù chỉ mang vàng bạc đồ tế nhuyễn cũng có rất nhiều đồ cần thu thập, nếu không kinh động Ung Chính là có điểm khó khăn, May mắn Nạp Lan Hoàn có hảo bằng hữu Tiết Ngôn, Tiết Ngôn đem những thứ bọn họ muốn đem đi đưa tới nhà mình, sau đó giúp họ đưa ra khỏi thành, tiếp đó lại thay bọn họ an trí gia nhân, mà Tâm Di cùng Nạp Lan Đức Duật trước đó, viết tín cho Hoàng Lịch giao cho Ung Chính,

Ung Chính nhìn tín sau, đem tín ném đi," Tâm Di, người quá thông minh, thông minh làm ta không có cách nào lưu người," Nói xong, giận tái mặt" Người cho là người đi được sao?"

Ngoài thành, một nhà Nạp Lan cùng Tiết Ngôn cùng Tiết gia Tam tỷ muội lưu luyến chia tay, Đại Hồ Nhị Hồ lái hai chiếc xe ngựa to, Nạp Lan Đức Duật cưỡi ngựa hộ ở bên cạnh, hướng tới phương xa lên đường,

Được một lúc lâu sau, Tâm Di đẩy màn ra, nói:"Đức Duật, nghỉ một chút được không?" Xe ngựa chậm rãi dừng lại,

" Làm sao?" Nạp Lan Đức Duật nghĩ đến các nàng phải nghỉ tay và vân vân,

Nào biết Tâm Di nói:" Chờ một người đến tiễn đưa,"

" Ai nha?" Nạp Lan Đức Duật nghĩ không ra ai sẽ đến tiễn đưa,

" Ung Chính,"

" Hần sẽ đến tiễn? Hần đến đưa ma!" Nạp Lan Đức Duật cũng hài hước,

" Người cùng hần một hồi quân thần, ta cùng hần cũng coi như bằng hữu, chúng ta không có lý do gì đã không từ mà đi, hơn nữa, chúng ta là chuyển nhà, không phải chạy nạn,"

” Chúng ta không phải lưu tin cho hần sao?”

” Hần cũng có thể mau tới, chúng ta hướng hần giáp mặt chào từ biệt, như vậy tất cả mọi người có thể yên tâm,” Nói xong, nhảy xuống xe ngựa, đến ven đường thả hoa, Trong chốc lát, ôm một đại đám hoa tươi hỏi Nạp Lan Đức Duật:” Xinh đẹp sao?”

Nạp Lan Đức Duật chỉ vào bụi đất bay lên xa xa, nói:” Người như thế nào không hỏi xem hần?”

Mọi người theo Nạp Lan Đức Duật chỉ nhìn lại, xa xa, một đám người ngựa rất nhanh, bọn họ đi tới trước xe ngựa, đầu lĩnh đứng là Ung Chính, mặt sau gần mười nhân thủ đều mang theo một đám tròn tròn gì đó,

Tâm Di đem hoa đặt ở trong tay Tiểu Mai, cùng Ung Chính tiếp đón:” Người sao thật muộn mới đến, ta chờ người đã lâu,”

” Tâm Di, trăm thật sự là bội phục người, cứ nhiên còn dám ở chỗ này chờ trăm,” Ung Chính rất ngoài ý muốn,

” Từ lúc người nhận thức ta, có từng gặp qua ta có chuyện gì không dám sao?”

” Người có biết trăm vì sao mà đến?”

” Người không phải biết ta cái gì đều có thể nói thôi, ta như thế nào không biết người là vì sao mà đến? Vì vĩnh tuyệt hậu hoạ thôi!” Như thế nào giống kêu khẩu lệnh đi!

” Biết trăm vì sao không thể lưu người sao?” Ung Chính lại hỏi,

” Bởi vì ta biết rất nhiều thứ, Người là hoàng đế, phải bảo trì cảm giác thần bí, không thể để cho người khác đoán được tâm tư của người, chỉ có như vậy, thần dân mới có thể đối với người thần phục, mới có thể đối với người sợ hãi, cái gọi là quân tâm khó dò thôi, như vậy, người mới có làm hoàng đế uy nghiêm, mà ta cũng hiểu được của người hết thảy,” Tới rồi lúc này, Tâm Di cũng không giấu diếm cái gì, thần nhiên nói,

” Kỳ thật, trăm phi thường thưởng thức người, đáng tiếc, người biết rất nhiều thứ, người tại, trăm đứng ngồi không yên, cho nên người phải tử,” Nếu Tâm Di thẳng thắn như vậy, Ung Chính cần gì phải làm ra vẻ đâu!

Tâm Di cười cười nói:” Nếu ta sợ người giết ta, ta sẽ không ở lại chỗ này chờ người, nếu ở chỗ này chờ người, sẽ không sợ người giết ta,”

Ung Chính cũng cười cười nói:” Người cho là Nạp Lan Đức Duật có thể cứu được người sao? Hần cũng là tự thân khó bảo toàn, biết thị vệ phía sau trăm trong tay cầm gì sao?”

” Biết, huyết trích tử,”

Ung Chính thở dài:” Trăm bí mật nghiên cứu chế tạo như vậy, người cứ nhiên biết, người nói trăm còn có thể tha cho người sao?”

Tâm Di cười khúc khích:” Người vốn dung không dưới ta,”

” Nếu biết đây là huyết trích tử, nên hiểu được Nạp Lan Đức Duật vô công dù cho, cũng trốn không được,”

” Ta không tin, ta muốn lĩnh giáo một chút lợi hại của huyết trích tử,” Nạp Lan Đức Duật thượng không biết huyết trích tử là vật gì

Tâm Di thấy thế vội ngăn lại nói:”Đức Duật, không được thử, Huyết trích tử ở trong vòng trăm bước có thể lấy thủ cấp người khác, vô công của người có thể thoát nhưng vẫn bị thương, nhưng tuyệt tránh không được 10 cái một lúc,”

” Ta không thể để cho người bị giết,”

” Giết không được ta, có một người khác bảo hộ ta,” Tâm Di không đồng ý nói,

” Trăm không tin trên đời có người có thể địch được Huyết trích tử”

96. Chương 96: Đại Kết Cục

Lúc này, nghe được bên đường có tiếng người vọng lại:” Ta cũng không tin huyết trích tử có bao nhiêu lợi hại,”

Nạp Lan Đức Duật vừa nghe chợt nghe đi ra, ngẩng đầu nói:” Vu Khiếu Tuyền, như thế nào lại là người?”

Vu Khiếu Tuyền nhảy xuống cây, nói:” Nạp Lan Đức Duật, chúng ta liên thủ một lần như thế nào?”

” Người đến đây lúc nào?” Tâm Di kỳ quái nói,

” Ta muốn vân du tứ hải, vốn muốn đi quý phủ các người nói lời tạm biệt, ai ngờ đến nơi thì chẳng có ai, vì thế liền chạy tới, vừa xong, vừa lúc nghe được các người nói chuyện gì huyết trích tử,”

Ung Chính ha ha một tiếng, nói:” tổng đà chủ Thiên Địa hội, tốt lắm, Nạp Lan Đức Duật, người cầu kết loạn đảng, cái này trảm giết các người chính là danh chính ngôn thuận,”

” Chúng ta cùng loạn đảng cầu kết, đáng chết, người cùng loạn đảng khanh khanh ta ta(khanh khanh ta ta vừa là cách xưng của bề trên vs bề dưới, vừa là cách nói thân mật của vợ chồng, ở đây mang ý nói thân mật, Tâm Di muốn nhắc đến quan hệ của Ung Chính và Lã Tứ Nương), như keo như sơn, nên luận tội gì?” bài trong tay Tâm Di cũng không ít,

” Cảm ơn!” Ung Chính cao giọng quát,

” Không! Ta muốn nói cho người trong thiên hạ, đường đường hoàng đế Đại Thanh đang định gia nhập Thiên Địa hội,” Tâm Di cố ý lớn tiếng,

” Ta không có nghe sai đi?” Vu Khiếu Tuyền kinh ngạc nói,

” Đường nhiên không có, ta nói, Thiên Địa hội các người có thu hấn không?”

Vu Khiếu Tuyền nghiêm trang nói:” Thu, như thế nào không thu, vừa lúc vị trí tổng đà chủ trống, hấn gia nhập, liền cho hấn tọa, tuy vậy, ta có điểm hồ đồ, Thiên Địa hội chính là phản Thanh phục Minh, hấn chính là hoàng đế Đại Thanh, hấn phải phản chính hấn sao?”

Tâm Di hướng Vu Khiếu Tuyền thân thân ngón tay cái, đắc ý hướng Ung Chính cười,

” Trảm không cùng các người võ mồm chi tranh(đấu võ mồm), đến giết bọn họ!” Ung Chính kiên nhẫn đến cùng,

Bọn thị vệ quơ huyết trích tử xông lên, Nạp Lan Đức Duật cùng Vu Khiếu Tuyền lập tức ngưng thần liền thủ nghênh chiến, Thực rõ ràng, hai người bọn họ đánh không lại huyết trích tử, trong chốc lát, liền cực kỳ nguy hiểm,

Đại Hổ Nhị Hổ muốn hỗ trợ, nhưng căn bản đánh không được

” Dừng tay, dừng tay, Ung Chính, người làm cho bọn họ dừng tay!” Tâm Di rống to,

” Người nói trảm phải nghe lời người sao?” Ung Chính nắm chắc thắng lợi, ngạo nghễ hồi đáp,

” Người có thể không nghe ta, nhưng người phải nghe hoàng a mã người, Nhìn một cái đi!” Tâm Di giơ một khối kim bài trong tay, kim bài trên khắc bốn chữ ‘Như trảm thân chinh’,

Ung Chính ngẩn ngơ, vội hăm:” Dừng tay!”

Song phương ngưng chiến,

Tâm Di đối với Ung Chính quát:” Quỳ xuống!”

” Cái gì, người bắt trảm quỳ xuống?” Ung Chính thực hoài nghi mình nghe lầm,

Người bên ngoài cũng là sửng sốt, người làm hoàng đế quỳ cũng chỉ có 2 người, mà hai người kia đều đã mất, Mọi người nhìn Tâm Di, muốn biết trong hồ lô nàng rốt cuộc đựng cái gì,

Chỉ nghe Tâm Di nói:” Ung Chính, quỳ xuống tiếp chỉ,”

“Tiếp ai chỉ?” Ung Chính nghĩ, hiện tại chỉ có ta viết chỉ người khác tiếp, nào có ai còn có thể cho ta ý chỉ,

” Tự nhiên là hoàng a mã người,”

“Hoàng, hoàng a mã có di chiếu khác?”,

” Người rút cuộc có nghĩ tiếp chỉ không?”

Ung Chính bắt đầu dĩ, quỳ xuống nói:“Dận Chân tiếp chỉ,”

Tâm Di từ tay Tiểu Cúc đỡ lấy Thanh Thanh, cởi áo khoác của nàng, đem lót bên trong lấy ra, từ bên trong xuất ra một cái khăn lụa, ở trước mặt Ung Chính mở ra,” Khang Hi năm thứ năm mươi chín, thiên thượng kỳ nữ, trẫm nhận lời hộ thứ nhất sinh, hiện thời gian của trẫm không còn là bao, ngày sau bé gái mồ côi vô y, bị người khác khi dễ, cố lưu kim bài một khối, mặt chỉ một đạo, gấp kim bài như gấp trẫm, người tiếp chỉ là người kế nhiệm trẫm có trách nhiệm hoàn thành việc trẫm đang làm, bảo hộ Tâm Di cùng với đứa con và người nhà bình an, Khâm thủ! mừng chín tháng mười một năm Khang Hi thứ sáu mươi mốt”

Niệm xong, Tâm Di đem khăn lụa xoay ngược lại cấp Ung Chính xem,” Thấy rõ ràng, chính là bút tích hoàng a mã người?”

Đối với Khang Hi bút tích, Ung Chính rất quen thuộc, tuy vậy, đành phải nói:” Dận Chân lĩnh chỉ,”

Tâm Di thu hồi khăn tử,” Từ lúc nói ra bí mật di chiếu, liền một thân phận toái, phận toái lớn nhất chính là người, hoàng a mã người rất rõ thái độ làm người của người, cho nên hần đáp ứng bảo hộ ta cả đời,”

Ung Chính thở dài, nói:” Trẫm luôn bại bởi người,”

” Người không có bại, ta cũng không có thắng,”

” Lưu lại đi!” Ung Chính giữ lại,

” Ta ở bên cạnh người, người yên tâm sao? Ta đi rồi, người có thể An Tâm làm Ung Chính hoàng đế, ta cũng có thể khoái lạc lạc lạc đi qua cuộc sống sau này,” Tâm Di đã không còn lưu luyến cuộc sống trước kia, nói xong, lấy hoa đưa cho Ung Chính,” Tặng cho người,”

Ung Chính nhìn xem hoa, tiếp nhận nói:” Trẫm hội nhớ kỹ người,”

” Ta cũng sẽ, Hoàng Thượng!”

” Lần đầu tiên nha, người mở miệng kêu trẫm Hoàng Thượng,”

Tâm Di cười nói:” Hoàng Thượng bảo trọng!”

Ung Chính gật gù đầu, xoay người lên ngựa, lại hỏi:” Chúng ta còn có thể gặp lại sao?”

” Vĩnh viễn sẽ không,”

Gặp Ung Chính mang theo nhân mã rời đi, mọi người mới thở phào nhẹ nhõm,

Tiểu Lam nói:” Cách cách, ngài có Khang Hi gia mật chỉ, sớm một chút nói, vừa rồi chúng ta đều khẩn trương đã chết,”

” Đừng nữa bảo ta cách cách, ta hiện tại không phải, Nói lại, nếu ta sớm nói, các người có thể nhìn thấy dương kim hai đại cao thủ liên thủ chiến đấu với huyết trích tử sao?”

” Người lấy mệnh hai chúng ta nói giỡn,” Nạp Lan Đức Duật chả trách,

” Đã sớm nói cho người huyết trích tử rất lợi hại, ai kêu người không nghe lão bà nói! Các người hai đại nam nhân, chính là yêu sủng anh hùng,” Đúng rồi, Tâm Di đã sớm nói qua, là người chính mình không nghe, quái ai nha!

” Đây bút trưởng trước nhớ kỹ, quay đầu lại tái phạt người,”

Vu Khiếu Tuyên ha ha cười nói:” Nạp Lan Đức Duật, ta xem đời này người cũng không có cơ hội phạt nàng,”

” Vui sướng khi người gặp họa!” Nạp Lan Đức Duật trừng mắt nhìn hần một cái,

” Chư vị, ta cũng nên đi, các ngươi một đường cẩn trọng!” Vu Khiếu Tuyền thấy không có việc gì, cũng tính toán rồi đi,

Nạp Lan Đức Duật nói:” Ngươi cũng cẩn trọng!”

” Hai người các ngươi không nắm tay một chút sao?” Tâm Di nhìn hai người nói,

Nạp Lan Đức Duật, Vu Khiếu Tuyền đồng thời nói:” Không nắm!” Sau khi nói xong, hai người hồ thị, theo sau ôm, cho phương bối,

” Bạn tốt?” Nạp Lan Đức Duật hỏi,

” Bạn tốt!” Vu Khiếu Tuyền trả lời,

Tâm Di nhìn bọn họ như thế, biết bọn họ đã hoàn toàn thoát khỏi bóng ma quá khứ, đều một lần nữa bắt đầu tân cuộc sống, Vu Khiếu Tuyền đối với mọi người ôm quyền, nhanh rồi đi,

” Chúng ta cũng đi thôi!” Nạp Lan Đức Duật nói,

” Tự do, ta muốn nhìn đại mạc cô yên trực(sa mạc rộng lớn), ta muốn đi thảo nguyên Khoa Nhĩ Tầm ky mã,,,” Tâm Di lớn tiếng hô, giờ phút này, nàng cảm thấy vô cùng tự do.

HẾT

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ai-bao-chi-hoang-tu-moi-la-chan-menh-thien-tu>